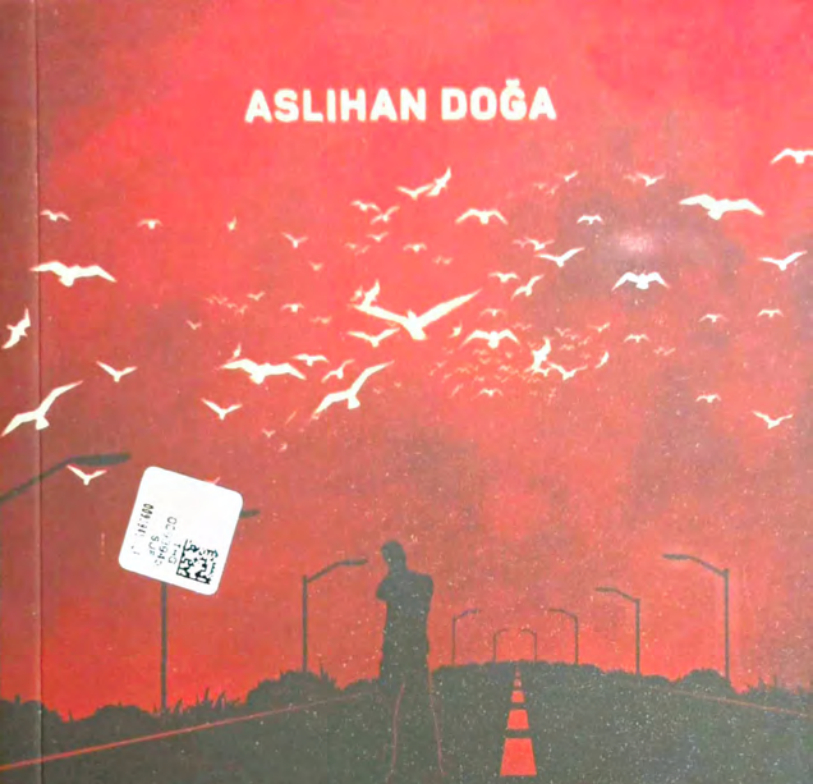
ASLIHAN DOĞA

BUKALEMUN

YAMAN

THESEUS
yayınevi

2. Baskı

tg: @serserikitap

Aynı gün öğleden sonra hem Alazların hem de Bozdumanların tarafında kıyamet koptu. Kısa aralıklarla iki tarafa da ulaşan haber, bomba etkisi yaratmıştı. O bomba düştüğü yeri darmadağın edecekti.

Haber ilk olarak Alazların tarafında duyuldu... Yaman en büyük kumarhaneleri olan mekandaydı. Kumarhanenin yetkilisiyle küçük ofiste hesapları gözden geçiriyorlardı. Ve tıpkı seneler önce Ragıp'ın, Tahir'in odasına tedirginlikle daldığı gibi, bu kez Kürşat aynı tedirginlikle dalmıştı içeri. Tek fark Ragıp o zamanlar, Nermin'in gelişini haber vermiş, Tahir'in inatla tüm yolları kapattığını sandığı kalbine giden yolu açmıştı.

Bu kez Kürşat'ın getirdiği haber, Yaman'ın tam kalbinin ortasına kor gibi oturdu. Alaz için kalbine giden tüm yolları ardına kadar açmış olan Yaman'a gelen haber; sanki zelzele olmuş da tüm şehrin altı üstüne geçmiş, tüm yollar tarumar edilmiş hissettirdi. Alaz'a giden tüm yollar tıkanmış hissettirdi. Şu an ancak o kadar sarsılabilirdi Yaman. Duydukları onun için deprem haberinden daha kötüydü.

"Abi, Sansar'ı Alaz'ı öldürmesi için tutmuşlar!"

tg: @serserikitap

1. BÖLÜM

Tek bir cümleyle Yaman sanki son nefesini vermiş gibi hissetti. Oturduğu koltukta bir süre hareket edemedi. Sanki dünya durmuş gibiydi. Dünya üzerinden hayat silinmiş, tıpkı o büyük patlama sonrası kuru, kurak, alevlerle çevrili, tek bir canlının dahi yaşamadığı bir gezegene dönüşmüştü.

Kürşat, Yaman'ın donup kalmış gibi uzun süren hareketsizliğine endişeyle bakıyordu. Kendisinden beş dakika sonra ofise giren Halit'le göz göze geldiğinde bir an ikisi de ne yapacaklarını bilemediler.

Dakikalar sonra ikisi de Yaman'ın hareketsizliğine artık korkulu bir endişeyle bakmaya başladıkları anda Yaman'dan fısıltı gibi bir ses çıktı. Sesi hırıltılıydı. Dudaklarından çıkan tek kelime adeta kurumuş gırtlağından harfler boğazını yırtarcasına çıkıyor gibi tarazlıydı.

"Nasıl?"

Bunun nasıl olduğuna aklı bir türlü yatmıyordu. İnanmak istemiyordu. Sansar'a kim böyle bir iş vermiş olabilirdi? Nasıl olabilirdi bu?

Kürşat çekingen bir sesle açıklamaya girişti.

"Abi, Dolapdere'deki kahvedekilerden geldi haber. Sansar'a iş sipariş etmiş biri. Alaz CD'yi gönderdi ya. Yamandağlı'nın kızının yaşadığını herkes biliyor artık. Birilerinin kulağına gitmiş. Onlar da... Ekrem abinin hatırı var biliyorsun, Alaz'ın onun korumasında olduğunu bildiklerinden, haberimiz olsun istemişler."

Yaman donuk gözlerle Kürşat'ın açıklamasını dinledi. O

CD! O CD yüzünden olmuştu her şey. Alaz bu kadar aceleci davranmasaydı her şey kontrol altına alındıktan sonra hayatta olduğunu bilmesi gerekenlere söyleyebilirlerdi. Oysa şimdi herkes biliyordu. Sansar'ı tutanın Sayko olduğuna bahse girebilirdi. Sayko'dan başkası olamazdı işi veren kişi. Çakal gebermişti. Alaz hayattaydı. Babasının yapamadığını yapıp Alaz'ı öldürtecekti. Bir taşla iki kuş! Hem Alaz'ı ortadan kaldıracak, babasının intikamını alacaktı, hem de Yaman'ı Alaz'sız bırakıp Yaman'ı bertaraf edecekti.

Yaman içindeki öfkenin dalga dalga yükseldiğini hissediyordu. Öfke önce ciğerlerini kilitlemişti. Nefes almakta zorluk çekiyordu ve hem öfkeden hem alamadığı soluklar nedeniyle yüzü gittikçe kararıyordu. Şu an tüm dünyayı havaya uçurmak istiyordu. Ama önce Alaz'ı parçalamak istiyordu. Ona bunu nasıl yapardı? O kadar aceleci davranıp nasıl kendisini riske atar, Yaman'ı onsuz bırakmayı göze alabilirdi? Alaz olmazsa... Hele ki bu saatten sonra Alaz olmazsa, Yaman yaşayabilir miydi ki? Ona bunu nasıl yapardı? Kendisini bu ölüm çemberinin içine nasıl sokardı?

Sansar en tehlikeli kiralık katildi. Kimse yüzünü görmemiş, sesini duymamıştı. Kim adama bir iş verse o iş mutlaka sonlandırılırdı. Daha bir kez bile Sansar'ın başarısız olduğu görülmemiş, duyulmamıştı. Kim kesin ölüm istiyorsa Sansar'ı devreye sokardı. Ücreti yüksekti ama kurbanları da ona göre değerli kişilerdi. Alaz için birileri Sansar'la sözleşme yapmıştı. Ve kim olduğu ancak tahmin edilebilirdi. Sansar işvereniyle ilgilenmezdi. Sadece kurbanın peşine düşer, işini bitirir, parasını alırdı. O katil için kimin iş verdiği önemli değildi, önemli olan alacağı para, sürdüreceği namıydı.

Yaman zorlukla ciğerlerine nefes çekmeye çalışırken bedeninden yakıcı bir ürperti geçti. Kilitlenmiş gibi sıktığı yumruklarından elindeki tüm kan çekilmiş, parmak boğumları beyaza kesmişti. Gerilen omuzları, kollarındaki kaslar sanki öfkesiyle daha bir şişmişti. Üzerindeki gömlek, öfkeden deliye dönüp üzerini parçalayan Hulk'un giysileri gibi

neredeyse paramparça yırtılacakmışçasına gerilmişti.

Yaman'ın yüzünde oluşan değişim Kürşat ve Halit'e istemsizce geriye bir adım attırdı. Yaman zorlukla yumruklarını açıp avuçlarını masaya dayayarak ağır ağır yerinden kalkarken gözlerindeki har önüne geçeni küle çevirecek kadar güçlüydü. O an akıl sağlığını korumak için tüm iradesini kullanıyordu. Alaz'ı ondan alacaklardı... Bunun tüm kabahati de Alaz'ındı...

Beynindeki her hücreden kafatasının içine elektrik akımı veriliyormuş gibi hissediyordu. Beyni uyuşmuştu. Kalbi kan yerine lav pompalıyormuş gibiydi bedenine. Yanıyordu... Cayır cayır yanıyordu Yaman. Damarlarında dolaşan lav vücudunu taşa çeviriyordu sanki.

Doğrulmaya başlarken sanki ayağa bir dev kalkıyor gibiydi. Kürşat ve Halit korkulu gözlerle ona bakıyordu. Daha önce Yaman'ın her türlü halini görmüşlerdi. İki seneden fazla onlarca kavgaya, onlarca çarpışmaya girmişlerdi birlikte. O anlarda Yaman'ın nasıl gözü kara olduğunu, yüzünün nasıl acımasız bir ifadeye büründüğünü görmüşlerdi. İşkence yaparken insanlıktan çıktığı anlar da olmuştu. Ama şu anki hali, ikisinin de hiçbir zaman şahit olmadıkları bir Yaman'dı. Sanki ruhu çekilmişti. Bakışları karanlık, gerilmiş yüzü sanki bir şeytanı andırıyordu o an. Dimdik tuttuğu gözleri karşıya bakarken cehennemden bakar gibiydi. Dişlerinin arasından tıslarcasına fırlattığı soru ürpertici bir tonla çıkmıştı.

"Alaz nerede?"

Kürşat çekingen bir sesle neredeyse mırıldanırcasına yanıtladı.

"Hâlâ Bozdumanlarda abi."

"Gidiyoruz!"

Tek kelime Kürşat'la Halit'i harekete geçirdi. İkisi de nereye diye sormadılar. Böyle bir hatayı yapmayacak kadar iyi tanıyorlardı Yaman'ı. Yaman yerleri sarsan sert adımlarını ileri atarken Kürşat ve Halit çoktan kapıyı açıp fırlamışlardı bile.

***

Bozdumanlara haber Yaman'ın haberi almasından on dakika sonra ulaşmıştı. Fırat ve Oğuz hızla şirketi terk edip eve hareketlenmişlerdi. Alaz'ı dışarı çıkarmamalı ve aldıkları felaket haberini de bir an evvel Ağrılı'yla paylaşmaları gerekiyordu. Oğuz arabayı eve doğru sürerken en az yarım düzine kadar trafik cezasını da yemişti. Ancak iki kardeşin de o an hiçbir şey umurlarında değildi.

Haberi veren adamları söz konusu kiralık katille ilgili bilgileri de aktarmıştı. İki kardeşin de yüzü gerilmiş, dudakları birbirine kenetlenmişti. Böyle bir şeyi kim yapardı? Ve tabii ki tıpkı Yaman gibi onların da aklına ilk gelen doğal olarak Sayko oldu. Adam seri saldırılarına devam ediyordu. Ve şu an yapılacaklar önem sırasına göre sıralanmalıydı. Birincisi kuzu güvene alınmalı, ikincisi Sansar denilen hayalet kiralık katil bulunup yok edilmeli, üçüncüsü bu bağlantıyı ortaya çıkardıktan sonra Sayko'nun defteri dürülmeliydi.

"Yaman duymuş mudur?" dedi Fırat gergin endişeli bir sesle. Eve varmalarına birkaç dakika kalmıştı.

İki kardeş de yüzlerini çevirip birbirine bakmıyordu. Taş gibi yüzlerle dimdik karşıya bakıyorlardı aracın içinde. Oğuz kuru bir sesle cevapladı.

"Duymuştur. Haber onun kahveden geldi."

"Ne durumdadır? Arasak mı?" dedi Fırat düşünür gibi alçak bir tonla. Kaşlarını çatmıştı konuşurken.

Oğuz çabucak manidar bir bakış attı abisine. "Sence önce biz mi varırız eve, o mu?" dedi bilmiş bir edayla.

Fırat bakışlarını Oğuz'a çevirdi. "Yoldadır bile, değil mi?"

Aslında buna emin olsa da sadece başkası tarafından da onaylanmasını istemişti. Gözlerini yumdu sıkıntıyla.

"Kuzuya çok fena çıkışacak bence. Yaşadığını hâlâ kimse bilmeseydi şimdi bu olmazdı."

"Hayal görüyorsunuz! Şimdi ya da sonra. Kız sonsuza kadar saklı kalacak değildi. Bunu yapan şerefsiz aynı şeyi sonra da yaptırırdı. Mesele bu değil!"

Oğuz, kimsenin kuzuya sert çıkmasını istemiyordu. Olan olmuştu. Bunu tartışmak tamamen zaman kaybıydı. Şu anda yapılacak en doğru şey, bu belayı saf dışı etmekti.

"Mesele ne Oğuz? Kuzu tam nefes aldı dedik, kızı yine hapis hayatı bekliyor. Yaman'ı tut tutabiliyorsan!"

"Abi, bunların sırası değil şimdi. Olan oldu! Önce kuzuyu sağlama alalım. Sonra şu Sansar şerefsizi kimse onu bulacağız. Ardından o şerefsizi tutan arkasındaki şerefsizi bulacağız."

"Oğlum duymadın mı? Adamı tanıyan bilen yok. Sesini bile duyan olmamış. Bu herif nasıl bulunacak?"

İki kardeş neredeyse birbiriyle tartışıyor gibiydi. Oğuz belki de şu anda en soğukkanlı olandı. Dişlerinin arasından kendinden emin bir sesle karşılık verdi.

"Yaşayan biriyse bulunur abi. Yalnızca ölüler bulunamaz!"

"Bir de hayaletler." diye Fırat alay edercesine kızgın bir sesle tısladı.

"Hayalet diye bir şey yoktur abi. İnsanların uydurması o. Göt korkusu yaşayanlar hayalet denilen zırvalıklardan bahseder. O herif soluk alan bir canlıysa bulunur. Bulacağız!"

Evin yoluna girdikleri an Oğuz sert sert kornaya bastı. Aceleci tavırlarından kapıdaki adamlar çabucak hareketlenmiş kapıyı açmaya başlamışlardı. Oğuz yarı aralanmış kapıdan hızla bahçeye girip, lastiklerden kulak tırmalayıcı sesler çıkmasına ve arabanın arkasının savrulmasına neden olacak kadar ani sert bir frenle aracı durdurdu. İki kardeş aceleci tavırlarla aynı anda çıktılar arabadan. Hızlı adımlarla evin kapısına yöneldiklerinde kapı çoktan açılmıştı. Fatma şaşkın, korkulu gözlerle onlara bakıyordu.

"Babamlar nerede?" diye sordu Fırat aceleyle.

"Hepsi salonda abi." dedi Fatma ürkerek. İki kardeşin aceleci ve telaşlı hareketleri korkutmuştu kızı.

Fırat ve Oğuz hızla salona yöneldiler. İçeri girdiklerinde Ağrılı, Alaz'la yan yana oturuyordu. Zilal karşılarındaki koltukta Esat'la birlikteydi. Hepsinin önlerinde kahve fincanları

vardı. İki kardeşin telaşla salona girmesiyle hepsi de şaşkınlık ve merakla onlara baktı.

Fırat babasına yönelttiği endişeli bakışlarıyla tam ağzını açıp konuşmaya başlayacaktı ki bahçeden gelen seslerle bakışları cama çevrildi. Oğuz ağzının içinde mırıldandı.

"Geldi bile. Neyse ki beni geçememiş!" dedi küstah çıkan sesine rağmen donuk bir tavırla.

Kıyamet o salonun ortasında koptu... Hiçbirinin yıllar boyunca akıllarından çıkamayacak, hafızalarına kazınacak olan sahne, o salonun ortasında yaşandı...

Yaman bir bomba gibi salonun ortasına düştü. Gözlerindeki ölümcül bakış salondaki herkesin yerinde dikilmesine neden olmuştu. Sanki ruhunda hissettiği karanlığı dışa yansıtmak ister gibi üzerindeki her şey siyahtı. Siyah dar bir kot üzerine siyah gömlek giymişti. Sabah üzerini değiştirmek için eve uğradığı belliydi. Bedeni dimdik ancak avının üzerine atlamak isteyen bir yırtıcı gibi esnek, tehlikeli bir gerginlik içindeydi.

Etrafına yaydığı kötücül enerjiyi hissetmemek olanaksızdı. Salondaki kimseden çıt çıkmıyordu. Kimse ağzını açıp tek kelime edememişti. Yalnızca belli etmemeye çalıştıkları bir endişeyle Yaman'ın hareketlerini izliyorlardı.

Öfkeden kararmış gözlerle Alaz'a bakarken sanki yüreğini dağlayan her şeyin acısını kızdan çıkarmak ister gibiydi. Suçlu oydu nihayetinde. Onu bırakıp gidecekti! Onu yokluğuyla cezalandıracaktı. Alaz'ın elinde o an silah olsa da çekse Yaman'ı vursa canı o kadar yanmazdı. Onun elinden ölüme razıydı zaten. Oysa o tam tersini yapmıştı. Ölümüyle Yaman'ı bırakıp gidecek, yirmi üç yıl boyunca çektiği azabı sonsuzluğa taşıyacaktı.

Yaman kendini kaybetmiş gibiydi. Sanki kız çoktan ölmüş de o yapayalnız kalmış gibi hissediyordu. Kızın gerçek ölümü değil, bunun düşüncesi bile Yaman'ı altüst ederken şimdi kızın peşindeki Azrail'le köşe kapmaca mı oynayacaktı? Her gün ölüp ölüp dirilecek miydi? Alaz bunu kendisine neden yapmıştı? Hiç mi acımamıştı? Hiç mi yüreği sızlamamıştı?

Çıldırmış gibi Alaz'a doğru hızla yürüyüp birkaç adım kala karşısında aniden durdu. Dudakları aralandı ve her kelime kükrercesine dışarı taştı.

"Sana o kaydı gönderme dedim, değil mi?"

Alaz, Ağrılı'nın yanından ağır ağır ayağa kalkarken yüzü karışmıştı. Yaman'ın öfkesinin nedenini anlayamıyordu. Önce ne kaydından bahsettiğini çözemedi. Ancak bu sadece birkaç saniye sürdü. Neden bahsettiğini çok iyi anlamıştı. Ağzını açıp Yaman'a cevap veremeden diğeri aynı kükremeyle devam etti.

"Hadi yaydın kaydı, bari kendi varlığını belli edecek bir şey yapmasaydın."

Yaman ilk defa kendisine böyle çıkışıyordu. Bakışları her zaman kendisine baktığı gibi sevgi dolu, adanmış değildi. Sanki Alaz'ı öldürmek ister gibi bakıyordu.

Alaz içinde dalga dalga yükselen isyanı hissediyordu. Bugün Ağrılı'yla yaptığı konuşma halihazırda ağır gelmişken Yaman'ın bu tavrı tam da bam teline basmışlar gibi onun da zıvanadan çıkmasına neden oldu. Yaman'ın hesap sormaya hakkı yoktu. O sırf o kayıt için yıllarca sabretmiş, azmetmiş, yılmamış, birçok şeyden vazgeçmişti. Tam amacına ulaşmışken yarım bırakacağını kim düşünebilirdi ki? Her kim düşünse de; bunun tersini yapmasını nasıl bekleyebilirdi? Kimin hakkı vardı böyle bir şeye?

Yaman'ın kendisine düşman gibi bakması kalbini burkmuştu. Buna ihtiyacı olduğunu göremiyor muydu? Nasıl bu şekilde gelir de hesap sorardı? Damarlarında dolaşan kan sanki çekilmiş gibiydi. Bedeni buz kesti. Ellerini yanlarında yumruk yaptı. Yaman'ınkilere benzer öfkeli gözlerini karşısında delirmiş gibi duran adama dikti.

"Yamandağlı'nın kızı olduğunu bilsin herkes. Neden çekinecekmişim?"

"Ulan, enik peşine kiralık katil taktı! Bıraksaydın benden bilseydi! Benim peşime taksaydı! Kendini niye hemen deşifre ettin?" diye bağırdı Yaman sinirle.

"Bu benim meselem tamam mı? Seni ilgilendirmez!" diye

sinirle karşılık verdi Alaz.

Alaz'ın sözleriyle Yaman'ın yüzü gerildi. Bir anda çehresini kara bulutlar sardı. Alaz'a diktiği gözleri keskinleşti.

Gözlerini kısarak tehlikeli bir tonla "Ne senin meselen?" dedi ileri bir adım daha atarak. Sıktığı yumruklarından kendisine zorlukla hakim olduğu belliydi.

"Benim annemi, benim babamı öldürdü şerefsiz. Benim meselem bu. Herkes böyle bilecek. Senin meselen değil!" dedi diklenerek. Sesi nerdeyse haykırır gibi çıkmıştı.

Yaman ona öldürecekmiş gibi bakarken, gerilen çenesini zorlukla kımıldatıp, dişlerinin arasından konuşmaya başladı. Ona doğru tehdit edercesine bir adım daha atarken gergin bir tonla yavaş başladığı konuşması, gittikçe yüksek perdeden çıkmaya başladı.

"Benim mi meselem değil? Ulan sen anneni babanı kaybettin. Ben de annemi kaybettim. Senin anan baban, kendi anam babamdan sonra bu dünyada en değer verdiğim insanlardı. Acısını bir sen mi çektin sanıyorsun? Ulan senelerce en değerli şeyimi, seni kaybettiğimi sandım be! O saçma sapan küçük mezarda kaç gece geçirdim ben, senin haberin var mı?!"

Sesi salonda patlamıştı. Artık onu tutan hiçbir ip kalmamıştı. Kulakları patlatan yüksek bir sesle bağırmaya devam etti.

"Herif on gün ağzıma sıçtı benim! Nasıl benim meselem olmuyormuş? Vücudumda kırmadığı kemik kalmadı!"

Ancak deli bir adamın yüzünde görünebilecek bir ifadeyle çıldırmış gibi bakarken, hırsla üzerindeki gömleğin iki yakasına yapışıp sert bir şekilde tutup ikiye ayırdı. Düğmeler havada uçuştu. Gömleği sinirle yere fırlatıp atarken sesi odanın içinde gürlüyordu. Kollarını iki yana açtı.

"Şu halime bak! Haritaya çevirdi lan beni! Sana bile dokunamıyorum! Nasıl benim meselem olmuyor?"

Yaman tamamen çıldırmış gibiydi.

Alaz donmuş halde Yaman'ın yara izleriyle dolu vücuduna bakıyordu. Onunla beraber odanın içinde bulunan di-

ğerleri de donmuştu. Genç adamın sırtında, omuzlarında, göğsünde, karnında ince, kalın, paralel, üst üste geçmiş onlarca kesik izi vardı. Karnından aşağı doğru inen iki derin iz bıçak yarasına benziyordu. Göğsünde, köprücük kemiğinin hemen altında, kollarının üstünde sayısız, rengi belli belirsiz minik yuvarlak izler vardı. Üzerinde kaç sigara söndürüldüğü belirsizdi.

Alaz vücudu tir tir titrerken gözlerini kapadı. Bunları görmek istemiyordu. Bunları yaşarken canının ne kadar yanmış olabileceğini içinde hissetmişti. Ciğerleri kavruldu. Kalbi patladı sandı.

Yaman kükremeye devam ediyordu. İşaret parmağını kızın yüzüne doğru sallayarak, "Çıkmayacaksın dışarı! Bu senin meselen falan değil! Bu tam da benim meselem!" diye bağırdı.

Arkasını dönmeden "Kürşat!" diye gürleyen sesiyle Alaz yerinde sıçradı.

"Buyur abi?" dedi Kürşat telaşla içeri dalıp.

Kapıya doğru üstü çıplak halde giderken öldürücü bakışları değişmemişti. Öfkeyle bağırıyordu. "Bütün adamları sokağa sal! Bulun bana o iti! Üç gün! Tam üç gün veriyorum... Ya bulursunuz ya da ben bu şehirdeki herkese tek tek sıkmaya başlıyorum."

Attığı gömlek yerde duruyordu. Üstü çıplak halde çıkıp gitmiş, neredeyse kırılacak gibi kapanmış olan kapı sesinden anlaşıldığı üzere, o halde umursamadan arabaya binmişti.

Alaz titreyen dizlerinin üzerine daha fazla duramayınca olduğu yere çöktü.

Oğuz koşarak onu tutmaya çalıştı. Kollarının arasına aldı. "Sıkma canını sen kuzu. Halledeceğiz bunu. Sen sakın sıkıntı yapma. Bulacağız o herifi." dedi saçlarını okşarken.

"Abi ne yapmışlar ona?" Gözlerindeki yaşlara hakim olamıyordu. Şu an peşine düşen katil umurunda bile değildi. Yaman'ın çektiği acı iliklerine kadar işlemişti. Yaman o acıyla nasıl hayatta kalmıştı?

Oğuz cevap vermedi. Sorunun cevabını biliyor ancak ko-

nuşamıyordu. Yaman'ın takıntılı, agresif, absürt hallerine her ne kadar sinir olsa da herifi takdir ettiğini söylememişti şimdiye kadar. Biraz evvelki manzaradan sonra adam gözünde bir kat daha saygınlaşmıştı. Elbette bunu ona belli etmeyecekti yine de. Söz konusu minik kuzuları olunca kimseyi yanına yakıştıramıyordu. Herif delirmiş gibiydi. Akşama kalmaz yediği naneler tek tek kulaklarına gelirdi.

Alaz'ı kucağına alarak ayağa kalktı. Endişeli yüzle yanlarına gelmiş olan Fırat'a talimatları sıraladı. "Bizim çocukların hepsine haber uçurun. Yardım etsinler bu manyağa. Hep beraber organize olursak daha kısa sürede buluruz o Sansar denilen pisliği."

"Haklısın." Fırat üzgün gözlerle Alaz'a bakarken mırıldandı. "Çocuk iyice delirmiş Oğuz. Daha kimse tutamaz onu."

Oğuz'un kucağında minicik kalmıştı kız. Hiçbir şeyi duymuyordu. Zangır zangır titrerken dişleri birbirine vuruyordu.

"Halledeceğiz! Önce kuzu kendine gelsin."

Oğuz'u sarsmak mümkün değildi. Sarsılsa da belli etmezdi. Koltuğa çöküp kalmış olan annesine baktı. "Ana! Gel benimle. Al koynuna kuzunu, dinlenin biraz. Biz kalanı hallederiz, endişelenmeyin."

Kendinden emin adımlarla merdivenlere yöneldi. Zilal allak bullak olmuş bir yüz ve telaşlı adımlarla oğlunu takip etti.

Şokla açılmış gözlerle Fırat'a bakıp fısıldarcasına, "Abi, o neydi öyle?" dedi yerinden kalkamayan Esat.

"Şerefsizliğin imzasıydı koçum! Şerefsizliğin!" dedi Fırat dişlerinin arasından.

Ağrılı bu süre boyunca ağzını açıp tek kelime etmemişti. Taş gibi bir yüzle karşıya bakıyordu.

Bu oğlan ne acılar çekmişti böyle?

***

Alaz, Zilal'in kolları arasında başı kadının yumuşak göğsüne yaslı, saatlerdir gözleri karşıya dikili, tek bir kelime et-

meden duruyordu.

Zilal içten içe hem kendisini sakinleştirmek hem de onun daha iyi hissetmesini sağlamak için bir yandan saçlarını okşarken bir yandan yumuşak sözlerle avutmaya çalışmıştı.

"Geçecek kuzum. Hepsi geçecek... Sen hiç endişelenme. Abiler hep senin yanındalar. Koruyacaklar seni. Hiç üzülme."

Zilal aslında sarf ettiği sözlerin onun nazarında hiçbir önemi olmadığını biliyordu. Peşindeki adamdan korktuğu da, korunmayacak endişesi taşımadığını da biliyordu. Ancak düşüncelerini bu konuya yoğunlaştırmasını, gözlerinin önündeki resmi silmesini istiyordu. Kızın hafif bir ateşi vardı ve bunun içindeki yangının dışa vurumu olduğunu anlıyordu. Kız gördükleri nedeniyle yanıyordu. Yaman'ın yaşadığı tüm acıyı yüreğinde hissetmişti.

Zilal gözlerini yumdu. Kendi evlatlarından birinin öyle ağır bir işkenceye maruz kalmış olma düşüncesi bile onu kahrediyordu. Evlatlarının birinin tırnağının ucu incinse Zilal'in yüreği ateşle kavrulurdu. Ekrem'in evladının yaşadıklarına nasıl katlandığına akıl sır erdiremedi. Tevekkeli adamın üzerindeki o ağır hüznün nedeni belliydi. Kim bilir neler yaşamış, ne acılar çekmişlerdi? Hele bir babanın çaresizliğini düşünmek bile istemiyordu. O çaresizlik ki; insanın üstüne bir yapıştı mı ömrü boyunca çıkarıp atamazdı. Ekrem'in oğluna her bakışında gözlerinde oluşan anlamı şimdi çözebilmişti Zilal. Ekrem oğluna her baktığında hem yaşadığı için şükrediyor hem oğlunun başına geleni engelleyemediği için eziliyor hem de her şeye rağmen dimdik durduğu için oğluyla gurur duyuyordu.

Aradan saatler geçmesine rağmen Alaz hâlâ konuşmamıştı. Sessizlik içinde karşıya bakıyordu. Neden sonra rica olmasına çalıştığı bir zorlamayla yorgun bir ses çıktı dudaklarından.

"Zilal Ana, biraz yalnız kalabilir miyim?"

Şu an hiçbir teselliyi istemiyordu. Yanında kimsenin varlığına katlanamıyordu. Şu an ihtiyacı olan tek kişi Yaman'dı. O da yoktu. Kim bilir ne zaman gelirdi? Gelirse de yüzüne

bakar mıydı? Şüpheliydi.

Zilal bir süre anlayış dolu bakışlarını ona indirdi. Sonra ağır hareketlerle yataktan kalktı. Dudaklarını şakağına bastırdı. Saçlarını okşadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen kuzum. Hemen gelirim yanına."

Alaz cevap vermeden sadece başını salladı usulca. Yatakta yan yatmış, bacaklarını karnına çekmişti. Ellerini bacaklarının arasına soktu. Zilal yatağın ucundaki battaniyeyi usulca üstüne örttükten sonra ağır, yıkık adımlarla odadan ayrıldı.

Alaz bir süre kımıldamadan yattığı yerde kaldı. Alev alev yanıyordu. Ateş bedeninden dışarı taşınca sıkıntıyla üzerindeki battaniyeyi attı. Ciğerlerine derin bir soluk çekip yerinde doğruldu. Sırtını yatağın başlığına dayayıp bacaklarını karnına çekti ve kollarını etrafında doladı. Çenesini dizlerinin üzerine çekip gözlerini yine karşıya dikti.

Saatin bir an evvel ilerlemesini, Yaman'ın gelmesini bekliyordu. Gece mutlaka gelecekti. Onsuz uyumasına izin vermezdi nasılsa. Geldiğinde de kendisine ne kadar öfkeli olursa olsun ağzını açıp tek kelime etmeyecekti.

Bugün Yaman'ı öyle görmüştü ya, senelerce onu yakan ateşin ne kadar da cılız olduğunu anlamıştı. Yaman bugün yüreğine elleriyle ateş topu yerleştirmişti. Hangi yürek kavrulmazdı ki o manzarayla? Her bir iz, her bir çizgi nasıl bir acıya neden olmuştu o bedende? Nasıl dayanmıştı onca acıya?

Halime'nin anlattıkları aklına gelince kaşlarını çattı. Nedense Yaman'ın tutsak tutulduğu o on günün geçip gittiğini, geriye tek bir iz kalmadığını sanmıştı. Nasıl bu kadar saf olabilmişti? O tutsaklığın boyutunu bugün anlamıştı.

O şerefsizin babasına yaptıklarını gözleriyle görmüştü. Yaman'ı sadece dövmekle yetindiklerini mi düşünmüştü? Bu kadar basit olabilir miydi? Nasıl düşünememişti? On beş yaşında bir çocuk bedeninde bunca ize neden olacak işkenceye nasıl dayanmıştı?

Farkına varmadığı yaş, gözünden akarak elinin üzerine damladı. Burnunu çekti içlenerek. Yaman'ın şimdi yanında

olmasını istiyordu. Acılarını paylaşmak, kollarını boynuna sarıp aşkıyla teselli etmek istiyordu. Geçmezdi biliyordu acısı. Ama yine de yanındayım demek istiyordu.

Elinin tersiyle yüzünü silip başını çevirerek komodinin üzerindeki saate baktı sabırsızca. Akşam olmuştu. Yaman en çok iki saate gelirdi. Gelirdi değil mi? Kendisine kızgındı ama yine de gelirdi. İçine ilk defa bir şüphe düştü. Kaşlarını çattı.

Saatlerden beri ilk defa diğer sorunu düşündü. Peşinde bir kiralık katil vardı. Sayko pisliği onu ortadan kaldırıp aleme hava atacaktı öyle mi? İçinde adama karşı inanılmaz güçte bir nefret oluştu. Her şey o pisliğin soyu yüzündendi. Ne babası ne de kendisi beş kuruş etmez pisliklerdi ama çamurlarını bir şekilde bulaştırıyorlardı Alaz'a.

Omuzlarını silkip dudaklarını büzdü. Peşindeki katil umurunda değildi. Kolay lokma olmayacaktı. Umurunda olan tek kişi Yaman'dı. Her şey önemsizdi şu an onun için. Yaman önemliydi. Yaman yanında olsun istiyordu. Saatler geçmesine rağmen hâlâ dönmemişti. Uzanarak komodinin üzerindeki telefonunu aldı ve ekranına baktı. Hiçbir mesaj ya da arama yoktu. Bir an kendisi arayıp aramamak arasında çelişkide kaldı ama evden çıkarken gösterdiği öfke krizini hatırlayınca vazgeçti. Nasılsa gelecekti. O zaman tartışabilirlerdi. Şimdi daha çok damarına basmayacaktı. Şu an ona karşı hissettiği tek şey şefkatti. Onu kışkırtacak hiçbir şey yapmayacaktı. Nasılsa gelecekti... Onsuz uyuyamadığını biliyordu... Alaz'ı bırakmazdı, gelecekti...

Alaz her geçen gün azalan bu umutla Yaman'sız tam beş gün geçireceğinin henüz farkında değildi.

***

Yaman çıplak bedenine vuran soğuğun farkında değildi. Nisan ayındalardı ve hava açık olmasına rağmen serindi. Ancak o bunun farkında değildi. Alev alev yanıyordu bedeni. Kürşat'ın yanındaki yolcu koltuğunda taş gibi bir suratla heykel misali oturuyordu. Halit arkada oturuyordu ve dikiz

aynasından sürekli Kürşat'la bakışıyorlardı endişeyle.

Nihayet Kürşat dayanamamış olacak ki hiçbir uyarı yapmadan arabayı aniden sağa çekti. Yaman'dan tek bir tepki bile gelmemişti. Kürşat ne yaptığını bilen seri hareketlerle arabadan çıktı ve arkaya doğru dolanarak bagajı açtı. Birkaç dakika içinde elinde bir paketle tekrar arabaya yerleşti. Paketin içindeki temiz gömleği çıkarıp Yaman'a uzattı.

"Abi, giy şunu üstüne. Hava serin. Üşüteceksin."

Yaman tepki vermedi. Ancak bir süre sonra burnunun ucuna uzatılan beyaz gömleği hiç ses çıkarmadan Kürşat'ın elinden aldı. Kürşat arabayı çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz abi?" diye sordu kuru bir sesle.

Yaman gömleği iliklerken aynı kurulukta cevap verdi.

"Önce Dolapdere'ye, kahveye. Haberi getiren adamla konuşalım. Nereden duymuş, nasıl duymuş? Var mı irtibata geçebileceğimiz birileri onu netleştirelim."

Kürşat yalnızca başını salladı. Arabanın içinde kimseden ses çıkmadı.

Yaman çöküntü içindeydi. Bir saat önce yaşadığı öfke krizi bedenini terk etmiş yerini başa çıkamadığı bir endişe almıştı. Alaz'ı kaybetmişti. Bunu biliyordu. Sebebi ölüm değildi bunun. Ölüm olmayacaktı. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi. Ama çıldırdığı anda üzerinden yırtıp attığı gömleğin ardından bedenine kilitlenen Alaz'ın bakışlarını unutamıyordu. Yüzünü buruşturmuş, gözlerini kapamıştı Alaz. Ona bakmaya bile tahammül edemiyordu işte. Tiksinmişti. Paramparça bedeninden tiksinmişti ve görmemek için gözlerini yummuştu.

Zorlukla yutkundu. Adem elması yukarı aşağı yerinden oynadı. Boğazı düğüm düğümdü. Korktuğu başına gelmişti. Haftalardır kaçtığı şeyle yüzleşmişti nihayet. Ve sonu beklediği gibi hayal kırıklığı olmuştu. Alaz'ı kaybetmişti. Artık yanına bile yaklaşmazdı.

Bir daha ona dokunamayacak, yumuşak tenini dudaklarının altında hissedemeyecekti. Gözlerini yumdu üzüntüyle. Dişlerini sıktı. Bu hasrete, bu acıya nasıl dayanacaktı? Sırf

ondan uzakta hasret çekmektense onu parçalayan işkenceye bir kez daha katlanabilirdi. Acısı o kadar fazlaydı yüreğinde. Bedenindeki tüm acılar geçmişti. Sadece izleri kalmıştı. Ama yüreğinin acısı geçmeyecekti, biliyordu.

Hissettiği panikle kalbi gümbürdüyordu. Ondan uzakta kalamazdı ki... Onu görürse ona dokunmadan yapamazdı ki... Omuzları düşerken kafasının içinde dolanan kara bulutların arkasında yavaş yavaş kararı da beliriyordu.

Önce Alaz'ın canına kastedecek o orospu çocuğunu bulacak sonra tehlikeyi bertaraf edecekti. Sonrasındaysa Alaz'dan uzakta onsuz boktan hayatına devam edecekti. Ama en azından onun güvende olduğunu bilecekti. Yeter ki o yaşasın, yeryüzünde hâlâ onun nefes aldığını bilsin, ondan uzakta olsa da olurdu. O Yaman'a bakmaya tahammül edemese de, soluk aldığını bilmek yeterliydi.

***

Diğerlerinin durumu öğrenmeleri uzun sürmedi. Ayşe ve Zeynep eve geldiklerinde evde mezar sessizliği vardı. Her zaman şen şakrak sesini duydukları Zilal'in bile ağzını bıçak açmıyordu.

Ağrılı canı sıkkın olduğunda yaptığı gibi yine bahçeye bakan ikili kanepeye oturmuş elinde tespihi sallanırken dalgın dalgın dışarıyı izliyordu. Saatler olmuştu, ağzından tek laf çıkmamıştı. Yalnızca Zilal aşağı indiğinde, "Kurban nasıl?" diye sormuştu.

Aldığı yanıt beklediği gibiydi. Kızın peşine takılan katili umursadığı yoktu hepsi farkındaydı bunun. Bu haberden daha sarsıcı olanı yaşamışlardı onlar. Bir adamın ne tür acılar çekmiş olabileceğine dair hayal güçleri harekete geçmişti ve artık o düşünceleri durduramıyorlardı.

Kafalarının içinden geçen resimler üzüntüyle gözlerini yummalarına, hırsla dudaklarını ısırmalarına, nefretle yumruklarını sıkmalarına neden oluyordu. Durmuyordu kafalarından geçen düşünceler. On beş yaşında bir çocuğun çektiği

acıları tahayyül edemiyorlardı ve en hafifinden düşündükleri şeyler bile ağır geliyordu yüreklerine. Oysa çok daha ağırını yaşamıştı Yaman. Bedenindeki her iz bunun çok daha ağır olduğunu haykırıyordu zaten.

Fırat, Ayşe, Oğuz ve Zeynep küçük salondaydılar. Ağrılı derin düşünme köşesinde oturduğundan onu rahatsız etmemek için küçük salona geçmişler ve orada olanları anlatmışlardı.

"Alaz nerede?" diye sordu Ayşe endişeyle.

Kızın ne durumda olduğunu merak ediyordu. Peşinde hem bir katil vardı hem de Yaman'ın durumu görmek onu sarsmış olmalıydı.

Fırat çaresizce omuz salladı. "Annem biraz evvel indi yanından. Hiç konuşmamış. Boş boş duvara bakıyormuş. Ben de daha çıkamadım yanına. Çok sarsıldı."

"İnsan peşinde bir kiralık katil olduğunu öğrenince sarsılır tabii." dedi Zeynep üzüntüyle.

"Ondan değil güzelim. Katili salladığı yok. Yaman sarstı onu."

"Çok mu çıkıştı?" dedi Zeynep dudağını büzüp kaşlarını çekinir şekilde kaldırarak.

"Çıkışması da mühim değil Zeynepcim." diye Fırat girdi araya "Çocuğun o halini görünce biz koca adamlar bile sarsıldık. Kuzunun sarsılması çok normal."

"Ne varmış halinde?" dedi Zeynep anlamayan bakışlarla diğerlerine bakarken.

Ayşe sıkıntıyla derin bir nefes verip ofladı. "Zeynep! Yaman'ın vücudundaki izlerden bahsediyorlar. Alaz'ın haberi yokmuş. Yeni görmüş."

"Canım ne var bunda? Hayatta kaldığına şükretsinler. İz dediğin erkeğin şanındandır. Ne olmuş yani?"

Oğuz şaşkınlıkla Zeynep'e çevirdi bakışlarını. "Senin haberin var mıydı?"

Zeynep doğal bir tavırla başını salladı. "Vardı tabii. Kaç kere muayene ettim Yaman'ı. Kaç ameliyat geçirdi o çocuk siz biliyor musunuz? Sadece o izlerin kaldığına şükredelim.

Bir tarafı sakat kalacak diye çok korkmuştum."

"Nasıl bu kadar soğukkanlı davranabiliyorsun?" diye soran Fırat'tı.

Yüzü şaşkındı. Ancak bu, iki kardeşin durumu normal karşılamasından kaynaklanan bir şaşkınlıktı. Demek ki ikisinin de durumdan haberi vardı.

"Ben doktorum Fırat abi. Yaman'daki izler ne ki? Ben nelerini gördüm bu meslekte. Onunkiler sinek ısırığı kalır yanında. Canı sağ olsun, gerisi teferruat."

Zeynep'in sesi şimdi soğukkanlı profesyonel bir tona bürünmüştü.

"Siz biliyordunuz yani?" Oğuz girmişti araya dayanamayarak.

"Canım senelerce aynı evin içinde yaşadık. Yaman'la aynı tarihlerde yurt dışındaydık. O sırada hâlâ ara ara ufak tefek operasyonlar geçiriyordu. Benim hocalarımla beraber ilgileniyorduk zaten. Bilmemiz çok normal."

"Kuzu bilmiyormuş. Bugün o yüzden öyle yıkıldı," diye mırıldandı Oğuz düşünceli bir sesle.

"Ben buna şaşırdım asıl," dediği anda Ayşe, diğerleri soru soran gözlerle ona baktı. Düşündükleri hızla konuşarak açıkladı. "Haftalardır birlikte uyuyorlar. E Yaman'ın Alaz'ı nasıl sevdiğini hepimiz biliyoruz. Alaz da son haftalar başka türlü bakıyordu ona. İkisinin arasındaki elektrik bir tek benim dikkatimi çekmedi herhalde. Ben nasıl olur da; Alaz'ın daha önce görmediğine şaşırdım."

Bir süre iki kardeşten de ses çıkmadı. Bunu onlar da düşünmüşlerdi. Alaz'ın Yaman'ın yanında uyumasından rahatsızlık duymalarının en büyük nedeni de buydu. İki çıplak bedenin yan yana olma düşüncesine ne kadar anlayışlı olmaya çalışsalar da, abilik dürtüleri ters çıkmalarına neden oluyordu. Ancak hiçbir şey düşündükleri gibi gelişmiyordu. Fırat düşünceli bir sesle mırıldandı.

"Sana bile dokunamıyorum dedi Yaman... Demek ki bu yüzden kuzudan uzak durmuş." Bakışlarını kaldırıp Oğuz'a baktı. "Oğlum bir adam bir kadını öyle delice severken, aynı

yatakta günlerce haftalarca birlikte uyurken nasıl uzak durur sevdiğinden? Nasıl bir iradedir bu? Bugün kendimden bir kez daha utandım. Çocuk koynuna soktuğu sevdalısına bile dokunmamış haftalardır."

Ayşe ve Zeynep birbirlerine baktılar. Aralarında sessiz bir konuşma geçti. İkisi de bunun nedenini aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Yaman, Alaz ondan uzaklaşmasın diye tüm iradesini kullanmış olmalıydı ona dokunmamak için. Alaz'ı kaybetmekten korkmuştu belli ki.

Peki şimdiki durum neydi? Yaman, Alaz'ı kaybetmiş miydi yoksa düşüncelerinin tam tersinde mi gelişecekti aralarındaki ilişki? İki kız da şu an en çok bunu merak ediyordu. Henüz Alaz'la konuşup verdiği tepkiyi göremedikleri için sağlıklı bir çıkarımda bulunamıyorlardı. Bekleyip göreceklerdi...

2. BÖLÜM

İnsan en çok sevdiklerinin tepkisinden korkar. Başkalarının sizin hakkınızda ne düşündüğü, ne hissettiği ya da sizi nasıl gördüğü çok da önemli değildir aslında. En çok sevdiklerinizi umursarsınız. Onların düşünceleri her daim sizin için önemlidir. Zaten o yüzden değil midir? İnsan en çok sevdiğinden incinir, en çok sevdiğine kırılır.

Seven kadın da olsa, erkek de olsa karşısındakinden kendisi ile ilgili güzel şeyler duymak ister. İnsanız nihayetinde. İnsanoğlu sevdiği tarafından gönlü hoş tutulsun ister... Bunu diler...

Kör topal olsanız da sevdiğinizin gözünde mükemmelsinizdir. Hani derler ya; ona benim gözümle bakacaksın diye, işte insanın sevdiğine baktığı göz bambaşkadır. Kalp gözüyle bakar ona, çoğu zaman gerçeği bile göremeyen ölümlü gözleri kullanmaz.

Sevdiğini mükemmelleştirir, kusurlarını görmez, görse de umursamaz. Gerek yoktur ki umursamaya, seven gönül her şeyiyle sever sevdalısını.

Bir çocuğun en büyük arzusu anne babasının kendisiyle gurur duymasıdır. Hayatı boyunca bir kez bile olsa onların ağzından *"seninle gurur duyuyoruz"* cümlesini duymak ister. Çünkü bir çocuk en çok anne babasının gözünde mükemmel olmak ister. Bu çocuğa özgüven verir, hayatla daha güçlü başa çıkmasına neden olur. Çünkü omuzlarındaki yük ağırdır, anne babanın gözünden düşmek, onları hayal kırıklığına uğratmak istemez. Siz hiç anne babasının *"seninle gurur du-*

yuyoruz" dediği bir çocuğun başarısız olduğunu gördünüz mü? Elbette her insan hata yapar. Hata insana mahsustur. Zaten insan hata yapa yapa doğruyu öğrenir. Ama ailesi her daim gururla arkasında olan çocuklar, hiç yalnız kalmazlar, yaptıkları hatalar da kendilerinden başka kimseye zarar vermez. İnsanı düşünürler çünkü. Anne babalarını düşünür, onların yüzünü kızartmak istemezler.

Sevda da böyle bir şeydir işte. Zaten her şey sevgiye dair değil midir bu hayatta? Ha anne baba sevgisi... Ha evlat sevgisi... Ha sevdalı sevgisi... Hepsi de en yücesidir sevgilerin.

Yaman beş gün boyunca ne Alaz›ın yanına gitti ne de aradı. Sevda fedakarlık ister ya. Yaman da sevdasına dair fedakarlığını böyle yapıyordu. Sırf Alaz›ın zor durumda kalmaması için iletişimini tamamen kesmişti. Alaz›ın kendisine bakarken zorlanmasını, kötü hissetmesini istemiyordu. Onun istemediği, katlanamadığı dakikaları yaşamaması için durumu kolaylaştırdığını düşünüyordu. Bunun için çabalıyordu. Her şeye rağmen kıyamıyordu ona. Kendisine katlanmasını istemiyordu. Kendisi yüzünden bir saniye bile olsa sıkıntılı anlar yaşamasın istiyordu.

İçten içe kalbinin derinliklerinde kırgınlığını da atamıyordu ama. Gönlü küsmüştü sanki Alaz'a. Görünüş onun için bu kadar önemliydi demek ki. Yaman›ın kalbini görememişti demek ki. Yaman›ın onun için canını bile gözünü kırpmadan verecek kadar sevdiğini görememişti demek ki. Bedenindeki izler ona bu kadar çirkin, bu kadar kötü gelmişti demek ki.

Bütün bu düşüncelere ve daha da ileri fikirlere Yaman'ın ulaşmasının başka bir nedeni de bu beş gün boyunca Alaz'ın onu aramaması, bir kez bile sormamasıydı. Hayatından çıkarmıştı Yaman'ı. Alaz'ın süren sessizliğinin tek nedeninin bundan kaynaklandığını düşünüyordu. Ve her geçen gün benliğinde hissettiği hasret acısını, daha da bastıran bu düşünceydi. Alaz onu bu şekilde kabullenmeyecekti. Anlamıştı... Anladığı için de onu buna zorlamayacak, uzak duracaktı. Sevda başka şeydi, sevdiği kendisinden tiksinirken zorla kendini kabullendirmeye çalışmak başka şey... Kim sevdiği-

nin gözlerinde sevgiden başka bir şey görmek isterdi ki?

Bu süreç içinde aslında pek de kendinde olmayan Yaman, beş gün boyunca eve de gitmemişti. Uyku uyuyamıyordu çünkü aklında sürekli Alaz vardı. Onun da uyuyamadığını biliyordu. Hissediyordu. Onsuz uyuyamazdı ki Alaz. Şimdi de o lanet kâbuslar yüzünden uyku haram olmuştu ona, emindi buna. Alaz'ın uyuyamadığını düşündüğü her an ona da uyku haram oluyordu. Geceleri kulüpteki ofiste kalıyordu. Bu süreler birkaç saati aşmıyordu.

Bu beş günü çok da sakin geçirmemişti zaten. Bozdumanlarla birlikte neredeyse tüm şehrin altını üstüne getirmişlerdi. Ne zaman bir yerden haber gelse Yaman neredeyse ışınlanır gibi kendisini orada buluyordu. Kaç yere baskın yapmıştı... Kaç defa silahı belinden çıkmıştı... Hatta silahın çıkış süresi, belinde takılı durma süresinden daha fazla olmuştu. Yaman'ı durdurmak imkansızdı bu günlerde.

Oğuz neredeyse yapışık ikiz gibi sürekli yanındaydı. Yaman'sa bu durumdan hoşnut değildi. Birkaç defa tartışmışlardı bu yüzden. Hatta birbirlerine sıkı birer yumruk da indirmişlerdi tartışma esnasında. Ancak Oğuz geri adım atmamıştı. Sabaha karşı birkaç saat uyumak için eve gidiyor sabah erkenden Yaman'ın dibinde bitiyordu.

Oğuz'un en gergin geçirdiği zamanlardı bunlar. O ki sinir alınmış diye nam salmış adam, Yaman yüzünden hayatında göstermediği tepkileri ortaya sermişti.

Alaz günlendir uyumuyordu. Günde birkaç saat Zilal Ana'nın koynunda uyumaya çalışıyor sonra daha kısa süre öncesine kadar bildikleri çığlıklarla uyanıyordu. İnsan güzel şeylere çabuk alışıyordu. Bozdumanlar da kızın huzurlu uykularının son bulduğuna şahit olunca geçmişte alışık oldukları durumun onları ne kadar sarstığını yeni idrak etmişlerdi. Her geçen gün katlanılması daha da zor geliyordu kızın durumu.

Ancak Yaman gelmiyordu. Alaz'dan uzak duruyordu. Hepsi nedeninin Alaz'a kızgın olduğunu varsaydıklarından Yaman'ın bu kızgınlığı devam ettirmesini pire için yorgan

yaktığını düşünmelerine neden oluyordu. Bu düşünce de Oğuz'a hiç yardımcı olmuyordu. Yaman'ın devam eden öfkesini anlamsız buluyordu. Sırf bu yüzden Yaman'la kavga etmişti. Alaz'ın uyuyamadığını hiç değilse günde birkaç saat de olsa yanına gitmesini söylemiş, Yaman'dan buz gibi bir tepkisizliğin dışında bir cevap alamamıştı. Ki bu istek Oğuz için kıyamet alameti gibi bir şeydi. O, Yaman'a Alaz'ın yanına gitmesini, birkaç saat de olsa onunla uyumasını istemişti? Olacak iş değildi. Daha iki ay önce Oğuz'a biri bunu söylese ağzını burnunu dağıtır, adamı canlı canlı mezara gömerdi. Oysa şimdi bunu kendisi istiyordu. Ama sonuç olumlu olmamıştı.

Oğuz evde Alaz'ın perişan halini her gördüğünde Yaman'a karşı siniri zirveye ulaşıyordu. Öte yandan Yaman'ı zapt etmek de ayrı zorlamaya başlamıştı. Adamın yerinde durduğu yoktu. Pimi çekilmiş bomba gibi nerede patlayacağı belli olmuyordu. Beş gün boyunca Yaman'ın peşinde girmediği delik kalmamıştı. Neyse ki o tür deliklere alışık olduğundan gayet iyi idare ediyordu ama asıl sorun Yaman'ın ele geçirilen her adamı öldüresiye dövmesiydi. Yaman'da öyle bir kin, öyle bir nefret vardı ki bazen adamların konuşmasına bile fırsat vermeyecek gibiydi. Hiç istememesine rağmen birkaç kez Oğuz elinden almıştı adamları. Adamlara acıdığından değil, sırf konuşamadan ölecekler diye endişelenmişti. Yoksa ihtiyacı olanı aldıktan sonra alınlarına sıkan Yaman'a mani olmuyordu zaten.

Sansar'a hâlâ ulaşamamışlardı. Oğuz hiç inanmasa da adamın hayalet olduğuna kanaat getirecekti neredeyse. Ancak buna bel bağlamıyordu. Emindi o. Her canlı bulunurdu!

Alaz'ın evden çıkmasına izin vermedikleri için güvenliği konusunda endişesi yoktu. Yeter ki bu iş uzamasın, ev mahkumiyeti bir an evvel bitsin istiyordu en çok.

Evdeki güvenliği de arttırmışlardı. Evin çevresinde sadece kendi güvendikleri adamları ve hemşerileri yerleşmişti. Kimseye göz açtırmıyorlardı. Oğuz çok görmüştü satılık adamları. Her adam satın alınırdı. Ama hasımlık başka şeydi.

Ağrılı'yı tanıyan kimse satmazdı onu. Öyle bir şerefsizliği yapamazdı kimse.

Sırf adres şaşırtmak için Alazların evin çevresindeki güvenlik de arttırılmıştı. Bozdumanlarla Alaz'ın ilişkisi henüz deşifre olmadığı için kızın hâlâ Alazlarda kaldığı düşünülsün istemişlerdi ve sahneyi de buna göre hazırlamışlardı. Ancak şimdiye kadar herhangi bir reaksiyon almamışlardı.

Öte yandan Alaz hayatında ilk defa beterin beteri olduğunu öğreniyordu. Her gün umut etmişti Yaman gelir diye. Her gün beklemiş, gece sabaha karşı yorgunluğa yenilen bedenini Zilal Ana'nın kollarının arasına sokup, sonu çığlıklarla biten birkaç saatlik uykularla geçirmişti. Anlamıştı ki, Yaman'sızlık hiçbir acıya benzemiyormuş. Kolu kanadı kırılmış gibi hissediyordu. Bedenindeki tüm güç çekilmişti. Kalbi dayanmaya çalışsa da, her geçen gün Yaman'a kırgınlığı artıyor, umudu azalıyordu.

Bu nasıl bir öfkeydi ki; Alaz'dan böyle vazgeçebilmişti? Hani hiç bırakmayacaktı? Hani onsuz nefes alamıyordu? Bu kadar mı kızgındı ona? Neden anlamak istemiyordu ki? Belki acele etmişti o kaydı göndermekle, belki hata yapmıştı, bunu kabul ediyordu. Ancak bu derece büyük bir hata mıydı ki bu, Yaman ondan vazgeçecek kadar öfkelenmişti?

Tıpkı Yaman gibi onun da gönlü küsmüştü.

Birbirlerinden habersiz birbirlerine küsmüşlerdi.

İnsanın sevgisi öfkesinin önüne geçmez miydi? Yaman'daki nasıl bir kin, nasıl bir inatçılıktı ki hâlâ sonlandırmamış, gelmemişti? Bilmiyor muydu onsuz uyuyamadığını? Bile bile Alaz'ı azapta bırakmak nasıl bir intikam şekliydi böyle? Nasıl bir hırs, nasıl bir dersti?

Alaz bir yandan Yaman'ın yokluğunun acısını bedenindeki her hücresinde hissediyorken, bir yandan da Yaman'a olan kızgınlığı artıyordu. Söylediği her şey yalandı demek ki... Onsuz bir saniye bile geçirmek istemediği yalandı demek ki... Alaz olmadan da nefes alabiliyordu demek ki... Alaz'ın tatmadığı huzurlu uykuları ondan uzakta uyuyabiliyordu demek ki...

Alaz önceleri arayıp sormayan Yaman'ı, kendisi aramak istemiş ama eli her telefona gittiğinde içindeki kırgınlıkla bundan vazgeçmişti. Onu düşünmeyeni o niye düşünecekti ki? Alaz'ı öyle perişan halde bırakıp gitmeye gönlü nasıl razı olmuştu? Hiç mi kalbi sızlamamıştı? Hiç mi yüreği yanmamıştı? Oysa Yaman'ın son hali gözünün önüne geldikçe onun yüreği cayır cayır yanıyordu.

Asıl öfkelendiği en delice şey de; ne zaman Yaman'ın çıplak bedeni gözünün önüne gelse artan kalp atışlarına hakim olamamasıydı. Bir beden nasıl öyle heybetli, nasıl öyle mükemmel, nasıl öyle muhteşem ve çekici olabilirdi? Bedenindeki her iz, her çizgi ona nasıl öyle ihtişamlık katabilirdi? Eski zaman savaşçıları gibi karşısında dikildiğinde Alaz adamın karşısında saygıyla eğilmek, ona tapmak istemişti. Onun güçlü savaşçısı, en büyük savaşından galip çıkmış, aldığı her bir iz, zaferinin nişanesi olarak bedeninde saklı kalmıştı.

Alaz delirmek üzereydi. Hasreti dinmiyor, umudu her geçen gün tükeniyor, tek bir hatası yüzünden Yaman'ın ondan vazgeçmiş olmasının kırgınlığı artıyordu.

Bütün gün odasından çıkmıyordu. Ağzından tek bir kelime dökülmüyor, önüne getirdikleri yemekleri sırf Zilal Ana'nın ısrarları yüzünden kadının hatırına birkaç lokma alarak gönderiyordu. Günlerini yatağın içinde göğsüne çektiği dizlerine kollarını dolayarak düşünceler içinde geçiriyordu.

Fırat konuşmak için yanına gelmiş, tek kelime etmemişti. Oğuz aynı şekilde odasına gelmiş Yaman'ı araması ve çağırması için ısrar etmişti ancak yine karşılık vermemişti. Zilal Ana sürekli yanına geliyor, şefkatle saçlarını okşayarak onunla konuşuyordu ama kimseye tek kelime etmiyordu.

Ayşe ve Zeynep birkaç kez uğramışlar konuşmaya çalışmışlardı ancak onlarla da tek kelime etmemişti. Boş boş karşıya bakıyor, kimseyi istemiyordu.

Yaman'ı bekliyordu...

Ve Yaman hâlâ gelmiyordu...

Ağrılı bu süreçte her zamanki sessizliğinden çok daha ağır bir sessizlik içindeydi. Fırat ve Oğuz her gün ona gelişmeleri

bildiriyorlardı. O da anlatılanları elindeki tespihi parmaklarının arasında sıkarken, ağır ağır kafasını sallayarak dinliyor, karşılığında tek kelime etmiyordu.

Esat, Kerim ve Adil günün çoğunu sokaklarda geçiriyorlardı. Sadece birkaç saat dinlenmek için eve uğruyorlar sonra tekrar arayışa devam ediyorlardı. Çalmadıkları kapı, gitmedikleri adam kalmamıştı ama Sansar'a ulaşacak tek bir ize bile rastlamamışlardı.

Herkes diken üstünde, herkes tetikteydi. Ama bundan daha zoru Alaz'ın sessizliği idi onlar için. Artık kızın sesini sadece kâbus gördüğü anlarda duyuyorlardı.

Alaz bazen aşağı iniyor eskiden yaptığı gibi Ağrılı'nın dibine girip saatlerce sessizlik içinde zaman geçiriyordu.

Ne Ağrılı konuşuyordu ne de Alaz. Ağrılı'nın sessizliği iyi geliyordu ona. Bu sessizlik ona lütuftu. Kafasının içinde o kadar çok düşünce, o kadar çok ses, o kadar çok hareket vardı ki Ağrılı'nın sessizliği onu dingin bir deniz kıyısına taşıyordu. Ağrılı her türlü derdi, her türlü kırgınlığı, her türlü hayal kırıklığını yok eden, silip süpüren dalgaydı onun için. O koca sessizliği her şeyi yutup, yok eden dalgalara benziyordu.

Hasret, hayal kırıklığı ve içinde boğulduğu kederiyle günleri birbirine eklerken yalnızca Ağrılı merhem oluyordu açılan yaralarına.

Hayatı hasretle geçmişti. Annesini hiç tanımamıştı ama hep özlemişti. Özlemi hiç dinmemişti. Babasını kaybettiğinde yaşadığı acıyı bugün bile tarif etmesi imkansızdı. Ona olan özlemi her şeyin üstündeydi. Babasını tanımıştı, birlikte çok şey paylaşmışlardı. Hayatındaki tek insan babasıydı bir zamanlar. Onun yokluğunda yapayalnız kalmıştı, nasıl özlemezdi ki? Nasıl hasret çekmezdi?

İkisinin de kaybı dayanılmazdı. Ama ölümün ötesine geçemiyordu. Ölüm, hasretini dindirmese de kabullenmesini sağlamıştı. Başka çaresi yoktu ki zaten. Uzanıp dokunabileceği bir yerde değillerdi. Bağırsa da sesini duyurabileceği bir yerde değillerdi. Kabullenmişti yokluklarını. Zor olsa da kabullenmişti.

Ama bugün çektiği hasret, ölüm sebebiyle kaybolan birinin hasretine benzemiyordu. Yaşayana çekilen hasretin acısı hiçbir şeye benzemiyordu. Uzansan dokunabileceğin, bırak bağırmayı fısıldasan duyurabileceğin bir yerde olan birine çekilen hasret, ölen birinin ardından çekilene hiç benzemiyordu. Bu insanın içini kanatan, bir bıçağın kanırtması kadar acı veren bir histi.

Kabullenemiyordu. En büyük, en katlanılması güç olan sorun buydu işte. Kabullenemiyordu. Oradaydı biliyordu... Oradaydı ama yoktu da aslında. Terk edilmişti... Vazgeçmişti ondan... En büyük kırıklığı bundandı.

O kendisine bakan adanmış bakışların, ondan uzaklaşmış olduğunu kabullenemiyordu. Özlüyordu... Çok özlüyordu... İçi yana yana özlüyordu hem de... Ve hâlâ ümitle gelmesini bekliyordu... O, kendisinden vazgeçse de, Alaz vazgeçmeden bekliyordu gelmesini... Kalbi onda kalmıştı... Nasıl beklemezdi? ...

***

Ekrem, son iki seneden beri olmadığı kadar hareketliydi son günlerde. Kiralık katilin ortaya çıkışı ile Ragıp'la uzun uzun konuşmuş, ne yapabileceklerini tartışmışlardı. Hareketlilik böylece başlamıştı. Ekrem, tanıdığı bildiği her kapıyı zorluyordu. Satılık tetikçiden önce davranmak zorundalardı. Yoksa her şey için çok geç olacaktı.

Yaman'ı beş gündür ne görmüş ne de onunla konuşabilmişti. İhtiyacı olan tüm bilgileri Kürşat ya da Halit'ten alıyordu. Geceleri kulüpte kaldığını da onlardan öğrenmişti. Oğlu kendi babasıyla dahi konuşmuyordu.

Bozdumanların evinden çıktığından beri Yaman herkese kendisini kapamıştı. Aklını tek bir şeyle meşgul ediyor, belki de düşüncelerinin içinde daha fazla boğulmamak için başlattığı sürek avında sadece tetikçinin peşinden koşuyordu.

Ekrem ilk başlarda Yaman'ın üzerine gitmemek için birkaç gün göz ardı etmişti uzak durmasını ancak üç gün ge-

çip de hâlâ Yaman eve gelmeyince duruma el atma ihtiyacı hissetmişti. Alaz'ın tehdit altında olması Yaman'ı sarsmıştı bunu anlayabiliyordu ama ne Yaman'dan ne Alaz'dan ses çıkmaması canını sıkmaya başlamıştı.

İşte o zaman asıl meseleyi öğrenmişti. Kürşat, o gün Yaman'ın nasıl delirdiğini ayrıntılarıyla anlatınca Ekrem gerçek sorunu o zaman anladı. Anladığı anda da yüreğine ateş düştü. Oğlunun neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Gururu kırılmıştı. İncinmişti oğlu. Hem de çok... Ve Ekrem de sustu. Hiçbir şey söyleyemedi. Yalnızca sustu ve bekledi...

Beklerken de oğlunun üzerinden yükünü alabilmek için tüm bağlantılarını kullanmaya başladı. Ragıp'la konuyu tartıştıktan sonra bir isim üzerinde durdular ve onunla görüşme yapabilmek için gerekli iletişimi sağladılar.

Görüşecekleri kişi birkaç yıl önce ortadan kaldırmak istediği biri için Sansar'ı tutmuştu. Sansar'la bir şekilde bağlantıya geçilebiliyorsa bunun bir yolu olmalıydı ve bu yolu ondan öğrenmek istiyordu Ekrem. En azından sahte bir iş düzenleyip bunu bahane ederek Sansar'la görüşebileceklerini umdu. Adamı kimse görüp, konuşmamıştı ama iş verebilmek için bir şekilde irtibata geçiliyor olmalıydı. Adamın yerini saptadıktan sonra da cezasını vermek zor olmayacaktı. Yeter ki neye benzediği belli olmayan adamla bir kez iletişime geçebilsinlerdi.

***

O gün Ekrem, istediği bilgiye ulaşmıştı. Bir sonraki adımda yapılacak plan için Bozdumanlarla görüşmesi gerekiyordu ve Kürşat'tan bildiği üzere Yaman'ın yakasından düşmeyen Oğuz'un oğlunu eve getireceğini umuyordu. Eve varır varmaz telefonu eline almıştı.

"Oğuz, oğlum nasılsın?" Sesi tatsızdı konuşurken.

"Sağ ol Ekrem abi. İyiyim, nasıl olsun?" Oğuz'un sesi de Ekrem kadar tatsız ve sıkıntılıydı.

"Oğuz, Yaman'ı bu akşam eve getirmen lazım. Konuşa-

caklarımız var. Babanlara da haber ver. Erkekler buraya gelsin akşam."

Oğuz, Ekrem'in sesindeki tınıdan şüphelenmişti. "Var mı bir sıkıntı Ekrem abi?"

"Yüz yüze konuşmamız gereken şeyler var. Telefonda olmaz. Akşam geldiğinizde konuşuruz."

"Tamam o zaman. Ben babamlara haber veriyorum. Akşam Yaman'ı alır gelirim."

"Oğuz," diyen Ekrem bir an duraksadı. Derin bir nefes alarak devam etti. "Yaman gelmemek için direnirse şu an peşinde olduğu işle ilgili olduğunu söyle. Yoksa gelmez... Tanırım oğlumu."

Oğuz birkaç saniye cevap vermedi. Duyduklarını değerlendirdiği belliydi. Emin olmadığı bir tonla karşılık verdi. Ümitlenmek istemiyordu.

"Ekrem abi, gelsin diye mi ortaya atıyorsun bunu yoksa..." Cümlesini bitirmeden sustu.

"Boş atmıyorum Oğuz. Yaman'ın da bilmesi gerekenler var. Doğrusu bahane de oldu benim için. Eve gelsin artık. Kaç gündür koltuk tepelerinde yatıyor. Hiç değilse bir gece de olsa rahat yatakta yatsın. Anladım ben, bir süre kimseyi istemiyor etrafında."

Oğuz tam Yaman'ın inadına söylenmeye başlayacakken dudaklarını birbirine bastırıp vazgeçti. Ekrem'e oğlunu şikayet edecek değildi. Hem belki akşam bütün erkekler bir aradayken biraz yüklenirdi. Onların da kendisini destekleyeceklerini biliyordu.

"Tamam Ekrem Abi. Yaman bende, merak etme. Görüşürüz birkaç saat sonra."

***

Akşam geç vakit tüm erkekler Alazlar'ın evinde toplandılar. Halime herkesin kahvesini önüne koyduktan sonra salon kapısını kapatarak uzaklaştı. Salonda birkaç dakika süren sessizlik oluştu.

Ekrem göz ucuyla oğluna baktı. Yaman'ın süzülmüş yüzünden birkaç kilo verdiği anlaşılıyordu. Gözlerinin altı çökmüştü. Esmer olan teninde, gözlerinin altına çöken yorgunluğun izleri koyu bir renge bürünmüştü. Kirli sakalları uzamıştı. Oturduğu yerde asık bir suratla hiç ses çıkarmadan duruyordu.

Oğuz eve gitmeleri gerektiğini söylediğinde Yaman önce itiraz etmişti. Eve gitmek istemiyordu çünkü odasında yatmak istemiyordu. Alaz'sız odaya adım dahi atmak istemiyordu. Henüz değil diye geçirmişti içinden. Henüz buna hazır değildi. Odanın her bir köşesine Alaz'ın kokusunun sinmiş olduğunu biliyordu ve o kokunun suratına vurmasına hazır değildi. Kalbi her geçen gün parçalanırken toza dönüşmesini kaldıracak gücü yoktu.

Ancak Oğuz, peşindeki işle ilgili olduğunu söyleyince dikkat kesilmişti. Babası kendisini tanırdı böyle bir yalanla onu eve getirtmeye kalkmazdı. O zaman bir kısım gelişmelerin olduğunu anlayarak istemeden de olsa Oğuz'un peşine takılıp eve gelmişti.

Tatsız bir tavırla babasını ve Ragıp'ı selamladıktan sonra sessizce yerleşmişti kanepenin ucuna. Diğer iki adam da üstelememişlerdi. Şu an üzerine gitmenin anlamsızlığını ikisi de biliyorlardı. Hem ne diyeceklerdi ki? Karışmaları doğru olmayacaktı. Zaman gösterecekti nasılsa bundan sonra olacakları. Şu an herhangi bir müdahalede bulunmak ya da herhangi bir şey söylemek sadece Yaman'ı biraz daha delirtecekti.

Herkes dikkat kesilmiş Ekrem'in ağzından çıkacak kelimeleri beklerken Ekrem, Ragıp'a bakışlarını çevirip yorgun bir sesle rica eder gibi konuştu.

"Ragıp, anlat koçum."

Ragıp başını sallayarak Ekrem'e bakarken kısacık bir an yüreğinden keskin bir sızı geçti. Ekrem yılmış gibiydi. Yaman ne zaman böyle sarsılsa Ekrem ondan çok daha fazla sarsıntı yaşıyordu. Kendisini hep suçlu hissediyordu. Zamanında oğlunu koruyamadığı için şimdi de yaşadığı her sıkın-

tının nedenini buna bağlıyordu. Adamın yorgun yüzüne son kez bakıp derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. Gözleri tek tek etrafta oturmuş olan adamlara çevriliyordu.

"Ekrem abiyle bugün bir görüşmeye gittik. Eskilerden tanıdığımız biriydi. Pek öyle sağlam bir herif değildir ama kendi çapında bir çevresi var. Birkaç tane hurdalığı var, parçalanmış araçlarla uğraşıyor. O yüzden Parça Nazif derler adına."

Salondakiler ses çıkarmadan dikkatle Ragıp'ı dinlerken konunun nereye geleceğini sabırla bekliyorlardı. Ragıp devam etti sözlerine.

"Bu herif birkaç yıl önce büyük bir hurdalık için biriyle kapıştı. Karşısındaki biraz dişli çıkınca baktı başa çıkamıyor, herifi ortadan kaldırmak için Sansar'ı tuttu."

Duydukları ile salondaki herkes yerlerinde hafifçe doğrulanerek dikkat kesildi. Yaman ilk defa bir tepki gösterdi ve gözlerini hafifçe kısarak, pür dikkat dinleyerek başını Ragıp'a çevirdi.

"Ekrem abiyle birkaç gündür aramızda konuyu tartıştık. Sizin bütün aramalar boşa çıktı. Bizim de öyle. Tetikçiye bir türlü ulaşamıyoruz. Sonunda bunun bir yolu olmalı diye düşündük. Ekrem abi, Parça Nazif'i aradı görüşmek için, bugün onun yanına gittik. Parça Nazif'in Sansar'la nasıl bağlantıya geçtiğini sorduk."

"İşte şimdi konuşmaya başladın Ragıp abi," dedi Yaman. Şeytani bakışlarla Ragıp'a bakarken dudaklarının ucu da insanın içini ürperten bir gülüş sergilercesine kıvrılmıştı. Oturduğu yerde öne doğru çıkarak dirseklerini dizlerine dayadı. Ellerini önünde birleştirdi. Bakışlarını dimdik Ragıp'a dikti.

"Bir dakika... Önce ben bir şey sormak istiyorum," diye araya girdi Esat. Kafası karışmış gibiydi. Kaşlarını çatarak önce Ekrem'e sonra Ragıp'a baktı.

"Yanlış anlama Ragıp abi soracağımı da... Siz de bu alemin içindesiniz. Siz nasıl bu herife ulaşılacağını bilmiyorsunuz da, bunu öğrenmek için başkasına soruyorsunuz?"

"Evlat, namert olan kiralık katil tutar. Biz kendi tetiğimizi

kendimiz çekeriz. Bizim kiralık katile ihtiyacımız olmadı."

Cevap veren Ekrem'di. Hakim olamadığı sert sesi azarlarcasına çıkmış, kaşlarını çatmıştı. Esat başını aşağı eğerken çabucak salladı.

"Eyvallah Ekrem abi. Kusura bakma sorduğum için... "

Ragıp hafif bir gülümsemeyle Ekrem'e bakarak anlayış göstermesini istedi. Sorduğu soru çok normaldi aslında. Bu alemde herkes herkesi bilir tanırdı ne de olsa. Bakışlarında anlayış dolu bir ifadeyle Esat'a döndü. Ancak açıklamayı herkese yapar gibiydi.

"Kusur yok koçum. Haklısın sormakla. Ama Ekrem abinin de dediği gibi, kendi tetiğimizi kendimiz çekemeyeceksek o silahı belimize hiç takmazdık. İnsan düşmanı da olsa; öldüreceği kişinin gözünün içine bakmalı ki namert olmasın. Birini öldürmeyi kafaya koyduysan yükünü de sen omuzlamalısın. Biz kendi yükümüzü kendimiz taşıdık hep. Hamala ihtiyaç duymadık. Zaten taşıyamayacağı yükün altına kimse girmez. Eline yüzüne bulaştırır. Namın da yürümez doğal olarak. Çok şükür bizim namımızı bilirler. Bu da kendi işimizi kendimiz yaptığımız içindir."

Birini öldürmek kolay değildir. Bunun yükünü taşımak her insan evladının başa çıkacağı bir şey de değildir. Can almanın bedeli vardır. Vereceğin hesaplar vardır. Bu hesabı veremeyecekler can almaya da kalkamazlar. Başkalarına bunu yaptıranlar yalnızca kendilerini kandıran ahmaklardır. Birinin canını almaya gücün yetmiyorsa, ya istediğinden vazgeçeceksin ya da durumu kabulleneceksin. Başkasına yaptırmak bedelden kaçabileceğin anlamına gelmez sadece korkak olduğun anlamına gelir.

Bu yükü taşımaktan gocunan, başka birinin eline tetiği veriyorsa zaten adam da değildir. Adam rolü yapıyordur. Yaşadıkları zorlu dünyada ancak adam olanlar ayakta kalırdı. Rol yapanlarsa sadece anlık sahneler alırdı.

Yaman sabırsız bir sesle, "Sadede gel Ragıp abi!" diyerek araya girdi. Bunları konuşmak istemiyordu şimdi. Kimin şerefsiz, kimin olmadığıyla şu an ilgilenmiyordu. Herkes ken-

dişini bildikten sonra konuşup tartışacak bir mesele de yoktu zaten.

Ragıp, Yaman'ın sabırsız ifadesine çabuk bir bakış atıp devam etti kaldığı yerden.

"Dediğim gibi tetikçiyle nasıl bağlantıya geçtiğini öğrendik," dedikten sonra bakışlarını Sadık Ağa'ya dikti. "Bundan sonrasında sizin yardımımıza ihtiyacımız var."

Son cümlesi üzerine herkes yerinde kıpırdandı. Hepsinin yüzünde soru işaretleri vardı. Sadık Ağa ifadesiz bakışlarını birkaç saniye içinde Ekrem ve Ragıp üzerinde dolaştırdı sonra bekletmeden karşılık verdi.

"Ne gerekiyorsa," dedi başını yukarı aşağı sallayarak.

"Ne konuda bir ihtiyaçtan söz ediyorsun Ragıp abi? Sen ne istediğini söyle, gerisini tamam bil," dedi Fırat öne çıkarak.

"Herifle irtibata geçmenin tek yolu bir posta kutusuymuş. Şişli Postanesi'nde bir posta kutusuna kontörlü bir hattın sim kartını bırakıyormuşsun. İçinde tek bir numara kayıtlı oluyormuş. O da irtibata geçeceği numara oluyor. Ertesi gün herif sadece o hat üzerinden irtibata geçiyormuş. Ama konuşma yok. Sadece mesajla iletişim sağlıyormuş. O yüzden herifin sesini duyan, yüzünü gören yok. Üzerine kayıtlı telefon da yok tabii. Kimlik tespit edilemiyor. İşini bitirdikten sonra hattan kurtuluyormuş."

Ragıp açıklama yaparken diğerleri dikkatle dinleyerek başlarını sallıyorlardı.

"O iş kolay. Bir hat ayarlarız. Hatta hattı takibe de alırız," diyen Oğuz'du.

Ragıp kaşlarını kaldırdı olumsuz bir şekilde.

"O iş öyle olmuyor. Adam kontrol ediyormuş hattın takip edilip edilmediğini. Kullandığı cihazlarla hattın takibini saf dışı bırakıyormuş. Daha önce deneyen olmuş."

Oğuz sinirle dudaklarını büzerken gözlerini kıstı.

"Kutuyu takip edelim o zaman. Bu herif bir şekilde gelecek o kutuya öyle değil mi? Kutuyu kiralamıştır. Hatta kime ait olduğunu da bulmaya çalışalım bir yandan," diyen bu kez Yaman'dı.

Ragıp bu kez bakışlarını Yaman'a çevirdi. "Bunu biz de düşündük. Ama bizden kimse yapamaz. Bu herif bizim etrafımızdaki herkesi biliyordur. Sadık Ağa'nın adamlarından bunu isteyeceğiz."

"Bizim oralarda otoparkçı çocuklar var, seyyar satıcılar var... Orası bizde... Kimse fark edemez takip edildiğini," diye Fırat atıldı aceleyle.

"Kutunun kime ait olduğunu öğrenmemiz güç. O iş yaş!" dedi Ragıp tekrar Yaman'a dönerek.

Yaman kaşlarını çatarken sorarcasına baktı.

"Onu da denemişler daha önce. Söz konusu kutu senelerdir boşmuş. Kimsenin üzerine kayıtlı değil."

"Kesin içeride adamı vardır. Bir kutu senelerce boş durmaz."

Fikrini söyleyen Adil'di. Hepsi başlarını ona çevirdi. Adil kendisine çevrilen bakışlarla duraksadı. Gözlerini açarak belirgin bir savunma içinde elini kolunu sallayarak açıklamaya çalıştı.

"Yani Şişli Postanesi büyük, hareketli bir yer. Aynı kutunun senelerce boş kalması imkansız. Mutlaka denk gelirdi birine. Denk gelmemişse içeride bir adamı vardır."

Adil'in açıklamasıyla ortam sessizleşti ve herkes kendi içlerinde düşüncelere daldı. Kürşat mırıltıyla sesli düşünürken sesi alaylı çıkıyordu.

"Bir de bakıyormuşuz adam postacı çıkıyormuş... Bak postacı geliyor, silah çekiyor... Herkes ona bakıyor, kime sıkıyor!"

Esat ağır ağır başını Kürşat'a çevirirken şaşkınlıkla açtığı gözlerini ona dikti. "Gerçekten mi?"

Kürşat, Halit'in dürtmesiyle aniden başını kaldırıp kınayan bakışların yerleştiği yüzlere baktı telaşla. Yaman'ın ona çevrili delici bakışlarına göz ucuyla bakıp toparlanarak ağzının içinde geveledi.

"Pardon... Pardon abi."

Oğuz donuk bir sesle ortaya konuştu. "Çocuklar haklı olabilir. Her fikri değerlendirmek lazım. İçeride adamı da

olabilir, postacı da olabilir."

Yaman ağzının içinde mırıldanarak küfretti. Sıkıntıyla eli ensesine uzandı. Ensesini sıkıp başını sağa sola kütürdetti, avucunu başının üzerinde gezdirerek saçlarına sürttü sinirle.

"Adamın ne bok yaptığıyla ilgilenmiyorum şu anda. Adamı istiyorum!"

"Tamam, o zaman şöyle yapıyoruz." diyerek Fırat konuşmaya başlarken yüzündeki ciddiyet göze çarpıyordu. Tam bir organizasyon adamıydı.

"Bizim adamları tembihleyeceğiz... Postaneye geleni gideni gözleyecekler. Kalabalık yer, zor olacak ama hepsi becerikli adamlar. Görünüşleri çok sıradan, kimse farkına varmayacaktır. Yarın erkenden posta kutusuna sim kartı bırakacaklar."

Başını Oğuz'a çevirdi. "Oğuz, sen kart işini hallet, Adil'le Kerim bizim adamımıza kartı götürüp teslim edecekler. Kartı bırakan adam geri çekilsin, gözetlemeyi başkaları alsın. Adam kart teslimînin ertesi günü bağlantıya geçiyorsa sık sık ya postaneye giden biridir ya da Adil'in dediği gibi mutlaka içeride bir adamı vardır. Kutuyu gözlüyorsa aynı adam tekrar ortada dolanmasın. Bu durumda postanede çalışan herkes tespit edilecek. Hepsi hakkında araştırma yapılsın. Kürşat o iş seninle Esat'ta."

Parmağıyla Kürşat ve Esat'ı işaret etmişti. Esat'ın üzerinde tuttuğu bakışları uyarı taşıyordu.

"Esat, tespit edilen adamlar hakkında, hem bizim emniyetteki adamlarla irtibata geçerek bilgi al, hem de Ayşe'den yardım alacaksın. Ayşe iyi şecere döküyor. Onun bağlantılarını da kullanalım."

Yaman'a çevirdi bakışlarını bu kez. "Sen artık bi geride dur azıcık. Kaç gündür dağıtmadığın yer kalmadı. Az sessizliğe bürün."

Yaman kaşlarını çattı. Yine kötülük akan ters bakışlarını Fırat'a diktiğinde itiraz etmek için ağzını açacakken Fırat elini kaldırarak engel oldu.

"Hiç itiraz etme! Kaç günden beri arkanda bıraktığın da-

ğınıklığı topluyoruz. Bu iş böyle olmayacak. Derinden sessiz halletmemiz lazım. Adam savunmaya geçer de, tetikte beklerse hata yapmaz. Hazırlığını ona göre yapar. Bırak rahat olsun biraz. Gevşesin... Hareket edecek alan açalım ki; bize doğru gelsin..."

Bir an sustu. Sanki biraz sonra söyleyeceği sözlerin, diğerlerinin yüzlerinde meydana getireceği tepkiyi ölçmek ister gibi bakışlarını birkaç dakika boyunca ayrı ayrı salonda oturan adamların yüzlerinde dolaştırdı.

"Adam benimle irtibata geçecek. Karta kaydedeceğimiz numara benimki olacak. Adam profesyonel. Yaş tahtaya basmayacaktır. İşi olabildiğince ciddi göstermemiz gerek."

"Niye senin numaran? Benim numarayı ver! Benimle irtibata geçsin şerefsiz," diyen Yaman diklenerek konuştu.

Fırat bir süre ses çıkarmadı. Kaşlarını kaldırarak bir "cık" sesi çıkardı. Yüzünde sinsi pis bir gülümseme vardı. "Seninle irtibata geçemez. Sen zaten kurban olacaksın!"

Bu sözlerin ardından herkes yerinde dikleşti. Sadece Yaman tepkisiz bir halde Fırat'a bakıyordu. Yüzünden tek bir ifade geçmemişti. Gözlerinin ardında duyduklarından duyduğu haz okunabiliyordu sadece.

"Ne?"

"Nasıl?"

"Saçmalama abi ya!" diyen sesler birbirine karıştı. Sadık Ağa elini kaldırarak gençleri susturdu.

"Açıkla! Neden böyle düşündün?"

Fırat zeki bakışları babasına yöneltti. "Baba, adamın yemi yutması için en iyi kurban Yaman. Herif iş verenleriyle ilgilenmiyor biliyoruz. Sadist, ruh hastası bir manyak. Bunu biliyoruz, değil mi? Kuzu ona sipariş edildi. Alazların kaç gündür onu aradığını da biliyordur. Yaman'ı da biz sipariş edersek adamın zevkten dört köşe olacağı belli. Parasını alıp iki tarafı birbirine düşürecek diye düşünür. Zevk alır bundan. Sonuçta o sadece parasına bakan bir manyak. Bence bunun üzerine atlar. Yaman'ı da indirirse peşindekilere de ders verecek aklınca. Bırak egosunu pohpohlayalım."

"Peki sen adamla nasıl görüşeceksin? Adam konuşmuyor, görüşmüyor. Nasıl tespit edeceğiz yerini? Ne diyeceksin de adam seninle görüşmeyi kabul edecek?" diye sordu Yaman, kaşının birini kaldırarak.

Fikir hoşuna gitmişti. Evet hedef o olmalıydı. En mantıklı seçenek buydu.

"Sen burada biraz yardım edeceksin işte. Adam bence benimle de görüşmeyecek. Ama tufaya düşürebiliriz... Öyle bir yer belirlemeliyiz ki, senin yalnız olduğunu bilmeli ama sana da yaklaşmak zorunda kalmalı. Öyle uzaktan indirebileceği gibi olmamalı. Adama senin yerini ben bildireceğim. Sana yakın biri olduğumu bilmeli. Ama seni gözden çıkarmak istediğimi düşünmeli. İstihbaratı ben sağlayacağım. Sen adam yaklaştığında sadece nasıl biri oldüğunu tarif edecek kadar gör, sonrası kolay."

"Tarife kalmaz o iş. Bana o kadar yaklaşsın ben gerisini hallederim. Yeter ki orada olsun, bana yeter."

Yaman'ın sesi insanın tüylerini diken diken eden bir soğuklukta çıkıyordu.

"Peki ödemeyi nasıl alıyormuş bu adam? Bir hesap numarası falan olmalı öyle değil mi? Bir isim mutlaka olmalı."

Kerim merakla soruyordu. Dakikalardır konuşulan her şeyi dinlemişti ama ödemenin nasıl yapıldığını hâlâ duymamıştı.

"Aynı şekilde," diye Ragıp cevapladı Kerim'in sorusunu. "İletişime geçtikten sonra aynı posta kutusuna anlaşılan rakamın yarısı konuluyormuş. İş bittikten sonra da kalan yarısı bırakılıyormuş kutuya."

"Sen çok para edersin Yaman," dedi Oğuz sırıtarak. "Abim sıkı pazarlıkçıdır. Bakalım seni kaça gözden çıkaracak?"

"Tövbe tövbeee," diyen Halit'in yüzünde şaşkınlık ve dehşet aynı anda peyda olmuştu. Kulak memesini çekerek dudaklarının arasından garip bir ses çıkardı, önündeki sehpaya işaret parmağının tersiyle vurdu.

"O nasıl söz Oğuz abi? Allah korusun!" derken sesinde kınamayla birlikte açık bir gücenmişlik vardı.

Kürşat da aynı gücenik bakışlarla onun gibi Oğuz'a bakıyordu. Ekrem zorla gülümsemeye çalıştı. Oğuz'un dalga geçtiğini, Yaman'ın damarına bastığını fark etmişti ama yine de bunun düşüncesi bile ruhunu daraltmıştı. İçi cız etti duyduklarıyla.

Sadık Ağa uyarıcı bir tonla konuşmaya başlarken ters ters Oğuz'a baktı. "Oğuz, sen son günlerde iyice cıvımaya başladın oğlum!"

Oğuz söylenenlere hiç aldırmadı. Yaman'ın üzerine diktiği dik bakışlarını çekmeden ters ters cevap verdi.

"Kuzuyu üzen adamı ben çoktan gözden çıkarırdım da, dua etsin ki, sadece şakasını yapıyorum."

Yaman başını ağır ağır çevirip öldürücü bakışlarını Oğuz'a dikti. Günlerdir Oğuz'un suçlamaları canına tak etmişti. Sıkılı dişlerinin arasından buz gibi çıkan bir tıslamayla karşılık verdi.

"Çıkar gözden... Çıkar ki, sen de, ben de huzura kavuşalım. Beni üzene ben ne yapayım peki?"

"Ulan! Kız beş gündür uykusuz. Perişan halde. Ne aradın, ne sordun? Ne de yanına gittin? Neyin öfkesini güdüyorsun hâlâ?"

Oğuz'un sinirden gerilmiş yüzü ilk defa böyle görünüyordu. İfadesiz, donuk olan suratı ilk kez tüm hislerini ortaya koyuyordu. Hızını alamamış gibi devam ediyordu kızgın sözlerine. Sesi istediğinden yüksek çıkıyordu. Sert sesi dalgalar halinde salonun duvarlarına çarpıyordu.

"Ne deve kini varmış sende arkadaş? Anladık, yaptı bir hata. Acele etmeseydi iyiydi. Ama değişen ne olacaktı ki? Ha bu katili şimdi takacaklardı peşine, ha iki ay sonra!"

"Lan sen bunu dert ettiğimi mi sanıyorsun? Neyi üsteliyorsun sen? Görmedin mi yüzünü?" diye kızgınlıkla bağıran Yaman ayağa fırlamıştı.

Kendisine hakim olamasa Oğuz'un üstüne atlayacak gibiydi. Ancak babası ve Sadık Ağa'nın salonda olması durduruyordu onu. Sinirle ellerini saçlarına götürdü. Sertçe başının üzerinde gezdirdi. Gözlerin yumup başını arkaya attı.

"Neden ısrar ediyorsun? Görmek istemiyor beni! Gördüm ben onun yüzünü! Nasıl baktığını!"

Ansızın daha fazla dayanamayacağını hissedince elinden bir kaza çıkmasından korktu. Biraz daha o salonda kalırsa cidden büyük olay çıkacaktı. Hızlı adımlarla salonun kapısına yöneldi.

"Bi'siktir git Oğuz!"

Dişlerinin arasından küfrederken arkasına bile bakmadan salonun kapısını çarparak çıktı.

Neden anlamadıklarına akıl sır erdiremiyordu Yaman. Alaz'ın yüzünü onlar da görmüşlerdi. Hâlâ neyin ısrarındaydılar? Sırf Alaz kabussuz uyuyacak diye hayatının geri kalanını kabusa mı çevireceklerdi? Tiksindiği, iğrendiği bir adamla yan yana gelmek ister miydi? Neden göremiyorlardı ki bunu? Hangisine işkence etmeye çalışıyorlardı? Yaman'a mı? Alaz'a mı? Böyle düşüncesiz olmalarına hayret ediyordu Yaman.

Konuşulan konuşulmuştu. Artık kimseyi görmek ya da konuşmak istemiyordu. Kaç gündür yalnız kalıp kafasını dinleyememişti. Hızla merdivenleri tırmanarak odasına yöneldi. Oraya girmeyi hiç istememesine rağmen çaresizce devam etti adımlarına. Doğru düzgün bir duşa ve birkaç saatlik dinlendirici uykuya ihtiyacı vardı.

Önündeki birkaç günü belki de uykusuz geçirmek zorunda kalacaktı. Hiç değilse fırsat varken bu gece birkaç saat rahat bir yatakta yatıp dinlenmeliydi.

***

Yaman'ın sinirle salonu terk etmesinin ardından uzun denecek bir süre salona sessizlik hakim oldu. Nihayet Ekrem, özellikle böyle gerilimli günler onları beklerken, aralarında herhangi bir çekişme olmaması için açıklama yapma gereği duydu. Sakin, anlayış dolu bir sesle konuşurken, kendisinin de anlayış beklediğini hissettiriyordu.

"Oğuz, ben senin Alaz konusundaki hassasiyetini anlıyorum evlat. Ama konu senin sandığın gibi değil. Yaman'ın

Alaz'dan uzak durmasının nedeni ona olan kızgınlığı değil."

Ekrem'in yumuşak bir sesle yapmaya çalıştığı açıklamayı Ragıp hariç diğerleri anlamayan gözlerle dinliyorlardı.

"Ya ne o zaman Ekrem abi? Kız perişan halde. Ümitle Yaman gelecek diye bekliyor."

Ekrem hüzünle gülümseyerek kabullenircesine başını salladı.

"Biliyorum. Sence ben buna son vermek istemiyor muyum? Bak, oğlum günlerdir eve uğramıyor."

"O zaman bana mantıklı bir açıklama yap Ekrem abi. Bu herif niye kuzuyu arayıp sormuyor? Sürekli bize dikleniyordu onun için. Kızgın değilse niye gitmiyor o zaman?"

Ekrem derin bir nefes aldı, oflayarak nefesini geri bıraktı. "Sen de delikanlısın, anlayış göster biraz... Alaz yaralarını görmüş. O haliyle kendisini istemediğini düşünüyor."

Oğuz'un şaşkınlıkla kaşları yukarı kalktı. Aynı ifade diğerlerinin de yüzünde oluşmuştu.

"Ne?" dedi Oğuz inanmak istemezcesine. Sinirli bir gülüş dudaklarından istemsizce fırladı.

"Dalga mı geçiyorsun sen Ekrem abi? Ne olmuş yani? Onlar şanıdır onun."

Ekrem başını iki yana sallayarak zoraki olduğu belli olan bir gülümseme oturttu yüzüne.

"Oğlum, delikanlı kısmı sevdiğine kusursuz görünmek ister. Birkaç yara izi erkeğe yakışır ama kendiniz de görmüşsünüz. Birkaç yara izinden çok daha fazlası var. Yaman'a göre yaraları Alaz için kusur. Ben de doğru bulmuyorum böyle düşünmesini. Ama anlıyorum onu. Ben bilmiyor muyum Alaz'la konuşup durumu anlatmayı? Bunu yaparsam Yaman daha çok çıldıracak. Alaz'ı zorladığımızı düşünecek. O yüzden... Herkes ikisi arasındaki tüm sorunlardan uzak duracak! Bunu kendileri aşmak zorunda. Yaman ancak o zaman kabullenir durumu. Yoksa kafasının içinde hep bir şüphe olur. Bu durum ilişkilerine yansır, ileride çok daha büyük sorunlar doğurur."

Oğuz, Ekrem'i sessizce dinlerken hâlâ kabullenemiyordu

söylenenleri.

"Kuzu öyle düşünmüyor ki. İçi içini yiyor kaç gündür. Yaman ona kızgın olduğu için arayıp sormuyor sanıyor. Kendi de çekindiğinden arayıp sormuyor. Manyak gibi üstüne düşen adam bir anda geri çekilirse, kız ne düşünecek ki zaten? Bu aklının ucundan bile geçmemiştir. Hiçbirimizin geçmedi ki!"

Destek almak istercesine Fırat'a ardından babasına baktı. Ağrılı otoriter bir sesle oğullarına bakarak konuşmuştu.

"Ekrem Ağa doğru diyor. Herkes uzak duracak ikisinden. Aşacaklar bunu. Oğlanın üzerine gitmeyin artık. Bildiği gibi yapsın ikisi de."

"İyi de böyle devam ederse boşu boşuna kendilerini yiyecekler. Kuzu perişan halde. Kaç gündür o manyakla beraberim, o berbat halde. İyice dağılmış... Hırsını kimden çıkaracağını şaşırmış, serseri mayın gibi dolanıyor ortalıkta. Niye buna izin veriyoruz ki?"

Oğuz anlamaya çalışsa da mantıksız buluyordu yaşananları.

"Söylediğim gibi Alaz'la konuşup açıklama yaparsanız Yaman güvenmez söylediklerine... Bekleyip, göreceğiz... Sabırlı olmaktan başka çare yok. Oğlumu iyi tanırım. Gururunu ayaklar altına almaz."

"Neyin gururu ya? Kimsenin takmadığına takmış kendini yiyip bitiriyor." Oğuz asabi bir şekilde üsteliyordu. Sesli dile getiremese de içinden *"Sıçmışım gururuna!"* dedi.

"Oğuz!" dedi Ekrem uyaran bir tonla. Sesini sertleştirdi. "Yaman senin gibi sorunsuz bir ergenlik geçirmedi... Dışında olduğu kadar içinde de yaraları var. Anlamaya çalış."

Oğuz duraksayarak Ekrem'e baktı. Fırat ondan daha anlayışlıydı. Oğuz'u susturmak istercesine araya girdi.

"Anladım ben Ekrem abi. Dediğin gibi olacak. Uzak duracağız. Kendileri halledecekler sorunlarını."

***

Yaman odasına girdiğinde bir süre delirmiş gibi odanın içinde turladı. Odanın duvarları üstüne üstüne geliyordu sanki. Bu

odayı Alaz'sız sevmiyordu. Oysa senelerce bu odada tek başına kalmıştı. Hatta yalnız geçirdiği her anını da sevmişti. Kafasını dinlediği, nefes alabildiği tek yer sakin odasıydı. Oysa şimdi bu odada Alaz'la geçirdiği her saniye, gözünün önünden bir şerit gibi geçiyordu ve onsuz odası kasvetli ve basık gelmişti.

Son haftalarda odasına attığı her adımda, kalbi ağzında atmıştı. Biliyordu ki Alaz buradaydı. Onu bekliyordu. Ona sarılıp uyuyordu. Nefesleri birbirine bu odada karışıyordu. Şimdi koskoca, bomboş oda mezar sessizliğindeydi. Sürekli kaçınmaya çalıştığı şey olmuştu işte. Ne kadar haklıymış oysa uzak durma çabasında. Keşke şu an Alaz yanında olsaydı da, bir ömür sadece ona sarılıp kalabilseydi.

O lanet haberi aldığında aklını kaçıracak gibi olmasaydı, sağlıklı düşünebilse, sağduyulu olabilse, delirmiş gibi davranmasaydı belki de hâlâ yan yana olacaklardı. Alaz'ın yüzünde gördüğü o ifadeye şahit olmasaydı hâlâ kollarında tutabilecekti onu. Oysa her şey tam da bombok hale gelmişti şimdi. Alaz'sız nasıl nefes alacaktı? Alamıyordu ki...

Nefes almasını engelleyen bir el boğazını kavramışçasına, sıkıntıyla nefes almaya çalışarak elini boğazına götürdü. Üzerindeki her şey fazla geliyordu. Telaşlı hareketlerle üzerindeki gömleği çıkarıp yatağın üzerine attı. Banyoya yöneldi. Soğuk bir duş belki içindeki harı söndürürdü. İki adım sonra durakşayarak elini pantolonun cebine soktu, telefonunu çıkardı, yatağın üzerine fırlattı. Bir an gözü telefona ilişince şarjının bitmek üzere olduğunu fark etti. Şarj aletini bulmak istercesine etrafına bakındı. Her zaman komodinin üzerinde duran alet yoktu. Banyoya girmeden önce şarja taksa iyi olurdu. Duştan sonra kendisini uykuya bırakmak istiyordu ve uyandığında şarjı bitmiş bir telefonla uğraşmak istemiyordu. Sabah erkenden çıkacaktı evden. Bu odada ne kadar az kalırsa kendisini o kadar iyi hissedecekti.

İleri doğru hareketlenerek komodinin çekmecesini açtı ve eliyle içindekileri karıştırarak aleti aradı. Tam kablonun ucunu görüp çekecekken bir süre önce çekmeceye koyduğu zarf dikkatini çekti.

Birden hareketsizleşerek durdu ve zarfa baktı dalgın gözlerle. Ağır ağır elini uzatarak zarfı kaldırdı.

Tahir'in kendisine bıraktığı mektubu hâlâ okumamıştı. Alaz'ı ondan ayırdıkları için o zaman herkese öfkeliydi. Oysa şimdi kendisi ayırmıştı onu. Bu sefer Alaz'ın ondan uzakta olmasına kendisi sebep olmuştu. Kime kızabilirdi ki artık? Kadere mi? Lanet şansına mı? Nefret edilecek, öfkelenecek tek kişi o şerefsizdi. Onu da yok etmişti. Artık kime kızabilirdi ki? Omuzları çöktü. Elinde mektupla yatağın ucuna çöktü yorgun bir şekilde.

Uzun uzun gözlerini diktiği mektuptan ayrılamıyordu. Ne geriye bırakıyordu, ne de açıp okuyabiliyordu. Ne kadar süre orada öylece çökmüş bir şekilde oturduğunu bilmiyordu. Kafasının içi tam da bir mahşer yeriydi. Her türlü düşünce, her anı, her ses, her görüntü kafasının içinde birbirine geçmiş bir şekilde dönüp duruyordu. Bir an sonra tüm bu karmaşaya dayanamıyormuş gibi avuçlarını şakaklarına bastırıp gözlerini yumdu. Derin derin nefes almaya çalışırken sakinleşmek için çabalıyordu.

Yavaş yavaş kafasının içi dinginleşmeye başladı. Bir elinde kavradığı mektup hâlâ avucunun içindeydi. Ellerini ağır ağır aşağı indirirken kararını vermişçesine yatağın üzerine doğru çıkarak sırtını başlığa dayadı. Bacaklarını yatağın üzerinde ileri doğru uzattı. Güç almak istercesine derin bir nefes alıp, soluğunu dışarı verirken ağır hareketlerle eskimiş zarfı açtı.

İçinde dörde katlanmış tek bir sayfa bulunuyordu. Yavaş hareketlerle dörde katlı kağıdı açtı. Ters tuttuğu sayfayı düzeltti. Ellerini bacaklarının üzerine bırakarak parmaklarının arasında tuttuğu mektubu kalbi sızlayarak okumaya başladı. Arada birkaç saniye süren gülümsemeler oluştu dudaklarında. Bitirdiğindeyse; gözünden akan bir damla yaş, yanağından yuvarlanarak çenesinden aşağı elinin üzerine düştü.

İstanbul
2003
Yaman'ım...Aslan parçam,
Bu satırları okurken bana kızgın olduğunu biliyorum. Haklısın

da... Tek savunmam; başka çaremin olmayışıdır. Olsaydı, sizi asla birbirinizden ayırmazdım... Ama evladımın hayatı için başka çarem yoktu Yaman'ım.

Sen beni anlarsın. Şu an Alaz'a bakarken... Tıpkı çocukluğundaki gibi adanmış gözlerle ona bakıyorsan, beni anlarsın... Çünkü bu dünyada ben ve Nermin'den başka onu kendi hayatından bile daha çok seven yalnız sen varsın. Onun saçının teline zarar gelmemesi için her şeyi yapabileceğini biliyorum. Tıpkı benim, ikinizin saçının teline zarar gelmemesi için her şeyi yapabileceğim gibi...

Hatırlıyor musun? Çiftliğe saldırı olduğunda sen beş yaşındaydın... Alaz daha üç aylıktı... Alaz'ın odasına girdiğimde onu yatağının içinde kollarının arasına almış korumaya çalışıyordun. Ben o gece sendeki koca yüreği gördüm aslanım. Beş yaşındayken bile onun için koca orduya kafa tutacak gibiydin. Şimdi kaç yaşında oldunuz ikiniz de bilemiyorum... Bildiğim, inandığım tek şey var; sen her zaman onu koruyacaksın. Senin yanında daima güvende olacak.

Yazacak çok şey var... Alaz hayatında birçok şeyi kaçırdı. Normal bir hayatı olması için elimden geleni yapmaya çalıştım ama başarılı olduğumu söyleyemem. Sıradan bir kız çocuğu gibi büyütemedim ben onu. Mecbur kaldım... Başka kız çocukları bebeklerle oynarken ben Alaz'ın eline silah vermek zorunda kaldım. Kendini koruyabilmesi için bu gerekliydi. Bu konuda üzüntüm sonsuz ama pişmanlığım yok. Hayatta kalması, kendisini koruyabilmesi için bu gerekliydi.

Şu an bu satırları okuyorsan eğer, ikiniz de artık güvendesiniz demektir. Bundan sonra artık normal bir kadın gibi yaşayabilir. Tek temennim bu... Tıpkı annesi gibi güzel bir kadın olduğuna eminim. Ve tıpkı annesi gibi dik başlıdır da. İşin zor! Ama pes etmeyeceğini biliyorum.

Nermin son anlarında senden onu affetmeni istedi... Sizi ayırmak zorunda olduğumuz için çok af diledi senden. Tüm kalbimle ümit ediyorum ki, bizi affedersin. Hakkını helal edersin bize.

Annesi onun için hayatından vazgeçti... Alaz hazır olduğunda sana gerçekleri anlatacaktır. Her şeyi biliyor... Anlattım ona. Gerçeği bilmesi gerekiyordu. Bunun onun üzerinde ağır bir yük oluşturduğunu da biliyorum. Kendisini suçlu hissediyor. Hissetmesin... Hissetmemesi için elinden geleni yap aslanım. Anne babalar çocukları için

gerekirse hayatlarını bile verirler. Bir gün sizin de çocuğunuz olduğunda bunu anlayacaktır. Gönlünde o yükü taşımasına izin verme sakın.

Tüm bu seneler boyunca en ağırı neydi diye soracak olursan? En ağırı senin gözlerine bakıp senden gerçeği gizlemek zorunda kalmamdı. Senin gözlerindeki hüznü gördüğüm her dakika, yüreğimdeki ateş daha da harlandı. Hissettiğim suçluluk duygusunu sana anlatmam imkansız Yaman'ım. Seni Alaz'ın boş mezarında bulduğum her defasında hissettiğim kalp ağrısı bana hayattaki tek zulümdü. Ateşte yanmak ancak böyle bir acı verebilir insana. Ben senin acında kavruldum. Öyle anlar oldu ki kendi acımı unuttum, senin acına yandım. Affet beni aslan parçam. Affet Yaman'ım.

Kızımız artık sana emanet... Onu mutlu edeceğini biliyorum. İlk başlarda seni tanımadığı için sert çıkacaktır eminim. Ama önünde sonunda kalbi senin olacak... Buna benden çok annesi inanıyordu. Hep beraber olduğumuz o son yılbaşı gecesi, Alaz senin kucağında karnını doyururken, Nermin bana ne demişti biliyor musun?

"Hiçbir kadın kendisine böyle adanmış gözlerle bakan bir adamı geri çevirmez."

Senin bakışların hiçbir zaman değişmedi. Hâlâ değişmemiştir eminim. Sen o kalbi nasıl doğduğu gün senin eline yapıştığında kazandıysan yine kazanacaksın. Benden çok sen istedin onu. Seninle çekiştiğimiz o anları hatırladıkça gülümsüyorum... Nermin hamileyken ben "erkek" dedikçe sen kendinden emin "kız" diyordun ya... Çağıra çağıra kaderlerinizi birbirine bağladın. Hep bağlı kalın birbirinize... Hep el ele, hep yürek yüreğe olun. Tıpkı annenle baban gibi... Tıpkı Nermin'le benim gibi...

Benim yüreğim rahat artık. Bu mektubu okuduğun andan itibaren ruhum da rahatlayacak. Huzura kavuşacağım. Sevdiğimle nihayet huzur içinde uyuyacağım. Siz de huzur içinde olun... Bundan sonra hiçbir şeyin sizi ayırmasına izin vermeyin...

Alaz artık senin... İyi bak ona...

İkinizi de çok seviyoruz...

Bizi affedecek kadar koca bir yüreğin olduğuna inanan amcan...

Tahir

3. BÖLÜM

Erkeklerin Alazlarda olduğu dakikalarda, Bozdumanların evinde sessizlik ve hüzün her yeri sarmıştı. Alaz odasından çıkmıyordu ve yine tüm gün bir şey yememişti.

Zilal Ana üzüntüsünden kahroluyordu. Derin düşüncelere dalmış halde mutfaktaki masada otururken dakikalardır önünde duran, dokunmadığı kahvesi buz gibi olmuştu. Fatma ve Gülnaz işlerini bitirmiş kendi odalarına çekilmişlerdi. Zilal Ana yalnız başına dertli dertli otururken Ayşe mutfağa girdi. Onu görünce adımları duraksadı. Üzüntüyle başını iki yana salladı.

"Anacım, ne yapıyorsun bu saatte burada?"

Zilal Ana üzgün bakışlarını kaldırıp benzer bakışlarla kendisine bakan Ayşe'ye baktı. Omuz silkti.

"Kahve içiyordum," diye mırıldanarak cevapladı.

Ayşe kadının önündeki dokunulmamış soğuk kahveye baktı. İleri doğru adımlayarak bir sandalye çekti ve karşısına oturdu.

"Kahveyi içiyor musun, seyrediyor musun?" Alayla konuşmaya çalışıyordu ama üzgün olduğu belliydi.

Zilal Ana boş boş fincana baktı. "Ne bileyim kızım? Dalmışım. İçmeyi unutmuşum."

"Anacım, üzme kendini bu kadar."

"Nasıl üzülmeyeyim Ayşem. Kuzumun halini kaç gündür görmüyor musun? Ne yiyor, ne içiyor, ne uyuyor?"

"Düzelir her şey. Sen kendini bu kadar üzme."

Zilal Ana başını iki yana salladı. "Yok kızım. Benim ümi-

dim tükendi. Kuzumun da tükendi artık. Kaç gündür bir ümit, yine ağzına iki lokma bir şey atıyordu. Bugün tamamen ümidi tükendi belli. Tek lokma yemedi. Yaman niye böyle yapıyor anlamıyorum? Şu kızı bir kez arayıp sormadı? Yanına kimseyi koymuyordu şimdi kendi bırakıp gitti."

Zilal Ana ümidini ateşleyecek bir cevap beklercesine Ayşe'ye kaldırdı bakışlarını. Ayşe birkaç dakika sessizce oturdu. Ne cevap vereceğini bilemiyordu. Durumu Bozdumanlardan daha iyi kavrıyordu. Geçmişte olanları bildiğinden Yaman'ın tepkisinin de haklı sebepleri olduğunu biliyordu ama bu iş gerçekten çok uzamıştı. Yaman'la birkaç kez konuşmak istemişti ama telefonlarına cevap vermemişti. Fırat'la sürekli konuştuklarından bildiği kadarıyla Oğuz peşinden ayrılmıyordu ve Yaman'ın da durumu çok parlak değildi. Kendilerine niye bu eziyeti yaptıklarını o da anlayamıyordu.

Şimdiye kadar elinden geldiğince aralarına girmek istememiş, her şeyi oluruna bırakmaya çalışarak uzak durmuştu. Ancak geldikleri nokta artık çığırından çıkma noktasıydı.

Tam ağzını açıp Zilal Ana'ya geçiştirici bir cevap verecekken Zeynep girdi içeriye. İki kadını üzgün bir halde karşılıklı oturmuş bulunca sıkıntıyla bir nefes verdi dışarı. Zilal Ana'nın yanındaki sandalyeyi çekerek oturdu ve kolunu Zilal Ana'nın boynuna dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Yetmedi mi anacım kendini üzdüğün?" dedi hafif çıkışan bir tonla. "Bak hasta olacaksın sonra, vallahi ben bakmam!" dedi tatlı tatlı tehdit ederek.

Zilal Ana zoraki bir gülümseme oturttu yüzüne. Başını çevirip o da Zeynep'i öptü saçlarından.

"Bakarsın bakarsın. Yüreğin dayanmaz. Kimseye bırakmazsın," dedi emin olduğu bir tavırla karşılık vererek.

"Bakarım tabii," dedi Zeynep gülerek. Tekrar sarıldı kadına. "Başka kimselere emanet etmem ben seni." Geri çekilirken bu kez tatlı tatlı azarlıyordu. "Ama kaç gündür kendine ettiğin eziyet yeter artık. Ben eski şen şakrak anamı istiyorum geri. Sana hüzün yakışmıyor."

"Ne yapayım kızım? Kuzum o haldeyken gülmek gelmi-

yor içimden."

"Büyütüyorsunuz ama hepiniz. Biraz zamana bırakın. Düzelecektir her şey."

"Nasıl düzelecek güzelim? Bak kız yukarıda öyle boş boş oturup duvara bakıyor. Oğlan ortada yok. Nasıl düzelecek?" Zilal Ana sıkıntıyla ofladı.

Ayşe ve Zeynep'in bakışları karşılaştı. Birkaç dakika sanki kendi aralarında sessizce konuşup anlaşmaya varmışlar gibi gözlerini açıp kapadılar karşılıklı. Ayşe hareketlendi kararlı bir tavırla. Çok uzamıştı bu iş. Bu çocukların kendilerine ettikleri eziyet çok saçmaydı. Bu işe el atma zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

"Hadi anacım. Hadi sen biraz salonda rahat rahat dinlen. Biz Zeynep'le Alaz'a bakalım. Hem belki biraz kız kıza konuşuruz. Kaç günden beri telaştan kendi kendimize kalamadık. Biraz biz de kendi kendimize laflayalım."

Zilal Ana pek ümit etmese de belki de kızları kendi kendilerine bırakmak iyi olabilir diye düşündü. Gençler birbirinin dilinden anlardı sonuçta. Belki kuzusu da bir iki laf ederdi kızlara. Başını sallayarak avuçlarını masaya dayayıp ayağa kalkmak için hareketlendi.

"İyi olur Ayşe'm. Belki sizinle iki çift laf eder. Gençsiniz hepiniz. Birbirinizin dilinden anlarsınız. Ben salona geçiyorum o zaman. Bir şeye ihtiyaç duyarsanız seslenin, kızları yollarım size."

İki kız da başlarını sallayarak ayağa kalktılar. Zilal Ana mutfaktan çıkana kadar sessizlik içinde arkasından baktılar. Ardından bakışları birbirine döndü. Zeynep boş boş Ayşe'ye bakarken Ayşe kararlı bir sesle konuştu.

"Ben gidip konuşacağım Zeynep. Bu iş böyle olmayacak. Anlatalım durumu bilsin Alaz. Hâlâ Yaman'ın ona kızgın olduğunu sanıyor, inat ediyor aramıyor o da. Öbürünü biliyorsun zaten, gururuna yedirip gelmez. Aynı kafaya girmiştir yine. Bence onun durumu Alaz'dan beterdir. Yeter artık. Bu kadar eziyet yazık ikisine de. Ben anlatacağım Alaz'a."

"Abla doğru diyorsun da; Yaman anlattığımızı öğrenirse

ikimizi de topa koyar. Ayrıca Alaz nasıl tepki verecek bilmiyoruz. Ya ters teperse?"

Ayşe'nin bakışları inanılmayacak derecede kararlıydı. "Zeynep, bunların ikisi de birbirini deli gibi seviyor. Böyle saçma sapan bir şey yüzünden niye ayrı kalsınlar ki? Tamam Alaz'ın hoşuna gitmez duyacakları, ben olsam; benim de gitmezdi. Ama başka çare yok! Gerçekler ortada! Hiç değilse kızıyorsa da doğru olan şeye kızsın. Bir hata yaptı diye Yaman'ın onu terk ettiğini sanıyor. Bu daha kötü!"

Zeynep her ne kadar hak verircesine başını sallasa da içindeki kuşkudan kurtulamıyordu. Endişeli bakışlarını ablasına dikti. "İnşallah doğru olanı yapıyoruzdur... "

"Suçu ben üstleniyorum eğer sen korkuyorsan. Sorumluluk bende!" dedi Ayşe burnunu dikerek.

Zeynep aksilenerek karşılık verdi Ayşe'ye. "Tamam be! Niye tek başına sen sorumlu oluyormuşsun? Ben seni hiç bıraktım mı şimdiye kadar? Anca beraber, kanca beraber! Sorumluluk eşit olarak ikimizde. Hadi yürü! İnceldiği yerden kopsun. Şu anki durumdan daha kötü olamaz herhalde."

İki kız kararlı adımlarla mutfaktan çıkıp yukarı çıkan merdivenlere yöneldiler. Aynı adımlarla basamakları tırmanıp Alaz'ın odasının önünde durdular. Bir an dönüp birbirlerine baktılar. Ayşe derin bir nefes alıp kapıya vurdu önce. İçeriden cevap gelmesini beklemiyordu, adet yerini bulsun diye yaptığı bir hareketti o yüzden kapıyı vurmasının ardından elini kapının kulpuna indirerek kapıyı açtı ve içeri bir adım attı. Zeynep onu takip etti.

İkisi de içeri girdikten sonra kapıyı kapayıp başlarını Alaz'a çevirdi. Kız kaç günden beri durduğu gibiydi. Dizlerini karnına çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, çenesini de dizlerine yaslamış boş boş karşıya bakıyordu. Açık saçları etrafında dağılmıştı. Omuzlarının üzerinde tıpkı siyah bir pelerin asılıymış gibi bir görüntü oluşmuştu.

Kızların odaya girişini görünce bakışları sadece bir salise kadar onlara çevirmiş sonra yine kıpırdamamıştı. Ayşe kararlı adımlarla ileri yürüyüp yatağın üzerine çıkarak Alaz'ın

tam karşısına oturup bağdaş kurdu. Zeynep de yatağın etrafından dolanarak Ayşe'nin yanına oturdu.

"Konuşmamız lazım Alaz!" dedi Ayşe kendinden emin bir tonla.

Alaz birkaç saniye bakışlarını Ayşe'ye çevirdi ancak donuk ve yorgun yüzünün ifadesi değişmedi. Karşılık da vermedi. Ayşe üsteledi.

"Yaman'la ilgili konuşmamız lazım."

Alaz hayal kırıklığının esir aldığı bakışlarını Ayşe'ye dikti.

"Gelmeyecek, değil mi? Çok kızdı, bıraktı gitti."

Ümidi tükenmişti artık. Onu, Kaf Dağı'nın bilinmeyen yükseklikleri kadar yücelere çıkaran adam, o yükseklikten kaldırıp yere fırlatmıştı. Dağılmıştı Alaz. Parçalanmıştı düşüşten sonra. Bakışlarında, ona bakmaya kıyamadığı okunan adam, ona bakmalara doyamayan adam, elinin üstünde taşıyan adam, yücelttikçe yücelten adam tek bir hatasında bırakıp gitmişti onu. Anlayış bile göstermemişti. Geride nasıl kaldığını sorup öğrenmemişti. Gelmemişti...

"Bilmen gerekenler var Alaz. Yaman sana kızgın olduğu için gelmemezlik yapmıyor." dedi Ayşe düz bir sesle.

Alaz sorarcasına ona baktı önce. Sinirli, alaycı bir gülüş çıktı dudaklarından.

"Kızgın değilse niye gelmiyor o zaman?" Gücenik bir sesle devam etti. "Tek bir hata be! Tek hatamda bırakıp gitti. Acele etmiş olabilirim. Ama buna ihtiyacım vardı. Anlaması lazımdı beni. Anlamaya bile çalışmadı."

Ayşe başını olumsuz şekilde iki yana salladı. "Alaz! Konu bu değil canım... Yaman sana kızgın değil."

Alaz boş gözlerle Ayşe'ye baktı. Neden sonra ağır ağır kollarını, sardığı bacaklarından uzaklaştırdı. Bacaklarını indirerek tıpkı Ayşe gibi bağdaş kurarak oturdu. Saçları omuzlarından aşağı önüne aktı.

"Kızgın değilse neden aramıyor? Neden gelmiyor?"

Sesi alçak ve yorgundu. Ayşe'nin dediklerini anlamaya çalışıyordu. Ancak uykusuz beyni algılamakta zorlanıyordu.

Ayşe sıkıntıyla bakışlarını aşağı indirdi. Sesli bir nefes

çekti. "Bak... Sana söyleyeceklerimi nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Ama bölmeden beni dinlersen, asıl sorunun ne olduğunu anlayacaksın."

Alaz karşılık vermeden sessizce baktı Ayşe'ye. Kabul ettiğini belirtir bir jestle başını salladı.

Ayşe omuzlarını kaldıran, göğsünü şişiren derin bir nefes aldı. Kaçamak bakışları Zeynep'e çevrildi bir an. Zeynep desteklercesine başını sallayınca anlatmaya başladı.

"Yaman o olaydan sonra sayısız operasyon geçirdi... Zor zamanlardı. Çok zorluk çekti. Aylarca hastaneden çıkamadı. Zeynep tüm ayrıntıları biliyor. O zaman tıbba yeni başlamıştı ve hocalarıyla birlikte sürekli Yaman'ın yanındaydı. Zor toparladılar Yaman'ı. Ama o da çok azimliydi. Çok şükür birkaç yıl sonra toparladı iyice. Ama... gördüğün gibi bir kısım izler kaldı. Onlar için yapılacak bir şey yoktu."

Alaz sessizce dinlerken yüreği yine sıkıştı. Yaman'ın vücudundaki izleri görünce nasıl zorlu bir yoldan geçtiğini tahmin etmek güç değildi. Ama çok şükür bugün dimdik sağlıklı bir şekilde hayattaydı. Çektiği acıları tahmin bile edemiyordu. Dudakları titremeye başlayınca ellerini yumruk yaparak sıktı. Dişlerini dudağına bastırarak kendisini tutmaya çalıştı. Acısını yüreğinde hissediyordu. Ayşe'nin anlattıklarını anlam vermeye çalışarak dinliyordu. Bugünkü durumlarıyla ne kadar alakalıydı ki bu anlatılanlar? Ayşe devam ediyordu sözlerine.

"Yaman'ın zor bir ergenliği oldu. Sen de hak verirsin. Neredeyse tüm ergenliği hastanelerde geçti. Ekrem abi onu korumak için yurtdışına gönderince; Zeynep'i de onunla birlikte gönderdi. Yanında sadece Zeynep vardı."

Alaz istemsizce Zeynep'e baktı. Gözlerindeki minnettar bakışa engel olamıyordu. Zeynep gülümseyerek ona bakarken anladığına dair karşılık vererek gözlerini yumdu.

"Neyse, sonra Yaman talihsiz bir olay yaşadı," dedi Ayşe zorlukla. Bakışları yardım dilenircesine Zeynep'e çevrildi. Buraya kadar iyi getirmişti. Buradan sonrasında Zeynep'in de yardımcı olmasını ister gibi baktı kardeşine. Zeynep göz-

lerini devirerek başını salladı. Boğazını temizler gibi hafifçe öksürdü. Alaz'ın bakışları ona çevrilirken Zeynep düz bir sesle konuşmaya başladı.

"Bak, anlamaya çalış tamam mı? Yargılamadan dinle yani," diye uyarırcasına bir giriş yaptı Zeynep. Alaz anlamadığı belli bir ifadeyle bakarken kaşlarını çattı. Zeynep biraz da mesleğinin getirdiği umursamazlıkla devam etti Alaz'a dik dik bakarken.

"Biliyorsun... Her erkeğin kızlarla ilişkileri olur. Yaman toparlandıktan sonra normal hayatına geçiş yaptı doğal olarak. Üniversiteye giderken de kızlarla görüşmeye başladı..."

Zeynep düz bir sesle konuşurken Alaz'ın içindeki kıskanç kadın aniden dikkat kesildi. İstemsizce gözleri hafifçe kısıldı, dudakları büzüldü. Yaman ve başka kızlar... Bu konudan hiç hoşlanmamıştı. Sakin olmaya çalışarak sessizliğini korudu ancak içindeki volkanlar kıskançlıkla yavaş yavaş kabarmaya başlamıştı.

"Tabii doğal olarak çekingendi başlarda. Her ergen gibi... Sonra bir kızla takılmaya başladı. Birkaç hafta görüştüler. Yurtdışındaki kızlar buradakiler gibi değil. Daha rahatlar tahmin edersin... Birkaç haftanın sonrasında, kızın da rahat tavırlarıyla Yaman da yaşıtları gibi davranmaya başlamıştı. Kız çağırınca kızla beraber olmak için evine gitmiş..."

Alaz kızgınlıkla Zeynep'e baktı. Yaman'ı öldürecekti gördüğünde... Başka kızlar ve Yaman'ı aynı resmin içinde ne zaman düşünse, içindeki tüm vahşilik yüzeye çıkıyordu. Dişlerini birbirine kenetledi, çenesi gerildi ancak yine de sessizliğini sürdürdü. Yaman'ı geçmiş nedeniyle yargılamayacaktı. Başka kadınlarla birlikte olmuş olacağını tahmin etmek zor değildi zaten. Kaç yaşında adamdı. Kim bekleyebilirdi ki zaten başka türlüsünü? Yakışıklı, çekici, karizmatik bir adamdı. Kadınların, peşinde koşmasına şaşırmıyordu ki. Sadece artık koşmalarını istemiyordu.

"Doğal olarak üzerlerindekini çıkarmışlar ve kız Yaman'ın vücudunu görünce..." Zeynep duraksadı. Bakışlarında anlayış bekleyen türde bir ışıltı vardı.

Alaz'ın dudaklarından ilk defa bir ses çıktı. Merakla devam etmesini beklercesine bakarken başını yukarı aşağı sallayarak üsteledi. "Yaman'ın vücudunu görünce?"

Zeynep üzüntüyle devam etti. "Kız ağır laflar etmiş. Çok çirkin bir vücudu olduğunu, iğrenç göründüğünü söylemiş. Hatta tiksindiğini de eklemiş... Gerisini tahmin edersin artık."

Alaz donmuş gibi Zeynep'e bakıyordu. O kaltak nasıl böyle bir şey demiş olabilirdi? Kör müydü? O ihtişamlı vücudu görmemiş miydi? Önünde eğilmesi, saygı duyulması gereken bedeni görmemiş miydi? Tek laf edemeden şaşkınlık, öfke ve karmakarışık bir yüzle kaç dakika kalakaldı yerinde bilemiyordu hiçbiri.

Kızların üçü de tek kelime etmeden, neredeyse nefes dahi almaya korkarcasına birbirlerine bakıyorlardı. Alaz göğsünün sıkıştığını hissetti. Beyninin içinde günlerdir onu deli eden, beyin duvarlarına çarpıp duran taşlar sanki bir anda yer bulmuşlar gibi yerli yerine oturmaya başladı.

Ayşe ve Zeynep tedirginlikle Alaz'a bakarken, ondan gelecek olan bir tepki bekliyorlardı. Yaman'ın neden gelmediğini onun anlamış olması gerekiyordu artık.

Alaz dakikalar sonra nihayet fısıltı gibi çıkan bir sesle sordu. "Bu yüzden gelmiyor?" dedi sorarcasına, emin olmak ister gibi.

Ayşe dudaklarını büzüp, başını sallarken Zeynep de onu tasdikledi tedirginlikle.

"Benim ondan tiksineceğimi sanıyor? Vücudundaki izlerden utanıyor?"

Ayşe yüzünü buruşturdu. "Utanıyor demeyelim. Yaşadığı şeyden asla utanmadı... Ancak sanırım senin tepkinden çekiniyor. Daha doğrusu korkuyor. Yani bence... Yani biz Zeynep'le öyle olduğunu düşünüyoruz... O olayı çok zor atlatmıştı. Bir delikanlı için hoş bir anı değil... Kötü bir başlangıç oldu onun için."

Alaz merakına yenilerek sordu alçak bir sesle. "Sonra başka kimseyle olmadı mı?"

Ayşe'yle Zeynep tereddütle birbirlerine yine kaçamak bir

bakış attılar. Alaz bakışı yakalayınca öne çıkarak tehdit edercesine tısladı. "Sakın kıvırmayın! Sonrasında kimse olmadı mı?"

Zeynep omuzlarını oynatarak başını iki yana salladı. İtiraf etmek çok hoşuna gidiyor gibi görünmese de bu andan sonra kıvırmanın anlamı yoktu.

"Aslında oldu... Ama hiçbiri ciddi olmadı. Kimseyle ciddi bir ilişkiye girmedi. Hep günü birlik şeyler oldu." Zeynep sanki geçiştirmek ister gibi davranınca Alaz üsteledi.

"Diğerlerinin tepkisi peki?"

Zeynep usanmış gibi gözlerini açıp sıkıntılı bir nefes koyverdi. "Diğerleri Yaman'ın vücudunu hiç görmemiş," dedi kestirip atarak. Bakışlarını kaçırmıştı şimdi.

Alaz gözlerini kıstı. "Nasıl?" diye sorarken şaşırdığı belliydi.

Ayşe usanmış gibi bir an evvel konu kapansın istermişçesine aceleyle cevapladı.

"Üstünü hiç çıkarmıyormuş. Yani..." Elleriyle beceriksizce bedeninin üstünü gösterdi. "Gömleğini falan işte... Çıkarmıyormuş. Bir daha kimsenin görmesine izin vermemiş."

Alaz birden vücudunu geri bırakarak yatağın başlığına yaslandı. Düşüncelere gömülmüştü. Gözleri kızlara kilitlenmiş gibi dalgınca bakarken beyninin gerilerinde onlarca düşünce dolaşıyordu. Dakikalar geçtikçe tüm anlatılanları tekrar tekrar kafasından geçirmiş, sindirmeye çalışmıştı. Alaycı, küçümseme olduğu belli bir gülümsemeyle dudağının ucu kıvrıldı. Kızlara dikkatle bakarken artık emin olduğu şeyi teyit edercesine tekrarladı.

"Benim ondan tiksindiğimi düşündüğü için gelmiyor? Uzak duracak yani?"

Kızların ikisi de başlarını yavaşça sallarken anlayış bekleyen bir şekilde bakıyorlardı ona. Alaz'ın yüzü gözlerinin önünde yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Kaşları çatılmış, dudakları birbirine bastırılmış, yemyeşil bakışları kararmıştı. Yüzündeki renk atmış gibiydi. Beyaz tenine tehlikeli bir kızıllık yayılıyordu. Soğuk, ürkütücü bir sesle tekrar konuştu.

"Ben o kadar sığ bir insanım ki; ondan tiksineceğim, öyle mi? Böyle düşünüyor yani?"

Kızlar çekinerek Alaz'a bakarken birbirlerine çabuk bir bakış fırlattılar. Ayşe sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle cevap verdi.

"Tabii ki de sen sığ bir insan değilsin. Ama Yaman seni o kadar çok seviyor ki..." diye dostça bir tınıyla devam ederken Alaz sinirle sözünü kesti.

"Ne sevmesi be? İnsan sevdiğini bilmez mi? Bana kaç gündür yaptığı eziyet bu yüzden mi yani? Bu soktuğumunun saçma sapan sebebi yüzünden mi beni bu halde bıraktı?"

Alaz aniden yerinden fırlayınca iki kız da korkarak geri çekildiler. Yüzlerinde endişeli bir ifade belirmişti. Çekinerek Alaz'a bakıyorlardı ama kız çoktan saçları havada savrularak yatağın üzerinden atlayıp giyinme odasına dalmıştı bile. İkisi de şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu şimdi. Ayşe süratle yerinden kalkarak Alaz'ın arkasından giyinme odasına girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu merakla. Alaz hızla üzerine bir şeyler geçiriyordu.

Çabucak bir kot ve tişört giyerek eline botlarını alıp sinirli adımlarla odaya geri döndü. Komodinin üzerindeki telefonu eline aldı. Yatağın ucuna oturup botlarını ayağına geçirirken telefonu boynuna sıkıştırdı. Aşağı eğdiği başının iki yanından sallanan uzun saçları yerlere değiyordu neredeyse.

Kızlar kimi aradığını merak ediyorlardı ancak kızın seri hareketlerinden fırsat bulup araya giremiyorlardı.

"Kürşat!" diye neredeyse haykıran sesle kimi aradığını anlamışlardı.

"Nerede o?" diye sordu aynı sinirli tonla. Karşı taraftan beklediği cevabı alınca telefonu karşı tarafın yüzüne kapattı. Tekrar giyinme odasına yöneldi ve saniyeler içinde elinde siyah deri bir montla geri çıktı. Hırsla kapıyı yerinden sökercesine açarken kızlar telaşla arkasından koştular.

"Nereye?" diye neredeyse bağırdı Ayşe meraklı bir telaşla.

Alaz hızını kesmeden başını geri çevirip tükürürcesine cevap verdi. Kara saçları başının etrafında uçuşurken her bir

teli isyanını yansıtıyordu sanki.

"Gidip o geri zekalının canına okumaya!"

Kızlar bir an duraksadılar. Zeynep ağzının içinden "Sıçtık!" diye mırıldandı.

Ayşe sinirle kardeşine baktı. "Sıçtık mıçtık! Kaç günden beri devam eden mezar sessizliği bitsin de ben razıyım canıma okunmasına. Hiç değilse kozlarını paylaşsınlar. Yaman hak etti gerçi. Alaz canına okur bence de. Yaman haksızca yargıladı onu."

Zeynep "gör bak, başımıza ne işler gelecek" der gibi ablasına bakarken başını salladı. Ayşe rahatlayarak derin bir soluğu dışarı üfledi. "Artık top onlarda. Bırak... Battı balık yan gider..."

Zeynep yeni idrak etmiş gibi telaşla elini Alaz'ın kaybolduğu noktaya uzatırken ileri atıldı.

"Motorla gidecek bu manyak! Korumalar peşine takılsın bari. Yalnız gitmesin. Koş abla. Haber verelim!"

İki kız koşar adımlarla merdivenlere yöneldiler. Telaşla evin kapısından dışarı fırladıklarında, bahçe tam bir karmaşa halindeydi. Aynı anda eve dönen erkekler, Alaz'ı motorun üstünde görünce durdurmaya çalışırcasına atılmışlardı ileriye. Ama boşa bir çabaydı. Alaz çoktan motoru çalıştırmış körüklediği gazla arka lastiği savurarak hareketlenmişti bile. Hâlâ açık duran bahçe kapısından hızla çıkarak gözden kayboldu.

Hepsi şaşkın kalakalmışlardı yerlerinde.

"Peşinden iki araba gitsin!" diye bağırdı Ayşe, bahçeye koşarak çıkarken.

"Ne oluyor? Nereye gidiyor bu kız?" diye bağırdı Fırat, kızgın bir yüzle Ayşe'ye dönerek.

Ağrılı kaşlarını çatarak açık bahçe kapısına bakıyordu. Oğuz tıpkı Fırat gibi soran bakışlarını bahçeye fırlayan Ayşe ve Zeynep'e çevirmişti. Esat, Kerim ve Adil anlamadıkları belli yüzlerle bir kızlara bir bahçe kapısına bakıyorlardı şaşkınlıkla.

"Yaman'a gidiyor!" dedi Ayşe, tedirgin bir sesle. Suçlu ba-

kışları Fırat'a kilitlenmişti.

"Sebep?" dedi Fırat kaşlarını çatarak.

İki kız da cevap veremediler soruya. Ne diyeceklerini bilememişlerdi. Sonuçta mesele uzundu. Uzun açıklama yapmak nedense içlerinden gelmemişti. İkisi de suçlu suçlu birbirlerine baktılar.

O esnada iki araç hızla bahçeden çıkmıştı. Ağrılı nihayet başını tekrar evin kapısına çevirdi. Suçlu çocuklar gibi dikilen kızlara baktı. Gülümsemesini zorlukla bastırdı. Eve doğru adımlarken eliyle diğerlerine işaret etti.

"Hadi herkes içeri. Erkeklerin çözemediğine kadınlar el atmış işte. Kadın eli gerekiyordu. Onlar da el atmışlar."

Neler olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Kurban öyle delirmiş gibi motoru sürdüğüne göre bu gece Yaman'ın canına okuyacağı belliydi. Dinsizin hakkından imansız gelecekti anlaşılan. Kaç günden beri ilk defa keyifli bir soluk çekti ciğerlerine. İleri adımlarken başını kaldırıp dudaklarını aralamış ve temiz havayı içine çekercesine derin bir soluk almıştı.

***

Alaz'ın eve varması on beş dakika sürmemişti. Arkasındaki iki araç trafiğin altını üstüne getirerek peşinden gelmeye devam etmişti. Neyse ki gece yarısına yakın olduğu için trafik gündüzki yoğunlukta değildi. Yoksa kaza yapmaları kaçınılmazdı.

Motoru seri, sert hareketlerle Alazların bahçesinde durdurduğunda başından çıkardığı kaskı sinirle yere attı. Hızlı adımlarla merdivenleri ikişer ikişer atlayarak evin kapısını açıp içeri girdi. Sinirli adımlarla salona daldı. Ekrem, Ragıp, Kürşat ve Halit salonda oturuyorlardı. Kürşat'ın Alaz'ın çıldırmış gibi bağırarak aradığı telefondan onları haberdar ettiği belliydi. Gelmesine kimse şaşırmamıştı.

"Nerede o?" diye bağırdı ortaya doğru. Gözleri çakmak çakmaktı. Burnundan soluyor tabiri şu an tam da Alaz'a uyan bir tasvirdi.

"Odasında," diye sakince cevaplayan Ekrem'di.

Hepsi de sakin sakin kıza bakıyorlardı. Ancak Alaz o sinirle bile, belli etmemeye çalışarak diken üstünde oturduklarını fark etmişti. Tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü. Saçları yine etrafında uçuşmuştu. Hızlı adımlarla salondan çıkarak merdivenlere yöneldi.

"Aha da kıyamet kopacak!" diye mırıldandı Kürşat arkasından korkulu gözlerle bakarak.

"Kopsun!" dedi Ekrem sakin tonla.

"Üzerinde silah falan var mıydı lan?" diye Halit endişeli bakışlarını Kürşat'a çevirmişti.

Kürşat omuz silkerken dudaklarını büktü. "Bakmaya fırsat mı oldu? Baksana fırtına gibi daldı."

Ekrem ayağa kalktı. Elini boşlukta salladı. "Yürü Ragıp... Sizin tarafa geçelim. Hiç bağırtı kaldıramayacağım şimdi. İki tavla atalım seninle, Kürşat. Hadi evladım siz de gelin. Birer kahve yapın bize. Bırakın döksünler eteklerindeki taşların hepsini."

Hepsi kapıya doğru hareketlendiler. Evin kapısını açıp dışarı ilk adımlarını attıklarında yukarıda kopacak olan kıyametin ilk işareti de kulaklarına ulaştı.

"Ne biçim adamsın sen be?"

Ekrem başını saklamak istercesine boynunu içeri çekti. Gözlerini yumarak çabucak dışarı attı adımını. Alaz'ı destekler cesine ağzının içinde mırıldandı.

"Haklı kız tabii... İyi oldu sıpaya."

***

Alaz hızla tırmandığı merdivenleri çabucak aştı. Sinirden köpürerek bir süre öncesine kadar huzurla uyuduğu yer olan Yaman'ın odasına daldı.

Yaman duştan sonra uyuma hayaliyle yatağa uzanmıştı ancak dakikalar sonra kafasının içinde dönen düşüncelerden sonra pes ederek, üzerindeki yorganı savurarak kalkmış, sırtını yatağın başlığına yaslayarak oturmuştu. Üzerinde siyah

bol bir pijama altı ve kısa kollu gri bir tişört vardı. Tahir'in mektubunu dakikalar evvel tekrar okumuş, katlayarak komodinin üzerine bırakmıştı. Başını önüne eğip düşüncelere dalmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını ileri uzatmış halde otururken kapı hışımla açılmıştı. Başını kaldırıp açılan kapıya bakınca Alaz'la göz göze geldi.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi iki kez sertçe attı sonra durdu. İçine çektiği nefes ciğerlerinde takılı kalmış bir türlü dışarıya çıkmıyordu. Donmuş gibiydi. Odasına beklediği en son insan bile değildi Alaz şu an. Bir an özlemden hayal görüp görmediğinden şüphelendi. Gözlerini çabucak kapatıp açtığında, onu hâlâ karşısında görünce *hayal olamaz herhalde* diye şüpheyle düşünürken, Alaz'ın delirmiş bakışlarından üzerine fırlayan oklar ve ardından çıldırmış gibi bağıran sesiyle, kızın gerçek olduğuna kesinlikle emin oldu.

"Ne biçim adamsın sen be?"

Alaz kapıyı duvarları sarsan bir hızla çarparcasına kapadı. Sertçe kapanan kapının sesi odada patladı.

Yaman'ın duyduğu cümleyle ciğerlerindeki nefes dışarı fırladı. Kalbi tekrar delicesine atmaya başladı. Yerinden ağır bir şekilde doğrulmaya çalışırken Alaz odanın ortasına doğru hızla ilerlemiş, yatağın ucunda ayakta dikilirken elini sallayarak bağırmaya devam ediyordu.

"Yazıklar olsun sana!"

Yaman'ın kaşları çatıldı. Ağır hareketlerle ayağa kalkıp yatağın yanında ayakta dikildi.

"Bu muyum ben senin gözünde? Ben o kadar sığ biri miyim senin gözünde?"

Alaz kendini kaybetmişçesine haykırıyordu. Yaman ağzını açıp tek kelime edemiyordu.

"Kaç günden beri ben ne çekiyorum haberin var mı senin? Hani hiç bırakmayacaktın beni? Bu mu sözünün karşılığı? Ben sana nasıl güveneyim şimdi? Soktuğumun saçma sapan sebebi yüzünden beni bıraktın gittin! Bu musun sen? Bu mu adamlık? Kaç günden beri kendi kendimi yiyorum ben! Tek bir hatamı göz ardı edemedi, tek bir hatada beni bırak-

tı gitti diye kendi kendimi yedim ben! Bana kızdı çekti gitti ama gelir dedim! Günlerdir seni bekliyorum. Ama gelmedin! Ümitlerimi tükettin benim be! Tükettin beni! Hani sana güvenecektim? Nasıl güveneceğim ben şimdi sana? Tek hatada bırakıp giden adama nasıl güveneyim ben artık? Sonra öğreniyorum ki beyefendinin derdi başkaymış!"

Küçümseyerek Yaman'a bakarken ansızın değişen ses tonuyla alaycı bir ifadeyle devam etti. "Ne oldu? Güzellik yarışmasından geri mi kaldın? GQ'ya kapak olacaktın da olmaz mı dediler? Ne oldu yani?"

Hırsla elini salladı. Gözleri Yaman'ı öldürecekmiş gibi bakıyordu şimdi. Delirmiş gibi tekrar bağırmaya devam etti. "Ohh canıma değsin! İlk defa bugün o şerefsize teşekkür ettim sayende. İyi yapmış!"

Yaman donmuş gibi Alaz'ın sözlerini dinliyordu. Bunları söylüyor olamazdı. Bu duydukları gerçek olamazdı. Kalbi acıyla burkuldu. Alaz'a hayal kırıklığı dolu bakışlarla baktı. Hissettiği üzüntüyle yüzündeki tüm kan çekildi. İlk defa esmer yüzü neredeyse beyaza çaldı.

Hızını alamayan Alaz tam gaz devam ediyordu. "Kadınlara mı kendini beğendirecektin? Ne oldu, forsun mu bozuldu?" İşaret parmağını tehdit edercesine salladı. "O kadınları da öldürürüm! Seni de öldürürüm!"

Yaman şaşkınlıkla Alaz'ın dediklerini algılamaya çalışıyordu. Hangi kadınlar? Kız makineli tüfek gibi suratına kelimeleri saydırırken kafası allak bullak olmuş halde ona bakıyordu. Bir yerde bir şeyleri kaçırmıştı ama henüz nerede koptuğunu anlayamamıştı.

Alaz öfkeden yerleri sarsan adımlarla hızla karşısına gelerek insanüstü bir güçle üzerindeki tişörte asılıp iki yana çekerek parçaladığı gibi yere attı. Yaman kımıldayamamıştı bile. Hâlâ donmuş gibi Alaz'a bakıyordu ve çıldırmış tavırlarından bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

"Sen bu izlerden mi utanıyorsun? Sen bu kadar aciz misin? Ben bunlardan mı tiksineceğim? Ben bu kadar sığ mıyım? Bu kadar mı düşürdün beni çıkardığın o yerden?"

Hırsla avuçlarını Yaman'ın sert göğsüne vurdu. Yaman sarsılsa da geriye bir adım atmadı. Yavaş yavaş kızın sözleri beyninde anlam kazanırken yüzü utançla kızarmaya başladı. Esmer teni yeniden kendi rengine dönerken bu sefer yüzünde hissettiği yanmayla renginin daha da koyulaşmış olduğuna emindi.

Alaz göğsüne tekrar sertçe vurdu. "Sen savaşçısın! O boktan savaşı kazandın! Zaferinin izleriyle gurur duyacağına, utanarak saklamaya mı çalışıyorsun? Kimsin sen be? Kimsin de, beni de kendini de bu kadar basitleştiriyorsun? Ne hakkın var? Bize bunu yapmaya ne hakkın var? O izler senin madalyaların! Madalyalarını ya göğsünde adam gibi şerefinle taşı ya da siktir git kafana sık! Taşıyamıyorsun demek ki!"

Gücünün sonuna gelen kızın gözlerinden yaşlar boşanmaya başlamıştı. Yaman'ın onlara yapmış olduğu şeyi kabullenemiyordu. İkisini de bu kadar alçaltmasını kabullenemiyordu. Saçma sapan kuruntularının ikisi arasında böyle derin yaralar açılmasına neden olmasını kabullenemiyordu. Parçalamıştı ikisini de. Derin bir nefes almaya çalıştı. Soluksuz konuşmaya çalışmaktan nefes nefese kalmıştı. Dudakları titreyerek devam ederken sesi düştü. Hayal kırıklığı dolu bakışlarını Yaman'a kaldırdı. Başını iki yana salladı.

"Bize bunu yaptığın için seni hiç affetmeyeceğim!"

Elinin tersiyle yanağından akan yaşı hızla sildi. Yenileri hızla yanağından aşağı inerken ıslak gözlerini Yaman'a dikti.

"Affetmeyeceğim seni!"

Dakikalardır heykel gibi hareketsiz dikilen Yaman hızla ileri atılıp kollarını kıza sardı. Yaşadıklarına inanamıyordu. Her sözü, her kelimeyi hak etmişti. Alaz'ın sarf ettiği her kelimeyi sonuna kadar hak etmişti. Kuruntularının aralarına girmesine izin vermişti. Alaz'ın güvenini sarsmıştı. İçinde aynı anda birçok duyguyla savaşıyordu. Panik, rahatlama, utanç, gurur, sevinç, korku... Tüm duyguları iç içe geçmişti. Çaresizlik her tarafını kuşatmıştı. Ancak mutlulukla delicesine atan kalbine mani olamıyordu. Kalbi gümbürderken Alaz'ı kaybetmediği düşüncesi tüm benliğini sarıp sarmalamıştı.

Onu kaybetmediği sürece her şeyle savaşırdı. Alaz'ın kırgınlığıyla da savaşırdı. Şu an yanındaydı ya, dünya karşısına dikilse geri adım atmazdı. Tamir edecekti... Kırdıklarını, döktüklerini tamir edecek, güvenini tekrar kazanacaktı onun.

Sıkı sıkı sardığı kızı içine sokmaya çalışırcasına, "Özür dilerim... Özür dilerim..." diye fısıldadı.

Alaz öfkeyle ellerini Yaman'ın çıplak göğsüne bastırıp kendini geri itmeye çabalıyordu.

"Hiç dileme boşu boşuna! Affetmeyeceğim!"

Gözlerinden yaşlar akarken Yaman'a kırgınlığı dinmek bilmiyordu.

"Affet! Lütfen affet!" dedi Yaman yalvararak.

Alaz hıçkırdı. Günlerdir bitkisel hayattaymış gibi yaşadıktan sonra bu öfke kriziyle bütün sinirleri boşalmıştı. Omuzları sarsılırken Yaman'ın içine oturan hıçkırıkları yükselmeye başladı. Kendisini Yaman'ın kollarından kurtarmaya çalışıyordu.

"Bırak! Sarılma bir daha bana!"

"Bırakmam! Sen beni affedene kadar bırakmam!"

Yaman hayatının hem en mutlu hem en acı anını yaşıyordu. Günlerdir içini kemiren kurt sadece kendi yarattığı bir düşmanmış meğer. Alaz'ın ondan iğrendiğini, uzaklaştığını düşünüp kendi kendini yiyip bitirirken bambaşka bir şeyle karşılaşmıştı. Şimdiyse kendisi yüzünden hıçkırarak ağlayan Alaz'ın üzüntüsü içine oturuyordu. Böyle bir hatayı nasıl yapabilmişti? Onu nasıl böyle üzmüş, nasıl öyle şeyler düşünmüştü? Alaz'ın kırılan kalbini nasıl tamir edecekti? Kollarının baskısını arttırarak kızı çıplak göğsüne bastırdı. Burnunu saçlarına gömdü. Kokusunu içine çekti. Öyle çok özlemişti ki. Ondan uzakta her anı, cehennemim en derinliklerindeki azapla eş değerdi. Kavrulmuştu hasretiyle.

"Nasıl yaptın bunu bize?" diye hıçkırdı Alaz isyanla.

"Korktum!" dedi Yaman tüm içtenliğiyle.

"Sen korkak değilsin! Korkmadın!" dedi Alaz sinirle. Kendisini tekrar geri çekti. Saçları etrafında dağıldı. Küçümseyen bir sesle tükürürcesine devam etti. "Egona yenildin! İkimizi

de egona kurban ettin!"

Tüm gücünü kullanarak Yaman'ı geriye itti. Bir adım geri çekildi. Yaşlardan ıslanmış yüzünü kaldırdı. Yaman çaresizce ona bakıyordu. Elini uzatıp Alaz'a dokunmak istedi. Alaz bir adım daha geri çekildi.

"Dokunma bana! Sen beni egona yem ettin ya, yok öyle bir daha dokunmak!"

Yaman'ın yüzü allak bullaktı. Nefesi kesildi. Bu kadar kırılmış olduğunu tahmin edememişti. Çaresizce, yalvaran bakışlarını kıza dikti.

"Yok öyle bir şey!" diye zorlukla konuşmaya çalıştı. "Korktum! Yemin ederim korktum! Seni kaybetmekten korktum!"

"Ne geçti o zaman eline? Şimdi de kaybettin!"

Yaman korkuyla Alaz'a bakıyordu şimdi. Yumrukları yanında sıkılmıştı. Kendi elleriyle kurduğu tuzak ikisini de hapsetmişti. Günlerdir Alaz'ı kaybettiği düşüncesiyle içi yanarken şimdi kızın ağzından bunu duymak sağlam tutmaya çalıştığı birkaç duyguyu da yerle bir etmişti. Umut, beklenti, hayal etmek... Hepsi yerle bir olmuştu bu sözlerle. Korku, içinde patladı. Benliği paramparça oldu.

Alaz kanırtırcasına üsteliyordu. Yaman kalbini öyle kırmıştı ki şimdi acısını çıkarmak istercesine acımasızca bakıyordu ona.

"Ben sana ne dedim? Hatırlıyor musun? Benden bir şey gizliyorsun! Kalbimi kırıyorsun! Öğrenirsem ve saçma sapan bir şeyse senin kalbini daha beter kırarım demiştim!"

Yaman suçlu bakışlarını gözlerinden kaçırdı. Sadece birkaç saniye sürdü bu kaçış. Tekrar Alaz'a çevirdiği bakışları dolu doluydu.

"Kır!" dedi tarazlı bir sesle. "Kır kalbimi! Ama gitme!"

"Gitme mi?" dedi Alaz şaşkınlıkla ıslak gözlerini açarak. "Sen bıraktın be! Sen terk ettin beni!"

Yaman başını iki yana sallayarak açıklamaya çalışırcasına panik dolu bir sesle karşılık verdi.

"Beni gördüğünde yüzünü buruşturdun. Görmek istemez gibi gözlerini kapadın. Ne düşünmemi bekliyordun? Taham-

mül edemediğini sandım. Sana zorla kendimi kabullendirmek istemedim. O şekilde olmazdı. Olmazdı."

"Geri zekalı!" diye haykırdı Alaz. Gözlerinden tekrar yaşlar dökülmeye başlarken elini kaldırıp sinirle karşılık verdi. Sesi kesik kesik çıkıyor, iç çekişlerinin arasında zorlukla konuşuyordu.

"Seni gördüğümde ciğerim yandı benim be! Hissettim acını! Kahroldum ben! O izler hangi acının sonucuydu anladım ben! Kalbim dayanmadı. Yüreğim tükendi, bakamadım. Tenimde aynı acıları hissettim! Dayanamadım! Görmek, bilmek istemedim! Acını alamadıktan sonra bakmak neye yarar? Aptal mıyım ben? Onlar nasıl olmuş olabilir, bilmiyor muyum? Nasıl dayanayım o acıya? Nasıl bakayım?"

Yaman, kızın kahrolmuş bir sesle dudaklarından çıkan her kelimede daha da ezildi. Daha da küçüldü... Nasıl anlamamıştı? Aynısı Alaz'a olsa aynı hislerle boğuşmaz mıydı? Aynı acıyı çekmez miydi? Dudakları titreyerek fısıldadı.

"Hata yaptım."

"Ne hatası be? Ne hatası? Sen buna hata mı diyorsun? Bu bildiğin satıştır! Beni başka kaltaklarla bir tuttun! Beni onlarla aynı kefenin içine soktun!"

Yaman başını hızla iki yana salladı. Gözlerini yumdu çaresizlikle. Böyle değildi. Olan şey, yapmaya çalıştığı şey kesinlikle bu değildi.

"Hayır!" dedi güçlü bir sesle itiraz ederek. Gözlerinin içinde yalvaran ışıltılar yansıyordu. "Asla böyle bir şey yok! Ben seni kimseyle kıyaslamam! Sen teksin!"

"Külahıma anlat!" dedi Alaz zorlama bir kahkaha atarak. Gözlerini kıstı, intikam alırcasına baktı Yaman'a.

"Ben anladım senin gözündeki yerimi. Sen var ya..." diye hırsla başladığı cümlesi aniden yarıda kesildi. Yaman içinde patlayan panikle ileri atılıp eliyle Alaz'ın ağzını kapadı.

"Sakın yapma! Sakın söyleme bir şey!"

Alaz'ın o an geri alınmaz sözlerinin ağzından çıkmasını istemiyordu. Kendi yaptığı hatanın bir benzerini onun yapmasını istemiyordu. Toparlayacaktı bunu. Toparlayacak, dü-

zeltecekti. Sadece bir süre sakinliğe ihtiyaçları vardı. Böyle suçlamalarla, kırgınlıkla sarf ettikleri acıtıcı kelimelerle düzelmezdi bu. Alaz'a engel oldu. Alaz öfkeden alev alev yanan ıslak gözlerini Yaman'ın panik dolu gözlerine dikerek, elini kaldırıp ağzının üzerindeki eli çekmeye çalıştı. Yaman izin vermedi. Diğer elini kızın sırtına bastırdı, kendisine çekti. Çenesini Alaz'ın başına dayadı. Gözlerin yumdu.

"Tamir edeceğim. Yemin ederim tamir edeceğim... Sakın geri alamayacağın sözler söyleme."

Alaz hırsla tekme attı Yaman'ın bacağına. Ayağındaki botlar kaval kemiğine vurunca Yaman acıyla geri çekildi ancak yine de onu bırakmadı. Ağzından elini çekti. Kollarını iki yandan sararak sıkıca tuttu onu. Alaz yeniden kabaran öfkesi ile yüzü genç adamın göğsüne gömülmüş halde boğuk bir sesle konuştu.

"Sen geri alamayacağın şeyler yaptın. Beş gün! Beş gün beni azapta bıraktın. Sen nasıl geri alacaksın o beş günü?"

"Telafi edeceğim... Sakinleş sen! Yemin ediyorum telafi edeceğim!"

"Edemeyeceksin! Hangi birini telafi edeceksin? Giden zaman geri mi geliyor? Kalbimi kırdın. Benim hakkımda nasıl öyle şeyler düşünürsün? Onlar ne olacak? Bana güvenmedin! Paylaşmadın! Beni karanlıkta bıraktın, tek bir ışık göstermedin. Hiçbirini telafi edemezsin!"

Beş gündür yaşadığı zulüm, aklından geçen onca karmaşık düşünce beynini kemirirken yalnızca Yaman'ın gelmesini beklemek, bir yanıt ummak ve hepsinin boşa çıkışı, dengesini altüst etmişti. Şu anda her yeri kasıp kavuran bir fırtına olmak istiyor, etrafında gördüğü her şeyi yıkıp dökmek istiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Yaman. Sendeki pişmanlık, suçluluk, korku ve panik her bir harfte hissediliyordu.

"Hiç dileme boşuna. Kabul etmeyeceğim!" dedi Alaz boğuk yorgun bir sesle.

Başı Yaman'ın göğsüne yaslıydı. Gücünün tükendiğini hissediyordu. Günlerdir doğru düzgün uyumamış, doğru

düzgün bir şey yememişti. Kalan son enerjisini son birkaç saatte harcamıştı. Şu an dizleri titriyor ayakta zorlukla duruyordu. İstemsizce ayakta durmaya çalışmak için kollarını kaldırıp Yaman'ın beline sarıldı. Avuçları Yaman'ın çıplak tenine kapandı. Avuç içlerini tarumar edilmiş tenin izleri kavurdu. Parmak uçlarını kıvırarak hafifçe okşadı. Yine içi yandı. Gözlerini yumdu.

Yaman kesik kesik korku dolu bir nefesi yavaşça ciğerlerine çekti. Alaz az da olsa sakinleşmişti. Teninde avuçlarını hissediyordu. Gözlerini yumdu minnetle.

"Şimdi etme," dedi Yaman usulca, sakin çıkmasına çalıştığı bir tonla. "Ama biraz sakinleş. Dinlen. Sonra belki edersin."

Son kelimeler umutla çıkmıştı ağzından. Alaz gözleri kapalı öylece durdu. Yorgunluk tüm bedenini ele geçirmişti. Mırıltılı bir sesle konuşurken sesinden inatçılık akıyordu.

"Sonra da etmeyeceğim!"

Yaman çaresizlikle kıvranıyordu. Nasıl da görememişti? Nasıl da anlayamamıştı? Neden en kötüyü düşünmek zorunda kalmıştı ki? Onca şey yaşayan Alaz onun kuruntu yaptığı detaya takılır mıydı? Aynı şeyleri babası gözünün önündeyken yaşamıştı... Şimdi babası hayatta olsa birkaç uzvu olmasa da şükrederdi hayatta olmasına. Yaman'ın vücudundaki izleri mi dert edecekti? Yaman bunu nasıl düşünememişti? Belki de haklıydı. Egosuna yenilmişti. O, o kadar mükemmel, o kadar kusursuz, o kadar güzeldi ki; belki de eksik hissetmişti kendisini karşısında. Kendisi de kusursuz, mükemmel görünmek istemişti belki de. Daha önce kimse için böyle hisler duymamıştı ki. Kimseyi umursamamıştı.

Kollarının arasındaki beden yorgunluktan yere yığılacak gibiydi. Yüreği şefkatle doldu. Kendisine ne kadar kızsa, ne kadar kırılsa haklıydı. Ama bunu telafi edecekti. Sardığı kollarını gevşetmeden birlikte bir adım atmalarını sağladı. İnce, yorgun bedeni yavaşça yatağın ucuna oturttu. Alaz zorlukla açtığı gözlerinde kırgın bakışlarla ona bakıyordu.

Mahcup bir ifadeyle kıza baktı birkaç saniye. Bir dizini yere koyarak önünde eğildi. Söyleyecek tek kelimesi yoktu.

Ayağındaki botları çözmeye başladı. Çıkarıp kenara koydu. Çoraplar botları takip etti. Tek ses çıkarmadan giyinme odasına yöneldi ve elinde kendi tişörtlerinden biriyle geri geldi.

Alaz bıraktığı yerde elleri yanlarında avuç içleri yatağı destekleyerek oturuyordu. Başı aşağı düşmüş, saçları önüne dökülmüştü. Yine sessizlik içinde ona yanaştı. Elleri üzerindeki montun fermuarına uzandı. Montu yavaşça çıkarıp yatağın ucuna attı. Elleri tekrar hareketlendi, üzerindeki tişörtün eteklerini kavrayarak çıkardı. Alaz onunla konuşmuyordu. Küskün, sessiz hali devam ediyordu fakat hiç değilse karşı da koymuyordu.

Yaman onun çıplak bedenine hiç bakmadan yumuşak hareketlerle büyük tişörtü başından geçirdi. Bir çocuk gibi kollarını kaldırarak giyinmesini sağladı. Saçlarını yumuşak dokunuşlarla dışarı çıkarıp omuzlarından aşağı dökülmesine izin verdi. Belinden tutarak ayağa kaldırdı. Yumuşak, şefkatli hareketlerle üzerindeki pantolonu çıkardı. Pantolon paçaları bacaklarından sıyrılırken dengesini sağlamak için bir elini Yaman'ın omzuna koydu. İşi biten genç adam bitkin olan bedeni kucaklayarak yatağın içine yatırdı.

Alaz yorgun bedeni yatağa değdiği anda gevşediğini hissetti. Günlerdir öyle yorgun, öyle bitaptı ki; bu gece dinleneceğini bilmenin rahatlığıyla gevşeyerek yatağa yerleşti. Sol tarafına yatarak bacaklarını karnına çekti. Gözleri kapanmak üzereydi.

Yaman onun yastığın üzerine yayılmış olan saçlarını okşayarak geri attı. Usulca yatağın içine girdi. Günlerdir hasret kaldığı beden nihayet kollarının arasındaydı. Yarın sabahtan itibaren başlayacak yeni sürek avı bile artık ona basit geliyordu. Alaz yanındaydı ya, her şey basitleşmişti gözünde. Her şeye çözüm bulabilirdi artık. En büyük korkusu, en büyük endişesi bitmişti. Onun da bedeni gevşedi. Kollarını uzatarak Alaz'ı göğsüne çekti. Diğeri geri çekilmese de kırgınlıkla fısıldayarak süren isyanını ortaya koydu.

"Gönlüm küs sana... Affetmedim. Sadece yorgunum, uyumak istiyorum."

"Biliyorum bir tanem... Özür dilerim... Sen beni affedene kadar özür dileyeceğim... Uyu şimdi... Ben buradayım."

"Gittin ama," dedi kırgın bir sesle.

"Bir daha asla olmayacak. Şerefim üzerine yemin ederim, ne olursa olsun bir daha asla senden gitmeyeceğim."

"İnanmıyorum sana." Yorgun mırıltılı ses kırgındı.

"İnandıracağım... Göreceksin, inandıracağım."

Yaman'ın sesi güçlü ve kendinden emin çıkmasına rağmen tınısında mahcubiyet vardı.

"Süründüreceğim seni. Göreceksin, süründüreceğim."

"Süründür. Her şeye razıyım... Beni sensiz bırakma... Her cezan kabulüm."

Alaz uykuya dalarken cevap veremedi. Tek söz edecek gücü kalmamıştı. Beyni sis perdesinin arkasına gizleniyorcasına bir uyuşma içindeydi. Ne olduğu anlaşılmaz mırıltılar dudaklarından dökülürken Yaman'a sokuldu. Burnunu boynuna gömdü. Kolu göğsünün üzerine uzandı. Ayaklarını otomatik, alışkın bir tavırla Yaman'ın bacaklarının arasına soktu. Birkaç dakika sonra düzenli ve huzurlu soluklarla, uykunun derin kollarına kendini bırakmıştı bile.

Yaman, böyle bir aptallığı nasıl yapabilmiş olduğuna inanamıyordu. Geçmişte yaşadığı o ilk tecrübesini itiraf etmekten kaçınması da çok sarsmıştı onu. Bir kadının gözündeki o tiksinti ifadesi kolay kabul edilir bir şey değildi. O kızdan hoşlandığını sanmıştı. Sevmediğini biliyordu. O zaten Alaz'dan başka kimseyi sevmemişti ama hayat devam ediyordu ve o da yaşıtları gibi normal hayatına devam etmek istemişti. Normalliğe o dönemde ihtiyacı vardı. Ağır şeyler yaşamıştı ve bir süre de olsa her şeyi unutmak ve sıradan bir hayat yaşamak istemişti. Haftalarca süren flört bir sonraki adıma geçtiğinde ve o geceki yaşananlarla yüzleştiğinde başından aşağı kaynar sular dökülmüştü.

Hiçbir zaman normal bir hayat, normal bir ilişki yaşayamayacağını o gece anlamıştı. Sonrasındaysa tüm tedbirlerini alarak devam etmişti yaşamına. Bir daha hiçbir kadının bedenini görmesine izin vermemişti. Hiçbir kadına değer de

vermemişti. Yaptığı hoş bir şey değildi ama bu zamana kadar kadınları yalnızca rahatlama ihtiyacı olarak kullanmıştı. Onlara istediklerini veriyordu. Hiçbirisi memnuniyetsiz ayrılmıyordu yanından. Ancak hiçbirinin bedenini görmesine izin vermemişti. Hiçbirinin tenini teninde hissetmek istememişti ki zaten.

Seneler boyunca üzerine yapışan alışkanlık Alaz'la değişime uğramıştı. Alaz'la ne zaman yakınlaşsa üzerindekileri parçalamak onun yumuşak tenini teninde hissetmek istemişti. Bu arzu her geçen gün katlanarak büyürken korkuları da büyümüştü ve beyninde düzgün düşünmesini sağlayacak hiçbir boşluk bırakmamıştı. Düşüncelerinde, Alaz'ın onu tüm çıplağı ile göreceği ve yüzünde oluşacak o tiksinti ifadesi kazınarak yer etmişti. Başka türlüsünü kabul etmeyi aklı almamıştı. Kaybetme korkusu onu öyle ele geçirmişti ki bunun tersinin olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Kollarının arasında sımsıkı tuttuğu kızın yorgunluğa yenilmiş bedeni derin bir uykunun kucağındayken, yüreğindeki kırgınlığın uzun süre devam edeceğini çok iyi biliyordu. Alaz affetmeyecekti onu... Öyle haklıydı ki; ağzını açıp kendisini savunamıyordu bile. Kendisi onun nasıl görünürse görünsün, nasıl olursa olsun hiçbir zaman yüreğinden çıkmayacağını, görünüşünün hiçbir anlamı olmayacağını iddia ederken, aynı tepkileri Alaz'ın vermesi neden şaşırtıcı onsundu ki? Alaz sıradan bir kadın değildi ki. O da hemcinsleri ve yaşıtları gibi normal bir hayat yaşamamıştı ki. Hiçbir zaman normal bir hayatı olmamıştı. Neden başkalarından beklediği tepkileri Alaz'ın da verebileceğini düşünmüştü ki? Böyle bir aptallığı nasıl yapabilmişti.

Aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordu ve suçluluk içerisinde hâlâ gözleri açık, tavanı seyrediyordu. Kollarının arasındaki Alaz sıkıntıyla hafifçe kıpırdanıp ağzından anlaşılmaz mırıltılar döküldüğünde dikkatini hemen ona çevirdi. Göğsündeki eli yumruk haline geldi. Bacakları gerildi. Alnında biriken ter dikkatini çekince kaşlarını çatarak terden ıslanmış alnına yapışan saçları geri çekmek için elini uzattı. Parmak

uçlarıyla usulca saçları geri itti. Başını aşağı eğerek dudaklarını alnına bastırdı. Hafif bir ateşi var gibi görünüyordu. Sıkıntıyla dudaklarını büzdü. Kocaman elini yanağına bastırdı.

Alaz huzursuz uykunun içinde farkında olmadan yanağını Yaman'ın koca eline yasladı. Dudaklarının arasından üzüntülü, yalvaran bir ses fısıltı gibi çıktı.

"Gitme..."

Yaman'ın yattığı yerde yaşadığı sarsıntıyı anlatmasına kelimeler yetersiz kalırdı. Alaz yumruğunu Yaman'ın göğsüne bastırdı ve bilinçsizce ona iyice sokuldu. Bu eylem genç adamı baştan aşağı titretti. İki koluyla onu iyice sarmalayıp kendisine bastırdı. Alaz'ın dudaklarından boğuk bir sesle yine aynı kelime çıktı belli belirsiz. Yaman gözlerini yumdu. Sürekli kabuslar gören kız, huzurla kollarında uyurken yaptığı aptallık yüzünden şimdi onun kollarında da uykuları zehir olmuştu. Yaman'ın gidişinde yaşadığı sarsıntı artık kabuslarında da yerini almıştı. Yaman dişlerini sıktı. Suçlulukla yüreği kavruldu.

"Buradayım prensesim... Ben buradayım... "

Kulağına hafifçe fısıldarken sırtına bastırdığı eli sakinleştirmek istercesine yukarı aşağı hareket ediyordu. Alaz'ın gerginleşen bedeni, birkaç dakika düzensiz devam eden solukları, Yaman'ın kulağına fısıldaması ve elleriyle bedenini usul usul okşamasıyla bir süre sonra gevşemeye başladı. Yaman için kahredici geçen birkaç dakikanın ardından yine düzenli huzurlu uykusuna geri dönmüştü. Yaman dudaklarını başına bastırdı. Gözlerini sımsıkı yumdu.

"Özür dilerim... Sana bunu yaşattığım için çok özür dilerim. Bir daha asla seni bırakmayacağım. Yine güvende hissedeceksin. Söz veriyorum... Söz veriyorum tekrar güvende hissedeceksin."

Kahredici suçluluk duygusu bir bıçak gibi içini oyuyordu adeta. Bir an evvel Alaz'ın güvenini kazanmak bu tedirginlikten kurtarmak zorundaydı. Kendisine lanetler okudu. Bu kadar aptalca davranmış olabilmesine küfürler etti. Alaz'ın yokluğu onun için dünyanın sonu olurdu. Az kalsın kendi

elleriyle dünyasının sonunu getirecekti.

Kolları sıkılaştırarak onu içine sokarcasına iyice bedenine bastırdı. Terden ıslanan yüzü, yasladığı çıplak göğsü nemlendirdi. Yaman şefkatle ıslak saçları geriye taradı eliyle. Saatler boyunca usul usul saçlarını okşarken sakinleştirici bir sesle sürekli kulağına fısıldadı. Nihayet sabaha karşı onun da yorgunlukla gözleri kapandı.

4. BÖLÜM

Yaman titreşimdeki telefonun vızıltısıyla, zorlukla gözlerini açmaya çalıştı. Vızıltıyı susturmak istercesine uzandı, elini birkaç saniye farklı yüzeylerde gezdirdi. Nihayet parmak uçları telefona değdiğinde göğsündeki Alaz şikayetçi bir havada homurdandı. Henüz uyanmamıştı. Yaman kızın uyanmaması için aceleyle ekrana bakmadan telefonu açarak kulağına dayadı ve uykulu bir sesle homurdandı.

"Kimsin?"

"Ne biçim telefon açıyorsun lan? İşimiz var! Hâlâ uyuyor musun sen?" diye kulağının içine peş peşe kelimeleri yığan Oğuz'dan başkası değildi.

"Oğlum sen benim kabusum musun? Nesin?"

"Asıl sen benim kabusumsun!"

"Ne istiyorsun sabah sabah? Saat kaç?"

Konuşurken gözlerini açmamıştı ve alçak bir tonla neredeyse mırıltılıyla konuşuyordu.

"Saat sekiz oldu. Kart işini hallediyorum. Bir saate kadar kutuya bırakılmış olacak. Sen neden hâlâ yataktasın?"

Yaman kaşlarını çattı. Kartı bu sabah posta kutusuna bırakacaklardı. Aslında atılan her adımda yakınlarda olmak istiyordu ama bu, dün Alaz'dan önce yaptığı planlardı. Şimdi öncelikler değişime uğramıştı. Ters bir sesle karşılık verdi Oğuz'a.

"Alaz uyuyor! Henüz uyandırmak istemiyorum. Ben sonra görürüm seni."

Oğuz kıkırdadı. "Bu saate kadar uyuduğuna göre canına

okumuş olmalı. Affedildin mi?"

Hafif bir cık sesi çıktı dudaklarının arasından. Bir gözünü hafifçe açıp aşağı indirerek Alaz'ı kontrol etti. "Affetmedi."

"Ha, yine uyku hapı rolüne girdin mecburen?" dedi Oğuz alayla.

"Oğuz! Hatırlat, seni ilk gördüğümde o düşük çeneni dağıtacağım!"

Oğuz tehdide aldırmadan güldü ve aynı alaycı tonla devam etti. "Bir halt edemezsin sen benim yakışıklı çeneme! Kaç günden beri bu çeneyi dinleseydin şimdi o durumda olmazdın. Hak ettin! Umarım dersini iyi verir kuzu."

"Oğuz! Bi'siktir git!"

Yaman'ın sesi bıkkın çıkmıştı. Tam kapatmak için telefonu kulağından uzaklaştırmıştı ki bir el uzanarak elinden aldı.

"Abi?" diyen ses, uykulu bir boğukluğa sahipti.

Yaman fısıldayarak sessizce konuşmaya çalışsa da uyanmış, bir süre konuşmayı dinlemişti. Oğuz'un yine onu çıldırtmayı başardığı belliydi. Yine de kapatmasına fırsat vermeden almıştı telefonu.

"İyi misin kuzu?" diye soran Oğuz'un değişen ses tonunda şimdi şefkat vardı.

"İyiyim abi. Neredesin sen şimdi?"

Yaman kımıldamadan konuşmanın bitmesini bekliyordu. Bundan beş gün önce olsa; o telefonun Alaz'ın eline geçmesine de, Oğuz'la konuşmasına da izin vermezdi. Ama şimdi ne yaparsa yapsın ses çıkarmadan katlanmak zorundaydı. Suçluydu ve cezasını çekmek zorundaydı. Onun kalbini onarmadan terslik yapamazdı. Şimdi de kuzu gibi sessizce konuşmanın bitmesini beklemek zorundaydı. Oğuz'un dediklerini duyamadığı için yalnızca Alaz'ın konuşmalarından neler konuştuklarını çıkarmaya çalışıyordu.

"Abi o zaman işin bitince geçerken beni de al. Ben de geleceğim seninle."

Yaman cümleyi duyduğu anda bedeni gerilmiş hakim olamadığı ters bakışları Alaz'a inmişti bile. Başı göğsüne yaslı yatarken açıkta kalan kulağına dayadığı telefona karşı çıkar-

casına laf yetiştiriyordu. Yaman'ın bakışlarını görmedi ancak gerilen bedenin verdiği tepkiyi tahmin etmesi zor değildi. Umursamadı. Neden umursayacaktı ki? Biraz da o yansın, dedi içinden.

"Abi... Kaç günden beri dışarı çıkmadım. Çok sıkıldım. Temiz havaya ihtiyacım var. Bir şeyler yapmaya ihtiyacım var. Lütfen itiraz etme. Gel beni al. Ben de şirkete geleyim bugün."

Oğuz'un ne dediğini Yaman duyamadı ancak telefon kapandığı anda saldırmak üzere tüm bedeni tetikte bekliyordu. Alaz'ın son sözleriyle aniden kızı üzerinden atarak yatakta dikildi.

"O zaman ben de benim eski depoya giderim. Kafam rahattı hiç değilse orada."

Yaman'ın kendisini sarsarak kalkması üzerine masum, anlamamış bakışlarını ona dikip sinsi bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. Cesur gözlerini Yaman'ın delici bakışlarından çekmeden konuşmaya devam etti.

"Ya gel beni al, normal düzene döneyim... Ya da ben şimdi depoya giderim."

Yaman çıldırmış gibi kızgınlıkla ona bakarken aldırmadı. Oğuz'un cevabına gülümsedi.

"Tamam. Sağ ol abi. Sen gelene kadar hazır olurum o zaman. Görüşürüz."

Telefonu sakince kapattı ve aynı sakinlikle Yaman'a uzattı. Diğeri delici bakışlarını üzerinden çekmedi. Telefonu da almadı. Kendisini tutmaya çalıştığı o kadar belliydi ki, Alaz belli etmediği bir sakinlikle tetikte bekliyordu. Yeter ki tek bir söz etsin ve o da Yaman'a saldırsın istiyordu. Umursamaz bir tavırla omzunu silkip telefonu yatağın içine attı. Hareketlenerek yatağın ucuna kaydı. Hiçbir şey olmamış gibi kendi kendine konuşurcasına mırıldandı.

"Kalkıp bir duş alayım bari. Karnım da acıktı."

"Bana bunu mu yapacaksın?" diyen sinirli ses tonu arkasından gelmişti.

Yatağın ucuna oturup bacaklarını aşağı sarkıttığında sırtı

ona dönüktü. Başını omzunun üzerinden çevirerek arkasında kalan genç adama baktı. Anlamayan bakışlarla başını iki yana salladı.

"Anlamadım?"

"Tekrar o siktiğimin deposuna taşınmaktan söz ediyorsun. Beni yokluğunla tehdit edip delirtmeye mi çalışacaksın?"

Alaz umursamazca alayla güldü. Başını önüne çevirip ayağa kalktı. Cevap vermeden banyoya yöneldi. Yatağın etrafından dolanırken yan gözle Yaman'a baktı. Yaman ısrarla bakışlarını üzerinde tutuyor, hareketlerini izlerken başı da gözleriyle birlikte onu takip ediyordu.

Kalçasının bitiminde olan, ince düzgün bacaklarını açıkta bırakan kendi tişörtüyle odanın içinde salınırken ne derece çekici göründüğünün farkında bile değildi. Yaman üzerine atlamamak için iradesini zorluyordu o an.

Alaz banyoya girmeden önce birkaç saniye duraksadı. İleri attığı adıma rağmen başını geri çevirdi. Genç adamın gergin yüzüne baktı. İçeri girmeden önce acımasız bir sesle karşılık verdi.

"İnsanı yokluğuyla delirtmek sana mahsus. Ben senin kadar acımasız değilim. Gidersem nedenini açıkça söylerim. Ki hiçbir zaman gidişim seninki kadar uzun da olmaz. Gece dönerim merak etme!"

Kullandığı her kelime Yaman'a indirdiği darbeydi. Ardından kapadığı kapalı kapıya bakan Yaman gözlerini yumdu. Başını arkaya attı. Alaz fena çıkaracaktı acısını. Bu kesindi. Başını tekrar indirip kucağında sıktığı yumruklara baktı. Ne derse desin kızmaya hakkı yoktu. Buna kendisi sebep olmuştu. Şikayet etmeye hakkı yoktu. Alaz kızgınlığından öte kırgındı ve kırgınlığının acısını zehirli kelimeleriyle çıkaracaktı.

Varsın çıkarsın diye düşündü. Çıkarsın... Yeter ki ondan gitmesin, yanından uzaklaşmasın. İçine dolan yeni bir güçle göğsünü şişiren derin bir nefes aldı. Pes etmeyecekti. Bu kırgınlık ömür boyu sürmeyecekti nasılsa. Gönlünü alacaktı Alaz'ın. Kararlı bir tavırla yataktan çıktı. Alaz ne kadar terslerse terslesin geri adım atması imkansızdı. Yenilendiği bir

güçle kendinden emin sert adımlarla banyoya yöneldi. Kapıyı açarak içeri girdi.

Alaz duştaydı. Cam kapıların ardındaki duştan su sesi geliyordu. Sıcak suyun neden olduğu buhar içerideki görüntüyü saklamıştı. Camın öteki tarafında belli belirsiz bir siluet adeta bir sis tabakasının ardına gizlenmişti. Yaman belinden düşecekmiş gibi görünen siyah pijama altını hiç tereddüt etmeden bacaklarından aşağı indirdi. Siyah boxer, pijama altını takip etti. Artık çekineceği hiçbir şey kalmamıştı. İkisi arasındaki utanç denilen duygudan çoktan sıyrılmışlardı. Neden olsun ki? Kendisini tüm çıplaklığıyla Alaz'a sunmuştu. Bedeninin örtülü olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Saklayacağı, utanç duyacağı hiçbir şeyi yoktu artık. Aynı şey Alaz için de geçerliydi. Birçok kez kızı çırılçıplak görmüş, yıkamış, giydirmişti. Hiçbir giysi onları birbirinden saklayamazdı.

Tereddütsüz hareketlerle cam kapıyı açıp içeri girdi. Alaz'ın sırtı dönüktü. Uzun saçlarını yıkamaya çalışıyordu. Arkasından gelen serin havayla başını geriye çevirdi. Yüzünden akan şampuan nedeniyle bir gözünü aralayarak başını çevirip bakmıştı. Yüreğinin ağzında atmasına neden olan görüntüyle bir an hareketleri duraksadı. Hemen başını önüne çevirdi. Dev gibi iri beden hatırı sayılır genişlikteki duşun içini küçücük bir kutuya dönüştürmüştü. Kalbi göğsünü delicesine yumruklarken dizlerinin boşaldığını hissetti. Zorlukla toparlanmaya çalıştı. Geri adım atmayacaktı. Elinden geldiği kadar ters çıkmasına çalıştığı bir sesle duygularını belli etmeden konuştu.

"Çık buradan!"

Umursamadığını göstermek istercesine işine devam etti. Avuçlarının içine aldığı saçlarının ucunu yıkıyordu. Çıplaklığından utanmıyordu. Belki başkalarından utanabilirdi fakat Yaman söz konusu olunca bundan en ufak bir çekince duymuyordu. Sadece ona karşı olan çekimin önüne geçmeye çalışıyordu. Bundan beş gün önce aynı sahne yaşansaydı, hiç düşünmez Yaman'a döner ve kollarını boynuna sarardı. Ama şimdi içindeki kırgınlık devam ederken bunu yapmayacaktı.

Yaman'ın cezası bitmemişti. Hatta daha başlamamıştı bile. Tüm gücünü kullanarak elinden gelen en iyi rolü oynadı. Umursamazlık ve geri püskürtme. Bunu yapabilirdi.

Yaman, terslemesini umursamadan ileri doğru bir adım attı ve ona iyice yanaştı. Ellerini kaldırdı ve çok az bir güç kullanarak bileklerinden tuttu, yavaşça aşağı indirdi. Onun ellerinin yerine kendi elleri hareket ederek saçlarını yıkamaya başladı. Kuru bir sesle karşılık verdi.

"Cezalıyım biliyorum... Ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sen ne kadar terslersen tersle ben yanından uzaklaşmayacağım."

Sesi her ne kadar kuru çıksa da hissettiği üzüntü belirgindi. Alaz kalbinin burkulmasına rağmen öfkesine sığındı. Talimata benzer kelimelerle sert bir sesle karşılık verdi.

"Sarılmak yok! Öpücük yok! Ben seni affedene kadar bana dokunmak da yok!"

Yaman gözlerini yumarak dişlerini sıktı. İstedikleri o kadar zor şeylerdi ki. Ancak itiraz edecek gücü bulamıyordu kendinde. Halihazırda öfkeden gözü dönmüş kızın geri dönülmez bir adım atmasını istemiyordu. İnadını çok iyi biliyordu.

Sırtı dönük Alaz kendisini göremese de başını salladı kabullenerek. Ağzının içinden zorlukla çıkardığı kelimeler zor duyuluyordu.

"Tamam... Sen yanımda kal, sen affedene kadar dokunmam sana."

Alaz'ın gergin omuzları aldığı cevapla belli belirsiz gevşedi. Saçlarını yıkayan eller iriliğinden umulmayacak derece yumuşaktı. Kızgınlığı yüzünden onu kendisinden uzak tutmaya çalışsa da içinde bulundukları durum kendisini daha çok zorluyordu aslında. Onun kollarında olmaya ihtiyacı vardı. Kendisine sımsıkı sarılmasına, yüzünü yine öpücüklere boğmasına ihtiyacı vardı. Ama kalbindeki kırgınlık tüm bu ihtiyaçların önüne geçiyordu.

Yaman onu başkalarıyla aynı çizgiye oturtmuştu. Hakkındaki yargılar unutulacak, affedilecek gibi değildi. İçinde

barınan öfke nöbeti tüm vahşiliğini ortaya sermek istiyordu. Her ne kadar onun süt dökmüş kedi tavırları kalbinde sızıya neden olsa da, henüz geri adım atması için çok erkendi. Öfkesine sığınmasından başka elinden hiçbir şey gelmiyordu. Geçen beş gün boyunca hissettiği karmaşa, üzüntü, keder aklından çıkmıyordu. En ihtiyacı olduğu anda Yaman onu arkasında bırakmıştı.

Yaman'ı gördüğü andan beri babası sık sık gözlerinin önüne geliyor, kalbindeki ağrıyla başa çıkmakta güçlük çekiyordu. Ah, babası ne acılar çekmişti... Gözleri doldu. Alnını duşun sert duvarına yasladı. Avuçları duvara dayandı. Yaman sessizce saçlarını yıkamaya devam ediyordu. Gözlerinden akan damlalar yüzünden akan suya karıştı. Burnunu çekmemek için kendisini zorladı. Ağladığını ona belli etmeyecekti. Bu zayıflığını anlarsa sarılırdı biliyordu. Oysa şimdi sarılmasını istemiyordu. Sarılırsa tüm yelkenleri suya inerdi. Çektiği acıyı Yaman da çeksin istiyordu. İçindeki intikam hissinden kurtulamıyordu. Zorlukla yutkundu. Gözlerinden akan yaşa, akan burnu eşlik etti ama ağzından tek bir inilti dahi çıkmadı.

Yaman hem kendisine olan öfkesi hem şimdi içine düştüğü durumun kederiyle asık bir suratla Alaz'ın saçlarını yıkıyordu. İkisinden de ses çıkmıyordu. Birkaç dakika sonra Yaman uzanarak duş başlığını eline aldı ve kızın saçlarındaki şampuanı akıtmaya başladı. Aralarında tek taraflı bir küskünlük olsa da, ağırlaşan ortamı dağıtmak amacıyla konuşmak istedi. Saçlarını durularken sıradan bir konu seçmeye çalışıyordu. Ancak onlar hiç sıradan şeyler yaşamadıkları için konuşacak gereksiz bir konu bulamadı.

Aklından sürekli şu anki yaşadıkları sorunlar geçiyordu. Alaz'la bunları konuşmaya ihtiyacı vardı. Onun bakış açısına, öngörülerine, değerlendirmelerine ihtiyaç duyuyordu. Çaresiz kalınca en azından aralarındaki sessizliği bitirmek, iletişimlerini devam ettirmek için sıradan bir sesle konuşmaya başladı. Zaten her şeyini onunla paylaşmak istemiyor muydu? En iyisi yine bilindik, güvenli sularda seyretmekti.

"Babam Sansar'a ulaşabilecek bir yol buldu."

Sesi sıradan, adeta havadan sudan konuşur gibi çıkmıştı. Alaz önce umursamadı. Sansar şu anda onun en son problemiydi. Ciddiye bile almıyordu o pislik kiralık katili. Ses çıkarmadan Yaman'ın devam etmesini bekledi.

"Oğuz o yüzden aramıştı," diye devam etti Yaman, ondan bir ses çıkmayınca. Durulama işlemini bitirince tekrar şampuana uzandı. Avucuna şampuan dökerken bir yandan konuşmaya devam etti.

"Oğuz'un adamları bir posta kutusuna telefon kartı bırakacaklar birazdan."

Avucundaki şampuanı tekrar saçlarına yayarken Alaz kuru bir sesle sordu.

"Sebep?"

Yaman bir yandan işine devam ederken diğer yandan gece konuşulanları Alaz'a anlatmaya başladı. En azından konuşuyorlardı. Gerçi durumları çok garipti. Zaten onlar da garip bir çiftti. Bir duşun altında çırılçıplak iki beden, adam kızın saçlarını yıkarken gayet normalmiş gibi kiralık bir katil hakkında konuşuyorlardı. Diğer insanlara göre hiç normal değildi bu durumları. Bunun farkında da değillerdi. Anormallik normal olandı onlar için. Normalleştirmişlerdi yaşadıkları gariplikleri.

Alaz, Yaman'ın konuştuğu süre boyunca sessiz kalmıştı. Bu arada Yaman şampuanlama işlemini nihayet bitirmiş saçlarını yeniden durulamaya çalışıyordu. Eliyle yüzüne akan suları silerek gözlerini açtı nihayet. Yaman duş başlığını yerine koyduktan sonra bu kez duş jeline uzandı. Alaz başını hafifçe geri çevirip Yaman'ın gözlerine bakabilmek için başını geri yatırdı.

"Oğuz abim telefon kartını niye bırakıyor ki kutuya? Adam açıp sohbet mi edecek sanki?"

Yaman elindeki süngere duş jelini dökerken kaşlarını kaldırdı olumsuz bir edayla.

"Yeni sipariş vereceğiz adama ulaşabilmek için. Yem atacağız anlayacağın."

Bir elini uzatarak kızın arkasından sarkan saçlarını bir omuzunun üzerinden öne doğru topladı. Diğer elindeki süngeri sırtında gezdirmeye başladı. Alaz kaşlarını çattı. Başını tekrar önüne çevirmişti. Bedenini gevşeten, sırtında dolaşan yumuşak dokunuşların tadını çıkarıyordu. Kafasını kurcalayan soruyu sordu.

"Yem derken? Yem kim?"

Yaman'ın eli duraksadı bir an. Alaz duraksayan dokunuşu çabucak fark etti. Başını süratle yana çevirerek sorgulayıcı bakışlarla ona baktı. Yaman sadece birkaç saniye süren duraksamanın ardından doğal hareketlerle işine devam etti. Eli Alaz'ın omuriliği üzerinden beline doğru inmişti. İfadesiz sesle cevap verdi.

"Benim."

Alaz hızla bedenini Yaman'a çevirdi. Gözlerinden çıkan ateşler Yaman'ı endişelendirse de içten içe onun kendisini önemsediğini belirten hareketi zevk duymasına neden oldu.

"Sen? Yem sen olacaksın? Siz geri zekalı mısınız?" diye sert bir sesle Alaz çıkışmaya başladı.

İkisi de, aralarında sadece birkaç santim kalan boşlukla çırılçıplak karşılıklı dikilirken bunun farkında değil gibi görünüyorlardı. Oysa ikisi de birbirlerine ne kadar yakın durduklarını tüm hücrelerinde hissediyordu. Hızlı tempoda atan nabızlar bunu belli ediyordu. Zaten Yaman'ın uyarılmış erkekliği Alaz'ın neredeyse karnına değerken fark etmemeleri olanaksızdı. Ancak ikisi de inatla bunun farkında değilmiş gibi davranıyor, gözlerini birbirlerinin bakışlarından ayırmıyorlardı. Alaz zorlukla kendisine hakim olsa da duyduğu kelime aklının tamamen başka yöne kaymasına olanak sağlamıştı neyse ki.

Aralarındaki yakınlığa aldırmadan başladığı çıkışmaya devam etti. İnsan anatomisini gayet iyi biliyordu. Yaman'ın şu anki hali şaşırtmamıştı. Ona asıl şaşırtıcı gelen, o anki durumuna rağmen bir sonraki adım için tek bir hareket yapmamasıydı. Kendisine hakimiyeti takdire değerdi. Ama yapacağı tek yanlış hamlede kaybedecekleri düşünülürse, zorlansa

da hakimiyetini yitirmeyeceği bakışlarından anlaşılıyordu. Sessiz bir savaş daha vardı aralarında şu an. Ağızlarından çıkan sesli kelimelere bağlı konu başka, gözlerinin ardında sürdürdükleri sessiz kelimelere bağlı konu başkaydı.

"Başka çözüm bulamadınız da mı böyle saçma sapan bir şey yapıyorsunuz?" diye sert sesle konuşurken gözlerinin ardında aynı öfkeyle başka bir cümle kuruyordu.

"Dokunmayacaksın bana! Affetmedim seni!"

"En mantıklısı bu. Kontrol bizde olacak. Fırat abiyle adım adım planlayarak halledeceğiz," dedi Yaman kuru bir sesle cevap verirken. Oysa gözlerinin ardında hüzün bulutları toplanmıştı.

"Biliyorum. Affetmedin!" Yalvaran bakışlar adeta sonraki cümleyi haykırıyordu. *"Ama lütfen izin ver! Sana dokunmama izin ver!"*

"Çok saçma bir fikir. Durduk yere seni niye hedef haline getiriyorsunuz ki?"

"İzin vermeyeceğim! Kalbimi kırdın! Bir daha kırmayacağım dediğin kalbimi yeniden kırdın!"

"Hedef olduğumu bildiğim sürece onun istediği gibi bir hedef olmam. İstediğimiz bu zaten. Bana yaklaşmasını istiyoruz. En iyi çözüm bu."

"Dayanamıyorum. Sana dokunmadan uzak durmaya çalışmak çok zor. Çok özledim... Sarıl bana, lütfen!"

Yaman, Alaz'la karşılıklı konuşurken gergin bedeni, kasılan kaslarına giren kramplar nedeniyle tüm vücudunda ağrılar duyumsuyordu. Kasıklarında hissettiği sızı da buna hiç yardımcı olmuyor, kat be kat çektiği sıkıntıya ekleniyordu. Dişlerini sıktı, dudaklarını birbirine bastırdı. Dudaklarının arasından fırlayacağına koktuğu iniltiyi bastırmaya çalıştı.

"Ben zaten hedefim. Hedef olduğumu biliyorum. Benim üzerimden gidilse daha mantıklı olurdu. Niye iki kişiyi birden kurban ediyoruz ki?"

Alaz terslenerek cevap vermişti. Yaman'ın değişen solukları, bedeninden yayılan ısı kendi bedenine vuruyor onun da soluklarında değişime neden oluyordu. Bu tartışmayı şu

anda yapıyor olmaları kadar saçma bir şey olamazdı. Şu an istediği tek şey Yaman'ın o heybetli göğsüne dokunmaktı. İradesi dışında bir şey yapmaktan korktuğundan, sırf ellerine hakim olabilmek için tırnaklarını avucuna bastırarak ellerini yumruk yapmıştı. Hissettiği acı her an aklını başına toplamasını söylüyordu. Eğer şimdi pes eder de Yaman'a dokunursa, o temas sadece dokunmakla kalmazdı. Çok iyi biliyordu. Eğer bir an bile gardını indirirse Yaman'ı affetmiş olurdu. Oysa affetmemişti. O kadar kolay değil diye geçirdi içinden. Hissettikleri gözlerine yansıdı. Yaman'a diktiği bakışlar öfkeliydi.

"Ben de özlemiştim! Ama beni bırakıp gittin! Çek cezanı!"

Yaman sinirle gözlerini yumdu. Alaz'ın gözlerinde okuduğu sessiz kelimeler içine otururken sinirini kullandığı sesli kelimelere yöneltti.

"Sen kurban falan değilsin! Kimse seni kurban etmiyor! Kimse senin üzerinden plan da yapmıyor! Tek bir açık istemiyorum Alaz! Koruma çemberinden çıkmayacaksın! O şerefsiz bırak senin dibine yaklaşmayı... Beş km yakınına bile sokulmayacak! Ben üzerime çekeceğim, işini bitireceğim. Kendini tehlikeye atacak tek bir şey yaparsan... Yemin ediyorum kötü şeyler olur! Hem de çok kötü şeyler. Bu şehirde insan bırakmam! Ciddiyim! Tek bir insan evladı bırakmam! "

Yaman sinirden kavrulan gözlerini Alaz'a kilitlemiş halde başını eğerek konuşuyordu. Kelimeler kızın gözlerinin ardında okuduğu tersleme ve ret cevabının ardından tıslayarak çıkmıştı dudaklarından. Alaz'ın bu kadar inatçı olmasına inanamıyordu. Bir hata yapmıştı, farkındaydı. Ama şu anki halini görmüyor muydu? Kıvranıyordu işte. Azıcık da olsa merhamet gösteremez miydi.?

Alaz, onun yüzündeki gerginliği, gözlerinin ardında kendisini anlatmaya çalışma çabasını ve yalvaran bir ifadeyle ona beklentiyle bakan tarafını fark edince hissettiği öfke ikiye katlandı. Hem yine kendisini tehlikeye atıyor ve yine onsuz kalabilme ihtimalini ortaya çıkarıyor hem de yalvaran bakışlarla ondan izin istiyordu dokunmak için. Yok öyle yağma!

diye neredeyse haykıracaktı. Ancak bunun yerine tepelerinden akan su nedeniyle üzerindeki köpüklerden arınmış bedenini hırsla ileri hareketlendirdi ve kabinin kapısına ulaştı. Elinin tersiyle Yaman'ı iterek önünden çekmişti.

Yaman kızın ani tepkisiyle omzu duvara çarparken elinde süngер karmakarışık bir yüzle ona bakakaldı. Hissettiği hayal kırıklığı tüm benliğini esir almıştı. Kabinden kızgınlıkla çıkan kızın ardından öfkeyle bağırdı.

"Ölüyorum burada! Beni böyle mi bırakacaksın?"

Artık kendisine hakim olamıyordu. Ne Sansar ne de başka bir konu vardı artık onun için. Alaz'ı istiyordu. Uzak durması için bağıran bakışlara tahammül edemiyordu.

"Beter ol!" diye haykırarak karşılık verdi Alaz. Asılı duran bornoza uzanarak üzerine geçirdi. Hırsını alamamış olacak ki devam etti sinirle.

"Ben beş gün boyunca ölürken düşünseydin! Dokunmak yok! O muhteşem koca bedenini gözüme gözüme sokup beni alt edeceğini sanıyorsan, avcunu yalarsın! Ağzımdan sular aksa da, dokunmak için ölsem de, pes etmeyeceğim! Cezanı çekeceksin! Beni egona sattın! Şimdi o şişkin egonla kal baş başa!"

Alaz'ın öfkeyle haykırdığı sözler Yaman'ın kalbinden yumuşacık bir şeylerin akmasına neden oldu. İri bedeni duvara yaslı, elinde süngер sırıtarak açık kalan camlı kapıdan onu izliyordu. Sarf ettiği sözleri söyleyiş tarzı acımasız gibi görünse de, kullandığı kelimeler içini ümitle doldurmuştu. Alaz sinirle banyoyu terk ederken arkasından bağırdı.

"Beni mi cezalandırıyorsun, kendini mi?"

Alaz girdiği odanın içinden banyoya doğru, "Emin ol seninle birlikte kendimi de yakarım ben!" diye bağırdı.

Yaman sırıtarak mırıldandı. "Bilirim yakarsın. İnatçı keçi!"

Elindeki sabunlu süngeri göğsüne bastırdı. Dudaklarında bir ıslıkla yalnız kaldığı kabinin içinde ileri bir adım atarak akan suyun altına girdi.

***

Alaz sinirle girdiği yatak odasında adımlarını neredeyse yere vura vura ilerleyerek giyinme odasına yöneldi. Duydukları nedeniyle hissettiği paniği, Yaman'a olan öfkesiyle bastırmaya çalışıyordu. Kendisini bir duygu labirenti içinde hissetti. Nereye dönse karşısına Yaman çıkıyordu ve çıkışa ulaşamıyordu. Yaman'a öfkesi, Yaman'a kızgınlığı, Yaman'a kırgınlığı, Yaman'ı kaybetme düşüncesi, Yaman'ın zarar görecek olması, Yaman'ın kendisine yönelmiş tehlikeyi bertaraf etmek için kendisini kurban etmesi, Yaman'a karşı hissettiği arzu, Yaman'a çekilmesi, Yaman'a dokunma isteği... Alaz delirmek üzereydi... Yaman'ı soluyor, ciğerlerine çektiği her nefes Yaman oluyordu. Damarlarında kan yerine Yaman dolaşıyordu... Tüm hücreleri Yaman'la hayat buluyordu.

Öfkeli hareketlerle üzerindeki bornozu yere atıp dolaptan çıkardığı çamaşırları üzerine giydi. Eline geçirdiği bir tokayla ıslak saçları tepesinde topladı. Şu an onlarla uğraşamayacaktı. Krem rengi dar paça kumaş pantolonu üzerine geçirdikten sonra sütlü kahve önden düğmeli bluzu hızlı hareketlerle başından geçirdi. Eline aldığı açık kahve bağcıklı yarım botlarla giyinme odasından çıkıp yatak odasına yöneldi tekrar. Elindeki botları yere atarak yatağın ucuna oturdu. Komodinin çekmesinde olduğunu bildiği saç fırçasını almak için uzandığında komodinin üzerindeki kağıdı ve açılmış zarfı fark etti. Bir an bakışları banyonun açık kapısına gidip geldi. İçeriden hâlâ su sesi geliyordu.

Bakışları kağıda çevrildi. Ne olduğunu tahmin ediyordu. Kalbi güm güm atarken kıpırdayamadan bir süre yerinde oturarak kağıda baktı. İçindeki meraklı ve özlem dolu kız, kağıda uzanması için yalvarıyordu. Kaşları çatıldı. Mektubun Yaman'a yazıldığını biliyordu. Başkasına yazılan mektubu okumak hiç doğru bir şey değildi. Ancak merakına gem vuramıyordu. Hem yazan onun babası değil miydi? Onun da okumaya hakkı yok muydu? Tereddütle yerinde otururken uzanmak için can atan ellerini durdurabilmek için yumruk yaparak bacaklarına bastırdı. Gözlerini bir türlü kağıttan geri

çekemiyordu.

Banyodaki su sesi kesilmişti. Alaz hâlâ hareketsiz otururken kilitlenip kalmışçasına gözleri kağıda dikili karar vermeye çalışıyordu. Hasreti tüm benliğine hakim olmuştu. O satırları okumaya ihtiyacı vardı. Babasının el yazısını görmek, yeniden onu yanında hissetmek istiyordu. İçinde kavga halinde iki kişi vardı o anda. Biri ayaklarını yere vurarak okumaya hakkı olduğunu bağırırken, diğeri bilge bir edayla başkasına yazılmış bir mektubu okumanın ahlaka aykırı olduğunu söylüyordu. Nefesi boğazında takılıp kalmıştı. Sıkılı yumruklarında tırnakları avuç içlerine battı. Kıvranıyordu. Çaresiz bakışlarını mektuptan uzaklaştıramıyordu.

Yaman üzerinde yalnızca beline sarılı bir havluyla odaya girdi. Artık giysilerini banyoda giymesine gerek kalmamıştı. Bu düşüncenin yarattığı ferahlıkla rahat adımlarla odaya girdi ve Alaz'ın bakışlarının kilitlendiği noktaya gözleri çevrilince duraksadı. Onun yüzündeki karmaşayı okuyabiliyordu. Uzanıp uzanmama konusunda kendisiyle savaştığı öyle belliydi ki. Şefkatle dudaklarının ucu kıvrıldı. Sakin adımlarla ilerledi. Alaz ağır ağır bakışlarını Yaman'a kaldırdı. Sesini çıkarmıyordu ama gözlerinin içindeki soru çok açıktı. Yaman hafifçe eğilerek komodinin çekmecesinden Alaz'ın fırçasını eline aldı.

"Saçlarını taramamışsın," derken sesi durağan çıkmıştı.

Alaz omuz silkti sadece. Hâlâ bakışlarıyla izin istiyordu. Yaman koca bedeniyle önünde dikilince başını arkaya atıp Yaman'ın yüzüne odaklanmaya çalıştı. Başı o anda Yaman'ın kat kat belirgin olan karın kaslarının hizasındaydı. Adamın gerçekten güçlü bir bedeni vardı. Belinden düşecekmiş gibi duran havlu hemen kasıklarının üzerinde tutturulmuştu. Bedenindeki derin belirgin izler göründüğünden çok daha güçlü olduğu imajını yaratıyordu. Karnının hemen yanındaki derin bıçak yarası bir parmak genişliğinde bir iz bırakmıştı.

Alaz bu kez gözlerini hiç kaçırmadan dikkatle inceleyerek tüm izlerde bakışlarını dolaştırdı. Her bir iz yüreğinde sıkışmaya neden oluyordu. Nasıl dayanmıştı tüm bunlara? Elini

kaldırıp dokunmamak için zor tutuyordu kendisini. Parmaklarının ucunda her çizgiyi hissetme arzusu içinde büyürken kendine hakim oldu ve yumruk yaptığı elini bacağının üstüne bastırarak engel oldu bu isteğe.

Gözleri tek tek izlerin üzerinde dolaşırken başkalarının bunları çirkin bulmasına hayret etti. Her bir iz Yaman'ın gücünü haykırıyordu adeta. Her bir iz eksik bırakılmış mükemmelliği tamamlar gibiydi. Sanki bir heykeltıraşın elinden çıkmış olan düzgün güçlü beden son dokunuşlarla paha biçilmez bir sanat eserine dönüşmüştü. Bakışlarındaki hayranlığa engel olamıyordu. Dokunmamak için tüm iradesini kullansa da bakışlarına yüklenen hayranlığa set çekemiyordu.

Yaman, onun yüzünde beliren ifadeyi görünce kalbinin göğsünü parçalayacağını sandı. O derece güçlü atıyordu göğsünün altında. Her an patlamaya hazır bir bombaya dönüşmüştü yüreği. Bedenine ateş bastı. Elinde tuttuğu fırçanın sapı neredeyse parmaklarının arasında parçalanacaktı. Dişlerini sıkarak, yavaş yavaş dudaklarının arasından kavrulan ciğerlerine bir soluk çekti. Aralarında böyle güçlü bir çekim varken, ikisi de karşı koymak için iradelerinin sınırlarını zorlarken nasıl uzak durabileceklerdi ki birbirlerinden? Yaman bir an şansını deneyip kızın üzerine atılmak isteğiyle kıvrandı. Ancak sağduyusu bu sefer devreye girdi. Çok erkendi... Eğer Alaz'ı bir kez daha çıldırtırsa, güvenini kazanmadan bunu yaparsa aralarında tamiri zor bir hasar oluşmasına neden olurdu. Her şey yolundaymış ve onların arasında hiçbir sorun yokmuş gibi doğal davranmaya karar verdi. En iyisi her şeyi doğal yollardan, akışına bırakarak çözümlemekti. İlk adım, onun güvenini geri kazanmaktı.

Bunun için de şu anda yapılacak en doğru adımı attı. Elindeki fırçayı bir elinde tutarken tekrar komodinin üzerine uzandı ve mektubu diğer elinin parmakları arasına aldı. Alaz'ı bacaklarının arasına alacak şekilde yatağın üzerine oturdu. Bir bacağını kırarak yatağın üstüne çekmiş, diğer ayağı yere basıyordu. Alaz'ın sırtı şimdi onun göğsüne bakıyordu.

Alaz ses çıkarmadan hareketsizce duruyordu. Yaman'ın mektubu almasıyla hafif bir hayal kırıklığı oturdu yüreğine. Belki de okumasını istemiyordu. Bedeninin yanından kucağına doğru bırakılan kağıtla çekinerek başını inanmak istemezcesine yana doğru çevirdi.

"Okuyabilir miyim?" diye duyulur duyulmaz bir sesle sorduğu soru, birçok duyguyu barındırıyordu. Kaşları yukarı kalmış, hem hayret hem sevinç hem keder vardı sesinde. Yaman'a bakan bakışları çekingendi ancak derinlerde bir yerde görünen sevgisi Yaman'ın doğru yolda olduğunu ispat ediyordu.

Yaman doğal görünme çabasını bozmamaya çalışarak başını salladı.

"Sen oku, ben de saçlarını tararım o sırada."

Elini uzatıp başındaki tokaya ulaştı. Alaz mutlulukla başını sallayıp önüne döndü. Titreyen parmaklarla çok değerli bir şeye dokunuyormuş gibi usulca katlanmış kağıdı açtı. Parmak uçları kağıdı okşadı. Yaman sırtından aşağı dökülen saçlara ilk fırça darbesini attı.

Odayı derin bir sessizlik kaplamıştı. Alaz titreyen elleri nedeniyle, rüzgarda sallanan bir yaprak misali görünen mektubu okurken Yaman özenli hareketlerle saçlarını tarıyordu. Yaman, onun neler hissediyor olduğunu tahmin ediyordu. Mektubu okumak babasıyla yeniden buluşmak gibiydi. Her bir kelimeyi özlemle içine çekiyordu.

Alaz mektubu bitirdiğinde gözünden inen yaşlara engel olamıyordu. Babası artık huzura kavuşmuştu. Annesiyle koyun koyuna huzurla uyuduklarını düşünmek istiyordu. Bunun için tüm yüreğiyle dua ediyordu. Gözünden akan yaşlara rağmen gülümseyerek mırıldandı.

"Annem hamileyken babamla mı tartışıyordun?"

"Çok istemiştim seni... Onlara kalsa birkaç sene bekleyeceklerdi sanırım. Nermin hamile kalınca Tahir amcam erkek olacağını söyledikçe bütün sinirim tepeme çıkıyordu. Ben biliyordum senin geleceğini."

Yaman ağır hareketlerle saçlarını tararken alçak tonda ko-

nuşuyordu. Alaz yüzünü göremese de onun da dudaklarında gülümseme olduğunu hissediyordu.

"Nasıl o kadar emindin?"

"Çünkü istemiştim. Çok istemiştim... Çok dua etmiştim... Çocuktum... Çocukların duaları kabul olur demişti annem. Ben de emindim senin geleceğine."

"Çiftlik baskınını duymadım daha önce." Alaz o kadar çok şey sormak istiyordu ki. Mektup kafasında onlarca sorunun oluşmasına neden olmuştu.

Yaman onun sözlerinin ardından derin, acı bir nefes çekti içine. Sesi bu kez gergin ve üzüntülü çıktı. Konuşurken kızgınlığı da belli oluyordu.

"Bizi ayırdıkları günün sabahıydı. O baskından sonra seni bir daha göremedim. Daha tedbirli olacağını düşündüklerinden Nermin'i başka yere, annemi başka yere gönderdiler."

"Tam olarak anlat. Ne oldu o gece?" Alaz bedenini yan çevirerek Yaman'a döndü.

Yaman elinde fırça bir süre kımıldamadan durdu. Bakışları aşağı inmişti. Dişlerini sinirle sıkmıştı. Alaz'ın yüzüne bakmadan cevap verdi.

"Sabaha karşı çiftliğe baskın yaptırdı orospu çocuğu... Senin odanda yerde yatıyordum. Yalnız uyurken korkmanı istemiyordum, o yüzden her gece annem yatağıma yatırdıktan sonra sessizce senin odana gidiyordum. Ben de uyuyakalınca her sabah beni orada buluyorlardı. O gece de senin odandaydım. Bahçenin dışından silah sesleri gelince sen uyandın. Ama ağlamıyordun sadece huzursuz olmuştun. Ben de hemen yatağının parmaklıklarını tırmanıp içine girdim. Seni kollarımın arasına alınca sakinleşmiştin. Silah sesleri yükselince bahçeye girdiklerini anlamıştım. Seni benden alacaklar diye çok korkmuştum. Tek korkum da oydu zaten. Nedense silah seslerinden hiç korkmamıştım. Belki alışık olduğum için... Babam bazen atış yaparken yanında olduğumdan alışıktım o sese. Ama o geceki sesler atış seslerine benzemiyordu. Çok daha yoğun, çok daha fazlaydı. Eve gireceklerini düşünmüştüm. Girip sana zarar vereceklerinden korkmuş-

tum. O orospu çocuğu Nermin'i seninle tehdit etmişti. Bunu duymuştum. Bu beni de tehdit etmiş anlamını taşıyordu... Sonuçta sen benimdin... Seni kollarımın arasına alıp sıkı sıkı sarıldım. O an hiç kimse umurumda değildi... O orospu çocuğundan da korkmuyordum. Kendi kendime hiç kimsenin seni benden alamayacağına yemin etmiştim... Vermezdim seni. Çok küçüktüm ama inanıyordum buna. Vermezdim... Sen elini yine yanağıma bastırdın..." Dudağının ucu şefkatle gülümseyerek kıvrıldı. "Sana *korkma*! dedim. *Ben yanındayım, kimse sana dokunamaz,* dedim. Bana bakıyordun... Dediklerimi anlıyordun, biliyorum. Ne zaman seninle konuşsam hemen kımıldamayı bırakıp beni dinliyordun... Ben sana sıkı sıkı sarılmışken odanın kapısı hızla açıldı. Çok kızmıştım. Seni rahatsız ettikleri için çok öfkeliydim... Kapıdan gelen kim olsa üzerine atlayacaktım. Küçüktüm ama yine de kafamda planlar yapıyordum. Tüm gücümle savaşacaktım... Ama başımı kaldırınca Tahir amcamla göz göze geldim. İçim rahatlamıştı... O değil de başkası girseydi odaya, ne olurdu şu an hiç bilmiyorum. Ama belki de tarih ilk defa beş yaşında bir katili yazabilirdi. Öyle kararlıydım o seslerden sonra... Tahir amcam ikimizi de kucaklayarak odadan çıkardı. Sonra annemlerin kucağına verdiler bizi, onların da çalışma odasına girip kapıyı kilitlemelerini tembihlediler. İkisinin de eline birer silah vermişlerdi. Tahir amcam dedi ki; *odaya bizden başka kim girerse hiç tereddüt etmeden sıkın*! Sonra kaç dakika sürdü bilmiyorum, ama o zaman boyunca odada masanın arkasında saklandık. Nermin seni benim kucağıma verdi. Annemle kapının arkasına kanepeyi çektiler. Sonra da tekrar yanımıza gelip bize sarıldılar. Sen ağlayacak gibi oldun. Nermin ses çıkarmanı istemiyordu. Adamlara yerimizi belli etmek istemiyorlardı. Nermin bana dedi ki; *ne olursa olsun Alaz'ın ağlamasına izin verme*... Senin elini tutunca, sen hemen sakinleşmiştin. Seninle el ele bekledik o süre boyunca. Sen bana gülücükler atıyordun, hiçbir şeyin farkında değildin. Annemler çok gergindi. Korkuyorlardı biliyordum. Ama ben yine de korkmuyordum. Sen yanımda olduğun sürece hiçbir

şeyden korkmuyordum..."

Yaman sustu. O geceyi tekrar düşünmek içini sızıyla kavurdu. Hasretinin başlamasına neden olan geceydi o. O gece Alaz'la son geceleri olmuştu. Alaz Yaman'ın dalgın, üzgün suretine baktı bir süre. Sonra çekinerek mırıltıyla sordu.

"Sonra?"

Yaman bakışlarını ağır ağır ona kaldırdı. Öyle yoğun, öyle derin bakıyordu ki Alaz kalbinin durduğunu sandı. Genç adam dişlerinin arasından konuşmaya devam etti.

"O siktiğimin gecesi seninle son gecem oldu... Bize ulaşamadılar... Tahir amcamla babam gelip çıkardı bizi odadan... Ama eve giren iki kişi Zehra'yı öldürmüştü. Nermin'in yardımcısıydı Zehra. Çok iyi, Nermin'e çok düşkün genç bir kızdı. Nermin kahroldu... Hepsi kahroldu... Sonra o orospu çocuğunun durmayacağını düşündükleri için bizim üzerimizdeki riski azaltma fikriyle bizi ayırmaya karar verdiler. Şerefsiz, Nermin'le senin peşinde olduğu için annemle beni ayrı tutup korumaya çalıştılar güya..."

Yaman ona bakarken gözlerinden ateş saçmasına neden olan öfkeye mani olamıyordu.

"Engel olmaya çalıştım. Çok bağırdım... Yalvardım... Hayatımda ilk defa ağladım... Her şeyi denedim ama gücüm yetmedi... Umursamadılar beni... En iyi fikir oymuş... Bizi de tehlikeye atmak doğru olmazmış!" Tükürürcesine sarf etti son cümlesini. "Sonra seni ayırdılar benden... Sabah Nermin'le seni bir arabaya, bizi başka bir arabaya koyup ayrı yerlere gönderdiler... Siz uzaklaşırken giden arabanın görüntüsü hiç gözümün önünden gitmiyor. Nermin arka camdan bakarken ağlıyordu. Vedalaşmamız olmuştu o bakış..."

Alaz gözünden akıp yanağından aşağı yuvarlanan damlayı fark etmedi. Yaman elini kaldırıp parmağının ucuyla çekinerek yanağındaki ıslaklığa dokundu. Sesindeki acı ton Alaz'ın yüreğini dağladı.

"Daha on gün geçmeden o siktiğimin haberini verdiler bana... Alaz artık yok dediler... Bana! Alaz! artık! yok! dediler!"

Yaman gözlerini yumdu. Eli aşağı düştü. Yumrukları sı-

kıldı. Sıktığı dişleri çenesini kitlemişti. Zorlukla konuştu.

"O an dünya başıma yıkıldı sandım... İnanmak istemedim. İnanmadım... Hiçbir zaman inanmadım yok olduğuna... Olamazdı biliyordum... Olması imkansızdı... İstemiştim seni. Öyle çok istemiştim ki; varlığına ben neden olduysam, yokluğuna da ancak ben neden olmalıydım. Başka hiçbir güç seni yok edemezdi biliyordum... İtiraz ettim. Kabul etmedim... Yalan söylediklerini haykırdım yüzlerine. Annem perişan haldeydi. Nermin'in kaybı dağıtmıştı onu. Babam berbat haldeydi. Tahir amcamı beş yıllık hayatım boyunca hiç öyle görmemiştim... Hepsi yıkık, hepsi bitap haldeydi... Ben de işlerini hiç kolaylaştırmadım... Çıldırmıştım... Dünyayı yakmak istedim... Eğer sen yoksan, dünya da olmasın istedim... Her şey yok olsun, tüm evren toz olup bitsin istedim... İşe evden başladım... Evi yakmaya kalktım. Yaktım da... Ama söndürdüler... Korkunç, aksi bir çocuk olmuştum. Sanırım berbat olan hayatlarını daha da çekilmez hale getirdim uzun süre. Ama içimdeki öfke dinmiyordu... Kabullenemiyordum... Sanki benim de hayatım bitmiş gibi hissediyordum. Kendimi o kadar terk edilmiş, o kadar yalnız hissediyordum ki... Sen yoktun... Başka hiçbir şeyin de önemi yoktu benim için... Hiçbir şeyin varlığı beni tatmin etmiyordu. Etmedi de..."

Bakışlarını kaldırıp Alaz'a dikti gözlerini. Gözlerinden, onun gözlerinin içine akıp giden duygu seli boğulmasına neden olacaktı. Alaz'ın nefesi sıkıştı... Yaman konuşmaya devam etti. Ama bu sefer ses tonu yumuşamıştı. Derin kara bakışlarındaki yoğunluk elle tutulacak somutluktaydı. Dişlerinin görünmesine neden olacak bir gülümseme peyda oldu yüzünde.

"Ta ki seni tekrar görene kadar... Biliyordum... Hissetmiştim... Seni o barda ilk kez gördüğümde o eksiklik duygusu bir anda uçuvermişti... İçimde tekrar bir şeylerin varlığını hissettim... O yokluk duygusu bir anda uçup gitmişti..."

Yaman'ın sesindeki garip, saplantılı tınıyla Alaz'ın bedeninden bir ürperti geçti. Vücudu titredi. Dudaklarını birbiri-

ne bastırıp, gözlerini kırpmadan büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Yaman. "Seni öyle seviyorum ki; bu sefer kesin kararlıyım... Bir kez daha yok olursan, bir daha aynı acıyı çekmeyeceğim. Çekemem... Saniyesine peşinden geleceğim... Beni bir daha terk etmene, bırakıp gitmene asla izin vermeyeceğim."

Alaz, Yaman'ın ürkütücü denecek kararlı bakışlarına bakarken kendine hakim olamadan fısıldadı.

"Ama sen terk ettin beni bu sefer... Sen bırakıp gittin."

"Sen bir gün beni affetsen de, ben kendimi asla affetmeyeceğim... Eğer bir gün seni yine terk etmek zorunda kalırsam bu ancak ölümüm yüzünden olacak. Bir daha ölmediğim sürece asla senden uzakta olmayacağım... Sen mutlu ol istedim... Benden tiksinerek sıkıntı yaşamanı istemedim... Bakışlarını yanlış okudum... Benim hatam... Hepsi benim hatam... Bilmeliydim... Anlamalıydım... Ama seni öyle çok seviyorum ki; senin huzurun, rahatlığın için kendimden bile vazgeçerim... Fedakarlık yaptığımı sandım... Sevgi fedakarlık gerektirir, öyle değil mi? Bunu yapmam gerektiğini hissettim..."

Utanarak başını aşağı eğdi. Sıkıntıyla, tereddütlü bir sesle devam etti. "Geçmişte boktan bir tecrübe yaşamıştım... Sandım ki... Sandım ki aynı sözler, aynı bakışlar senden de gelecek... Kimseyi umursamam... Kim ne derse desin umursamam... Ama senden gelecek en ufak bir ima beni öldürür... Ben senin için ölürüm... Bir an düşünmem ölürüm... Ama senin sözlerin beni öldürmesin istedim... O an çok öfkeliydim... Sana bakarken gözlerinde oluşan bakışı yanlış değerlendirdim... Dengem bozuktu... Tekrar senin yokluğunun tehdidiyle sınanıyorum, sağlıklı düşünemedim... Kafam karmakarışıktı... Haftalardır korkuyla yaşıyordum."

Yalvaran çaresiz bakışlarını hızla kaldırıp Alaz'a dikti. "Haftalardır sana dokunurken içimdeki korkuyla savaşıyorum... Aklımda hep olumsuz olan düşünce vardı. Sen öyle mükemmelsin ki; kendimi sana layık görmedim ama senden de uzaklaşamıyorum..."

Alaz hayret ve kızgınlıkla baktı ona. Ağzını açıp itiraz edecekken Yaman elini kaldırıp parmağını dudaklarına bastırdı.

"Bir şey deme... Bitirmeme izin ver... Her kadın hayatındaki adamı kusursuz ister. Kimse yaralar içindeki bir bedeni sıradan görmez... İstemese de, düşünmese de; ya acıma doludur bakışları, ya tiksinti... Ben ikisini de istemedim... Ben sana her baktığımda hayranlıktan gözlerim kamaşıyor... Bencilce, biliyorum... Ama sen de bana bakarken öyle bak istedim... Sen buna ego diyorsun... Bense yakarış diyorum... Senin gözlerinde ne acımayı kaldırabilirim ne de tiksintiyi."

Alaz elini kaldırıp dudağının üzerindeki parmağını indirdi. "Ben gurur duyuyorum sana bakarken, geri zekalı," dedi sinirle.

Yaman mahcup bir yüzle gülümsedi. "Bunu şimdi görüyorum... Aptaldım... Aptalım... Göremedim... Düşünemedim... Tahmin edemedim..." Başını omzuna hafifçe yatırdı. Yalvaran bakışlarını ona dikti. "Affet beni... Neye yormak istersen yor... Aptallığıma ver... Geri zekalılığıma ver... Korkuma ver.... Şerefsizliğime ver..." dediği anda Alaz kızgınlıkla atıldı.

"Doğru konuş!" dedi yumruğunu Yaman'ın omzuna vurarak. "Ne biçim konuşuyorsun şerefsiz merefsiz?"

Yaman suçlu çocuklar gibi baktı. Yediği yumruktan sarsılmamıştı bile. Elini kaldırarak Alaz'ın yumruğunu avucunun içine aldı.

"Her cezayı ver... Hepsine raziyım... Sen ne dersen onu yaparım... Ama senden uzak durmamı isteme... Lütfen... Ben sana dokunamayınca nefes alamıyorum.... Şu beş günde, beş yıllık azap çektim... Dindir azabımı... Lütfen!"

Alaz gözlerini kısarak ona baktı. Dudaklarını büzdü sinirle. Yaman'ın yalvaran tavrı kalbini yerinden söküyordu. Onsuz geçirdiği beş gün aynı azabı çekmişti. Onsuzluk, içinde kocaman bir boşluk yaratmıştı. Yaman virüs gibi kanına girmişti. Bağımlılara dönmüştü. Onsuz yoksunluk krizi yaşıyordu. Hem de hiç dinmeyen bir krizdi bu. Bedenindeki her hücre ayrı acı çekmişti. Şimdi yine bu yoklukla yüz yüze

gelmişti. Yaman kendisini ortaya atmıştı. Tehlikeyi üzerine çekmek için kendisini yem etmişti. Sinsi, hesapçı bakışlarla Yaman'a baktı. Başını hafifçe sallarken temkinli bir sesle karşılık verdi.

"Affederim... Ama bir şartla."

"Sen ne istersen!" Yaman duraksamadan karşılık vermişti telaşla.

"Ara Fırat abimi... Şu yem işinden vazgeçin... Benim üzerimden planlar kurul..."

Alaz cümlesini bitiremeden Yaman yerinden fırladı. Gözü dönmüş bir öfkeyle Alaz'a baktı. Bir adım geri çekildi. Gözlerinde öldürücü bir tehdit vardı.

"Affetme! Sakın affetme! Bedeli bu olacaksa affetme beni! İstemiyorum! Böyle bir şey asla söz konusu olmayacak! Güvenlik dışına çıkmak yok! Bana bir daha aynısını yaşatmana izin vermem!"

İşaret parmağını yüzüne doğru sallarken sesi odada gürlemeye devam etti. "Beni bir kez daha sensiz bırakmana izin vermem! Ömrümün sonuna kadar sana dokunmamam gerekiyorsa da, katlanırım, dokunmam! Ama asla sensizlik riskini almayacağım! Unut onu! Çıkar aklından!"

Çıplak bedeninde gerilmiş kaslar bütünüyle belirginleşmişti. Kol kaslarının üzerinden geçen damarlar dışarı fırlayacakmış gibi kabarmıştı. Göğsünde ve karnındaki deri gerilmiş, kasları kasılırcasına seğiriyordu. Boynundaki damar ortaya çıkmıştı ve Alaz oturduğu yerden bile nabız atışını görebiliyordu. Sanki boynundaki deri yırtılıp dışarı kan fışkıracakmış gibiydi. Buna rağmen Yaman'ın öfkesi karşısında sakin sakin adama bakıyordu. Ağır bir şekilde ayağa kalktı. Eğilerek yere bıraktığı botlarını eline aldı. Yaman'a doğru bir adım attı. Burun buruna gelince gözlerini kıstı. Dişlerinin arasından alçak bir tonla tıslayarak karşılık verdi.

"Bencilsin! Hem de çok bencil! Sırf sen o acıyı yaşama diye bana yaşatmaya çalışıyorsun! Ben neden katlanmak zorundayım senin yokluğuna? Anlaşma bu! Ya beni hedef gösterirsiniz bu işi hallederiz... Ya da bana dokunmayı rüyanda

bile göremezsin! Sen inatsın ya! Ben senden daha inadım!"

Kadınca bir sinsilikle bir adım daha yaklaşıp bedenini Yaman'ın çıplak bedenine sürttü. Yaman'ın derin bir nefesi içine çektiğini gördü. Başını yukarı kaldırdığında dudakları neredeyse Yaman'ın çenesine değiyordu.

"Bu göz alıcı bedenin tadına bakmayı ben de bir an evvel isterdim ama tükürdüğümü asla yalamayacağım.... Uzak duracaksın!"

Sinirle Yaman'a çarpıp, kenara iterek önünden geçti. Kapının kulpuna elini atarak kapıyı açtı. Yaman donmuş gibi olduğu yerde dikilirken başı onu takip etmişti. Alaz kapıdan çıkmadan evvel göz göz geldiler. Masum bakışlarla Yaman'a bakarak gülümsedi. Gözlerinin ardındaki sinsilik Yaman'ın gözünden kaçmamıştı.

"Haa unuttum söylemeyi... Yasak senin için geçerli. Ben ne zaman istersem dokunurum!"

Ardından kapıyı kapatarak Yaman'ın görüş açısından çıktı. Duyduklarıyla Yaman'ın düşünceli bir şekilde çatılan kaşlarını görmemişti.

Yaman hâlâ kımıldamadan odanın içinde dikiliyordu. Son sözleriyle ne demek istemişti? Yasak Yaman için geçerliydi. O istediği zaman dokunurdu? Yaman gözlerini yumdu. Dişlerini alt dudağına geçirdi. Alaz kudurtacaktı onu. Sürekli Yaman'a dokunacak onu çıldırtacak ama kendisine dokunmasına izin vermeyecekti!

"Sikeyim senin kafanı Yaman!" diye bağırdı hırsla.

Tek bir aptallığı yüzünden gelmiş olduğu nokta onu zıvanadan çıkarmak üzereydi. Giyinme odasına doğru hızlı adımlarla ileri atıldı. Küfretmeye devam ediyordu. Cehennemi yaşatacaktı Alaz ona. Öyle iyi anlamıştı ki aklındakini, ne yapmaya çalışacağını... Delirtecekti! Ya istediği şartı kabul ettirecek ya da Yaman'ı kudurmuş bir köpeğe çevirecekti. Üzerini giyinirken sanki Alaz yanındaymış gibi tek taraflı bir kavga halindeydi. Bir yandan giysilerini giyiniyor bir yandan öfkeyle saydırıyordu.

"Kabul edersem siksinler beni! Yok öyle beni tehdit ede-

rek istediğini yaptırmak! O orospu çocuğu saçının ucunu bile göremeyecek! Sana yaklaşmaya kalksın, sikmezsem şerefsizi, o ibnenin evladını! Bir daha sensizlikle sınanmayacağım! Öldürürüm kendimi daha iyi. Bir kez daha sensiz kalırsam, kafama sıkmazsam orospu çocuğuyum!"

Koyu kahverengi bir pantolon ve krem rengi yuvarlak yaka kazak giydi üzerine. Beyni Alaz'a göre kodlanmış gibiydi. En kritik anlarda bile kızın üzerindeki her şeyi tarıyordu gözleri ve farkına bile varmadan bilinçaltının kodlamasıyla ona uyduruyordu kendini. Seçtiği renkler bilinçli tercihi değildi. Sadece onları giymesi gerekiyordu. Tek bildiği, tek hissettiği buydu. Üzerini giyindikten sonra telefonunu cebine tıkıp sert adımlarla odadan çıktı.

Mutfağa girdiğinde Alaz masaya oturmuş doğal bir edayla kahvaltısını yapıyordu. Ekrem biten kahvaltısının ardından Halime'nin önüne koyduğu kahvesini içiyordu. Bir yandan Alaz'la sohbet ettikleri belliydi. Yaman mutfağa girdiğinde Ekrem'in alaycı sözlerini duydu.

"Delirmiştir şimdi..."

Alaz umursamazca omuz silkmişti sadece. O sırada içeri giren adamla başını kaldırdığında göz göze geldiler. Kimseden ses çıkmadı. Yaman ağır adımlarla ilerleyip Alaz'ın yanına oturdu, bakışları otomatik bir tavırla kızın yarı boş tabağına takıldı. Soru sorarcasına Alaz'a baktı. Alaz oralı olmadı.

Halime, Yaman'ın çayını önüne koyarken, "Günaydın Yamancım.," dedi alçak bir tonla.

Yaman başını hafifçe sallarken mırıldandı. "Günaydın Halime abla."

Ekrem ses çıkarmadan oğluna bakıyordu. Başını kaldırınca babasıyla göz göze geldi. İki adamın bakışları çarpıştı bir süre. Ekrem alaycı bakışlarını oğlunun yüzünden çekmeden kahvesini dudaklarına götürdü. Yaman gözlerini kısarak babasına baktı. Onunla düpedüz dalga geçiyordu. Alaz kahvesine uzandı. Son yudumu ağzının içine yuvarladı ve yenisini almak için yerinden kalkacakken Yaman engel oldu.

"Otur, devam et kahvaltına. Ben koyarım," dedi aksi bir

sesle.

Alaz ters ters Yaman'a baktı. "Kendi işimi kendim görebiliyorum. Zahmet etme!"

Yaman oflayarak gözlerini devirdi. Alaz yerinden kalkıp mutfağın içinde ilerken arkasından yarı sitem yarı kızgınlıkla seslendi.

"Sökmez bana bu tavırlar! Elinden geleni ardına koyma! Dediğin olmayacak!"

Alaz kahvesini koyarken başını çevirip ters bakışlarını Yaman'a dikti. "Senin istediğin de olmayacak o zaman!"

Yaman cevap vermedi. Sinirle uzanarak bir dilim ekmek aldı ve üzerine bal kaymak sürmeye başladı. Alaz elinde fincanı masaya geri döndüğünde tehdit dolu, uyaran bakışlarını ona dikerek hazırladığı dilimi tabağına koydu. Alaz tepki vermeden yerine oturdu. Fincandan bir yudum alıp masaya bıraktı. Tabağındaki dilime uzandı ve yemeye başladı.

Yaman'ın onu beslemesi hoşuna gidiyordu. Kendisi yemeden Alaz'ın yiyeceklerini tabağa doldurması, gözünü sürekli üzerinde tutması haz veriyordu. Biri tarafından böyle sevilmek her kulu arsızlaştırırdı. Alaz da Yaman'ın sevgisi konusunda arsızdı. Hep daha fazlasını istiyordu ve hep daha fazlasını alıyordu.

Şu anda yaptığı her şeyin, Yaman'a karşı takındığı tavrın bencilce olduğunun bilincindeydi aslında. Yaman'ı anlayabiliyordu. Genç bir delikanlının yaşadığı talihsiz tecrübenin onda ne tür izler bırakmış olabileceğinin de çok iyi farkındaydı. Ancak bunu umursamıyordu. Yaman eline bir koz vermişti bir kere. Sonuna kadar bunu değerlendirecekti. Bir kez daha onu ardında bırakmaması gerektiğini beynine kazıyıncaya kadar Alaz bu konunun üstüne gidecekti. Kararlıydı. Yaman, Alaz'ı ruhuna yazmıştı. Ancak ruhu yok olduğunda Alaz'ı bırakacaktı geride. Ki Alaz, Yaman'ın ruhuna da sahip olacaktı. Yaman onda kalmaya mahkumdu.

5. BÖLÜM

Gergin bir sessizlik içinde süren kahvaltılarını bitirdikleri esnada Oğuz gelmişti. Yaman ve Ekrem çekişmeli bir sessizlikte oturmaya devam ederlerken Alaz masadakileri toplamak için Halime'ye yardım ediyordu. Oğuz mutfaktan içeri girdiğinde elindeki tabakları işaret etti.

"Kuzu, toplama güzelim. Getir getir. Öldüm acımdan."

Alaz gözlerini devirdi. "Abi bu saate kadar kaçıncı kahvaltın olacak bu?"

Oğuz, gülerek kendisine bakan Ekrem'in solundaki boş sandalyeye otururken masumca gözlerini ayırdı.

"Kızım saat kaç oldu? Sabahın köründen beri ayaktayım. Oradan oraya koşuyorum. Can mı dayanır? Yediklerimin hepsi eridi gitti. Getir sen şunları geriye."

Elini havada sallayarak işaret ederken Halime'ye çevirdi bakışlarını. "Halime abla. Bir çay da bana koy. Sen börek de yapmışsındır. İki dilim de... istersen sen onu üç yap..." Gözleri düşünüyormuş gibi yukarı kalkınca Yaman bıkkınlıkla araya girdi.

"Halime abla. Sen tepsiyi getir en iyisi. Bu yarmayı iki üç dilim kesmez!"

Oğuz ters ters ona baktı. Alaz'ın duymaması için başını ona doğru eğerek uyaran, alçak bir sesle karşılık verdi.

"Benimle iyi geçin." Kaşıyla Alaz'ı işaret etti. "... Salarım üstüne!"

Yaman'ın dudakları sinirli bir gülüşle kıvrıldı. "Sana gerek yok! O kendi başına da gayet iyi iş çıkarıyor!" dedi aksi

bir sesle.

Ekrem dudaklarını birbirine bastırarak gülmemeye çalıştı. Yaman'ın yine tüm aksiliği üzerindeydi. Alaz'dan istediğini alamadığı belliydi. Fırçasını da iyi yemişti, anlaşılan o ki bugün önüne gelene çatacağı kesinleşmişti.

Oğuz sırıtarak arkasına yaslandı. Omuzlarını böbürlenerek dikleştirdi. "Kimin kardeşi?" dedi alayla.

Yaman sinirle boynunu sağa sola gerdi. Küçümseyerek Oğuz'a baktı.

"Senin gibi bir izansızın olduğu belli. Yoksa beni affetmesi için ortaya sürdüğü şart başka türlü bir izansızdan daha gelmezdi."

Ekrem birden ciddileşerek Yaman'a baktı. Dirseklerini masaya dayarken kaşlarını çattı. Oğuz duyduklarıyla Ekrem gibi ansızın kaşlarını çatmıştı. Tek kaşını kaldırdı sorarcasına. O esnada Alaz elindekileri Oğuz'un önüne koymaya başlamışken hepsi sustular. Oğuz Yaman'a dik dik bakarken başını Alaz'a çevirmeden sordu.

"Kuzu? Affettin mi sen bu Arıza'yı?"

Alaz duraksadı. Bakışları Yaman ve Oğuz arasında gitti geldi. Ağzının içinde mırıldandı.

"Henüz değil."

Oğuz şüpheyle "Ne zaman affedeceksin?" diye sorarken bakışlarını Yaman'ın gergin yüzünden, Alaz'a bakan ters bakışlarından ayırmamıştı.

Alaz bir süre cevap vermedi soruya. Elindekileri tamamen masaya bıraktıktan sonra Oğuz'un yanında dikildi. Kızgın gözleri Yaman'a dikildi. Konuşmaya başladığında sesi kararlıydı.

"Aynı haltı tekrar yemeyeceğine emin olunca."

Oğuz bu kez bakışlarını Alaz'a çevirdi ve yanında dikilen kızın yüzünü görmek için başını hafifçe geri yasladı. "Yani?"

Alaz ona bakmadı. Gözlerini Yaman'dan ayırmamıştı. "Yani bir daha beni geride bırakmayacağına emin olunca."

Yaman gözlerini yumdu. Sinirle dişlerini sıktı. Masanın üzerindeki ellerini hırsla sıkarak yumruk haline getirdi.

"O nasıl olacak tam olarak?" dedi Oğuz. Önündeki börek-

ten bir dilim ağzına atıp çiğnemeye başladı. Duruşu ve hareketleri sakindi. Her zamanki ifadesiz tavrına bürünmüştü.

Yaman öfkeyle araya girdi. "Yani abisi," diye başladı üzerine basarak. "...Kuzun diyor ki; Sansar itine ben değil, o yem olacakmış!"

Ağzından çıkan her kelimeyi tükürür gibi sarf etmişti. Oğuz'un çiğnediği dilim ağzında kaldı. Oynayan çenesi bir anda durmuştu. Ekrem hızla başını Alaz'a çevirdi.

"Ne diyorsun kızım sen? Aklını mı kaçırdın?" dedi azarlayan bir tonla. Kaşları çatılmıştı. Duyduklarını tasvip etmediği ifadesinden de belliydi. Oğuz zorlukla ağzındaki lokmayı yuttu.

"Bak bu sefer saçmalamışsın kuzu," diye mırıldandı.

Alaz sinirli bakışlarını hızla Oğuz'a çevirdi. Kendisine hakim olamadığı yüksek perdeden çıkan sesi, içindeki isyanı hepsine duyurma çabası içindeydi.

"Niye saçmalıyormuşum? Asıl siz saçmalamışsınız! Bir kişi zaten topun ağzındayken, bile bile ikinciyi kurban vermek de ne demek? Plan neden Yaman üzerinden yapılıyor? Ben zaten ortadayım, eldeki fırsatı niye harcıyoruz, onu da göz göre göre neden namlunun ucuna yerleştiriyorsunuz? Ya herif başarırsa? Başarılı olursa ne olacak? Yaman beni yine ardında bırakacak! Hayır efendim! Yaman beni arkasında bırakmayı göze aldığına göre af maf yok! Sürünsün! Sürünsün, hiç değilse yaşadığını bilirim!"

Sinirle ayağını yere vurmuştu. Halime mutfağın bir köşesinde donmuş gibi kalmıştı. Elinde tabak, gözlerini kızdan ayırmadan öylece dikiliyordu.

Oğuz sıkıntılı derin bir nefesi dışarı verip arkasına yaslandı. Yaman öfkeden kudurarak Alaz'a bakıyordu. Ağzını açıp haykırmaya başlayacakken Ekrem önce davrandı ve eliyle susmasını işaret ederek bakışlarını kızgınlıktan yüzü kızarmış olan Alaz'a çevirdi. Kız ayakta gergin bir yüzle dikilirken elleri iki yanında yumruk olmuştu. Ekrem sakin bir sesle konuşmaya başlarken eliyle Yaman'ın yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Otur kızım şuraya önce."

Alaz dudaklarını büzdü. Sinirli gözleri usanmışçasına etrafta dolaştı, ağır isteksiz adımlarla gösterilen yere oturdu. Ekrem derin bir nefes alıp devam etti.

"Güzelim... Yaman'ı yem yaparken bunun planını yaparak karar verdik. Sen kafandaki o fikri at önce... Öyle bir şey olmaz. Biz seni bu tehlikeden uzaklaştırmaya çalışırken bir de sen istedin diye tam da ortasına mı atacağız? Mantıklı mı bu dediğin?"

Ekrem'in sözünü tam bitmeden, "Bence mantıklı!" diye cevap verdi Alaz aksi bir sesle.

Ekrem sakinliğini korumaya çalışarak devam etti. "Değil kızım... Hem de hiç değil... Adamı bir şekilde biz yönlendireceğiz Yaman'ın üzerine. Bizim attığımız ekmek kırıntılarının izinden gidecek ve bizim istediğimiz yere gelecek. Senin üzerinden kontrolümüz dahilinde oynamamız imkansız. Daha seni kimin sipariş ettiğinden bile tam olarak emin değiliz."

"Sayko'dur! Başka kim olacak?" diyen Alaz, Ekrem'e çevirdi bakışlarını.

Ekrem başını olumsuzca iki yana salladı. "Emin değiliz kızım... Emin olmadığımız bir adımı da atamayız. Emin olmak için önce o satılık katili ele geçirmemiz, konuşturmamız ve ancak o zaman emin olmamız gerekir. Ben tahminlerle, ihtimallerle iş yapmam! Senin korkunu anladım ben!"

Sesi bu kez anlayış doluydu. Yumuşak şefkatli gözlerle Alaz'a başını yaklaştırdı. Aynı yumuşak ses tonuyla devam etti sözlerine. "Benim bu dünyada sahip olduğum sadece iki evladım var. Hiçbirini bilerek ateşe atar mıyım? Kendi ellerimle oğlumu ölüme gönderir miyim?"

Alaz sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Ekrem'in cevap beklemediğini biliyordu. O da cevap vermedi ancak sorgulayan bakışları adamın üzerine çevrildi.

"Yaman üzerinden kontrolü sağlarız ama seninle ilgili herifle nasıl bağlantı kuracağız? Adamı biz istediğimiz yere çekip, uygun tuzağı kuracağız. Senin karşına nerede, nasıl çıkacağını bilemiyoruz ki? O yüzden güvenlik duvarını aş-

mak yok Alaz. Herifin senin yanına yaklaşmaması lazım. O sırada Yaman'ı biraz gevşek tutuyor gibi gösterip şimdilik onun üzerinden sürdüreceğiz bu avı. Adam sabırlı, bunu biliyoruz. Sadece kesin sonuç garanti ediyor, süre vermiyor. Bu demektir ki senin açığını beklerken Yaman'ın üzerinde daha çok zaman geçirebilir. Bize gereken de bu!"

"Ya istediğine ulaşırsa?" diye sordu Alaz. Sesindeki endişeyi gizleyemiyordu. Yaman'a bakmamıştı ama yanında gergin oturan adamın üzüntüyle ofladığını duydu.

"Ulaşmasına izin vermeyeceğiz kuzu!" diyen Oğuz, araya girdi kendinden emin bir sesle. Diğerlerinin konuşmasına fırsat vermeden hızla devam etti. "Kartı bıraktı çocuklar yerine. Adam en geç yarın abimle bağlantıya geçecek. Abim de onu istediği kıvama getirecek. Sen Fırat abimin yaş tahtaya bastığını gördün mü hiç? Herif hayatımda tanıdığım en iyi manipülatör. Abim herifi istediği gibi yönlendirir, herifin ruhu bile duymaz!" Gücenik bir sesle noktaladı sözlerini. "Güvenmiyor musun sen bize?"

Alaz ona döndü. Alıngan küskün bakışlarını adama dikerek, küskün bir mırıltıyla karşılık verdi.

"Güveniyorum... Ama birilerine de güvenmiştim, ne oldu? Güvendiğim dağlara kar yağdı."

Yaman hızla yerinden kalktı. Sert adımlarla mutfaktan çıkarken sinirle bağırmıştı.

"Allah benim belamı versin!"

Ekrem gözlerini yumdu, sıkıntılı bir sesle mırıldandı. "Tövbe de! Tövbe de sıpa!"

Alaz mahcup, suçlu bakışlarını Ekrem'e çevirdi. Çekingen bir edayla, "Özür dilerim Ekrem amca. Biliyorum bana kızıyorsun... Ama ben de ona kızıyorum. Kafasında kurduğu saçma sapan savlarla hareket ediyor. Sonra da bedelini bana ödettiriyor," dedi.

Şikayet ettiğinin farkındaydı ama yandaşa ihtiyacı vardı. Ekrem anlayış dolu bakışlarını kıza çevirdi.

"Biliyorum kızım. Biliyorum... Sana kızgın değilim ben. Haklısın... Ona da değilim ama... Sen de anlamaya çalış onu

be evladım." Ekrem boynunu omzuna yatırmıştı. "Bak, sen nasıl yaşıyorsun kaybetme duygusunu şimdi? O senelerdir bunun acısıyla yaşadı. Kim durabilir karşısında? Atar mı seni ateşe sanıyorsun? Sen onu ne kadar cezalandırırsan cezalandır of etmez. Gık çıkarmaz. Ama sana istediğini de vermez. Ben evladımı iyi tanıyorum... Çıkar aklından bu fikri kızım. O olacak iş değil. Eğer için öyle soğuyacaksa sen yine süründürmeye devam et ama şartın kabul edilecek bir şey değil kızım."

Oğuz rahatça önünden bir dilim börek alıp ağzına attı. Ağzı doluyken keyifli bir şekilde konuşmaya başladı. "Hee, sen süründür yine. Ne güzel eline bir fırsat geçti. Benim yerime de süründür."

Gözlerini adama dikerek, "Sana ne oluyor yav?" dedi Alaz kızgınlıkla. "Hadi bana attığı kazık ortada! Sana ne oluyor?"

Oğuz omuz silkti sırıtarak. Kaşlarını kaldırdı. "Ayar oluyorum kızım. Sinirimi bozuyor herif. Kaç gündür bana da çektirdi. Rahat duran bir şey mi sanıyorsun sen onu? Azıcık burnu sürtsün de aklı başına gelsin."

Alaz gözlerini devirdi. Yüzünü buruşturarak şikayetçi bir tonda söylendi. "Sanki kendi rahat duran biriymiş gibi gelmiş bana Yaman'ı çekiştiriyor. Dinime küfreden Müslüman olsa!"

"Valla hakkımı yiyorsun kuzu." dedi Oğuz gücenmiş gibi bakarak. "Yav ben ne yapıyorum? Etliye sütlüye karışmam. Kendi halinde bir adamım."

"Yaman kimin etlisine sütlüsüne karışıyor? Sen basma damarına, o da basmasın senin damarına!"

"Vaayy. Savunmaya bak!" Oğuz kaşının birini kaldırarak alayla gülümsüyordu şimdi.

"Savunurum! Sen niye delirtiyorsun onu!"

"Seni üzerse karşısında beni bulur. Kaç gündür tınlamadı dediklerimi. Birisinin bunun acısını çıkarması lazım değil mi?"

"Ben çıkarırım! Sen iyice delirtme işte! Zaten dengesiz. İyice dengeden çıkarma bari!"

Alaz onu azarlarken, Oğuz belli etmediği bir keyif içindeydi. Yaman'ın damarına basması, Alaz'ın onu savunması son günlerde en keyif aldığı uğraştı.

Alaz yerinden kalkarken elini boşlukta salladı. "Hadi kalk. Gidelim şirkete. Olur da herif erken ararsa Fırat abimin yanında olmak istiyorum." Eğilerek Ekrem'in yanağını öptü. "Akşam görüşürüz Ekrem amca."

Ekrem gülümseyerek başını salladı. "Tamam kızım. Dikkatli ol!" Uyaran bakışlarını Oğuz'a çevirdi.

"Oğuz, dikkat edin! Size emanet!"

"Merak etme Ekrem abi. Aklın kalmasın. Kuzuya el uzatmaya kalkan önce beni geçmeli."

Alaz, ardında Oğuz'la bahçeye çıktığında Yaman sinirle bahçede aşağı yukarı turluyordu. Hâlâ öfkesi geçmemişti. Alaz kapıdan çıkınca kızgın, küskün bakışlarını kıza dikti. Oğuz'un arabasının yanında dikiliyordu. Oğuz'la birbirlerine ters bakışlar attılar.

Alaz arabanın yanına gelince, Yaman ses çıkarmadan isteksiz hareketlerle yolcu kapısını açtı. Alaz bakışlarını kaldırıp ona baktı. Yaman'sa ona bakmıyor küskün bir yüzle bakışlarını karşıya dikmiş öylece duruyordu. Alaz parmaklarının ucunda yükseldi ve dudaklarına çabucak bir öpücük bıraktı.

"Akşam görüşürüz," dedi doğal bir sesle.

Yaman öylece kalakaldı. Her sabah evden çıkarken ondan aldığı öpücüğü bu kez kendisi vermişti. Cezalı olduğu sürece bunu beklemiyordu. Onu yolcu etmeden evden ayrılmak istememişti ama bunu da kesinlikle beklememişti. Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. Yüzündeki ifade Alaz'ın bakmaya doyamadığı bir sevinci yansıtıyordu. Alaz ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu. Hissettiklerini yüzüne yansıtmak en son arzusuydu. Yaman'ın hemen gevşemesini istemiyordu. Ama adamın şu anki sevinci görülmeye değerdi. Birkaç saniye evvelki küskün, öfkeli suratı şimdi bayram çocuğu neşesine kavuşmuştu.

"Tamam, görüşürüz akşam... Ararım zaten gün içinde,"

derken gözleri ışıl ışıldı. Çökük omuzları dikleşmiş, bedeni gevşemişti. Yerinde duramıyormuş gibi ağırlığını bir ayağından ötekine verdi.

"Biraz kısa olmadı mı?" diye mırıldandı beklenti dolu bir yüzle.

Alaz gözlerini kıstı. Dişlerinin arasından karşılık verdi. "Sana o bile fazla! Ama iyi yürekliyim işte. Vicdan yapıyorum."

Ters ters bakıp aracın içine girdi. Kemerini takarken Yaman sırıtarak kapısını kapadı. Alaz kemerini bağladıktan sonra başını çevirip ona baktı. Kapalı camın arkasında dikilirken dudaklarını kımıldatarak bir şey söylüyordu sessizce. Alaz ne dediğini anlamaya çalışarak dikkat kesildi.

"Teşekkür ederim."

Gözlerindeki gurur, sevgi, minnettarlık öyle net okunuyor ki Alaz içinden bir şeylerin aktığını hissetti. Kalbi göğüs kafesini yumruklarken yüz ifadesini düz tutmaya çabalıyordu. Yaman bakışlarını aracın üzerinden diğer tarafta dikilen Oğuz'a kaldırdı. Oğuz kapıyı açmış içeri girmeye hazırlanıyordu.

Yaman'ın birkaç saniye evvel Alaz'a bakarken yüzünde beliren ifade yok olmuştu. Gözlerinde alevler parlıyordu. Bedeni gerilmiş bir yay gibiydi. Sesindeki uyarı dolu ton, Oğuz'un değil ama başkasının kanını donduracak derecede ürkütücüydü.

"Saçının teline zarar gelirse... Beni uğraştırma, git kendin sık kafana!"

"He yav he!" dedi Oğuz, yarım ağız aldırmayan bir edayla. Yaman'ın tehditleri onu zerre sarsmıyordu. Aksine kızın üstüne düşmesi hoşuna gidiyordu. Ama elbette bunu ona belli etmeyecekti. İçinde Yaman'ı her gördüğünde dikilen şeytanlar yine zıplayarak onu kışkırtmaya başlamıştı. Küçümseyen bir ifadeyle dudağının ucu kıvrıldı. Araca girmeden Yaman'a çabuk bir bakış attı.

"Senden uzak tutabilsem zarar görmeyecek de, sen bela çıktın karşıma. Şansımı sikeyim!"

Yaman gözlerini kıstı. "Bir gün dağıtacağım lan, o ifadesiz

sıfatını!"

"Bilet al! Sıraya gir!" dedi Oğuz sırıtarak. Ardından aracın içine girip kapıyı kapadı.

***

Alaz, Oğuz'la beraber şirkete varır varmaz Fırat'ın odasına yönelmişti. Yaman'ın yem olması canını çok fena sıkıyordu. Kendisi dışında herkes aynı fikirdeydi ancak o bunu mantıklı bulmuyordu. Belki duyguları işin içine girmese en mantıklı yolun bu olduğunu kabullenebilirdi ama Yaman'a bir şey olacağı düşüncesi içinde an be an büyürken mantıktan ziyade kalbiyle düşünüyordu. Sıkıntıyla Fırat'ın odasında bir aşağı bir yukarı turlarken iki elinin parmakları birbirine geçmiş sürekli ovaladığının farkında değildi.

"Abi sen gerçekten emin misin bunun iyi bir fikir olduğuna?"

"Kuzu, yeter artık başım döndü. Otur şuraya biraz," dedi Fırat kızın son yarım saattir belki beş kez sorduğu soruya cevap vermeden. Sıkıntıyla oflamıştı.

"Ya nasıl oturayım?" dedi Alaz isyan dolu bakışlarını Fırat'a çevirerek.

"Güzelim, sen bizi bilmiyor musun? Tedbir almadan gözü kara dalar mıyız böyle bir riskin içine?"

"Böyle bir şeye ne gerek vardı ki? Benim üzerimden gitsek daha doğru değil mi?"

Fırat kıza cidden mi? dercesine hayretle baktı. "Kuzu, duygusal düşünüyorsun! Şu an böyle bir lüksümüz yok. Mantıklı düşünmemiz lazım. Sen de bir an evvel kendini toparla artık. En doğru yöntem bu!"

Sesinde hafif de olsa azar vardı. Alaz çaresiz bakışlarını Fırat'a dikti. Dudaklarından çıkan kelimeler zorlukla duyuluyordu.

"Abi, ya bir şey ters giderse? Ya ona bir şey olursa?"

Fırat yerinden kalkıp ona doğru ilerledi. Kollarını açarak sarmaladı ve başını göğsüne yasladı.

"Güzelim, sakin ol. Hemen kötüyü düşünme. Bu kadar adamız... Hiçbir şey ters gitmeyecek. Yaman'a da bir şey olmayacak."

Onu sakinleştirmek için yumuşak bir sesle kendinden emin çıkan sesi birden değişti. Kollarının arasından çıkarak biraz uzaklaştırdı ve ellerini omuzlarına koydu. Alaycı ışıltıların oynadığı koyu gözlerini endişeden parlayan yeşil gözlere dikti.

"Ulan hem endişeleniyorsun hem de herifi süründürüyorsun."

Alaz kaşlarını çattı, dudağını sarkıttı. Kaşlarının altından utangaç gözlerini Fırat'a kaldırdı.

"O başka bu başka. Sürünsün! Daha çok sürünecek. Hakkımdaki o saçma yargılarının acısını çıkarmadım daha."

Fırat hafif bir kahkaha attı. Ondan beklenmeyecek şekilde Yaman'ı desteklercesine karşılık verdi.

"Tamam, haklısın da... Çok uzatma bence. O da çok fenaydı kaç gündür. Hem erkek erkeği anlar. Çekincesi çok da boş değildi."

Alaz terslenir gibi Fırat'ın kollarından çıkarak geriye bir adım attı, elini boşlukta salladı. Yüzünü buruşturarak karşılık verdi.

"Abi bir git ya! Neyin kafasını yaşıyorsunuz siz? Gerçekten? Paket mi önemli, içindeki mi? İnsanlar için görüntü bu kadar önemli mi sahiden?"

"Hadi, izleri siktir et, ciddiye bile alınacak şeyler değil... Ama itiraf et. Herif o görüntüye sahip olmasa belki de bakmazdın. Hergele yakışıklı Allah için. Herifte bir kadının aradığı her şey var."

Fırat, Alaz'a yarı alay yarı ciddiyetle bakarak üsteliyordu. Kızın şimdiye kadar inatla itiraf etmeye çekindiği şeyleri duymak istiyordu.

Alaz yerinde sabit dururken bakışlarını Fırat'a dikti. O an Fırat kızın bakışlarındaki ifadenin ne olduğunu çözümleyemedi. O kadar çok duyguyu barındırıyordu ki bakışları, hangisini yakalayacağını bilemedi.

"Abi," dedi Alaz alçak bir tonda. "Ben Yaman'ın nasıl göründüğüyle ilgilenmiyorum. Nasıl baktığıyla ilgileniyorum! Yaman başka türlü bir görüntüde de olsa umurumda değil. Bana öyle bakıyor ya! Hani böyle bana gözlerini dikip adanmış gibi bakıyor ya, hani böyle taparcasına, kendinden bile vazgeçercesine... Sevgi denilen kelimeyi bile hafifletircesine, çok daha ötesi varmışçasına bakıyor ya..." Başını iki yana salladı... "Yaman'ın nasıl göründüğü umurumda bile değil. Ben Yaman'ın ruhunu görüyorum. Bana görünen yetiyor, dünyevi şeyler beni ilgilendirmiyor. O bana uhreviyatı vadediyor. Görüyorum. Biliyorum... Üzüldüğüm tek şey aynı şeyleri ona hissettiremediğim. Ya da kızdığım diyelim. Hissettirememişim ona. Oysa hissetmesi lazımdı. O görmemiş... Bilmemiş... Ya da ben onun gibi bakamamışım. Tek üzüldüğüm beni görememiş, benim ona baktığım gibi bana bakamamış olması. Ben buna kızıyorum işte. Dünyevi endişelerle bana yaklaşmış meğer. Yok olacak, basit, değersiz dünyevi endişelerle... Ona öfkem bu yüzden... Kendisi bana uhreviyatı vadederken, benim dünyevi düşünecek olacağımı ummuş olması yüzünden... Neresinde bunun adalet?"

Fırat onu donmuş gibi dinledi. Boğazı kurumuş, dudakları birbirine yapışmıştı. Çaresiz, üzgün, dolu yeşil gözlerine hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Zorlukla yutkundu. Nefesi boğazında takılıp kalmıştı. Boğazındaki düğümü bir kez daha yutkunarak gidermeye çalıştı. Nihayet zorlanarak açtığı dudaklarından duyulur duyulmaz bir ses çıktı.

"Odana git kuzu."

Kız bir an gücenik gözlerle Fırat'a baktı, kafasını sallayarak ağır adımlarla ilerleyip odadan çıktı. Fırat onun ardından kapanan kapı sesiyle sarsılan bedenini ayakta tutabilmek için eliyle masaya tutundu. Dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. Masaya tutunarak geniş koltuğuna kendisini attı. Geri yaslandı ve rahat nefes almak istercesine kravatını gevşetti.

Bunlarınki nasıl bir sevgiydi böyle? Birbirlerine nasıl bir adanmışlık, nasıl bir yücelikti hissettikleri? Fırat küçüldüğünü, ezildiğini hissetti. Masanın üzerinde duran su bardağına

titreyen ellerle uzandı. Bir yudum içip zorlanarak yuttu. Derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı. Toparlanarak geri kazanmış olduğu kontrolüyle koltuğu yana çevirip L masanın diğer ucunda duran telefonu aldı. Bir numaraya bastı. Karşı taraftan Oğuz'un sesi gelince kararlı bir sesle konuştu.

"Oğuz... Sokaktaki bütün adamlarımıza haber verin. Otoparkçı, seyyar satıcı, esnaf... Kim varsa hepsine... Yaman'ı herkes adım adım takip edecek. Haberi olmasın! Arkasını boş bırakmayacaksınız. Herifin tırnağının ucu incinmeyecek!"

Oğuz duyduklarıyla bir an duraksadı. Tereddütlü bir sesle sordu. "Abi iyi misin sen? Zaten haberi var herkesin. Bir şey mi oldu?"

Fırat derin bir nefes aldı. Ağır, yoğun bir tonla cevap verdi. "Bir şey olmadı Oğuz. Bir şey olmaması için uğraşıyorum."

"Sesin niye kötü geliyor senin? Dur yanına geleyim..."

Oğuz'un yerinden hareketlendiğini duyabiliyordu Fırat. Tükenmiş gibi bir ses çıktı dudaklarından.

"Gel hadi... İki de kahve söyle. Biraz laflayalım."

Telefonu yerine koyup tekrar arkasına yaslandı. Başını geriye atıp tavana bakmaya başladı.

***

Alaz kendisi için ayrılan küçük odaya girdiğinde düşünceli bir şekilde bir an odanın ortasında dikildi. Kafasının içindeki endişeden kurtulamıyordu bir türlü. Dişlerini dudaklarına geçirdi. Sürekli bunu düşünmeye devam ederse çıldıracaktı. Kafasını hızla iki yana sallayıp içindeki düşünceleri etrafa saçıp kurtulmak istedi. Başını kaldırıp masanın üzerindeki kağıtlara baktı. Eğer hiçbir şey yapmadan takılı kaldığı düşünceye teslim olursa aklını yitireceğinden korktu. En iyisi kafasını başka şeylerle meşgul etmekti. Bozdumanlara güveniyordu. Hiçbiri yanlış adım atmazdı. Yaman güvenli ellerdeydi. Fırat bu işin altından kalkardı. Yaman'a zarar gelmesini engellerdi. Başını kendisini inandırmak ister gibi yukarı aşağı salladı. Panik yapmayacaktı. Panik yaparsa hata da yapardı. Soğukkanlı olacak,

diğerlerinin planında onlara destek olacaktı. Bu arada kafayı sıyırmamak için de başka şeylerle uğraşacaktı. Şu anda masasının üzerindeki kağıtlar gibi.

Sevkiyatları düzenleyip kontrol etmek için masanın başına geçti ve bilgisayarı açarak çalışmaya başladı. Kesinlikle başka şeyler düşünmesi lazımdı. Yoksa içini kemiren kurt onu yiyip bitirecekti.

Birkaç saat boyunca önündeki kağıtlara dalarak başını bile kaldırmadan çalıştı. Odanın kapısı açılınca duyduğu sesle kafasını kaldırarak dalmış olduğu işten sıyrıldı.

Yaman ardına kadar açtığı kapıda dikiliyordu. Yüzünde küçük çekingen bir gülümseme vardı. Elinde tuttuğu paketleri hafifçe yukarı kaldırdı.

"Yemek yememişsin."

Kullandığı kelimeler her ne kadar doğruluk taşıyorsa da, sesinde kızın anlayacağı ölçüde hafif bir kızgınlık ve sitem vardı. Alaz'ın gözü masanın üzerindeki telefona ilişti. Yavaş bir hareketle ekrana basıp saate baktı. Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Aradan bu kadar süre geçtiğinin farkında değildi. Genç adam içeri doğru adımlarken başını kaldırıp ona baktı.

"Dalmışım. Farkında değilim saatin."

Yaman masanın önündeki koltuklardan birine otururken elindekileri önündeki sehpanın üzerine bıraktı. Başıyla işaret etti. "Hadi geç bu tarafa. Karnını doyur önce, sonra devam edersin."

Alaz gözlerini kısarak ona baktı. Dudaklarını büzdü. "Sen nereden biliyorsun yemek yiyip yemediğimi?"

"Oğuz yarmasına sordum," dedi Yaman umursamaz bir sesle. Bir yandan paketlerin içindekileri çıkarıyordu.

"Yarma deyip durma ona!" Alaz sesinin kızgın çıkmasına çabaladı.

"O da bana Arıza diyor!" Yaman masumca gözlerini açıp kıza bakmıştı.

Alaz gülmemek için kendisini zor tuttu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerindeki gülümsemeyi gizlemek için kirpiklerini aşağı indirdi.

"Değil misin?" dedi Yaman'a bakmadan.

"O yarma değil mi?" dedi Yaman küçük bir çocuk gibi savunma yaparak.

Alaz bıkkınca gözlerini devirdi. Derin bir nefesi alt dudağını uzatarak dışarı verdi.

"Tartışmayacağım seninle. Çok saçma bu konuşma."

"Tartışma zaten. Ben tartışmaya gelmedim. Karnını doyurmaya geldim."

Paketin içindekileri dışarı çıkarmaya devam ederken omuz silkmişti. Alaz yerinden kalkıp karşısındaki koltuğa oturmak için ilerledi. Yaman kirpiklerinin arasından fark ettirmeden hareketlerini takip ediyordu. Mırıldanır gibi alçak bir sesle sordu.

"Hoş geldin öpücüğü yok mu?"

Başını hemen aşağı indirmiş bakışlarını kaçırmıştı. Alaz karşısındaki koltuğa oturarak kaşının birini kaldırdı. Dudağının ucu alayla yukarı kalktı.

"Yok!" diye karşılık verdi üzerine bastırarak.

Yaman başını kaldırmadı. Yine omuz silkti. Sesindeki küskünlüğü engelleyememişti.

"Şansımı denedim sadece."

Alaz kahkaha atmakla onun üzerine saldırmak arasında sıkışıp kalmıştı. Çocuk gibi küsüyor, çocuk gibi beklenti içinde çabalıyordu. Çoğu zaman gözü dönmüş bir öfkeyle dolaşan adam, gözü karardığında önüne geçen her şeyi parçalayan o acımasız adam, şu anda küçük bir çocuk gibi kıvranıyordu karşısında.

"Ne getirdin?"

"Köfte, patates, salata..." Gözlerini kaldırıp kıza baktı. "İçecek ne istersin?"

"Ne var pakette?" dedi Alaz kaşlarıyla paketi işaret ederek.

Kokular yükselince acıktığını fark etmişti. Kendisini tutamadan öne doğru eğilip paketi görmek için başını uzattı. Yaman o sırada eline aldığı bir patatesi kızın dudaklarının arasına sıkıştırdı. Alaz tereddütsüz dudaklarını aralayarak ağzına aldığı patatesi çiğnemeye başladı. Gözlerini Yaman'a

çevirip başını iki yana salladı.

"İçecek?"

Yaman arkasına yaslandı. Parlayan gözlerle kıza baktı. Gözünü kırptı. "Sen ne istiyorsun?"

Alaz onun oyuncu moduna geçiş yaptığını anlayınca dudaklarını büzdü. "Muhtemelen pakette olmayan bir şey."

"Ne istediğini söyle!" dedi Yaman kendinden emin bir sesle.

Alaz düşünür gibi gözlerini kaldırdı. Tekrar kaşını eğerek sehpanın üzerindeki kapakları açılmış yemeklere ağzı sulanarak baktı. Bir patatesi daha ağzına attı.

"Bira yoktur, değil mi?"

Yaman'ın yüzünde yavaş yavaş dişlerini gösteren bir gülümseme oluşmaya başladı. Ağır hareketlerle yere bıraktığı diğer pakete uzandı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Paketten çıkardığı birayı kapağını açarak Alaz'ın önüne koydu. Alaz keyifle biraya uzanırken iğneleyici bir sesle şişeyi dudaklarına götürmeden hemen önce karşılık verdi.

"Yine!"

Şişeyi dudaklarına dayadı. Yaman donuk bir yüzle ona bakıyordu. İması kalbini kırmıştı. Alaz yan gözle Yaman'ın düşen suratına baktı. Şişeyi dudaklarından geri çekti.

"Suçlu olan sen. Küsen yine sen. Nasıl olacak bu iş?"

"Suçlu olduğumu biliyorum. Ama bunu sürekli yüzüme vurman hoşuma gitmiyor. Yaptığım eşeklikti, farkındayım. Bir daha olmayacak. Ama bunu sürekli tekrarlayarak kalbimi kırma."

"Hani kır demiştin!" diye diklendi Alaz. "Hani kır kalbimi ama gitme demiştin. Ne oldu? Bir gün bile dayanamadım mı? Halbuki ben beş gün dayanmıştım."

Yaman kirpiklerinin örttüğü gözlerini aşağı indirdi. Başını kabullenerek salladı.

"Tamam. Eğer böyle iyi hissedeceksen kır kalbimi. Sözümün arkasındayım. Yeter ki gitme. Kır. Dayanırım ben."

Alaz, onun teslim olmuş gibi çıkan sözleriyle kalbinin sızladığını hissetti. İçini yakan sızı kalbinde yanık izleri bıraktı.

Dumanı ciğerlerine doldu. İki duygu arasında öyle sıkışmıştı ki kendisi de çıkamıyordu içindeki karmaşadan. Bir yanda onu bırakmasından dolayı duyduğu öfke vardı, diğer yanda sarf ettiği her kırıcı ve iğneleyici kelimede gözlerinde cam kırıkları oluşan, bakışlarında ona sonsuzluğu vadeden adama karşı duyduğu ihtiyaç vardı. Yaman'ı sarsmakla, sarılmak arasında bocalıyordu. Mesela şu anda Yaman'ın boynuna atılmamak için zor tutuyordu kendisini. Burnunu boynuna gömmek, o ilahi kokusunu içine çekmek istiyordu. Ama bu kadar çabuk pes ederse de Yaman'ın aynı şeyi tekrarlayacağından korkuyordu.

Hani vardır ya aldatılan kadınlar? Bir kez kolayca affettiklerinde yine kolayca aldatılan kadınlar. Alaz kendisini öyle hissediyordu. Eğer kolayca affederse Yaman yine onu kolayca bırakır gider diye korkuyordu. İnsanı durduran tek şey kaybetme korkusudur oysa. Bir kez kaybedeceğini hisseden kişi yaptığı hatayı asla tekrarlamazdı. O korku onu durdururdu. Alaz da Yaman'ın bu korkusuna sarılmak istiyordu. Ama sürdürdüğü tavır en çok onu kırıyor, en çok ona zarar veriyordu. Yaman'a duvar çekmek, kendisine duvar çekmekle aynı anlamı taşıyordu. Örmeye çalıştığı duvarlar kendisini karanlığa hapsediyordu. Yaman'ın kalbi kırık, küskün, ihtiyaç dolu bakışlarına her baktığında yüreği ufalanıyor, damarları büzüşüyor, elleri üşüyor, ayaklarında derman kalmıyordu.

Odanın içine çöken ağır hava soluğunu kesmişti. Yaman durgun bir şekilde, başı önüne eğik oturuyordu şimdi. Önündeki yiyeceklere baktı. Bu saatte onca işin içinde kendisini doyurmak için çıkıp gelmişti. Yerde yanında duran büyük paketin içinde içecekler görünüyordu. Farklı renkler, farklı kapaklar... Neredeyse her türlü içeceği alıp gelmişti. İşini şansa bırakmamıştı. İstemsizce gülümsedi. Sırf ortamdaki ağır havayı dağıtmak için alçak sesle sordu.

"Şarap isteseydim, o da var mıydı pakette?"

Yaman göz kapaklarını kaldırdı. Kaşlarının altından kıza baktı. Bu kez gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Çenesini kaldırıp bir "cık" sesi çıkardı. Aldırmaz bir edayla başını

salladı.

"Şarap pakette yok. Arabanın bagajındaki buzluğa bıraktım."

Alaz'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Ağzı da tıpkı gözleri gibi açık kalakaldı. "Ruh hastası," diye hayretle fısıldadı. Ancak bu kez ses tonu küçümseme, alay ya da suçlama barındırmıyordu. Alenen hayranlıkla bakıyordu adama.

"Söyledim sana. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Yine!" dedi Yaman dargın gözlerle kıza bakarak. Son kelimenin üzerine bu kez bastırmıştı.

Alaz, biraz da olsa gönlünü almak için öne doğru hareketlenirken doğal bir sesle karşılık verdi.

"Karnım çok acıkmış. Hadi yiyelim artık..." Çatalına bir köfte batırdı. Ağzına atıp çiğnemeye başladı. Bakışlarını Yaman'a kaldırdı. Elindeki çatalı sallayarak, "Şarabı tut o zaman buzlukta. Akşam bahçede içeriz. Hem belki ateş de yakarız," dedi.

Yaman, yerinde toparlandı. O da sehpanın üzerine eğildi. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. Modu hızla değişmişti. Başını onaylayarak salladı. O da ağzına bir köfte attı. Berrak gözlerle Alaz'a baktı.

"Akşam birkaç işim var. Biraz geç geleceğim. Gece yarısından sonra yapar mıyız?"

Alaz ağzı dolu olduğu için başıyla onayladı. Ağzındakileri yutkunarak midesine gönderip belli belirsiz gülümsedi. "Tamam. Sen gelene kadar ben çocuklara ateşi yaktırırım."

İkisi de birbirine gözleri parlayarak baktılar. Yaman kalbi göğsünde deli gibi atarken Alaz'ın ışıldayan yüzüne bakıyordu. Onsuz bir hayat düşünemiyordu. Çektiği her soluk Alaz'dı. Onun içindi...

Alaz yine o bakışlarla karşılaştı. Yaman ona sonsuzluğu vadediyordu yine. Gözlerinde öyle bir anlam vardı ki; yeryüzündeki hiçbir kelime bunu açıklayamazdı. Sanki başka bir boyuttan bakıyordu ona. Kapkara gözlerinin içinde oynaşan pırıltılar dünya üzerinde hiçbir ışıkla boy ölçüşemezdi. Öyle parlak, öyle berrak, öyle canlı, öyle yakıcıydı o pırıltılar. Alaz

yine donup kaldı öylece.

İkisi de transa geçmiş gibi birbirlerine bakarken yüzlerinden okunan ifade her canlının tüylerini diken diken edecek yoğunluktaydı. Kırılmaz, bükülmez bir güç; ikisi arasındaki bağı belki de tarif edebilecek en doğru ifadeydi. Öyle bağlıydı bakışları birbirlerine.

***

Yaman yemeklerini yedikten sonra ayrılmıştı yanından ve Alaz zor da olsa aklını tekrar işe verebilmişti. Akşam eve Oğuz bırakmıştı.

Eve vardığında duş almış, üzerini değiştirmiş ve aşağı inmişti. Akşam yemekte Ekrem, Ragıp ve Halime vardı yalnızca. Yaman, çocuklarla birlikte yine dışarıdaydı. Geç geleceğini bildiği için sormamıştı kimseye. Belli ki onların da bilgisi vardı bundan çünkü Ekrem hiçbir şey sormamıştı.

Yemeği sakin bir sohbet eşliğinde yediler. Yemek sonrası Halime kahvelerini yapıp getirdiğinde Alaz bacaklarını kanepede altına toplayarak oturmuş, karşısında oturan Ekrem'le Ragıp'ı soru yağmuruna tutmuştu. Geçmişle ilgili her şeyi bilmek istiyor, annesi ve babası hakkında anlatılan her şeyi mest olmuş bir yüz ifadesiyle dinliyordu. Gece yarısına doğru Ekrem artık yorulduğunu ve yatmaya gideceğini söyleyince Ragıp da hareketlenmişti.

Alaz yalnız kalınca saate baktı. Telefona uzanıp mesaj kısmını açtı.

"Ne zaman evde olacaksın?"

Mesaj gönderildikten iki dakika sonra cevap geldi.

"40 dakikaya evdeyim. Şimdi yola çıkıyoruz."

Alaz mesajı okuyunca ayaklandı. Adımları mutfağa doğru ilerlerken *"Tamam"* diyen kısa cevabı yazdı. Mutfaktan bahçeye açılan kapıyı açıp arka bahçeye çıktı. Adamlar etrafta dolaşıyordu. Birini görünce seslendi.

"Nihat buralarda mı?"

"Ön tarafta yenge. Çağırayım mı?"

Alaz gözlerini devirdi, sinirle ağzının içinde söylendi. "Yenge nedir arkadaş? Şu yenge kelimesini lügatten atan bir insan evladı çıkmaz mı?"

Sesinin kızgın çıkmasına engel olamamıştı. "Gelip bir baksın bana."

Delikanlı korkuyla karışık saygılı bir edayla başını eğip ön tarafa doğru koşturdu. Alaz üzerindeki hırkanın iki yakasını tutup bedenine sardı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Hava az da olsa serindi. Nisan sonu çok normal bir durumdu bu tabii.

Nihat koşturan adımlarla gelip karşısında dikildi. Başını kıza doğru eğdi. "Buyur yenge?"

Alaz ters ters Nihat'a baktı. "Nihat! Bu yenge meselesi çok canımı sıkıyor haberin olsun!"

Nihat aldırmadan başını salladı. Başı onaylıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı sallanırken karşılık verdi.

"Sorma valla yenge. Sen de haklısın tabii."

Alaz gözlerini açıp hayretle Nihat'a baktı. Delikanlının umursadığı yoktu. Başını sıkıntıyla iki yana sallayıp boş vermeye çabaladı.

"Neyse... Anladım ben. Sizin ipleyeceğiniz yok beni..."

"Olur mu yenge? Estağfurullah!"

"Lan Nihat! Delirtme beni! Salladığın yok işte! Hiç laf kalabalığı yapma! Neyse. Boş ver... Ben de sizi sallamıyorum... Sen şimdi büyük bir bidon bul. İçini doldur, odun falan..." Parmağıyla bahçedeki bir noktayı işaret etti. "Şuraya yerleştirin, yakın içindekileri."

Nihat başını sallayarak gösterdiği yere baktı. "Anladım yenge. Dışarıda oturmak istiyorsun, üşüme diye?" diye sorarcasına baktı.

Alaz başını salladı.

"Tamamdır yenge. Bende!"

Alaz gözlerini devirdi. Topuklarının üzerinde dönerek sırtını Nihat'a çevirdi. Mutfağın içine hareketlenirken yine huysuz bir sesle söylendi.

"Yengeler götürsün seni!"

"Tövbe de yenge," diyen Nihat arkasından seslenirken

dönüp bakmadı ona. Yalnızca elini arkasına doğru uzatıp kızgınlıkla sallamıştı.

Dolaba ilerleyerek içinden birkaç çeşit peynir çıkardı. Bir tabağın içine peynirleri dilimleyerek dizdi. Başka bir tabağa meyve hazırladı. Yaman'ın aç olabileceğini düşünüp birkaç tane sandviç yaptı. Gereken birkaç parça malzemeyi de büyük bir tepsinin içine koyup bahçeye çıkardı. Adamlar bidonu hazırlamış büyük ağacın yakınına koymuşlardı. Alaz tepsiyi ağacın dibinde yere koydu. Bahçenin ilerisinde üst üste duran büyük minderleri almak için hareketlendi. Minderlerden birinin ucunu kaldırdığında Nihat koşturarak gelmişti.

"Sen dur yenge. Ben taşırım nereye istiyorsan."

"İstemiyorum Nihat! Sen bana yenge deyip durduğun sürece ben senden hiçbir şey istemiyorum!"

"Ya ne diyeydim yenge? Anlaşmıştık ya biz seninle." Masum gözlerle şaşkınca Alaz'a bakıyordu.

"Biz seninle anlaşmadık! Sen burnunun dikine gidiyorsun!"

"Ben? Burnunum dikine?" Kaşlarını kaldırmış hayretle Alaz'a bakıyordu. Birden gülmeye başlayarak başını iki yana salladı. "Ben senin karşında burnumun dikine gitsem, Yaman abi burnumu keser."

"Oğlum ne korku varmış sizde de be! Ne yapayım yani? Bana yenge demeyin diye ben de sizin bir tarafınızı mı kesip koparayım? Hem ayrıca Yaman yapmaz öyle şey. Size nedensiz gözdağı veriyordur o."

"Yenge kusura bakma da, ben almam o riski. Yaman abi boş laf etmez!"

Alaz yüzünü buruşturdu. Minderi çekerek götürmeye çalışırken Nihat da iki minder alarak peşinden geliyordu.

"Laf olsun diye söylemiştir size."

"Valla yenge, bir kez adamın biri de dediği lafı, laf olsun diye söyledi sandı sonra başına geleni ben gördüm. O yüzden girmem o topa."

Alaz sürükleyerek getirdiği minderi ağacın dibine bırakıp başını Nihat'a çevirdi.

"Ne adamı? Ne dedi ki Yaman?"

Nihat hevesle anlatmaya başladı. Yaman söz konusu olunca gözleri parlıyordu.

"Bir kez bozuk bir yolda gidiyoruz. Önümüzde de bir araba var. Arabadan yol istiyoruz vermiyor. Sürekli selektör falan yaptık, adam oralı değil tın tın kapamış yolu, ne sağa ne sola çekilmeden gidiyor. Yaman abim acayip sinirlendi. Bastı gaza adamı sıkıştırarak önüne geçti, sonra da yolu kapatarak arabayı durdurup dışarı çıktı. Adam efelendi tabii. Niye basmıyorsun kardeşim, basmıyorsan da niye yol vermiyorsun diye tartışıyoruz adamla. Ne dese beğenirsin? Lastiklerini yeni değiştirmiş, yıpranmasın diye basmıyormuş. Yaman abim dedi ki; geçiririm o lastikleri tepene, onlar seni değil, sen onları taşırsın. Adam da sandı ki boş laf ediyor. İnanmadı tabii. Yine abuk sabuk konuştu. Sonra Yaman abim bize döndü dedi ki; tutun şu puştu kaçmasın. Taşıyacak bu lastikleri. Biz adam kaçmasın diye tepesinde dikildik. Yaman abim üşenmedi, aracın dört lastiğini de kendi söktü. Adamın başından aşağı geçirdi. Sonra da sakin sakin arabaya binip gittik. Adam başından geçirilmiş dört lastikle ne yürüyebiliyor, ne kımıldayabiliyor. Artık biri kurtardı mı bilmiyoruz... Biz bıraktık öylece."

Sırf dediğini gerçekleştirmek için üşenmeden dört lastik söküp adamın kafasına geçirmişti! Alaz ağzı açık Nihat'a baktı bir süre. Neden sonra kendini toparlayarak başını salladı hızla. Elini usanmış gibi boşlukta salladı.

"Ne haliniz varsa görün lan! Usandım ben sizden."

Nihat sırıtarak ona bakıyordu. "Başka eksik var mı yenge?"

"Yok Nihat!" diye neredeyse haykırdı Alaz. "Fazlan var, eksiğin yok! Her cümlenin sonunda yenge deme bari!"

"Tamam yenge. Demem o zaman," diyen Nihat elini sallayarak uzaklaşırken Alaz sinirle gözlerini devirdi.

Tekrar hareketlenerek evden içeri girdi. Ayaklarında Yaman'ın aldığı pantuflar vardı ama dışarısı serin olduğundan salonda kanepenin üzerindeki battaniyeyi de alarak dışarı çıktı tekrar. Ağacın dibinde, bidonun yanında şimdi rahatça zaman geçireceği konforlu bir oturma alanı oluşmuştu. Sırtı-

nı ağaca yasladı ve battaniyeyi üzerine çekerek sarındı.

Bahçede huzurlu bir sessizlik vardı. Adamlar dolaşıyorlardı ama varlığı olabildiği kadar uzak tutuyordu hepsini. Bidonun içinden gelen çıtırtıları keyifle dinledi. Yanan odunun kokusu huzur verici bir rayiha gibi burnuna ulaştı. Başını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı. Yıldızlar açık gökyüzünde pırıl pırıldı. Birden Ağrı'da geçirdiği zamanlar geldi aklına. Ağrılı'yla bazen gece dışarı çıkar, tarlalarda oturur başlarını gökyüzüne kaldırırlardı. Ağrılı ona hikayeler anlatırdı. Gökyüzüne her baktığında hissettiği sonsuzluk duygusu bazen canını sıkar, bazen şifa olurdu. O sonsuzlukta sevdiği herkesin kaybolduğunu düşünür, sonra bir gün o sonsuzluğun kendisini de alacağını ve sevdiklerine kavuşacağını ümit ederdi.

Şimdi yine aynı gökyüzüne bakıyordu. Aynı göğün altındaydı her insan. Ağrı'da da aynı gök vardı, burada da. Dünyanın bir başka yerinde, bir başka kişi göğe baktığında da yine aynı şeyi görüyordu. Uçsuz bucaksız bir gökyüzü. Milyonlarca yıl uzaklıktaki yıldızlar.

"Çok parlaklar," diye mırıldandı kendi kendine. Başını kaldırmış yıldızları seyrediyordu.

"Senden daha çok değil," diye kulağının dibinde mırıldanan sesle sıçrayarak yerinde doğruldu.

"Ne zaman geldin? Kırk dakika demiştin?" dedi Alaz telaşlı bir sesle konuşarak.

"Şimdi geldim," dedi Yaman gülümseyerek. Masum görünmeye çalışan bir edayla, "Belki biraz gaza basmış olabiliriz," dedi.

"Ele verir talkımı kendi yutar salkımı!" diye söylendi Alaz. "Bana diyorsun hız yapma diye, kendin mi basıyorsun gaza?"

"Trafik yoktu zaten." diyen Yaman yine suçlu çocuklar gibi bakarak savunmaya geçti. Konuyu değiştirmek için bakışlarını etrafta dolaştırdı. Hazırlanmış tepsiyi görünce gözleri ışıldadı.

"Hazırlık müthiş görünüyor." Sesi mutlu çıkıyordu. Gözlerini Alaz'a çevirdi. "Bana birkaç dakika izin verir misin duş almak için? Üzerimi değiştirip geleyim, olur mu?"

Alaz başını salladı. Battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Ge-

lirken şarabı da getir."

Yaman ayağa kalkarken kaşlarını kaldırarak sordu. "İstersen Kürşat'a söyleyeyim getirip açsın, sen başla. Ben gelince eşlik ederim sana."

Alaz bir cık sesi çıkardı. Gözlerini yumdu. Keyifli bir ses çıktı dudaklarından.

"Olmaz. Sen gelirken getirirsin. Kadeh getirmedim zaten. Köprü altındakiler gibi şişeden içeceğiz."

Yaman gözleri kapalı gülümseyen kıza baktı içi giderek. Ayakları yere sabitlenmiş gibi kımıldayamadı bir süre. Hem bir an evvel duş alıp dönmek istiyordu hem de ayrılamıyordu bulunduğu yerden. Alaz bir gözünü aralayarak başını kaldırıp tepesinde dikilen adama baktı.

"Öyle dikilmeye devam edecek misin? Yoksa hareketlensen mi acaba?"

Yaman ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı. Elini başının üzerine sürttü. Yan gözle tereddüt ederek baktı.

"Hoş geldin öpücüğü versene," dedi alçak çekingen bir sesle.

Alaz gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bir elini içine soktuğu battaniyeden çıkardı.

"Gel," dedi otoriter bir sesle.

Yaman suratında aniden oluşan ay kadar parlak gülümsemeyle, hevesle dizlerinin üzerine çöküp kıza yanaştı. Alaz elini boynuna atarak onu kendisine çekti ve yanağına gürültülü bir öpücük bıraktı.

"Tamam mı?" dedi yüzünü uzaklaştırarak. Suratında muzip bir ifade vardı. Yaman'ın hayal kırıklığı dolu yüzüne bakarken gülmemek için kendisini tutuyordu.

"Bu ne?" dedi Yaman aksi huysuz bir sesle. Yüzünü buruşturmuştu.

"İdare edeceksin artık. Bu kadarına da şükret. İyi tarafıma denk geldin."

Yaman sinirle ayağa kalktı. Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmaya başlamadan önce huysuzca söylendi.

"İdare edemem ben! İdare edemem bununla!"

6. BÖLÜM

Yaman hayal kırıklığına uğramış olsa da yine de Alaz'la baş başa vakit geçireceğinin heyecanıyla hızla duş alıp üzerine rahat kıyafetler giyindikten sonra aşağı indi. Bahçede park halinde duran aracın buzluğunda bulunan şarabı bir eline alarak tekrar eve girdi. Mutfaktan tirbuşonu alarak esnek adımlarla bahçeye çıktı.

Alaz'ın battaniyeyi üzerine dolayarak oturduğu ağacın altına yanaştı. Dizlerini kırarak kızın yanına oturdu. Sırtını tıpkı Alaz gibi büyük ağacın gövdesine yasladı. İkisi de sessizlik içindeydi. Şarabı çabucak açtı. Şişeyi Alaz'a uzattı. Karanlık gecede bahçedeki ışıklar etrafı az da olsa aydınlatıyordu ancak Alaz, Yaman'ın bakışlarını okuyamadı. Yerinde doğrularak sırtını dikleştirdi ve Yaman'ın uzattığı şişeyi alıp dudaklarına dayadı. Bir yudum aldıktan sonra şişeyi kucağına dayadı.

"Yedin mi bir şeyler?" diye sordu, bakışlarını araştırırcasına yüzünde gezdirirken.

Yaman kaşlarını kaldırdı. "Aç değilim."

"Aç olup olmadığını sormadım. Yedin mi bir şeyler, dedim."

"Atıştırdım." dedi geçiştirerek.

Sırtını ağaca yaslamış, tek dizini karnına çekerek elini dizinin üstüne koymuştu. Aşağı doğru hafifçe kaykıldı. Alaz'ın kucağındaki şaraba uzandı.

"Sandviç ye bari." dedi Alaz başıyla tepsiyi işaret ederek. Yaman başını ağacın gövdesine yaslamış gözlerini yummuştu şimdi. Mırıldanarak cevap verdi.

"Aç hissedersem yerim... Sen mi yaptın?" dedi hafifçe gülümseyerek dudakları kıvrılırken. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Ben yaptım. İstersen içeride yemek de var."

"Yok istemem. Sandviç yeter."

Şişeyi tekrar dudaklarına dayadı. Bir yudum içip şişeyi uzaklaştırdığında Alaz uzanarak şişeyi elinden aldı.

"Hepsini sen bitirmeyeceksin! Bana da bırak!"

Başını çevirip gözlerini açarak kıza baktı. Yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıktaydı.

"Biterse içeride daha şişe var, merak etme."

"Ben içeridekileri istemiyorum... Bu benim şarabım," dedi Alaz inatçı bir çocuk gibi.

Yaman gülümsedi. "Huysuz!" diye mırıldandı.

Alaz şişeyi dudaklarına tekrar götürmeden hemen önce, "Sensin huysuz! Ben oldukça uyumlu bir insanım," diye karşı çıktı.

"Bilmez miyim?" diye mırıldandı Yaman iğneli bir sesle.

"Kavga çıkarma!" Elinin tersiyle dudağındaki damlayı sildi. "Sakin bir gece geçirmek istiyorum."

Yaman gözlerini ona dikti. Bir süre hiç ses çıkarmadan yüzünü inceledi. Burnundan bir nefes çekti. Dudaklarının arasından hafifçe soluğunu geri bırakırken başını hafifçe salladı.

"Ben de... Hiç baş başa sakin kalmadık. Bu gecenin tadını çıkaralım."

Alaz duyduklarıyla rahatlayarak gevşedi ve oturduğu yerde aşağı doğru kaykıldı. Omzunu Yaman'ın omzuna yasladı.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Hava çok güzel. Gece sessiz ve sakin. Tadını çıkaralım."

Yaman yerinde hafifçe doğrularak kolunu Alaz'ın boynundan geçirdi ve göğsüne yasladı. Dudaklarını başına bastırdı. Alaz huzurla gözlerini yumdu. Elindeki şişeyi yine dudaklarına götürdü.

"Yavaş iç!" diye hafif uyarıcı bir tonla mırıldandı Yaman. Kollarını kızın etrafında sardı.

"Sarhoş olmam merak etme. Hem olsam da evdeyiz bu sefer taşıman gerekmez."

"Taşırım... Ben seni hep taşırım." dedi yine dudaklarını saçlarına bastırarak.

Uzun süre ikisinden de ses çıkmadı. Şişe ikisi arasında gidip geldi. Bir ara Yaman tepsideki sandviçlerden birini alıp Alaz'la paylaşarak yedi. Şişenin dibine yaklaşmışlarken Alaz başını kaldırarak beklentiyle sordu.

"Bir şişe daha içer miyiz?"

Yaman gözlerini yumarak onayladı. Cebindeki telefonu çıkardı. "Kürşat, aşağıdan bize bir şişe daha şarap kapıp getirsene."

Telefonu kapattığında Alaz alayla gözlerini devirdi. "Çok üşengeçsin. Mutfak şurası. Neden kendin gidip almıyorsun?"

"Şu an kollarımdaki sıcaklığı bırakasım gelmedi." dedi iç çekerek. Kollarını biraz daha sıkmış çenesini kızın başına dayamıştı.

"Aslında seni on metre yakınıma oturtmamam lazımdı ama... Kalbim yumuşak işte."

Alçak sesle söylenir gibi konuşurken dudaklarını büzmüştü. Gözleri kapalı, bedeni Yaman'ın kollarında gevşemiş halde oturuyordu.

"Yapma!" diyen kulağının dibindeki fısıltı yalvarır tonda çıkmıştı. Yaman zorlukla derin bir nefes çekti ciğerlerine. Soluğuyla birlikte kızın tüm kokusunu içine çekmek ister gibiydi. Yalvaran ton devam etti sözlerine.

"Senden uzakta olmak çok zor. Biliyorum, kırgınsın bana. Ama bu ceza çok ağır... Beni senden mahrum etme."

Alaz uygulamaya çalıştığı cezanın kendisine daha ağır geldiğini söylemedi ona. Sessiz kalmıştı. Beline dolanmış kolların üzerine ellerini koydu.

"Alaz!" diye inledi kulağındaki ses. Yaman başını eğmiş burnunu yine onun boynuna gömmüştü. "Ne istersen yaparım. Seni tehlikeye atmayacak her koşuluna razıyım. Başka şey bulsan?"

Ümitle kızdan gelecek cevabı bekliyordu. Bedenindeki kaslar gerilmiş, kımıldamadan kızdan gelecek tek bir işareti bekliyordu. Alaz derin bir soluk aldı. Gözlerini ağır ağır

açtı. Karanlık gökyüzündeki yıldızlara yüreğindeki sızıya derman olmalarını istermiş gibi baktı. Birbirine bastırdığı dudaklarını hafifçe araladı.

"Kalbim çok kırık," diye mırıldandı. Yaman'ın üzüntüyle inlediğini duydu. Aldırmadan alçak bir tonla devam etti sözlerine. "Bana vadettiklerinle benden beklediklerin arasında uçurum var. Ve bize yaptığın bu adaletsizlik beni çok üzüyor."

"Ben senden hiçbir şey beklemiyorum... Yemin ederim sadece yanımda ol başka hiçbir beklentim yok senden."

Yaman telaşla açıklamaya girişmişti. Ondan tek beklentisi yanında olmasıydı. Yalnızca yanında olsun, kendisine dokunmasına izin versin, başka hiçbir beklentisi yoktu.

Alaz yerinde doğrulmak için hareketlendi. "İşte bunu diyorum Yaman!" dedi çıkışarak. Söylediklerini yanlış algılamıştı Yaman. Bedenini onu saran kollardan kurtararak yüzünü genç adama çevirdi. Bacaklarını toplayarak bağdaş kurup oturdu. Gözlerini Yaman'ın karmaşık bakışlarına çevirdi.

"İstemen lazım! Beklemen lazım! Dünyayı ayağımın altına sermeye çalışıyorsun ama karşılığında hiçbir şey beklemiyorsun, öyle mi? Bu adaletsizlik değil mi? Sen benim yükümü taşırken senin yükünü taşımama neden izin vermiyorsun? Ben öyle eminim ki benim kolum bacağım olmasa da yanımdan ayrılmayacağına. Sen bir kolunu kaybetsen ben senden giderim mi sanıyorsun? Bu ikiliği neden aramıza sokuyorsun?"

Alaz sinirle kaşlarını çatarak karşısında sessizlik içinde kendisini dinleyen adama baktı. Dişlerini birbirine bastırdı. Yüzünü Yaman'a doğru yaklaştırarak neredeyse tıslayan bir fısıltıyla konuştu.

"Ben adam öldürdüm Yaman! Kaç tane adam öldürdüm! Sen bunu bile bile beni bırakmadın! Bunu gören, bilen başka bir adam olsa, benim on kilometre yakınıma yaklaşmazken sen beni olduğum gibi kabul ettin hatta bunu normal karşıladın! Ben bile sindiremezken çoğu şeyi, sen üstümden yük alırcasına bunu bana kabullendirdin. Bu durumda neden ben senin için aynı şeyleri yapamıyorum? Neden kendinde oldu-

ğunu düşündüğün "eksiklikleri" benim kabul etmeyeceğimi düşündün!"

Alaz son cümlesini işaret parmaklarını yukarı kaldırarak sanki tırnak içinde söylemek istiyormuş gibi bastırarak bir hareket yaptı. Süratle sözlerine devam etti.

"Kendi kendine evham yapıyorsun benimle paylaşmıyorsun! Benim yaptığım her kötü şeyi kabullenip, kendininkileri ayaklar altına alıyorsun. Bunu neden yapıyorsun? Ben eşitlik istiyorum! Kendin nasıl hissediyorsan, ne düşünüyorsan benim de aynısını düşünmem gerektiğini, aynısını hissetmem gerektiğini kabullenmelisin! Gözlerine bakınca cenneti görüyorum ama bize dünyadaki cehennemi yaşatıyorsun! Yediğime, giydiğime karışıyorsun hatta bunlarla ilgili baskı kuruyorsun ama iş hislere gelince yalnızca kendini görüyorsun beni yok sayıyorsun!"

"Ben seni yok saymıyorum." diye mırıldandı Yaman. Söylenenleri yarı şaşkınlık yarı düşünceli bir tutumla dinlemişti.

"Sayıyorsun! Saydın!" diye bastırdı Alaz. "Haftalarca kafanda kurmuşsun ama benimle paylaşmadın. Hem beni düşüncelerinde en tepeye çıkarıyorsun hem de bu kadar basit bir yargıyla en derine gömüyorsun. Benim böyle bir şey düşüneceğime nasıl inandın?"

Yaman suçlu bir ifadeyle başını aşağı eğdi. Gergindi. Hislerini nasıl ifade edeceğini bilemedi. Zayıf bir savunmayla konuşmaya çalıştı.

"Sen kusursuzsun..." diye başladığı cümlesini Alaz öfkeyle ağzına tıktı.

"Ben kusursuz falan değilim Yaman! Sen beni kusursuz yapıyorsun. Ben kusurlarla dolu bir insanım... Sayamayacağım kadar çok kusurum var benim..."

"Benim için kusursuzsun." dedi Yaman başını kaldırıp kıza gözlerini dikerek. Ses tonu net ve tartışmaya kapalıydı. Alaz sinirle başını iki yana salladı.

"İşte bak! Buna inanıyorsun!... Ama benim de aynı şekilde hissettiğimi kabul edemiyorsun!"

Yaman kaşlarını çatarak ona baktı. Anlatmaya çalıştığı şeyi

yavaş yavaş anlıyormuş gibi gözlerindeki bakış değişti. Gözlerinin içinde oynayan ışıltılarla birlikte ifadesi de değişiyordu. Bakışları yumuşadı, dudaklarının ucu gülümsemeye hazırlanıyormuş gibi kıvrıldı, bedeni gevşedi. Kaşlarını inanmazmış gibi hafifçe yukarı kaldırdı. Tereddütlü bir sesle sordu.

"Bana dönüşüyorsun?"

Alaz gözlerini devirdi. Oflayarak derin bir nefes koyverdi. Elini boşlukta salladı.

"Tebrik ederim! Nihayet!" Şikayetçi bir uyarıyla devam etti. "Sürekli bana güven diyorsun, güveniyorum da ama sen bana güvenmiyorsun... Güvenmemişsin!"

Yaman hararetle atıldı. "Ben hayatta bir tek sana güveniyorum!"

"O zaman ikilik yaratma aramızda! Güven her alanda olur. Bir kez güvendiysen her anlamda güvenirsin."

"Tamam. Aldım dersimi. Böyle bir şey bir kez daha olmayacak."

"Olmasın!"

"Olmayacak!" diye tekrarladı Yaman keskin bir ifadeyle. Yüzünde geniş bir gülümseme oluşurken yine talepkâr çocuk tavrına bürünmüştü. "Bitti mi cezam? Artık öpebilecek miyim seni?"

Alaz usanmış bir ifadeyle gözlerini devirip elini uzatarak Yaman'ın şakağına parmağıyla vurarak cevapladı.

"Hayır efendim! Bitmedi! Öyle kolay olmayacak! O kafana girecek bunlar! Sen beni kodlamışsın ya hani. Ben de seni kodlayana kadar, yok sana öpücük!"

Yaman somurturken isyan dolu bir sesle itiraz etti. "Kodlandım ben! Artık aptallık yapmak yok! Bitir şunu!"

Alaz kaşlarını yukarı kaldırıp bir cık sesi çıkardı. Yaman sinirden değişen bakışlarını kötücül bir ifadeyle kıza dikmişti. Sert bir sesle sordu.

"Ne zaman bitecek?"

Alaz umursamazca omuz silkti. "Ne zaman tam olarak inanırsam."

"Ne zaman tam olarak inanacaksın?"

Gözlerini hayretle açarak baktı genç adama. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Kürşat yanlarında bitti.

"Abi, sen bir dedin ama iki tane getirdim ben," dedi elindeki şişeleri uzatarak.

Yaman sorgulayan öfkeli bakışlarını Alaz'ın üzerinden çekmemişti. Alaz ona kınayan bir bakış atıp uzanarak Kürşat'ın getirdiği şarapları aldı.

"Çok sağ ol Kürşat. İki şişe tam da ihtiyacımız olan."

Kürşat araştıran bakışlarını bir Yaman'a bir Alaz'a çevirdi. Yaman'ın cevap vermemesi garip gelmişti. Sorgulayan meraklı bakışlarını Alaz'a çevirip gözleriyle Yaman'ı işaret edip *"Hayırdır?"* der gibi çenesini salladı. Alaz, Yaman'ın kendisine dikili sinirli bakışlarına aldırmadan cevapladı.

"Aldırma sen ona. Transa girdi şimdi. Birazdan çıkar."

Kürşat "iyi ya!" der gibi omuz silkerek geri döndü. "Hadi size afiyet olsun."

"Sağ ol." diye seslendi arkasından. Elinde tuttuğu şarap şişesini açması için genç adama uzattı. Yaman kendisine uzatılan şişeye aldırmadan soruyu tekrarladı aksi bir sesle.

"Ne zaman tam olarak inanacaksın?"

Bıkkın bir nefes çekti içine. Gözleri aynı bıkkınlıkla etrafta dolaştı. Soruya aldırmadan şişeyi tekrar uzattı. Diğeri oralı olmadan yine tekrarladı.

"Ne zaman?"

Alaz gözlerini kısarak tehditkar bir ifadeyle baktı ona. "İnatçılık yapma! Sabırlı ol!"

"Ben sabırlı bir adam değilim! Bana sabret deme! Ne zaman bitecek bu siktiğiminin cezası?"

Alaz'ın gözleri kocaman açıldı. Yaman'ın kendisine zorlukla hakim olmaya çalıştığı öyle belirgindi ki her an kopma noktasına gelecekmiş gibi görünüyordu. Yine de geri adım atmak istemedi. Aynı inatçılık onda da belirmişti. Bu sefer Yaman'ın dediği olmayacaktı. Kararlı bir şekilde uzanarak tirbuşonu aldı ve şarabı açmak için hareketlendi. Sakin kontrollü bir sesle cevap verdi.

"Hani biz birbirimize dönüşüyoruz ya..." Gözlerini kal-

dırıp Yaman'a çabuk bir bakış attı. Tekrar dikkatini şişeye verdi. "Sen böyle inat edince benim de inat edeceğimi düşün istersen. Sen böyle kafana koyduğunu yapıyorsun ya... İşte ben de kafama koyduğumu yapıyorum." Birden hareketleri duraksadı. Başını kaldırıp Yaman'a parlayan gözlerle baktı. Sanki o an fark ettiği bir gerçeği dile getiriyormuş gibi bir heyecanla konuştu.

"Aslında biliyor musun? Biz birbirimize dönüşmüyoruz. Biz zaten aynıyız!"

Yaman aksi bir hareketle uzanarak açılmayı bekleyen şişeyi aldı ve seri hareketlerle şişeyi açarken tısladı.

"Bunu biliyorum... Seninle beraberken sürekli kendimle kavga ediyor gibiyim. Ama böyle olsun istemiyorum. Senin daha ılımlı, daha uyumlu olman lazım!"

"O nedenmiş?"

"Sen benden daha kontrollüsün." dedi Yaman mantarı çıkarıp sert bir hareketle mantar ve tirbuşonu yere bırakırken şişeyi ona uzattı. "Sen benim inatçılığımla başa çıkabiliyorsun ama ben seninkiyle başa çıkamıyorum. Dengem bozuluyor. Dengem bozulunca da zararı herkese dokunuyor."

O düz bir sesle açıklama yaparken Alaz sessizce dinledi. Sözleri bittiğinde tek kaşını kaldırıp alayla sordu.

"Hafif bir tehdit mi sezdim?"

"Tehdit değil. Olanı söylüyorum." diye karşılık verdi, kestirip atar gibi.

Alaz gülümsedi. Elindeki şişeyi dudaklarına dayadı. Büyük bir yudum alıp yutkunurken inceleyen gözlerle Yaman'a baktı. Ansızın sorduğu soru Yaman'ın hafifçe başını geri çekmesine neden oldu. Şaşırdığı belliydi.

"Neden anneme Nermin diyorsun?"

"Adı Nermin olduğu için olabilir mi?" dedi Yaman yarı alay, yarı ne alakası var bunun şu andaki konumuzla der gibi bakarak.

"Ne demek istediğimi anladın. Neden Nermin teyze, Nermin abla değil de, sadece Nermin? Senden yaşça çok büyük birine sadece adıyla hitap etmen garip değil mi?"

Yaman'ın bakışları yumuşadı. Gözlerini geçmişe dalmış gibi hüzünlü bir bakış kapladı. Şişeye uzanıp dudaklarına dayadı. Başını geriye atıp içtiği yudumu yutkunurken Alaz gözlerini kırpmadan boğazında hareket eden adem elmasına bakıyordu. Yaman şişeyi dudaklarından uzaklaştırdı. Şişeyi tuttuğu elinin baş parmağıyla dudağının üstündeki damlayı sildi. Alaz'ın bu jestle kalbi yerinden çıkacakmış gibi attı. Adam ne kadar seksi göründüğünün farkında bile değildi. Sonra da neden öpemiyorum diye isyan ediyordu? Kalbinden rahatsız olan birinin ölümüne bile neden olabileceğini anlayamıyor muydu acaba? Alaz'ın her ne kadar sağlam bir kalbi varsa da bu adam farkına bile varmadan yaptığı bu hareketlere devam ederse, onda da bir kısım kalp rahatsızlıklarının başlaması an meselesiydi.

Yaman yumuşak sevgi dolu bir sesle sorusuna cevap verdi o sırada.

"Nermin benim ilk ve tek arkadaşımdı."

Alaz kaşlarını kaldırdı. Yavaşça uzanarak Yaman'ın elindeki şişeyi alırken devam etmesi için başını belli belirsiz salladı. Şişeyi dudaklarına bastırdığında Yaman devam etti sözlerine.

"Hiç arkadaşım olmamıştı. Bildiğim tanıdığım insanlar evin içindekilerdi." Hafifçe alayla gülümsedi. "Bir de evin dışında, bahçedeki korumalar tabii."

Alaz huşu içinde Yaman'ı dinlerken o devam ediyordu sözlerine.

"Nermin hayatımıza girdikten sonra benim en iyi arkadaşım oldu. Öyle bambaşka bir kadındı ki... Bana yaşıtıymışım gibi davranıyordu. Tahir amcamı kızdırmak için flört ediyorduk aramızda. Tahir amcam çıldırıyordu ve bu bizim en sevdiğimiz oyundu. Hani vardır ya en iyi arkadaşlar... Sevdiği adamı kıskandırmak için en yakın arkadaşını kullanan kızlar... Nermin'le böyle bir oyun oynuyorduk biz... Şikayet etmeden, usanmadan benimle saatlerce oynardı. Kimse bilmez... Tahir amcama olan sevgisini saatlerce bana anlatırdı. Uzakta olduğu zaman onu nasıl özlediğini, nasıl hasretle yol

gözlediğini... Dertleşirdik biz onunla."

Bakışlarını, gözleri dolmuş olan Alaz'a kaldırdı. Konuşmaya devam ederken sesinde hafif bir titreşim vardı.

"Nermin'in adının sonuna bir sıfat koyarsam onunla olan yakınlığımız bitecekmiş gibi hissediyordum. Nermin benim en iyi arkadaşımdı. Arkadaşlar birbirlerine adlarıyla hitap ederler ya, ben de başka bir sıfatın bizim aramızdaki bağı bozmasını istemedim. Biz onunla yaşıttık. Zamanın önemi yok ki, ruhumuz aynıydı."

Bu kez hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ona. Alaz içinde annesine yanan hasreti, onun annesini daha iyi tanımasından doğan hafif bir kıskançlıkla dinliyordu.

"O yüzden seni çok istedim. Tahir amcam babamdan sonra en çok sevdiğim adamdı. İkisi de benim kahramanlarımdı. Nermin en iyi arkadaşımdı. Düşündüm ki; beni tamamlayacak tek şey onlardan olan bir parça olmalıydı. Sen onların bir parçasıydın. Onlara karşı hissettiğim her güzel duygu sende bütünleşecekti. Benim yarım kalmışlığım seninle tamamlanacaktı. Hayatımda birbirlerini deli gibi seven iki çift vardı. Birbirlerine bakışlarını anlatmaya kelimeler yetmez... Öyle yoğun, öyle sevgiyle bakarlardı hepsi birbirine. Böyle bir sevgiyle çevrelenmiş bir evde, ben tek başıma yalnız kalırdım. O eksikliği tamamlayacak tek şey sendin. Bizi ancak biz anlardık. Dışarıdan gelecek birinin anlaması imkansızdı. Beraberliğin, paylaşımın, dostluğun, sevginin, aşkın ne olduğunu ben onlardan öğrendim. Bunu bilerek, hissederek dünyaya gelecek tek şey sen olabilirdin. Biz kendi gezegenimizi kurmuştuk. Dışarıdan başka birinin içeri girmesi olanaksızdı. İlk başta ben izin vermezdim o mükemmelliği birinin bozmasına. Ben onların bir parçasını istedim. Yalnızca kendim için istedim. Bunu her hücresinde bilerek, hissederek doğacak birini istedim... İstedim ki ben de onu onlar gibi sevebileyim. Eksik parça tamamlansın biz de bir olalım istedim. Kahramanımın ve en iyi arkadaşımın ortak bir parçası ancak benim olabilirdi. Başka kimsenin onu almasına izin vermezdim."

Alaz duyduklarıyla beynindeki her hücrenin minik tit-

reşimler halinde kafasının içinde oynadığını hissediyordu. Sanki Yaman bir düğmeye basmış ve o an başlayan işlem bütün bedenine yayılıyormuş gibiydi. Yaman bağıra bağıra çağırmıştı onu. Daha kendisi doğmadan onu istemiş, kendisine mühürlemişti. Öyle bir istek ve arzuyla örmüştü ki aralarındaki bağı, kopması imkansızdı. Kendisini sadece Alaz'a adamış, sadece Alaz'ı beklemişti. Öyle bir sevgiyle harmanlanmıştı ki ördüğü bağ, bir başkasının bunu koparmaya gücü yetmezdi. Belki de bu yüzdendi hayatı boyunca içinde hissettiği o boşluk. Hayatının ilk yıllarında bu boşluğun annesizlikten kaynaklandığını düşünmüştü. Sonraki yıllarında üzerine babasızlık eklenince bir daha o boşluğun kapanmayacağını, hep öyle yarım kalacağını düşünmüştü.

Oysa bugün, Yaman ona bakarken, gözlerinden kendi gözlerine görünmez o sevgi bağları uzanırken, hücreleri bütünüyle dikilmiş nihayet eksik parçayı bulmuşçasına sevinçle kıpırdanıyorlardı. İçinde kabaran coşku, tıpkı son bir nefesle patlayacak olan o gergin balon gibiydi şu an. Her an tüm bedeni patlayıp, parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu. Göğüs kafesinin altında kalbinin gümbürtüsü, artık alıştığı o hazzı, doyumsuz acıyı hissettiriyordu. Kemikleri çatırdıyor, midesi karın boşluğunda buruluyor, ciğerleri ne zamandır içinde tuttuğunu bilmediği soluğun baskısıyla sızlıyordu.

İki bacağının arasında duran şişeyi, kavradığı avuçlarının arasında neredeyse un ufak edecek bir güçle sıktığının farkında değildi. Büyülenmiş gibi hareketsiz, gözlerini dahi kırpmadan Yaman'ı dinlemişti. Onun gözlerinde kaybolmuş, sesinde huzur bulmuştu.

Yaman onu, o daha doğmadan sevmiş, beklemiş, kendisini adamıştı o sevgiye. Kendisine... Ve bunu Alaz'a öyle hissettirmişti ki Alaz'ın yirmi üç yıllık arayı kısa sürede kapamasını bile sağlamıştı. O tüm ömrünü Alaz'ı beklerken geçirmiş Alaz'ın bundan haberi bile olmamışken kısacık bir zamanda onun da kendisi gibi hissetmesini sağlamıştı.

Onun içtiği su bile boğazında kalır mı diye dikkatle gözleyip her an tetikte beklemiş, elleriyle karnını doyurmuş, yine

elleriyle yıkamıştı. Bir çocuğa gösterilecek özen ve şefkati, bir arkadaşa hissedilecek dostluğu ve bağlılığı, bir kıza duyulacak aşkı ve sevgiyi, yüce bir varlığa duyulacak adanmışlığı göstermişti. Başkalarının ona nasıl baktığını umursamamış, küçümsenmeyi, alayı, her şeyi göze almış yalnızca Alaz'a odaklanmıştı.

Nasıl ki Alaz söz konusu olduğunda hiçbir şeyi, hiç kimseyi umursamıyorsa onu da kendisine benzetmişti işte. Alaz, Yaman'ın yokluğunun düşüncesini bile kaldıramıyordu artık. Yaman nasıl dayanmıştı onca sene? Nasıl yıkılmamış, nasıl ayakta kalmıştı?

Paylaştıkları bu an; ikisinin de hayatında bambaşka bir yol açmıştı. Artık kabulleniş vardı. İkisi bir arada olmadan alınamayacak solukların farkındalığı oturmuştu yüreklerine. Yaman haklıydı... Alaz bu dünyaya onun için gelmişti. Onu Yaman'dan başka hiç kimse anlayamaz, kabullenemez, sevemezdi. İşlediği her günahı, yaptığı her kötülüğü Yaman sevaba, iyiliğe çeviriyordu. Yaman onu anlayacaktı. Biliyordu.... Yüreğinin en derininde hissediyordu bunu. Tüm günahları Yaman'ın gözünde başkalaşacak hepsi sevaba dönüşecekti.

İçinde volkanlar patlarken beynindeki bir ses çığlık çığlığa "Söyle!" diye bağırıyordu. "Söyle ona! Bilsin! Yükünü hafifletsin! O anlar!" diyordu. Ciğerleri patlamak üzereydi. Zorlukla uzun zamandan beri tuttuğu soluğu dudaklarının arasından dışarı salıverdi. Ciğerlerini yeni temiz havayla doldurmak için derin bir nefesi tekrar içine çekti. Dudakları konuşmak için hazırlanırken beyninin gerilerinden cılız bir ses panikle karşı koydu.

"Henüz erken! Hazır değilsin!"

Omuzları düştü. Parmaklarının arasında tuttuğu şişenin dar ucunu avuçlarında ezdi. Gözlerinin tüm yeşilini yok eden büyümüş siyah gözbebekleri içindeki karanlığı örten bir pelerin gibi yayıldı. Bir süre daha o karanlıkla yaşamak zorundaydı. Ancak az da olsa yüreğine bir ümit, içine ferahlık katmak ihtiyacıyla kararmış gözlerini Yaman'a dikti.

"Bir gün... Sana en büyük günahımı itiraf edeceğim..."

Yaman bir heykel gibi kımıldamadan ağzından çıkan sözleri dinledi. Alaz devam etti zorlanarak. Sanki af diliyor, anlamasını istercesine kendisine bakıyordu.

"Şimdi hazır değilim... Ama bir gün öğreneceksin!" diye mırıldandı.

Yaman uzun denecek bir süre gözleriyle yüzünden geçen ifadeleri inceledi. Nihayet dudaklarını aralayıp kararlı bir sesle sanki itiraf edercesine karşılık verdi.

"Ben de..."

İkisi de birbirlerine duru gözlerle baktılar. Bakışlarında berraklık, açıklık, ne olursa olsun asla yargılanmayacaklarını bilmenin güveni vardı.

Alaz duyulur duyulmaz bir sesle rica eder gibi fısıldadı.

"Öpsene beni."

Yaman'ın yüzünde yavaş yavaş büyüyen gülüş, suratında yine sevinçten delirmiş küçük bir çocuk ifadesi oluşturdu. Gözlerini kırpıştırdı şaşkınlıkla. Kaşları kalktı sorarcasına. Sanki aniden öne atılacakmış gibi kızın karşısında otururken kendisini zor tuttuğu belliydi. Tereddütlü bir ifadeyle çekinerek sordu.

"Cezam bitti mi?"

Alaz hafifçe gülümseyerek başını yavaşça iki yana salladı.

"Hiç cezalı değildin ki."

"Ama cezalısın dedin?"

Alaz hüzünle baktı genç adama. "O ceza değildi... İstedim ki bir daha beni ardında bırakma, ne olursa olsun benimle kal. Belki bensizliği hissedersen, bir kez daha göze alamazsın beni bırakmayı."

"Ben sensizliği hep hissettim. Ne demek olduğunu çok iyi biliyorum." dedi Yaman üzüntüyle bakarken. Sanki parçalanan yüreğini o görebiliyormuş gibi hissediyordu.

"Benim de aynı üzüntüyü çekmeme engel ol... Bana o ızdırabı yaşatma!" diye yalvaran bir sesle usulca karşılık verdi Alaz.

Yaman başını telaşla iki yana salladı. Gözlerindeki dehşeti saklayamıyordu. "Asla!" dedi keskin bir sesle. "Asla bunu

yaşamayacaksın! Ben hep senin yanında olacağım. Bizi ancak ölüm ayıracak!"

"O da birlikte olsun!" dedi Alaz ısrarcı, kararlı ve ne istediğini bilen bir tonla.

Bunu istiyordu. Eğer ölürse Yaman'la birlikte ölsün, onun yokluğunu hissetmesin istiyordu.

Yaman öne doğru yavaşça uzandı ve onu kendisine çekti. Bir eliyle, sıkı sıkı sarıldığı şişeyi alıp yanında duran tepsinin üzerine bıraktı. Kollarıyla onu sarmalayarak göğsüne yasladı. Dudaklarını başının üzerine bastırdı. İçine sokmak ister gibi kollarının baskısını arttırdı. Başını eğip dudaklarını önce şakağına sonra boynuna değdirdi. Dudaklarını kulağına yasladı.

"O da birlikte olacak... Ne seni ardımda bırakırım, ne de bensiz gitmene izin veririm."

"Vermezsin. İzin vermezsin sen, biliyorum."

Kollarını Yaman'ın beline doladı. Başını göğsüne yasladı. Yaman'ın inadını, kararlılığını, dediğim dedikliğini çok iyi biliyordu.

Yaman hafifçe geri çekildi. Ellerini Alaz'ın yanaklarına bastırıp yüzünü kendi yüzüne kaldırdı. Gözleri birbirine kilitlendi.

"Asla izin vermem. Sen benimsin. Ölüm bile alamaz seni benden. Daha önce de alamadı, yine alamayacak."

Her kelime yemin gibi çıkıyordu ağzından. Alaz gözlerinde ışıltılarla baktı ona. Kalbi delicesine bir hızla atan Yaman, ansızın onu öpmeye başladı. Günlerdir çektiği hasret ve özlemle çıldırmış gibi yüzünü öpücüklere boğuyordu.

Her öpücüğünün ardından inler gibi fısıldıyordu.

"Çok özledim seni... Öyle çok özledim ki... Sana dokunamayınca ölüyorum sanıyorum..."

Alaz'ın kolları boynuna dolandı. Yaman kollarıyla onu sıkıca sararken ince bedeni kendisine çekti. Sırtını ağacın gövdesine yaslayıp Alaz'ı kucağına yerleştirdi. Dudaklar dudakların üzerine kapandı. Araya giren günlerin yarattığı yoksunluk Yaman'ın tüm direncini yerle bir etmişti. Doyamadığı

bir açlıkla Alaz'ın dudaklarını tarumar ediyordu. Dişlerinin arasına alıyor, çekiştiriyor, emiyor ancak yeterli gelmiyordu. Sıklaşan solukları, bedeninde seğirmelere yol açan güçlü nabzı, hakimiyetini kaybettiğine işaretti.

Alaz, Yaman'ın hissettiklerini çok iyi biliyor aynı hislerle karşılık veriyordu genç adama. Yaman'ın dili ağzının içine girdiğinde büyük bir zevkle karşıladı onu. Elleri adamın ensesine yerleşti. Yaman ne kadar ateşle kendisini öpüyorsa, o çok daha yakıcı bir ateşle karşılık veriyordu. İkisinin de solukları tükenmiş, atan yürekleri üst üste binmişti. Yaman ikisinin de soluk alabilmesi için başını hafifçe geri çekti ve dudaklarını boynuna bastırdı. Soluk soluğa burnundan nefes alıp verirken bedenlerini birbirine mühürlercesine bastırdı.

"Seni böyle sıksam içime alsam istiyorum..." diye mırıldandı dudakları boynunda kımıldarken. "İstiyorum ki... Böyle göğsümün içinde güvende kal, kimse uzanamasın, benden başka kimse dokunamasın sana."

Alaz yanağını Yaman'ın şakağına bastırarak kıkırdadı. Gözlerini huzurla yummuştu.

"Zaten kimseye dokundurtmuyorsun. İçinde taşıyıp yük etme."

"İstemiyorum!" diye hırladı Yaman aksi bir çocuk inatçılığıyla. "Kimse dokunmasın sana! İstemiyorum!"

Alaz başını hafifçe geri çekti. Avuçlarını Yaman'ın yanaklarına kapadı. Dudaklarını şakağına bastırdı. Ardından tıpkı Yaman'ın kendisine yaptığı gibi dudakları yüzünde dolaştı. Tek fark; Alaz, Yaman'ın delice coşkusundan uzak daha sakin, daha ağır hareket ediyordu. Dudakları ağır ağır yüzündeki her santimde dolaştı. Her bir dokunuş tadını çıkarır gibi yavaş, doyuma ulaşır gibi uzundu.

Yaman'ın mest olmuş yüzünde dudaklarının ucunu kıvıran minik bir tebessüm belirdi. Gözleri kapalı yüzünde dolaşan dudaklarının tadını çıkarıyordu. Şu an dünyadaki en mutlu adamdı. Hatta en mutlu insandı. Karşılarına çıkacak her sorun önemsizdi artık. Alaz onu anlıyordu, yanındaydı, en az kendisi kadar seviyordu. Dünyadaki başka hiçbir şeyin

önemi yoktu gözünde. İçi bayram çocukları gibi şendi. Yüzüne yayılan gülümsemeye mani olamıyordu.

"Seni çok seviyorum." diye mırıldandı. Sanki kurmak istediği tek cümle bu, söylemek istediği tek kelimeler bunlardı. Her meramını, her derdini, her istediğini bu kelimelerle anlatmak istiyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı Alaz gülümseyerek.

"Mucizem gerçekleşti," dedi Yaman huşu içinde. "Dualarım kabul oldu, dileğim yerine geldi nihayet."

"Demek ki çok kalpten etmişsin." dedi alayla, kıkırdayarak.

"Hem de tüm kalbimle," diye karşılık verdi Yaman ciddiyetle. Alayı görmezden gelmişti.

Alaz başını kaldırdı. Gözlerini Yaman'ın gözlerine dikti.

"Sende hâlâ o beş yaşındaki çocuk kalbi var," dedi yumuşak bir sesle. "Hâlâ..." diye devam ettiği cümle bahçenin ön tarafından gelen gürültüyle kesildi. Şaşırarak gözlerini etrafta dolaştırdı. Bahçenin içindeki adamlar süratle hareketlenmişti.

Yaman hızla yerinden fırladı. Kollarının arasındaki Alaz'ı hiç zorlanmadan kaldırmış, ayaklarının üzerine basar basmaz kollarının içine hapsetmişti.

"Ne oluyor?" diye bağırdı, ön tarafa koşan adamlardan birine. Yüzündeki ifade aniden değişmişti. Daha iki saniye evvel huşu içinde gülümseyen ifadesi o anda öldürme arzusuyla dolu birinin ifadesine dönüşmüştü.

"Yaman abi geride dur!" dedi genç bir adam. İşaret parmağını kulağındaki kulaklığa bastırarak konuşulanı duymaya çalışır gibi dikkat kesilmişti. Diğer elinde silahı vardı, kaşları çatılmıştı.

"Kürşat!" diye haykırdı Yaman. Panikle Alaz'a döndü.

"Alaz içeri!" dedi telaşla. Kollarının arasındaki bedeni çevirip boynuna dolağı koluyla sıkı sıkı kendisine bastırırken koşar adımlarla peşinden sürüklüyordu.

"Ne oluyor?" dedi Alaz anlamaya çalışır bir merakla.

"Bilmiyorum! Öğreneceğim."

Mutfaktan içeri girdiklerinde elini avucunun içine hapsedip hızlı adımlarla öne ilerledi. Yukarı çıkan merdivenlerin başına geldikleri anda Alaz'ı ileri itekledi.

"Yukarı odaya çık! Ben gelene kadar sakın dışarı çıkma!"

"Ne odaya çıkması be!" diye bağırarak itiraz etti Alaz.

Bir şeyler oluyordu. Bağırışlar yükselmişti ve neler olduğunu bilmek istiyordu.

"Alaz!" diye haykırdı Yaman kararmış gözlerle. "Yukarı çık! Oyalama beni!"

"Yukarı falan çıkmam ben! Sen nereye gidiyorsan, ben de geleceğim!"

Yaman belinin arkasındaki silaha uzanırken öfkeli gözleri Alaz'a dikildi.

"Tartışma benimle! Yukarı!" diye bağırdı tekrar.

Yaman dışarı çıkacaksa kendisi de çıkacaktı. Onsuz gitmesini istemiyordu. İnatçı bir tavırla elini öne uzattı. "Bana da silah ver! Beni arkanda bırakamazsın! Söz verdin!" diye bağırdı karşılık olarak.

Yaman gözlerini yumup sinirle başını arkaya attı. Tekrar başını indirdi ve geriye çevirerek telaşla evin kapısına baktı. Bir an evvel öne fırlamak istiyor ama Alaz'ın peşinden dışarı çıkacağını bildiği için onu güvene almadan çıkmayı göze alamıyordu. Başını hızla tekrar öne çevirdiğinde merdivenlerin yukarısında pijamalarının üstüne giydiği kalın sabahlığın içindeki Ekrem'in karmakarışık bir yüzle aşağı indiğini gördü. Rahatlatıcı bir nefesi ciğerlerine çekti. Arkaya doğru bir adım atarken boş elini yukarı kaldırdı. İşaret parmağıyla Alaz'ı gösterdi.

"Baba!" dedi yüksek sesle. "Alaz'ın dışarı çıkmasına izin verme!"

Geriye doğru bir adım daha attığında Alaz öfkeli bakışlarını Yaman'a dikerek öne doğru bir adım atmıştı. Alaz'ın yanına varmış olan Ekrem onu kollarının arasına çekti.

"Hayır!" diye haykırdı Alaz korkuyla. Ekrem'in güçlü kollarından kurtulup ileri atılmak için debelendi. Yaman kapıdan çıkmak üzereydi.

"Hayır!" diye haykırdı tekrar. "Beni arkanda bırakma!" diye hırsla bağırdı.

"Döneceğim!" dedi Yaman yüksek sesle. Sesinde açık bir güvence vardı. Başını bir saniyeliğine arkasına çevirip ona bakmıştı.

Alaz, Ekrem'in kollarından kurtulmaya çalıştı. Yaman kapıdan çıkıp gözden kaybolmuştu.

"Ekrem amca bırak! Lütfen bırak!" diye bağırdı yalvaran bir sesle. Gözleri dolmuştu. Ancak sinirden mi yoksa yüreğindeki panikten mi olduğunu anlayamıyordu.

"Dur güzelim. Sakin ol! Önce ne olduğunu bi'anlayalım."

"Yaman gitti!" diye bağırdı Alaz çaresiz bir sesle. Yüzü kızarmış, panik tüm benliğini ele geçirmişti. "Yaman gitti! Bırak! Lütfen bırak!" dedi aynı çaresiz sesle, çırpınırken.

Ekrem onu kollarının arasında çevirip göğsüne bastırdı. Alaz hâlâ kurtulmaya çalışırcasına debeleniyordu. Ekrem değil bir başkası olsa tüm gücüyle o kişinin suratına yumruğunu indirip kurtulacaktı ama Ekrem'e karşı hareketleri kısıtlı kalıyordu. Kendisini geri çekmeye çalışırken tekrar yalvardı.

"Lütfen Ekrem amca... Lütfen bırak... Yaman gitti... Peşinden gitmeme izin ver."

"Alaz'ım. Kızım. Bırakamam güzelim. Sabırlı ol. Gelecek birazdan."

"Nasıl gelecek? Ne old..." cümlesini tamamlayamadan dışarıdan gelen silah sesleri duyuldu. Alaz çıldırmış gibiydi şimdi. Hızla silkelenerek Ekrem'in kollarının baskısından kurtuldu.

"Yaman!" diye bağırarak ileri atıldı Ekrem ve kızın peşinden koşturdu.

Alaz evin kapısından uçar gibi dışarı fırlarken önüne çıkan ilk adama haykırdı.

"Silahını ver!" Elini ileri doğru uzatmıştı. Yüzünde ölümcül bir öfke vardı.

Adam şaşkınlıkla ona bakarken kalakalmıştı. Ne yapacağını bilemedi. Alaz elindeki silaha atılırken delirmiş gibi tekrar bağırdı.

"Sana silahını ver dedim!" Hırsla çekerek adamın elindeki silahı aldı. İleri doğru bir adım atacakken bağırarak sordu. "Yaman nerede?"

"Yenge!" dedi adam tedirgin bir tavırla. "İçeri gir yenge. Yaman abim dışarı koymayın, dedi."

Alaz sinirle adamın üzerine yürüdü.

"Ne diyorsun lan sen? Yaman nerede?" diye bağırdı eliyle adamın göğsüne vurup geri iteleyerek.

Adam aldığı darbeyle bir adım geri atmak zorunda kaldı ama tekrar önüne dikildi. O sırada Ekrem yanlarına ulaşmıştı.

"Alaz! Kızım, içeri gir! Yaman döner şimdi." dedi otoriter bir sesle.

"İçeri falan girmiyorum!" diye haykırdı Ekrem'e dönerek. Başını tekrar diğer adama çevirdi. Silahı kaldırıp adamın yüzüne doğrulttu. Dişlerinin arasından konuşarak sinirli bir sesle tekrarladı.

"Yaman nerede?"

Adam dimdik Alaz'a baktı. Bir an yutkundu ancak geri adım atmadı. Gözlerini Alaz'ın gözlerine dikti cesurca.

"İstersen vur yenge. Ama içeri girmen lazım. Bahçeden dışarı çıkamazsın."

Alaz parmağını tetikte tutarken arkasında hareketlenme hissetti. Başını çevirip baktığında dört adamın etrafını sardığını gördü. Hepsi ellerini önlerinde birleştirmiş düz ifadelerle kendisine bakıyordu. Alaz anlamayan bakışlarını adamlara dikti. İçlerinden biri nihayet konuştu.

"Yenge! Vedat'ı vursan da bahçeden dışarı çıkamazsın. Bizi de vurup öyle çıkman gerekecek."

"Ne oluyor Bekir?" dedi Ekrem sert bir sesle.

Bekir bakışlarını Ekrem'e çevirdi. "Çocuklar dışarıda evi gözetleyen birini fark ettiler Ekrem abi. Herifin peşine düştüler." dedi düz bir sesle.

"Yaman nerede?" diye sordu Ekrem aynı tonla.

"Yaman abi, birkaç adam ve Kürşatlarla dışarı çıktı. Adamın peşindeler."

Alaz inlercesine bir ses çıkardı. Silahlı eli aşağı düştü. Be-

denini ağır ağır geriye çevirdi.

"Nereye peşine düştüler?" dedi titreyen bir sesle.

Bekir bakışlarını ona çevirdi. "İleriki ağaçlığın içine girdiler. Adam oralarda bir yerdeydi."

Alaz ileri doğru bir adım attı. Adamlarla olan beş metrelik mesafe anında dörde indi. Adamların dördü birden, ileri adımlamıştı. Bekir anlamasını bekler bir ifadeyle ona baktı.

"Yenge... Çıkamazsın dışarı. Yaman abimin emri. O gelene kadar evde kalacaksın. Ev güvenli şu anda."

Alaz tıpkı saldırıya uğramış bir ceylan yavrusunda görülebilecek bir telaşla açık bulmak istercesine gözlerini etrafta dolaştırdı. Ne kadar hızlı hareket edebileceğini hesaplamaya çalışıyordu. Omzunda bir el hissedince sıçrayarak başını geri çevirdi. Ekrem'in otoriter bir yüzle kendisine baktığını gördü.

"Hadi içeri kızım. Yaman gelir birazdan. O dönene kadar evden çıkmak yok."

Alaz çaresizce bakışlarını kıstı. Gözleri bırakması için yalvarıyordu. İkna etmeye çalışırcasına konuştu. "Motorla peşlerinden gideyim. Yetişirim..."

Ekrem başını iki yana salladı. Gülümsemeye çalışarak konuştu. "Olmaz kızım. Yaman'ı ne benim başıma sar, ne de adamların canına okumasına izin ver. Onlara da yazık."

Alaz sinirli bakışlarını etrafını sarmış adamlara çevirdi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Öfkeyle elindeki silahı aldığı adamın göğsüne vurarak geri verdi. Adam elini kaldırıp silahını alırken gözleriyle öldürecekmiş gibi adama bakarak tısladı.

"Yazdım lan sizi! Gelecek sefere önümde durursanız sıkmazsam insan değilim."

"Eyvallah yenge." dedi adam düz bir sesle. Yüzündeki ifade hiç bozulmamıştı.

Tehdit eder gibi başını salladı. "O yenge lafını da yutturacağım size!"

Sinirli, küskün adımlarla Ekrem'e ters bir bakış atıp eve doğru hareketlendi. Ekrem onun fark etmediği bir gururla

arkasından baktı. Yavaşça yüzünü adamlara çevirdi. Başını ağır ağır yukarı aşağı salladı.

"Aferin. Böyle dik durun. Yaman izin vermediği sürece dışarı çıkmasına engel olun."

"Merak etme Ekrem abi." dedi Bekir. "Yenge bize emanet."

Ekrem takdir ve sevgi dolu bir sesle, "Eyvallah Bekir. Eyvallah koçum," dedi.

Alaz içeri girdiğinde delirmiş gibi evin içinde tur atıyordu. Dışarı çıkamıyordu. Yaman yoktu. Böyle çaresiz kalmak, hiçbir şey yapamamak ona göre değildi. Son yıllarda her tehlikenin, her kovalamanın tam da göbeğinde olmuştu ve şu anki hissettiği çaresizlik, yabancısı olduğu bir duyguydu. Başa çıkamıyordu. Salon ve giriş arası turlarken mutfağın girişinde çekingen bir tavırla duran Halime'yi fark etti. Kadın tedirgin, üzgün bakışlarla ona bakıyordu.

"Alazcım. Bir kahve yapayım mı güzelim?"

Alaz aniden adımlarını durdurdu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Kahve şu an hiç iyi gelmeyecekti. Şu an hiçbir şey iyi gelmeyecekti. Ancak Yaman şu kapıdan sağ salim girdiğinde iyi olacaktı. Onun dışındaki hiçbir şey onu iyi hissettirmeyecekti.

"Şarap şişesi vardı bahçede." dedi Alaz, boş bakışlarla Halime'ye bakarak. "Kahve istemiyorum ben," dedi bu kez ters bir sesle.

Adımlarını ileri doğru hızla atarak mutfaktan bahçeye çıktı. Birkaç adım ötedeki ağacın dibinde duran minderlere çevirdi bakışlarını. Daha yarım saat önce orada huzurla Yaman'ın aşkının tadını çıkarıyordu. Kendisini arkada bırakmayacağına söz veren Yaman, şimdi onu eve kilitleyip yok olmuştu.

Öfkeli adımlarla ilerledi ve açılmış olan ancak henüz bitmemiş şarabı eğilerek aldı. Şişenin yarısı hâlâ doluydu. Sinirle şişeyi kaldırıp dudaklarına götürdü ve geri çekmeden birkaç büyük yudumu boğazından aşağı yolladı. Ayık kafayla kaldıramayacaktı olanları. Beyninde felaket habercisi gibi

dönüp duran tilkileri susturmak için beyninin uyuşmaya ihtiyacı vardı. Şişeyi tekrar kafasına dikti. Eve doğru bedenini çevirip iki adım atmıştı ki duraksadı. Tekrar geri döndü. Diğer açılmamış şişeyi ve tirbuşonu da boştaki eline alarak yeniden eve yöneldi. Mutfağa girip Halime'nin yanından gergin adımlarla geçti.

Halime onun gergin, sinirli ve hüsrana uğramış halini görünce hiç ses çıkarmadan kenara çekilip yol vermişti. Yerleri delmek ister gibi sert bir şekilde attığı adımlarına endişeyle bakarak ağır sessiz adımlarla onu takip etti. Girişte Ekrem'le karşılaştı. Ekrem önünden öfkeyle geçen kıza bakarken ses çıkarmamıştı. Elindeki şişelere ifadesiz bakışlarla bakmıştı sadece. Başını çevirip Halime'nin endişeli yüzünü görünce hafifçe çenesini kaldırdı.

"Dokunma. Bırak yalnız kalsın. Belki sarhoş olursa sızar. Yaman dönene kadar sakinleşmiş olur."

"Bana pek öyle gelmedi Ekrem abi. Sanki asıl kıyamet Yaman dönünce kopacakmış gibi geliyor."

Ekrem salona doğru tedirgin bir bakış attı. Mutfağa doğru hareketlendi.

"Orası kesin! Ben yine Ragıpların tarafa kaçarım. Sen düşün Halime." dedi çocuk gibi bir yüzle Halime'ye bakarak. Ardından elini salladı. "Hadi sen de gel mutfağa, uzak duralım en iyisi. Sen bana bir kahve yap. Laflarız azıcık."

Alaz salonun kapısına dönük olan kanepeye oturarak ayaklarını önündeki sehpaya uzattı. Bir elinde açık şişeyi tutarken diğerini sehpanın üzerine ayaklarının dibine bıraktı. Arkasına yaslandı ve şişeyi tekrar kafasına dikti.

Sarhoş olmak şu andaki en iyi fikir gibi gelmişti. İçinde patlamak üzere olan yanardağ başka türlü sakinliğe bürünmeyecekti. Sarhoş olursa hareketleri yavaşlayacak, beyni düşünmeyi bırakacak, bedeni gevşeyecek ve içinde her an patlamak üzere olan krizi atlatabilecekti. Zaten elinde şu an iki seçenek vardı. Ya sızana kadar içecek ya da gözüne çarpan her eşyayı parçalamaya başlayacaktı. İçinde bir şeyleri parçalama arzusuyla kıvranan tarafıyla başa çıkmakta güçlük çe-

kiyordu. Elleri titriyordu. Bedeni gergindi. Kaşları çatılmış, yüzü solmuştu. Şişeyi tekrar kafaya dikti. Koca yudumları su içiyormuş gibi boğazından aşağı indiriyordu.

Elindeki şişe bitince öne uzandı ve diğer şişeyi zorlanarak birkaç dakikada açtı. Elindeki tirbuşonu ve mantarı sinirle sehpanın üzerine fırlattı. Bakışları karşıya dikilmiş asık bir suratla oturmaya devam ederken şişeyi kısa aralıklarla dudaklarına dayıyordu.

Ne kadar bir süreyi o şekilde geçirdiğini bilmiyordu. Yerinden kalkmadan yaptığı tek eyleme devam ederek kilitlenmiş şekilde oturdu. Bahçeden yine bir hareketlenme sesleri geliyordu ama bu kez aldırmadı. İçtiği onca şarap nihayet etkisini göstermişti. Bedeni gevşemiş, beyni berraklığını yitirmişti. O an hissettiği tek şey boşluk duygusuydu. Hiçbir şeyi hissedemeyecek kadar boştu içi. İyi gelmişti şarap.

Evin kapısının açıldığını duydu ancak yerinden kalkmadı. Yaman'ın sesi kulağına geldi ancak yine yerinden kımıldamadı. Ekrem'in sesi Yaman'ın sesine karıştı. Anlaşılan Yaman neler olduğunu Ekrem'e anlatıyordu. Bir ara adının geçtiğini duydu ama ilgilenmedi. Yaptığı tek hareket ayaklarını sehpanın üzerinden çekmek oldu. Elindeki şişeyi yanında, kanepenin üzerinde, avucunun içinde tutarken oturmaya devam etti. Bu da dibini bulmak üzereydi. Tekrar bir yudum aldı.

Salonun kapısından gelen Yaman'ın sesini duydu.

"Alaz?" dedi yarı çekingen ses.

Yaman farkındaydı öfkeli olduğunun. Adamlar olanı anlatmıştı. Çıkmasına izin vermediği için şu an sinirden kuduruduğunu da biliyordu. Kendisi de olsa aynını hissederdi ama o riski alamazdı. Ne olduğunu bilmediği bir tehlikenin içine girmesine izin veremezdi. Salonun kapısında dikilirken içeri adım atıp atmamakta kararsızdı.

Alaz nihayet aşağı eğdiği başını kaldırıp kirpiklerini yavaşça yukarı kaldırarak gözlerini salonun kapısına dikti. Yaman ona bakıyordu. Bakışlarında tedirginlik, tereddüt vardı. Öte yandan anlamaya çalışmasını ister gibi yalvarırcasına da bakıyordu. Başını hafifçe sağ omzuna yatırmış dudaklarını

birbirine bastırmış, anlayış bekleyen bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu.

Alaz o an kendisini tutmasa kahkaha atacaktı. Anlayış? Ondan anlayış bekliyordu. Alaz'ı bırakıp giderken, üstüne bir de eve kilitlercesine önüne bir yığın adam çıkarırken kendisinin ona anlayış göstermesini mi bekliyordu? Gevşediğini sandığı bedeni yeniden gerilmeye başladı. İçinde dalga dalga yükselen öfke tüm benliğini kapladı. Ağır ağır hareket ederek yerinden kalkmaya çalıştı. Yaman öne doğru bir adım atacakken elini kaldırdı, avucunun içi dur dercesine Yaman'a doğru dönükken dişlerinin arasından zorlukla konuşup, "Sakın!" dedi alçak bir tonla.

Kaşları gözlerinin üstüne düşmüştü. Yaman'ın yüzünden panik, korku ve telaş aynı anda geçti. İleri attığı adımı havada kaldı. Ayağını geri çekti. Bedeni yay gibi gerilmiş, dikkatli gözlerle hareketlerini izliyordu.

Alaz öne doğru sarsak bir adım attı. Bir elinde hâlâ tuttuğu şarap şişesi vardı. Öfkeli gözlerinden ateşler çıkararak Yaman'a baktı. Tekrar ileri doğru bir adım attı.

"Beni arkanda bıraktın!"

Sesi korkunç derecede soğuk ve öfkeli çıkıyordu.

Yaman tedirginlikle yerinde kıpırdandı. Ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Açıklamaya çalışır gibi sakin bir sesle konuşmaya yeltendi.

"Bebeğim... Tehlikeliydi..." diye başladığı cümlesi sertçe kesildi.

"Bana söz vermiştin!" dedi Alaz üsteleyerek. Yaman'ın ne dediğini duymuyordu. Zaten duymak da istemiyordu.

Yaman ikna etmeye çalışan yumuşak bir sesle karşılık verdi.

"Bir tanem... Vermiştim... Ama tehlikenin ne olduğunu bilmiyordum. Zarar görmeni istemedim."

"Beni bıraktın!" dedi Alaz dondurucu bir sesle.

"Bırakmadım! Asla bırakmam!" dedi Yaman başını iki yana sallayarak. İkna etmeye çalıştığı ses tonu çaresizce çıkmıştı.

Alaz'da film o an koptu. Elindeki şişeyi tüm gücüyle Yaman'a doğru fırlatarak evi yerinden oynatan bir sesle haykırdı.

"Beni arkanda bıraktın!"

Sarf ettiği eforla saçları etrafında uçuşmuştu. Yaman suratına doğru gelen şişeyi görünce eğilerek hızla başını yana çekti. Onu sıyırıp geçen ve duvara çarpan şişe büyük bir patlamayla parçalara ayrıldı. Dibinde kalmış olan azıcık sıvı Yaman'ın üzerine sıçradı, cam parçaları etrafa saçıldı. Yaman tekrar doğrulurken gözlerini iri iri açıp şaşkınlıkla Alaz'a baktı.

"Bebeğim, çok mu kızdın?" dedi inanamazmış gibi.

Alaz çıldırmıştı. Hızla ileri atıldı bağırarak. "Ne kızması be? Ne kızması? Kuduruyorum sinirimden! Beni arkanda bıraktığın yetmiyor bir de yoluma taş mı diziyorsun?"

Sinirle Yaman'ın üzerine atılmıştı. Yaman sırıtarak ellerini ileri uzattı ve bileklerini kavradı.

"Kızınca çok seksi oluyorsun." dedi arsız bir ifadeyle.

"Yumruk atarken daha seksi oluyorum!" diye bağırdı Alaz bileklerini kurtarmaya çalışırken.

"Onu biliyorum. Görmüştüm! Şahit olduğum en seksi manzaraydı." diye cevapladı. Yüzündeki sırıtma genişlemişti. Alaz'ı hızla etrafında döndürdü, tek avucunun içine iki elini alarak karnına bastırdı ve sırtını göğsüne yasladı. Kollarıyla onu sarmalarken yüzünü boynuna yaslayarak fısıldadı.

"Sakinleş!"

Alaz kollarının arasında çırpınırken geriye doğru onu tekmelemeye çalıştı. Ancak ayaklarındaki pantuflar çok da sert bir darbe vurmasına engel oluyordu. Bu darbe Yaman için ancak okşama sayılırdı.

"Sakinleşmeyeceğim! Asla sakinleşmeyeceğim!" diye bağırdı debelenirken. Sesi soluk soluğa çıkıyordu.

Yaman birden onu yukarı kaldırıp bedenine yasladı. Alaz'ın ayakları yerden kesildi. Sinirle gözlerini yumdu. "Bırak beni!" diye hırsla bağırdı.

"Bırakırım ama sakinleşip beni dinlemeye karar verirsen." diyen Yaman'ın sesi yumuşak çıkıyordu.

"Dinlemeyeceğim seni! Bir daha dinlemeyeceğim! Yalancısın sen! Sözünde durmayan bir yalancısın!"

Alaz'ın pes etmeye niyeti yoktu. Yaman'ın onu bırakıp giderken arkasında nasıl endişeli birini bıraktığını bilmesi gerekirdi. Yaman aldırmadı sözlerine. Dudaklarını Alaz'ın kulağına bastırdı. Her kelimenin üzerine baskı yaparak keskin bir sesle konuştu.

"Ben! seni! asla! bırakmam! Ben! senin! için! ölürüm! Öldürürüm!"

"Bıraktın!" dedi Alaz düşük, yorgun ve çaresiz bir sesle.

Debelenmeyi bırakmıştı ve öfke yerini üzüntüye bırakıyordu. Gözleri doldu. Dudakları titredi.

"Beni bıraktın. Sen tehlikenin içine atlarken beni bıraktın. Ne halde olduğumu düşünmedin bile."

"Ne halde olduğunu biliyordum. Sana bir şey olsa benim ne halde olacağımı sen biliyor musun?" dedi Yaman sert bir sesle.

Alaz cevap vermedi. Gözünden düşen yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. Burnunu çekti. Yaman yavaşça onu yere bırakırken kollarını sıkılaştırdı. Yanağını şakağına dayadı. Fısıldar gibi konuştu.

"Ben sensiz ölürüm. Sana en ufak bir zarar gelse ölürüm ben. Kendi ellerinle öldürme beni."

Alaz son cümleyle kendinden geçti. Kalbi o an durmuş, tüm bedeni kaskatı kesilmişti. Dizlerinin bağı çözülürken bedeni üzerindeki tüm hakimiyetini kaybetti. Gözleri kararda, kulakları uğuldadı. Karanlığın içine doğru çekilirken hissettiği tek şey yüreğinin tam ortasındaki ateşti.

7. BÖLÜM

Yaman kolları arasında tuttuğu bedenin gevşeyerek aşağı doğru kaydığını hissettiğinde Alaz'ın bayıldığını anladı. Kalbi delice bir hızla atarken hissettiği panik boğazını düğümlemişti. Kollarının arasında tuttuğu bedenin yere düşmesine izin vermeden kucağına alarak yukarı kaldırdı. Zorlukla yutkundu ve geriye doğru bağırmak için başını çevirdi.

"Halime abla!"

Sesi önce net çıkmadı. Boğazı korkudan düğüm düğümdü. Alaz'ın çok öfkeli olduğunu anlamıştı ama bayılacak kadar endişelenebileceği aklına gelmemişti. Tarazlı çıkan sesini yükseltmek için yeniden yutkunurken kucağındaki kızla beraber merdivenlere ulaşmak için acele adımlar attı.

Bu kez sesi evin içinde kükrercesine yankılandı.

"Halime abla!"

Halime korkunun çevrelediği simasıyla mutfak kapısında belirince telaşla bağırarak konuştu.

"Zeynep ablayı ara! Babamı çağır!"

Halime, Yaman'ın kolları arasında bilinçsizce yatan kıza kocaman açılmış gözlerle baktı. Kızın başı arkaya düşmüş dışarıda kalan kolu bilinçsizce sallanıyordu. Yaman'ın yüzü karmakarışık olmuş, hissettiği korku tamamen ifadesine oturmuştu. Halime donup kalınca Yaman adımını attığı ilk basamakta tekrar kükredi.

"Acele et Halime abla!"

Hiçbir güçlük hissetmeden taşıdığı zayıf bedenle merdivenleri hızlı adımlarla çıkıyordu. Halime, kendisine gelerek

sıçradı ve süratle hareketlendi. Cebindeki telefonu çıkarıp bir yandan ekranı açarken bir yandan evin kapısına ilerliyordu.

Kapıyı açar açmaz karşısına çıkan ilk adama bağırdı.

"Ekrem abiyi çağırın. Çabuk!"

Sırtını bahçeye dönüp eve girerken kulağına dayadığı telefonda, karşıdan gelen sese telaşla karşılık verdi. "Zeynep! Güzelim acilen buraya gelmen lazım! Alaz bayıldı!"

Zeynep yalnızca tek bir kelime edip telefonu kapamıştı. "Geliyorum."

Halime merdivenlere doğru hareketlenip aceleyle basamakları tırmandı. Yaman'ın odasına girdiğinde onun kızı yatağa yatırmış olduğunu gördü. Genç adam bir yandan şefkatle saçlarını yüzünden çekerken bir yandan mırıltıyla konuşuyordu.

"Alazım. Prensesim... Aç gözlerini bebeğim... Aç gözlerini."

Sesi endişeden titriyordu ve yalvaran ses zorlukla çıkıyordu dudaklarından.

"Aç gözlerini bebeğim..."

Kocaman yatakta Alaz bilinçsizce yatarken Yaman yanına uzanmış, titreyen ellerini kızın yüzünde dolaştırıyordu. Odaya giren Halime'yi fark edince endişeyle sordu.

"Aradın mı Zeynep ablayı?"

"Yolda. Geliyor Yamancım." Halime ileri doğru adımladı. Yatağın yanına gelince eğilerek kızın saçlarını okşadı. Merakla Yaman'a baktı.

"Ne oldu?"

Yaman karmakarışık bir yüzle Halime'ye baktı. Omuzları güçlükle kalktı.

"Anlamadım. Birden kollarımda kendinden geçti."

Halime soğukkanlı olmaya çalışarak sordu.

"Çok içti ya, sızmış olabilir mi?"

Yaman başını olumsuzca iki yana sallarken yarı sinir yarı korkuyla cevap verdi.

"Hayır Halime Abla. Sızma değil bu. Baygın şu anda... Kendine gelmiyor!"

Halime doğrulup acele adımlarla banyoya yöneldi. Bir

dakika geçmeden elinde bir kolonya şişesiyle geri döndü. Avucuna döktüğü sıvıyı Alaz'ın bileklerine, boynuna sürdü. Ardından avucunu kızın burnuna dayadı. Ancak hiçbir şey olmadı. Alaz kımıltısız, bir ölü gibi yatıyordu.

Açık kapının ardından Ekrem'in sesini duydular.

"Yaman? Halime?"

"Buradayız Ekrem Abi." diye seslendi Halime başını kapıya doğru çevirerek.

Birkaç saniye içinde Ekrem kapıda belirdi. Gördüğü sahneyle kalakaldı. "Ne oldu? Nesi var Alaz'ın?"

Yaman cevap veremedi sadece çaresizce başını iki yana salladı. Halime cevapladı soruyu.

"Birdenbire bayılmış Ekrem Abi. Zeynep'i aradım. Yolda geliyor şimdi."

Ekrem yatağa doğru hareketlendi. Halime geri çekilince Ekrem yerini aldı. Yatağa doğru eğilerek elini uzattı. Kızın yüzüne hafif fiskeler vururken seslendi.

"Alaz! Kızım, aç gözlerini!"

Yaman elini kaldırıp Ekrem'in bileğine yapıştı.

"Vurma baba! Vurma! Canı yanar!"

Ekrem Yaman'ın bakışlarını görünce kalakaldı. Bileği Yaman'ın avucu içinde hapsolmuştu. Yaman nasıl bir güç harcadığını fark etmeden adamın bileğini sıkıyordu. Ekrem usulca başını salladı. Acıdığını belli etmemeye çalıştığı bileğini kurtarmak istercesine yumuşak bir sesle sakince konuştu.

"Tamam oğlum. Zeynep'i bekleyelim. Merak etme sen. İyi olacak."

Yaman bir an avucunun içinde sıktığı bileğe baktı. Yeni fark etmiş gibi parmaklarını hızla gevşetti. Ekrem elini geri çekerken anlayış bekleyen dolu gözlerini babasına kaldırmıştı. Ekrem yavaşça gülümsedi. Elini oğlunun omzuna koyup destek verircesine sıktı.

"Panik yapma oğlum. Çok içti belki ondandır."

Yaman başını iki yana salladı.

"Daha çok içtiğinde bile böyle olmamıştı. Bana çok kızdı. Endişelendi... Tahmin edemedim. Yine tahmin edemedim!"

dedi kendini suçlayan bir tonla. Yüzünü yine kıza çevirdi.

Elini kaldırıp yumuşak dokunuşları yüzünde gezdirdi.

"Alaz! Lütfen bir tanem... Lütfen bebeğim... Aç gözlerini."

Fısıltı gibi çıkan sesi yalvarıyordu. Sabırsız bir tavırla Halime'ye döndü.

"Halime Abla tekrar ara. Zeynep Abla ne zaman burada olacak?"

Yaman'ın sabırsız halini anlayabiliyordu ama Zeynep'i arayalı daha on beş dakika olmamıştı.

"Yamancım. Birazdan burada olur. Yolu biliyorsun."

Yaman sinirle bağırdı. "Yol falan umurumda değil! Gelsin hemen!"

Ekrem araya girdi. "Oğlum sakin ol! Uçacak değiller, azıcık sabret!"

Yaman birden bakışlarını babasına dikti. Sanki o an aklına gelmiş gibi hayıflanarak konuştu.

"Neden hastaneye götürmedim ki? Şimdiye kadar hastaneye varmış olurduk."

"Yaman. Sabret oğlum!" dedi Ekrem otoriter bir sesle.

"Sabredemem! Neden kendine gelmiyor? Kaç dakika geçti! Hâlâ uyanmıyor!" diye gürledi sinirli bir sesle.

"Yaman!" dedi Ekrem uyaran bir sesle. "Sakinleş oğlum! Bu tavrın hiç yardımcı olmuyor ona! Şu an kimsenin böyle bir şeye ihtiyacı yok!"

"Benim ona ihtiyacım var! Neden uyanmıyor?"

Ekrem sıkıntılı bir nefesi dudaklarından dışarı üfledi. Bedenini dikleştirdi. Başını Halime'ye çevirdi.

"Ara kızım! Ara Zeynep'i sor bakalım neredeymiş?"

Halime başını sallayarak cebinden telefonu çıkarıp tuşlayarak kulağına götürdü. Daha kendisi tek laf edemeden Zeynep cevap vermişti.

"Beş dakikaya oradayız Halime Abla."

Halime hiçbir şey demeden kapadı telefonu.

"Beş dakikaya buradalarmış Ekrem Abi."

Ekrem başını salladı. Düşünceli ağır adımlarını odanın ortasına doğru atarak köşedeki geniş kanepeye ilerlerdi. Yor-

gun omuzları çökmüş bir tavırla ağır bir şekilde kanepeye oturdu. Bedenini öne doğru eğerek dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini önünde birleştirdi.

Yaman burnunu Alaz'ın boynuna gömmüş koluyla kızı sarmalamıştı. Çaresiz mırıltısı, sessiz odada Ekrem'in kulaklarına çarpıyordu.

"Alazım. Bebeğim... Aç gözlerini bir tanem. Lütfen aç gözlerini."

Sürekli aynı kelimeleri tekrarlıyordu. Alaz'ın yanında bir yanının üstüne yatmış kızın bedenini kendisine çekmişti. Korumak ister gibi kolunu üzerine sarmıştı. Ekrem oğlunun haline bakınca gördüğü manzara korkutucu gelmişti.

Yaman, Alaz'ı öyle seviyordu ki sevgi kelimesi bile şu anki halini anlatmak için çok hafif kalırdı. Alaz'a en ufak bir şey olduğunda Yaman tamamen insanlıktan çıkıyordu. Tüm kontrolü kaybediyor, başka bir şeye dönüşüyordu. Bir insanın, bir başkasına bu derece bağımlı olması korkutucuydu aslında. Ekrem'in korkusu da bundandı. Yaman, Alaz'sız yörüngesini kaybetmiş, boşlukta sürüklenen bir göktaşı gibiydi. Nereye çarpacağı, nereye zarar vereceği, nerede bir felaket yaratacağı belirsizdi.

Halime sessiz adımlarla odadan çıkıp baba oğlu yalnız bıraktı. Sessiz odada duyulan tek şey Yaman'ın yalvaran mırıltılarıydı. Transa geçmiş gibi dudaklarından aynı kelimeler dökülüyordu.

Nihayet odanın kapısında hareketlenme oldu. Önce acele adımlarla Zeynep girdi içeriye. Ardından elinde bir çantayla Oğuz içeri daldı. Zeynep'in çantasını taşıdığı belliydi. Zeynep yatağa doğru hareketlenirken odanın içine Fırat, Ayşe, Ağrılı, Zilal Ana ve Esat girdi. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı. Hepsi de endişeliydi.

Oğuz sert bir sesle "Ne yaptın lan kıza?" diye sordu.

Yaman duyduğu sesle başını kaldırdı. Gözlerinin etrafı kızarmıştı. Zeynep'i görünce hemen hareketlendi. Oğuz'u umursamadan medet umar gibi Zeynep'e doğru konuştu.

"Zeynep Abla. Kendine gelmiyor! Uyanmıyor! Bir şey yap

abla. Bir şey yap, iyileştir onu!"

"Ne yaptın lan kıza?" diye kükredi Oğuz tekrar.

Zeynep yanaştığı yatağın ucunda birden durdu. Odaya yüzünü çevirdiğinde içerideki kalabalığı görünce otoriter doktor kişiliğine büründü.

"Herkes dışarı! Muayene edeceğim. Hepiniz dışarı!"

Bakışları Oğuz'a kilitlenmişti. Oğuz'un Yaman'ın üzerine atılmak için kendisini zor tuttuğunu fark edince sesini sertleştirdi.

"Oğuz! Şimdi sırası değil! Dışarı!"

Diğerlerinin hepsinin ağzından anlaşılmaz mırıltılar dökülürken Zeynep'in talimatına uymak zorunda kaldılar. Hepsi yavaş yavaş odayı boşaltırken Oğuz delici bakışlarını Yaman'a çevirdi.

"Gel lan dışarı! Hesabını vereceksin bunun!"

Yaman, Oğuz'un sözlerine aldırmadan bakışlarını Zeynep'e çevirdi.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum! Kalacağım!" Yatağın içinde doğrulmuş parmaklarını Alaz'ın eline dolamıştı.

Oğuz sinirli bir adımı ileri atarken çatılmış kaşlarının altındaki öfkeli gözlerini Yaman'a kilitledi.

"Sana dışarı gel dedim!"

Yaman çıldırmış gibi bir yüz ifadesiyle dondurucu bakışlarını Oğuz'a çevirdi.

"Siktir git Oğuz! Siktir git!" diyerek haykırdı.

Oğuz ileri atılacakken arkasından tutan Fırat Oğuz'a engel oldu. Zeynep iki delirmiş adama şaşkınlıkla baktı ve sinirle ayağını yere vurdu.

"Yeter artık! İkiniz de rahat durun! Kozlarınızı sonra paylaşırsınız. Benim önceliğim Alaz! Kapayın çenelerinizi..." Fırat'a gözlerini çevirdi. "Fırat Abi, çıkar Oğuz'u dışarı." Yaman'a döndü. "Sen de dışarı!"

Yaman neredeyse bağırarak cevap verdi.

"Benim ancak cesedimi çıkarırsınız bu odadan! Hiçbir yere gitmiyorum!" Tehdit dolu bakışlarını öldürecek gibi Zeynep'e dikti. Ancak bir canavara ait olabilecek bir yüz ifa-

desiyle tısladı.

"Kızımı iyileştir! Yemin ediyorum doğrarım hepinizi!"

Yaman kendini kaybetmiş gibi bakıyordu Zeynep'e. Zeynep istemsizce korkarak başını geri çekti. Yaman'ın binbir türlü hallerini görmüştü ama ilk defa böyle içine şeytan kaçmış haline şahit oluyordu. Sanki şu an karşısında duran Yaman, bildiği tanıdığı Yaman değildi. Belli etmemeye çalıştığı korkusunu bastırarak başını salladı. Oğuz'un, Fırat'ın zorlamasıyla kapıdan çıkarken ettiği küfürleri duyuyordu ancak dönüp bakmadı. Kapı kapanıp odada sadece üç kişi kalınca Zeynep yatağın üzerine çantasını koyup açtı ve ihtiyacı olanları çıkardı.

"Üzerindekini çıkaralım önce bir muayene edeyim." dedi Yaman'a donuk ifadesiz bir sesle.

Yaman başını salladı cevap vermeden. Alaz'a doğru eğildi ve üzerindeki tişörtü çıkarmak için hareketlendi.

***

Diğerleri aşağı inip salona yöneldiklerinde salonun giriş kapısında duraksamışlardı. Her yere cam parçaları saçılmıştı. Yerde duran kısa cam boru gibi nesne, parçalanan şeyin bir şişe olduğunu gösteriyordu. Parçaların üzerinden atlayarak salona girdiler. Halime elindeki süpürgeyle telaşla salonun girişine varmıştı. Ekrem başını diğerlerine kaldırıp eliyle oturma grubunu gösterdi.

"Buyurun oturun."

"Ne oldu burada Ekrem Ağa?" diye soran Zilal Ana'ydı. Kadın şaşkınca etrafına bakıyordu.

Ağrılı etrafa bakmış tek laf etmemişti. Soran bakışları Ekrem'e yönelmişti sadece. Ekrem'in üzerinde hâlâ kalın sabahlığı vardı.

Ekrem de etraftaki cam parçalarına bakıyordu. Nasıl bir açıklamaya yapacağını o da bilememişti. Soran bakışlarını elindeki süpürgeyi tutan Halime'ye çevirmişti. Halime alçak bir sesle cevapladı.

"Alaz, Yaman'a şişeyi fırlattı."

Herkesin yüzünde oluşan şaşkın ifade bir an Halime'yi güldürecekti neredeyse ama kendisine hakim oldu.

Fırat ve Oğuz onların hemen ardından içeri girdiklerinde Halime de yerdeki parçaları temizlemeye başlamıştı.

"Ne oldu Ekrem Abi burada?" dedi Fırat düz bir sesle.

Yataktan fırlayıp yola düşmeleri ve buraya gelmeleri arasındaki zaman daha yarım saat olmamıştı. Zeynep, Halime'den gelen telefonla hepsini ayağa kaldırmıştı. Onu bırakması için Oğuz'un odasına daldığında diğerlerinin de olayı öğrenmesi gecikmemişti. Hepsi telaşla evden fırlamışlardı.

Ekrem eliyle koltukları işaret etti. Kendisi de tekli koltuğa doğru ilerlerken cevapladı.

"Oturun anlatacağım."

İçlerinde Oğuz isteksiz sinirli adımlarla koltuğa ilerlerken diğerleri sakince yerleştiler koltuklara. Ekrem kendisine bakan yüzlere baktı. Derin bir soluk alıp gece olanları anlatmaya başladı. Omuzlarını silkerek son sözlerini sarf etti.

"Alaz'ı Yaman'ın peşinden gitmemesi için içeride tuttuk ama çok kızdı. İçmeye devam edince de sakinleşir belki diye engel olmadım. Yaman dönünce tartışacaklarını bildiğimden Ragıpların tarafına geçtim sonra çocuklar acil eve gelmen gerekiyor deyince koşarak geldim ki Alaz'ı o halde gördüm."

Halime o sırada işini bitirmiş makineyi topluyordu. Zilal Ana Halime'ye seslendi.

"Halime kızım, çok mu kötü tartıştılar?"

Halime süpürgeyi yere bıraktı. Birkaç adım atıp diğerlerine yaklaştı.

"Alaz sinirle bağırıyordu Yaman'a. Ama Yaman sakindi. Sonra elindeki şişeyi Yaman'a fırlattı üzerine yürüdü. Yaman da Alaz'a sarılarak sakinleştirmeye çalışıyordu. Sesleri düşünce mutfağa girdim ama daha bir dakika geçmeden Yaman'ın telaşla bana seslendiğini duydum. Alaz kollarında baygındı. Yaman korkudan ölecek gibiydi. O da anlamamış birden neden bayıldığını."

Halime omuzlarını silkti durgun bir yüzle. Bakışları üzün-

tülüydü. Oğuz anlatılanları dinleyince öncesine göre sakinleşmişti. Yaman'ın Alaz'ın dışarı çıkmasına izin vermemesini onaylamıştı. Alaz'ın buna kuduracağı da belliydi. Biraz evvel Yaman'a olan öfkesi tepesindeyken, şimdi sakinleşerek hak veriyordu ona. O da olsa izin vermezdi kızın ağaçlık alana dalmasına. Sessizce Zeynep'in aşağı inmesini beklediler. Bu arada Ragıp, Kürşat'la salona girdiler. Fırat iki adamın oturmasını beklemeden sordu.

"Ragıp Abi, kimmiş peki evi gözetleyen. Bulabildiniz mi bir şey?"

Ragıp dudaklarını büzdü, başını olumsuz anlamda salladı. "Yaman çocuklarla beraber peşine düştü ama yakalayamadılar. Adam diğer tarafta ağaçların bitiminde araç bırakmış. Bizimkiler fark edip peşine düşünce, oraya kadar koşmuş olmalı. Sonra araca binip uzaklaşmış. Kim olduğunu, neye benzediğini görememiş kimse."

"Araba mıymış kullandığı araç? O patikaya bağlanan yollardaki mobeselere baksak?" dedi Oğuz.

Kürşat Oğuz'a karşılık verdi.

"Yok Abi. İzlerden anladığımız motosiklet ya da ona benzer bir şey. Altındaki motorla orman içinden devam edip başka bir yoldan da çıkmış olabilir. Mobeselerden bir şey yakalayabileceğimizi sanmıyoruz ama yine de bizim bağlantılarla konuştuk emniyetten. Bakacaklar her ihtimale karşı."

Ayşe sessizce oturuyordu Fırat'ın yanında. Düşünceli bir sesle konuştu.

"Belki de Sansar pisliğidir. Alaz'ın burada olduğunu biliyordur muhakkak."

"Biz de öyle düşündük." dedi Ragıp.

"Tabii Yaman öyle fırlayıp gidince Alaz da endişeden delirdi demek ki." diye tekrar düşünceli bir sesle konuştu Ayşe.

"Delirmek ne kelime!" diye mırıltıyla cevap verdi Ekrem. "Çıldırdı resmen."

"İyi yapmışsınız Ekrem Ağa." dedi Ağrılı. "Ölmesindense, üzüntüden bayılması daha hayırlıdır."

Ekrem ağır ağır başını salladı. Uzun süre herkes sessizce

bekledi. Arada Halime hepsine kahve getirdi. Sabırla Zeynep'in aşağı inmesini beklediler. Nihayet Zeynep ağır adımlarla salona girdiğinde hepsi başlarını ona çevirdi.

"Kuzum nasıl Zeynep'im?" diyen ilk kişi Zilal Ana'ydı. Ayağa kalmıştı. "İyi mi? Bir göreydim kuzumu?" dedi izin ister gibi.

"Otur Anacım. Daha kendine gelmedi. Yaman yanında." Zilal Ana'nın koluna elini koyarak tekrar yerine oturttu.

"Nedir durum Zeynep?" dedi Ekrem ciddi bakışlarla onu izlerken.

Zeynep, Oğuz'un yanını göstermesiyle yanına oturdu. Kendisine merakla bakan bakışlara döndü.

"Baygın hâlâ. Şu an için fiziksel bir sorun yok."

"Bu kadar baygın kalması normal mi? Bir saat oldu neredeyse," diye sordu Ekrem kaşları çatılı sorgular gibi Zeynep'e bakarken.

"Sorun fiziksel değil Ekrem Abi. Psikolojik olduğunu düşünüyorum. Beyni korunma içgüdüsüyle hareket ediyor. Kendini uyutarak sorunlardan kaçış gösteriyor. Uyandırmak için ilaç vermedim. Zaten çok alkol almış. Kendi kendine ayılmasını bekleyeceğiz."

"İyi olacak ama değil mi?" diye üsteledi Zilal Ana endişeli bir sesle.

Zeynep hafifçe gülümseyerek başını salladı. "İyi olacak anacım. Merak etme. Zaten bedeni de yorgun. Hem iyice dinlenmiş olur."

"Yaman nasıl?" diye sordu Ragıp. Sesi dingindi.

Zeynep başını iki yana salladı. Dudaklarını büzdü. Sıkıntıyla önüne düşen saçını kulağının arkasına attı. "Aklını kaçırmış gibi davranıyor. Alaz iyi dedim ama bana inanmadı. Zor ikna etim. Şimdi de yanı başında bekliyor öylece."

"Bu işe bir an evvel bir çözüm bulmamız lazım. Bu çocuklar çok yıpranacaklar yoksa." dedi Ekrem sıkıntılı bir sesle. Elini oturduğu koltuğun koluna koymuş parmakları trompet çalar gibi sürekli hareket halindeydi. Başını Ragıp'a çevirdi.

"Ragıp, nasıl yapılacak bilmiyorum ama bu işi hızlan-

dırmamız lazım. Alaz'ın üzerindeki bu tehlikenin bir an evvel kalkması lazım. Yaman onu ortaya atmayacak. Alaz, Yaman'ın her gidişinde kıyameti koparacak. Durmuyorlar! Yaman onu uzak tutmaya çalışıyor, Alaz karşı koyuyor. Bu şekilde devam ettiği sürece sürekli tartışacaklar."

"Ekrem Abi halledeceğiz bunu, sen rahat ol!" dedi Fırat güven teşkil eden bir sesle.

"Oğlum rahat ol diyorsun da, nasıl olayım? Sen bu gece burada olanı görseydin anlardın. Yaman çıkıp gitti diye çıldırdı Alaz. Peşinden gitmeye kalktı. Adamlar koymadı. Çocuklardan birinin silahını kapıp başına dayadı. Yaman tembihlemiş adamları, önüne set çektiler. Bir an gerçekten hepsini vurup çıkacak sandım. Tutamadım oğlum. Delirmiş gibiydi. Benim bile gücüm yetmedi, fırladı kollarımın arasından."

Ekrem'in şikayet olarak anlaşılabilecek kelimeleri gerçeği anlatmak istediğini belirten endişeli bir ifadeyle çıkıyordu dudaklarından.

"Alaz durmaz geride. Babasının kızı!" dedi Ekrem, başını iki yana sallayarak. Sıkıntılı sesi devam etti sözlerine. "Yaman'ın her gidişinde bu yeniden yaşanacak. Yaman'a da hak veriyorum! Nasıl alıp götürsün yanında? Manyağın biri düşmüş kızın peşine. Yaman yaklaştırır mı Alaz'a o manyağı?"

"Yaman haklı!" diyen ses Oğuz'dan çıktı. "Önceden her şey kontrollüydü biz kuzuya destek verirken. Ama şimdi doğrudan onun peşinde olan biri var. Bu şartlarda güvenlik dışına çıkması ya da tehlikenin tam ortasına dalması mantıklı değil. Kuzu bağırsa da, çağırsa da geride duracak!"

"Daha bir saat önce Yaman'ı dövecektin neredeyse Alaz'a bir şey yaptı diye. Şimdi hak veriyorsun yani?" dedi Zeynep iğneleyici bir sesle.

"Ben kıza bir şey yaptı sandım," dedi Oğuz ağzının içinde mırıldanarak.

"Oğuz saçmalama! Yaman'ın Alaz'a zarar verebileceğini sahiden düşünebiliyor musun?" diye çıkıştı Ayşe kınayan bakışlarını Oğuz'a dikerek.

"Ya ne bileyim yenge? Kuzu o kadar şey yaşadı, onca be-

laya girdi çıktı. Daha bir kez bayıldığını ne gördüm, ne duydum. Aklıma kötü şeyler geldi işte," dedi Oğuz kızaran bir yüzle savunma yaparak.

"Kötü şey Yaman'dan mı gelecek ona? Sırf güvende olsun diye evde bıraktığı için başına şişeyi fırlatmış! Ya başına gelseydi o şişe?" diye çıkışmaya devam etti Ayşe.

Alaz'ı seviyordu. Hem de çok seviyordu ama Yaman'a da haksızlık yapıldığını düşünüyordu.

"Üzülme Ayşe sen! Yaman kafasına şişe yemez. Hızlıdır refleksleri," dedi Ragıp gülümseyerek.

"Ragıp Abi, öyle olduğunu biliyorum. Ama ben bu ikisinin halini hiç iyi görmüyorum. Yukarıda baygın yatan Alaz, ondan daha berbat görünen Yaman. Nasıl olacak bu iş? Ben korkuyorum onların böyle birbirlerine düşkün olmasına. Allah göstermesin birinden birine ciddi bir şey olsa, ötekini kim toparlayacak? Biz nasıl başa çıkarız?"

"Bizim yapabileceğimiz tek şey güzelim..." diye Fırat verdi cevabı. Ayşe'ye bakan gözleri anlayış yüklüydü. Aynı endişeleri o da yaşıyordu. "Onlara huzurlu, güvenli bir hayat için ortam yaratmak. Hep beraber tehlikeleri bertaraf edeceğiz, onlar da huzurla yaşayacaklar."

"Fırat, Yaman'ın yüzünü gördün mü sen biraz evvel? Alaz'a ciddi bir şey olsa sen sanıyor musun biz..." diyen Ayşe elini havada daire yaparak oturan herkesi gösterdi." Hep birlik olsak bile Yaman'ı zapt edebilir miyiz?"

"Kimsenin kimseyi zapt etmesi gerekmeyecek!" diye Ağrılı sert bir sesle konuştu. "Kimse değmeyecek onlara!" Oğullarının üzerinde bakışlarını dolaştırdı. "Bu işi bitireceksiniz! O soysuzun dölünü bulun, yok edin! Ne kurbana, ne de oğlana tek zarar gelmeyecek! "

Fırat babasına içini rahat tutmasını ister gibi başını sallayarak "Üzerindeyim baba." diye karşılık verdi. "Hepimiz peşindeyiz... Benimle iletişime geçtiği anda ipleri ben alacağım elime. Hepiniz içinizi rahat tutun. Halledeceğiz bunu."

"Kuzuyu nasıl zapt edeceğiz peki?" diye düşünceli bir sesle soran Esat'tı bu kez. Bakışları babasıyla abileri arasın-

da mekik dokudu. "Yaman'ı mecbur öne süreceğiz. Kuzuyu nasıl tutacağız?"

Ağrılı kendinden emin bir sesle cevap verdi. Başını yukarı aşağı sallıyordu ağır ağır.

"Ben konuşacağım onunla. Geride durması gerektiğini kabul edecek!"

***

Yaman, yatağın içinde Alaz'ı kollarının arasında tutarken sayıklar gibi aynı kelimeleri söylüyordu.

"Bebeğim lütfen aç gözlerini artık. Lütfen..."

Başını Alaz'ın boynuna, saçlarının arasına gömmüştü. Gözleri kapalı, avucu Alaz'ın yanağını kaplamış, sol kolunun üstüne yatırdığı bedeni, beline sarılarak kendisine bastırmıştı.

Neden böyle olduğunu anlayamıyordu. Zeynep iyi olduğunu söylemişti ama Alaz gözlerini açmadığı sürece bu sözlere inanmak istemiyordu. Kendisini bir mengene içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Alaz'ı üzmeyi asla istemiyordu ama tehlike anında yanında olmasına da izin veremezdi. Onu içeride tuttuğu her seferinde Alaz delirecek ve aynı tartışmalar sürüp gidecekti. Biliyordu... Çünkü kendisi Alaz söz konusuyken nasıl endişeleniyorsa o da aynı endişeyi taşıyordu Yaman için. Şu anda bunu nasıl yapacağını bilemiyordu ama bir şekilde ikna etmesi gerekiyordu Alaz'ı.

Kendisini böyle perişan ederek yaşayamazdı. Bu şekilde yıpranmalarına izin vermesi imkansızdı. Kafasının içinde hem şu anki durumlarına bir çare bulmaya hem de hâlâ gözlerini açmamış olan kız yüzünden içinde gittikçe büyüyen paniği bastırmaya çalışıyordu. Bu kadar uzun süre baygın kalması ona göre normal değildi. Artık uyanmasını ve uğruna ölebileceği parlak yeşil gözlerini dikip ona bakmasını istiyordu. O gözlere her bakışında sessiz bir ormanın huzurunu, dış dünyadaki tüm kötülüklerden uzak tutuşunu hissediyordu. Onun huzuru, güveni, gücü o yeşil gözlerde büyüyordu. Onlara şu anda ihtiyacı vardı.

Kapalı gözlerinden, burnunun üstünde ağırca hareket edip Alaz'ın boynuna düşen damlayı fark etmedi bile. Nefes alırken göğüs kafesi ağrıyordu. Çektiği hava ciğerlerine yeterli gelmiyor, sanki biri boğazına yapışmış gibi zorlukla soluyordu. Dudaklarını birbirine bastırmış, dişlerini kenetlemişti. Kızını istiyordu. Kızının gözlerini açıp kendi kahrolan gözlerine bakmasını istiyordu.

"Yaman?" diyen mırıltıyla gözlerini açıp hızla başını kaldırdı. Sevinç ve endişeyi aynı anda barındıran inceleyici ıslak bakışları dikkatle kızın yüzüne çevrildi.

"Bebeğim?" diye mırıldandı sesi titreyerek. "İyi misin?" diye sordu korkarak.

Alaz başını yavaşça yanağının üzerine çevirdi. Sol yanağı Yaman'ın avcuyla kaplanmıştı. Yorgun gözleri Yaman'ın inceleyici bakışlarına kenetlendi. Islak gür kirpikleri yüzünde öyle muhteşem duruyordu ki Alaz gözünü açtığında bu manzarayla karşılaştığı için şükretti içinden.

"Ne oldu?" diye mırıldandı.

"Bayıldın." diye mırıldandı Yaman. Ucunda çiğ taneleri barındıran gür kirpikleri aşağı düşerek gözlerini örttü. "Benim yüzümden." diyerek suçlu bir sesle devam etti. Tekrar bakışlarını kaldırdı. "Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Alaz, Yaman'ın rengi kaçmış yüzünde bakışlarını dolaştırdı. Yaman'ın suçluluk dolu yüzünü incelerken hafızasından en son geçen görüntüleri düşündü. Yaman'la onu bırakıp gittiği için tartışıyordu. Arkasından gitmesine izin vermediği için delirmişti sinirinden. Salonun girişindeki tartışma geçti aklından. Şişeyi Yaman'a fırlatmıştı o öfkeyle. Hafifçe hareketlenip zorlukla yan döndü. Elini hatırı sayılır bir güç harcayarak yukarı kaldırdı ve Yaman'ın başının üzerine koydu. Parmakları araştırırcasına genç adamın başının etrafında dolaşırken mırıltıyla sordu.

"Başına gelmedi şişe değil mi?"

Yaman elini kaldırıp Alaz'ın elini başından çekerek avucun içine koydu. Dudaklarını elinin üstüne bastırdı.

"Gelmedi merak etme. Hem gelse de bir şey olmaz. Kalın

kafalıyım biliyorsun."

Yüz ifadesi ciddiydi. Kelimeleri ciddiyetle sarf ederken de gülümsememişti ancak Alaz duyduklarıyla dudaklarının kıvrılmasına mani olamadı. Başını belli belirsiz salladı.

"Evet. Kalın kafalısın."

Yaman gözlerini dikip Alaz'ın bakışlarının gerisini görmek ister gibi delici bir ifadeyle gözlerinin içine baktı.

"Neden bayıldın?"

Alaz kaşlarını çattı. Kendinden geçmeden hemen önce ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yaman'ın sözleri beyninde yankılandı. Gözlerini yumdu. Çektiği acıyı Yaman'ın görmesini istemiyordu. Son sözleri içinde bomba gibi patlamıştı. Bedeni üzerindeki hakimiyeti kaybolmuş, sadece yok olmak istemişti.

Düşünceleri yavaş yavaş benliğini ele geçirirken yorgun bir hareketle elini iri avucun içinden kurtarıp uzanarak Yaman'ın ensesine kaldırdı. Alnını Yaman'ın çenesinin altına, boynuna dayadı. Burnunu göğsüne gömdü. Boğuk bir sesle yavaşça geçiştiren bir cevap verdi.

"Bilmiyorum. Belki tansiyonum düşmüştür. Öfkeliydim o an."

"Tansiyonun iyi şimdi. Zeynep Abla ölçtü." dedi Yaman kuru bir sesle.

Alaz utançla inledi. "Buraya mı geldi?"

"Hepsi geldi... Sanırım hâlâ aşağıdalar."

Yaman çenesini Alaz'ın başının üstüne dayamış kollarıyla sararak kendisine bastırmıştı.

"Boşuna hepsini endişelendirmişsiniz." dedi Alaz bıkkın bir sesle.

"Diğerleri umurumda değil. Asıl ben endişelendim." Yaman istemeden de olsa azarlar bir tonla karşılık vermişti.

"Endişelenme." dedi Alaz elini ensesine bastırarak. Sesi rica dolu bir inlemeyle çıkmıştı dudaklarının arasından.

Yaman gözlerini yumarak sıkıntıyla derin bir nefes çekti. Birkaç dakika ikisi de ses çıkarmadan uzandılar.

"Bebeğim, buna bir çözüm bulmamız lazım. Bu şekilde

olmaz..." diye Yaman nihayet üzgün yorgun bir sesle konuşmaya başladı. "Ben sana hak veriyorum. Endişeleniyorsun. Ama bu geceki gibi bir durumla yeniden karşılaşırsak, senin dışarı çıkmana izin veremem. Bunu kabul etmek zorundasın." Yumuşak ikna edici bir tonla konuşmaya çalışıyordu.

"Sen dışarıdayken benim içeride kalmamı bekleme." dedi Alaz inatçı bir sesle.

"Beklerim bebeğim... Bekleyeceğim."

Alaz başını hafifçe geri çekti. Gözlerini Yaman'ın gözlerine dikti. İki isyankar göz birbirileriyle savaştı. Alaz yorgun ancak sakin bir sesle konuşmaya başladı.

"Yaman... Hiçbir savaş tek bir adam tarafından kazanılmadı. Beni geride her bıraktığında ikimize yaptığın haksızlık adil değil. Ben seni anlıyorum. Biz birbirimizi anlıyoruz, değil mi? İkimiz de aynı endişeyi taşıyoruz çünkü. Ama ben eşitlik istiyorum. Bana hakkım olan eşitliği vermezsen kalbim soğuyacak. Sen tek adam gibi davranıyorsun ama bu bir takım işi. Biz seninle takım olmazsak biz olamayız. Bir komutan bile askerleri olmadan zafer kazanamaz. Bu bir takım oyunu ve takım olarak hareket etmemiz lazım. Tek başına bu savaşı kazanamazsın. Benim senin yanında olmama izin vermelisin. Beni geride tutamazsın."

Yaman'ın çelişki dolu gözlerine çaresiz sesi eşlik etti.

"Sana bir şey olursa ben ölürüm." dedi fısıltı gibi çıkan bir sesle.

"Aynı cümleyi ben sana kurabilirim. Ama ben başka bir şey söyleyeyim... O zaman birlikte ölelim. Sen beni bırakıp gidersen ben burada ölüyorum zaten. Dışarıda bir yerlerde sana bir şey olursa öldüm say. Ayrı ayrı olmasın bari. Yanında olayım. Ölürsek de birlikte ölelim."

Yaman dakikalarca tereddüt içinde kıvranarak kızın söylediklerini değerlendirdi. Alaz'ı içeride bıraksa durmayacaktı. Bu kez durdurabilmişti ama bir sonraki seferde kimse tutamazdı onu. Tek başına hareket etmeye kalkarsa kontrolü elinden kaçıracak bu sefer kızın ne yaptığını ya da nerede olduğunu hiç bilemeyecekti. İsteksiz bakışları yine Alaz'a ki-

litlendi. Çaresiz ve isteksiz bir kabullenişle başını ağır ağır salladı. Gözlerinde uyarı sinyalleri bas bas bağırırken sesinde de aynı uyarı bulunuyordu.

"Habersiz hareket etmek yok! İstemiyorum ama bana şans bırakmıyorsun. Dediğin gibi olsun. Birlikte hareket edeceğiz ama gereksiz hiçbir risk almayacaksın!"

Alaz'ın gözlerinin içinde sevinç ışıltıları parlarken yorgunluk belirtileri sanki an be an azalıyordu. Benliğine yeni bir enerji atağı gelmiş gibi yattığı kolların arasında kıpırdandı.

"Tamam. Söz! Gereksiz risk almayacağım."

Yaman dudaklarını kızın alnına bastırdı. Geri çekilirken uyarıları devam ediyordu.

"Yanımdan ayrılmayacaksın! Haberim olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin!"

Alaz uysal bir tavırla kabul ederek başını salladı. Dudakları mutlulukla kıvrılmıştı. Yaman bu kez kaşlarını çatarak sözlerine sert bir şekilde devam etti.

"O siktiğiminin deposunu da bir daha ağzına almayacaksın! Beni sürekli orayla tehdit etme!"

"Kafa dinliyordum orada." diyerek masumca bir savunmayla karşılık verdi.

"Burada dinle kafanı! Kimsenin sana karıştığı yok. Ne zaman yalnız kalmak istersen söyle istediğin yalnızlığı sağlarım ben sana."

Alaz gözlerini devirip başını salladı. Yaman hızını almış halde devam etti.

"Bir daha bayılmak da yok!"

Alaz hayretle gözlerini açtı. "Sen bayılma, ben bayılırım de tam olsun!"

"Bayılırım ben senin yerine! Bayılma sen!" dedi Yaman ters bir sesle.

Alaz kendine hakim olamadan kıkırdamaya başladı. "Yorgunum, kafam bir dünya güldürme beni."

"Gül işte hep böyle. Bayılma, gül sadece."

Kollarının kıskacını arttırarak kızı tamimiyle bedenine bastırdı. Yaman'ın göğsüne yüzü gömülen Alaz şikayet etti.

"Böyle sıkmaya devam edersen yine bayılacağım havasız lıktan."

Kollarını çok hafif gevşetti, dudaklarını Alaz'ın yanağına bastırdı.

"Ben sana soluk olurum..." diye mırıldandı. Çenesini Alaz'ın başına dayayarak mırıltılı bir tonla devam etti.

"Yalnızca mutlu olmanı, huzurlu olmanı, sağlıklı olmanı istiyorum. Beni bir kez daha böyle korkutma. Aklım çıktı sana bir şey olacak diye. Çok korktum bebeğim, öyle çok korktum ki kötü düşünceler beynimi istila ediyor, çıkış bulamıyorum. Kayboluyorum ben sensiz. Kaybolmama izin verme sakın."

Alaz kollarını kaldırıp genç adamın geniş gövdesini sardı. Avuç içleri sert sırtına kapandı. Avuçlarını yumuşak hareketlerle aşağı yukarı hareket ettirirken boğuk bir sesle karşılık verdi.

"Kaybolmayacaksın... Kaybolmayacağız... İkimiz de yolumuzu biliyoruz artık. Bizim için bütün yollar bize çıkar... Hani sen demiştin ya bana; biz dört muhteşem insanın kanından geldik, onları yaşatacağız, hep var olacaklar diye... Biz yaşayacağız. İkimiz de yaşayacağız, onları da yaşatacağız. Bizim yolumuz onların varlıklarıyla aydınlanacak. Biz yolumuzu yine buluruz."

Alaz birden Yaman'ın kollarından sıyrılıp yatağın içinde doğruldu. Bu ani hareketle Yaman'ın yatağa devrildi. Anlamayan bakışlarla Alaz'a bakarken kız acele hareketlerle Yaman'ın bacaklarının üstüne oturdu ve üzerindeki gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Yaman şaşkınca sordu.

"Ne yapıyorsun?"

Alaz parmakları hızla hareket ederken parlayan gözlerini Yaman'a kaldırdı.

"Sana göstereceğim yolumuzu nasıl bulacağımızı."

Yaman şaşkınlıkla gözlerini kızın ellerine çevirirken Alaz son düğmeyi de açarak gömleği iki yana itti ve Yaman'ın geniş çıplak göğsünü ortaya çıkardı.

Bir an duraksayarak Yaman'ın heybetli kaslı göğsüne baktı. Öyle etkileyiciydi ki adamın kaslı bedeni, Alaz o bedende

kaybolmak istedi. Bakışları izlere takıldı. Gözlerinin derinliklerine hüzün ve acı aynı anda oturdu. Yaman uzanarak Alaz'ın yanağını okşadı. İçini rahat ettirme arzusuyla mırıldandı.

"Üzülme. Artık acımıyor."

"Çok canın yandı değil mi?" dedi Alaz kahrolan bir sesle. Gözleri dolu dolu Yaman'a bakıyordu.

"Geçti hepsi... Canım artık yanmıyor. Sen yanımda olduğun sürece canım hiç yanmayacak."

Alaz elini uzatarak parmak ucuyla Yaman'ın hemen belinin yanındaki derin ize dokundu. Yaman dokunuşla birlikte hafifçe irkildi. Hissettiği haz içini titretmişti. Alaz'ın parmakları usulca izin üzerini takip ederken titreyen bir sesle mırıldanarak konuşuyordu.

"Bu benim çıkmazım..." Parmaklarını izin üzerinde kaydırarak devam etti. "Ben çıkmazda kalsam bile sana gelecek bir yol mutlaka bulurum." İzi takip ederek Yaman'ın hemen göbeğinin altındaki derin başka ize dokundu. "Sana gelecek bir yol her zaman olacak, ben o yolu bulurum." Parmakları Yaman'ın diğer yanındaki ize dokundu. "Bu senin çıkmazın..." İzin üzerinde parmakları okşarcasına gezindi. "Sen de bana çıkacak yolu mutlaka bulursun..." Yaman hissettiği karşı konulmaz duygularla boğuşurken bedenindeki kaslar her dokunuşta geriliyor, titriyor, dudaklarının arasından zorlukla aldığı nefesi sessizce geri bırakıyordu. Transa geçmiş gibi Alaz'ın hareketlerini izliyor, kulakları dikkat kesilmiş halde kızın dudaklarından çıkan her kelimeyi yutuyordu.

Alaz'ın parmak uçları Yaman'ın göğsündeki diğer izler üzerinde dolaşarak yukarılara doğru hareketlendi. Göğsünün altındaki izleri okşadı, Göğsünün üzerindeki her bir ize tek tek dokundu. Omuzlarına kadar ulaşan irili ufaklı kesikleri okşadı. Göğsünde, köprücük kemiklerinin hemen altındaki onlarca ufak koyu lekeleri okşuyor, her dokunuş şifa vermek üzere bir duaymış gibi mırıldanarak konuşmaya devam ediyordu. "Hiçbir engel bizim birbirimize ulaşmamıza mani olamayacak. Biz her engeli, her çarpışmayı aşacağız.

Çıkmaza girdiğimiz her anda birbirimize ulaşacak başka bir yol bulacağız."

Parmakları Yaman'ın kalbinin hemen altındaki izlere ulaştığında başını eğerek tam yüreğinin üstüne dudaklarını bastırdı. Yaman hazla gözlerini yumdu. Alaz avucunu dudaklarının dokunduğu noktaya bastırıp gözlerini genç adama kaldırdı. Yaman gözlerini yavaşça açtı, göz göze geldiler. Alaz'ın bakışları kendinden emin, umut dolu bir berraklıkla ona bakıyordu. Gözlerinin içindeki sevgisi Yaman'ı sarsacak bir yoğunlukla dışarı yansıyordu.

"Bizim varış noktamız burası... Biz her türlü o yolu buluruz. İkimiz de kaybolmayız. Çünkü bizim haritamız sende saklı. Bizim definemiz senin kalbin. Sen öyle yüce seviyorsun ki; kimse senin yüreğinle baş edemez. Sen beni böyle sevmeye devam ettiğin sürece biz hep yolumuzu bulacağız. Definemizin haritası yalnızca sende saklı. Yolu ben biliyorum... "Diğer elini kaldırıp parmağını şakağına vurdu usulca. "Benim hafızamda saklı... Her bir çizgi, bir yol demek benim için. Her bir iz, yolumu bulmaya bir işaret, bir ışık..."

Avucu Yaman'ın kalbinin üzerinde yaslı, kararlı derin bakışlarını Yaman'a dikti.

"Ben hazineme sahip çıkarım. Ne senin, ne de benim yolumuzu kaybetmemize izin vermem. Bizim haritamız senin bedenin... Kimse yolumuzu şaşırmamıza engel olamaz. Definemiz burada saklı." derken avucunu bastırmıştı hafifçe. "Yollarımız da çizilmiş... Ne sen kaybolursun artık... Ne de ben..."

Yaman, Alaz'ın sözleriyle dolan gözlerini sakınmadan ona dikti. Göz çukurlarında titreşen yaşlarla bakıyordu. Elleri yavaşça yukarı kalktı ve öne uzanarak avuçları yüzünün iki yanına kapandı. Sesi titreyerek konuştu.

"O define hep sana aitti. Hep sana ait olacak. Yalnızca sen sahip olacaksın ona. Onu değerli kılan sensin çünkü. Benim tek bir kalbim değil, yüz bin kalbim olsa yine hepsini sana veririm. Sen benim duam, mucizem, hediyemsin... Beni eksiklikten kurtaran yarımsın. Benim soluğum, kanım, canım-

sın. Sen benim her şeyimsin... Kaybolmayız değil mi? Biz hep birbirimize çıkan yolları bulacağız?"

Alaz başını salladı gülümseyerek. Yüzü kocaman ellerin arasında kaybolmuştu. Alçak sesle karşılık verdi. "Kaybolmayız. İkimiz de yolu biliyoruz... Kaybolmayız."

Yaman avuçları arasındaki yüzü kendisine çekerek kızın dudaklarına kapandı. Kollarını, bedeni üzerinde boylu boyunca uzanan kıza doladı. Sımsıkı sarmalarken dudaklarını aralayarak kızın dudaklarını ağzının içine hapsetti. Yaman doymak bilmez bir açlıkla kendi dudaklarını kavradığında aynı istek ve arzuyla genç adama karşılık verdi.

Yaman Alaz'ı öperken aldığı şarap tadı başının dönmesine neden oluyordu. Sarhoşluk bu işte diye düşündü coşkuyla. Başını hafifçe geri çekip dudaklarını kızın alt dudağına bastırdı ve ağzını hafifçe aralayıp iki dudağının arasına aldı. Dişlerini hafifçe kızın alt dudağına geçirdi.

Hasret, açlık ve coşkuyla süren ateşli öpüşme yavaş yavaş sakin dokunuşlara dönüştü. Yaman şimdi tüy gibi hafif öpücükleri Alaz'ın dudaklarının üzerine bırakıyordu. Alaz gözlerini yummuş, usul usul burnundan solurken dudaklarının üzerindeki tatlı dokunuşların tadını çıkarıyordu. Haz aldığını belli eden bir gülümseme dudaklarının ucunu kıvırmıştı.

Yaman gözlerini ağır ağır araladı. Yarı aralık gözlerinden kızın yüzündeki ifadeyi görmeye çalışarak minik dokunuşlara devam etti.

"Ömrümsün... Doyamıyorum seni öpmeye...Yüzün öyle güzel ki şu anda... Yanakların pamuk şekeri gibi pespembe..." Yanaklarına dudaklarını usulca dokundurdu. "Dudakların şişti yine," dediği anda sesinde bir suçluluk vardı. "Canın acımıyor değil mi bir tanem?" Dolgun dudaklara yumuşak bir öpücük kondurdu.

Alaz yavaş yavaş gözlerini araladı. Baygın gözlerini, buğulu bakan kararmış gözlere dikti. Başını hafifçe indirerek dudaklarını Yaman'ın dudaklarının üzerine bastırdı.

"Acımıyor... Hatta aldığım hazdan başım dönüyor." diye fısıldayarak cevap verdi. Gözleri bir an zevkle kapanmış su-

ratında huşu bulmuş bir gülümseme oluşmuştu.

"Seni çok seviyorum." diye fısıldadı Yaman.

Alaz gözlerini araladı. Yüzünde sanki cennete kabul edilmiş gibi uhrevi bir ifade vardı.

"Seni çok seviyorum." diye fısıldadı o da. Gözlerinde tam bir teslimiyet vardı.

Yaman derin bir soluk çekip kollarını ona doladı ve bedenlerini birbirine yasladı. Burnunu boynuna gömdü. Derin derin soludu.

"Bu kokudan mahrum olma düşüncesi aklımı kaybetmeme neden oluyor."

"Olmayacaksın." diye mırıldandı. Dudaklarını genç adamın başına bastırdı.

"İkimiz de olmayacağız. Ben senin kokunu tanıyorum. Bana huzur veriyor... Hani böyle çok uzaklara gidersin ama evinin kokusu hep burnunun direğini sızlatır ya... İşte ben senin kokunu aldığımda evime dönmüş gibi hissettim. Artık burnumun direği sızlamıyor. Evime vardım nihayet."

Yaman pür dikkat Alaz'ın sözlerini dinledi. İçinden şükrederek gözlerini yumdu.

"Senin evin benim kollarımın arası. Artık hep evinde yaşayacaksın."

"Biliyorum. Artık evindeyim... Nihayet evimdeyim." dedi Alaz minnetle.

Aşacakları daha çok yol vardı. Daha önlerinde koca dağlar gibi duran sıkıntıları, saklı sırları vardı birbirlerinden ama Alaz ümitliydi. Yaman onu böyle sevdiği sürece onların da üstesinden geleceklerdi. Yaman'ın sevgisi yüceydi. Yaman onu sevdikçe o her şeyle başa çıkabilirdi. Biliyordu... Onlar başkaları gibi değillerdi. Onlar tüm çıplaklıklarıyla birbirlerinin kollarında olacaklar, hiçbir şeyin onları ayırmasına izin vermeyeceklerdi. En kötü anlarını da, en iyi zamanlarını da birlikte yaşayacaklardı. Onlar yaşayacaklardı... Yaşayacaklardı ki; onları bu dünyaya getirenler de onlarla birlikte yaşamaya devam edeceklerdi.

Alaz huzurla gözlerini yumdu, kollarının arasında tuttu-

ğu Yaman'ın başını şefkatle sardı, yanağını başına dayadı. Bu adam onundu. Bu adam kendisi için tüm dünyaya baş kaldırıyordu. Alaz bu adam için canını bile verirdi. Ama onlar yaşayacaklardı... Hem de dolu dolu yaşayacaklardı... Hep yan yana, omuz omuza, birbirlerine yaslanarak, birbirlerini kaldırarak yaşayacaklardı. Gözleri kapalı Alaz, içinde hissettiği şükranı bastıramıyordu. Yaman'ı kendisine verdiği için Yaradan'a ne kadar şükretse azdı.

Başını hafifçe çevirip dudaklarını Yaman'ın şakağının üstüne bastırdı.

"Ne güzel adamsın sen... Çok güzel adamsın," diye mırıldandı.

8. BÖLÜM

"Aha düştü kucağıma!" diyen Fırat'ın heyecanlı sesiyle masada oturanların yüzü ona çevrildi.

Sabaha karşı Yaman ve Alaz aşağı inmişlerdi. Alaz epeyce toparlanmış görünüyordu. Yaman ona ilaç gibi geliyordu ve yok olan enerjisini sanki yeniden yüklemiş gibiydi. Zilal Ana'yı inandırmak epeyce zaman almıştı ama nihayet iyi olduğuna ikna olmuştu.

Sabah olmuştu ve bir geceyi daha ayakta geçirmişlerdi. Ekrem gelenleri bırakmamış hep birlikte kahvaltı yaptıktan sonra gitmelerinde ısrarcı olmuştu. Kadınların el birliği ile hazırladıkları sofraya oturduklarında yine herkesin yüzü gülmeye başlamıştı.

Yaman bir an bile Alaz'ın yanından ayrılmıyordu. Gözleri sürekli üzerindeydi. Alaz söz konusu olunca koruyucu bir kalkan gibi etrafında olmak, ona zarar verecek her şeyin önüne geçmek istiyordu. Bu iradesi dışında gelişen bir tavırdı. Ne kadar korumacı, gözlerindeki temkinli takibin ne kadar dikkat çekici olduğunun farkında bile değildi. Onun her hareketini gözlemliyor, en ufak bir mimiğini dahi takip ediyordu.

Aşağı indiklerinde Ağrılı ağır bir sesle konuşmuş Alaz'ın etrafında dolaşan tehlike konusunda duyarlı olmasını istemişti. Yaman'a hak veriyordu. Önceliği kendisini korumaktı. Alaz hiçbir zaman Ağrılı'ya karşı çıkamıyordu. Onun sözleri her zaman ağır ve içe oturur çıkardı dudaklarından. Şimdi de her ne kadar itiraz etmek istemişse de ses çıkarmadan, yerin-

de huzursuzca kıpırdanarak sadece başını sallamak zorunda kalmıştı.

Yaman, onun Ağrılı'ya karşı çaresiz duruşunu görünce yine kimsenin ummadığını yapıp ona arka çıkmıştı.

"Sadık baba... Biz konuştuk bunu. Birlikte hareket edeceğiz. Ben anlıyorum onu. Bir daha böyle bir endişe yaşamasını istemiyorum. Ona bir şey olacak diye benim nasıl aklım çıkıyorsa, Alaz da aynı şeyleri hissediyor. Ona bu haksızlığı yapmayacağım. Alaz eşitlik istiyor. Alacak istediğini... Benim yanımda olacak. Ne olursa olsun yanımda kalacak. Ben korurum onu. Koruyacağım. O da gereksiz risk almayacak. Geride durmak istemiyor. Hakkıdır. Hem ben ona güveniyorum. Tedbir aldığımız sürece, o da tedbirli davrandığı sürece aklımızdan geçen felaket gerçekleşmeyecek."

Yaman'ın sözlerinin ardından hepsi şaşırmıştı ama Alaz, Yaman'dan destek alınca inatçı, güçlü bakışlarını kaldırıp başını sallamıştı.

"Takım gibi hareket edeceğiz. Yaman'ı ulu orta hedef yapmanızı istemiyorum."

"Kuzu, onun hedef olacağı yok!" diyen Oğuz girmişti araya. Sert bakışlarını Yaman'a çevirerek devam etmişti. "Hani kızı geride tutup koruyacaktın? Kuzu geride durmazsa nasıl güvende olacak?"

Yaman gözlerini devirmiş ters ters Oğuz'a bakmıştı.

"Güvende olacak! Bana söz verdi. Birlikte hareket edeceğiz ama benim kurallarımın dışına çıkmayacak. Ben tehlikeyi bertaraf ederim merak etme."

"O nasıl olacakmış? Cengaver misin sen? Cesursun anladık ama kuzuyu da yanında sürüklersen tehlikenin ortasına atmış oluyorsun." Oğuz yüzünü buruşturarak küçümsercesine bakmıştı ona.

Yaman aynı bakışlarla karşılık vererek küstah bir tonla cevap vermişti.

"Sokrates demiş ki: Cesaret adını verdiğimiz erdem, başıboş bir kahramanlık, anlamsız bir atılganlık ve cüretkarlık, her tehlikeyi düşüncesizce göğüsleme olmayıp; neden kor-

kulup neden korkulmayacağına, neyin göğüslemeye değer olup, neden kaçınmanın iyi olacağına ilişkin bilgiden başka bir şey değildir."

Gözlerini Oğuz'a dikip sert sert bakarak öne eğilerek devam etmişti. "Ben aptal değilim! Cengaver hiç değilim! Sen yardım edeceksin bana! Fırat abi edecek! Esat edecek! Kürşat edecek! Halit edecek! Diğer çocuklar edecek! Siz yardım edeceksiniz, ben de onu koruyacağım. Ama üzülmesine izin vermeyeceğim! Alaz takım olmamızı istiyor, takım olacağız. Onu geride tutarsam kalbi kırılacak. Sen poponu biraz daha fazla hareket ettireceksin, onun da kalbi kırılmayacak. Benim yanımda olacak. Ben de onun yanında olacağım. Ben ona güveniyorum. Gereksiz risk almayacak. Çakal'ı önüme nasıl attıysa bundan sonrasıyla da başa çıkabilir." İşaret parmağını kaldırmış, üzerine basarak konuşurken sanki havayı deliyormuş gibi Oğuz'a doğru parmağını sallarken, "Sen de orada olacaksın. Yardım eli gerektiğinde uzatacaksın elini. Onun kalbi kırılmasın, ben senin bile elini tutarım," demişti.

Oğuz gözlerini kısarak, "Senin bile derken?" diye sormuştu.

"Genelde o elini kırmak istiyorum çünkü. Artık istisna yapmanın zamanı geldi sanırım."

Alaz ters ters Yaman'a bakıp azarlayan bir tonla, "Takım olalım dedim sen de kabul ettin. Artık Oğuz abimle didişmeyi de bırak!" diye araya girmişti.

Yaman savunmacı bir edayla, masum gözlerini hızla Alaz'a çevirerek eliyle çabucak Oğuz'u göstermişti. "Elimden geleni yapıyorum bebeğim. Görüyorsun işte."

Alaz gözlerini devirmiş, diğerlerinin yüzünde gülümsemeler belirmişti.

"Artık didişmeyin! Arkadaş olmaya çalışın. Ben yoruluyorum aranızda kalmaktan."

"Ben elimden geleni yapıyorum. Ama o sürekli üzerime geliyor!"

Oğuz tam ağzını açıp karşılık verecekken Alaz ondan önce davranmıştı.

"Çocuk gibi abimi bana şikayet etme. Ben senin ne mal

olduğunu biliyorum."

"Bir tanesin kuzu!" demişti Oğuz memnuniyetle. Zevkten dört köşe olmuş bir yüz ifadesiyle Yaman'a küçümseyici bakışlar atıp arkasına yaslanmıştı.

Alaz bu kez uyaran gözlerini Oğuz'a çevirmişti. "Abi... Ben seni de biliyorum. İstersen şansını zorlama!"

Fırat oturduğu yerde elini dizine vurarak kahkahayı basmıştı. "Arkandayım kuzu. Bu ikisini sen yola getirirsin."

Alaz ciddi bakışlarla önce Fırat'a bakmış ardından Ağrılı'ya çevirdiği bakışları yumuşamıştı.

"Ağrılı, biliyorum geride durayım istiyorsun. Ama ben geride duramam. Ben o istediğiniz kişi olamam. Sana söz veriyorum dikkatli olacağım. Yaman'ın yanında olmak istiyorum. Hep birlikte hareket edelim istiyorum. Herkes bu kadar çabalarken benim sessizce bir köşede beklememi isteyemezsiniz benden. Böyle hiçbir şey yapamadan çaresizce oturamam. Kalbim dayanmıyor... Çaresizce beklemeye kalbim dayanmıyor. Hiç değilse bilirim ki yanımda... Sen de üzülme lütfen. Bana bir şey olmayacak. Hiç hata yaptım mı şimdiye kadar? Beni çok iyi eğittiniz. En azından bana verdiklerine güven."

"Ben sana hep güveniyorum kurban... Ama hiçbir zaman gerçekten bir namlunun ucunda olmamıştın. Bu sefer korkuyorum kurban. Elimde değil... Sana bir şey olursa ben öteki tarafta babana hesap veremem. Başımı önüme eğdirme benim. İstediğin gibi, emanetine sahip çıkamadım diyemem ben babana."

"Öyle bir şey olmayacak! Ben senin başını eğdirmem Ağrılı. Sadece azıcık güven bana. Geride durmamı isteme!"

Alaz yalvaran bakışlarla ona bakarken Ağrılı emin olamayan çaresiz bakışlarını medet umar gibi Yaman'a çevirmişti. Yaman güvence verircesine başını sallamıştı.

"İçin rahat olsun. İkimiz de başını eğdirmeyeceğiz. Hayatım pahasına koruyacağım Alaz'ı. Senin kadar benim de boynumun borcu bu. Artık bana emanet."

Ağrılı tam olarak içi rahatlamasa da karşısında oturan iki

gence bakınca daha fazla karşı koyamayacağını anladı. Yaman elini sahiplenircesine Alaz'ın dizine koymuştu. Omuzları birbirine değiyordu. Alaz onayını almak ister gibi umutla ona bakıyordu. Yaman, kendisine bakan birinin kalbini burkacak kadar içten bakan gözlerini çevirerek Alaz'ı izlemişti. Alaz mutlu olsun, gülümsesin, ona aşkla baksın başka hiçbir şeyin önemi yoktu onun için. Destek isterse destek verirdi, güven bana derse güvenirdi. İkisi bir arada olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilirlerdi, inanıyordu buna.

Şimdi ise; masada herkes kahvaltı ederken Fırat'ın cep telefonuna gelen mesaj sesinden saniyeler sonra verdiği tepkiyle yüzler ona çevrilmişti.

Fırat ışıldayan gözlerini kaldırıp masadakilere baktı.

"Puşt irtibata geçti!"

Telefonu masanın üzerine bıraktı. Ağzı kulaklarında bakışlarını Oğuz'a çevirdi. Avuçlarını birbirine sürterek konuştu.

"Düştü mü kucağıma? "

"Allah yardımcısı olsun abi." dedi Oğuz sahte bir üzüntüyle... Koca bir dilim böreği ağzına atarak boğuk bir sesle devam etti. "Madara olacak şerefsiz!"

Fırat şeytanca sırıtmaya devam ederken bakışları bu kez Yaman'a çevrildi.

"Yaman koçum, birkaç gün kulakların çınlarsa idare edeceksin artık. Az biraz hakkında ağır gıybet yapacağım!"

Oğuz kıkırdadı. Parlayan gözleri Yaman'la Fırat arasında mekik dokudu.

"Az biraz değil yav! Çekinme, yabancı yok! Dibine vur gıybetin! İnandırıcı olsun!"

Alaz gözlerini kısarak Oğuz'a baktı. Yaman anlamayan bakışlarını iki kardeş üzerinde dolaştırıyordu.

"Abi," derken uzatarak yaptığı uyarıcı hitapla Alaz sağ elini kaldırdı. İşaret ve orta parmağını iki gözünün hizasına kaldırarak Oğuz'a çevirdi tekrar.

"Gözüm üstünde! Basma damarına!"

"Gıybet ne?" dedi Yaman anlamadığı belli olan meraklı bakışlarını Alaz'a çevirerek.

Alaz kendini tutamayarak kıkırdadı. "Şehir çocuğu!" dedi dudaklarını bükerek alayla.

Peşine diğerleri de gülmeye başladı. Yaman kaşlarını çattı. Suratında masum karışık bir ifade vardı. Yardım dilenircesine Alaz'a bakıyordu. Alaz bir an içine dolan sevgiyle yüreğinin patlayacağını sandı. Yaman öyle çocuksu bakıyordu ki kendisine, ne yaptığını kendisi de fark etmeden, elini yanağına bastırdı şefkatle. Gözleri birbirine bakarken kana kana su içercesine birbirlerinin ruhlarını çektiler sanki içlerine. Yine etrafları boşalmış, yalnız ikisi kalmış gibiydi. Alaz, Yaman'ın bakışlarındaki duruluğa inanamıyordu. Bir adam bir kadına nasıl böyle bakabilirdi ki? Sevgiden boğulup öleceğini sandı. Şefkatle yanağını okşayarak anlayışlı bir sesle açıkladı.

"Hakkında ileri geri konuşacak Fırat abim. Dedikodunu yapacak yani."

Yaman anladığını belirtir gibi kaşlarını kaldırdı. Omuzlarını silkti.

"Hee sorun değil. Yapsın dedikodumu. Bana koymaz."

"Tabii koymaz. Kimi tınlıyorsun ki zaten? Ha sana konuşmuşuz, ha duvara!" dedi Oğuz imalı bir sesle.

Yaman, Alaz'a bakmaya devam ederken yüzü bir şeyler duyuyormuş gibi dikkat kesilmiş halde, kısılmış gözlerle sordu.

"Bebeğim? İçerde sinek mi var? Ben bir vızıltı duyuyorum. Sen de duyuyor musun?"

Alaz gülmesine engel olamıyordu. Elinden geldiğince sinirli bir tepki vermeye çalıştı ama gülerken bunu yapmak epey zordu.

"Başlamayın yine! Yahu nedir sizin kuma gibi çekişmeniz. Arkadaş olun dedim."

"Kuma deme? Kumalar paylaşır. Ben paylaşmam seni kimseyle. Söyle uzak dursun!" dedi Yaman ters bir sesle kaşlarını çatarak.

Alaz, onu duymazlıktan geldi. Yaman her zamanki gibi bildiğini okuyordu. Genç adam dik dik ona bakmaya devam ederken o gözlerini Fırat'a çevirdi.

"Abi plan ne? Ne yapıyoruz şimdi?"

Alaz'ın sorusuyla gözler Fırat'a çevrildi. Yaman, Alaz'ın elini avucunun içine alarak bacağına dayadı. Fırat arkasına yaslanıp elinde tuttuğu çay bardağını dudaklarına yaklaştırdı. Kafasının içinde bin tilki dolandığı belli bir ifadeyle düşünceliydi bakışları. Bardağı masaya geri koyarken düşüncelerini dile getirdi. Bakışları önce Yaman'a çevrilmişti. Kafasındaki plana en çok o destek olacaktı. Diğerleri Fırat'ın anlattıklarını dinlerken yüzlerinden farklı ifadeler geçiyordu.

Ekrem, Ragıp ve Ağrılı gergin, Ayşe, Zeynep ve Zilal Ana huzursuz, Oğuz her zamanki gibi tepkisiz, Esat'ın ise her ne kadar tepkisiz kalmaya çalışsa da hissettiği kuşku belirgindi. Alaz'sa hepsinden farklı olarak tedirgindi ve içinde büyüyen korku yüzüne de yansıyordu.

Bu plandan hoşlanmamıştı ama Fırat o kadar mantıklı ve doğru konuşuyordu ki itiraz edecek gücü bulamıyordu kendinde. Tek yapabildiği an be an artan gerginliği ile Fırat'ı dinlemekti.

Yaman yanında oturan kızdan yayılan korkuyu koklayabiliyordu. Avucunun içinde yumruk olan küçük el gittikçe geriliyordu. Kendisi için korkuyordu biliyordu. Güç vermek istercesine parmaklarının baskısını arttırıp hafifçe elini sıktı. Bakışlarını ona çevirdi. Alaz kirpiklerinin arasından saklayamadığı endişeyle ona bakıyordu. Yaman derin gözlerle ona bakarak sakinleştirmeye çalıştı. Bu bakışlar Alaz'ın ruhunu sarmalıyordu. Yaman onu bırakmazdı. Yaman hep onun yanında olacaktı. Yaman'ın avucunun içindeki eli kasıldı. Bakışları çaresizdi.

"Hiçbir şey olmayacak. Kalkacağız altından. Endişelenme sakın," diye mırıldandı Yaman.

Fırat bakışlarını Alaz'a çevirmişti. Kızın yüzündeki korku o kadar belirgindi ki Yaman'a bakan gözlerinin içinde dehşet çığlıkları yankılanıyordu. İçinde bir burkulma hissetse de sözlerine devam etti. Başka çareleri yoktu. Bu riski göze almak zorundaydılar. Başını yavaşça Ragıp'a çevirdi.

"Ragıp abi, öncelikle adamın Yaman'a ulaşamaması için birkaç gün zorlayalım. Yaman'ı hiçbir yerde tespit edemesin.

Ona ulaşamayınca sabırsızlanacaktır. Sonuçta kurbanının programını bilmek, ne zaman, nerede olduğunu tespit etmek isteyecektir. Bu noktada zorlandığında benim yardımımı mecbur kabul edecek. Benim verdiğim istihbaratla Yaman'a ulaştığında bana güveni artacak. Ben Yaman'a yakın ancak ona düşman olan biri olacağım onun gözünde. Beni Truva Atı gibi görmeli."

Ragıp başını sallarken dudaklarının arasından çıkan kelimeler neredeyse zorlukla çıkıyordu. Onun da hoşuna gitmemişti bu plan ancak karşı koymasını sağlayacak işe yarar başka bir plan da yoktu şu an.

"Orasını merak etme sen. Birkaç gün değil ne kadar istersen o kadar gözden uzak tutarız. Çocuklar o konuda iyidir. Herkesi yanıltırlar evelallah."

Bir saate yakın hep birlikte önlerindeki birkaç gün nasıl hareket edeceklerini konuştular. Herkes kendi üzerine düşeni yapacaktı. Yapılacaklar sırayla belirlenmişti. Öncelikle Sansar'ı ele geçir, Alaz'ı kimin ortadan kaldırmaya çalıştığını öğren, elinde sağlam dayanak olunca da o kişiyi ortadan kaldır. Sonrası zaten bilindik günlük belalardı.

Bozdumanlar kahvaltı sonrası kalktılar. Fırat, Sansar'la iletişime geçip ilk oltayı atmıştı. Birkaç gün sonra adam elinde istediği kıvama gelmiş olacaktı.

Fırat'ın sadece aile üyelerinin bildiği en büyük özelliğiydi bu. İnsanları fark etmedikleri bir ustalıkla manipüle ederdi. İstediğini alabilmek için insanları yönlendirir bunu öyle bir ustalıkla yapardı ki karşındaki her neyi yapıyorsa bunu kendi isteğiyle yaptığını sanırdı. Fırat zeki bir adamdı. Hatta çoğu zaman Alaz'ın ona "Şeytan!" diye alayla suçlamada bulunmasına neden olacak kadar zeki bir adamdı.

İçine yerleşen ve sürekli bir devinimle tüm organlarını dürten endişeyi bastırabiliyor olmasının tek nedeni Fırat'ı iyi tanımasıydı. Sansar hakkında epey bilgi edinmişlerdi. Adamın ne kadar zeki olduğu belliydi. Şimdiye kadar kimse adama ulaşamamıştı. Ama Sansar'ın bilmediği bir şey varsa ki; o da en az kendisi kadar zeki olan birkaç adamla başa

çıkmaya çalışacak olmasıydı. Ki bu adamların biri bile yeteri kadar tehlikeliyken şimdi hepsinin iş birliği yapması ve el ele vermiş olması, önlerine çıkacak herkesi yıkıp geçebileceklerinin en sağlam kanıtıydı. Sansar'ın şansı yoktu. Farkına bile varmadan, kendisine verilen işi kabul ettiği anda sonunu hazırlamış olan kapanın içine girmişti.

***

Herkes gittikten sonra Yaman ve Alaz sessizlik içinde bir süre salonda zaman geçirdiler. İkisi de konuşmuyordu. İkisinin de kafasının içinde derin düşünceler vardı.

Alaz dalgın bir şekilde kafasının içinde saniyede bir değişen konuları sıraya koymaya çalışıyor ancak bir konudan diğerine atlayan düşünceleriyle işin içinden çıkamıyordu. Kafası çıfıtçı çarşısına dönmüştü. En iyisi bir süre hiçbir şey düşünmeden öncelikle kafasının içindekileri dinlendirmek sonra dingin bir zihinle her şeyi sıraya koyarak bir çözüme ulaşmaktı. Gözü kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde bıraktığı kitaba takıldı. Şu an başka bir şeyle kafasını meşgul etmek iyi bir fikir gibiydi.

Kanepede kaykıldı ve sırtını kanepenin koluna yaslayarak kitabı eline aldı. Bacaklarını uzatarak üst üste attı. Kaldığı sayfayı açıp sessizliğe gömülmeden hemen önce şikayetçi bir tonla mırıldandı.

"Bir süre kafamı dağıtmam lazım. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Yanında oturan Yaman kulağına çarpan sözlerle kendisinin de aynı durumda olduğunu fark etti. Onun kafası da karışıktı. Yapılacaklar konusunda endişesi yoktu. Onun bütün endişesi bu süreçte Alaz'ın yıpranmasıydı. Alaz şu an tedirgindi ve tedirgin olduğu her an mutsuzluğu da yüzüne yansıyordu. Oysa onun mutsuz olmaması, gülümsemesi lazımdı. Yaman, onun yüzündeki gülümsemeyi gördüğünde yaşadığını hissediyordu. Her şey sadece gülümsemesinin hiç kaybolmaması içindi.

Başını yavaşça yana çevirip Alaz'a baktı. Asık bir suratla kitap okuyordu. Dikkatini tamamen okuduğu kitaba vermişti ancak yüzündeki asıklık sanki orada asılı kalmış gibiydi. Sıkıntıyla iç geçirdi. Gözleri yorgunlukla ağır ağır kapanıp açıldı. Bedeni dinlenmek için yalvarıyor gibiydi. Sıkıntılı hissettiğinde yaptığı şeyi yaptı. Eli başına gitti. Kısacık saçların üzerinde avucunu sürttü, ensesine indirdiği parmaklarını kıvırdı ve sıkıntıyla ensesini sıktı.

Uykuya ihtiyacı vardı. Bütün gece gözünü bile kırpmamıştı. Fakat Alaz olmadan uyumak istemiyordu. Şu an ona bakınca okuduğu kitaptan da onu uzaklaştırmak istemediğini fark etti. Hazır kafasını dağıtacak bir şey bulmuşken birkaç saat de olsa kendi kendine kalmaya ihtiyacı vardı. Birkaç dakika gözlerini yumarak düşündü. Gözlerini salonun kapısına çevirdi. Yukarı gidip birkaç saat uyumak iyi fikir gibiydi. İsteksiz boş bakışları boş kapıda kaldı. Alaz'ın yanından ayrılmak istemiyordu ki, yukarı çıkarsa ondan uzak kalırdı.

Kararını vererek bedenini yorgunlukla hareket ettirdi, bacaklarını yukarı toplarken bedenini yavaş yavaş kanepenin üzerine yatırdı, başını Alaz'ın kucağına bıraktı. Kendi etrafında yüz seksen derece dönerek yüzünü Alaz'ın karnına dayadı ve ellerini göğsünde birleştirdi.

"Biraz burada uyuyayım," diye mırıldandı sadece.

Alaz gözlerini okuduğu kitaptan kaldırdı. Başını sallarken elindeki kitabı bıraktı. Kanepenin sırtında katlı duran ince battaniyeye uzandı. Yaman'ın üzerine örtüp, sırtını kapadı. Ardından tekrar kitabı sol eline alıp kanepenin koluna yaslayarak okumaya devam ederken diğer elini Yaman'ın başının üzerine koydu. Parmakları kendinden bağımsız genç adamın başının üzerinde hareket ediyordu. Başını okşayan parmakların huzur verici etkisiyle Yaman gevşeyerek gözlerini kapadı. Alaz'ın bedeninin kokusu bir yandan ciğerlerini doldururken başının üzerindeki parmakların dokunuşu, onun tarafından kutsanıyormuş hissi yaratıyordu. Derin bir nefesi ciğerlerine çektiğinde göğsü şişti, omuzları havalandı. Birkaç saniye iyice yerleşmek ister gibi kıpırdandı. Alnını

Alaz'ın karnına yasladı. Gözlerini sıkıca yumdu. Her ne kadar boğuk çıksa da Alaz'ın duyabileceği bir sesle mırıldandı.

"Ben uyanana kadar gitme sakın. Beni burada yalnız bırakma."

Alaz başını şefkatle okşadı. Gözlerini kitabın satırlarından ayırmadan mırıldanarak karşılık verdi.

"Ben sensiz bir yere gitmem. Uyu sen. Ben buradayım."

Yaman rahatladığı anlaşılır bir nefes aldı. Ve o anda başlayan ikisi arasında sessizlik saatler boyu sürdü. Alaz kafasındaki her şeyden uzaklaşıp kitabını okurken Yaman kucağında huzurla uyuyordu. Salonda çıt çıkmıyordu. Alaz bu sessizliğin ve huzurun tadını çıkarıyordu. Elinin altında Yaman'ın teninin yumuşak ancak sakallarından dolayı pürüzlü dokusu hissettiği huzuru sonsuzluğa taşıyacakmış gibi bir inanç yerleştiriyordu içine. Her nefeste karnına vuran soluğunun sıcaklığı tüm vücuduna yayılıyor, varlığıyla kalbini dağlıyordu. Alaz hayatının en huzurlu anları ile birlikte, bir yere ait olduğunu bilmenin en rahatlatıcı, birine duyulan sevginin en yakıcı etkilerini yaşıyordu o anda.

Her ne kadar okuduğu kitaba kendisini kaptırmış olsa da bu huzuru Yaman'ın yanında hissettiğini biliyordu. Yaman varlığıyla ona hayat aşılıyordu. Sevgisi sınırsız, desteği sonsuz, varlığı koşulsuzdu. O sadece Alaz için vardı ve Alaz sadece onun için var olmak istiyordu. Kucağında küçük bir çocuk gibi masumca uyurken yorgun yüzü gevşemişti. Göğsünde çapraz bağladığı kolları derin uykusunda gevşemiş kanepeye yayılmıştı. Alaz bıkıp usanmadan elinin altındaki başı usulca okşamaya devam ediyordu. İlk defa kendisini Yaman'ın karşısında güçlü hissetti. İlk defa o, Yaman'ın kollarında kesintisiz huzurlu uykusunda uyumuyor, Yaman onun kollarına sığınıyordu. Kalbi göğsünü patlatacakmış gibi atıyordu. Ne çok seviyordu bu adamı? Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar büyümüştü sevgisi? Yaman kanına karışmış, içindeki hiç geçmeyen o yalnızlık hissini tedavi eden bir ilaç gibi benliğine işlemişti.

Sessizliğin cirit attığı salonda iki beden birbirine sokul-

muş, birbirlerinin varlığında hayat bulurken Halime kapıda görünmüş tam ağzını açıp Alaz'a bir şey isteyip istemediğini soracakken Alaz'ın yalnızca kirpiklerini kaldırıp ona bakarak başını yavaşça iki yana sallamasıyla sesini çıkarmadan geri çıkmıştı.

Alaz bu huzurlu sessizliği kimsenin bozmasına izin veremezdi. Saatler sonra gözleri kapanır gibi olurken elindeki kitabı kapatarak yine yanındaki sehpaya bıraktı yavaşça. Bakışları ağır ağır Yaman'a indi. Alaz bedenini hafifçe hareket ettirdi, Yaman huzursuzca kıpırdandı. Kolları sanki bir şey arıyormuş gibi kalktı ve yattığı yere tekrar yerleşirken Alaz'ın belini sardı. Başını tekrar kucağına yerleştirdi. Alaz bir kolunu kanepenin sırtına dayadı. Sol eli şefkatle Yaman'ın şakağında dolaştı. Başını ağır ağır aşağı eğdi ve dudaklarını Yaman'ın şakağına bastırdı. Birkaç saniye hiç hareket etmeden dudaklarının altında Yaman'ın düzenli atan nabzını hissederek bekledi. Gözlerini yumdu. Kalbi delice çarpıyordu. Bir insanı böyle sevmek nasıl olabilirdi ki? Her defasında kendisine şaşırıyordu.

Dudaklarını yavaşça geri çekti. Yaman homurdanarak başını karnına bastırdı. Kollarının baskısını arttırdı. Alaz yavaşça başını kanepenin sırtına koyduğu kolunun üzerine bıraktı. Kirpikleri aşağı düşerken Yaman'ın huzurla uyuyan yüzünü seyretti. Dudaklarının ucunda farkına varmadığı bir kıvrılma oluştu. Gözleri içer gibi dakikalarca Yaman'ın yüzünde dolaştı. Ne zaman gözlerinin kapandığını, kendisinin de uykuya daldığını fark etmedi. En son düşündüğü şey; kalbinin sürekli aynı şiddetle atmaya devam etmesinin ömrünü kısaltıp kısaltmayacağı idi. Yaman'a duyduğu sevginin, ondan erken ayrılmasına neden olmasını istemiyordu. Delice atan kalbi yıpranıyor olabilir miydi? Keşke bir kalbi değil de, daha çok kalbi olabilse ve hepsini Yaman'a feda edebilseydi...

***

Yaman'ın bilinci açılırken hissettiği ilk şey yüzüne vuran

sıcaklıktı. Suratı sıcak bir şeyle temas halindeydi ve burnundan çıkan her solukla bu sıcaklık artış gösteriyordu. Bir an sadece iç rahatlatıcı ılık bir temas yüzüne vururken, ardından verdiği her solukta bu ısı artıyordu. Kirpiklerini zorlukla kırpıştırarak gözlerini açmaya çalıştı ancak pek bir şey göremedi. Başının yaslı olduğu yumuşak yüzey o an hiç kafasını kaldırmamasını hissettiren bir rahatlık yayıyordu içine. Burnuna dolan tanıdık olduğunu düşündüğü koku baş döndürücü bir hissi içine yerleştirse de tam olarak ne olduğunu çıkaramadı. Kaşları çatıldı. Kirpiklerini birkaç kez hızlı hızlı kırpıştırdı. Başını yalnızca birkaç santim geriye çekerek gözlerini açtı ve bembeyaz pamuklu bir yüzeyle karşılaştı.

Birkaç dakika boyunca nerede olduğunu çıkarmaya çalıştı ve göz kapakları ağır ağır açılarak görüş açısını genişletti. Başını geriye çekti ve gözlerinin yarım metre ötesinde, başını koluna dayamış halde uyuyan kızı gördü. Saçları omzunun üstünden öne yayılmıştı. Kalbi boğazında atmaya başlarken içine dolan suçlulukla kıvrandı. Onun yüzünden burada rahatsız bir pozisyonda uykuya yenilmişti. Yavaşça hareket ederek onu uyandırmamaya çalışarak yerinde doğruldu. Omuzları tutulmuştu ama onsuz birkaç saat geçirmektense tüm kaslarının tutulmasına razıydı.

Bedenini ağır ağır hareket ettirerek kanepenin üzerinde oturdu. Bir bacağı yere değerken diğerini yukarı çekmişti ve şimdi yüzü Alaz'ın yüzüne bakarken aralarında yalnızca birkaç santim açıklık vardı. Sol kolunu kanepenin arkasına attı. Parmaklarının ucu Alaz'ın parmaklarının ucuna dokundu. Bakışları Alaz'ın yüzüne kilitlendi. Sağ elini uzatıp kızın yüzüne düzen saçları yavaşça geriye itti. Karşı koyamadığı bir istekle başı kıza doğru yaklaştı ve dudakları yavaşça Alaz'ın dudaklarının üzerine dokundu. Alaz hafifçe kımıldadı ancak uyanmadı. Yaman gözlerini kapadı ve dudaklarını bastırdığı yerde birkaç dakika hareketsizce kaldı. Şu an tam da olmak istediği yerdeydi. Alaz'a dokunmak cennete dokunmak gibiydi. Gözleri kapalı halde doyamadığı teması sürdürmeye devam etti. Tam olduğu pozisyona alışıp o şekilde kalmaya

devam edecekken kulağına gelen mırıltı dudaklarının altın da kımıldayan dudaklardan çıktı.

"Uyuyan bir kızdan istifade etmeye mi çalışıyorsun sen?"

Yaman gözlerini açmadan gülümsedi ancak dudaklarını uzaklaştırmadı. Dudakları dudaklarının üzerindeyken onun gibi mırıltıyla cevap verdi.

"O uyuyan kızın benim olduğunu düşünürsek buna istifade etmek denmez hakkım olanı aldığım söylenebilir."

Alaz kendisine mani olamadan kıkırdadı. Ancak gözlerini açmadan itiraz etmeye devam etti.

"O uyuyan kız azıcık saplantılı ve dediğim dedik olduğunu söyleyebilir bence."

Yaman aynı kıkırdamayla karşılık verdi.

"Güzel olan tarafı da bu ya! O uyuyan kız bunları söylemesine rağmen beni seviyor da."

Alaz dudaklarını Yaman'ın dudaklarına bastırdı. Dudaklarının ucu yüzüne yayılan gülümseme nedeniyle kıvrılmıştı.

"Evet. Hem de çok seviyor," diye fısıldadı dudaklarını aralayıp Yaman'ın dudaklarına sahici ve sarsıcı bir öpücük bırakırken.

"Ben de onu çok seviyorum," diye mırıldandı Yaman inleyerek.

Kollarını Alaz'a dolayıp kendisine çekerken aç dudaklarını Alaz'ın ağzının üzerine kapadı.

Alaz, Yaman'ın kucağına otururken dudaklarını bir an olsun genç adamın dudaklarından çekmedi. İkisi de kalpleri gümbürdeyerek birbirlerine sarıldı.

"Bebeğim," diye inledi Yaman dudaklarını birkaç santim uzaklaştırarak. Uykunun vermiş olduğu mahmur gözleri kendinden geçmiş gibi bakarken aynı zamanda suçluluk barındırıyordu.

"Benim yüzümden burada uyumuşsun."

"Senin yüzünden değil," diye mırıldandı Alaz. Başını hafifçe geri çekip ellerini yüzünün iki yanına bastırmış, aşk dolu gözlerle genç adama bakıyordu. "Seni seyrederken uyuya kalmışım," diye devam etti sözlerine. Gözleri parlayarak

gülümsedi. "Uyurken çok güzel görünüyorsun."

Yaman'ın yüzüne yayılan kızıllıkla, koyu teni güneş batarken ufukta beliren renge dönüştü. Kirpikleri birkaç kez titreşti, göz kapakları aşağı düştü. Dudağının bir ucu kıvrılırken sesi itiraz doluydu.

"Güzel olan sensin."

Alaz'ın kaşları hayretle yukarı kalkerken gözleri kocaman açıldı. "Utandın mı sen? Hem de sen?"

İnanamazmış gibi heyecanla yerinde kıpırdandı. Yaman gözlerini kapatırken inledi. Zorlukla konuştu.

"Eğer kucağımda kıpırdanmaya devam edersen utanan sen olacaksın!"

"Sürekli kucağına oturtup sonra da itiraz eden sensin ama! Madem dayanamıyorsun niye çekip kucağına oturtuyorsun?"

"Çünkü orada olmanı istiyorum. Bu bana sürekli kıpırdanarak işkence etmeni gerektirmez."

Alaz hareket etmeden Yaman'a bakmaya baktı. "Böyle mi?"

Yaman usulca başını salladı. Ellerini Alaz'ın sırtında birleştirdi. Yoğun bakışlarını kirpiklerinin arasından ona dikti. Gözleri sanki Alaz'a bakmıyor, içine çekiyordu. Alaz kaşlarını çattı. Gözlerini kırpıştırdı. Dudaklarını büzerken suratı asıldı.

"Hiç adil davranmıyorsun ama," dedi küskün bakışlarla.

Yaman dudaklarını alnına bastırdı.

"Nedenmiş o? Sadece orada dur ama kıpırdama istiyorum. Çok mu zor?" diye mırıldandı gözlerini gözlerine dikerek.

Alaz gözlerini kıstı ve ellerini boynuna yerleştirip tırnaklarını genç adamın ensesine batırdı. Yaman duyduğu haz dolu acıyla gözlerini kaparken inledi.

"Bak işte bunu yapıyorsun! Hem kıpırdama diyorsun hem de insanı baştan çıkaran şeyler yapıyorsun!"

Yaman aniden gözlerini açtı. Kara gözlerinin içinden taşan alevleri Alaz görebiliyordu. Hatta elini uzatsa yanacak gibiydi. Gözleri alev alevdi. Bakışlarındaki yoğunluk Alaz'ı yerine mıhlarken dudaklarından çıkan kelimeleri öncesinde

düşünmedi bile.

"Beni baştan çıkaran sensin. Senin içine çektiğin her soluk bile beni baştan çıkarıyor. Dudaklarından içine giren nefes olmak istiyorum. Bana dokunduğun an istediğim tek şey içinde olma arzusu. Sen bununla savaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Nasıl kıvrandığımı? Nasıl acı çektiğimi?" Yaman gözlerini kısarak konuşmasına devam ederken bu kez ağzından çıkanlar Alaz'ı suçlar nitelikteydi. "Sen kendinin nasıl baş döndürücü olduğunu biliyor musun? Nasıl karşı konulmaz olduğunu? Teninin insanda nasıl bir bağımlılık yarattığını? Sana dokunamadığımda ciğerlerime çektiğim her nefesin, sanki bir avuç cam parçasını içime çekiyormuş gibi ciğerlerime battığını? Ellerimin sana uzanırken nasıl titrediğini? Bazen sırf sana dokunabilmek için dizlerimin üstüne çöküp sana yalvarmak istediğimi? Aslında sana yapmak istediklerimi yapamadığım için isyan ederek atmaya çalıştığım her çığlığın gırtlağımda takıldığını ve boğazımı nasıl parçaladığını? İnliyorum sana dokununca çünkü sadece sıradan bir adamım ve daha fazlasını isterken bununla yetinmeye çalışmak içimi yakıyor."

Alaz donmuş gibi Yaman'ın sözlerini dinlerken kalbi sanki atmayı bırakmış gibiydi. Yaman'ın sevgisini biliyordu, ona saplantısını, yaklaşımını... Hepsini biliyordu ama Yaman'ın bunları hissederken acı çekebileceğini hiç aklına getirmemişti. Gözleri dolu dolu Yaman'a baktı. Kuruyan dudaklarını zorlukla araladı. Konuşabilmek için diliyle dudaklarını ıslatırken Yaman'ın yaptığı harekete takılan gözlerinin içinde, göz bebeklerinin büyüdüğünü gördü ve hemen dilini ağzının içine çekti. Sağ elini kaydırarak avucunu Yaman'ın yanağına bastırdı. Başını hafifçe sağ omzuna yatırdı.

"Ben senin üzülmeni de, acı çekmeni de istemiyorum. Sen ne kadar fazlasını istersen ben sana istediğini veririm. Senin isteklerinin yanında kimse karşımda duramaz. Sen nasıl mutlu olacaksan onu söyle bana."

Yaman'ın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Başını ileri doğru uzatarak yavaşça alnını Alaz'ın köprücük kemik-

lerinin arasına dayadı. Sesi konuşurken boğuk çıkıyordu.

"Benim isteklerime sen henüz hazır değilsin ki bebeğim. Sana her dokunduğumda yaprak gibi titriyorsun."

Alaz kollarını etrafında doladı ve çenesini genç adamın başının üstüne dayadı. Utanarak da olsa karşılık verdi Yaman'a.

"Geri zekalı... O korkudan değil... Heyecandan. Heyecanlanıyorum, ne yapayım?"

Yüz yüze gelmemek için neredeyse boğacak gibi genç adamı tutuyordu. Yaman kendini tutamadan gülmeye başladı. Dudaklarını Alaz'ın iki göğsünün arasındaki açıklığa bastırdı.

"Ne oldu? Çok mu utandın? Yüz yüze gelmemek için beni boğmaya mı çalışıyorsun?"

Alaz başını çevirip yanağını Yaman'ın başının üstüne yasladı. Gözlerini kapadı. Dudaklarının ucu hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken gözlerini yumdu.

"Ben senden utanmam ki," diye mırıldandı çok inandırıcı olmasa da.

Yaman'ın yüzünde onun göremediği şeytanca bir gülümseme belirdi. Kollarının birini beline bastırırken diğerini kalçalarının altına koydu ve Alaz'ın bacakları beline sarılıyken birden ayağa kalktı. Şaşkınlıkla gözleri kocaman açılan ve sorgulayıcı bir bakışla ona bakan Alaz'ın gözlerinin içine şeytani bir bakış attı. Kaşlarını hınzırca kaldırıp indirdi. Gülümsemesi Alaz'ın tüylerini diken diken etmişti.

"O zaman bebeğim, hadi yukarı çıkıp biraz oynayalım seninle," dedi arsız bir sesle.

Alaz'ın ağzı bir karış açık kaldı ancak bu sadece birkaç saniye sürdü. Süratle ağzını kapatıp telaşla ellerini Yaman'ın omzuna koyup geriye doğru ittirirken panik dolu bir sesle konuşmaya başladı.

"Olur mu şimdi ya? Ekrem amcamlar evde. Günün ortasında!"

Yaman aldırmayan bir sesle karşılık verirken adımları salonun kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Babam gün içinde oynanan oyunlara alışık. Ben küçükken onlar da sık sık ortadan kayboluyorlardı, sorduğumda oyun oynadıklarını söylüyorlardı. Gerçi büyüklerin oynadığı bir oyunmuş!" derken dudağını büküp küçümseyen bir ifade oturtmuştu yüzünde. Küçükken anlamasa da şimdi kandırıldığını anlamış olması canını sıkıyordu. "Şimdi biz de oyun oynuyorduk deriz, anlar o!"

"Yaman!" diye neredeyse bağıran Alaz, dehşetle açılmış gözlerini Yaman'a dikti. Yaman adımlarını hiç yavaşlatmamıştı. Tam merdivenlerin başına geldiklerinde mutfaktan çıkan Halime karşılarına dikildi.

"Sesinizi duymasam hâlâ uyuyorsunuz sanacaktım. Nihayet uyanmışsınız. Karnınız acıktı mı? Yiyecek bir şeyler hazırlayayım?" diye ardı ardına saydırırken Yaman başını Halime'ye çevirdi.

"Yok Halime abla. Şimdi yemeyeceğiz. Sonra."

"E yukarıda ne yapacaksınız? Uyumaya devam mı edeceksiniz?" dedi Halime şaşırmış bir yüzle.

Yaman kaşlarını kaldırdı. Arsız ifadesi yüzünden silinmemişti.

"Hayır. Alaz'la biraz oyun oynayacağız." Gözlerini kısarak devam etti. "Hani şu ben küçükken babamların oynadığı oyun."

Halime ne tür oyundan söz ettiğini biliyordu elbet. Çünkü uzun süre ayrı kalan çift, hasret gidermeye çalışırken Yaman'ı oyalamak genelde ona kalırdı. Halime'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişken Alaz utançla inleyerek yüzünü Yaman'ın boynuna gömdü. Boğuk bir sesle inlercesine konuşmaya çalıştı.

"Yalan söylüyor Halime abla. Valla yalan söylüyor. Oynamayacağız oyun."

Halime her ne kadar yüzü kıpkırmızı kesilse de Alaz'ın durumuna gülmemek için dudaklarını ısırdı. Yaman pis pis Halime'ye bakarken adımını merdivenin ilk basamağına kaldırdı. İnatçı bir tavırla bastırarak konuştu.

"Hayır! Oynayacağız!"

Alaz yine inledi utançla. Halime elini havada sallayıp arkasını dönerken "Neden söz ettiğinizi anlamıyorum. An-

lamak da istemiyorum. Ne haliniz varsa görün." diye mırıldanıp acele adımlarla mutfağa yöneldi. Sağ elini ağzına kapamış kıkırtısını bastırmaya çalışıyordu.

"Niye yapıyorsun bunu? Beni niye utandırıyorsun? Rezil ettin bizi!"

"Hani sen utanmıyordun?" dedi Yaman aldırmadan. Merdivenlerin sonuna yaklaşmıştı.

"Ben senden utanmıyorum, dedim. Herkese beni utandırmak zorunda değilsin!"

"Halime Abla herkes değil. Ayrıca intikamımı da almış oldum. Beni salak yerine koydular."

Alaz olanları tahmin edebildiği için Yaman'ın tepkisini çocukça bulmuştu. Ne olmuş yani anne babası sevişirken onu Halime oyaladıysa? O kadar hasret çeken çiftlerin ilk buluştuklarında bunu yapması çok normaldi elbette. Yaman ne kadar inatçı ve anlayışsız davrandığının farkında değil miydi?

"Saçmalama! Ne yapacaklardı? Biz sevişiyoruz git sen Halime'yle oyna mı diyeceklerdi?"

"Beni meraktan çıldırttılar. Büyüklerin oynayabildiği, küçüklerin bilmediği bir oyun demişlerdi ve ben çıldırıyordum nasıl bir oyun olabilir diye."

Yaman hırsla cevap vermişti ona. Kendisini kesinlikle haklı gördüğü aşikardı. Alaz gülmeye başladı. Yaman'ın ensesini okşarken alayla konuştu.

"Çok mu sinirlendin sen? Çok mu merak ettin nasıl bir oyunmuş diye?"

Yaman ters ters Alaz'a baktı. "Dalga geçme benimle." Aniden gözlerini kısıp şeytani bir gülüş yerleştirdi yüzüne. "Birazdan biz de oynamaya başlayınca bu alaylarını o zaman sorarım sana."

Alaz'ın yüzü birden düştü. Temkinli bir ifadeyle Yaman'a bakıyordu. Alt dudağını endişeyle dişledi. Yaman önüne geldikleri odanın kapısını açtı. Alaz odanın içine telaşlı bir bakış attı. Yaman ağır adımlarla yatağa yaklaştı ve yavaşça Alaz'ı yatağın ucuna bıraktı. Alaz bacaklarını hızla karnına çekip kollarıyla etrafını sardı. Yukarı kaldırdığı bakışları Yaman'ı

takip ediyordu. Yaman ellerini yumruk yaparak belinin iki yanına dayadı.

"Eee bebeğim? Ben mi başlayayım? Sen mi başlarsın?" dedi doğal bir ifadeyle.

Alaz kaşlarını çattı. Tepesinde dikilen Yaman'a kaldırdığı gözleri karmakarışıktı. Gür kirpikleri neredeyse kaşlarına değiyordu.

"Neye?" diye sordu fısıltıyı andıran bir sesle. Yüzündeki renk tamamen yok olmuştu.

Yaman omuzlarını silkti. Olan gayet belliymiş gibi doğal bir tavırla cevap verdi.

"Soymaya!"

Alaz zorlukla yutkundu. Yaman gözlerini bile kırpmadan kızın yüzünden geçen ifadeleri izliyordu. Bacaklarına sardığı kollarını bastırmış parmaklarını birbirine geçirmiş, belli belirsiz titreyen bedenini kontrol altına tutmaya çalışıyordu.

Alaz, Yaman'la sevişmeyi istiyordu. Hem de çok istiyordu. Ama buna henüz hazır olmadığını da biliyordu. Yaman'dan utanmıyordu. Hiç utanmamıştı. Ama böyle yangından mal kaçırır gibi değil de her şey doğal akışında olmalıymış gibi hissediyordu. Yaman'ın zor durumda olduğunun da farkındaydı ama bu şekilde, bir an evvel olması gerekiyormuş gibi olmasını istemiyordu. Onu üzmeyi de hiç istemiyordu. Başını aşağı eğip birkaç dakika düşündü. Yaman onun için her şeyi yapardı. O zaman o da Yaman için her şeyi yapmalıydı. Dişlerini birbirine bastırıp içine sinmese de vermiş olduğu karara uyarak tekrar başını kaldırdı. Kollarını yavaş yavaş bacaklarından çözdü, ayaklarını yere bastırdı, ellerini iki yanına yatağın üzerine dayadı. Gözlerini Yaman'a çevirirken başını belli belirsiz salladı. Düşük tonla cevap verdi nihayet.

"Tamam. Sen bana ne yapacağımı söyle, ben yaparım."

Yaman, 'ben bu kadın için ölürüm' diye düşündü tekrar Hazır değildi. Aslında korkuyordu. İtiraf etmek istemese de utanıyordu ama yine de Yaman için kendisinden vazgeçiyordu. Yaman yüreğinden akan sevginin benliğine yayılmasının hazzını yaşıyordu. Bedeni gevşiyor, sevgiyle ısınıyor, tüm

hücreleri mutlulukla dans ediyordu.

Yaman gözlerinden taşan sevgisi, yüzünde sanki başka bir boyuttan gelmiş yüce bir varlığa bakan ifadesiyle ağır ağır aşağı doğru inerek Alaz'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Elini yukarı doğru kaldırdı ve Alaz'ın yüzüne düşen saçlarını şefkatle kulağının arkasına itti. Bakışları kızın yüzünün her santimini ezberlemek ister gibi göz çukurlarında delice hareket ediyordu. Dolgun dudaklarını araladı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Bakışları gözbebeklerini yok edecek kadar kararmış, kirpikleri uçlarında alevler barındıran oklar olmuştu sanki.

Alaz kalbi göğüs kafesinden dışarı fırlayacakmış gibi bir güçle atarken Yaman'ın bakışlarındaki yoğunlukla biraz evvel içinde oluşan tüm korkuların yok olduklarını fark etti. Yaman ona öyle bakıyordu ki Alaz sorgusuz ruhunu bile verecek gibiydi. Yaman'dan neden çekinip, neden korksun ki? O zaten Yaman'la vardı.

Kendisini bir sonraki gelecek hamleye öylesine gönül rahatlığıyla hazırlamıştı ki Yaman'ın sözleriyle birkaç dakika ne demek istediğini anlamadan baktı genç adama.

"Ben sana izin verir miyim?" diye mırıldandı Yaman, şefkatle işaret parmağının tersiyle Alaz'ın yanağını okşayarak. "Ben sana benim için kendini feda etmene izin verir miyim?" dedi tekrar.

Başını ileri uzatıp dudaklarını Alaz'ın alnına bastırdı. Kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı.

"Ben seni öyle çok seviyorum ki; sana zarar verecek, sen bile olsan karşında dururum."

Alaz karmakarışık bir zihinle Yaman'ın kendisini saran kollarının arasında durdu. Kollarını otomatik bir hareketle kaldırmış Yaman'ın beline dolamıştı.

"Ne oldu? Vaz mı geçtin?" diye mırıldandı anlamaya çalıştığı bir sesle.

Yaman başını geri çekti. Alaz'la göz göze geldiler. Dudakları minik bir kıvrılmayla büküldü.

"Ben senden hiç vazgeçmem... Ama hazır değilsin bebe-

ğim. Küçük adımlarla ilerleyeceğiz. Acelemiz yok, öyle değil mi?"

Alaz gözlerini kıstı. Dudaklarını sinirle birbirine bastırdı. "En baştan beri zaten niyetin yoktu." diye hırsla söylendi. Geri çekilip avuçlarını Yaman'ın göğsüne vurdu. "O zaman niye sanki öyle yapacakmışsın gibi davrandın?"

"Ben seninle seks yapmak istemiyorum. Ben seninle sevişmek, aşk yapmak istiyorum. Şimdi sabrediyorsam bu yüzden. Aşk sabır ister, sevgi zaman ister, fedakarlık ister. Ben azmış gibi senin üzerine saldırmak istemiyorum. Seni hissediyor olmak bile inanılmaz mucizevi bir haz veriyor bana. Sen benim için dünyadaki her şeyden daha değerlisin. Biz birlikte olduğumuzda, ne senin kafanda en ufak bir korku, çekince ya da utanç olacak ne de benim kafamda sonradan üzüleceğim düşünceler olacak. Seninle ben seks yapmayacağız prensesim... Biz seninle bir bütün olacağız. Ben ruhumu, bedenimi seninle birleştireceğim. Bunu da sadece biz beraber aynı anda istediğimizde yapacağız."

Alaz bakışlarını ağır ağır kaldırarak Yaman'ın yüzüne baktı. İnceleyen bakışları göz çukurlarında oynayarak Yaman'ın yüzünde dolaştı. Dudaklarını genç adamın çenesine bastırdı ve hafifçe başını salladı.

Yaman yaramaz bir gülümseme yüzüne otururken fısıldadı. "Biraz oyun oynayalım mı?"

Dudaklarını Alaz'ın boynunu sürttü, dili boynunda ıslak bir iz bıraktı. "Hmm?" diye bastırdı, dudaklarını tekrar boynuna bastırırken.

Alaz hazla gözlerini yumdu. Yaman bedenini bacaklarının arasına itti. Alaz bacaklarını aralayarak Yaman'ın üzerine iyice yerleşmesini sağladı. Yaman ellerini bırakmadan dudakları ve diliyle boynunu talan etmeye devam ediyordu. Dudaklarından çıkan inlemeye mani olamadı. Zorlukla fısıldadı.

"Oynayalım!"

9. BÖLÜM

Alaz ve Yaman arasındaki ilişki her geçen gün boyut atlıyordu. Aralarında kurulan bağ her geçen gün elle tutulacak kadar belirgin hale gelmişti. İkisi de birbirlerinin uydusu gibi davrandıklarının farkında değillerdi. Biri hareket etse diğeri onunla aynı anda hareket ediyordu. Evin içinde sürekli dip dibelerdi. Yaman'ın gözleri hep onun üzerindeydi. Alaz bunu biliyor, olması gereken buymuş gibi doğal karşılıyordu.

Sabahları odadan çıkarken ayaklarına bir şey giymeyi aklına getirmiyordu. Yaman'ın elinde tuttuğu bir şeylerle hemen onun ardından geldiğini biliyordu. Hatta çoğu zaman kendi ayaklarına da eliyle giydiriyordu. Alaz neden bunu kendi yapmadığını sormuyordu bile kendisine.

Neyi, ne zaman yemesi gerektiğini hiç düşünmüyordu. Yaman onun önüne sürekli bir şeyler koyuyor o da sorgulamadan yiyordu. Kahvesini kendisi yapıyor bunun yanı sıra taze meyve sularını zorla içiriyordu. Gerçi bunu hiç tartışmamışlardı bile. Yaman yalnızca uyarıcı bakışlarla bakıyor Alaz kabullenerek istediğini yapıyordu.

Ekrem evin içindeki duruma alışmıştı. Hatta evinin içinde birbirini bu derece seven iki kişinin olmasından hoşnuttu. Evi senelerce böyle sevgi görmemişti şimdiyse ikisi arasında garip ama yoğun sevgiyi seyretmeyi seviyordu. Garipti çünkü daha önce kimsede şahit olmadığı bir uyumları vardı. Aynı anda kalkıp aynı anda oturuyorlardı. Bazen televizyon seyrederken Alaz'ın soyduğu meyveleri farkına varmadan Yaman'ın ağzına tıkmasını izliyor ancak ikisinin de bunun

farkında olmadıklarını görüyordu. Buna benzer birçok şey yapıyorlardı ancak hiçbiri bilinçli değildi. Bilinçsiz bir uyum içindelerdi.

Alaz'ın taramadığı saçlarını Yaman tarıyor, bu esnada ciddi şeylerden bahsediyorlardı. Ne Yaman saçını taradığını fark ediyordu, ne de Alaz, Yaman'ın bacaklarının arasında neden oturduğunu sorguluyordu. Yaman'ın kıvrılmış gömlek yakası Alaz tarafından düzeltiliyor hatta bazen eve geldiğinde örselenmiş ellerinin üstünü Alaz hiç ses çıkarmadan temizleyip bandajlıyordu. Bütün bu hareketler bilinçsiz ancak alışılagelmiş tavırlarla yapılıyordu.

Alaz, Yaman'sız bir şey yemiyor, uyumuyor, Bozdumanların şirketinden başka bir yere gitmiyordu. Yaman, Alaz'sız gitmek zorunda olduğu işleri olabilecek en hızlı şekliyle halletiyor, onsuz ağzına tek lokma koymuyor, Alaz'sız asla yatağa girmiyordu.

Ekrem ikisinin birbirlerine bakarken sadece bakmakla kalmayıp sanki içlerini de görüyormuş gibi kilitlenmelerine şahit olduğu her defasında ürperiyor ancak öte yandan böyle iki güzel çocuğu dünyaya getirmiş oldukları için gurur da duyuyordu.

Zaten ne olması gerekiyordu ki? İkisi de birbirlerini deli gibi seven birer çiftten dünyaya gelmişlerdi. Sevginin iliklerine kadar işlenmiş olması normaldi.

Alaz'ın Yaman'la birlikte aldıkları kararın üstünden beş gün geçmişti. Bu beş gün içerisinde birbirlerine olan yakınlıkları çok daha artmıştı. Her gün Yaman'ın kollarında uyanıyordu. Yaman gece geç geldiği için sabah da geç saatlerde kalkıyorlardı.

İkisi de artık birbirlerinin yanında daha özgür, daha rahattılar. Yaman uyurken üzerine bir şeyler giyinmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. Alaz yalnızca Yaman'ın tişörtlerinden birini giyiniyordu. Birbirlerinin çıplaklıklarına alışmışlardı. Birbirlerini isteseler de, bazen aç gözlerle birbirlerine baksalar da garip bir şekilde ikisi de acele etmiyor, küçük dokunuşlarla, doğal öpüşmeler ve okşamalarla yetiniyorlardı. Acele etmi-

yor, her dokunuşun her anın tadını çıkarıyorlardı.

Yaman, çoğu zaman onu delirtecek noktaya getirene kadar okşuyor, öpüyordu. Alaz'ın bedeninde Yaman'ın dudaklarının değmediği tek santim kalmamıştı belki de. Alaz bazen heyecanla Yaman'ın eve dönüşünü bekliyordu. Yaman eve geldiğinde uyku öncesi dokunuşlarla Alaz kendisinden geçeceği anları iple çekiyordu. Bu dokunuşlarla, Yaman'ın ona söylediği birçok kelimenin anlamını yeni algılıyordu. Yaman gerçekten ona tapıyordu.

Alaz, Yaman'ın dokunuşlarının bağımlısı olmuştu. Her gece titreyerek heyecanla beklediği temaslar için hayatını verebilirdi. Yaman'ın bedeni üzerindeki hakimiyeti, kontrolü baş döndürücüydü. Yaman onu hazdan haza sürüklüyor, bunun ötesinin ne derece akıl yok edici olabileceğini hayal ettiriyordu.

Alaz, Yaman'ın dokunuşlarına, bedenine aşinaydı artık. Kendi elleri, dudakları tıpkı Yaman'ın onun vücudunu tanıması gibi genç adamın vücudunu, her kıvrımını, her çizgisini tanıyordu. Gözleri kapalı bedenindeki her izi rahatlıkla çizebilirdi. Her gece o izlere dokunuşunda içi kavrulsa da öte yandan kazandığı zaferin ihtişamıyla yüreği gururla çarpıyordu. Onun büyük savaşçısı güçlüydü. Yenilmemişti ve hiçbir zaman yenilmeyecekti. Onun saplantılı, dik başlı, inatçı, arıza, ruh hastası savaşçısı her türlü savaşı kazanacak güçteydi. Parmaklarının altında ne zaman o izleri hissetse hep aynı iki duyguyla doluyordu yüreği: Hüzün ve gurur.

Alaz ne zaman onu okşasa, parmaklarının ucunda hissettiği izlerle yüzünde oluşan hüznü görebiliyordu Yaman. O izlerden hiçbir zaman şikayet etmemişti ama Alaz'ın yüzünde ne zaman hüzün görse gücü yetmese de o izleri yok etmek istiyor ancak sadece birkaç saniye sonra Alaz'ın yüzündeki değişimi görünce bu düşünceyi kafasından atıyordu. Alaz ilk anda hüznü hissediyor ardından yüzünde oluşan hayranlık ve gurur Yaman'ın yüreğini patlatıyordu. Alaz ona öyle bir bakıyordu ki Yaman o an dünyanın en güçlü adamı kendisiymiş, her şeyi yapabilirmiş gibi hissediyordu.

Onun duası, mucizesi kendisine mucizeymiş gibi bakıyor bedeninde gezdirdiği dudakları adeta dua ediyormuş gibi sürekli kıpırdanıyordu. Yaman o anlarda zevkten ölmek istiyordu. Ölmek için güzel bir yol, güzel bir sondu Alaz'ın dudaklarının altında can vermek.

Yaman göğüs kafesindeki acıyı tıpkı bağımlı bir mazoşist gibi karşılıyordu. Acı ona zevk veriyordu. Kemiklerini sızlatsa da; yoldan çıkan kalbinin o acıyı yarattığını bilerek hazla kabulleniyordu. Tüm kemikleri çatırdasa da kalbinin delice çarpıntısı vazgeçilmez bir acı olacaktı daima. Çünkü o acı Alaz'ın varlığı ile eş anlamlıydı. O acı yalnızca Alaz'ın varlığıyla ortaya çıkıyor, yalnızca Alaz kalbinin öyle şiddetli çarpmasına neden oluyordu.

Geçen beş gün şüphe duyulacak kadar olaysız geçmişti. Yaman her zamanki gibi dışarı çıkıyor, işlerini yine eskisi gibi yürütüyordu. Fakat bu beş günde normal rutinin dışında davranmaya başlamıştı. Sürekli ortalardaydı ama ne zaman nerede olacağı belli olmuyordu. Ragıp, adamlarla çok iyi planlamış Yaman'ın her yerde olmasını ama aynı zamanda hiçbir yerde de olmamasını sağlamıştı. Neyse ki Yaman'ın temposu düşünülürse bu çok da güç olmamıştı. Yaman'ın bir mekana girip ne zaman oradan ayrıldığı belli olmuyordu. Bazen beş dakika kalıyor arka kapıdan çıkıyor bazen saatlerce orada duruyordu. Bir saat içinde üç mekana gidiyor, bazen de günü tek bir mekanda geçiriyordu. Kulübe gündüz uğruyor, bazen de tam kapanmasına yakın gidiyordu.

Alaz'ın programı biraz daha riskliydi aslında. Onun Yaman gibi bir rutini olmadığı için dikkat çekmeden davranmaları daha zor görünüyordu. Bozdumanlarla ilişkisini de henüz çok fazla ortaya dökmek istemedikleri için herhangi bir takibe karşı oraya gidiş gelişini saklı yapmaya karar vermişlerdi. Bu duruma da Yaman el atmıştı. Her zamanki saplantılı tavrını ortaya koymuş, uzun bir konvoydan oluşan koruma ordusuyla Alaz'ı yanında birkaç mekana götürmüştü. Ne zaman Alaz'la birlikte bir yere gidecek olsa bu orduyu başına dikiyor, bu manzara ne zaman ortaya çıksa Yaman'ın

yanında Alaz'ın olduğunu gösteriyordu. Koruma ordusu bir mekanın önünde saatlerce beklerken Alaz o sırada Bozdumanların şirketinde Oğuz'la çalışıyor oluyordu.

Bu süreçte Fırat Sansar'a ara ara bilgi veriyor Yaman'la ilgili düşüncelerini cümle altlarında iletiyordu. Adam hâlâ Yaman'a yaklaşamamıştı. Fırat bazen Alaz'ı sipariş edenle de aynı iletişimi kurup kurmadığını merak ediyordu. Elbette böyle bir şey sorması imkansızdı ancak adamı ele geçirdiklerinde herifle kısa bir sohbet fikrini aklına yazmıştı.

Bir hafta boyunca oluşturdukları düzensiz düzende devam ettiler. Bazen Alaz evde kaldı. Ekrem'le evde oturuyor saatlerce sohbet ediyorlardı. Bu sohbetlerden şikayetçi değildi nasılsa. Geçmişe dair anlatılacak çok şey vardı ve Alaz'ın bu bilgilere açlığı hiç tükenmiyordu. Anılar bitmiyordu. Ekrem Tahir'le yaşadıklarını bazen hüzünle, bazen kahkahalarla, bazen heyecanla anlatıyordu. Bazen Ragıp eşlik ediyor, bazen Halime yanlarına gelip kahve eşliğinde sohbete katılıyordu. Alaz bu anları çok seviyordu. Onun için en değerli anlardı bunlar.

Gece yarısına doğru herkes odasına çekildiğinde Alaz, Yaman gelene kadar bazen film seyrediyor, bazen kitap okuyor, bazen spor odasında zaman geçiriyordu. Yaman geldiğinde neler yaptığını uzun uzun anlatmasını istiyor, yatana kadar uzun bir zamanı birlikte geçiriyorlardı. Yaman sırf Alaz'la daha çok zaman geçirmek için eve aç geliyor, Alaz ona yemek hazırlarken o çabucak bir duş alıp mutfağa indiğinde karşılıklı konuşarak birlikte yemek yiyorlardı.

Yaman ikisine ait olan dakikaları çok seviyordu. Normal çiftler gibi davrandıkları nadir anlardan biriydi mutfak sohbetleri. Onların hayatı karmaşa, ölüm tehlikesi, kaçma kovalama ve şiddetten oluşuyordu ve normal çiftler gibi davranmaları imkansızdı. Kendisi belinde bir silahla dolaşırken hayatının anlamı olan sevdiği kız da tıpkı kendi gibi üzerinde bir silahla dolaşıyordu. Bu diğer normal çiftlerde görünen bir şey olmasa gerekti. Fakat eve geldikten sonra mutfakta yemek yiyip sohbet ederken normaldiler. Yaman'ın bu nor-

malliğe ihtiyacı vardı. Alaz'ın güvende, sadece sıradan şeylerden bahsetmesini istiyordu ve kendisini kandırsa da bu anlar onun için nimetti.

Alaz'ın içinde bulundukları durumdan şikayet ettiği yoktu. Yaman'ın gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Ona güvenli, sıradan bir hayat vermek istiyordu ama boşuna kendisini yıprattığını düşünüyordu. Alaz hayatı boyunca şu andaki gibi yaşamıştı zaten. Tehdit altında yaşamak onun kanıksadığı ve üzerine oturttuğu bir giysi gibiydi. Elbette hoş değildi ama her ne yaşarsa yaşasın, sevdikleri etrafında olduğu sürece tehdit altında olmak onu çok etkilemiyordu. Bu belayı da bertaraf edeceklerdi nasılsa. Yeter ki Yaman endişe içinde kıvranmasın, kendisine taparcasına bakan gözleri etrafa tedirgin bakışlar atmasın istiyordu.

***

O gece Yaman eve gelmiş, sımsıkı Alaz'ı kucaklamış sanki yıllarca hasret kalmış gibi öpmüştü.

"Çok açım," diye mırıldandı Alaz'a sarılırken.

"Tamam. Hadi sen duş al gel, ben de yemekleri hazırlayayım." dedi Alaz anlayış dolu bir sesle.

Yaman zorlukla kızı kollarından uzaklaştırdı. Bir adım geri attı. Dayanamayarak tekrar dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı. Birkaç dakika sonra tekrar geri çekildi.

"Tamam. Gidiyorum. On beş dakika ver."

Alaz gülerek başını iki yana salladı. "Acele etme. Ne kadar istersen."

Yaman merdivenlere yönelirken Alaz onun ardından hülyalı bakışlarla bakıyordu. Merdivenlerin ortasında başını çevirdi Yaman. Hâlâ kendisini izleyen kıza baktı, gülümseyerek göz kırptı. Alaz kendine gelmiş gibi başını hızla iki yana salladı ve elini boşlukta "hadi git" dercesine sallayarak adımlarını mutfağa yöneltti.

Yemekler ısınırken bir yandan iki kişilik sofra hazırladı. Yaman olmadan yemek yemek içinde başa çıkamadığı bir

suçluluk doğuruyordu ve Yaman'ın olmadığı zamanlar onu bekleyeceğini söyleyip diğerlerini geri çeviriyordu.

Ekrem onun bu tavrına alıştığı için kabullenerek yalnızca başını sallıyordu. Aklına Füsun geliyordu. Ne zaman ayrı kalsalar Füsun lokmaların onsuz boğazından geçmediğini söylerdi. Ayrı kaldıkları zamanlar hariç hiçbir zaman Füsun da kendisi eve gelmeden yemek yemez Ekrem'i beklerdi.

Şimdi Alaz'a da bu yüzden anlayış gösteriyor hatta bir yandan mutlu oluyordu. Alaz, Yaman'ı en az onun kadar seviyordu. Yaman gelene kadar sürekli kapıya bakıyor, sık sık saatini kontrol ediyordu. Tedirgin şekilde bazen evin içinde dolaşıyor, çoğu zaman kendisini durduramayıp Yaman'ı ya arıyor ya da ona mesaj atıyordu.

Yaman'ın dışarıda olması Alaz'ı doğal olarak tedirgin ediyordu. Dışarısı tehlikeliydi ve onun peşindeki aynı manyağı Yaman'ın da peşine takmışlardı. Hâlâ kabullenmekte zorluk çekiyordu. Tamam, Fırat'ın planı çok iyiydi ama riskleri de barındırıyordu ve Yaman söz konusuyken risk istemiyordu. Hepsine karşı tek kaldığında sesini çıkaramamış mecbur kabul etmişti fakat bu neredeyse dakika başı Yaman'ı kontrol etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Başka bir adam olsa muhtemelen Alaz'ın baskısı ve takipçi tavrına çıldırırdı. Yaman yine diğer adamlar gibi davranmayarak farkını kanıtlamıştı. Alaz'ın boğucu ilgisi ve tavrı bir başkasını delirtecekken Yaman'da tam tersi etki yapıyordu. Alaz'ın araması, sorması, dakika başı nerede olduğunu, ne yaptığını soran mesajlar atması aksine onu mutlu ediyordu. Çünkü aynı mesajların karşılığında o da Alaz'ın ne yaptığından ve nerede olduğundan emin oluyordu. Ona kalsa yirmi dört saat Alaz'ın dibinden ayrılmazdı. Neden sıkılıp bunalacaktı ki aşırı ilgisinden? Bir zamanlar mesaj atsın diye dua ettiği kıza, şimdi mesaj atıyor diye kızması için aklını kaçırmış olması gerekiyordu.

Üstelik hayatında hiç yaşamadığı şeyi yaşıyordu bu mesajlarla. Flört ediyorlardı. Yaman daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ki. O flört ederek zaman geçirmemişti. Birlikte

olduğu kadınlar ona yanaşır, o da onlara istediklerini verirdi.

Şimdiyse bir ilişkinin en güzel zamanları olan flört dönemini en saf haliyle yaşıyordu. Bazen suratında beliren geniş gülümsemeye engel olamıyordu. Kürşat ve Halit dehşetle ona baktıklarında, sırıtmasının suratına yayıldığını ve toparlayamadığını anlıyordu. Onların onaylamaz ve küçümser bakışlarına aldırmıyordu. Aksine böbürlenerek karşılık veriyordu.

"Oğlum göreceğim sizi... Hele bir aşık olun... O zaman ben de size yapacağımı biliyorum. Ama şu an var ya... Nasıl bakarsanız bakın, ne derseniz deyin sikimde değil... Seviyorum ulan!"

Birkaç kez kendisini tutamamış arabanın camını açarak başını dışarı çıkarmış ve araç son hızla giderken tüm gücüyle bağırmıştı.

"Seviyorum ulan!"

Bu sahne ilk kez yaşandığında arkalarında bulunan adamlar Yaman'a bir şey olduğunu sanmış, araçlar yol boyu gitmeye devam ederken telefonla Kürşat'ı aramışlardı.

"Kürşat, Yaman abi iyi mi? Ne oldu? Rahatsızlandı mı?" diye sormuştu Bekir.

Kürşat ters ters Yaman'a bakıp bir cık sesi çıkarmış sonra da tiksinen bir sesle cevap vermişti.

"Yok oğlum ya. Merak etmeyin. Turp gibi maşallah. Seviyormuş... Sadece onu bağırıyordu şehre karşı."

Bekir şaşkınca cevap vermişti. "Sevdiğini biz biliyoruz zaten... Gözümüzden kaçmayacak kadar gözümüze sokuyor. Şehrin niye bilmesi gerekiyormuş ki onu anlamadım?"

"Aşık olunca anlayacakmışsın Bekir!" diye hırlamıştı Kürşat ters bir sesle. "Hadi oğlum siktir git, kapat ya. Zaten iyice ayarlarım bozuldu. Ne ızdırapmış kardeşim bu aşk!"

Yaman, Kürşat'ın sözlerine aldırmadan, arkada Alaz'a mesaj yazmaya devam etmişti. Kürşat başını çevirip arabayı kullanan Halit'e bakmış ve kusacakmış gibi bir hareket yapmıştı.

Halit gözlerini uyarırcasına açarak çenesiyle Yaman'ı işaret ettiğinde Yaman başını kaldırmadan konuşmuştu.

"Siktir et Halit. Anlamaz o odun aşktan. Ama sabırlıyım ben. Göreceğim ikinizi de."

İki adam da gözlerini ayırarak birbirlerine bakmışlardı. Yaman'ın en dağıldığını düşündükleri anlarda bile gözünden hiçbir şey kaçmadığını öğrenmişlerdi.

Şimdi duşunu alarak aşağıya inmiş, mutfağın kapısına omzunu dayayıp kollarını göğsünde kavuşturmuş Alaz'ı izliyordu. Alaz ocağın önünde tabakları hazırlıyordu.

"Orada dikilip röntgenciliğe devam mı edeceksin yoksa gelip yardım etmeyi düşünüyor musun?" dedi arkasını dönmeden.

Yaman'ın yüzünde geniş bir sırıtma belirdi ve iki saniye içinde tüm yüzüne yayıldı. Alaz onu görmese bile varlığını hissediyordu. Tıpkı onun Alaz'ın varlığını hissetmesi gibi. Bunu ne zaman yaşasa her defasında aldığı zevki tarif edecek kelime bulamıyor, bıkıp usanmadan yine ve yeniden deniyordu kızı. Ona görünmeden izliyor, kendisini görmediğine emin olsa da varlığını algıladığını fark ediyordu. Yakalanmaktan bu derece haz alacağını biri söylese inanmazdı ama Alaz'a yakalandığı her anda hissettiği coşku delirmesine neden olacak kadar güçlüydü.

"Nasıl anlıyorsun? Çok sessizdim."

Alaz başını çevirmedi. Yaptığı işe devam etti ancak sesinin tonundan gülümsediği anlaşılıyordu.

"Kokunu alıyorum."

Yaman ağır adımlarla Alaz'a doğru yaklaştı. Hazırladığı tabakları tezgahın üzerine koyuyordu. Dibine kadar yanaşınca ellerini belinin iki yanına koydu. Avuçlarını bedenine sürterek karnına doğru hareketlendirdi ve parmaklarını karnının üzerinde birbirine dolayıp sırtını göğsüne yasladı. Başını eğip dudaklarını boynuna bastırdı. Alaz'ın at kuyruğu yaptığı saçı boynunu açıkta bırakmıştı ve bu iştahını kabartmıştı. Dudaklarını hafifçe aralayıp dişlerini belli belirsiz boynuna bastırdı.

Alaz başını diğer tarafa yatırıp Yaman'a daha rahat bir alan açarken inleyerek uyarmayı ihmal etmedi.

"İz bırakırsan seni öldürürüm."

"Çok güzel kokuyorsun... Ve bu koku sadece sende var. Hiç kimse, hiçbir şey sen gibi kokmuyor." diye mırıldandı Yaman.

Alaz gözlerini yumdu. Yaman'ın kendisine bastırdığı bedenini tüm hücrelerinde hissediyordu. Kalçalarının üstüne dayanmış sert erkekliği kalbinin boğazında atmasına neden oluyordu. Yutkunamıyordu bile. Boğazı düğüm düğüm olmuştu. Yaman burnunu saçlarından ensesine indirdi. Dudaklarını ensesine bastırdı. Elinin birini karnından aşağı doğru yavaşça kaydırıp iki bacağının arasına avucunu bastırdı. Parmaklarını kıvırarak baskı uyguladı ve kalçasını kendi sertleşmiş erkekliğine dayadı. Alaz gözlerini yumarak başını arkaya attı, dudaklarının arasından kaçan iniltiye engel olmadı. Kendinden geçmek üzereydi.

Boydan boya cam olan sürgülü mutfak kapılarından arka bahçe görünüyordu. Adamlar belli aralıklarla turladıkları için birilerine yakalanmaları an meselesiydi. İçerideki ışıklar bahçedeki herhangi birinin onları görmesine neden olabilirdi ve Yaman, Alaz'ın kimse tarafından görünmesini istemiyordu.

Bedenini hafifçe geri çekti. "Hadi artık yemek yiyelim. Çok açım." diye mırıldandı.

Alaz ellerini tezgaha yaslayıp birkaç dakika kendine gelmek için derin birkaç soluk aldı. Yaman tezgahın üzerine koyduğu tabakları alıp geriye dönmüştü. Son kalan salata tabağını alarak arkasını döndü ve masaya yanaştı. Yaman onu bekliyordu. Salatayı ikisinin ortasına koydu. Sandalyesini çekip yerine oturdu. Yaman yemeğe başlar başlamaz sohbete de girmişti.

"Neler yaptın bugün?"

Bu sıradan sohbetleri seviyordu. Alaz omuz silkti. "Ekrem amca ve Ragıp abiyle eskileri konuştuk."

Yaman'ın dudakları kıvrıldı. "Sen sordun, onlar da heyecanla anlattılar yani," dedi tek kaşını kaldırarak.

Alaz karşı çıkarcasına çenesini dikti. "Ne olmuş yani?"

"Bir şey olduğu yok. Diklenme hemen... Onların da hoşu-

na gidiyor biliyorum eskileri anmak."

Alaz kirpiklerinin altından ona baktı. Yaman onunla konuşurken fark ettirmemeye çalışarak gözleriyle sürekli etrafı yokluyordu.

"Başka neler yaptın?" diye sordu Yaman çorbasını bitirmek üzereyken.

Alaz kaşığı kasenin üzerinde boşlukta tutarken düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı.

"Halime ablayla mutfakta zaman geçirdim... Sonra birkaç saat kitap okudum..."

"Hangi kitaba başladın? Diğerini bitirmiştin."

Alaz şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Takip ettiğini anlaması lazımdı.

"Kürk Mantolu Madonna." dedi alçak bir sesle.

"Hmm. Sebahattin Ali. Bitirdiğinde yorumlarını alırım. Bakalım aynı fikirde miyiz?"

"Okudun yani?" diye sordu Alaz kaşının birini kaldırarak.

Yaman yalnızca başını salladı. Her zamanki gibi Alaz'ın okuduğu kitaplarla ilgili fikrini almak istiyordu. Genelde onun okuduğu kitapları okumuş oluyordu. Okumamışsa da çok kısa sürede okuyup bitiriyordu. Sırf aynı şeylerden konuşabilmek, onun ne düşündüğünü bilmek için, ilgilendiği her şeyi takip ediyordu. Alaz o kadar çabuk nasıl okuyup bitirebildiğine bazen şaşırıyordu. Ancak Yaman zamanını iyi değerlendiriyordu. Dışarı çıktığında genelde arabayı kendi kullanmayı severdi ancak bu tip zamanlarda arkada oturup yolda giderken kitap okumayı tercih ediyordu. Üstelik bir an evvel bitirip Alaz'la tartışmak da istiyordu.

Boş çorba kasesini kenara koyarken düşünceli bir tavırla yemeğin olduğu tabağı önüne çekti. Çatalı eline aldığında başını kaldırıp aniden sordu.

"Bebeğim, okula gitmediğin için üzülüyor musun? İstersen sınavlara girip diplomanı alabilirsin biliyorsun, değil mi?"

Alaz şaşkınlıkla başını kaldırıp Yaman'a baktı. Bir an duraksadı sonra başını iki yana sallayarak "Nereden çıktı bu

şimdi?" dedi alçak bir tonla.

"Okumayı çok seviyorsun. Okula gidememek seni üzü- yorsa diplomanı hâlâ alabilirsin ve hatta istersen birkaç sene içinde üniversiteye de gidebilirsin."

Alaz umursamaz bir edayla omuz silkti. "Diploma umurumda bile değil. Devlet memuru olacak değilim."

"Devlet memuru olacaksın diye değil. İçinde bununla ilgili bir istek kaldıysa bunu yapmanı istiyorum."

Alaz başını iki yana salladı. "İçimde istek yok. Diploma da dediğim gibi umurumda değil..." Dirseklerini masaya koyup, çenesini ellerine yasladı. Düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Nasıl anlatacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Nihayet kirpiklerini indirip bakışlarını Yaman'a dikti.

"Okul denilen şey sanki küçükken olmalıymış gibi hissediyorum. Yani çocukken okula gidersin, okul arkadaşların olur, ne bileyim yaramazlık yaparsın, ödevlerin olur mızıldanırsın, öğretmene kızarsın gibi şeyler. Yani filmlerden gördüklerimi söylüyorum. Bu tür şeyler oluyor. Ağrı'da çocuklar okula giderken de bu tür şeylerden konuşurlardı... Bunlar çocukken yaşanıyor. Büyüdüğünde okula ihtiyacın kalmıyor ki... Benim bir diplomaya ihtiyacım yok. Bana göre yalnızca bir kağıt parçası. Üniversiteye gitmeye de ihtiyacım yok. Ben oradakilere ayak uyduramam. Ayrıca okumak istediğim bir bölüm de yok. Okumayı seviyorum ve istediğim kitabı okuyorum. Bana bu yetiyor. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Yaman anladığını belirtir şekilde başını salladı.

"Benim de okul hayatım pek parlak geçmedi. Bu dediklerini de pek yapmadım... "Alaz soru sorarcasına ona bakınca omuzlarını silkti. "Okul arkadaşım hiç olmadı. Aksi bir çocuktum, genelde herkesle kavga ederdim... Ödevlerimi hiç yapmazdım. Öğretmenler çıldırırdı ve onlarla da kavga ederdim. Zaten gittiğim okullardan sürekli atılıyordum... Çok da umurumda değildi. Ama babam beni buradan gönderdikten sonra yurt dışında biraz daha olaysız geçti okul hayatım. Tek bir kişi dışında yine arkadaş edinmedim. O da benden manyaktı zaten." Bir an eski anılara dalmış gibi duraksadı. Du-

daklarının ucu kıvrıldı. Dalgınlığından kurtulmak ister gibi başını hızla iki yana sallayıp yeniden Alaz'a bakarak devam etti. "Başlarda bulaşan olmuştu aslında ama sonra onlar da uzak durmaya başladı bizden. Yapacak başka bir şey olmadığı için, ders çalıştım, bitti gitti işte. Ama senin de dediğin gibi aldığım diploma ne işime yarayacak ben de bilmiyorum. Yaptığım iş belli. Yapacağım iş de belli. Bana pek bir şey kattığını söyleyemem."

Alaz dudağını bükerek omuz silkti. Çocukken okula gidebilseydi güzel olabilirdi. Ama şimdi ihtiyaç duymuyordu bir diplomaya. Çabuk öğrenen biriydi ve Bozdumanların yanında çalışmak ona çok şey kazandırmıştı. Yaman'ın da dediği gibi yaptığı iş belliydi, yapacağı iş de belliydi. Bu saatten sonra bir diplomaya ihtiyacı yoktu.

Yaman konuyu değiştirerek Ekrem ve Ragıp'ın neler anlattığını sordu. Alaz aniden değişen mutlu bir ifadeyle anlatılanları ona aktarırken Yaman'ın yine gözlerinin sürekli etrafta dolaştığını fark etti. Yaman'da bu alışkanlık haline gelmişti. Alaz yanındayken sürekli tetikte, sürekli diken üstündeydi. Bu durum Alaz'a kahreden bir üzüntü veriyordu. Daha fazla dayanamadı. Elindeki çatalı bırakıp homurdanırcasına bıkkın bir sesle konuştu.

"Yeter artık Yaman. Doğru düzgün yemeğini ye! Evin içinde kimse yok! Sadece biz varız!"

Yaman şaşkın bakışlarını ona çevirdi. Soru sorar gibi bakıp, başını iki yana salladı. Alaz çıkışarak karşılık verdi.

"Fark etmediğimi sanma! Evin içinde yapma bari. Şu yemeğini doğru düzgün ağız tadıyla ye."

Yaman suçlu bir yüz ifadesiyle kirpiklerini indirdi. Çatalı tabağın kenarına bırakıp suya uzandı. Bir yudum su içip anlayış bekleyen bakışlarını Alaz'a çevirdi.

"Sana bir şey olacak diye korkuyorum." Sesi neredeyse mırıltı gibi çıkmıştı.

Alaz gözlerini hayretle açtı. "Evin içinde mi?"

Yaman şiddetle karşı çıktı. "O şerefsiz en son evi gözlüyordu. Dürbünlü bir tüfekle nişan alması yeterli bence."

Alaz başını yavaşça iki yana sallayıp uzanarak Yaman'ın parmaklarını kavradı. Gözlerinde onu anladığını belirten bir ifade vardı. Yumuşak bir sesle karşılık verdi.

"O kadar iyi nişancı olduğunu sanmıyorum. Evin duvarları yüksek. Hem bahçede hem dışarıda bir yığın adam var. Şu eve geldiğinde rahatlamanı ve gevşemeni istiyorum. Lütfen. Sürekli diken üstündesin... Rahat bir nefes almanı istiyorum."

Yaman Alaz'ın parmaklarını kavradı. Dudaklarını elinin üzerine bastırdı.

"Ben rahatım. Sen endişelenme. Alışkanlık bendeki. Ayrıca o kadar adama da güvenme. O piç kurusu dedikleri kadar iyiyse söylediklerin onu durduramaz. Mesela ben olsam çok rahatlıkla vurabilirim o mesafeden."

Alaz kıkırdadı. Boştaki elini uzatıp Yaman'ın kirli sakallı yanağını okşadı.

"İyi ki seni tutmamışlar o zaman."

"Şaka yapma bu konuda. Bundan hoşlanmıyorum." Ters ters Alaz'a baktı.

"O zaman şu eve girdiğin anda paranoyandan kurtulmanı istiyorum. Ben de sürekli diken üstünde olmandan hoşlanmıyorum. Bütün gün dışarıda dolaşıyorsun, girip çıkmadığın yer kalmıyor, eve geldiğinde dinlenmen gerekirken yine gergin haldesin."

Yaman kabullenerek başını salladı. "Tamam. Elimden geleni yaparım."

"Söz mü?"

"Söz!"

Yemeği sıradan konulardan konuşarak bitirdiler. Sofrayı birlikte topladılar. Nihayet işlerini bitirip mutfaktan çıkarken "Dizi izleyelim mi?" diye sordu Alaz.

"Laptop odada zaten. Kaldığımız yerden devam edelim."

Uyumadan önce yatağın içinde birlikte dizi izlemeyi seviyorlardı. Her gece iki bölüm izliyorlar bazen merakta kalınca bir sonraki bölümü izleyip izlememek konusunda birbirlerini gaza getirmeye çalışıyorlardı. Ancak her defasında Alaz daha kararlı davranıyordu.

"Hayır hayır. Zaten yorgunsun. Yarın devam ederiz. Artık uyuyup dinlenmen lazım," diyerek tartışmaya son noktayı koyuyordu.

Odaya girdiklerinde ikisi de aynı anda banyoya yönelip yan yana dişlerini fırçaladılar. Yaman'ın devasa bedeni, belirgin Adonis kasları, dar kalçaları, kaslı dümdüz karnı, şişkin göğüs ve kol kasları, göğsünde ve sırtındaki belirgin izlerle sanki zaman tünelinde yolculuk yapmış ve geçmişten fırlayıp gelmiş eski zaman savaşçıları gibi görünüyordu. Alaz onu izlemeyi seviyordu.

Alaz üzerindekini çıkarıp hızlı bir duş için kabine yöneldi. Yaman'ın yanında soyunmaktan çekinmiyordu artık. Öyle doğaldı ki ikisinin de tavırları, adeta kırk yıllık karı kocalar gibi davranıyorlardı. Bedeninden sular damlarken kabinden çıktı. Yaman elinde havluyla onu karşıladı. Kocaman havluyu etrafına dolayıp kollarının arasına aldı. Tepesinde topladığı saçlarına dudaklarını bastırdı. Bir kısım tutamlar buhardan ıslanmış yanaklarına yapışmış, bir kısmı ensesinde ve boynunda nemli bukleler halinde sarkıyordu. Nemli gür siyah kirpikleri yemyeşil gözlerini daha belirgin hale getirmişti. Yaman sessizce onu kuruladı. Gözlerini birbirlerine dikmiş hiçbir şey konuşmadan sadece birbirlerine bakıyorlardı.

Yaman gözlerini bile kırpmadan sadece onu seyretmek istiyordu. Şu an melekler kadar güzel görünüyordu. Bembeyaz teni, nemli saçları, ıslak kirpiklerin çevrelediği çimen yeşili gözleri ve o gözlerde kendisine doğrultulmuş hayran bakışlar, yüzünün her bir çizgisine sinmiş sevgisi, minicik mutlu bir gülümsemeyle kıvrılmış öpülesi pembe dolgun dudakları, kalkık burnu ve Yaman'ın ısırmamak için kendisine zorlukla hakim olduğu pembe yanaklarıyla melekleri bile kıskandıracak kadar güzeldi ve bunun hiçbir zaman farkında değildi.

Havluyla işi bitince banyodaki tezgahın üzerine attı ve Alaz'ın hiç beklemediği anda kollarını, bacaklarının ve belinin altına yerleştirip kucaklayarak havaya kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Alaz şaşkınlıkla. "Tişörtü giydir-

men gerekiyordu."

Yaman odaya doğru attığı adımlarına devam ederken kendinden emin bir sesle cevap verdi.

"Bu gece bir şey giymek yok."

Çırılçıplak kızı yatağın üzerine bıraktı yumuşak bir hareketle. Alaz yatağın üzerinde hareket ederek ince yorganı kaldırdı ve içine girdi. Çıplak olmasını umursamıyordu. Ondan saklayacağı hiçbir şeyi yoktu. Yaman yatağa oturdu, sırtını başlığa dayadı ve bacaklarını ileri doğru uzattı. Alaz yatağın içinde hareket ederek ona sokuldu, genç adamın kolunu kaldırıp çocuk gibi kolunun altına girdi ve başını geniş göğsüne yasladı.

Yaman gülümseyerek ona baktı. Alaz'ın sokulgan tavırlarını seviyordu. Çıplak göğsüne temas eden çıplak tenini seviyordu. Kolunu ona dolayarak iyice kendisine yasladı. Başını eğip dudaklarını Alaz'ın alnına, saçlarının başlangıç çizgisine bastırdı. Ardından sol tarafa dönerek yanındaki komodinin üzerindeki laptopa uzanırken ağzının içinde mırıldandı.

"Dün kaçıncı bölümde kalmıştık?"

Alaz bacağını Yaman'ın bacağının üzerine atarken aşağı doğru kaykıldı ve başını Yaman'ın göğsüne iyice yerleştirirken cevap verdi.

"2. Sezon 5. bölümü açacaksın."

"Hmm. Peki o zaman." diye mırıldanan Yaman, dizlerinin üzerine koyduğu laptopun kapağını kaldırdı ve seyretmek üzere olacakları diziyi açmaya koyuldu.

***

"Sikerim dizisini!"

Yaman aniden laptopu kapatıp, yatağın yanına, yere bırakırken huysuzca söylenmişti.

Alaz hayretle gözlerini açmış Yaman'a bakıyordu. "Bölümün ortasında niye kapadın?"

Bir saati aşkın süredir dizi seyrediyorlardı ve bir sonraki bölümü seyretmeye on dakika önce başlamışlardı. Yaman onu

kollarının arasına sıkıca çekmeden evvel, başı genç adamın göğsüne yaslı gevşemiş halde mutlu mesut diziyi seyrediyordu.

Yaman daha fazla dayanamamıştı. Alaz'ın tenini dudaklarının altında hissetmek istiyordu. Dizi seyrederek neden vakit kaybettiğine anlam verememişti ve sabrının sonuna gelince de laptopu kapadığı gibi yataktan atıvermişti.

Aniden hareketlenerek altına aldığı Alaz, hayretle kendisine bakarken, Yaman'ın gözlerinde oynaşan şehvet kıvılcımları görülmeyecek gibi değildi. Dudaklarının ucu minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gırtlağından hakim olamadığı bir kıkırtı çıktı.

"Ne kadardır dayanmaya çalışıyorsun?"

Sesinde şefkat, sevgi ve anlayış vardı. Yaman gözlerini kocaman açarak kendini haklı çıkarmaya çalışırcasına çabucak cevap verdi.

"Yemin ediyorum ilk bölümün başından beri dayanıyorum. Uslu çocuk olmaya çalıştım ama sikerim dizisini. Ben seni okşayıp, öpecekken ne diye dizi seyrediyoruz ki?"

Huysuz bir çocuk gibi açıklama yaparken ondan destek bekler gibi bakıyordu. Alaz yine kıkırdadı. Ellerini kaldırıp avuçlarını Yaman'ın yanaklarına bastırdı. İçini rahatlatmak ister gibi başını yavaş yavaş sallayarak konuştu.

"Çok bile dayanmışsın. Aferin sana. Doğru diyorsun. Beni okşayıp öpecekken neden saçma sapan bir diziyi seyrediyoruz ki?"

Yaman şüpheyle gözlerini kısıp ona baktı. Bu desteği beklemiyordu. En azından az da olsa itiraz edeceğini, karşı koyacağını düşünmüştü.

"Dalga geçmiyorsun değil mi?"

Alaz kaşlarını kaldırdı. Gülümsedi. Başını kaldırıp Yaman'ın çenesine dudaklarını bastırdı.

"Ben seninle asla dalga geçmem."

"Bütün gün seni özlüyorum. Sadece bana kaldığın tek anlar bunlar. Neden saçma sapan harcıyoruz ki bu zamanı?" diye mırıldandı Yaman.

"Halksın," dedi Alaz. "Tenin tenime, soluğun soluğuma karışmalıyken neden zaman harcıyoruz ki?"

10. BÖLÜM

Yaman mutfakta Alaz'ın tabağına hazırladığı dilimi koyarken cebindeki telefonu çaldı. Elini cebine atarak ekrana şöyle bir bakıp kulağına götürdü.

"Söyle!" dedi doğrudan, selam vermeden.

"Yaman, akşam üzeri bizim meyhaneye gel. Kuzuya bir şey söyleme!"

Kulağına dayadığı telefonda Oğuz'un sesi sanki ona emir verir gibi çıkıyordu. Her zaman birbirlerine karşı ters konuşurlardı ancak bu kez Oğuz'un sesindeki bir şey Yaman'ı duraksatmıştı.

Birazdan evden çıkacaktı. Yanındaki Alaz kahvaltısını bitirmek üzereydi. Bakışlarını Yaman'a kaldırdığında genç adamın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Oğuz'un ikinci cümlesinden hoş şeyler olmadığını anladı. Alaz'dan sakladıklarına göre onun endişeleneceği ve belki de hiç kabul etmeyeceği bir şeyler oluyordu. Yüzündeki boş ifadeyi bozmadan düz bir sesle karşılık verdi.

"İyi, tamam. Konum at!"

Oğuz'un cevaplamasına fırsat vermeden telefonu yüzüne kapadı. Yüzünde beliren sinsi sırıtmaya engel olamadı. Muhtemelen yüzüne telefonu kapanınca Oğuz delirmişti. Telefonu tekrar cebine koyarken Alaz ses çıkarmadan ancak gözleriyle sorarcasına bakıyordu. Yan gözle kızın tabağında bitirmediği dilimi görünce uzanarak aldı ve Alaz'ın ağzına dayadığında bakışlarındaki sessiz soruyu da cevapladı.

"Oğuz."

Alaz Yaman'ın ağzına dayamaya çalıştığı dilimi elinden aldı. Sırf onu ikna etmek için küçük bir parça ısırıp çiğnerken sordu.

"Ne istiyormuş?"

Yaman umursamazca omuz silkti. Çayına uzandığında Alaz'a bakmadan ağzının içinde önemsizce mırıldandı.

"Akşam benimle birkaç mekana gelecekti, onu nereden alacağımı söyledi."

Alaz kaşlarını kaldırdı. Elindeki dilimden düşünceli bir şekilde yine küçük bir parça ısırdı.

"Sana destek olmasına sevindim."

Yaman başını ona çevirdi. Yüzü yine ifadesizdi. Başını ağır ağır salladı.

"Evet," dedi yalnızca.

Oğuz'la sürekli didişmelerine rağmen nedense en çok ona güveniyordu Yaman. Oğuz'un sakin, kendinden emin, sağlam duruşu ona güven veriyordu. Adam korkusuzdu. Gözlerinde şimdiye kadar en ufak tedirginlik ya da endişe görmemişti. Ancak aptal da değildi. Korkusuzluğu boş bir kendine güvenden gelmiyordu. Sağlam adım atıyor, bir sonraki hamleyi hesaplayarak hareket ediyordu.

İçinde bulundukları bu süreçte Yaman hiç belli etmiyordu ama en çok Oğuz'un yanında olmasından memnundu. Oğuz da en az kendisi kadar Alaz'a düşkündü ve kendisine bir şey olursa gözü asla arkada kalmayacaktı.

Alaz elini uzatıp düşünceli bir şekilde yanında oturan Yaman'ın şakağında parmağını usulca dolaştırdı.

"Neden düşüncelisin?"

Yaman bakışlarını ona çevirirken dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı, elini kaldırıp yüzünde dolaşan eli tuttu, dudaklarını üzerine bastırdı.

"Düşünceli değilim bebeğim. Dalmışım öyle." Aniden konuyu değiştirdi. "Bugün planın ne? Ne yapmak istiyorsun?"

Alaz dudaklarını büzdü. "Nihat'la konuştum sabah. Beni Bozdumanlara bırakacak. Ağrılı'yla Zilal Ana'yı özledim. Onlarla vakit geçireceğim bugün."

"Babamı da al istersen... Ayşe Abla ve Zeynep Abla'yla da vakit geçirirsin, ben de geç vakit oraya gelirim." Bakışları dü sümeli bir hal alırken kendi kendine mırıldanır gibi konuştu. "Hem zaten akşam Oğuz'la beraberim ya, biz de oraya geli rız."

Alaz gülümseyerek başını salladı. "Evet. İyi olur. Ekrem Amca'ma söyleyeyim o zaman."

"Ben gittikten sonra söylersin. Acele etme. Kahvaltını bitir önce."

Alaz başını çevirip ona baktı. Gözlerinde gördüğü sevgi onu boğabilirdi. Böylesine sevilmek insanı nasıl delirtmezdi acaba? Bazen akıl sağlığını korumakta zorlanıyordu. Yaman'ın her dokunuşu her bakışı ona can veriyordu. Hayatının geri kalanını Yaman'sız düşünemiyordu ama içinde yaşadığı karmaşalardan nasıl kurtulacağını da bilemiyordu. Yaman'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ancak sanki bunun için çok geç kalmış gibi de hissediyordu. Başını yavaşça hareket ettirdi, dudaklarını Yaman'ın yanağına bastırdı. Kollarını boynuna sardı. Fısıltı gibi alçak bir sesle mırıldandı.

"Seni çok seviyorum sebebim."

Yaman duyulur duyulmaz bir sesle, "Sebebim?" diye sorarcasına mırıldandı.

Alaz yumuşak sevgi dolu bir gülüşle gözleri parlayarak ona baktı.

"Dünyaya gelme sebebim sensin ya!"

Kelimeleri dudaklarından alaycı çıkarmaya çalışsa da bakışları bambaşka şeyler söylüyordu. Öyle derin, öyle yoğun bakıyordu ki, Yaman bir an donmuş gibi yüzünden geçen ifadeye bakakaldı. Sanki başka bir boyutta, sanki başka bir evrendeydiler. Alaz'ın yüzünü çevreleyen hava sanki titreşiyormuş gibiydi. Yaman zorlukla yutkundu.

Alaz'ın kafası karışmış gibi yavaş yavaş kaşları çatıldı. Elini kaldırıp avucunu Yaman'ın yanağına bastırdı. Ürkek bir sesle fısıldar gibi seslendi.

"Yaman?" Birkaç saniye tepki vermesini bekledi, sesi çıkmayınca tekrar seslendi. "İyi misin Yaman?"

Yaman, onun ürkek sesini duyunca kirpiklerini hızla kırpıştırıp kendine gelmek ister gibi başını hızla iki yana salladı. Bakışları kararmıştı. Göz bebekleri küçülmüş, gözlerinin içi gizemli karanlık kuyulara dönüşmüştü. Dili dudaklarının arasında göründü ve hızla kuruyan dudaklarını ıslattı. Başını yukarı aşağı salladı.

"İyiyim bebeğim. Hem de çok iyiyim." Yüzünü tamamen aydınlatan bir gülümseme suratında yayılarak büyüyordu. Ellerini uzatıp Alaz'ın iki elini avuçlarının arasına aldı. Bakışlarını Alaz'ın ışıl ışıl parlak yeşil gözlerine dikti. Ona bakarken eriyordu sanki. Kirpikleri hafifçe aşağı indi. Dudağının kenarı yaramaz bir sırıtışla çarpıkça yukarı kalktı.

"Evet. Bunu hiç aklından çıkarma. Senin dünyaya gelme sebebin benim!" dedi küstah bir sesle, kelimelerin üzerine bastırarak. "Sebebin benim!" diye tekrarlarken omuzları dikleşmiş, göğsünü şişiren bir nefes çekmişti içine. Yüzünde görünen zaferi saklaması imkansızdı. Sanki yenilmez bir ülkeyi fethetmiş, büyük zafer kazanmış komutan edasıyla bakıyordu Alaz'ın yüzüne.

***

Yaman mekandan içeri girerek gözleriyle etrafı taradı. Nihayet başını soluna çevirdiğinde arkada köşedeki bir masada Fırat, Oğuz ve Esat'ı gördü. Oğuz elini hafifçe kaldırmış kendilerini görmesi için işaret veriyordu. Yaman, Oğuz'a dik bir bakış atıp, masaların arasından ilerleyerek adımlarını oturan üç kardeşe doğru yöneltti.

Masaya ulaştığında hiçbiri yerinden kalkmadı. Fırat yanında, Oğuz'un karşısındaki boş sandalyeyi geri çekti.

"Hoş geldin. Gel otur." dedi düz bir sesle.

Esat göz kırparak sırıttı ve başını sallayarak, "Hoş geldin" dedi.

Oğuz dik dik Yaman'a baktı sadece başını yukarı aşağı sallayarak selam verdi. Yaman ağır ağır gösterilen sandalyeye oturup yerleşti ve rahat bir edayla arkasına yaslandı.

"Babamı da al istersen... Ayşe Abla ve Zeynep Abla'yla da vakit geçirirsin, ben de geç vakit oraya gelirim." Bakışları düşünceli bir hal alırken kendi kendine mırıldanır gibi konuştu. "Hem zaten akşam Oğuz'la beraberim ya, biz de oraya geliriz."

Alaz gülümseyerek başını salladı. "Evet. İyi olur. Ekrem Amca'ma söyleyeyim o zaman."

"Ben gittikten sonra söylersin. Acele etme. Kahvaltını bitir önce."

Alaz başını çevirip ona baktı. Gözlerinde gördüğü sevgi onu boğabilirdi. Böylesine sevilmek insanı nasıl delirtmezdi acaba? Bazen akıl sağlığını korumakta zorlanıyordu. Yaman'ın her dokunuşu her bakışı ona can veriyordu. Hayatının geri kalanını Yaman'sız düşünemiyordu ama içinde yaşadığı karmaşalardan nasıl kurtulacağını da bilemiyordu. Yaman'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ancak sanki bunun için çok geç kalmış gibi de hissediyordu. Başını yavaşça hareket ettirdi, dudaklarını Yaman'ın yanağına bastırdı. Kollarını boynuna sardı. Fısıltı gibi alçak bir sesle mırıldandı.

"Seni çok seviyorum sebebim."

Yaman duyulur duyulmaz bir sesle, "Sebebim?" diye sorarcasına mırıldandı.

Alaz yumuşak sevgi dolu bir gülüşle gözleri parlayarak ona baktı.

"Dünyaya gelme sebebim sensin ya!"

Kelimeleri dudaklarından alaycı çıkarmaya çalışsa da bakışları bambaşka şeyler söylüyordu. Öyle derin, öyle yoğun bakıyordu ki, Yaman bir an donmuş gibi yüzünden geçen ifadeye bakakaldı. Sanki başka bir boyutta, sanki başka bir evrendeydiler. Alaz'ın yüzünü çevreleyen hava sanki titreşiyormuş gibiydi. Yaman zorlukla yutkundu.

Alaz'ın kafası karışmış gibi yavaş yavaş kaşları çatıldı. Elini kaldırıp avucunu Yaman'ın yanağına bastırdı. Ürkek bir sesle fısıldar gibi seslendi.

"Yaman?" Birkaç saniye tepki vermesini bekledi, sesi çıkmayınca tekrar seslendi. "İyi misin Yaman?"

Yaman, onun ürkek sesini duyunca kirpiklerini hızla kırpıştırıp kendine gelmek ister gibi başını hızla iki yana salladı. Bakışları kararmıştı. Göz bebekleri küçülmüş, gözlerinin içi gizemli karanlık kuyulara dönüşmüştü. Dili dudaklarının arasında göründü ve hızla kuruyan dudaklarını ıslattı. Başını yukarı aşağı salladı.

"İyiyim bebeğim. Hem de çok iyiyim." Yüzünü tamamen aydınlatan bir gülümseme suratında yayılarak büyüyordu. Ellerini uzatıp Alaz'ın iki elini avuçlarının arasına aldı. Bakışlarını Alaz'ın ışıl ışıl parlak yeşil gözlerine dikti. Ona bakarken eriyordu sanki. Kirpikleri hafifçe aşağı indi. Dudağının kenarı yaramaz bir sırıtışla çarpıkça yukarı kalktı.

"Evet. Bunu hiç aklından çıkarma. Senin dünyaya gelme sebebin benim!" dedi küstah bir sesle, kelimelerin üzerine bastırarak. "Sebebin benim!" diye tekrarlarken omuzları dikleşmiş, göğsünü şişiren bir nefes çekmişti içine. Yüzünde görünen zaferi saklaması imkansızdı. Sanki yenilmez bir ülkeyi fethetmiş, büyük zafer kazanmış komutan edasıyla bakıyordu Alaz'ın yüzüne.

***

Yaman mekandan içeri girerek gözleriyle etrafı taradı. Nihayet başını soluna çevirdiğinde arkada köşedeki bir masada Fırat, Oğuz ve Esat'ı gördü. Oğuz elini hafifçe kaldırmış kendilerini görmesi için işaret veriyordu. Yaman, Oğuz'a dik bir bakış atıp, masaların arasından ilerleyerek adımlarını oturan üç kardeşe doğru yöneltti.

Masaya ulaştığında hiçbiri yerinden kalkmadı. Fırat yanında, Oğuz'un karşısındaki boş sandalyeyi geri çekti.

"Hoş geldin. Gel otur." dedi düz bir sesle.

Esat göz kırparak sırıttı ve başını sallayarak, "Hoş geldin" dedi.

Oğuz dik dik Yaman'a baktı sadece başını yukarı aşağı sallayarak selam verdi. Yaman ağır ağır gösterilen sandalyeye oturup yerleşti ve rahat bir edayla arkasına yaslandı.

"Biz mezeleri söyledik. Rakılar da şimdi geliyor. Sen başka bir şey ister misin?" dedi Fırat düz bir tonla.

Yaman bir "cık" sesi çıkararak çenesini kaldırdı. Sorgulayan bakışları üçü arasında gidip geliyordu. Üç kardeş sanki erkek gecesi yapacaklarmış gibi görünüyordu ama buraya çağrılması ona pek de erkek muhabbeti yapılacakmış gibi hissettirmemişti.

Dördü de bir süre konuşmadan etrafta gözlerini dolaştırdılar. Fırat sıkkın bir sesle mekanın ilerisine bakarken söylendi.

"Oğlum Süleyman abi iyice ihtiyarladı mı ne? Rakılar niye gelmedi hâlâ?"

Oğuz başını yana çevirip gözlerini ileride ayakta dikilen çocuğa dikti, elini kaldırdı, "gel" dercesine salladı. Çocuk acele adımlarla masaya yaklaştı.

"Genç, rakılar niye hâlâ gelmedi?" dedi Oğuz sert sert bakarak.

Çocuk Oğuz'a bakarak zorlukla yutkundu. "Abi, Süleyman abi sizin için sakladığı şişeyi çıkarıyor aşağıdan. Şimdi gelir." diye ürkek bir ifadeyle konuşurken Esat araya girdi.

"Geliyor abi." dedi çenesiyle ileride elinde bir şişeyle gelen ihtiyar adamı göstererek.

İhtiyar masaya yaklaştığında, şikayetçi bir tonla konuşarak "Abi nerede kaldın ya? Öldüm acımdan!" dedi geriye yaslanırken.

"Az sabırlı ol be evladım." dedi ihtiyar azarlar bir tonda. Şişeyi masaya koydu. Çenesiyle Esat'a işaret etti.

"Al şu şişeyi o tarafa. Doldur abinlere... Oğuz'un yine açlık başına vurmuş belli." dedi iğneleyici bir sesle. Fırat ve Oğuz hafifçe gülerken, Esat sırıtarak şişeye uzandı. Yaman gülmemişti. Oturduğu yerde tepkisiz konuşmaları dinliyordu. Süleyman abi başını Yaman'a çevirdi ağır ağır, bakışları bir an Fırat'a değdi sonra tekrar Yaman'a bakarken yumuşak kinayeli bir sesle konuştu.

"Bu mu dediğiniz deli oğlan? Bizim kızınki?"

Yaman hızla başını kaldırıp gözlerini kısarak düşmanca

ihtiyar adama baktı. Esat bardakları doldururken bir kahkaha attı. Fırat oturduğu sandalyede yan dönerek kolunu sandalyenin arkasına attı.

"He ya Süleyman abi. Bizim enişte bu!" dediği anda Yaman öldürücü bakışlarını hızla Fırat'a çevirdi. Dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu.

"Şu iğrenç kelimeyi kullanmayın!"

Oğuz gürültülü bir kahkaha attı. "Ne bozuluyorsun oğlum? Enişte değil misin işte? Daha ne istiyorsun? Seni enişteliğe kabul etmişsiz, öp başına koy!"

"Oğuz! Kırarım çeneni!" dedi Yaman dişlerini sıkarak. Öldürecek gibi bakıyordu Oğuz'a.

O esnada ihtiyardan yaşından beklenmeyecek gür bir kahkaha çıktı. Omuzları sarsılırken "Heh, tam bulmuşsunuz kendinize göre birini," dedi.

Yaman ters ters ihtiyara baktı. Fırat elini Yaman'ın omzuna hafifçe vurup parmaklarıyla omzunu sıkarken çenesiyle ihtiyarı işaret ederek konuştu.

"Yaman. Süleyman abiyle tanış... Çok çekmiştir bizim kahrımızı sağ olsun. Ayrıca burada yediğin mezeleri de başka hiçbir yerde aynı lezzette bulamazsın söyleyeyim." Başını ihtiyara kaldırdı. "Süleyman abi... Yaman... Bizim damat olacak inşallah." dedi gülümseyerek.

İhtiyar başını salladı. Ellerini masanın kenarına dayayıp hafifçe öne doğru eğildi. Ela gözlerini Yaman›a dikip bir süre delici bakışlarla genç adamın yüzünü inceledi. Yaman dik dik ihtiyara bakıyordu. İhtiyar uzun denecek bir süre Yaman›a gözlerini bile kırpmadan baktıktan sonra başını hafifçe sallayarak doğruldu. Elini kaldırıp omzuna koydu. Yine yaşından beklenmeyecek bir güçle Yaman›ın omzunu sıkarken yüzünde bir gülümsemeyle diğerlerine bakarken üç kelime etti.

"Üzme sakın kızı!"

Yaman kaşlarını çatarak başını kaldırıp ihtiyara baktı. Ağzını açmasına fırsat kalmadan beklemediği karşılık Oğuz'dan geldi. Başı önüne eğik, Esat'ın önüne koyduğu rakı kadehine uzanırken ağzının içinde söylenir gibi konuşuyordu. Ses to-

nunda, kabul etmek zor gelse de gerçeği yansıttığını belirtir bir tını vardı.

"Üzmez merak etme. Manyak, adamış kendini. Biz üzeriz, o üzmez."

Yaman şaşkınca ona baktı. Oğuz hiç ummadığı anlarda kendisine arka çıkıyordu. Yaman'la en fazla o uğraşmasına rağmen hep en olmadık anlarda şaşırtıcı desteği çıkıyordu ortaya.

"Eyvallah!" dedi ağzının içinde mırıldanarak. Oğuz kirpiklerini hızlıca kaldırıp aldırmaz bir bakış attı ona.

Çenesiyle Esat'a Yaman'ın kadehini önüne koymasını işaret etti. Esat suya uzandığında Oğuz elini kaldırarak engelledi. Yan gözle Yaman'a baktı, dişlerinin arasından itiraz kabul etmez bir sesle alçak tonla konuştu.

"Su katma. Sek içecek!"

Yaman'ın dudakları eğri bir gülüşle kıvrıldı. Bakışları meydan okur gibi Oğuz'a bakarken kolunu uzattı ve tek eliyle iki kadehi avucunun içinde kavrayarak önüne koydu. Kaşlarını kaldırdı, iğneleyici bir sesle karşılık verdi.

"Ölüyorum oğlum acımdan. Amma çene yaptınız. Yemekler ne zaman gelecek?"

İhtiyar gülerek geriye bir adım attı. Arkasını döndüğünde elindeki büyük tepsiyle yanlarına yanaşan çocuğa acele etmesini belirten bir işaret yaptı.

"Geldi geldi. Hadi siz ilk yudumlarınızı alın, ben masanızı donatırım."

Dört genç adam aynı anda kadehlerine uzandılar ve ortada, havaya doğru gelişigüzel şöyle bir kaldırıp aynı anda kadehleri dudaklarına götürdüler. Oğuz yan gözle belli etmeden Yaman'ı izledi. Yaman rahat bir edayla rakısından bir yudum alıp kadehi geri bıraktı ve çatalı eline alarak Süleyman abinin masaya bırakmaya başladığı mezelere doğru hareketlendi.

Oğuz alaycı bir sesle, "Acı gelmedi değil mi damat efendi?" dedi sırıtarak bakarken.

Yaman'ın yüzünde yine çarpık bir gülümseme belirdi. Ça-

tala taktığı bir parça beyaz peyniri ağzına atarken küçümseyici bakışlarını Oğuz'a kaldırdı.

"Oğlum benim babam Ekrem Alaz, amcam Tahir Yamandağlı... Sen kendine bak süt danası!"

Fırat gür bir kahkaha atarken Esat elinde rakı, alaycı bakışlarını Oğuz'a çevirdi.

"Ooo sert! Oğuz Bozduman ne diyecekler buna acaba?"

Oğuz ters bir sesle, "Siktir git!" dedi Esat'a yan gözle bakarak.

"Ooo bu da sert!" dedi Esat alayla, ardından kadehi başına dikti.

Yaman'ın cümlesinin ardından masaya tabakları dizen ihtiyar bir an hareketsiz kaldı. Uzun sayılacak bir süre kımıldamadan durdu, nihayet başını yavaşça çevirip dikkatli bakışlarla Yaman'a baktı. Gözlerinde anlaşılmaz ifadeler vardı. Yavaş yavaş bedenini doğrulttu. Diğerleri de adamdaki garipliğin farkına varmış olacak ki, kadehlerini bırakıp ihtiyara bakmaya başladılar. Nihayet ihtiyar ağzını açtı. Yaman'a bakarken gözlerinden hüzünlü bir bulut geçti. Yanındaki gence eliyle devam etmesini işaret ederek konuştu.

"Babana selamımı söyle... Süleyman abi sana kırgınmış, senelerdir uğramamışsın de." Konuşurken hüzünlü bir gülümseme belirmişti yüzünde.

Yaman'ın kaşları havaya kalktı. "Babamı tanıyor musun?"

İhtiyar yüzünde aynı gülümse asılı dururken başını salladı ağır ağır.

"Tanırım tabii. Bir zamanlar rahmetliyle sürekli buradalardı. Baban ondan sonra bir daha gelmedi." derken sesindeki anlayış belirgindi.

Yaman şaşkınlıkla ihtiyara baktı. Eliyle işaret ederek karşılık verdi.

"Çeksene bir sandalye. Konuşalım biraz."

İhtiyar olumsuz bir hareketle çenesini salladı.

"Bir dahaki sefere konuşuruz. Bugün ilk defa gelmişsin, sizin sohbetin içine edilmez şimdi. Gelecek sefere benim misafirim ol, karşılıklı laflarız o zaman."

Yaman gönülsüzce onaylayarak başını salladı. İhtiyar tam arkasını dönüp uzaklaşacakken birden durdu. Gözlerini kısarak masadakilere baktı sonra tekrar Yaman'da durdu bakışları.

"Demek o cevval kız Tahir'le Nermin'in kızı ha," dedi inanmaz gibi başını iki yana sallayarak. "İnat ettin, dediğini yaptın, aldın demek sonunda kızı." dediği anda masadakilerin hepsinin yüzüne hayret oturdu.

Yaman merakla ihtiyara baktı. İhtiyar yumuşak bir gülüşle devam etti. "Onu da getir bir dahakine. Şu duvarların dili olsa da konuşsa." derken başını hayıflanırcasına iki yana sallıyordu.

İhtiyar uzaklaşırken hepsi uzun süre şaşkın şaşkın adamın arkasından bakmıştı. Sonraki yarım saat boyunca önlerindeki yemeklere ve içeceklere gömülerek sıradan şeylerden konuştular. Nihayet karınları hafiften doyup yavaşladıklarında Yaman kadehinden bir yudum alıp masaya bırakırken arkasına yaslandı. Önce Fırat'a sonra Oğuz'a bir bakış attı.

"Niye geldik buraya bu akşam? Erkek erkeğe içmeye gidelim diye gelmedik sanırım?"

Oğuz Fırat'a çabuk bir bakış atıp Yaman'a döndü. Çenesini kaldırdı ve sıkkın bir "cık" sesi çıkardı. Kadehinden bir yudum aldı, tekrar masaya bıraktı ve alt kolunu masaya dayadı. Elleri masadan aşağı sarkarken başını Yaman'a doğru hafifçe eğdi.

"Konuşmamız lazımdı... Bazı planlar yapmamız gerekiyor..."

"Ne hakkında? Ayrıca Alaz'dan neden saklıyorum?"

Alaz'dan bir şeyler saklıyor olmak onu çok rahatsız ediyordu. Oğuz bıkkın bir nefes verdi, sıkkın bir tavırla gözlerini devirdi.

"Oğlum biz, kız endişelenmesin istedik. Sen her boku ona söylüyorsun. Bazı şeyleri söylemeyiver, ağzında bakla ıslanmıyor be!"

Yaman ters ters Oğuz'a baktı. "Hoşuma gitmiyor ona yalan söylemek! Ondan bir şey sakladığımı öğrenirse beni hiç affetmez!"

"Etmesin! Etmesin ne olacak?" dedi Oğuz dik dik.

Yaman gözlerini kıstı. "Oğlum sen bilerek mi yapıyorsun? Aramız bozulsun diye mi uğraşıyorsun? Ne olacak? Yerin mi genişleyecek bizim aramız bozulursa? Kalbini kırmak istemiyorum! Anlamıyor musun lan? Mesele beni affetmesi değil, benim yüzümden hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum!"

"Ulan ne manyak çıktı bu ya!" diye söylendi Oğuz. Başını daha ileri uzattı ve sanki karşısında anlaması kıt biri varmış gibi tane tane açıklayarak konuştu.

"Oğlum erkek dediğin arada sırada bazı şeyleri sevdiğinden saklar. O üzülmesin diye saklar. Her boku sevdiğine söylemez!"

Yaman yüzünü buruşturarak Oğuz'a ters bir bakış attı. Sert bir sesle tükürür gibi karşılık verdi.

"Sen sakla sevdiğinden ne bok saklamak istiyorsan! Alaz benim sadece sevdiğim değil! O benim her şeyim! Niye saklayayım bir şeyi ondan? Üzülürse birlikte üzüleceğiz. Her şeyi bilmeye hakkı var. O benden bir şey saklasa, ben çıldırırım, aynı şeyi niye ona yapayım?"

Fırat oflayarak derin bir nefes koyverdi. Elini kaldırıp o an ağzını açıp karşılık verecek olan Oğuz'u engelledi. Kaşlarını kaldırdı.

"Tartışma oğlum boşuna. Onlar başka boyutta, anlatamazsın."

Yaman anlamadığı belli bakışlarını Fırat'a çevirdi. "Ne boyutu? Neyi anlamıyormuşum?" diye sordu saldırgan bir tavırla.

Fırat gözlerini devirdi, hafifçe yan dönerek bakışlarını önce Yaman'a dikti. Konuşmaya başladığında ise sesi sakindi fakat gözleri üçü arasında gidip geliyordu.

"Şimdi koçum, durum şu... Oğuz yarın İran'a gidiyor..." dediği anda Yaman'ın şaşkınlıkla kaşları kalktı ve hızla başı Oğuz'a çevrildi. Bir şey demesine fırsat vermeden Fırat eliyle susmasını işaret etti. "Ben her şeyi anlatayım sonra sen yorum yap. Kuzuya söyleyip söylememeye de kendin karar

Yaman gönülsüzce onaylayarak başını salladı. İhtiyar tam arkasını dönüp uzaklaşacakken birden durdu. Gözlerini kısarak masadakilere baktı sonra tekrar Yaman'da durdu bakışları.

"Demek o cevval kız Tahir'le Nermin'in kızı ha," dedi inanmaz gibi başını iki yana sallayarak. "İnat ettin, dediğini yaptın, aldın demek sonunda kızı." dediği anda masadakilerin hepsinin yüzüne hayret oturdu.

Yaman merakla ihtiyara baktı. İhtiyar yumuşak bir gülüşle devam etti. "Onu da getir bir dahakine. Şu duvarların dili olsa da konuşsa." derken başını hayıflanırcasına iki yana sallıyordu.

İhtiyar uzaklaşırken hepsi uzun süre şaşkın şaşkın adamın arkasından bakmıştı. Sonraki yarım saat boyunca önlerindeki yemeklere ve içeceklere gömülerek sıradan şeylerden konuştular. Nihayet karınları hafiften doyup yavaşladıklarında Yaman kadehinden bir yudum alıp masaya bırakırken arkasına yaslandı. Önce Fırat'a sonra Oğuz'a bir bakış attı.

"Niye geldik buraya bu akşam? Erkek erkeğe içmeye gidelim diye gelmedik sanırım?"

Oğuz Fırat'a çabuk bir bakış atıp Yaman'a döndü. Çenesini kaldırdı ve sıkkın bir "cık" sesi çıkardı. Kadehinden bir yudum aldı, tekrar masaya bıraktı ve alt kolunu masaya dayadı. Elleri masadan aşağı sarkarken başını Yaman'a doğru hafifçe eğdi.

"Konuşmamız lazımdı... Bazı planlar yapmamız gerekiyor..."

"Ne hakkında? Ayrıca Alaz'dan neden saklıyorum?"

Alaz'dan bir şeyler saklıyor olmak onu çok rahatsız ediyordu. Oğuz bıkkın bir nefes verdi, sıkkın bir tavırla gözlerini devirdi.

"Oğlum biz, kız endişelenmesin istedik. Sen her boku ona söylüyorsun. Bazı şeyleri söylemeyiver, ağzında bakla ıslanmıyor be!"

Yaman ters ters Oğuz'a baktı. "Hoşuma gitmiyor ona yalan söylemek! Ondan bir şey sakladığımı öğrenirse beni hiç affetmez!"

"Etmesin! Etmesin ne olacak?" dedi Oğuz dik dik.

Yaman gözlerini kıstı. "Oğlum sen bilerek mi yapıyorsun? Aramız bozulsun diye mi uğraşıyorsun? Ne olacak? Yerin mi genişleyecek bizim aramız bozulursa? Kalbini kırmak istemiyorum! Anlamıyor musun lan? Mesele beni affetmesi değil, benim yüzümden hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum!"

"Ulan ne manyak çıktı bu ya!" diye söylendi Oğuz. Başını daha ileri uzattı ve sanki karşısında anlaması kıt biri varmış gibi tane tane açıklayarak konuştu.

"Oğlum erkek dediğin arada sırada bazı şeyleri sevdiğinden saklar. O üzülmesin diye saklar. Her boku sevdiğine söylemez!"

Yaman yüzünü buruşturarak Oğuz'a ters bir bakış attı. Sert bir sesle tükürür gibi karşılık verdi.

"Sen sakla sevdiğinden ne bok saklamak istiyorsan! Alaz benim sadece sevdiğim değil! O benim her şeyim! Niye saklayayım bir şeyi ondan? Üzülürse birlikte üzüleceğiz. Her şeyi bilmeye hakkı var. O benden bir şey saklasa, ben çıldırırım, aynı şeyi niye ona yapayım?"

Fırat oflayarak derin bir nefes koyverdi. Elini kaldırıp o an ağzını açıp karşılık verecek olan Oğuz'u engelledi. Kaşlarını kaldırdı.

"Tartışma oğlum boşuna. Onlar başka boyutta, anlatamazsın."

Yaman anlamadığı belli bakışlarını Fırat'a çevirdi. "Ne boyutu? Neyi anlamıyormuşum?" diye sordu saldırgan bir tavırla.

Fırat gözlerini devirdi, hafifçe yan dönerek bakışlarını önce Yaman'a dikti. Konuşmaya başladığında ise sesi sakindi fakat gözleri üçü arasında gidip geliyordu.

"Şimdi koçum, durum şu... Oğuz yarın İran'a gidiyor..." dediği anda Yaman'ın şaşkınlıkla kaşları kalktı ve hızla başı Oğuz'a çevrildi. Bir şey demesine fırsat vermeden Fırat eliyle susmasını işaret etti. "Ben her şeyi anlatayım sonra sen yorum yap. Kuzuya söyleyip söylememeye de kendin karar

ver." Yaman kabullenerek başını salladı

"Şu Arap ibnesi var ya?" dediği anda Yaman hızla bakışlarını kaldırıp "Arap Kasım!" diye mırıldandı. Fırat başını onaylayarak salladı. Yaman'ın düşmanca kısılmış gözlerine bakarak konuşmaya devam etti. "Bu ibne, Oğuz'un yaptığı uyarıyı siklememiş... Buradaki adamları da avucunun içine alamamış. Allah'tan bizim hemşoların hepsi sadıktır. Buradaki yüklemeleri kontrol ederken Oğuz da hiç boşluk bırakmadı... Ama herif İran'a el atmış gibi görünüyor. Bizim oradaki yüklemelere sızmak istiyor. İstediği güzergahta güvenli ve kontrol edilmeden gidip gelen sadece bizim araçlar var... O da bu fırsatı kaçırmak istemiyor. Anladığımız kadarıyla malları İran'dan sokacak buraya. Bizim oradaki adamlardan haber geldi. Kulaklarına bir kısım laflar çalınmaya başlamış. Oradaki her şeyi buradaki kadar kontrol edemiyoruz. Bizim hemşolardan hariç başkaları da var işlerin içinde. Bizim adamları satın alamazlar ama bizim çalışmak zorunda kaldığımız diğerlerinden emin olamıyoruz. Oğuz'un İran'a gidip oraya bir el atması gerekiyor. Ama açıkçası orada ortalık biraz karışabilir de."

Yaman duyduklarıyla gerilmişti. Omuzları dikleşti, boynunu sağa sola sinirle esnetti. Esat doldurduğu kadehi ona uzatınca kadehi alıp önüne bıraktı.

"Oğuz'un tek gitmesinden hoşlanmadım. Ben de gideyim onunla." derken kadehine bakıyordu. Bakışlarını kaldırıp Oğuz'a bakmamıştı. Oğuz bir an kirpiklerini kaldırıp Yaman'a baktı ama gözleri masaya dikili olan Yaman'la göz göze gelemedi. Fırat Oğuz'un şaşkın yüzüne çabuk bir bakış attı. İkisi de didişip dursalar da birbirlerini koruyan ilk kendileri oluyordu yine de. Dudağında oluşan gülümsemeyi bastırdı. Ciddi bir sesle karşılık verdi.

"Yok konuştuk bunu. Oğuz'un yalnız gitmesi en iyisi. Oğuz oraya çok hakim. Ayrıca bizim seninle burada yapacak işlerimiz var..." Yaman, Fırat'ın sözleriyle sorgularcasına ona baktı.

"Şu Sansar işini bir an evvel halletmemiz lazım. İşleri

hızlandıracağız..." Bir an duraksadı. Kardeşlerine çabuk bir bakış atıp dudaklarını büzdü. Bakışları tekrar Yaman'a çevrildiğinde temkinliydi. "Kuzuya söylememen gerektiğini bu yüzden istedik... Kuzu bundan hoşlanmayacak. Bizim bu işi hızlandırmamız için seni düşündüğümüzden daha fazla riske atabiliriz."

Yaman gözlerini kıstı. "Kafandaki her şeyi söyle. Tam olarak ne planlıyorsunuz sen önce bir anlat. Sonra ben karar veririm söyleyip söylememeye."

"Bu herifin sana saldırması için bir sahne yaratmamız lazım. Sana saldıracak ama başarılı olamayacak. İşte risk burada. Başarılı da olabilir. Kuzu bunu duyarsa kıyamet kopar!" dedi Fırat. Ürkmüş bir ifadeyle başını iki yana salladı. Yaman gözlerini kıstı yine. Düşündüğü belliydi. Kadehinden bir yudum alıp çabucak yuttu.

"Kafandaki planı anlat!"

Fırat planını anlatırken diğerleri ses çıkarmadan sadece onu dinliyorlardı. Yaman, Fırat'ın sözleri bitince Esat'a çabuk bir bakış attı, sözlerini doğrulatmak istercesine konuştu.

"Esat o yüzden Oğuz'la gitmiyor?"

Fırat başını salladı. Esat'a bir an bakmış, kardeşi sırıtırken tasvip etmez azarlayan bakışlarını Esat'a dikmişti. Esat umursamadan omuz silkti, kadehindeki son yudumu boğazından aşağı yuvarladı.

"Babama her şeyi bu gece anlatacağız. Haberi olması gerekiyor. Oğuz yarın sabah erkenden yola çıkıyor. Zeynep'e gideceğini söyledi ama daha doğru düzgün konuşamadılar. Olanları tam olarak o da bilmiyor, bu durumdan hoşlanmayacağını da tahmin ediyorum. Oğuz tam olarak her şeyi anlatmak taraftarı değil çünkü Zeynep çok endişelenecek."

"Ne kadar kalacak peki Oğuz?" diye sordu Yaman gergin bir sesle.

Hissettiği duygu kendisini şaşırtmıştı. Böyle bir şeyi ilk defa hissediyordu. Sanki yarı yolda bırakılıyormuş gibi, sanki en yakın dostu ona arkasını dönüyormuş, yalnız kalıyormuş gibi. Ters bakışlarla Oğuz'a baktı ve aceleyle gözlerini

kaçırdı. Hissettiği sıkıntıyı içinden atmak istercesine sessiz derin bir soluğu dışarı salıverdi. Oğuz sıkıntılı ve düşük omuzlarla oturuyordu. Yaman'ın sorusunu duruşu gibi sıkkın bir sesle o cevapladı.

"Olabildiği kadar çabuk dönmek istiyorum ama işim ne kadar sürecek bilmiyorum. Heriflerin kimlere kadar ulaştığını bulup önlerini kesmem lazım. Yüklemelerin hepsini kontrol etmem hatta her birinin ayrı ayrı başında dikilmem gerek. Tek bir risk almamamız lazım. Öte taraftan aklım da burada kalıyor." Kirpiklerini kaldırıp bakışlarını Yaman'a dikti.

"Dikkatli ol tamam mı? Kahramanlık yapma sakın. Sağlam at adımlarını."

Tembihlemeden duramamıştı. Endişe ediyordu. Kendisi uzaktayken burada bir şeyler olacaktı ve belki de Yaman'ın ihtiyacı olduğunda yanında olamayacaktı. Uzatmasını istediği eli uzatabilmek için çok uzaklarda olacaktı ve bunu yapamamak şimdiden ağır gelmeye başlamıştı. Öte yandan başka bir çaresi de yoktu. Gitmek zorundaydı. Gidip bir şeylerin önünü zamanında kesemezse, ileride çok daha büyük sorunlarla karşılaşabilirlerdi. Şu anda elinden gelen tek şeyse Yaman'ı uyarmaktı.

"Merak etme. Eskisinden daha çok dikkatliyim. Başıma bir şey gelirse, Alaz beni öldürür."

Oğuz'un dudaklarından hakim olamadığı bir gülüş fırladı. Başını iki yana salladı hayretle.

"Manyak ya! Herif Sansar'dan değil kuzudan korkuyor."

"Sansar'ı sikeyim! Onun nesinden korkayım lan?"

Yaman birden yerinde dikilmiş ters ters Oğuz'a bakıyordu şimdi. Oğuz kendini tutamadan gülerek başını yana çevirdi. Hayretle çenesini salladı. Bu Arıza›yı seviyordu. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir tipti ama seviyordu ayarsız manyağı. Her şeyden önce kuzu için, içi titriyordu ya, Oğuz'dan zaten tüm puanı topluyordu ama bir de kara gözlü, cabbar ve yürekliydi ya, Oğuz'un gözünde daha da değeri artıyordu. Yaman bilmiyordu elbette. Oğuz'un belli etmeye niyeti de yoktu. Aksine Yaman'la uğraşmak hoşuna gidiyordu. Ken-

disine diklenmesi de ayrıca eğlendiriyordu onu. Etrafında hep ondan tırsan, ürkek tipler canını sıktığından Yaman'ın diklenmesi, tek adım geri atmaması onu keyiflendiriyordu. Oğuz kendi gibi, kardeşleri gibi yürekli tipleri severdi. Yaman yakışıyordu yanlarına Allah için. Babalarının da dediği gibi yeni bir kardeş kazanmışlardı. Oğuz yatıp kalkıp şükrediyordu... Ya Yaman tam tersi; tırsak, sünepe biri olaydı da babaları o zaman da "bu kardeşiniz artık, koruyup kollayacaksınız, yanında duracaksınız!" deseydi? Oğuz'un sırtından aşağı soğuk bir ter damlası indi, içi ürperdi. Kendisini tutmasa "tövbeler olsun" diyerek hızla silkelenecekti. Neyse ki Yaman tüm arızalarına rağmen bileği güçlü, yürekli adamdı. Oğuz çaktırmadan bıyık altı gülümseyerek Fırat'la konuşan Yaman'a baktı tekrar. Dişlerinin arasından söylenircesine çıkan mırıltısını hiçbiri duymadı.

"Koca yürekli manyak, divane Arıza! "

Sonraki saatlerde atılacak adımları ve yaptıkları planlar üzerinde konuştular ve her şeyin üzerinden tekrar geçtiler.

Fırat hesabı istedi, hepsi Süleyman abiyle vedalaştılar. İhtiyar samimi bir tavırla Yaman'ı kucaklamış sert bir şekilde sırtına vururken selamını iletmesini tekrar hatırlatmıştı.

Adamların kullandığı peş peşe araçlarla Bozdumanların eve doğru hareketlendiler.

***

Alaz akşam üzeri Ekrem ve Halime'yle birlikte Bozdumanlara gelmişti. Neredeyse bir haftadır onları görmemişti ve sadece telefonla konuşmak yeterli gelmiyordu. Birkaç saat hep birlikte sohbet etmişlerdi. Alaz, her zamanki gibi Ağrılı'nın dibine oturmuş başını omzuna yaslayarak özlemini gidermişti.

Ayşe ve Zeynep eve vardıktan sonra hep birlikte masa hazırlıklarına girişmiş ve hep birlikte sofraya oturmuşlardı.

Masada süren keyifli konuşmalara rağmen Zeynep tatsızdı. Onu fark eden Alaz'ın bedenini masaya doğru eğerek

karşısında oturan Zeynep'e usulca sordu.

"Zeynep abla iyi misin? Canını sıkan bir şey mi var?"

Zeynep tatsız bakışlarını kaldırıp ona baktı. Önündeki tabağın içindeki yemeklerle oynayıp durmuştu dakikalardır ve bu durum Zilal Ana'nın da gözünden kaçmamıştı. Üzüntüyle kıza bakarken sebebini bildiği can sıkıntısına deva olamadığı için suçluluk hissediyordu. Zeynep omuzlarını silkti. Başını iki yana salladı.

"Yoo, iyiyim."

"Yeme beni şimdi. Ne oldu söyle hadi? Niye canın sıkkın? Hastanede bir şey mi oldu?"

Zeynep kirpiklerini kaldırıp araştıran gözlerle Alaz'a baktı.

"Sen bilmiyorsun galiba?"

"Neyi?" diye soran Alaz yerinde dikilerek soran bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi.

Ağrılı kızın yüzündeki meraklı ifadeye bakıp sakin bir sesle Zeynep'in yerine cevapladı.

"Kurban, Oğuz yarın sabah İran'a gidiyor bir süreliğine. Zeynep kızımın canı ona sıkkın."

Ağrılı'nın konuşurken ses tonu ifadesizdi. Sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Alaz gözlerini kısarak inceleyen bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi ve en son yine Ağrılı'ya baktı.

"Ben niye şimdi öğreniyorum bunu? Hem niye birdenbire İran'a gitmesi gerekiyor ki Ağrılı? Bir süre daha burada diye biliyordum."

Ağrılı ses çıkarmadan düz bir ifadeyle bir süre ona baktı. Elindeki çatalını ağır bir hareketle tabağının üzerine bıraktı. Hiçbirinden bir şey saklamayı düşünmüyordu ama onların endişelenmesini de istemiyordu. İçinde bulundukları durum, bir şeyleri onlardan gizlemenin doğru olmadığını düşündürtüyordu kendisine. Hepsinin neler olup bittiğini bilmeye hakkı vardı. Ancak durumunun onu telaşlandırmış gibi hissetmelerini de istemiyordu. Telaşlı değildi Ağrılı. Yalnızca temkinli olmaları gereken bir zamandalardı. Sakin ve kendinden emin çıkan bir sesle karşılık verdi.

"Bugün öğlen belli oldu. Zaten söyleyecektik sana da, oğlanların gelmesini bekliyordum. Yüklemeleri kontrol etmesi lazım kurban. Arap, Oğuz'un uyarılarını dikkate almamış, oraya el atmaya kalkacak gibi görünüyor. Oğuz da başından tedbir almak istedi. Korkulacak bir şey yok şu anda."

Alaz bir süre boyunca düşünceli dalgın bakışlarını Ağrılı'nın üzerinde tuttu. Neden sonra aynı düz ifadeyle sordu. Sesi soğukkanlı çıkıyordu ancak gözlerinin derinliklerindeki endişeyi Ağrılı görmüştü.

"Savaş çıkacak mı Ağrılı?"

Ağrılı, Zeynep'in yüzüne oturan dehşete çabuk bir bakış attı. Zilal yanında huzursuzca kıpırdandı. Ayşe belli etmemeye çalışarak alt dudağını sinirli bir hareketle ısırdı. Halime heykel gibi yerinde oturuyordu. Ekrem elindeki çatalı sakin bir tavırla tabağının yanına koydu. Başını Alaz'a çevirdi. Ağrılı'ya çabuk bir bakış atıp başını belli belirsiz sallayarak söze girdi.

"Alaz'ım... Savaş falan çıkmayacak güzelim..." Bakışlarını kadınların üzerinde dolaştırdı Ekrem. Sesi kendinden emin ve güçlü çıkıyordu. "Siz de üzmeyin sakın kendinizi. Kimseye bir şey olmayacak... Çocuklar birazdan burada olacaklar. Yine hep birlikte konuşacağız. Tedbirlerimizi alacağız, kimseye zarar gelmeyecek. Üzmeyin kendinizi. Sizi üzecek tek şey çekeceğiniz hasretlik olacak." Anlayışlı bakışlarını Zeynep'e çevirdi. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Az dayanın kızım... Hasretlik aşkın şanındandır... Seven gönül için hasret en tatlı şeydir aslında. Sevdiğinin değerini daha çok anlarsın, onunla geçirdiğin zamanın kıymetini daha çok bilirsin. Hasret insana öğretir kızım... Hasret insana sevdiğinin kıymetini bilmeyi öğretir."

"Ben biliyorum zaten Ekrem abi. Ama orasını biliyorsun işte... Korkuyorum... Ya Oğuz'a bir şey olursa orada?"

Ağrılı keskin bir sesle kestirip atar gibi araya girdi. "Olmayacak bir şey! Sen de kendini üzme daha fazla. Oğuz'un başa çıkamayacağı şey değil orası. Avucunun içi gibi bilir. Onun yanında olacak onlarca adam var sınırın öte tarafında.

Yalnız olmayacak."

Ağrılı'nın sesi sert ve kendinden emin çıksa da Zeynep endişe etmeden duramıyordu. Ne zaman döneceği bile belirsizdi Oğuz'un. Hasretine dayanırdı da her gün başına bir şey geldi mi diye düşünmekten nasıl uzak duracaktı onu henüz bilemiyordu. Emin olsa ki Oğuz'a hiçbir şey olmayacak, gerekirse aylarca beklerdi, yeter ki onun canı sağ olsun. Endişeli bakışları yardım dilenircesine Zilal Ana'ya döndü. İki kadın çaresiz gözlerle birbirlerine baktılar.

Zeynep içinden sessiz bir şükür diledi. Hayatına bu insanlar girdiği için kendisini çok şanslı hissediyordu. Sevdiği adamı onlar yetiştirmişlerdi. Aile olmanın ne demek olduğunu onlardan öğreniyordu. Her gün öğrendiği, gördüğü şeyler kendisini bu aileye daha çok bağlıyordu. Hepsi de birbirine bağlı, birbirine tutkundu. Hepsi birbirini kolluyor, asla aralarından birinin düşmesine izin vermiyorlardı.

Oğuz'un düşmesine de izin vermeyeceklerdi, inanıyordu buna. Ama seven her kadın gibi kalbinin sızlamasına, günün sonunda içinde endişeli minik kurtların oynaşmasına engel olamıyordu.

Zilal Ana çaresiz gözlerle Zeynep'e bakarken gözlerinin içinde görünen o çaresizlik oğlunun gidişinden değil yalnızca Zeynep'in üzüntüsü yüzündendi. Zeynep bunu çok iyi okuyabiliyordu. Zilal Ana ne kendisi, ne kocası, ne de oğulları için çaresizlik hissetmezdi. Onları çok iyi tanıyordu. Evlatlarını kendisi yetiştirmişti. Oğuz'un gittiği yerden sağ salim döneceğine olan inancı tamdı ama oğlunun ardında bıraktığı kız, o gelene kadar kendi kendini yiyecekti ve Zilal Ana'nın işte bu yüzden elinden bir şey gelmiyordu. Bu yüzden çaresizdi.

Biliyordu ki ağzını açıp Zeynep'i teskin eden onlarca kelime kullanabilirdi. "Üzülme, yine senin sinene sığınır oğlum," diyebilirdi, "Kendini harap etme, benim oğlumun bileği çelik gibidir, ardında sevenlerini bırakmışken onları hayal kırıklığına uğratmaz, ne yapar eder, yine döner" diyebilirdi. Buna benzer daha çok cümle kurabilirdi ama bunların hiçbirinin Zeynep'in üzüntüsünü yok etmeyeceğini çok daha iyi

biliyordu.

Seven genç kalp, yüreğe bilindik tecrübeleri yerleştirmeye daha fırsat bulamamışsa, senelerin bilge kalbiyle eş olamazdı. Zilal Ana'nın yüreğinde senelerin bilgeliği varken Zeynep'in yüreğinde daha taze genç filizler vardı. O henüz Zilal Ana'nın tecrübesine erişememiş, uzaklara gönderdiği sevdiğini nasıl metanetle, nasıl sabırla beklemesi gerektiğini öğrenememişti.

Zilal Ana içinden "İnşallah hiçbir zaman da bilemezler," diye düşünerek sevgiyle önce Zeynep'e sonra Ayşe'ye baktı. Kendi yaşadığı hiçbir sıkıntıyı onların yaşamasını istemiyordu. O, bir zamanlar tek başına kalmış, sevdiği uzaklardayken karnında bebeğiyle çok üzüntü, çok perişanlık çekmişti. Kızlar en azından ondan azıcık daha şanslılardı ki; Zilal Ana'nın bir zamanlar olduğu gibi şimdi yalnız değillerdi. Hasretlik zordu... Bunu en iyi Zilal Ana bilirdi. Allah biliyor ya, çokça zamanlar erkeğinin dönmeyeceğinden de korkmuştu. Ama çok şükür sağ salim geriye dönmüştü. Oğlu da şimdi dönecekti. Bozduman erkekleri her zaman geride bıraktıkları kadınlara dönerlerdi. Bu ha anası olsun, ha kadını mutlaka dönerlerdi.

"Yüreğini karartma kızım," dedi nihayet metanetli bir sesle. Yüzündeki yumuşak gülümsemede, gözlerinin elasında Zeynep'e inanç veren bir güç vardı. Zilal Ana o yumuşak, anaç, naif görüntüsünün gerisinde gizlediği gücü çok nadir gösterirdi ve şimdi de Zeynep ona bakınca o gücü görüyordu. Zilal Ana'nın gözlerinin içinde görünen kudret Zeynep'in içine ferahlatıcı bir meltem gibi vurdu. Göğsünün üzerindeki ağırlık, sanki biri üzerine düşen tonlarca ağırlıktaki betonu kaldırmış, ciğerlerine temiz, diriltici bir nefes çekebilmesine neden olmuş gibi yok olmuştu.

Zilal Ana'nın gözlerinden kendisine doğru akan, sanki uzansa eliyle kavrayacakmış gibi görünen o destekleyici güç, Zeynep'in omuzlarını dikleştirmesine, yerinde yeni bir inançla doğrulmasına neden oldu. Zilal Ana'ya minnettar bir ifadeyle bakarken başını salladı. Annesinden takdir bekleyen

bir çocuk gibi yüzüne mahcup bir ifade yerleşirken kendinden emin bir sesle karşılık verdi.

"Haklısın anacım. Yüreğimi karartmayacağım. Oğuz dönecek nasılsa. Kimse onun bileğini bükemez. Dönecek o."

Zilal Ana takdir eden bir bakışla Zeynep'e bakıp gülümsemeye devam etti.

"Aferin kızım, sakın inancını kaybetme. Sen dik dur ki; uzağa gönderdiğin senden güç alsın, aklı sende kalmasın ki; yüreği rahat, tez zamanda geri dönebilsin."

Alaz, Zilal Ana'yı izlerken ondan ne çok şey öğrendiğini düşünüyordu. Sağlam durmayı, dik durmayı Zilal Ana öğretmişti ona. En zor anlarda etrafındaki erkeklere dik duruşuyla güç verir, onların yüreğini rahatlatırken, zihinlerini berrak tutmalarını, ne yapacaklarsa gönül rahatlığıyla o işi bitirmelerini sağlardı. Kafalarının karışmasına, yüreklerine, arkalarındaki kadınların çaresiz bekleyişlerinin acısını oturtmalarına izin vermezdi.

Alaz her şeyin farkındaydı. Yeni bir dönemeçteydiler. Yine bir av başlamıştı ve bu sefer onlar kurban konumundaydılar. Gölge bir avcı gibi senelerce kendisi iz sürerken ne kadar rahat olduğunu yeni fark ediyordu. Babası sayesinde hiçbir zaman kurban konumunda olmamış, av değil avcı olmuştu. Şimdiyse ona doğrultulmuş bir silah vardı. Ve o silah kendileri sayesinde sevdiği adama da doğrultulmuştu. Ailesi tehdit altındaydı. Etrafları birçok düşman tarafından çevrilmişti. Bu savaştan ancak bir arada olarak galip çıkabilirlerdi. Ve en önemlisi bu savaşta, yalnızca erkekler değil kadınlar da güçlü olmak zorundaydı.

"Zeynep abla, üzme kendini boşuna. Oğuz abim adımını hep sağlam atar. En kısa zamanda işlerini halleder gelir, merak etme."

Alaz'ın sesinde kendinden emin bir ton vardı. Başını masada oturan yüzlerin üzerinde tek tek gezdirdi. Bakışları duru ve sakindi. Ağrılı'ya çevirdi gözlerini.

"Bunun da üstesinden geleceğiz Ağrılı. Biz bir arada olduğumuz sürece her şeyin üstesinden geliriz. Abimler gelsin

konuşalım, herkes üstüne düşeni yapacak, kurulacağız [illegible] pisliklerden."

Ağrılı olumlu anlamda başını salladı. Keskin bir [illegible] şılık verdi ona.

"Öyle olacak kurban. Kimsenin evlatlarının canını yakmasına izin vermem."

Alaz derin bir nefes aldı. Gözleri Ayşe ve Zeynep arasında gidip gelirken uyaran bir tonla konuştu.

"Ayşe abla, Zeynep abla... Biliyorum bu sizin için zor olacak, ben alıştım artık... Ama yere sağlam basmamız lazım. Siz korkar, endişelenirseniz Fırat abim de, Oğuz abim de daha çok endişelenir. Akılları sizde kalmasın ki hata yapmasınlar. En büyük desteği siz vereceksiniz onlara. Siz sağlam durursanız onlar da sağlam durur. Kolay olmayacak ama bunu da başımızdan savarız hep birlikte. Sabırlı olmak zorundayız. Ben Çakal'ı yok edebilmek için on üç sene sabrettim. Bu sefer o kadar da beklememiz gerekmeyecek. Ama sabretmek zorundayız. Telaşla, endişeyle adım atarsak hepimiz hata yaparız. Bizim hata yapma lüksümüz yok. O yüzden siz de sağlam duracaksınız. Korkmak yok! Kimsenin karşısında ezilip bükülmek de yok! Arap istediğini alamayacak. O şerefsiz kiralık katili de ele geçireceğiz. Bu kadar adam etrafımızda dik duruyorsa, bizim en ufak bir korku duymamamız lazım."

Ekrem gururla Alaz'a baktı. Alaz susar susmaz araya girdi.

"İşte böyle olacaksınız hepiniz. Kimse geri adım atmayacak. Kimseye boyun eğmeyeceğiz. Seneler önce Arap dersini almamış demek ki. Kim olduğumuzu yeniden hatırlatınız o zaman."

Ekrem kararlı bir yüzle Ağrılı'ya döndü bu kez.

"Ragıp da Oğuz'la birlikte gidecek Ağrılı. Arap'ın etrafındakiler Ragıp'ı tanır bilirler. Artık saklamanın anlamı yok. Çekinecek hiçbir şeyimiz yok! Biz bir aileyiz ve Arap, Bozdumanlara bulaşmaya çalışıyorsa, karşısında benim de olduğumu bilmesi gerek."

Ağrılı birkaç dakika düşünceli bakışlarla ona baktı. Çekincesini ortaya koyarak karşılık verdi.

"Çakal'ın tırlarını kurbanın uçurduğunu anlar o zaman. Daha çok üstüne gelecektir."

"Gelsin! Alaz, Arap'ın değil Çakal'ın tırlarını havaya uçurdu. Bu husumeti en iyi o biliyor! Bu kişisel bir mesele ve eğer üstüne alınacaksa, kendi bilir. Biz her zaman Tahir'le yan yanaydık. Tahir'in evladının yaptığı her şeyin sorumluluğu benimdir. Bunun için hesap kesmek gibi bir gaflete düşerse de kendi bilir..." Ekrem başını salladı yavaşça. Elini yumruk yaparak masanın üzerine koydu. "Arap güçlü bir adam inkar edemem. Ama benim de gücümü bilir. Şimdi Alazlar, Bozdumanlarla birlikte. Böyle bir güçle başa çıkabileceğine inanıyorsa, hodri meydan! Biz evlatlarımızı koruyacağız... O para derdinde, bizse kan derdindeyiz. Bizden birinin bile tek damla kanı akarsa, o bütün parasını kaybetmeyi göze almak zorunda. Ya da bizden uzak durup ne halt ediyorsa yine onu yapmaya devam edecek. Ragıp bunu en iyi şekilde ona iletecektir. Anlar geri çekilirse, ne âlâ... Ha yok, anlamazsa da bedelini öder!"

Ekrem'in sözlerinin ardından masada derin bir sessizlik oldu. Kimse çıt çıkarmadan söylenenleri sindirmeye çalışıyordu. Savaş kapıya dayanmıştı ve bu savaşta herkes cenk meydanındaydı. Bu sefer kadınlar da ön safta erkeklerin yanında yer alacaktı. Uzun süren sessizliği Ayşe'nin dingin sesi bozdu.

"Sadık baba, Ekrem abi... İkinizin de aklı bizde kalmasın. Biz üzerimize düşeni yapacağız. Benim geri adım atmadığımı herkes bilir. Şimdiye kadar birçok tehlikeli adamla uğraştım, yılmadım. Çok tehdit aldım ama pes etmedim. Allah'ın izniyle bundan sonra da etmem. Zeynep benden daha inatçıdır. Şimdi Oğuz için endişeleniyor ama merak etmeyin, bunu Oğuz'a belli etmeyecek." Uyaran bakışlarını kardeşine çevirdi. "Zeynep ufak tefek görünebilir belki, ama gerektiğinde kaplan kesilir."

"Tecrübeyle sabit diyorsun yani." derken Zeynep uzun zamandır ilk defa gülerken alayla karşılık verdi.

Ayşe yan gözle kardeşine sert sert bakarken, "Senden çek-

tiğimi kimseden çekmedim ben cadı," dedi ters bir sesle.

"Ne yapayım? Sen de sürekli ensemde boza pişiriyordun."

Alaz önündeki bardağa uzanarak bir yudum su içti. Bardağı geri bırakırken, "Allah Oğuz abime sabır versin. Çekilecek gibi değilsin," diye söylenir gibi mırıldandı.

"Neyimi gördün acaba? Neden çekilmiyormuşum?"

"Ya bir an düşündüm de doğru söylüyorsun. Sana haksızlık yapmayayım şimdi. Asıl Oğuz abim hiç çekilecek gibi değil. Bence iyi buldunuz siz birbirinizi. Yoksa o da, sen de kesin evde kalırdınız."

Ayşe'nin yüksek sesli kahkahası odayı doldurdu. Kızlar kendi aralarında neşeyle çekişmeye başladıklarında, Ekrem yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle Ağrılı'ya döndü.

"Başa çıkarlar Ağrılı. Bizim kızlar her şeyle başa çıkarlar," dedi ağır ağır başını sallayarak

Ağrılı da onunla aynı fikirdeydi. Başını onaylarcasına salladı. Bakışları kendi aralarında atışmaya devam eden kızlara çevrildi. Önlerinde başa çıkmaları gereken zorluklar vardı, farkındalardı ancak buna rağmen üçü de sakin, mutlu ve kendilerinden emindi. Ekrem'in gülümsemesindeki sevgi ve şefkat Ağrılı'nın gözlerinde de belirmişti.

"Çok şükür Ekrem Ağa," dedi yumuşak bir sesle. "Çok şükür kızlarımız da oğullarımız gibi sağlam... Başa çıkarlar... Çıkacaklar."

***

Yemek sonrası kahvelerini içerlerken gençler eve vardı.

Yaman, diğerlerinin ardından salona girdiğinde Alaz yerinden kalkıp ona yaklaştı. Fırat ve Oğuz sevdiklerinin saçlarına birer minik öpücük kondurup yanlarına otururlarken Yaman kendisine doğru yürüyen Alaz'a kollarını açtı. Bakışları her zamanki gibi kızı içine sokmak ister gibiydi. Alaz, Yaman'ın gözlerine bakınca yüreğinden sıcak bir akım geçti. Dudaklarının kenarında sevgi dolu bir gülümseme belirdi. Yaman'ın beline kollarını sararken Yaman dudaklarını başı-

na bastırıp kollarının arasına aldı onu. Alnını Yaman'ın göğsüne yasladı. Kokusunu içine çekti. Bu adamın kokusunu seviyordu. Sanki hayatı boyunca hep bu kokuyu aramıştı ve şimdi nihayet bulmuşken kaybetmek istemez gibi derin derin soludu. İkisi de birbirlerine bağımlı gibiydi.

Nihayet çeyrek dakika sonra Alaz, Yaman'ın kendine has kokusuna karışmış olan diğer kokunun hesabını sorar gibi ağzının içinde mırıldandı.

"İçmişsin!"

"Hmm," diye cevapladı Yaman.

"Oğuz abimle buluşma hikayesi yalandı. Süleyman abiye gittiniz."

Sesinde onun nerede olduğundan emin ancak belli belirsiz sitem vardı. Yaman kollarının arasındaki kızı hafifçe uzaklaştırdı, şaşkın gözleri Alaz'ın bakışlarıyla karşılaştı. Savunma dolu bir tonla hızlı hızlı açıklamaya çalıştı.

"Bebeğim... Ben zaten sana anlatacaktım da... Onlar söyleme deyince ne olduğunu bilmediğim için öyle dedim ama inan anlatacaktım. Ben senden bir şey saklamam."

Alaz gözlerini kısarak tartarcasına ona bakarken Yaman endişeyle sordu.

"Süleyman abiye gittiğimizi nerden bildin?"

Alaz tek kaşını kaldırdı. "Onlar başka yerde içmez ki. Hepiniz içmişsiniz belli. Başka nerede olacaktınız ki?"

"Yemin ediyorum dedektif gibisin bebeğim."

"Abartma! Çok zor bir şey değil bunu anlamak. Sadece hepsini iyi tanıyorum, o yüzden."

Otoriter bir sesle ekledi. "Ne konuşacaklarmış? Oğuz abimin İran'a gidişini mi yoksa Arap'ın yine sahnelere dönüşünü mü?"

Yaman'ın bir süre ağzı açık kaldı. Gözlerini kırpıştırdı. Korkmuş gibi Alaz'a baktı.

"Bunları nereden biliyorsun? Onları çok iyi tanıdığın için değil herhalde."

Alaz bilmiş bir tavırla çenesini kaldırıp bir cık sesi çıkardı dudaklarının arasından.

"Bu seferki Ağrılı'yı çok iyi tanıdığım içindi. O gizli saklı işleri sevmez. Ağrılı anlattı. Kızlar da biliyorlar. Bu hepimizi ilgilendiriyor."

Yaman rahatlayarak bir nefes aldı. "Bir an korktum yemin ederim. Ya sana malum oluyor ya da üstüme bir şey yerleştirdin sandım." Alaz'a hak verircesine devam etti. "Ben onlara dedim ama bebeğim. Bir de bana yüklendiler her boku sana söylüyormuşum diye. Bence de bilmeye hakkınız var. Ayrıca ben niye kendimi ateşe atayım ki? Çok saçma yani... Senden bir şey saklamaya kalksam stres olurum. Zaten beceremem de... Becersem de bu kez öğreneceksin falan... Benim canıma okuyacaksın. Gerek yok yani böyle stres çekmeye. Bil tabii bebeğim... Bilmek senin de hakkın..."

O hızlı hızlı konuşmaya devam ederken Alaz gözlerini kısarak kaşlarını çattı. Elini kaldırıp Yaman'ın ağzını kapadı.

"Yaman? Sen ne kadar içtin? Niye çenen düştü senin?"

Yaman duraksayarak Alaz'a baktı. İçtiği alkol gözlerinin etrafında hafif bir kızıllığa neden olmuştu. Alaz'ın inceleyen bakışları yüzünde dolaşıyordu.

"Stres oldum! Yol boyu ağzımda bakla ıslanmadığını söyleyip durdular. Bir an haklılar mı diye düşündüm. Sen endişelen istemiyorum ama sana söylemezsem de olacakları düşündükçe, bastı bana."

Sıkıntıyla dudaklarının arasından derin bir nefes koyverdi. Alaz takdir eder bakışlarını ona dikmişti.

"Aferin... Böyle ol... Basmasın sana. Benden bir şey saklamazsan basmaz sana. Sen onlara da aldırma... Sana öyle diyorlar ya, bence ikisi de her haltı Ayşe ablayla Zeynep ablaya anlatıyordur."

Yaman hevesle atıldı. "Değil mi? Kesin anlatıyorlardır..." Gözlerini kısarak başını kaldırdı, ileride oturan Oğuz'a baktı, hırsla fısıldadı.

"Ben zaten anlamıştım. Bu yarma var ya... Kesin bizim aramızı açmaya çalışıyor."

Alaz alçak sesli bir kahkaha attı. Başını arkasını işaret edercesine salladı.

"Hadi gel, geçip oturalım. Ekrem amcayla Ağrılı sizi bekliyordu. Konuşacakmışız..." Yaman'ın içini rahatlatmak ister gibi devam etti. "Merak etme, kimse aramızı açmaya çalışmıyor. Onlar fazla korumacı sadece."

"Ben seni korurum. Burunlarını sokmasınlar yeter!" diye karşılık verdi Yaman kaşlarını çatarak. Elini Alaz'ın beline atıp geri çevirdi. İkisi de diğerlerinin yanına yaklaşırken söylenmeye devam ediyordu.

"Koruyorlarmış! Çok ihtiyacın vardı sanki. Ben varım! Onlara düşmesin seni korumak! Bence aramızı bozmaya çalışıyorlar!"

"Paranoya yapma," dedi Alaz uyarır bir sesle.

"Öyle bir şey yapmıyorum ama bak sana söyleyeyim, o yarmanın bir gün kesin suratını dağıtacağım. O zaman geldiğinde de sakın üzülme."

Alaz gözlerini devirdi. Diğerlerinin yanına vardıklarında Yaman'ın son sözlerini de duymuşlardı. Oğuz aldırmaz bir tavırla Yaman'ın damarın basarcasına konuştu.

"Hee... Yanına da beş adam al. Benim bu çekici suratıma tek başına bir çizik bile atamazsın sen."

"Çizik değil, harita bile çizerim de... Dua et Zeynep ablaya, onun yüreği dayanmaz. Ona kıyamıyorum. Senin neyini sevdiyse?"

"Adamdan anlıyor demek ki!" dedi Oğuz sırıtarak. Gözlerinden taşan sevgiyle Zeynep'e baktı. Elini uzatıp kızın elini kocaman avucunun içine aldı. Bakışları öyle deliciydi ki Zeynep'in yüzü kızardı yine. Oğuz ve fütursuz tavırları yine utandırmıştı kendisini.

Yaman söylenir gibi ters ters mırıldanarak Alaz'ı yanına çekerek oturdu.

"Adam değil insan azmanı seviyor demek istedin herhalde."

İkisi arasında geçen çekişme artık hepsinin kanıksadığı ve aldırmadığı bir iletişim şekli olmuştu. Ekrem devam edecek gibi görünen atışmaya son vermek isteğiyle araya girdi.

"Birbirinizle dalaşmak için enerjinizi boşa harcamayın. Çok şükür etrafımız düşman dolu onlara harcayın." dedi

alayla.

İkisi de karşılık vermeden birbirlerine ters birer bakış atmakla yetindiler.

Esat, "Çok şükür!" diye sırıtarak cevap verdi Ekrem'e. Diğerleri ona göz devirirken Esat oralı bile olmadı. Ağrı'daki sıkıcı hayatından sonra İstanbul'daki hareketlilik ona iyi gelmişti. Durumun ciddiyeti bile onu yıldırmamıştı henüz. Çünkü etrafındaki adamların hepsine güveniyordu. Herkes yerlerine yerleşince Ağrılı bakışlarını Fırat'a çevirdi.

"Fırat, ara oğlum çocukları gelsinler. Ellerinde bazı bilgiler varmış. Herkes buradayken konuşalım. Kızlar da duysunlar her şeyi. Kimseden bir şey saklanmayacak."

Fırat diğerlerinin fark etmediği küçük kaçamak bir bakışı çabucak Yaman'a attıktan sonra elini cebindeki telefonuna uzattı. Yaman kirpiklerinin altından Fırat'a bakarken yüzü ifadesizdi. Belki her şeyi kızlar bileceklerdi ama Yaman da kısmen Fırat ve Oğuz'a katılıyordu. Şimdilik her şeyi Alaz'a anlatmak onu endişeden deli etmeye yarayacaktı sadece. En azından Sansar planının ilk adımını şimdilik aralarında tutmaları en mantıklı seçenek gibi görünüyordu. Alaz'ın öğrendiğinde çıldıracağını biliyordu ama bu süreyi onun için ne kadar kısa tutarsa içi o kadar rahat edecekti. Onun bir saniye bile üzülmesi yüreğini burkarken günler sürecek endişeyle kıvranmasını istemiyordu. Alaz'ın öfkesini kaldırabilirdi. Yeter ki o kendini yiyip bitirmesin, öfkesine razıydı.

11. BÖLÜM

"Yani tüm elemelerden sonra sadece üç kişi kaldı geriye." dedi Adil ifadesiz bir sesle.

Fırat aradığında Kerim'le birlikte eve dönüş yolundalardı. Son günlerde yaptıkları tek araştırma postanedeki adamı bulmak için tek tek çalışanlar hakkında bilgi toplamaktı. Ayşe ile sürekli irtibatta olmuşlar, bilgi alabilecekleri tüm kaynakları kullanmışlardı.

"Elimizde üzerinde daha ayrıntılı çalışmamız gereken üç dosya kaldı." diyen Ayşe araya girdi. "Çocukların getirdiği her ismi inceledik. Uzun yıllardan beri postanede çalışan sadece üç isim var. Bazılarını yeni oldukları için hemen eledik. Gereksiz vakit kaybı olacaktı. Bu adam sürekli bu postaneyle bağlantıdaysa onların herhangi bir şey bildiğini sanmıyorum. Bu üç kişi on yılı aşkın süredir aynı postanede çalışıyor. İçlerinden biri olabilir."

"Görevleri nedir peki?" diye soran Fırat'tı. Sesinde hülyalı bir ton vardı.

Ayşe edindiği bilgileri aktarırken gözlerini bir an bile üzerinden çekmemişti. Ayşe'nin aktardığı bilgiler ve yüz ifadesi ciddi olsa da Fırat sanki kendisine aşk sözleri söylüyormuş gibi dinliyordu onu. Zaten Ayşe ne zaman konuşmaya başlasa Fırat hep aynı şeyi hissediyordu. Elini çenesinin altına koymak ve sadece Ayşe'nin o muhteşem sesini dinlemek için rahat bir pozisyon almak, etrafındaki herkesin defolup gitmesini istemek en büyük arzusuydu. Şu an bunu yapamadığı için yerinde kıpır kıpırdı ve Ayşe onun ne hissettiğini

bildiği için arada ters bakışlar atmaktan çekinmiyordu.

Fırat'a uyarıcı bir bakış atarak ciddi bir ses tonuyla soruya cevap verdi.

"Biri postanenin müdürü. Diğeri arşivci. Son kalan da çaycı."

"Sence de Fırat abide bir gariplik yok mu?" diye mırıldandı Yaman, Alaz'ın kulağına. Dakikalardır konuşan Ayşe'yi dinlerken bakışları ister istemez yanındaki Fırat'a kayıyordu. Fırat'ın yüz ifadesi, bakışlarındaki parlaklık, Ayşe'yi dinlerken sanki yalnızca kendileri varmış gibi aşkla çarpılmış duruşu Yaman'ın hayretle ona bakmasına neden oluyordu.

"Ayşe abla sanki ciddi bir şey anlatmıyor da ona ilan-ı aşk ediyormuş gibi bakıyor."

Alaz kıkırtısını diğerlerine duyurmamaya çalışarak elini ağzına bastırdı. Başını hafifçe çevirip çenesini Yaman'ın koluna yasladı. Kısık tutmaya çalıştığı bir sesle fısıldadı.

"Fırat abimin hastalığı da bu. Ayşe Abla'nın sesine ve konuşmasına hayran. O ne anlatırsa anlatsın huşuyla dinliyor hep. Ayşe Abla şu an dünyanın üzerine meteor geliyor deyip bilimsel bir açıklama yapmaya başlasa Fırat abim sanki Ayşe Abla kendisine romantik sözler söylüyormuş gibi dinler."

"Ulan bir normal adam yok etrafımda!" diye söylendi Yaman ağzının içinde.

"He tabii..." diye çıkıştı Alaz sessizce. "Sen çok normalsin ya, bir de onlara laf sok!"

"Benim neyim anormal? En normali benim."

"Dedi Ayarsız Arıza!" diye mırıldandı Alaz. Başını çevirip alnını Yaman'ın koluna dayadı. Sırıtmasını gizlemeye çalışıyordu.

Yaman, elini sırtında gezdirip belini kavradı ve kendisine çekti. "Benim ayarlarımda bir sorun yok. Sen ciddi bir şey anlattığında ben de ciddiyetle dinliyorum. Sen hiç benim şöyle suratım çarpılmış gibi sana baktığımı gördün mü?"

"Yok Allah için günahını almayayım. Yüzün öyle çarpılmıyor... Sadece ağzımın içine düşecek gibi davranıyorsun o kadar."

"Seni ciddiye aldığım için o!"

"Yaman!" dedi Alaz kıkırdayarak. "Evvelsi gün Cin Ali kitaplarını cebinde buldum. Çocuklar seninle dalga geçiyordu."

"Siktir et onları." dedi Yaman umursamazca. Omuz silkmişti konuşurken.

Alaz geçen hafta içinde kızlarla konuşurken konu kitaplardan açılmıştı ve Zeynep ilkokulda okudukları Cin Ali kitapları hakkında komik şeyler anlatmıştı. Alaz bu konuşmanın ardından merak ederek kitapları toplamıştı. Göz atmaya başladığında ertesi gün benzer kitapları Yaman'ın ceketinin cebinde bulmuştu. Alaz'ın ilgilendiği ya da yaptığı hiçbir şeyi kaçırmayan Yaman aynı gün kitapları almak için bir kitapçının altını üstüne getirmişti ve Kürşat kitapçıda çıkan tartışma yüzünden çıldırmak üzereydi.

"Kürşat'ı delirttiğinin farkındasın inşallah. Saçma sapan Cin Ali kitapları için kitapçıda kavga çıkarmışsın." dedi Alaz tasvip etmez bir ses tonuyla.

Yaman hızla başını eğip bakışlarını Alaz'a çevirdi. Masumca açtığı gözlerle savunmaya geçmişti.

"Saçma sapan yorum yapmasaydı onlar da. Alt tarafı Cin Ali kitapları var mı diye sordum!"

"Adam da onları okumak için biraz büyük değil misiniz, diye sormuş. Ne var bunda? Şaka yapmış!"

Yaman yüzünü ekşitti. Küçümser bir tavırla gözlerini kıstı.

"Ne büyük bir espri! Bak hâlâ gülüyorum!" dedi aksi bir sesle.

"Adama kafa atmanı gerektirmiyordu. Adam şaka yapmaya çalışmış. Biraz uyumlu ol."

"Ben uyumluyum tamam mı? Gereksiz laflarla gelmesin kimse bana!"

Alaz söylenir gibi mırıldanmaktan kendini alamadı.

"Her merak ettiğim şeyin peşine düşmen gerekmiyor. Ben sana anlatırım bilgin olması gerekince."

"Merak ediyorum... Neyin senin ilgini çektiğini merak ediyorum! Ne var bunda anlamıyorum ki?" dedi itiraz dolu bir tonla.

"Bana sor o zaman. Ajan gibi arkamdan iş çevirme. Bana

sor, söylerim sana."

Yaman saplantılı tavrından ödün vermeden üsteleyerek karşılık verdi.

"Vakit kaybetmek istemiyorum. Aynı anda yaparsak her şeyi, değerlendirmesini de beraber aynı anda yapabiliriz bence. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmek için aynı anda yapmamız gerekiyor her şeyi."

Alaz başını kaldırmadan, "Biliyor musun? Dün saydım tam 86,400 kere nefes almışım. Sen kaç defa aldın?" diye düz, ciddi bir ses tonuyla sordu. Adeta sıradan bir şeyden söz eder gibiydi tavrı.

Yaman aniden dikildi. Alaz'ı hafifçe kendisinden uzaklaştırıp düşünceli gözlerle Alaz'a baktı.

"Gerçekten mi? Saymadım! Niye bana söylemedin? Sayardım ben de." Gözleri düşünüyormuş gibi yukarı kalktı. Düşünceli bir ses tonuyla devam etti. "Normal bir insan günde kaç defa nefes alır? Saniyede 1 desek... Hmm, dün herhangi bir şey olmadı. Spor da yapmadım, demek ki düzensiz nefes almadım... Hesaplarsak..." Yaman kendi kendine konuşur gibi kafasından hesap yaparken Alaz ağzı açık, şaşkın bir halde Yaman'a bakıyordu.

"Gerçekten mi?" diye kendine hakim olamadığı soru, şaşkınlıkla dudaklarından döküldü. Yaman ciddi bakışlarını Alaz'a indirdi.

"Galiba ben de 86,400 kere nefes aldım... Ama yarın sayacağım!" dedi keskin bir sesle. Ansızın elini uzatarak Alaz'ın bileğini kavradı ve nabzını dinler gibi duraksadı.

"Nabzın? Nabzın kaç kere atıyor günde? Yarın onu da kontrol edeceğim." dedi kendinden emin, kararlı bir sesle.

Alaz hayretten açılmış gözlerle, sitemli bir sesle karşılık verdi.

"Bir de kendinin normal olduğunu iddia ediyor ya, ona şaşıyorum en çok." Hızla elini çekerek Yaman'ın elinden kurtardı. Uyaran bir tonla devam etti. "Bana bak! İyice sapıttın sen! Şaka yaptım be! Şaka! Ne diye aldığım nefesi sayayım? Kim sayar ki?"

Yaman duraksayarak ona baktı. "Ne şakası? Ben niye gülmüyorum o zaman."

"Birazdan herkes sana gülecek ya, onlara eşlik edersin artık!" dedi Alaz, aksi bir tavırla.

Anlamadığı belli gözlerle Alaz'a bakmaya devam ettiği esnada Ekrem'in sesi onlara ulaştı.

"Siz ikiniz dinliyor musunuz burada konuşulanları? Ne öyle bıdır bıdır aranızda konuştuğunuz konu? Bilmemiz gereken bir şey mi var?"

Alaz yan gözle Yaman'a ters ters baktı. İğneleyici bir sesle cevap verdi.

"Önemli bir şey değil Ekrem Amca. Yaman'ın ne kadar uyumlu, ne kadar normal davrandığından söz ediyorduk da, kendisini takdir ettiğimi söylüyordum."

Oğuz'dan çıkan kahkaha odada yankılandı.

"Uyumlu?" dedi Oğuz kahkahalarının arasında. İnanmaz gibi şaşları yukarı kalmıştı. "Arıza! Uyumlu!" Elini dizine vurdu. "Ulan evvelsi gün kitapçıda kavga çıkaran adam mı uyumlu?"

Alaz sorgulayan gözlerini hızla Oğuz'a çevirdi. "Sen nereden biliyorsun?"

Kerim yerinde huzursuzca kıpırdandı. Ağzının içinde mırıldanır gibi Oğuz'un yerine soruya cevap verdi.

"Benden duymuş olabilir." dedi suçlu bir tonla. Bakışları çabucak Yaman'a kayarken büzdüğü dudaklarını gülmemek için sıktığı belliydi.

"Oğlum siz kendi aranızda benim dedikodumu mu yapıyorsunuz?" diye Yaman diklenerek sordu.

"Dedikodu demeyelim de," diyen Adil araya girdi. Sırıtmasına hakim olmaya çalıştığı belliydi. "Abi Cin Ali kitaplarını ne yaptın? Sen onları ilkokulda geçmemiş miydin?"

"Aaa daha geçen gün Alaz'la konuşuyorduk aynı konuyu. Sen de mi onları tekrar okumaya başladın?" dedi Zeynep masum bir yüzle. "Tesadüfe bak. Aynı şeyi almışsınız."

Alaz gözlerini devirdi. "Tesadüf mü?" dedi söylenerek.

"Sen kitapçıda kavga mı çıkardın Yaman?" dedi Ekrem

şaşkınca. "Oğlum kitapçıda kavga çıkarmak için ne olmuş olabilir acaba? Benim niye haberim yok!"

"Demek ki Kürşat bir tek sana söylememiş baba," dedi imalı bir tonla. Gözlerinde tehdit okunsa da yüzündeki ifadeyi sabit tutmaya çalışıyordu. Önemsemez gibi çenesini kaldırdı. "Önemli bir şey değil baba? Dert etme sen. Saçma sapan bir şeydi."

Ekrem başını iki yana salladı. Oturduğu koltukta geri yaslandı. Elini koltuğun kenarına dayadı. "Oğlum herkesle kavgan bitti kitapçılar mı başladı şimdi?" dedi söylenir gibi.

Yaman gözlerini kısarak, "O Kürşat'ı var ya..." diye ağzının içinde mırıldandı.

"Abi Kürşat'ın ne günahı var? Çocuk dolmuş iyice..." dedi Kerim, Kürşat'a destek çıkarak.

"Ne yapmış da dolmuş oğlum?" diyen Yaman sinirle çenesini salladı. "Kaç haftadır ne oldu da doldu? Demek ki olaysızlıktan canı sıkılıyor. Ben ona olay yaratayım da dedikoduya zamanı kalmasın bari!"

"Abi, kusura bakma da, olur olmaz yerde arabanın camını açıp "Seviyorum Ulan!" diye bağırırsan çocuk dolar tabii."

"Ne?" dedi Alaz dehşetle açılmış gözlerle. Başını hızla Yaman'a çevirmişti. İrkilerek geri çekilip Yaman'dan uzaklaştırdı bedenini.

"Yapmadım de!" derken sesi neredeyse yalvarır gibi çıkmıştı kızın. Ellerini yüzüne kapadı. Birkaç saniye sonra ellerini aralayarak parmaklarının arasından Yaman'a baktı. Korkuyla sordu alçak bir tonla. "Bir de son ses arabesk müzik açtığını söyleme bana?"

Yaman omuz silkti. "Yok ya! Niye yapayım öyle barzo gibi?" dedi gereksiz bir tavırmış gibi esefle ona bakarken.

Salonda erkeklerden çıkan kahkahalara, kızlar hayret dolu gözlerle bakıyordu. Ayşe yüzünü buruşturdu. Küçümseyen bakışları Yaman'a dönüktü.

"O yaptığın hiç barzoluk değil tabii."

"Değil tabii!" dedi Yaman hızla. Savunmacı bir edayla devam etti. "Ne var yani? Doğruyu söylüyorum!"

"Lan manyak! Doğrusunu biz biliyoruz zaten." dedi Oğuz, ağzı ikiye ayrılmış halde. Omuzları sarsılırken küçümseyen bir ifadeyle elini salladı. "İstanbul'un da bilmesini bu kadar istiyorsan gazeteye ilan ver!"

"Espri yaptı yarma!" dedi Yaman yüzünü buruşturarak.

Ekrem dirseğini koltuğun koluna yaslayarak, başını eğip parmaklarını şakağına bastırdı. Şakağını ovarken bıkkın bir sesle mırıldandı.

"Allah'ım sen akıl fikir ver."

Zilal Ana dişleri ortada gülerken anlayışlı bakışlarını Ağrılı'ya çevirmişti. Ağrılı aynı Ekrem gibi dirseğini oturduğu koltuğun koluna dayamış, eliyle çenesini tutma bahanesiyle ağzına kapamıştı. Gözlerindeki gülümseyen ışıltıları saklayamıyordu.

Yaman herkesin bakışlarını üzerinde hissedince konunun kendisinden uzaklaşması için sert bir darbe indirdi.

"Bana akıl vereceğinize asıl yarmaya verin. Hastanede doktoru yumruklayan ben değilim!"

Hayretle açılmış tüm gözler sorgularcasına Oğuz'a dönerken bu kez Zeynep ellerini yüzüne kapadı.

Ağrılı yerinde dikildi. "Oğuz?" derken sert bakışları oğlunun üzerindeydi.

Oğuz çabucak Yaman'a öldürücü bir bakış attı ve umursamaz, rahat bir tavırla açıklama yaptı. En azından bunu yaptığını düşünüyordu.

"Zeynepcim! dedi dallama!"

Zeynep yanında inlerken Ayşe şaşırarak sordu. "Sonra?"

Oğuz omuz silkti. "Sonrası yok."

"Nasıl ya?" dedi Ayşe inanamayarak. "Sonrası yok derken?" diye üstelercesine sordu.

"Daha ne olsun yenge? Yok işte sonrası. Zeynepcim! dedi." derken Zeynepcim'in üzerine bastırmıştı sinirli bir sesle.

Fırat karışık belli yüzle kardeşine baktı. "Oğlum ne demek sonrası yok! Ne olmuş Zeynepcim dediyse. Sonra ne oldu ki adamı yumrukladın?"

Oğuz düz, ifadesiz bakışlarını Fırat'a çevirdi.

"Sonrasını niye bekleyeyim? Bugün cimli cumlu konuşan yarın ne demez! Uyardım işte. Daha da öyle ayarsız laflar etmez."

Yine omuzlarını silkip rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Kocaman elini sahiplenircesine Zeynep'in bacağının üzerine koydu.

"Tövbe Yarabbi!" dedi Fırat gözlerini yukarı kaldırarak. "Lan bir akıllı bulmuyor mu beni? Biri şehrin ortasında barzo gibi bağırır, öteki Zeynepcim dedi diye doktor yumruklar! Oğlum sizin işiniz gücünüz mü yok? Canınız mı sıkılıyor? Manyak mısınız ikiniz de? Şehir eşkıyası mı kesildiniz başımıza? Bunca deliliğin ortasında tek derdiniz bu mu sizin?"

"Bak bak... Mantıklı abiye bak!" diyen Ayşe, alaycı bir tavırla araya girdi. "Kardeşlerine akıl veren adam sanki iki gün önce müvekkilimi tehdit eden adam değil dersin!"

"Ne?" diye herkesten aynı anda nidalar yükseldi. Fırat başını hızla Ayşe'ye çevirdi. İşaret parmağını tehdit eder gibi sallayarak süratle karşılık verdi.

"Benim çok haklı bir sebebim vardı! Dallama açık açık sana asılıyordu!"

"Bana asılan çok Fırat! Kendim başa çıkabiliyorum bunlarla. Senin adamı tehdit etmen gerekmiyordu. Hadi tehdit ettin, bari adamı dövmeyeydin. Şikayetçi olmuş! Al sana fazladan bir dosya daha!"

"Kimler asılıyor?" diyen Fırat aniden dikkat kesildi. Ayşe'nin kurduğu diğer cümleleri duymamıştı bile.

Ayşe gözlerini devirdi. "Ben adam şikayetçi olmuş diyorum, O hâlâ neyi soruyor?"

"Kimler?" diye üsteledi Fırat dişlerinin arasından.

Yaman rahatça arkasına yaslandı. Alaz'ı kolunun altına çekti. Sırıtarak mırıldandı.

"Oh be! Benden uzaklaştılar. Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum... Yine aralarında en normali benim. Bak sen şu ayarsızlara," dedi alayla gülerken.

"Biriniz normal olsa dişimi kıracağım." dedi Alaz söylenerek. Hayretle diğerlerine bakıyordu.

"Olmaz! Kırma dişini. Canın yanar! Hem dişlerin çok gü-

zel. Çok seviyorum ben senin dişlerini."

Alaz tehdit dolu bir tavırla başını yavaşça yukarı aşağı salladı.

"Eve döndüğümüzde seni ısırdığımda hatırlatırım bunu." dedi dişlerinin arasından sinirle soluyarak.

Yaman umursamazca omuz silkti.

"Isır! Senden iz kalır. Canıma minnet," dedi sırıtarak. Yanan gözlerini kıza dikmişti. Yalnızca ikisinin anlayacağı bakışları Alaz'ın yüreğini hoplattı. Yüzü kızarırken başını iki yana salladı. Yüzünü yeniden Yaman'ın kolunun altına soktu. Yaman dudaklarını saçlarına bastırdı.

Ayşe ve Fırat aralarında alçak sesle tartışmaya devam ederken Ekrem elini koltuğun koluna vurarak, "Gençler!" dedi neredeyse gürleyen bir sesle.

Diğerleri aniden susarak soran gözlerini Ekrem'e çevirdi. Ağrılı destekleyen bakışlarını Ekrem'e dikmişti. İki yaşlı adam arasında sadece birkaç saniye süren bir bakışma oldu. Ardından Ekrem'in bakışları tek tek diğerlerinin yüzünde gezindi. Elini kaldırdı. İşaret parmağını salladı. Uyaran sert bir tonla konuşmaya devam etti.

"Bana bakın! Üçünüz de kendinize gelin... Çocuk gibi davranmaktan vazgeçin. Bundan sonra gereksiz kimseyi yumruklamak, dövmek yok! Avucunuz kaşınıyorsa dövülecek adam çok! Ya adam gibi davranmaya başlayın ya da ben hepinizi kulaklarınızdan tavana çivilerim."

Yaman, Fırat ve Oğuz aynı anda atılacakken Ekrem elini kaldırıp engel oldu.

"Hiçbirinizin sesi çıkmasın! Lan bir sağduyulu durun da dinleyin şu yaptıklarınızı! Sizi dışarıdan gören, ağır uslu adamlar sanır ama yaptıklarınızı ergenler yapmıyor be!" Başını Yaman'a çevirdi. Azarlayan bir tonla devam etti. "Kitapçı dövmek ne demek?" Ardından Oğuz'a döndü. "Sırf Zeynepcim dedi diye doktor dövmek ne demek?" Hayretle çıkmıştı sesi. Hemen bakışları Fırat'a döndü. "İçlerinde en aklı başında seni biliyordum, sen hepsini bastırdın! Oğlum kıza asılıyor diye müvekkili mi dövülür? Sen Ayşe'yi tanımıyor mu-

sun? Bunlarla başa çıkamayacak biri mi? Güzel kadına herkes asılır... Herkesi dövecek misin? Bu mu yöntemi bunun?"

"Hee. Değil tabii. Doğrudan kıçına kurşunu sıkmak en iyi yöntem. Kesin sonuç!"

Yaman ağzının içinde mırıldanır gibi konuşmuştu. Ekrem hızla başını oğluna çevirdi. Gözlerini kıstı. Dişlerinin arasından tıslar gibi karşılık verdi.

"O şerefsiz annene asılmakla kalmamış, bir de terbiyesizlik yapmıştı!"

"Güzel olduğunu söylemek terbiyesizlikse, senin dediğin olsun."

"Hobaaa..." diye çıkan nida Esat'tan gelmişti. Dakikalardır anlatılanlara gülmekten kimseye laf yetiştirememişti ancak son duyduklarıyla gözleri hayretle açılmış, kaşları yukarı kalkmıştı.

"Ekrem abi?" diye sordu inanmayan bir yüz ifadesiyle. "Adamın kıçına mı sıktın?"

Ekrem cevap veremeden Yaman atıldı sırıtarak. Konuşurken sesinde gurur vardı.

"Hem de benim öğretmenime! İlk defa bir okuldan kendi çabam olmadan atılmıştım!"

Meraklı ve şaşkın gözler bu kez Ekrem'e çevrilmişti. Ekrem arkasına yaslandı. Önemsiz bir şeymiş gibi elini boşlukta salladı. Başını masumca sağ omzuna yasladı.

"Düşündüğün gibi değil evladım." dedi Esat'a bakarken. Sesinde her ne kadar ciddi bir ton varsa da duruşu savunma yüklüydü.

"Yaman'ın okuldaki matematik öğretmeni... Annesi okuldan alıyordu her gün. Bu herif de Füsun'a abayı yakmış. Manyak manyak tavırlar. "Yüzünü buruşturdu sıkıntıyla. "Tesadüfen duydum bir gün. Füsun da söylememiş bana tepkimden korktuğu için. Yaman bir gün ağzından kaçırdı..." diye devam ederken Alaz gözlerini kısarak Yaman'a baktı.

"Ağzından kaçırdı?" diye sorarken inanmadığı belliydi. Yaman gözlerini yukarı kaldırıp tavanda bir şey arıyormuş gibi dikkatle yukarıyı inceliyordu.

"... Okula gittim ben de. Meğer doğruymuş. İşte o an, gençlik tabii... Çektim, sıktım kıçına herifin. Oğları da okuldan attılar. Doğru olmadı tabii yaptığım. Önce konuşmak lazımdı ama dediğim gibi gençtim o zamanlar doğru düzgün düşünemiyordum. Halbuki bugün olsa yapmam öyle bir şey."

Ekrem açıklamasından memnun, her ne kadar sözlerinin sonunda olgun laflar etse de sesinin tınısından söylediklerine inanmadığı belliydi. Yaptığından pişmanlık duymadığı o kadar belirgindi ki diğerleri sadece hayret dolu bir sessizlik içinde ona bakıyordu.

Esat kahkahalarla gülmeye başladı. Diğerleri onu takip etti. Oğuz takdir eden bakışlarla Ekrem'e bakıyordu. Yaman'sa gururla. Yüzüne yayılan gülümseme sevgi doluydu. Sevmemişti zaten o adamı. Kaç defa kendi de uyarmıştı ama adam onu ciddiye almamıştı. Eh o da mecburen ciddiye alınacak kişiyi olaydan haberdar etmişti. Kötü bir niyeti yoktu. Sadece adamı sevmemişti... Yoksa yaptığı her şeye rağmen okuldan atılmamasının önüne geçen adamı takdir etmesi gerekirdi. Gerçi bunu annesini görmek için yaptığını bilmeseydi...

"Ekrem Ağa," diyen Ağrılı araya girdi. Gülmemek için kendisini tutmaya çalıştığı belliydi. "İstersen bu haylazlara şu ayarı ben çekeyim... Sen pek iyi bir örnek olmadın gibi."

Sesi alaycıydı. Zilal Ana yanında kıkırdıyordu. Ekrem mahcup bir yüzle Ağrılı'ya baktı. Başını belli belirsiz salladı.

"İyi olur Ağrılı... Beni ciddiye alacak gibi değiller galiba."

Ağrılı onaylayarak başını salladı. Gözlerini gençlere çevirdi. Bir an ciddi sert bakışlarla hepsini tek tek inceledi. Sanki azar yemeğe hazırlanır gibi diğerleri yerlerinde mahcup bir tavırla kıpırdandılar. Karşısındaki gençler her ne kadar gelecek fırçaya hazırlanıyormuş gibi davransalar da hiçbirinin geri adım atmayacağını biliyordu Ağrılı. Edeceği tüm sözler yalnızca enerji israfı olacaktı ona göre. Oğullarını iyi tanırdı. Hiçbirinin değişmeyeceğini biliyordu. Söz konusu sevdikleri olunca içlerine sinmeyeni kabullenmeyeceklerdi. Bildiklerini okumaya devam edeceklerdi. Hepsi diken üstünde ağzından

çıkacak lafa dikkat kesilmişti. Duruşları saygılı, başları öne eğikti ama görebiliyordu Ağrılı. Hiçbirinin bakışlarında boyun eğen bir ışık yoktu. Olmayacaktı da... Kuruyan dudaklarını ıslatıp derin bir nefes aldı.

"Çok abartmayın. Tadında bırakın." dedi yalnızca. Sesindeki çaresizliğe engel olamamıştı.

Üç kafa da hızla yukarı kalktı. Duyduklarından emin olmak ister gibi Ağrılı'ya bakıyorlardı. Fırat çekinerek sordu.

"Fırça yok mu baba?"

Ağrılı sitemkar bir tavırla başını omzuna yatırdı.

"Fırça olsa dinleyecek misiniz sanki? Yine bildiğinizi okuyacaksınız. Beni niye yorasınız ki boşuna?"

Oğuz babasına takdir dolu gözlerle baktı. Çenesini sallarken gözlerini yumdu destek olurcasına.

"Merak etme baba! Bizde!" dedi elini göğsüne bastırarak. "Tek yumruk, söz! İleri gitmek yok!"

"Senin tek yumruğun adamı bayılttı!" dedi Zeynep isyan eden bir sesle. "Daha ne kadar ileri gidebilirsin ki?"

Yaşadığı utancı hâlâ üzerinden atamamıştı. Cihan'dan kaç kere özür dilemek zorunda kalmıştı. Gerçi bir taraftan iyi de olmuştu. Artık Cihan'ın gereksiz sohbetlerine katlanmak zorunda kalmıyordu. Onu gören Cihan artık korkulu gözlerle yolunu değiştiriyordu.

"Adam zayıfmış güzelim. Yoksa sert vurmadım. Sinek vızıltısıydı o." dedi Oğuz aldırmaz bir tavırla...

"Oğlum senin o koca yumruğuna sinek vızıltısı demek kaplana kedi demekle aynı şey."

"Heh onu bil de, ayağını denk al!" dedi Oğuz, pis pis Yaman'a bakarak.

"Senin karşında da kedi yok yalnız! Sen de kaplana kafa tuttuğunu bil de, ona göre sert vur, boşa gitmesin. Genelde boşa gidiyor da." dedi iğneleyici bir tonla.

"Sen orasını hiç merak etme! Bu yumruk öküz bile bayılttı." Elini yumruk yapıp yukarı kaldıran Oğuz kendinden emin bir tavırla göz kırptı. "Evelallah seni de Zeynep'in yoğun bakımına sokarız."

Alaz dehşet dolu bir ifadeyle gözlerini açtı. Yerinde dikleldi. Uyaran sesi tehdit doluydu.

"Abi! Sakın! Yemin ediyorum hiç affetmem seni!"

Oğuz'un gücünü biliyordu. Ve dediğinin olduğunu da kendi gözleriyle görmüştü. Buna izin vermesi mümkün değildi. Yaman'ı yerde bilinçsiz yatarken düşünmek dahi istemiyordu.

Oğuz gözlerini kıstı. "Sürekli şunu savunuyorsun ya, acayip canımı sıkıyorsun kuzu! Tek yumruk be! Hevesimi kursağımda bırakıyorsun."

"Attın ya oğlum tek yumruk!" dedi Fırat araya girerek.

Yaman rahat bir tavırla yerine yerleşti. Alaz'ı kendine bastırdı. Teselli eder bir tavırla Alaz'la konuşurken yan gözle Oğuz'a küçümser bir bakış atmaktan geri durmamıştı.

"Korkma bebeğim. Bir halt edemez. Vurduğu doktor kof çıkmış. Yoksa biliyorum ben onun yumruklarını. Dediği gibi anca sinek vızıltısı."

"Saçmalama Yaman! Dediği gibi yavaş vurmuştur. Ben gözlerimle gördüm. Kurbandan kaçan öküzü tek yumrukta bayılttı. Gerçekten!"

"Hayvan korkudan bayılmıştır. Yoksa bakma sen... Ben tadına baktım. Abarttıkları gibi değil bu yarma."

"Oğlum siz birbirinizi mi yumrukluyorsunuz?" diyen Ağrılı'nın sesi, duyduklarından hoşlanmadığını belli ediyordu.

Yaman diğerlerine izin vermeden atıldı. "Yok Sadık baba. Önemsiz bir şeydi. Öylesine, kendi aramızda bitti gitti."

"Birbirinize tek bir fiske vurursanız beni karşınızda bulursunuz." dedi Ağrılı uyaran bakışlarını oğullarının üzerinde gezdirerek. "Birbirinizin arkasını kollayın dedim, birbirinize vurun demedim!"

"Hak etmiştir benim sıpa Ağrılı. Gitme çocukların üstüne."

Yaman gözlerini devirdi. Koskoca adam olmuştu babası çoğu zaman hâlâ sıpa diyordu ona. Uyaran bakışlarını babasına dikti. Ekrem gözlerini açarak omuz silkti.

"Ne? Ne bakıyorsun öyle? Sıpalık yapma demeyeyim sıpa!"

Esat'ın sesli gülüşüne Kerim ve Adil eşlik etti.

"Ya ne şanslıyız!" dedi gülerken. Başını iki yana sallarken salondakilerin üzerinde gezdirdiği gözlerinden sevgi akıyordu. "Dışarıda bizi gören titriyor ama evde halâ ana babamızın minik çocuklarıyız. Ulan ne şanslıyız be!"

"Kara kuzum benim!" dedi Zilal Ana, yanında oturan Esat'ın yüzünü sevgiyle okşayarak. "Siz hep bizim büyümeyen çocuklarımız olacaksınız! Kaç yaşınıza gelirseniz gelin ana babanın gözünde hiç büyümez evlatları. Hep küçük kalır."

Esat, annesinin eline uzanıp dudaklarını üzerine bastırdı. Başını küçük bir çocuk gibi Zilal'in omzuna yasladı.

"Canım anam," diye mırıldandı sevgiyle.

Yaman gözlerinin önündeki sahneyi seyrederken içinden bir şey aktı sanki. Annesizliği son zamanlarda daha çok hisseder olmuştu. Oysa özellikle şimdi yanında olmasını çok isterdi. Onunla konuşmak, paylaşmak, akıl almak istediği o kadar çok şey vardı ki, onun yokluğu şimdi daha ağır geliyordu. İçinde özlemle birlikte bastırmaya çalıştığı suçluluk büyüdü. Kaçamak bakışları bir an Ekrem'in tarafına çevrildi. Kendisine bakan babasını fark edince hızla gözlerini kaçırdı. Nabzı hızlandı. Huzursuzca belli etmemeye çalıştığı bir tavırla yerinde kıpırdandı.

Alaz, başının yaslı olduğu göğsün altında artan kalp atışları ile merakla bakışlarını Yaman'a kaldırdı. Yüzü çoğu zaman olduğu gibi ifadesizdi. Ortadaki sehpaya gözlerini dikmiş sanki dalmış gibi hareketsiz duruyordu. Elini yavaşça kaldırıp Yaman'ın göğsünün üzerine koydu. Avucunun içinde şiddetle artan atışları net bir şekilde hissediyordu. Konu ne zaman anneden açılsa Yaman'ın huzursuzluğunu hissediyordu. Annesini özlediğini anlayabiliyordu. Kendisi de özlemiyor muydu hem annesini hem babasını? Yaman'ın da içinden sökemediği özlemi ağır geliyordu ona, anlayabiliyordu. Teselli etmek ister gibi elini yavaşça Yaman'ın göğsüne vurdu birkaç kez. Anlayan bakışları adamın yüzündeydi. Yaman çaresizcesine bakan bakışlarını yavaşça Alaz'a indirdi. Bir an hüzünlü bir gülümseme dudaklarında belirdi. Gözlerini yumup hafifçe başını salladı. Birbirlerine bakarken sanki

omuzlarında taşıdıkları yükü paylaşır gibiydiler. İkisinin de bakışlarında teselli, destek, anlayış vardı.

Fırat'ın sesi sessizliği böldü o esnada.

"Konuya tekrar dönelim o zaman." Bakışlarını Oğuz'a çevirdi. "Sen yarın sabah gidiyorsun. Adamlarla konuş gözlerini açsınlar. Herkes çok dikkatli olsun."

Oğuz onaylayarak başını salladı.

"Ragıp da Oğuz'la birlikte gidecek," diyen keskin kararlı ses Ekrem'den çıktı. Gençler ona dönerken açıkladı. "Arap'ın adamları Ragıp'ı bilirler. Ragıp senin yanında duracak ve gereken uyarıları gitmesi gereken yere ulaştıracak."

Heyecanlı bir sesle atılarak, "O zaman artık saklanmıyor kimse." diyen Esat'tı.

"Saklayacak bir şey kalmadı Esat'ım. Fırat'la Ayşe evlendiğinde zaten anlaşılacak aradaki bağ. Zeynep'le Oğuz'un durumu da belli. Alaz'ın sizin yanınızda olduğunu kimseye açıklamak zorunda değiliz ama öyle ya da böyle çıkar ortaya. Arap'ın kulağı deliktir. Mesele o da değil zaten. Alaz benim evladım. Arap'ın ampuller yanarsa bile Alaz'ın arkasında benim durduğumu bilmesi gerek. Bizim kimseye verilecek hesabımız yok! Ama Arap size bulaşıyorsa benimle de uğraşması gerektiğini anlaması lazım. Ragıp o yüzden Oğuz'la gidecek. O kiminle nasıl konuşması gerektiğini bilir. Oğuz'la o tarafı kontrol altına alsınlar... Belki en fazla bir görüşme daha yapmak zorunda kalırız Arap'la, o zaman da son sözü benden duyar."

"Bence de mantıklı." dedi Fırat düşünceli bir sesle. Derin bir nefes alıp silkelendi. "O zaman o tarafı Oğuz, Ragıp Abi'yle hallediyor. Her şey istediğimiz gibi gitmezse sonraki adımı ona göre atarız." Bakışları Esat, Kerim, Adil ve Yaman üzerinde dolaştı. "Bu tarafta Sansar işini biz hallediyoruz... Siz son kalan üç kişiyi takibe alacaksınız. Haklarındaki her bilgiyi toplayacaksınız. Beraber değerlendireceğiz. Ona göre ilerleyeceğiz." Bakışlarını Yaman'a çevirdi. Sanki aralarında özel bir iletişim olmuşçasına garip bir bakışma geçti. Diğerleri bunu fark etmeyecek kadar hızlıydı bu bakışma. Yaman

yüzünde tek bir mimik oynamadan kirpiklerini indirerek Fırat'ı onayladı. Fırat başını hafifçe sallayarak sözlerine devam etti. "Sen bu hafta yine aynı şekilde devam edeceksin. Adamın seni takip etmesine imkan vermeyeceğiz. Sonra benim kucağıma düşecek zaten."

"Orası bende sen merak etme."

"Kuzu, sen bu hafta çok dikkatli oluyorsun. Mümkünse evde kal, çıkma dışarı. Şirkete de gelme. Biz adamı ele geçirene kadar senden uzak durması en güvenli yol şimdilik."

Alaz yerinde dikilip hemen itiraz etti. "Abi yapma Allah aşkına. Çatlarım ben bir hafta evde. Hiç değilse sadece şirkete gidip geleyim. Bu hafta çok iyi gitmedik mi? Aynı şekilde devam edelim işte."

"Kuzu... Güzelim, az kaldı. Bak yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Az dişini sık, sonra istediğin an istediğin yere tek başına bile gidersin."

"Tek başına hiçbir yere gitmek yok. Ne şimdi ne sonra!"

Yaman sert uyaran bir sesle hızla araya girmişti. Bakışları Alaz'a indi. "Ciddiyim bebeğim. Bu iş bitse bile hiçbir yere tek başına gitmek yok."

Alaz derin sıkkın bir nefesi oflayarak dudaklarından dışarı üflerken gözlerini devirmişti. Kendi kendine söylenir gibi isyan dolu bir tonla mırıldandı.

"Sıkıldım ben böyle konvoyla gezmekten. Önceden ne güzeldi. Kafama göre takılıyordum. Şimdi bu tören şekli beni çok daraltıyor."

"Alışacaksın. Bundan sonra böyle. Bu konuda tek bir itiraz, tek bir söz duymak istemiyorum."

Yaman kararlıydı. Alaz bunu açıkça görebiliyordu. Tek başına dışarıda dolaşması artık hayal olmuştu. Ellerini göğsünde birleştirip küskün bir tavırla arkasına yaslandı. Suratı asılmıştı. Yan gözle Yaman'a içler acısı bir bakış attı. Yaman gözlerini devirdi. Dudaklarını büzdü.

"Hiç öyle bakma. Ne yaparsan yap ikna olmam. Tek başına dolaşmak yok! Eğer böyle bir şeye girişirsen yemin ediyorum eve kilitlerim seni."

Alaz gözlerini kıstı. Tehdit dolu bakışları ürkütücü bir ta-

vırla Yaman'a bakıyordu. İsyankar bir tavırla dişlerinin arasından tıslavarak karşılık verdi.

"Beni tehdit etme! Aklından öyle bir şeyi de sakın geçirme!"

"Ben seni tehdit etmem bebeğim. Uyarıyorum sadece. Güvenliğini tehlikeye atacak tek bir şey yaparsan, benim alacağım tedbirlere de katlanırsın."

"Yaman haklı kuzu." diyen Fırat girdi araya Alaz'ın atılacağını fark edince. "Artık tek başına dolaşman mümkün değil. Kim olduğunu herkes biliyor. Önceden sıradan biriydin, kimsenin dikkatini çekmiyordun ama artık etrafında düşmanlar var. Kimin ne zaman ne halt edeceği belirsiz. Bundan böyle güvenlik olmadan dolaşman imkansız." Alaz sinirle ona bakarken sesini yumuşatarak devam etti sözlerine. Eliyle yanındaki Ayşe'yi ve sonra Zeynep'i işaret etti. "Bak kızlara... Onlar da korumalarla dolaşıyorlar. Bundan sonra da böyle devam edecek. Onların sesi çıkmıyorsa, sen de ses etmeyeceksin."

"Ben kendimi koruyabilirim!" diye sinirle atıldı Alaz.

"Teke tek korursun da güzelim, artık mertçe davranmıyor kimse..." diye bu kez Oğuz girdi araya. "Bak, peşine kiralık katil takacak kadar namert olmuşlar var. Bundan sonra da çıkacaktır böyleleri. Yaman haklı... Unut sen artık tek başına dolaşmayı." Sıkıntıyla boyunu iki yana gerdi. "Ulan "*Yaman haklı*" lafını da dedirttin ya bana, kesin dudağımda uçuk çıkacak yarın." dedi yüzünü buruşturarak.

"Oğlum ben her zaman haklıyım. Alış sen o uçuklara." dedi Yaman böbürlenerek. "Neyse ki doktorun yanında, yazar sana bir reçete. Sürersin bol bol uçuk ilacını."

Oğuz öldürecek gibi Yaman'a bakarken Fırat elini boşlukta sallayıp araya girdi.

"Yine başlamayın lan! Kırk yıllık karı koca gibi sürekli didişiyorsunuz birbirinizle. Sorununuz ne oğlum sizin?"

"Aralarındaki aşk büyük abi." dedi Esat alaycı bir suratla sırıtarak.

Aynı anda Yaman ve Oğuz'un yüzü buruştu. İkisi de tiksintiyle birbirine baktı. Aynı anda ikisinin ağzından aynı kelimeler döküldü.

"Tipim değilsin!"

"Ben böyle uyum görmedim arkadaş!" dedi Esat yerinde zıplayarak. Kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Diğer iki genç Esat'a eşlik ediyordu.

Alaz usanmış bir tavırla başını iki yana salladı.

"Rakibe bak! İki metre boyunda Thor resmen!" diyerek söylendi.

"Kızım sen yine şanlısın. Benim giderim var. Benim rakibim 1.60 boyunda tombul hatun!" dedi Oğuz isyan dolu bir sesle. Gözlerini sinirle Zilal Ana'ya dikmişti.

Zeynep oturduğu yerde oflayarak geri yaslandı. Kollarını küskün bir tavırla göğsünde bağladı. Zilal Ana oğlunun sinirli bakışlarına aldırmadan güldü. Şefkatli bakışları Zeynep'e çevrildi.

"Aldırma güzel kızım sen ona. Huysuz o. Paylaşmayı hiçbir zaman sevmedi. Her şey hep kendisine kalsın ister."

"Yav anam, istediğin ekmeğim aşım olsun paylaşayım, eyvallah. Ama yeminle benden çok senin yanında... El insaf da!" dedi Oğuz şikayetçi bir tavırla öne çıkarak... Elini sitemle boşlukta sallamıştı.

"Valla çocuğun hakkını yiyorsun anam." dedi Fırat sanki Oğuz'a destek olur gibi alayla konuşmaya başlayarak. "Bak ekmeğini aşını bile paylaşacak... Ki görülmüş şey değil Oğuz'un yemeğini paylaştığı." Eliyle Zeynep'i gösterdi. "Bu kadar fedakarlık yapıyor, siz de bitirin artık aranızdaki aşkı." Alaycı sırıtması suratını kaplamıştı.

Ayşe başını arkaya atarak naif bir kahkaha attı. "Koyun can derdinde kasap et derdinde."

"Anasını kıskanan bir evlada sahibim, çok şükür!" diye sitemle mırıldandı Ağrılı. Gözlerini Oğuz'a dikmişti. Nasihat eden bir ses tonuyla devam etti.

"Oğul, ana şefkatinin yerini sen doldurabilir misin ki huysuzluk ediyorsun? Kızımın anasıyla arasına girme."

"Yok baba. Ne haddime! Ben nasıl gireyim ki aralarına? Benim gibi beş tane daha gelse yine giremez aralarına. Maşallah pek sıkı fıkılar. Allah bozmasın! Gözümüz yok!" dedi

Oğuz ters bir sesle.

"Oğuz!" diye fısıldayarak uyardı Zeynep. "Hani söz vermiştin. Laf etmeyecektin. Sen evde olduğunda ben hep yanında değil miyim? Niye söyleniyorsun hâlâ?"

Oğuz başını hızla ona çevirdi. "Ama anamı benden çok seviyorsun!" dedi kıskanç bir tonla cevap verirken.

Zeynep şaşkınlıkla kirpiklerini kırpıştırdı. Hızla savunmaya geçti. Kaşlarını çatarak çemkirir gibi karşılık verdi.

"Ruh hastası! O anam! Sen sevdiğimsin! Hiç aynı olur mu ikinize duyduğum sevgi? Ne yapayım yani? Sanki anneni elinden almışım gibi davranıyorsun!"

"Elimden almıyorsun, gözümün önünde oluyor her şey!" Oğuz aksi bir tavırla üsteliyordu.

Zeynep oflayarak gözlerini devirdi. "Allah'ım sabır ver bana! Sanki başka adamla basmış gibi davranıyor ya!"

"Öyle olsa daha iyiydi! Hiç değilse çeker vururdum! Anama bir şey de yapamıyorum ki."

Salondakiler maç seyreder gibi bir Oğuz'a bir Zeynep'e bakarak tartışmayı izlerken yüzlerindeki ifadeler sürekli değişkenlik gösteriyordu. Bir saniye içinde sırıtmaya başlayacakken öteki saniye şaşkınlıkla gözleri büyüyor, tekrar yüzlerinde gülümsemeler peyda olacakken anında gözleri hayretle açılıyordu.

"Tekrar kayıtlara geçmesini istiyorum. Ben hepsinden daha normalim." diye mırıldandı Yaman. Karşısındaki tartışmadan zevk duyduğu belliydi. Omuzlarını böbürlenerek kaldırmış, göğsünü derin bir nefesle şişirmişti.

"Çoookkk!" diye alayla karşılık verdi Alaz.

Saçmalayan Oğuz'u gözlerini kısarak hayretle izliyordu. Oğuz'un her zaman makul bir adam olduğunu düşünmüştü. Hiçbir zaman ani tepkiler vermeyen, hiçbir şeyden etkilenmeyen Oğuz, söz konusu Zeynep olunca saçmalamada zirveye ulaşmak üzereydi. Ayıplayan bakışlarını Oğuz'un üzerinden çekmeden cıklayarak başını iki yana salladı.

"Kafayı yemiş aşktan." diye kendi kendine mırıldandı. "Şu adam bu hallere düşecek adam mıydı be? Yazık!" dedi

acıyan gözlerle Oğuz'a bakarken.

"Ben, benim sıpa ayarsız, saplantılı diyordum, çok şükür içim rahatladı azıcık. Demek ki varmış böyle örnekler." dedi Ekrem. Düşünceli bir tavırla çenesini ovalarken karşısındaki manzarayı hayretle izliyordu.

"Bu çocuk böyle değildi Ekrem Ağa." dedi Ağrılı da düşünceli bir tavırla oğlunu izlerken. İki adam dert yanar gibi aralarında mırıldanıyorlardı. "Zeynep'i gördükten sonra sapıttı iyice. İnsan anasından sevdiği kızı kıskanır mı? Tövbeler olsun. Benim rahmetli anam, Zilal'e çok çektirmişti. Zilal de, Allah razı olsun bir gün bile gönlünü kırmadı ama ben hep aralarında kalıyordum çoğu zaman. Keşke onlar da böyle olaydı da, ben de huzurlu olsaydım. Ne sıkıntı çekmiştim anamın huysuzlukları yüzünden. Acaba bizim oğlan babaannesine mi çekti nedir?"

"E tabii. Kandır çeker," dedi Ekrem anlayışlı bir sesle.

"Çekmeyeydi iyiydi." dedi Ağrılı hayıflanır bir tavırla. Yüzü düşmüştü. "Anam huysuzdu çok. Rahmetli iyi kadındı ama çok huysuzdu. Allah'ın gücüne gitmesin, anadır sonuçta... Ama Allah affetsin, Zilal'e bir gün yüzü göstermedi hayattayken."

Ekrem anladığını belirtir bir baş hareketiyle kafasını sallarken Oğuz'la Zeynep arasındaki tartışma ciddileşmek üzereyken müdahale etmesi gerektiğini fark etti. Nihayet susmalarını ister gibi elini kaldırdı.

"Yeter evladım! İncir çekirdeğini doldurmayacak bir şey için neyin tartışmasını yapıyorsunuz? Sizin bu tartışmanız bitmez. Ben anladım durumu. Siz kendi aranızda yine devam edersiniz. Biz kaldığımız yerden devam edelim." Cıklayarak yan gözle Oğuz'a baktı.

"Fırat'ım sen devam et oğlum. Sansar meselesini ne yapıyorsunuz şimdi?" dedi yeniden konuya dönmelerini talep ederek.

Fırat oturduğu koltukta hafifçe öne çıktı. Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini önünde birleştirdi.

"Ekrem abi. Bu hafta bir şeyler planlıyoruz ama henüz plan aşamasında. Önce çocuklardan şu takip sonrası biraz bilgi gel-

sin öyle şekillendirelim istiyorum. Şimdilik aynı akışta devam edeceğiz." Kaçamak çabuk bir bakışı Yaman'a fırlattı yine. "Ama artık uzatmayacağız. Adam hemen hemen avucumda benim. Ben onu istediğim gibi yönlendireceğim. Sonrasında paketleyeceğiz ve ardındaki kişiyi ortaya çıkaracağız."

"Paketledikten sonra benim o şerefsiz!" dedi Yaman dişlerinin arasından. Sesinde itiraz kabul etmez bir ton vardı. "Arkasındaki kişiyi ben bulurum. Konuşacak o bana," dedi kendinden emin bir sesle.

Fırat onaylayarak başını salladı.

"Tamam. Paketleyelim, sen alırsın."

"Ben de yanında olacağım." diye atıldı Alaz.

Yaman derin bir nefes koyverirken sabır dilenircesine başını kaldırdı yukarı. Kabul etmeyeceği o kadar belliydi ki daha o itiraz etmeden Alaz atıldı ısrarla.

"Benim peşime taktılar! Kim olduğunu bilmek benim hakkım! Ben de olacağım sen onu sorgularken."

"Sorgularken?" dedi Yaman, tek kaşını kaldırarak alaycı bir bakış attı. Ürkütücü bir edayla pis pis sırıttı.

Alaz yüzünü buruşturarak elini salladı. "Artık ne yapacaksan! Sorgular mısın, döver misin bilmem ama ben de olacağım. Duyacağım dediklerini."

"Sorgu morgu yok bebeğim." dedi Yaman. Tehdit dolu gözlerini Alaz'a dikip başını hafifçe ona eğmişti. "Ben önce senin peşine düşmek ne demekmiş onun hesabını keseyim, arada sorarım o soruyu da. Sen de dur durduğun yerde. Şerefsizin yanına bile yaklaşmak yok!"

"Bana çıt kırıldım muamelesi yapma! Sorgu nasıl olur ben de biliyorum! Ayrıca iki yumruk benim de hakkım. Sonuçta benim peşime düştü. Ne yani? Tebrik mi edeceğim herifi? Tabii ki canına okuyacağım."

"Başladı yine," diye söylendi Yaman mırıldanarak.

"Hiç söylenme! Bıktım artık bana porselen bebek muamelesi yapmandan."

Yaman karşılık vermek için ağzını açtı. Ancak Alaz'ın kararlı bakışlarını görünce boşa tartışmanın anlamı olmadığını

fark etti. Alaz kararlıydı. Öte yandan buna hakkı olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Her ne kadar Alaz'ı pamuklara sarıp her kötülükten korumak istese de onun dediği gibi porselen bir bebek olmadığını biliyordu. Zaten onu bu kadar çok sevmesinin başka bir nedeni de buydu. Alaz diğer kadınlar gibi değildi. Her koşulda onun yanında olacak güçte bir kadındı. Onlar her zaman iyi bir ekip olacaklardı. Bunu çok iyi hissediyordu Yaman. İstemeyerek de olsa kabullenircesine başını salladı. Ses tonundaki isteksizlik belirgindi ancak kızın duymak istediği sözler dökülmüştü dudaklarından.

"Tamam. Senin de hakkın. Paketleyelim, sen de olacaksın yanımda."

Alaz rahatlayarak derin bir nefes aldı. Arkasına yaslanırken yüzünde mutlu bir gülümseme oluşmuştu. İşaret parmağını kaldırdı uyaran bir tavırla.

"Bak söz verdin. Caymak yok!" dedi emin olmak istercesine.

Yaman gözlerini yumup başını salladı.

"Tamam. Caymak yok," dedi buruk bir gülümseme yüzüne otururken.

Keşke onu bu tür şeylerden uzak tutabilseydi. Ama bunun olmayacağını iyi biliyordu artık. Onu tanımıştı ne zamandır. O geride kalıp, ürkerek bekleyecek biri değildi. O her zaman ön cephede olmak isteyen biriydi. Gururla kıza baktı. Başını eğip dudaklarını şakağına bastırdı. Yalnızca onun duyabileceği alçak bir tonla fısıldadı.

"Benim savaşçı prensesim!" dedi gururlu bir tonla.

***

Nihayet yapılacaklara karar verdikten sonra Alazlar gitmek üzere ayaklandılar. Herkes birbiriyle vedalaştı. Alaz Ağrılı ve Zilal Ana'ya uzun uzun sarıldı. Hep birlikte salondan çıkıp kapıya yöneldiler. Bahçede kapının önünde araçlar hazır bekliyordu.

Kürşat ve Halit toplam dört araçla onları almaya gelmişlerdi. Halime gitmek için hareketlendiklerinde mutfaktaki kızlarla

vedalaşıp telaşla yanlarına gelmişti. Ekrem Halime ile minibüse hareketlenirken Alaz, Kürşat'ın kullandığı, Yaman'la birlikte gidecekleri araca yöneldi.

Tüm Bozdumanlarla birlikte Ayşe ve Zeynep de, kapının önünde onları geçirmek için ayakta dikiliyorlardı. Fırat ve Oğuz birkaç adım öne çıkmış, gidenlerin ardından bakıyorlardı.

Oğuz dalgınca Alaz ve Yaman'a baktı. Uzun süre onları görmeyecekti. Dudakları sıkıntıyla gerildi. Yaman'a bir şey olmasını istemiyordu. Bu hafta yapılacak oyun çok tehlikeliydi ve burada olamamak canını çok sıkıyordu.

Yaman ağır adımlarla Alaz'ın arkasından araca doğru hareketlenirken birden duraksadı. Başını arkaya çevirerek Oğuz'a baktı. Oğuz yarın sabah erkenden ayrılacaktı ve ne zaman döneceği belirsizdi. Ragıp'ın da onunla gitmesi içine biraz su serpmişti ama Arap'ı görmüştü. Ne tür bir manyak olduğunu biliyordu. Oğuz'un tehlikeli bir ülkede nasıl zorluklarla karşılaşacağını az çok tahmin edebiliyordu. İçinde endişe kıpırtıları artarken kendi kendine olumlu düşünmek ve her şeyin yolunda gideceğine inanmak istedi.

Bedeni ağır ağır geriye döndü. Bir an Oğuz'la aralarında derin bir bakışma geçti. Sonra ikisi de aynı anda ileri birkaç adım atarak karşı karşıya geldiler. Sadece bir saniye sonra ikisi de birbirini kucaklamıştı. Sıkıca birbirlerine sarılırken Yaman fısıltıyı andıran bir sesle mırıldandı.

"İyi bak kendine. Dikkatli ol tamam mı?"

"Sen de. Bu hafta burada olamamak canımı sıkıyor ama biliyorum üstesinden geleceksiniz. Çok dikkatli ol. Kahramanlık yapma, tamam mı?"

Yaman belli belirsiz başını salladı. "Hakkını helal et!" diye fısıldadı.

"Helal olsun. Sen de hakkını helal et. Kuzuya iyi bak."

"Helal olsun. Aklın kalmasın. Kendi canımdan çok daha değerli onun canı."

"Eyvallah koçum." dedi Oğuz kollarının baskını arttırıp Yaman'ın sırtına güçlü birkaç şaplak attı.

"Sağlam dön geri. Bana lazımsın." dedi Yaman baskın bir

tonla.

"Sen hayatta kal, ben hep yanımdayım." diye karşılık veren Oğuz, nihayet bir adım geri çekildi.

İkisi de elleriyle birbirlerini kollarını tutmuştu. Bakışlarındaki bağlılık sanki bir kardeşlik yemini eder gibiydi. İkisi aynı anda başlarını sallayıp isteksizce ellerini geri çektiler ve birkaç adım geri attılar. Oğuz dudaklarını büzdü, başını sallayarak gözlerini yumup açtı. Yaman elini göğsüne vurdu.

"Bende!" derken başını salladı.

Yavaşça topuklarının üzerine dönüp Alaz'ın dolu gözlerle penceresinden onları izlediği araca doğru hareketlendi.

Yaşanan sahne herkesi suskunluğa itmişti. Sürekli didişen iki genç birbirlerinden zorlukla ayrılmıştı ve ikisi de birbiri için endişe duyuyordu. Oğuz ellerini ceplerine sokup heykel gibi durduğu yerde dikilirken araçlar yavaşça hareketlenip bahçe kapısına yöneldi. Yaman bahçe kapısından çıkarken son kez Oğuz'a bakıp eliyle yavaşça selam verdi. Oğuz yüzünde mahzun, dostça bir gülümsemeyle ona bakarken yalnızca başını sallamıştı.

Ayşe hüzünle başını Fırat'ın koluna yaslayıp bedenini adama dayadı. Fırat kolunu Ayşe'nin beline sararak onu iyice kendisine bastırdı.

"Sürekli didişiyorlar ama aslında birbirini en iyi anlayanlar da yine kendileri. İkisi birebirine o kadar benziyor ki." diye mırıldandı Ayşe.

"Öyle güzelim. İkisi her zaman birbirinin arkasını kollayacaklar. Yürekli bir kardeş kazandık hepimiz."

Fırat hüzünle gülümserken Oğuz'a bakıyordu. Oğuz hâlâ bahçenin ortasında heykel gibi dikilmeye devam ediyordu.

Ağrılı kolunu Zilal Ana'nın boynuna sarıp yavaşça kadını geri çevirdi ve eve doğru hareketlendiler.

"Görüyorsun değil mi Zilal? İki koç zor ayrıldı birbirinden."

"Allah utandırmasın hiçbirini ağam. Allah'ın izniyle şu badireleri atlansınlar da hepsi huzurlu bir gün yaşasınlar. İkisi de birbiri için endişeleniyor. Şimdi bizimki orada, öbür deli oğlan burada, kıvranır dururlar. Kardeşlik kolay değil. Her an aklın kalır ardında."

12. BÖLÜM

Araç yol boyu devam ederken Yaman da Alaz da sessizdi. Alaz, Oğuz'un gitmesinden tedirgindi ancak Yaman'ın suskunluğu onu daha çok tedirgin ediyordu. Gece boyu Fırat ve Yaman arasındaki kaçamak bakışmaları yakalamıştı ancak bunu belli etmemişti. Bir şeyler planlandığı açıktı ama ona söylemeyeceklerini de anlamıştı. Bu demekti ki tehlikeli bir oyun oynanacaktı ve bu oyun Yaman üzerinden kurulmuştu.

Oğuz'un sık sık Yaman'a endişeyle baktığı gözünden kaçmamıştı. Oğuz gidiyordu, gitmek zorundaydı ama ilk defa Oğuz'un giderken bu kadar isteksiz olduğunu görüyordu. Normal şartlarda Oğuz bu yolculuğu umursamaz, işini bitirip geri dönmek üzere kendini şartlandırırdı. Oysa şimdi başka şeyler vardı, bunu hissedebiliyordu. Gerçi bu kez Zeynep'in varlığı da etkendi isteksizliğine ancak bunun dışında çok daha başka şeyler olduğunu tahmin ediyordu Alaz.

Hepsinin yanılgısı Alaz'ın korunmaya muhtaç, savunmasız, zayıf biri olduğunu düşünmeleri olabilirdi ama Alaz'ın böyle biri olmadığını hepsi biliyordu. Bu durumda Alaz'ın gözü kara davranacağını bildikleri için onu geride tutma çabası içindeydiler. Yani ilk hissettiği şey doğru olmalıydı. Oyunu Yaman'ın üzerine kuracaklardı. Zaten bunu yapmışlardı da ama önemsizmiş gibi davranmaya özen göstermişlerdi. Bu gece bu davranışları aşırıya kaçmıştı. Fazlasıyla rahat, fazlasıyla umursamazdı Bozduman erkekleri ve Yaman.

Alaz yanındaki adama çabucak kaçamak bir bakış attı. İncelercesine birkaç saniye yüzünü süzdü. Doğrudan sorsa

bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Bu durumda iş yine başa düşmüştü. Olanı biteni anlamak için gelecek birkaç gün çok dikkatli olmak ve çok iyi gözlemlemek zorundaydı.

Aracın içindeki sessizlik rahatsız edici bir seviyeye ulaştığında Alaz daha fazla dayanamadı. Yaman'ın üzerindeki sıkıntılı tavrın dağılmasını istiyordu. Sırf bir hareketlenme olsun diye Yaman'a yan gözle bakıp iğneleyici bir tonla Kürşat'a hitaben konuşmaya başladı.

"Kürşat... Yaman sana kuruluyor haberin olsun. Benden duymuş olma ama Bozdumanlarla dedikodusunu yapıyorsun diye canı sıkkın sana."

Kürşat hayretle kaşlarını kaldırdı. Dikiz aynasından Yaman'a çabuk bir bakış attı. Savunma dolu bir sesle karşılık verdi.

"Dedikodusunu niye yapayım ya? Ne alakası var?"

Yaman silkinerek dalgınlığından sıyrıldı, gözlerini kısarak Kürşat'a baktı.

"Ulan daha ne alakası olacak? Yediğimiz her haltı onlara anlatmışsın? Koynumda yılan mı besliyorum lan ben?"

"Ayıp ediyorsun abi, yılan falan... Ne haltı anlatmışım? Yok öyle bir şey." diyen Kürşat'ın bakışları aynadan sık sık Yaman'a çevriliyordu.

"Ulan kitapçıda olanları anlatmışsın! Camı açıp bağırmamı da anlatmışsın! Daha ne kaldı geriye?"

Kürşat umursamaz bir gülüş fırlattı dudaklarından. Omuzlarını silkti.

"Bu dedikodu değil ki! Abi sen bütün İstanbul'a duyurmaya çalışıyorsun ya, ben de sana yardım ettim işte. Kısa yoldan herkesi bilgilendirirsek belki artık gerek kalmaz bilgilendirme çabalarına dedim."

"Lan sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Ben yapacağımı bilirim, der gibi başını salladı. "Oğlum o dilini koparacağım senin. O zaman belki çeneni tutmayı başarırsın."

"E abi çenemi tutmak mesele değil de, o zaman biz o taraftan bilgi alamayız ama. Sonuçta bu bir alışveriş. Ne verirsen onu alırsın. Ben bunları vermesem Oğuz abinin doktoru

yumruklarığımı öğrenemezdik. Ayrıca biz bunu dedikodu olsun diye de yapmıyoruz. Çocuklarla arada laflarken oradan buradan konuşurken anlattığımız şey. Buna dedikodu denmez ki, sohbet sırasında sözü geçmiş denir."

"Bakıyorum sürekli irtibattasınız. Siz sevdiniz birbirinizi galiba. Ulan daha üç ay önce birbirinize sıkacaktınız. Ne çabuk kaynaştınız?" dedi Yaman, alaycı küçümser bir tonla.

"Şu postane işi için Esatlarla birlikte hareket ediyoruz ya abi. O yüzden sık sık bir araya geliyoruz. Yoksa özel olarak buluşmuyoruz yani. Ama hakkını yemeyelim şimdi, iyi çocuklar."

Kürşat rahattı. Yaman'ın tehditlerini ciddiye almıyordu. Sonuçta son haftalarda Yaman da canından bezdirmişti. Ne zaman camı açıp bağırmaya başlayacak diye tetikte beklemekten yorulmuştu. Utanç verici bir durumdu yaşadıkları. Hem belki artık bunu yapmaya da bir son verirdi. Çaresiz bakışlarını aynadan Alaz'a dikti birkaç saniye.

"Alaz, abimle konuş... Ben dilimi kesmesine razıyım, hiç değilse şu camdan bağırma olayına bir son versin. Bak ben her gün kitapçı döverim, ona eyvallah ama şu mesele bitsin artık. Kızım rezil oluyoruz yollarda yav."

Yaman hırsla öne atılacakken Alaz elini kaldırıp engel oldu. Parmaklarıyla Yaman'ın kolunu kavradı. Kaşlarını yukarı kaldırdı, gözlerinde uyarı vardı.

"Bana bak! Çocuklar haklı. Şu barzoluğa son vereceksin. Onları rezil ettiğin yetmiyor bir de beni rezil ediyorsun. Senin içine ne kaçtı anlamadım ki? Yurtdışı görmüş adamsın! Utanmıyor musun yaptığına?"

Gözlerini masumca açtı. "Bunun yurtdışıyla ne alakası var?"

"Ben bilmem! Kürşat'tan uzak duracaksın. Bir! Camdan bağırma bitecek. İki!"

Yaman oflayarak başını camdan dışarı çevirdi. Söylenir gibi mırıldandı.

"Üç kuruşluk keyfimin içine edin. Aferin size. Herkes aristokrat kesildi başıma."

"Ne alakası var aristokratlıkla? Adam gibi davran. Camdan bağırmak ne ya?" dedi yüzünü buruşturarak. Yaman'ın

böyle bir şey yaptığına hâlâ inanamıyordu.

Kürşat bıyık altı gülerken rahatladığı belli olan bir nefes çekti ciğerlerine. Yan gözle zafer kazanmışçasına Halit'e baktı. İkisi de rahatlamış, keyifle gülüyordu şimdi.

"Sırıtmayın lan! Kadın gibi dedikodu yapıyorsunuz be!" dedi Yaman ters ters. Gülümsemeleri gözünden kaçmamıştı.

"Kadın gibi derken? Kadından çok erkekler dedikodu yapar bir kere! Bak, bugün de bunu test etmiş olduk!" dedi Alaz diklenerek.

"Tamam affedersin." dedi Yaman uysal bir sesle kabullenerek. "Kadınları küçümsemek için demedim öyle. Her şeyi anlatmalarına canım sıkıldı."

"Onlar seninle ilgili anlatırken kötü, ama Oğuz abimin yaptıklarını sana yetiştirdiklerinde iyi yani. Adil mi yaptığın?"

"Fırat abiyi atlamışlar ama." dedi, kınayan bakışlarını öndeki gençlere çevirerek.

"Bak hâlâ ne peşinde?" dedi Alaz usanmış bir sesle. Kürşat merakla araya girdi.

"Fırat abiye ne olmuş abi?"

Yaman hevesle yerinde kıpırdanarak ileri uzandı. Başını iki koltuk arasından öne uzattı. Keyif aldığı belli bir tonla konuşmaya başladı.

"Oğlum, Ayşe Abla'ya asılan bir müvekkilini tehdit edip, adamı dövmüş. Adam da şikayetçi olmuş. Ayşe Abla'ya bir dava daha çıktı."

"Vaay temiz iş yapmış. Hiç kimse duymamış bunu. Bozdumanların da haberi olmamış baksana. Olsa Esat kesin anlatırdı bize de."

Alaz hayret ve usançla başını iki yana sallayıp gözlerini camdan dışarı çevirdi. Yaman başını öne uzatmış, gençlerle heyecanlı heyecanlı konuşurken Alaz'ın dudakları kıvrılmıştı. Biri o anki hallerini görse kesinlikle üçünü de ciddiye almazdı. Çünkü şu an heyecanlı bir şekilde Yaman olanları anlatırken diğerleri ağızlarından çıkan şaşkınlık nidaları ve sorularla meraklarını tatmin etmeye çalışırken yaramaz çocuklar gibiydiler. Üçünün de parlayan gözleri yolda, ileri

bakarken duyduklarını değerlendirip arada dudaklarından hakim olamadıkları kıkırtılar yükseliyordu.

Alaz yan gözle Yaman'ı izledi. İleri diktiği gözleri bir an bile yoldan ayrılmıyordu ama kulağı gençlerin sözlerindeydi. Arada dudaklarından çıkan iç gıcıklayıcı gülüş Alaz'ın dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Adamın her tavrı, her mimiği ya da çıkardığı her ses Alaz'ın yüreğini yerinden oynatıyordu. Bir adam nasıl bu derece çekici olabilirdi ki?

Kısacık saçlarının çevrelediği başına dokunmamak için yumruğunu sıkarak kucağına koydu. Dirseklerini öndeki koltukların başlığına yaslayıp öne doğru uzanan Yaman'ın üzerindeki gömlek gerilmiş omuzları çok daha belirginleşmişti. Yukarı çekilen gömlek, belini açıkta bırakmıştı. Kollarını saran kumaş yırtılacak gibi görünüyordu.

Alaz daha fazla dayanamadı. Yerinde hafifçe kıpırdanarak Yaman'a yanaştı. Sol elini gömleğin açılan eteğinden içeri soktu ve Yaman'ın belinin üstünü okşadı. Kafasını sırtına, omuzunun üzerine yasladı. Diğer elini karnının üzerinden geçirip beline doladı. Yaman, teninde Alaz'ın elini hissettiğinde kasılarak bir an başını hafifçe yana çevirdi ve gülümseyerek Alaz'a baktı. Bakışlarını tekrar öne çevirdi. Sol elini aşağı indirip Alaz'ın karnının üzerindeki elinin üzerine bastırdı. Alaz yanağını Yaman'ın sırtına yaslayıp gözlerini yumdu. Yaman ötekilerle konuşmaya devam ediyordu. Bir yandan eliyle avucunun içindeki Alaz'ın elini okşuyor, öte yandan teninde Alaz'ın elini hissetmenin hazzını yaşıyordu.

Teninde hep onun eli olsun istiyordu. Alaz ona ne zaman dokunsa dünya ona bahşediliyormuş gibi hissediyordu. Sırtında kızın ağırlığını hissetmek rahat nefes almasına nedendi. Soluğu hep ensesinde olsun, teni hep teninde olsun, başka hiçbir isteği yoktu dünyada.

Gözleri kapalı Alaz, kolları genç adamın etrafında sarılı halde içi geçmek üzereydi. Avucunun altındaki sıcak ten içine huzur dolmasına neden oluyordu. Yaman onun dağıydı ve o da güvenle dağına yaslanmıştı. Hiç kimsenin dağına zarar vermesine izin vermeyecekti. Onu yıkmaya kimsenin

gücü yetmezdi. Çünkü iliklerine kadar hissettiği tek gerçek; o dağ onu ayakta tutacak tek şeydi. Hiçbir zaman düşmesine, yıkılmasına izin vermeyecekti. Ve o da dağını koruyacaktı. Çünkü bu dünyada sığınacak tek yeri o yüce dağdı...

***

Evin önüne yanaştıklarında Yaman hafifçe kıpırdanarak sırtına yaslanmış olan Alaz'a baktı. Uyuyakalmıştı. Kürşat motoru susturduğunda dudaklarının arasından alçak bir tonla fısıldadı.

"Kürşat sen kapıyı aç, ben Alaz'ı kucağıma alırım. Uyudu. Ses yapmayın uyanmasın."

Kürşat başını sallayıp yavaş hareketlerle kendi kapısını açarak dışarı çıktı ve aynı yavaşlıkla Yaman'ın tarafındaki kapıyı açtı. Yaman ağır hareketlerle geri döndü ve kollarıyla kızı dikkatli bir şekilde kucaklayarak arabadan çıktı. Alaz bir an mırıldanır gibi oldu, başını Yaman'ın göğsüne yaslayarak tekrar uykunun kollarına bıraktı kendisini.

Diğer araçtan Ekrem ve Halime çıktılar. Halime Yaman'ın kucağında uyuyan kızı görünce acele adımlarla kapıya koşturdu. Kapıyı Yaman'ın geçmesi için açık tutarken şefkatli bir gülümseme yüzünde yayılmıştı. Yaman, babasına kısa bir bakış attı.

"İyi geceler baba. Sabah görüşürüz. Seninle konuşacaklarım var."

Ekrem başını salladı yalnızca. Gözlerini Alaz'a çevirdi. Tahmin ettiği bir gerçeği dile getirircesine sordu.

"Alaz'ın haberi olmayacak?" diye sorarken mırıldanmıştı.

Yaman kaşlarını kaldırdı. Ciddi bakışları babasının üzerindeyken sorudan çok tespit olan cümleyi cevapladı.

"Sadece şimdilik... Endişelenmesini istemiyorum baba. Sonra kızacak ama günlerce kıvranmasından iyidir bana çatması."

Ekrem anladığını belirtir bir tavırla başını salladı. Tahmin edebiliyordu ne olduğunu ama yine de sabahı bekleyecekti.

"Tamam oğlum. Hadi iyi geceler size." dedi anlayışlı bir

sesle

Yaman sağlam adımlarla kucağındaki Alaz'la birlikte merdivenlere yöneldi.

Odaya girer girmez usulca kızı yatağa bırakıp çabucak giyinme odasına geçti ve elinde bir tişörtle geri döndü. Yatağa yanaştı ve yine dikkatli hareketlerle Alaz'ın üzerindekileri çıkarmaya başladı. Çırılçıplak kalan kızın omzuna yumuşakça dudaklarını bastırdı. Saçlarını okşayarak yavaşça geri itti. İşaret parmağının tersini şefkatle pürüzsüz yanağında gezdirdi. Gözleri önünde yatan mükemmel yaratığın her bir kıvrımında dolaştı. Alaz ne derece kusursuz, ne derece güzel olduğunun hiçbir zaman farkına varmayacaktı. Yaman'ın tüm kusurlarına karşılık bir antitez gibi kusursuzdu Alaz.

Ve ne yazık ki Alaz, Yaman'ın o an yüzüne oturan ifadeyi de görme şansını kaçırmıştı. İçine gömüldüğü derin uyku bu şansı elinden almıştı. Oysa görebilseydi, bir adamın bir kadının ayaklarının dibine ruhunu nasıl tüm çıplaklığıyla serdiğine şahit olacaktı.

Yaman yavaşça yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Alnını Alaz'ın karnının üzerine yasladı. Burnunu, kızın tenininden yayılan kokuyu hücrelerine doldurma isteğiyle tenine yapıştırdı ve derin bir nefesle baş döndürücü kokusunu içine çekti. Başını yavaşça yana yatırdı ve yanağının altında yumuşak tenin hazzıyla gözlerini kapadı. Kolları kızın bedeninin etrafını sarmıştı.

Bazen onun varlığının yanı başında olmasına bile inanamıyordu. Öyle özlem dolu yıllar, öyle büyük bir bekleyiş geçirmişti ki; kimi zaman içinde aniden baş gösteren paniğe engel olamıyordu. Ya tüm bunlar bir rüyaysa? Ya özlemi aklını kaçırmasına neden olduysa ve şu an yaşadıkları zihninin ona bir oyunuysa? İnsan gerçeklikten bile şüphe eder miydi? Yaman ediyordu... Alaz'ın kollarının arasında olması dahi inanmakta güçlük çektiği bir gerçeklikti. Bunca sene nasıl dayanmıştı onsuzluğa? Onunla bütünleşeceğine, onunla nefes alıp, onunla var olacağına öyle inanmıştı ki; onun varlığını delice bir istekle ve karşı konulması imkansız bir inançla istemişti.

Adanmıştı bu düşünceye. Alaz'a...

Farkına varmadan kollarının baskısı artınca Alaz huzursuzca kıpırdandı. Dudaklarından anlaşılmaz mırıltılar dökülürken bedeni yan döndü. Karnına doğru çektiği dizleriyle ana rahmindeki bir çocuk pozisyonunu aldı. Yaman'ın başı göğüslerinin arasında kalırken Alaz'ın kolları Yaman'ın başını sarmaladı. Dudaklarının arasından duyulur duyulmaz ancak huzursuz bir arayışla adamın adı döküldü.

"Yaman?"

Kollarının baskısı başının etrafında artarken, Yaman'ın eli kızın çıplak sırtına kaydı ve sakinleştirircesine usulca okşadı. Alaz'ın çıplak tenine gömülmüş olan yüzü, dudaklarından çıkan fısıltıyı boğdu.

"Buradayım bebeğim... Buradayım..."

Bir süre kımıldamadan sadece kızın sırtını okşadı ve başını gömülü olduğu kucaktan kaldırmadan, gözlerini kapayarak huzurlu sessiz soluklar aldı. Cennet buydu işte. Onun cenneti Alaz'ın kucağı, kollarının arasıydı. Kalbi düzensiz sert bir ritimle atıyordu şu an. Hissettiği mutluluk ilk önce hep kalbinde sirayet ediyordu. Oysa senelerdir kalbinin nasıl attığını bile umursamamış, hiç dikkat etmemişti. Şimdiyse Alaz'a ne zaman yaklaşsa kalp atışları düzensizleşiyor, aklını kaçırmış bir delinin sağa sola kendini vurması gibi, kalbi de göğüs kafesinde serseri bir top gibi kendini oradan oraya atarcasına çarpıyordu.

Nihayet kızın yeniden iyice daldığına emin olunca yavaş hareketlerle kendini geriye çekti. Dizlerinin üzerinde durmaktan bir an ayağa kalkamadı ama birkaç saniye sonra derin bir soluk alarak yavaşça ayaklarının üzerinde dikildi.

Yatağın ucuna bıraktığı tişörte yavaşça uzandı. Dikkatli bir şekilde çabucak üzerine giydirdi. Yatağın içine soktuğu kızın üzerini örttükten sonra dudaklarını kızın alnına bastırdı.

"Prensesim, her şeyim benim."

Titreyen fısıltısına tüm sevgisi, tüm hayranlığı yüklenmişti.

Yavaşça doğruldu, adımları onu yataktan uzaklaştırırken kendi üzerindekileri de çıkarıp banyoya geçti. On beş dakika

sonra duş almış, beline sardığı bir havluyla odaya geri dönmüştü. Giyinme odasına geçip ince siyah pijama altını çabucak üzerine geçirdi.

Yavaş hareketlerle yatağın içine girdi. Kolunun birini kızın bedeninin altından geçirerek ince bedeni kendi kollarının arasına çekti. Dudaklarını başının üstüne bastırdı. Derin ve huzurlu uzun bir nefesi burnundan dışarı verdi. Kollarının arasında tuttuğu kız için şükür duasını içinden ederken gözlerini yummuştu. Kollarının baskısını arttırıp sıkıca sardı.

Hep hissettiği ve savaştığı o duyguyla boğuldu yine. Göğsünü açsa ve onu içine sokabilseydi keşke...

***

Oğuz'un İstanbul'dan ayrılmasından iki gün sonra Ragıp Ağrı'ya hareket etti. Ağrı'da Bozdumanların adamları onu karşılayacaklar ve ardından İran'a Oğuz'la buluşacağı yere götüreceklerdi.

Ekrem'in Ragıp'tan yana içi rahattı. Ragıp senelerdir yanındaydı ve ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yeri geldiğinde ne sözünü esirgerdi ne de kurşununu. Ragıp, Tahir'in kaybından sonra Ekrem'in elçisi gibi olmuştu. Hatta bunu zaman zaman da kullanır, yanlış yapana sıktığında, sırıtarak "Elçiye zeval olmaz!" derdi. Ekrem, Ragıp'ı yolcularken dudağının ucunda minik alaycı bir gülümsemeyle bunu hatırlatmıştı yine.

"Yapılması gereken neyse yap Ragıp. Senin de sık sık dediğin gibi 'Elçiye zeval olmaz' koçum! Derdi olan bana gelsin yiyorsa!"

Ragıp aynı alaycı tavırla karşılık vermişti ona. "Aklın kalmasın abi. Evelallah sana ancak hazımsızlık sorunu olan gelir. Ki ben o sorunlarını da bağırsaklarına açacağım hava delikleriyle çözerim."

İki eski dost sıkıca birbirlerine sarılıp helalleşmişlerdi her zaman yaptıkları gibi.

Alaz bu süreçte Yaman'ı belli etmediği bir göz hapsine al-

mıştı. Yaman'ın ondan bir şey sakladığını hissediyordu. Kısa süre içinde bunu ya kendisi çözecekti ya da dayanamadığı noktada açık açık soracaktı.

Ragıp'ın gittiği gün Alaz iki günü evde geçirmenin ardından sıkıntıdan patlamanın eşiğine gelince kararlı bir tavırla aynı sabah Yaman'a dışarı çıkacağını bildirmişti.

Yaman, Alaz'ın kararlı tavrına önce şiddetle karşı koymuş ancak geri adım atmayan kıza en sonunda çaresiz gözlerle bakıp neredeyse yalvarırcasına rica etme taktiğine geçmişti. Bu da işe yaramayınca sinirle işaret parmağını kaldırarak ültimatomlarını sıralamaya başlamıştı.

"Beş araba! Ortasında sen olacaksın. Arabayı Kürşat kullanacak. Tek bir saçmalık istemiyorum. Şirkete varır varmaz bana haber vereceksiniz."

Alaz istediğini almanın rahatlığıyla masumca gözlerini kırpıştırarak karşılık vermişti Yaman'a.

"Dediğin gibi olsun. İstersen yol boyu da konuşabiliriz."

Yaman bir an kaşlarını çatarak Alaz'a baktı. Sıkıntıyla boynunu kütürdetti.

"Halit'le hemen çıkıyoruz. Diğer araçlar da hazır köşe kapmaca için. Birkaç işim var, fırsat bulamam sanırım." Ardından gözlerini ayırarak tekrarladı. "Ama varır varmaz haber vereceksin bana!"

Alaz adeta uslu bir kızmış gibi gülümseyerek gözlerini yumup açarak başını sallamıştı. Yaman ters ters baktı ona. Ardından her gün yaptığı gibi yerinden kalkıp Alaz'ın dudaklarına kısa ama yakıcı bir öpücük bıraktı. Elini saçında okşarcasına gezdirdi ve tedirgin olduğu belli bir tonla "Dikkatli ol!" dedi yalnızca.

Mutfaktan çıkan Yaman'ın ardından düşünceli gözlerle baktı. Birkaç dakika sonra silkelenerek dalgınlığından kurtuldu. Fincanındaki kahvenin son yudumunu boğazından aşağı yuvarladı. Ayağa kalkarken Halime'ye seslendi.

"Halime abla. Eline sağlık. Ben çıkıyorum, akşam görüşürüz."

İşine dalmış olan Halime başını geriye çevirip gülümsedi.

"Tamam güzelim. Görüşürüz. Akşama istediğin bir şey olursa ara haber ver... Dikkat et kendine."

Alaz gözlerini devirdi. Söylenirken mutfaktan çıkmak için hareketlenmişti.

"Sen de mi Halime Abla ya? Bari sen yapma!"

Halime mutfaktan çıkan kızın ardından sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. Alaz ne yaparsa yapsın her zaman bu evin korunması gereken küçük prensesi olacaktı.

Yukarı odasına çıkıp üzerini değiştirdi. Fırat'ı arayıp şirkete gideceğini haber verdi. Özellikle şu an Oğuz da yokken tüm işlerin onların omuzlarında olması kendisini kötü hissettiriyordu. Fırat ne kadar bu fikirden hoşlanmamışsa da başına yığılan işler yüzünden ona gerçekten ihtiyacı vardı. Üstelik ertesi gün uygulamaya koyacakları planları nedeniyle Esat sürekli dışarıdayken Fırat biriken işlerin içinde gömülmüştü. Suçluluk duyduğu bir memnuniyetle karşıladı Alaz'ın gelişini. Bilgisi bile olmadan sabahtan beri kızı delirten kelimeleri sarf etti.

"Dikkatli ol!"

Alaz çığlık atmak üzereydi. Gözlerini yumup başını arkaya attı. Dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu.

"Abi yemin ediyorum bugün biri daha bana bu iki kelimeyi kullanırsa üstüne atlayacağım ya da alnına sıkacağım."

"Sen bana kıyamazsın be kuzu!" dedi Fırat pişkin pişkin güldüğü belli bir sesle. Yaman'dan başka kim demiş olabilir diye düşünüyordu o esnada. Muhtemelen Ekrem abidir diye aklından geçirirken omuzlarını silkti.

Alaz siyah spor ayakkabılarını ayağına geçirdikten sonra telefonunu üzerindeki dar siyah kotun arka cebine soktu. Isınan havalar nedeniyle üzerinde yalnızca beyaz keten bir gömlek vardı. Saçlarını açık bırakmıştı ve gür siyah saçları sırtından beline uzanırken bir kısmı omuzlarının üzerinden önüne sarkmıştı. Kapıya doğru hareketlenirken siyah sırt çantasını tek omuzuna astı.

Salona girdiğinde Ekrem'in her zamanki koltuğunda kahvesini içip gazetesini okuduğunu gördü. İleriye doğru adım-

larken bir yandan konuşuyordu.

"Ekrem amca ben çıkıyorum."

Ekrem okuduğu gazeteden başını kaldırdı. Gazeteyi elinde katlayarak yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Alaz yanı başına yaklaştığında ayağa kalkmıştı bile. Kız parmaklarının ucunda yükselip Ekrem'in yanağına dudaklarını bastırdı.

"Akşama görüşürüz."

Ekrem gülümseyerek başını salladı. Ellerini kızın kollarının üstüne koyarak dudaklarını alnına bastırdı. Bakışlarından sevgisi taşarken yumuşak bir sesle konuştu.

"Görüşürüz güzelim... Dikkatli ol!"

Alaz son duyduğu iki kelimeyle sıkıntıyla derin bir nefesi dudaklarından dışarı bıraktı ve gözlerini devirdi.

"Akşama kadar daha kaç defa duyacağım acaba?" diye söylenirken içinden hayıflanıyordu. Bir sonraki kişinin üzerine atlayacağına söz vermişti kendisine ama Ekrem olunca bu şanslı kişi, fikrini değiştirmek zorunda kaldı.

Ekrem kızın bıkkın tavrına gülerek baktı.

"Endişeleniyoruz güzelim. Kızma kimseye... Her şey senin iyiliğin için."

"Biliyorum Ekrem Amca. Ama böyle çaresiz ya da aciz biriymiş gibi davranılması hoşuma gitmiyor. Şimdiye kadar kendimi kanıtladığımı düşünüyorum."

Ekrem onaylayarak başını salladı.

"Kanıtlamaktan bile ötesini yaptın kızım. Senin çaresiz ya da aciz olmadığını hepimiz biliyoruz. Başının çaresine bakabileceğini de biliyoruz. Ama bu seni önemsediğimiz, sevdiğimiz için. Sen ne olursan ol, ne yaparsan yap, bizim küçük bebeğimizsin ve biz her zaman senin için endişeleneceğiz."

Alaz istemeyerek de olsa kabullenerek başını salladı...

"Tamam. Kabul! Ama abartmayın!"

Ekrem bir yandan başını sallayıp gözlerini yumarak gülümsedi.

"Elimizden geleni yaparız küçük hanım... Hadi git, akşama da çok geç kalmayın. Aklım kalmasın sende."

Alaz geriye doğru bir adım atıp Ekrem'den uzaklaşırken

gözlerini devirdi yine. Ekrem ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"Devirme gözlerini öyle! Ne olursa olsun çocuğun için hiçbir zaman endişeden kurtulamayacağını ileride evladın olunca anlayacaksın."

Ekrem anlayış diler gibi bakıyordu ona. Alaz durdu ve adamın kara gözlerine baktı. Yaman'ın bakışları babasına benziyordu. Ekrem'in de gençken Yaman'ın yangın yerine benzeyen bakışlarına sahip olduğuna bahse girebilirdi. Ama şimdi o bakışlarda küllenmiş alevler vardı. Sanki içindeki yangın sönmüş de, közü kalmış gibi hüzünlü ve cansızdı daha çok.

Alaz'ın kalbinden bir sızı geçti o an. Ekrem'in kalbinde hissettiği özlem, gözlerinde öyle belirgin bir iz bırakmıştı ki; bakışlarının feri sönmüş gibiydi. Tıpkı kalbinin feri söndüğü gibi. Alaz o an Ekrem'i öyle iyi anladı ki, bunu tüm benliğinde hissetti. Yaman'sızlık onu nasıl söndürecekse Ekrem'i de sevdiğinin hasreti söndürmüştü. Adamın benliğinde kalan tek ateş; iki evladı için kurduğu yuvasının bacasından hâlâ duman tütmesine yetecek kadardı. Fazlası yoktu... Görünen oydu ki; olmayacaktı da...

Alaz'ın yüzünde anlayışlı buruk bir gülümseme belirdi. Başını salladı hafifçe. İleri hızlı bir adım atıp tekrar Ekrem'in yanağını öptü çabucak, sonra aceleyle topuklarının üstünde dönerek hızla kapıya doğru hareketlendi. Kapıdan çıkmadan önce başını geri çevirdi.

"Sen de kendine dikkat et. Bizim de sana ihtiyacımız var." derken sesi sevgi doluydu.

Ekrem buruk bir gülümsemeyle kızın ardından bakarken başını sallıyordu. İkisinin de tamamen güvende ve mutlu olduklarını görmeden bu dünyadan göç etmeye niyeti yoktu. Gideceği yerde hesap vereceği üç kişi vardı ve üçünün de karşısına başı dik çıkmak zorundaydı. Son görevini de yerine getirmeden kimse onu bu dünyadan gönderemezdi.

Alaz evden çıktığında Kürşat arabanın yanında Nihat'la laflıyordu. Alaz araca doğru yaklaşırken ikisi de toparlandı.

"Ne haber?" dedi Alaz önce Kürşat'a ardından Nihat'a bakarak.

Kürşat omuz silkti. "İyi ya. Bildiğin gibi." dedi tatsız bir sesle. Nihat aynı anda cevaplamıştı sorusunu.

"İyi yenge. Sen nasılsın?"

Kürşat'ın sıkkın tavrına Alaz'ın kafası takıldı ancak önceliği Nihat'a verdi. Kaşlarını çattı. Öfkeli bir tavırla karşılık verdi.

"Nihat! Şu yenge kelimesini sana öyle bir yuttururum ki bir daha boğazından soluk bile çıkmaz!"

Nihat gözlerini şaşkınca açıp kafasını hızla Kürşat'a çevirdi. Şikayetçi bir tavırla savunmaya geçti.

"Kürşat oğlum. Sen anlatsana yengeye ya! Sürekli aynı tartışmayı yapıyoruz, kalbimi kırıyor. Oğlum, Yaman abi vurur lan beni! Ben anlatamıyorum bari sen anlat!"

Kürşat tatsız bir tavırla omuz silkti. "Bana ne ya! Anlaşın işte aranızda."

Alaz, Nihat'ı umursamadan Kürşat'a çevirdi bakışlarını.

"Sen niye tatsızsın? Ne oldu?"

Kürşat aracın şoför tarafına doğru hareketlenirken, baştan savma kafasını salladı.

"Yok bir şey ya. Tadım yok bugün."

"Niye oğlum? Tersinden mi kalktın?" diye seslendi Alaz elini kaldırıp arkasından sallarken.

Kürşat kapıyı açtı. İçeri girmeden düz ancak asık bir suratla aracın üzerinden Alaz'a baktı. Dilini dişine vurup bir cık sesi çıkardı çenesini kaldırarak.

"Havamda değilim bugün. Canım sıkılıyor."

Alaz düşünceli bir yüzle ona baktı ve anlamış gibi başını salladı.

"Anladım... Ne zamandır aksiyon yok ya, senin sırtın kaşındı tabii."

Kürşat omuz silkti. "Hee belki de ondandır. Çatlayacağım sıkıntıdan."

Alaz gözlerini devirerek söylendi. "Bir akıllı da beni bulmuyor ki. Bir akıllı be! Çok mu zor?"

Elini uzatıp kapıya doğru hareketlendi ancak Nihat ondan önce davranıp kapıyı açmıştı. Alaz aniden adımlarını durdurdu, başını sabır dilercesine yukarı kaldırdı, sakinleşmek ister gibi derin bir nefes çekti.

"Nihat! Oğlum sen beni mi sınıyorsun lan? Bana bi baksana lan sen? Benim kapısını açamayan kokoşa benzer bir halim mi var?"

"Estağfurullah yenge. Kokoş mokoş o nasıl söz öyle? Allah göstermesin, Allah sağlık sıhhat versin. Ben sen kötürümsün diye açmıyorum ki, Yaman abim şey ettiydi o yüzden."

Alaz kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Yaman ney etti?"

"Dedi ki; sen hiçbir şey için yorulmayacakmışsın. Kapını biz açıp kapayacakmışız."

Alaz pis pis sırıttı. Tehlikeli bir bakışı Nihat'a fırlatarak başını salladı.

"Heee, öyle mi dedi? Sen bir geri çekil bakayım..." diyen Alaz, eliyle Nihat'a kışkışlar gibi bir hareket yaptı. Nihat geriye doğru bir adım attı. Alaz aracın kapısını eliyle ardına kadar açtı ve arka koltuğa oturdu. Sonra işaret parmağını "bir dakika" der gibi havaya kaldırıp kapının kulpuna uzandı. Dudağının ucundaki pis gülümseme yüzünde asılı kalmış gibiydi. Ardından kulpunu tuttuğu kapıyı tüm gücüyle çekerek sertçe kapadı. Kapının kapanma şiddetinden araç sarsılırken Kürşat boş sıkkın bakışlarını arkaya çevirdi.

"Tamam mısın Alaz? Gidiyor muyuz?" dedi ifadesiz düz bir sesle.

Nihat aracın dışında çıkan gürültüden gözlerini yumup başını omuzlarının arasına çekmişti. Bir gözünü hafifçe açarak kontrol eder gibi Alaz'a baktı camın ardından. Alaz binmesi için parmağı ile ön koltuğu işaret etti. Nihat aceleyle ileri atılıp birkaç saniye içinde araca yerleşti. Kürşat aracı çalıştırırken Alaz başını öne uzattı.

"Kapımı bir daha açmaya kalktığında, iki günde bu kapıyı eline vereceğim senin. Şükür elim ayağım tutuyor!"

"Ben kokoşsun demedim ki yenge. Yaman abim ne dediyse, ben onu yapıyorum."

Alaz kaşlarını çattı. Kafasına takılan şeyi teyit etmek ister gibi sordu.

"Kokoş ne demek Nihat?"

Nihat başını arkaya doğru çevirdi. Kafası karışmış gibi Alaz'a bakarken omuzlarını silkti.

"Sen demin dedin ya yenge. Kötürüm demek."

Kürşat küçümseyen bir bakışı Nihat'a atarken başını inanmazmış gibi iki yana sallayıp cıklamaya başladı. Alaz'ın kaşları yukarı kalktı. Emin olmak ister gibi bakışları Kürşat'a çevrildi.

"Dalga mı geçiyor lan?"

"Yok ya. Ne dalgası? Kesin ilk defa duymuştur."

Kürşat'ın sıkılmış düz ifadesi değişmemişti. Alaz tekrar Nihat'a döndü.

"Harbi mi kokoş kelimesini ilk defa duyuyorsun?"

Nihat gözlerini ayırdı. Yardım dilenircesine Kürşat'a baktı. Başını iki yana salladı hızlıca.

"Yenge sen dedin ya; kapısını açamayan kokoşa benzer bir halim mi var diye... Kapısını açamayan kokoş, kötürüm demektir, öyle değil mi? Yoksa herkes kapısını açar kendi başına."

Alaz bedenini sertçe koltuğun arkasına yasladı. Bakışlarını aracın tavanına kaldırdı ve söylenmeye başladı.

"Ulan her defasında şu çocuğun ağzını burnunu kırayım diyorum, öyle bir laf ediyor ki kıyamıyorum. Bir insan hem elinde silah ona buna sıkıp hem de nasıl bu kadar saf olabilir acaba?"

Kürşat omuz silkti umursamadan.

"Okumuyorlar kızım, okumuyorlar. Okusalar azıcık öğrenecekler de okumuyorlar işte."

"Hee sen çok okuyorsun tabii, metafor uzmanı!" dedi Alaz dişlerinin arasından ters bir sesle. Görev aşkıyla bakışlarını Nihat'a çevirip, açıklama yapmaya girişti.

"Nihatcım, kokoş kötürüm demek değil arkadaşım. Kokoş, kapısını sürekli şoförünün açmasını bekleyen, eli kapı kulpuna gitmeyen çıt kırıldım, kendini saraydan çıktığına inandıran sosyete hatunlara denir. Anladın ne demek?"

"Hee..." dedi Nihat anlamış gibi önüne dönüp sırtını koltuğuna yaslayarak. "Biz onlara pabucumun hırtı diyoruz." diye devam etti rahat bir tavırla.

Alaz duyduklarından hiçbir şey anlamadı. Yüzü anlamadığı belli karışık bir ifadeye bürünürken dikiz aynasından açıklama bekler gibi bakarak bir an Kürşat'la göz göze geldi. Kürşat sıkkın bir tavırla boş boş bakınca başını sol omuzuna yatırıp Nihat'a döndü. Merakla sordu.

"O ne demek lan?"

Nihat omuz silkti. "Hani öyleleri kendini bulunmaz Hint kumaşı sanıyor ya. Biz de kendi aramızda anca hırt kumaşı olur bunlar derken Hint'i hırt yaptık, pabucumun hırtı diyoruz işte."

"Tövbe Yarabbi!" diye mırıldandı Alaz hayretle. Sesli bir kahkaha attı. Kürşat'a baktı. Sırıtarak çenesiyle Nihat'ı işaret etti.

"Duydun mu lan? Metafor işte böyle yapılır."

Kürşat yine boş boş baktı ona. Etkilenmediği belliydi. Canı epey sıkkındı anlaşılan.

Alaz gülerek başını iki yana salladı, gözlerini camdan dışarı çevirdi. Sırıtmaya devam ederken kendi kendine mırıldanıyordu. "Pabucumun hırtı... Vay arkadaş, hayal gücüne bak sen!"

Çeyrek dakika sonra üçü de sessizliğe gömüldü. Alaz kendisine hakim olamasa arada kıkırtılarını koyverecekti neredeyse. Toparlanarak dışarıyı izlemeye devam etti.

Önlerinde ve arkalarında iki araçla devam ediyorlardı yollarına. Birkaç kilometre sonra trafik ışıklarına yaklaşmaya başlayınca yanan kırmızı ışık nedeniyle araçlar yavaşladı. Kürşat ağzının içinde mırıldanırcasına konuştu.

"Alaz... Camdan uzaklaş, ortaya geç."

İkiletmedi Kürşat'ı. Her ne kadar Yaman tüm araçları zırhlı araçlarla değiştirtmiş olsa da trafikte durduklarında cama yakın olmasını istemiyorlardı.

Önlerindeki iki araç durunca onlar da durdular. Kürşat öndeki araçlardan sağdakinin arkasına yanaşırken kırmızı küçük bir araç onların solunda belirerek durdu ve arkadaki

iki araç da onların arkasına yanaştı. Kürşat gözünü ışıktan ayırmadan parmaklarıyla direksiyonun üzerinde trompet çalıyordu. Alaz bakışlarını dışarı çevirip yandaki araca baktı. Küçük kırmızı sevimli bir araçtı ve direksiyonun başında sarışın bir genç kız vardı. O da tıpkı Kürşat gibi parmaklarıyla direksiyonun üzerinde trompet çalıyordu. Alaz aracın rengine yüzünü buruşturarak baktı. Kürşat ağzının içinde sıkkın bir şekilde mırıldanıyordu.

"Siktiğimin ışığı akşama kadar mı yanacak acaba?"

Alaz'ın gözleri yolun kenarındaki ağaçların arkasından çıkan kişiye kitlendi. Birden yerinde dikilirken sakin çıkmasına çalıştığı sesi buz gibi fakat kelimeleri çok hızlıydı.

"Kürşat, yan arabadaki kızı güvene al. Taranacağız!"

Kürşat ne bir şey sordu, ne de şaşkınlık yaşadı. Süratle kapısını açıp tek adımda yandaki aracın yolcu kapısına uzanarak açtı. Aracın içindeki şaşkınlıktan donmuş kızı tek hamlede çekerek araçtan çıkardı ve kollarının arasında tutarak tekrar kendi koltuğuna geçeceği sırada yüzü maskeli bir adamın elindeki otomatik silahtan kurşunlar yağmaya başladı. Kürşat kucağındaki kız çığlık çığlığa debelenirken Nihat'a bağırdı.

"Karşılık ver. Kapıyı kapayamadım henüz!"

Nihat hızla kapısını açtığı sırada silahını da belinden çıkarmıştı. Alaz yanındaki sırt çantasından silahını çıkarıp camı aralayacakken Kürşat sinirle bağırdı.

"Alaz! Sakın! Açma camı! Bir bok olmayacak! Bırak sıksın orospu çocuğu!"

"Kızı çek içeri!" diye bağırdı Alaz. Eli camı indirecek mekanizmada hazır duruyordu.

"Bırak beni hayvan!" diyen kız çığlık çığlığa bağırıyordu. "İmdat! İmdat kurtarın beni!"

"Durmuyor ki canına yandığım! Bağırma be! Bağırma! Rahat dur! Canını kurtarıyoruz!" diye aksi bir tavırla karşılık veren Kürşat, kızı kucağına zorlukla çekip kapıyı kapadığı anda cama kurşunlar yağmaya başladı. Çıkan ses, kurşunların varlığı kızı dehşete düşürmüş gibiydi. Başını Kürşat'ın

göğsüne gömerken elleriyle kulaklarına bastırmış panik dolu bir sesle dua ediyordu.

"Allah'ım kurtar beni! Tanımadığım birinin kucağında ölmek istemiyorum! Allah'ım lütfen kurtar beni!"

Kürşat kollarıyla kızı sımsıkı sararken kız sığınırcasına neredeyse tortop olmuş Kürşat'ın kucağında kaybolmuştu.

Alaz yalnızca bir parmak araladığı camdan namlunun ucunu çıkarıp tetiğe basmaya başladı. Aracın diğer yanında siper almış olan Nihat tıpkı Alaz gibi saldırgana sıkıyordu ancak yan tarafı kapatan küçük araç hedefi tutturmalarına mani oluyordu.

"Anlayacak şimdi! Anladığı anda da kaçacak orospu çocuğu!" diye yüksek sesle bağırdı Alaz.

"Alaz sakın düşündüğümü yapma! Sakın yapma! Abim öldürür beni! Bekle! Bekle kaçsın piç kurusu. Birkaç haftaya kalmaz elimize düşecek zaten."

"Ulan göz göre göre kaçacak!" dedi Alaz sinirle tetiğe basarken. Adam etkisiz kalan kurşunlardan araçların zırhlı olduğunu anlamış, geriye doğru hızlı adımlarla çekilmeye başlamıştı bile. Zaten diğer araçlardan da çıkan korumalar karşı ateşe başladıkları için şansının olmadığını biliyordu. Araçların arkasında sağlam siperde duran korumalar neredeyse ileri atılmak üzerelerdi.

"Nihat!" diye bağırdı Alaz, açık olan ön kapıya doğru. "Söyle çocuklara yerlerinden çıkmasınlar! Kimse düşmesin peşine! Risk istemiyorum! Korusunlar kendilerini!"

"Tamam yenge!" diye bağıran Nihat, eliyle diğerlerine yerlerinde kalmalarını işaret etti. O sırada silah sesleri de azalarak kesilmeye başladı.

"Yengeler götürsün seni!" diye tıslad Alaz sinirle. "Oğlum çarpışmada yenge denir mi lan? Rezil ettin beni! Yemin ediyorum kan çıkartacağım en sonunda!"

"Kızım, çocuklara ne kızıyorsun?" dedi Kürşat önde eğlendiği belli olan bir sesle. "Abimi ikna et! Onlar ne yapsın?"

"Ne oldu? Bakıyorum sesin keyifli çıkmaya başladı nihayet. İlacını buldun mu? Rahatladın mı?" dedi Alaz ters bir

sesle karşılık vererek. Gözlerini kısmış, kınayarak bakıyordu delikanlıya.

"Valla sıkıntım geçti gitti yeminle. Oh be, azıcık eğlendim de kendime geldim." dedi sırıtırken. Kollarının arasında tortop olmuş bir kızla koltukta otururken sanki sıradan bir an yaşıyormuş gibi rahat, eğlenceli bir film izliyormuş gibi keyifliydi.

"Manyak!" diye cırlıyan ses, Kürşat'ın göğsünden yankılanarak arabanın içine dağıldı. Darmadağın saçlarla başını kaldıran ıslanmış pembe surat, çatılı kaşlar ve kızgın mavi gözlerle Kürşat'a baktı. Ardından minik yumruğunu Kürşat'ın göğsüne vurmaya başladı.

"Şehir eşkıyası manyak! Bu mu senin eğlence anlayışın? Geri zekalı! Az daha ölüyordum ben! Ölüyordum be!"

"E iyi işte! Ölme diye kurtardık. Teşekkür edeceğine, kulağımın zarını mı patlatmaya çalışıyorsun?" dedi Kürşat yüzünü buruşturarak.

Kollarının arasındaki kız titreyerek oturuyordu. Elleri titrerken attığı yumruklara, Kürşat okşama bile demezdi. Aldığı darbeleri umursamadan kızla birlikte yandaki boş koltuğa geçerken açık yolcu kapısının önünde dikilen Nihat elinde silah eğilip ona baktı. Kürşat çenesiyle işaret ederek talimatları sıralamaya başladı.

"Nihat, direksiyona geç! Adamlardan biri bu çitlembiğin arabasını alıp uzaklaştırsın buradan. Onun icabına sonra bakarız. Polis gelmeden tüyelim. Bizim adamları ara kameraları halletsinler! Alaz! Abimi ara, haber ver! Çocuklardan biri mutlaka arar Halit'i, abim duyarsa telaş yapmasın! Planda değişiklik yok! Yola devam ediyoruz!"

Nihat kapıyı kapatıp kulağında telefon hızla aracın etrafından dönerken Alaz Kürşat'la konuşuyordu.

"Oğlum sen tam lider olacak adammışsın. Harcanmışsın buralarda valla." dedi takdirle. Silahını çantanın içine atarken arka cebinden telefonunu çıkarıyordu.

"Kız nasıl?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Sarışın ufak tefek kızın titreyen çenesi nedeniyle dişleri

birbirine vuruyordu. Kürşat'ın kucağına sokulmuş şoka girdiği belli şaşkın, ıslak yüzünde gözleri boş boş karşıya bakıyordu.

"İyi olacak. Şoka girdi, normal tabii. Biraz toparlasın kendine gelir."

Aracın kapısındaki küçük cepten açılmamış pet şişe suyu sağ eliyle uzanarak aldı. Kolları kızın etrafında sarılı haldeyken ellerini önde birleştirerek şişenin kapağını açtı. Sağ eliyle kızın sırtına destek olurken hafifçe başını eğip kızın yüzüne indirdi bakışlarını. Sol elindeki şişeyi kızın dudaklarına tuttu yavaşça. Anlayışlı yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Al, iç bir yudum. İyisin. Her şey yolunda. Bak bir şey olmadı sana. İyi olacaksın."

Kız yalnızca başını sallayarak titreyen dudaklarına dayanan suyu yudumlamaya çalıştı. Dudaklarının kenarından çenesine doğru akan suyu fark etmedi bile. Kürşat kapının cebindeki kutudan hızlı hareketlerle iki kağıt mendil çekti. Kız dudaklarını şişeden uzaklaştırdığında kızın etrafındaki ellerini yine önde birleştirdi ve şişeyi sağ eline alırken mendilleri sol eline geçirdi. Şefkatli bir tavırla kızın çenesinden süzülen suyu sildi. Gerçi bir faydası olmamıştı çünkü kızın akan göz yaşları yanaklarından aşağı inip çenesinden damlıyordu. Kız sessizce ağlıyordu. Kürşat kaşlarını çattı.

"Ağlıyor ama hiç sesi çıkmıyor..." derken şaşkındı. Başını medet umarcasına Alaz'a çevirdi. "İnsan ağlarken sesi çıkmaz mı? Bu çitlembiğin niye çıkmıyor?"

Alaz yumuşak bakışlarını önce Kürşat'a sonra kıza çevirdi. Anlayışlı bir sesle cevap verdi.

"Bazı insanların ağlarken sesi çıkmaz. Bazen kimse seni duymasın diye içine ağlarsın, sonra bu sende alışkanlık haline gelir artık sesin hiç çıkmaz."

"Deminki gibi bağırsaydı iyiydi bence. Bu durum beni tedirgin etti şimdi."

"Şokta kız şu anda. Böyle şeyler normal insanların başına gelmiyor oğlum. Alışık olmayan insan şoka girer tabii ki. Biraz zaman ver. Kendine gelir."

"Ee, peki şimdi ne yapacağız bunu?" dedi Kürşat şaşkın şaşkın kıza bakarken. Bakışlarını bir an yola çevirdi sonra sanki cevap ondaymış gibi Nihat'a baktı.

Alaz telefonu kulağına dayarken kararlı bir sesle cevap verdi.

"Bizimle gelecek. Şirkette biraz dinlensin kendine gelsin. Sonra nereye gitmek isterse bırakırız."

Kürşat kollarındaki kızla birlikte arkasına yaslandı. Kızın titremesi devam ederken başını göğsüne koymuş boş boş bakmaya devam ediyordu.

Telefon açılınca Alaz sakin bir sesle konuşmaya başladı.

"Yaman... Bak söyleyeceğim şeye hemen telaş yapma... Saldırıya uğradık. Herkes iyi merak etme."

Kürşat, Alaz'ın sakin sesini dinlerken gülümsüyordu. Yaman'ın çıldırmış olduğunu tahmin ediyordu. Aklından hınzırca düşünceler geçerken yüzündeki gülümseme sırıtmaya dönüştü. Halit kıskançlığından çatlayacaktı kesin. Onların gününün sakin geçeceğini biliyordu. Esat'la birlikte uygun mekan bakmak için dolaşıyorlardı. Sansar'a ilk yemi atacakları mekan için araştırma yapıyorlardı ve kendileriyle kıyaslanınca çok sıkıcı bir gün geçirdiklerini tahmin etmek zor değildi. Hainice gülümsedi tekrar. Bakışları kucağındaki kızın göğsüne yayılmış sarı saçlarına takıldı. Bu kızın bu kadar ufacık olması normal miydi? Küçük bir kız çocuğu gibi kucağında kaybolmuştu. Dudağını büktü düşünceli bir şekilde, bakışları tekrar yanındaki Nihat'a kaydı. Alaz arkada konuşmaya devam ediyordu.

"Hayır, planda değişiklik yok. Şirkete gidiyoruz. Yanımızda da bir misafir var, biraz kendine gelmesi lazım.... Oraya geldiğinde anlatırım olanları. Zeynep Abla'yı aramam lazım... Hayır, endişelenme. Kimseye bir şey olmadı. Misafirimiz korkudan şok geçiriyor. Hastaneye götüremeyiz. Zeynep Abla gelip bir baksın istiyorum... Tamam, hadi kapatıyorum. Dikkat et..." Ardından sesindeki ciddiyet kayboldu ve çocuk gibi bir sevinçle devam etti. "Oh be! Bugün ilk defa ben dedim birine bunu..."

Sırıtarak telefonu kapadı. Nihat'la dikiz aynasından göz göze gelince yüzündeki gülümseme süratle silindi ve kızgın gözlerle baktı. İşaret parmağını tehdit dolu bir tavırla kaldırdı.

"O yenge konusunu kapamadım daha. Görüşeceğiz seninle. Ulan, kavgada söylenmez be!" dedi kınayan bakışlarını dikerek.

Nihat'ın elleri direksiyonu sıkıca kavrarken yerinde dikildi. Vücut dili savunmaya geçtiğini işaret ediyordu.

"Yenge, valla sıkıldım ben bu muhabbetten. Ne diyeyim? Hâlâ mı diyeyim? Abla mı diyeyim?"

"Lan manyak! Sen benden büyük değil misin? Niye hâlâ, abla diyesin? Adımı söyle! Yenge diye isim mi olur?"

Nihat inat eder gibi kaşlarını kaldırdı. Adeta anlayışı kıt birine laf anlatıyormuş gibi bakışlarını sık sık aynadan Alaz'a fırlatırken boynunda yay varmış gibi başını iki yana yatırmaya devam ederken karşılık verdi.

"Yaman abi... Parmaklar... Oyulan gözler... Yenge bunlar sana bir şey anımsatıyor mu?" derken sesine sevimli bir tını verme gayretindeydi ancak hareketleri Alaz'ı delirtmekten öteye gitmiyordu.

Alaz destek beklercesine Kürşat'a döndü, eliyle Nihat'ı gösterdi.

"Oğlum, sakat mı bu? Takmış Yaman'ın gözlerini oyacağına! Psikopat mı Yaman?"

Kürşat omuz silkti. Başını rahat bir tavırla koltuğun arkasına yasladı, kollarındaki kızı sanki sürekli orada tutuyormuş gibi aşina bir edayla yeniden sarmaladı. Kaygısız bir sesle cevap verdi.

"Az biraz var. Hakkını yeme abimin?"

"Allah akıl fikir versin oğlum size. Siz hepiniz toptan yemişsiniz kafayı." diye söylendi Alaz yerine tekrar yerleşerek. Kınayan bir tavırla cıklayarak Zeynep'in numarasını çevirdi. Bildiği kadarıyla Zeynep bugün izinliydi. Şirkete gelip kıza bakacak bol zamanı olduğunu tahmin ediyordu.

***

Bozdumanların şirket binasının önüne geldiklerinde tüm araçlar peş peşe dururken Halit hızla araçtan çıkıp Kürşat'ın kapısını açtı. Alaz kendi açtığı kapıdan çıkarken Kürşat kucağındaki kız nedeniyle iki kolu dolu arabadan çıkarken Nihat sırıtarak konuştu.

"Oğlum Kürşat! Kokoş oldun lan!"

Kürşat öldürücü bakışlarını Nihat'a dikip dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu.

"Sana şuradan bir kafa atarım, görürsün kokoşu, pabucumun mafyası!"

Nihat duyduklarından etkilenmeden Kürşat'a bakarken suratındaki sırıtma kaybolmamıştı.

Alaz önde, kendisi arkada binanın içine hareketlendiklerinde Kürşat hâlâ sinirle söyleniyordu.

"Dallama! Kokoşmuş! Ulan dua et şu çitlembiğe! Ellerim boş olsa dişlerini avcuna dökerdim senin."

"Gereksiz dişçi masrafı. İşe yarayacağını bilsem ben çoktan yapmıştım. Ha Nihat ha duvar! Fark yok." dedi Alaz ifadesiz bir suratla.

Geldikleri katta asansörden çıkar çıkmaz Alaz eliyle Kürşat'ı kendi odasına yönlendirdi. Kapıyı açıp içeri girerken Fırat'ın hızlı adımlarla yaklaştığını fark etti.

"Sen kızı kanepeye yatır Kürşat. Zeynep Abla birazdan burada olur." derken yüzünü Fırat'a çevirip alayla ellerini iki yana açtı, omuzlarını kaldırdı. Gözleri kocaman açılmış, yüzünde yaramazlık yaparken yakalanmış çocuk gülümsemesi vardı.

Fırat yanına vardığında kollarının arasına çekti ve sıkıca sarıldı ona.

"Kuzu! İyisin değil mi güzelim?"

İki eliyle kollarının üstünü kavrayıp biraz geri çekildi, inceleyen bakışlarla baştan aşağı süzdü. Sanki hasar kontrolü yapar gibiydi.

"Abi iyiyim merak etme. Araçlar zırhlı biliyorsun. Hiçbir şey

olmadı. Ama o piçin peşinden gitseydim çok daha iyi olacaktı."

Son cümlesi hayıflanır gibi çıkmıştı. Fırat bakışlarını hızla yüzüne kaldırdı. Suratı gerilmiş, bakışları keskinleşmişti.

"Yapmadığın iyi oldu güzelim. Adam zaten avucumuzda. An meselesi şerefsizi almamız. Riske girmeni istemiyorum. Gereksiz tehlikeye atılmak yok."

Alaz omuz silkti. "Valla bana kalsa düşerdim peşine de, Kürşat bırakmadı. Bir de tabii şu kızın durumu engel oldu." Çenesiyle arkasını işaret etti. Bedenini hafifçe geri çevirip odasının içini gösterdi. Fırat ellerini indirerek merakla başını odanın içine doğru uzattı. Görüş açısını genişletmek ister gibi bir adım yana attı ve alçak bir sesle merakla sordu.

"Bu kız kim?"

"Araçlar kırmızıda durunca kızcağızın arabası da bizim aracın yanındaydı. Herifin taramaya başlayacağını anlayınca, Kürşat kızı aracından çekip çıkardı. Allah'tan hızlı davrandı, yoksa kız pisi pisine ölmüş olacaktı. Şerefsiz umursamadı bile kızı. Kızın arabası delik deşik oldu. Onu da çekti çocuklar."

Fırat hayretle bir an Alaz'a ardından odada, yaşadığı şok nedeniyle heykel gibi kanepede oturan kıza baktı. Kürşat kızın başında dikilirken yüzünde endişeli bir ifade vardı. Fırat'ın dudaklarından öfkeli kelimeler çıktı.

"Şerefsiz! Gencecik kızı bir hiç uğruna öldürecekti ve umursamayacaktı bile."

Alaz başını onaylayarak salladı ve eliyle Fırat'a içeri girmesini işaret ederek içeri doğru hareketlendi.

Odaya girdiklerinde kanepede sessizce oturan kızın karşısına geçtiler. Kürşat ikisine de yer açmak için bir adım yana kaymıştı. Kızın bakışları ürkekçe Kürşat'ı takip etti. Sanki Kürşat'ı gözünün önünde tutmak ister gibiydi. Huzursuzca kirpiklerini kırpıştırıyordu. Alaz odadaki koltuklardan birini çekerek kızın karşısına oturdu. Fırat da onu taklit ederek diğer koltuğu çekip yanına otururken ikisi de kızı korkutmamaya çalışır gibi hareketleri sakin ve yavaştı.

Alaz dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve

ellerini önünde birleştirdi. Yumuşak teskin edici bir sesle konuşmaya başladı.

"Bak... Çok korktuğunu biliyorum ama artık güvendesin. Biraz kendine gelmeye çalış sonra nereye istersen bırakırız biz seni. Bir şeye ihtiyacın var mı? Su ya da başka bir şey ister misin?"

"Siz kimsiniz?" diye neredeyse mırıldandı kız, alçak bir sesle başını olumsuzca iki yana sallarken. Bacaklarını birbirine bastırıp, parmaklarını birbirine doladığı ellerini kucağına koymuştu.

"Benim adım Alaz... Senin adın ne?"

İlk defa yeni tanıştığı birine doğrudan kendi adını söylüyordu ve şu anki durumda bile bunun ne kadar haz verici olduğunu düşündü.

Kız bir süre ona baktı. Güvenmeye çalışır gibi gözleri üçü üzerinde inceleyerek dolaşıyordu. Kürşat'ın üzerindeki bakışları diğerlerine göre daha uzun süre kaldı. Zorlukla yutkundu.

"Defne..." dedi kısık bir sesle.

Alaz gülümseyerek başını salladı.

"Defne. Güzel isimmiş," dedi beğenisini gizlemeyerek. Yumuşak bir sesle devam etti.

"Defne... Birazdan buraya bir doktor gelecek, seni kontrol edecek. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bir şeyim yok benim. Evime gitmek istiyorum." Defne bu kez daha güçlü bir sesle karşılık vermişti. Yerinde hafifçe dikilmişti. Yaşadığı korkudan sonra tek istediği evinin sakin, koruyucu duvarlarına sığınmaktı. Güvenli sığınağı olarak gördüğü evinde her şeyden ve tüm kötülüklerden uzakta daha iyi hissedecekti.

Bu insanlar kimlerdi? Ne yapıyorlardı? Hiçbir şey bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Daha birkaç dakika önce ölebilirdi. Aynı silahlı saldırıya onlar da uğramıştı ama sonradan gelen adamın yüzündeki endişe kısmen belirginken, diğer ikisinin yüzünde hiç de korkulu bir ifade yoktu. Sanki her gün bunu yaşıyormuş gibi rahattı ikisi de.

Alaz anlayışla başını salladı, dostça çıkan bir sesle karşılık verdi.

"Elbette evine gideceksin. Ama iyi olduğundan emin olmam lazım. Büyük şok yaşadın."

"Sen yaşamadın mı?" dedi atılarak. Sesi bu kez heyecanlı çıkmıştı.

Alaz omuz silkti. Burnunu bükerek umursamazca cevap verdi.

"Ben alışığım. Sinek vızıltısıydı o."

"Siz kimsiniz Allah aşkına? Beni öldüreceklerdi! Kim bilir kaç kişi ateş ediyordu? Öleceğimi sandım. Benden ne istiyorlar anlamadım ki? Ben kimseye bir şey yapmadım. Ben sıradan biriyim."

Defne, ellerini sürekli sallayarak; panikle hızlı hızlı konuşurken, anlamaya çalışır gibi düşünceli bir ifadeyle başını sallıyordu. Kürşat gözlerini devirdi. Alaz'ın cevaplamasına fırsat vermeden o atıldı.

"Yav tek kişinin sıktığından bir şey olmaz. Biz ordayken ölmezdin merak etme."

Alaz ters ters Kürşat'a bakarken o gözlerini açıp "ne?" der gibi omuzlarını kaldırdı. Alaz kaşlarını çattı, başını cıklayarak iki yana salladı. Ardından yine kıza döndü.

"Seni kimse öldürmeye çalışmadı için rahat olsun. Sen sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydin."

Defne kocaman açtığı gözlerini ona dikti.

"Hedef sizdiniz o zaman! Sizi niye öldürmek istiyorlar? Hem sen nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

Alaz sıkıntıyla oflayarak geri yaslandı. Yardım dilenir gibi önce Fırat'a sonra Kürşat'a baktı. İkisi de oralı olmayınca yüzünü buruşturarak elini boşlukta salladı.

"Uzun hikaye, boş ver!"

Kürşat ellerini cebine sokarak bir adım ileri attı. Kızın tepesinde, yukarıdan bakarak konuşmaya başladığında sesinde hafifçe kızgınlık vardı.

"Sen trafikte niye kapılarını kilitlemeden dolaşıyorsun? Ya tinerci minerci ya da başka bir manyak kapını açıp içeri

dalsa, ne olacak?"

"Başka manyak derken kendinden mi söz ediyorsun? Sen de arabamın içine daldın!" dedi Defne aksi, kızgın bir sesle karşılık vererek. Üzerindeki şok yavaş yavaş dağılırken gerçek kimliğine kavuşuyordu ve hiçbir lafın altında kalmayan o kıza tekrar sarılmıştı.

Alaz ve Fırat aynı anda şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırıp Kürşat'a baktılar. Kürşat ikisinin de bakışlarını fark etmeden aynı tonla kıza çıkışmaya devam etti.

"Ben senin hayatını kurtarmak için daldım arabana! Benim tinerciye ya da manyağa benzer bir halim mi var?"

"Tinerciyi bilmem ama manyağa benziyorsun bence!"

Kürşat ellerini cebinden çıkarıp havada salladı. Yüzünde küçümseyen alaycı bir ifade vardı.

"Heh... Bak kendine geldi, dil pabuç gibi uzadı maşallah. Ulan iyilik de yaramıyor." dedi söylenircesine. Gözlerini sıkıntıyla etrafta dolaştırdı.

"Ne iyiliği be? Zaten sizin yüzünüzden ölecektim! Kim, bana niye bir şey yapsın? Kimsenin tavuğuna kış demem ben!"

"Biraz daha böyle devam edersen benim tavuklara kış demişsin sayacağım!" dedi Kürşat parmağını sallayarak.

"Çek o parmağını burnumun dibinden, karşında çocuk yok senin!" Defne bu kez ciddi ciddi dikleniyordu. Alaz kızı izlerken memnun bir ifadeyle güldü. Kendine gelmiş gibi görünüyordu nihayet.

"Ulan kırk kilo 1.30'luk insan yavrususun. Çocuğa benziyorsun zaten. Senin ehliyet yaşın bile gelmemiştir, bana mı artistlik yapıyorsun?"

"Sen git bir göz doktoruna görün bence. Hobbit miyim ben? 1.60 benim boyum, tamam mı? Herkesin senin gibi insan azmanı olması gerekmiyor! Doğru konuş!"

"Hobbit ne lan?" diyen Kürşat'ın sesi düşmüş, kaşları çatılmıştı. Tekrar sesi yükseldi. "Bak, kadınsın diye kibar olmaya çalışıyorum. Küfretme! Asabımı bozma benim!"

Defne'nin şaşkınlıkla gözleri irileşirken Kürşat parmağını

sallıyordu.

Alaz "vay be!" der gibi dudağını büktü, Fırat kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı.

"Olur dimi kuzu bu iş?" diye mırıldandı gözleri Defne ve Kürşat arasında gidip gelirken.

Alaz kısacık bir an başını Fırat'a çevirdi, gözlerindeki ifadeyi görünce o da arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. Bir dirseğini oturduğu koltuğun kolçağına dayadı.

"Olur olur... Bence oldu bile."

"Hee. Bence de oldu... Böyle başlıyor zaten her şey."

"Diyorsun?" dedi Alaz tek kaşını kaldırarak.

Fırat emin bir ifadeyle başını salladı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu ama keyifli pırıltılar saçan gözleri hâlâ tartışmaya devam eden ikilinin üzerindeydi.

"Tecrübeyle sabit," dedi keskin bir sesle.

13. BÖLÜM

Kürşat ve Defne kötü kötü birbirlerine bakarken odanın yarı açık kapısı ardına kadar hızla açıldı ve duvara çarparken çıkardığı gürültülü tok sesle, Defne yerinden fırlayıp Kürşat'ın göğsüne kapandı.

"Alaz!" diyen dehşete kapılmış telaşlı sesin sahibi, ileri doğru hızla adımlarken Alaz başını çevirip kapıdan fırtına gibi içeri dalan Yaman'a baktı.

Sakin bir hareketle yerinden kalkarken Yaman'ın karmakarışık olmuş yüzünü görünce kalbinden gelen cız sesini neredeyse duymuştu. Sırf Yaman'ın aklını başından alacak kadar korkmasına neden olduğu için o Sansar şerefsizinden daha çok nefret etti. Yaman'a bu korkuyu yaşatmaya hakkı yoktu. Yol boyu nasıl bir ruh haline girmiş olabileceğini tahmin etmesi zor değildi. Endişeden kıvranmıştı muhakkak ve gözleriyle Alaz'ı sapasağlam görmedikçe de sakinleşmeyecekti.

Yaman'ın yüzü korkuyla gerilmiş, esmer teni sanki bir ton daha koyulaşmıştı. Kolları ileri uzandı ve Alaz'ı göğsüne bastırırken çatallı bir sesle sordu.

"İyi misin bebeğim?"

Yüzü Yaman'ın göğsüne gömülü halde zorlukla başını sallamaya çalıştı. Adamın sıkıca sardığı kollarının arasında neredeyse nefes alamayacaktı. Buna rağmen burnuna dolan baş döndürücü kokusunu büyük bir minnetle içine çekti. Boğuk bir sesle karşılık verdi.

"İyiyim... İyiyim, endişelenme. Dedim sana bir şey yok diye."

Yaman'ın içindeki korkunun çekip gitmesi için Alaz elinden geleni yapıyordu. Sesi umursamaz, bedeni gevşekti. Elinden geldiğince rahat bir duruş sergilemeye çalışıyordu.

"Nasıl endişelenmeyeyim bebeğim? Aklım çıktı. Yol boyu neler geçti şu kafamın içinden bir bilsen?"

Ellerini Yaman'ın göğsüne bastırıp kendisini hafifçe geri çekti. Karşılık vermeye çalışırken sesinde alaycı bir isyan vardı.

"Yaman... Sen beni böyle sıkmaya devam edersen Sansar'a kalmayacak bu iş."

Yaman kollarının baskısını azalttı ancak yine de serbest bırakmadı onu. Hafifçe geri çekilirken aralarında yalnızca birkaç santim boşluk bıraktı. Kaşları çatılı, yüzü gergindi.

"Dalga geçme bununla! O şerefsizi elime geçirirsem sırf sana bugün yaptıkları için ayrıca hesap soracağım."

"Sorarsın." dedi onaylayarak. Yumuşak bir gülümsemeyle birkaç saniye ona baktı. Ansızın ifadesi değişti ve odadaki herkesi şaşırtan kelimeleri sarf etmeye başladı. Yüzü çocuksu bir ifadeye bürünmüş, talepkâr bakışlarla Yaman'a bakmaya başlamıştı.

"Yaman? Sen beni üzmek istemezsin değil mi? Bak bugün nasıl bir tehlike atlattık? ..." Sözleri ağzından çıkarken kafasındaki hesapçı Alaz eline geçen her fırsatı kurnaz bir tavırla kullanma çabası içindeydi. Çaresiz küçük bir kız çocuğu gibi genç adama bakarken yaşanılan olayı kendi avantajına çevirme isteğiyle doluydu.

"Manyak mısın sen? Ben seni nasıl üzerim?"

"Heh, ben de onu diyordum. Sen beni üzmezsin, hele bugünden sonra hiç üzmezsin... Ne istersem yaparsın değil mi?"

"Sen iste, ben dünyayı yakarım!" dedi keskin bir sesle.

"Yok! Ona gerek yok. Kalsın dünya kaldığı yerde... Yazık hem insanlara da... Daha öbür gezegenlerde hayat da yok. Nereye gitsinler ki?"

Yaman karmakarışık olmuş bir yüzle Alaz'a baktı. Duyduklarını anlamlandırmaya çalışıyordu. Sabırsızlanmaya başlayınca kestirip atarcasına karşılık verdi.

"Alaz! Ne isteyeceksen iste! Bu konuşma iyice saçmalama-

ya doğru gidecek sanki."

"Heh, ben de ona gelecektim. Saçmalamaya gerek yok işte!"

"Söyle!" dedi Yaman sert bir sesle. Sabrının sonundaydı.

Alaz'ın aramasını cevaplayıp, duyduklarından sonra aklını kaybedeceğini sanmıştı. Alaz'ın içinde bulunduğu araç taranmıştı. Onun Alaz'ının! Delirmek ancak böyle mümkün olabilirdi. Bulundukları yerden arabaya nasıl bindiğini, Halit ve Esat'a ne dediğini bile hatırlamıyordu. Tek düşüncesi bir an evvel Alaz'ı sağ salim görmekti. Direksiyona kendi geçmiş, yolları neredeyse ışık hızıyla almıştı. Yol boyu kaç tane saçma sapan senaryo geçmişti aklından. Ya zırhlarda sorun varsa? Ya adam özel kurşun kullanıyorsa? Ya Alaz o sakin olsun diye iyiyim demişse ve şu an son nefesini veriyorsa? Sırtından boşalan soğuk terler nedeniyle ıslanan gömleği, bedeninde buz gibi bir esintiye neden olduğunda, bunun ancak ölüm soğukluğu olacağını düşünmüştü. Belki o da ölmüştü de, o yüzden bedeni buz gibiydi. Yol boyu akla hayale gelmez kuruntuları, beyninde milyonlarca hücrenin yok olmasına sebep olmuş olmalıydı. Bundan emindi...

Ancak Alaz'ı sapasağlam ve sakin bir şekilde karşısında bulunca benliğini kaplayan rahatlama başka bir etkileşime girmişti şimdi. Alaz kollarının arasındaydı ya, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Gerçi onun yaşadığı korkunun birazını bile Alaz da yaşasaydı belki bundan sonra daha dikkatli olmak konusunda onunla hemfikir olabilirdi. Oysa şimdi geçmiş karşısına bir meramından söz ediyordu. Ve bu meramın ne olduğuna dair Yaman'ın hiçbir fikri yoktu.

Konuşma saçmalaşmaya başladıkça halihazırda yol boyu kendi kurduğu saçma kuruntulardan beyni yanmış olan Yaman sabrının sonundaydı.

Onun sabırsız çıkışından sonra Alaz birden ciddileşti. Biraz evvelki küçük kız çocuğu tavrı tamamen yok olmuş, çatık kaşlarla Yaman'a bakarken dik bir sesle çıkışmaya başlamıştı.

"Söyle adamlara bir daha bana yenge demesinler! Bak, valla fena şeyler olacak! Adam çatışmada yenge diye bağırı-

yor ya! Yenge! Yenge ne? Rezil etti beni!"

Yaman donmuş gibi Alaz'a baktı. Duyduklarını yanlış anladığını düşünmüş olacak ki bir süre kafasının içinden tekrar sözleri geçiriyormuş gibi bekleyerek sindirmeye çalıştı. Nihayet gözlerini kısarak Alaz'a bakarken sesi hayretle çıkıyordu.

"Ulan içinde oturduğun araba tarandı, burada korkudan üç buçuk atacağına sana yenge demelerinin atarını mı yapıyorsun bana?"

"Niye üç buçuk atayım ya? Araba zırhlıydı işte. Kendin değiştirdin ya araçları. Bir halt olmayacağını biliyorduk zaten. Nihat çatışmanın ortasında yenge deyip durdu."

İsyankar, şikayetçi bir edayla kelimeleri hızla sarf ediyordu. Sinirle geriye bir adım attı. İşaret parmağını sallayarak konuşmaya devam etti.

"Bak Yaman, bu konu beni acayip germeye başladı. Söyle onlara, kessinler artık şu saçma şeyi. Yoksa yemin ederim bir sonraki çatışmada sıkarım alnına yenge diyenin, kaza kurşununa kurban gitti derim."

Yaman dişlerinin arasından sinirle karşılık verdi.

"Adını söyleyene ben alenen sıkarım! Taammüden yaptım derim!"

Alaz gözlerini devirdi. Sinirle oflayarak bir nefes koyverdi. Taktiğini değiştirip duygusal baskı seçeneğine geçti.

"Hani beni üzmezdin? Bak az daha ölecektim bugün. Üzgün mü öleyim? İstemiyorum öyle seslenmelerini."

Yaman hızla karşılık verecekken onun kirpiklerinin altından küskün bakan, mutsuz, üzüntülü ifadesini görünce ağzı bir an açık kaldı. Birkaç saniye sonra dudaklarını birbirine bastırdı, sıkıntıyla bir nefes koyverip, gözlerini tavana kaldırarak bir süre cevap vermedi. Alaz mutsuz mutsuz ona bakarken başını hafifçe indirip kaçamak bir tavırla yan gözle kızın yüzüne baktı. İçinden hesap yaptığı belliydi. Bir an yerinde kıpırdandı. Alaz sanki ağlayacakmış gibi burnunu çekti. Yaman'ın kalbinde bir sızı belirdi. İsteksiz bir tavırla başını salladı.

"Tamam. Peki... Dediğin gibi olsun..."

"Ama çocukların gözünü oymak falan yok. Tehdit etmek de yok." dedi Alaz. İşaret parmağını kaldırıp emin olmak istercesine üsteliyordu.

Yaman oflayarak tekrar soluğunu dışarı bıraktı. "Tamam. Yok!"

Alaz'ın yüzünde aniden kocaman bir gülümseme belirdi. İleri atılarak kollarını Yaman'ın boynuna sardı.

"Tatlı mısın sen?" dedi şımarık bir sesle. Dudaklarını Yaman'ın yanağına bastırdı. Gürültülü bir öpücük kondurdu.

"Hı. Tatlıyım... Ama sen daha tatlısın." dedi Yaman yumuşak bir tonla. Yüzünde beliren sevgi öyle büyüktü ki; Alaz'a sarılırken, saçlarını okşarken kalbi göğsünde küt küt atıyor, duygularının muazzam gücü yüzünü kaplıyordu.

"Arkadaş bu kız harbiden şeytan! İki arada, bir derede dediğini yaptırdı adama." diye mırıldandı Fırat hayretle.

Yaman odaya girdiğinden beri ikisi arasında geçen konuşmayı tenis maçı izler gibi seyretmiş, her geçen saniye hayretinin derecesi yükselmişti.

"Bunlar manyak mı?" diyen ses, Kürşat'ın göğsüne yanağı yaslı, kafası yana dönmüş ve karşısındaki sahneyi hayretle izleyen sarı kafadan çıktı.

Kapının duvara çarpma sesi odada patladığında tekrar silahlı saldırıya uğradığını düşünüp panikle atılarak bir önceki saldırıdan kendisini kurtaran adama sığınmıştı. Öyle ya... Bir kez kurtaran yine kurtarırdı nasılsa. O an daha birkaç dakika evvel neredeyse birbirlerine girmek üzere olduklarını düşünmemişti. Tek düşüncesi o insan azmanının yine kendisini kurtaracağı idi. Yanılmadığını düşünmüştü Defne. Canı yanmamıştı, ilk patlamanın ardından sonrakiler gelmemişti. Demek ki engellemişti kolları arasına sığındığı insan azmanı.

Ancak kulağına çalınan konuşma her zavallı kulda olan merakı depreştirmiş ve korkuyla da olsa başını yan çevirerek odada seyreden sahneye dönmüştü. Yanağı insan azmanının göğsünde yaslı, kolları sıkı sıkıya iri bedeni sarmıştı ama bunların henüz farkında değildi. Konuşma gittikçe ilgisini çekmiş, ardından şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Bu kız daha bir saat önce silahlı saldırıya uğramıştı ancak yüzünde en ufak bir korku ya da tedirginlik yoktu. Şu an bir kadın olarak bildiği tek şey; kendisini çaresizmiş gibi göstererek, istediğini karşısındaki adama kabullendirmeye çalıştığı idi. Tipik kadın taktiği... Sıkıntılı bir durum varsa, o durumu farklı şekilde kendi lehine çevir.

Karşısındaki adam kıza bakarken sanki gerçekten onun için dünyayı yerinden oynatabilirmiş gibi bakıyordu. Bir adamın, bir kadına karşı böyle bakışlara sahip olabileceğini hiç tahmin etmezdi. Tahmin edememekten ziyade böyle bakışlar olabileceğine inanmazdı. Ya da böyle bir şeyin var olabileceğine... Ama şu an gözlerinin önündeydi kanıtı.

Adam kıza sanki dünyanın en büyük mucizesiymiş gibi bakıyordu. Sanki dünya yalnızca onun için var olmuş gibi... Sanki adam yalnızca o kadın için nefes alıyormuş gibi... Sanki yalnızca onun için yaşıyormuş gibi...

Ve kız istediğini yaptırmıştı nihayet. Yüzündeki zafer dolu gülümsemeyi görmemek imkansızdı. Fakat onun adama bakışları da tıpkı adam gibiydi. İstediğini yaptırmıştı ama gözlerinde sanki adama doğru akan bir ışık huzmesi vardı. Sanki uzansan tutabilecekmişsin gibi bir gerçekliğe sahipmiş gibiydi bu huzme. Kızın adama çevrili bakışlarındaki yoğunluk, yüzündeki yumuşak gülümseme, elini yanağında gezdirirken gösterdiği şefkat ve sevgi, Defne'nin daha önce hiçbir kadında görmediği bir yoğunlukta, daha önce kimseden duymadığı bir tarifteydi. Hayatında ilk defa böyle bir çift görüyordu. Sanki birbirlerine adanmışlar gibi... Sanki yalnızca birbirleri için yaşıyorlarmış gibi... Sanki yalnızca birbirleri için doğmuşlar gibi...

"Yok! Manyak değiller de... Pek normal oldukları da söylenemez," dedi, kulağının dibinde yumuşak alçak bir ses. Sesindeki eğlenen tonu gizlemiyordu. Bununla birlikte duyduğu hayranlık ve sevgi de bariz okunuyordu sesinin tınısında.

Defne başını yavaşça kaldırdı. Çenesi Kürşat'ın göğsüne yaslanırken, yukarı kaldırdığı gözlerini çevreleyen gür kirpikleri neredeyse ince sarı kaşlarına değiyordu.

"Bence de hiç normal değiller... Bu kızı daha bir saat önce bir manyak öldürmeye kalktı. Az daha beni öldürecekti... Şimdi burada konuştukları mesele mi daha ciddi? Yenge ne be?"

Defne durgun bir sesle başladığı sözlerine kızgınlıkla devam etmiş, ardından hayretini gizleyememiş, en sonunda anlamadığı bir şaşkınlıkla, meraklı bir tavırla sormuştu.

Kürşat, Yaman ve Alaz üzerinde tuttuğu bakışlarını yavaşça aşağı indirirken omuzlarını silkti. Kendince mantıklı bulduğu açıklamayı görev aşkıyla yapıyordu. Bu arada kızı yine kollarının arasında sıkı sıkıya tuttuğunu fark etmemiş, sanki gayet dostane bir diyalogu karşılıklı sürdürüyorlarmış gibi anlatıyordu.

"Alaz takık ne zamandır yenge meselesine. Çocukların hepsi ona yenge dediği için bozuk. Ama çocuklar ne yapsın ki? Yaman abim öyle emir verdi... Şimdi biri buna uymasa, olan çocuklara olacak tabii. Zaten Nihat'ı da tehdit etmiş. Parmaklarımla gözlerini oyar, misket yapar oynarım demiş... Normalde hoş bir şey değil tabii. Yani yapmaz diyeceğim ama... Güvenemiyorum... Dediği lafı yuttuğu da görülmüş şey olmadığı için yapabilir de... Pek güvenmemek lazım. Eh durum böyle olunca, tabii çocuklar işi garantiye alıp dediğini yapıyorlar, Alaz'a yenge diyorlar. Ama Alaz da bu duruma ayar oluyor. Yani... O da haklı tabii. Çatışma ortasında biri bana da yenge dese karizma falan kalmaz yani... Allah düşmanıma vermesin..." Kürşat ürpererek yüzünü buruşturdu. Ardından aynı tekdüze sesle devam etti. "Şimdi tabii bu iyi bir fırsat oldu Alaz için. Abimi yumuşak karnından yakaladı... Hazır abim zaten şimdi telaşlıyken ne isterse yapar, o da bunu kendi lehine çevirdi. Valla ben çok takdir ettim. Bence müthiş hareket.... Hiç vakit de kaybetmedi... Anında görüntü oldu. Yeminle zehir gibi aklı var bu kızın... Gerçi akıllı olduğunu biliyordum zaten... Kaç ay peşine düştük de bir iz bulamadık, her defasında atlattı bizi. Normal yani şimdi bu hareket... Şaşırmadım... Tam on numara beş yıldız hareket..."

"Siz gerçek misiniz?" diyen hayrete düşmüş alçak ses,

Kürşat'ın hızını aldığı monoloğu yarıda kesti.

Kürşat aniden susarak kızın sorduğu soruyu anlamamış gibi bakarken, kızın yüzünde hayret, şaşkınlık, şüphe ve yaşadığı şeyin gerçekliğini araştırır bir merak vardı.

"Hee, gerçeğiz tabii. Hayalete mi benziyoruz?" dedi neredeyse çıkışan bir tavırla.

Defne, Kürşat sanki uzaylı bir yaratıkmış gibi donmuş bir halde bakıyordu adama. Bir an sonra başını aşağı indirdi, düşünceli bir sesle kendi kendine konuşurken başını iki yana salladı.

"Yok. Ben kesin öldüm başka bir boyuta geçtim. Ya da kesin kabus görüyorum... Ama saçma bir kabus... Belki de Alacakaranlık Kuşağı'na geçiş yaptım. Allah'ım! Ben nasıl çıkacağım buradan?"

Defne'nin sesi korku dolu bir çaresizlikle çıkmıştı dudaklarından. Kürşat kızı dinlerken kaşlarını çatmıştı. Susunca hemen itiraz etti.

"Sana dedim ya... Biz yanındayken ölmezsin diye... Hem dedik işte... Biz seni bırakacağız evine... Çıkışı bulamam diye korkma. Ben biliyorum yolu."

Defne hızla başını kaldırdı. Aynı şüpheci bakışlar, gözlerinde yüklü bulutlar gibi dururken çıkışarak karşılık verdi.

"Ya sen ne çeşit bir manyaksın?"

"Bana bak! Çok oldun ama sen. Sürekli manyak deyip duruyorsun... Ayıp ediyorsun artık. Hayatını kurtardık be! Bir teşekkür edeceğine tutturmuşsun bir manyak lafı. Benim de bir sabrım var ama!"

Defne sinirle Kürşat'a karşılık vermek için ağzını açmışken odada başka bir kadın sesi duyuldu.

"Alaz! İyi misin güzelim?" diyen Zeynep odaya dalmıştı telaşla.

İleri atılarak Yaman'ın kollarının arasındaki Alaz'a sarıldı. Birkaç saniye sonra geri çekilip inceleyen bakışlarla kızı süzdü.

"İyisin! Tek parça halindesin. Çok şükür." Kaşlarını çattı sorarcasına. "Ee, birine bakman lazım dedin. Kim yaralandı?"

Alaz Zeynep'in telaşına sakinlikle karşılık verdi.

"Telaş yapma... Kimse yaralanmadı..." Başını odanın köşesinde Kürşat'ın kollarının arasındaki kıza çevirdi. Bir an ikisini birbirlerine sarılmış görünce kafası karışmış halde kaşlarını çattı.

"Siz niye birbirinize sarılmış duruyorsunuz ki? Çatışma mı var?"

Kürşat ve Defne bulundukları pozisyonu yeni idrak etmiş gibi aynı anda hızla birbirinden uzaklaştı. Kürşat savunma dolu bir sesle önce davrandı.

"Ne bileyim ya? Birden geldi sarıldı bana. Ben de anlamadım."

"Geri zekalı! Ne sarılacağım sana be! Yine silah patladı sandım."

Fırat diğerlerinden hızlı kavradı. "Yaman kapıyı hızla çarptı ya, o da patlama sesi sandı herhalde."

"Hee. Silah patladı sanıp yine Kürşat'ın kollarına sığındı yani." dedi Alaz alayla. "E iyi, bak kurtarıcısını da bellemiş. Tamamdır bu iş."

Fırat sırıtarak başını sallarken Kürşat ters bir sesle karşılık verdi

"Ne işi tamamdır? Ben kimsenin kurtarıcısı falan değilim, tamam mı?" Gözlerini kıza çevirerek parmağını kaldırdı. "Öyle her zıpladığında da atlama üstüme..." Küstah bir tavırla gülümsedi. "Tamam cazibeme kimse karşı koyamaz, sen de haklısın... Ama benim ful time korumalık işim var zaten."

Kız küçümseyen bir tavırla yüzünü buruşturdu.

"Cazibeymiş! King Kong'ta ne kadar cazibe varsa sende de ancak o kadar var. Ne atlayacağım üstüne be! Arabamın içine dalan sensin!"

Kürşat şiddetle itiraz etmek için ağzını açmışken Yaman'ın uyaran sesi gürledi odanın içinde.

"Kürşat!"

"Abi yeminle iyilik yaramıyor. Canını kurtardık, iki saattir beynimi siktiği yetmiyor bir de sürekli manyak deyip

duruyor."

Bu kez Alaz parladı. "Kürşat! Doğru konuş! Kız var senin yanında!"

Kürşat acımacak bakışlarla alçak sesle karşılık verdi. "Ne dedim şimdi ya? Valla manyak ettiniz adamı!"

"Sen zaten manyaksın! Kim seni manyak etsin!" diyen kızgın sese Kürşat masum bir yüzle parmağını kaldırarak *"bak duyuyorsunuz işte"* der gibi kafasını sallayarak işaret etti.

"Bu kız kim?" diye araya giren Zeynep'e Alaz açıklama yaptı.

"Zeynep Abla, sen bir kontrol et kızcağızı. Arada kaldı çatışmada. Kürşat arabasından çekip çıkardı, şoka girmişti..." diyen sesi düşünceli bir şekilde düştü. "Gerçi maşallah dili pabuç kadar uzadı, şoktan çıktı galiba... Sen yine de bir bak istedim. Kız bizim yüzümüzden az daha canından olacaktı."

Onu dinleyen Defne yaşadığı şeyin gerçekliliğiyle tekrar yüz yüze gelince bacakları titremeye başladı. Yüzündeki kan çekilirken dizleri kırılmak üzereydi. Zorlukla fısıldadı.

"Az daha ölecektim ben... Allah'ım az daha ölecektim."

Yere düşmek üzere olan kızı yine Kürşat atılarak tuttu ve daha önce oturduğu kanepeye sürükleyerek yerleştirdi.

"Jetonu anca düştü." diye mırıldandı sıkıntıyla.

Zeynep yere attığı çantasını kavrayarak yanına yanaştı. Yüzüne oturttuğu nazik gülümsemeyle kıza baktı.

"Canım... Korkma... Bak ben şimdi seni bir kontrol edeceğim... Her şey yolunda merak etme..." Defne titreyerek arkasına yaslanırken korkulu gözlerle Zeynep'e bakıyordu.

Kürşat ayakta dikilerek bir adım geri çekildi. Diğerleri odanın içinde uygun buldukları yerlere çekilirken Yaman, Alaz'ın arkasından sarılarak sırtını göğsüne yasladı. Alaz ellerini kaldırıp Yaman'ın karnının üzerinde duran ellerinin üzerine koydu. Fırat masanın ucuna oturmuş Zeynep'i izlerken konuşmaya başladı.

"Ayşe'ye haber verdim. Durumu anlattım... Birazdan o da gelir."

Zeynep bir yandan kızın tansiyonunu ölçmek için hazırlık

yaparken bir yandan kıza sorular soruyordu.

"Adın ne?"

"Defne." dedi kız duyulur duyulmaz bir sesle.

"Defnecim şimdi tansiyonunu bir ölçelim... Biliyorum çok korktun ama endişelenme iyi görünüyorsun," diye mırıldandı kulağındaki steteskopa dikkatini vererek.

Çantasından kalem şeklinde minik bir alet çıkarıp bir düğmeye bastı ve kızın gözlerine tutarken konuşmaya devam etti.

"Tansiyonun biraz yüksek ama ilaç vermemizi gerektirecek kadar değil. Biraz dinlenince normale dönecektir."

Kızın gözlerine ışık tutarken sorularına devam etti.

"Nerede yaşıyorsun? Evin nerede?"

"Levent'te..."

"Kiminle yaşıyorsun? Evde birileri var mı sana bakacak?"

"Yok... Ben yalnız yaşıyorum."

Zeynep dikkatle kızı muayene ederken bakışlarını kıza çevirdi.

"Ailen nerede?"

Defne'nin bir an dudakları titredi. Bir süre sesi çıkmadı. Zeynep'in cevap bekleyen bakışlarıyla göz göze gelince zorlukla cevap verdi.

"Ailem yok benim..."

Cevap odadakilerin dikkat kesildikleri bir sessizliğe neden oldu. Zeynep yeniden devam etti sorularına.

"Ne yapıyorsun peki? Okuyor musun?"

Defne'nın dudağı gülümser gibi kıvrıldı.

"Okulu bitireli çok oldu... Öğrenci değilim."

Kızın cevabına Zeynep, abla edasıyla gülümsedi.

"Daha küçük gösteriyorsun. Üniversite öğrencisi olabileceğini düşündüm. Ne yapıyorsun peki?"

Kürşat o esnada ağzının içinde mırıldandı. "Çitlembik kadar işte."

"Anaokulu öğretmeniyim."

Zeynep şefkatle gülümsedi. "Ne kadar güzel bir iş! Çocukları seviyorsun." diyen Zeynep saptama yapmaktan zi-

yade bir gerçeği dile getirir gibiydi. Defne cevap vermeden gülümseyerek başını salladı yalnızca.

Zeynep aletleri çantasına geri koyarken düz bir sesle konuşmaya başladı.

"Defnecim. Ciddi bir şeyin yok. Tansiyonun biraz yüksek ama o da çok normal yaşadıklarını düşünürsek... Yalnız ben yine de bu gece tek başına kalmanı tavsiye etmem. Dinlenmen gerek ama yanında biri olsa daha iyi olur. Herhangi bir arkadaşın var mı bu gece senin yanında kalacak?"

Defne bir an kararsız bakışlarla Zeynep'e baktı. Umursamaz bir edayla omuz silkti.

"Ben kendi başımın çaresine bakarım. Evime gitmek istiyorum. Arabamı da almam lazım..." O anda aklına yeni gelmiş gibi gözleri ardına kadar açıldı. "Çantam! Çantam arabanın içindeydi..." Telaşla gözleri etrafında dolaşmaya başlarken kendi kendine çaresizce söylendi. "Cüzdanım... Anahtarlarım... Her şeyim çantamın içindeydi..."

"Sen merak etme orasını. Arabayı çeken çocuklara söyleriz getirirler," diyen Alaz araya girdi. "Aklın kalmasın hiçbir eşyana zarar gelmez."

"Arabam gitti!" dedi Defne üzüntüyle.

"Arabana bir şey olmaz. Yarın kapının önünde olacak üzülme sen." diyen bu kez Fırat'tı. O da tıpkı Zeynep gibi bu kez abi edasıyla kıza cevap vermişti.

Defne üzgün bakışlarla bir süre Fırat'a baktı, başını iki yana salladı.

"Araba kevgire dönmüştür... Ancak makarna süzülür onunla artık."

Kürşat yüksek sesli bir kahkaha patlatarak bir elinin tersini diğerinin avucuna vurdu.

"Espri de yaptı! Kesin iyi oldu bence."

Defne öldürücü bakışlarını Kürşat'a kaldırdı.

"Bunun nesi komik? Ben o arabayı ne zorluklarla aldım sen biliyor musun? Daha kredisi bile bitmedi!"

Fırat yine araya girdi. "Sen üzülme Defnecim. Hallederiz biz. Gelen mala gelsin. Sen iyisin ya önemli olan o."

Defne başını olumsuzca iki yana salladı, *hiçbir şey anlamıyorsunuz* der gibi kederle gözlerini aşağı indirdi. O araba için nasıl delirmişti. Alabilmek için yemeğinden kısmıştı. Tek hayali kendisine ait bir arabaydı ve ona sahip olabilmek için her türlü fedakarlığı yapmıştı. Günde iki öğün yemek yemek de dahil... Hatta bazen tek öğünle de yetinmişti...

Fırat ucunda oturduğu masadan ayaklarının üzerine dikildi. Bakışlarını Yaman'a çevirdi.

"Ben Esat'la bir konuşayım. Yarın sabaha kadar Defne'nin arabası hallolsun."

Yaman çenesini kaldırıp cıkladı itiraz ederek.

"Ben çocuklarla konuştum. Arabanın hallolacak bir tarafı yok. Esat'a söyle sen, gitsin aynısından alsın bir tane daha. Halit'i de yanına alsın, bulsunlar aynısından... Sabaha kadar kapının önüne gelsin yenisi."

Defne inanmayan şaşkın bakışlarını Yaman'a kaldırdı. Gözleri yanındaki kıza çevrilince, Alaz gülümseyerek *dert etme* der gibi göz kırptı.

"Defne bu gece yalnız kalamaz. Bizimle kalacak bu gece." diyen Zeynep araya girerek ayağa kalktı. Sesinde itiraz kabul etmez bir tını vardı.

Defne itiraz etmek için ağzını açtığında elini kaldırarak engel oldu.

"Güzelim... Tamam iyisin ama bu gece yalnız kalmak yok. Benim gözümün önünde ol bu gecelik, yarın nereye istersen gidersin. Hem sabaha kadar araban da gelir, kimseye ihtiyacın kalmaz."

"Kalamam ben sizinle. Sizi tanımıyorum bile." dedi karşı koyarak.

"Tanışırız işte!" dedi Alaz hevesle gülümseyerek. "Zeynep Abla bize gidiyoruz. Ben ilgilenirim Defne'yle."

Zeynep bir an ona baktı. Sonra muzur bir ifadeyle gülümsedi. Kaşlarını kaldırarak harika bir fikir bulmuş gibi heyecanla atıldı.

"Kız kıza pijama partisi yaparız! Hep birlikte toplanırız o zaman. Sabaha kadar eğleniriz!"

Alaz şaşkın şaşkın ona baktı.

"Ben hayatımda hiç pijama partisi yapmadım. Nasıl oluyor o iş?"

"Ben biliyorum! Çok eğlenceli olacak." Hevesle atılan Zeynep cebindeki telefona saldırdı.

Yaman bu fikirden hiç hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturdu.

"Sabaha kadar süren pijama partisi mi olurmuş?"

Zeynep'in telefonda Ayşe'yle konuştuklarını duyuyordu.

"Abla! Neredesin? Heh tamam... Dur acele etme... Bu akşam Ekrem Abilerdeyiz, kız kıza pijama partisi yapıyoruz... Defne iyi, iyi ama yalnız kalmasa bu gece daha iyi olacak.... Tamam sen ihtiyaçları al gelirken, doğrudan Ekrem Abilere geç, hiç uğrama boşuna buraya. Biz de birazdan çıkar oraya geçeriz. Ben şimdi sana ne gerekiyor mesaj atarım."

Yaman'ın itiraz dolu yüz ifadesini gören Zeynep çabucak karşı koydu. "Hiç bakma öyle! Biz pijama partisi yapacağız. Sen de nerede kalıyorsan kal bu gece."

"Bunlar hep Oğuz'un yokluğundan oluyor... Hep o yüzden bütün bunlar," dedi Yaman söylenir gibi.

"Ben Yaman olmazsa uyuyamam." diyen Alaz araya girdi. Sesi düşük, yüzü asıktı.

Yaman kolunu Alaz'ın boynuna sarıp bedenini kendine yasladı. Dudaklarını başına bastırdı.

"Ben Alaz olmazsa uyuyamam!" dedi kararlı sert bir sesle.

Zeynep ikisine de düşünceli gözlerle baktı. On saniye sonra çözüm bulmanın rahatlığıyla gülümsedi.

"Tamam. Gece üçe dörde kadar sürer. Sonra gelirsin eve. Zaten genelde o saatte geliyorsun. Sorun yok yani."

Beklentiyle Yaman'a baktı. Yaman başını Alaz'a eğdi. Göz göze gelince mırıltıyı andıran bir sesle sordu.

"Ne dersin bebeğim?"

Alaz rahatlamış gibi onaylayarak başını salladı.

"Bana uyar gibi geldi. Hem ilk defa pijama partisi yapacağım, merak ettim. Sen gece eve geldiğin sürece sorun yok."

Fırat, Yaman'a uyaran bakışlarla bakarken yalnızca onun

anlayacağı bir tonla araya girdi.

"Bırak kızlar eğlensin bu gece. Biz de erkek erkeğe takılırız bizim evde."

Konuşulacaklar vardı ve belki de bu iyi bir fırsattı. Yaman onaylayarak başını salladı.

"O zaman babamı arayayım da, o da size geçsin, kızlar da rahat rahat evde takılsınlar madem."

Fırat çenesiyle Kürşat'ı işaret etti.

"Çocuklar da gelsinler. Kerim'le Adil de gelir."

Yaman anladığını belirtir şekilde başını salladı. Bu gece yarın için plan yapılacaktı. Her şey tamamlanmıştı ve son kez herkes üstüne düşeni tekrar gözden geçirecekti.

Kürşat temkinli bir tavırla araya girerek sordu.

"Ragıp Abi de yok. Kızlar evdeyken bizden kimse olmayacak mı evde? Bekir, Nihat var ama..."

Yaman duraksadı. Değerlendiriyormuş gibi düşünceli bakışları bir an Fırat'a kaydı ardından tekrar Kürşat'a baktı. Karar vermiş gibi kesin bir tavırla cıklayarak çenesini kaldırdı.

"Sen evde kalıyorsun!"

Kürşat itiraz etmek için ileri atılacakken Yaman "Sen evde kalıyorsun!" dedi tekrarlayarak.

"Abi yapma ya!" dedi Kürşat yalvarır gibi yüzünü buruşturarak. "Halit kalsın!" dedi çocuksu bir tavırla itiraz ederek.

Yaman kabul etmeyerek kaşlarını kaldırdı.

"Olmaz! Sen kalıyorsun!"

Kürşat oflayarak boynunu kütürdetti. Erkekler eğlencenin dibine vuracakken o kızların başını mı bekleyecekti? Buna sebep olan Defne'ye öldürücü bakışlar attı. Ağzının içinde mırıldanarak söylendi.

"Hep bu çitlembiğin yüzünden. Ulan çocuk bakıcısı mıyım ben?"

"Söylenme Kürşat! Söylenme!" dedi Alaz tersleyerek. "Bence gerek yok kalmana. O kadar adam var. Ben de varım. Bu kadar söyleneceksen sen de git. Bence sorun olmaz."

"Hayır efendim! Evde güveneceğim biri kalacak. O şerefsizin ne yapacağı belli olmaz." dedi Yaman ters bir sesle.

"Bence aynı günde iki kez saldırmaz. Bugünkü başarısızlıktan sonra bence birkaç gün uzak durur. Bırak gelsin Kürşat da sizinle. Aklı kalır zaten, bu kafayla bir işe yaramaz nasılsa."

Kürşat hevesli parlayan gözlerle Yaman'ın ağzından çıkacak sözleri beklerken beklentiyle yerinde kıpırdanıyordu. Başını kabul etmesini ister gibi yukarı aşağı sallıyor, adeta bakışlarıyla yalvarıyordu.

Yaman aslında Kürşat'ın da yanlarında olması gerektiğini biliyordu. Yarınki planda onun da görevi vardı ve hep birlikte üzerinden geçmeleri gerekiyordu. Bir süre tepkisiz düşünceli bir tavırla bekledikten sonra isteksiz başını sallayarak onaylarken, söylenir gibi uyarıcı alçak sesle konuştu.

"Tamam ulan. Sen de geliyorsun... Ama en ufak bir terslik olsun cezayı sana keseceğim."

"Olmaz abi ya! Bende!" dedi Kürşat elini göğsüne vurarak. "Ben şimdi çocukların hepsini tembihlerim, kuş uçurtmazlar etrafta. Sen hiç merak etme!"

Sevinçten neredeyse zıplayacaktı. Defne, Kürşat'ı izlerken onun hâlâ bu gezegenden olup olmadığından şüphe ederek bakıyordu genç adama. Hayatında bu kadar garip insanı bir arada görmemişti. Ne konuşmalarından bir şey anlıyordu genç kız, ne de tavırlarından. Hepsi de absürt bir filmin kahramanları gibiydi.

***

Alaz birkaç saat daha şirkette kaldı. Odasında yapılması gereken bazı işleri bitirirken Defne daha evvel oturduğu kanepeye uzanmıştı. Alaz hem kendisine hem ona çay getirdikten sonra samimi bir tavırla gülümsedi.

"Sen biraz dinlen, kendine gel. Benim bitirmem gereken birkaç iş var. Sonra eve geçeriz birlikte."

"Ben kendi evime gitsem daha iyi olacak."

"Olmaz! Zeynep Abla'yı duydun. Bu gece yalnız kalamazsın. İyi olduğundan emin olalım, yarın gidersin kendi evine."

Defne istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kaldı. Sonraki birkaç saatte odada çok fazla ses çıkmamıştı. Yalnızca Alaz'ın kullandığı bilgisayarın klavyesinden çıkan ritmik sesler ve arada yaptığı telefon konuşmalarından kaynaklanan sesi duyulmuştu.

Yaman, Alaz'ı odasında Defne'yle bırakarak Fırat'ın odasına geçmişti Kürşat'la birlikte. Zeynep, Ayşe'yle buluşacağını ve akşam için hazırlık yapacaklarını söyleyip çıkıp gitmişti.

Bir ara Esat gelmiş Yaman'ın düşmanca bakışları altında Alaz'a sarılmış ve kızın iyi olduğundan emin olduktan sonra o da Yaman'a ters ters bakarak çıkmıştı odadan.

Yaman'ın hâlâ onların bile Alaz'a dokunmalarını kabullenememesine hiçbiri anlam veremiyordu. Buna zaten Yaman da anlam veremiyordu ama kendisine hakim olamıyordu. Kim olursa olsun Alaz'a dokunan herkesten o an nefret ediyor, dokunan elleri kırmamak için zorlukla tutuyordu kendisini. Alaz'ın uyarıcı bakışlarına rağmen, ters bakışlarını o kişiye dikiyor veya çok az olsa da uzayan sarılma ya da dokunuşu sonlandırma niyetiyle baş edemediği bir dürtü ileri atılmasına neden oluyordu.

Alaz'ın şikayet etmesi, söylenmesi ya da isyan etmesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Her defasında bir sonrakinde kendisine hakim olacağına söz verse de, o an geldiğinde verdiği her söz uzay boşluğunda yok oluyordu. Yaman'ın buna tahammülü yoktu. Hiçbir zaman olmayacaktı. Alaz'a kendisinden başka kimsenin dokunmasını istemiyordu.

Defne odanın bir köşesinde sessizce otururken odadakilerin aralarında geçen konuşmaları dinlemiş, birbirlerine olan tavırlarını gözlemlemişti. Garip insanlardı. Hem sürekli didişir gibiydiler hem de her an birbirlerini korumak için atakta bekler gibiydiler. Yaşanan tehlike Defne'nin hayatı boyunca başına gelebileceğini hayal dahi edemediği derecede büyük olsa da diğerleri sanki yaşananlar çok normalmiş gibi davranıyorlardı. Kanıksadıkları sıradan bir olaymış gibi. Kim böyle bir şeyi normal karşılayabilirdi ki? Dışarıda her gün birileri birilerinin arabasını taramıyordu ki. Göz göre göre her gün

birileri birilerini öldürmeye çalışmıyordu ki. Yoksa öyleydi de; Defne güvenli, sıradan dünyasında bunlardan bihaber mi yaşıyordu?

Defne'nin kafası allak bullaktı ve her ne kadar evinin güvenli duvarlarında yalnız kalmak istese de bir yandan da tek başına evinde olma düşüncesi içini ürpertiyordu. İlk defa yalnızlığı içine dokundu. Etrafında çok insan yoktu. Hatta hiç insan yoktu. Yakın olduğu canlılar sadece okulda onun sorumluluğunda olan o sevimli küçük varlıklardı. Onların dünyası güvenli, sıradan ve sevgi doluydu. Onlardan zarar göremezdi. Çünkü onların aklından kötülük dahi geçmezdi ve tek başına yaşadığı bu dünyada kendisini iyi hissettiren tek şey o minik masum çocuklardı. Onlara bu kadar sarılmasının belki de tek nedeni buydu. Onlar kimseye zarar vermez, Defne de sürekli nereden kötülük geleceğini düşünmeden güvenle minik dünyasında yaşamaya devam ederdi.

Sessiz bir şekilde kıvrıldığı kanepede düşüncellerinin içinde tamamen kaybolduğu sırada Alaz'ın yumuşak sesini duydu.

"Defne... Benim işim bitti. Hadi gidelim artık. Eve vardığımızda kendini daha iyi hissedeceksin."

Alaz hafif bir gülümsemeyle konuşarak yanaştığında Defne içinden çıktığı dalgınlığın ardından bir süre düşünceli bakışlarla ona baktı. Alçak bir tonla konuşmaya başladığında sesindeki tereddüt açıkça okunuyordu.

"Ben aslında kendi evime gitsem daha iyi olurdu. Sizi rahatsız etmek istemem."

"Saçmalama. Niye rahatsız olalım ki? Aksine hep birlikte güzel vakit geçireceğiz, sen de kafandaki tüm kötü düşüncelerden kurtulacaksın."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Daha birkaç saat önce birileri seni öldürmeye kalktı."

Alaz omuz silkti. Umursamaz bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Korkacak bir şey yok. Yaman kimsenin bana zarar vermesine izin vermez."

Kelimelerindeki inanç, sesindeki sevgi tınısı Defne'nin içi-

ni burktu. Birilerine bu derece güvenmek böyle sevmek nasıl bir duygu olabilirdi merak etti.

"Ama arabanı taradılar." dedi Defne, hâlâ yaşadığı şeyin korkusunu üzerinden atamadığı belliydi.

"Bir şey olmayacağını biliyorduk. Araçlar zırhlıydı zaten. Ben senin için korktum asıl. Bizim yüzümüzden az daha sen zarar görecektin."

Alaz'ın sesindeki mahcubiyet anlaşılmayacak gibi değildi. Defne düşünceli bakışlarını aşağı indirirken kendi kendine mırıldandı.

"Arabam mahvoldu."

Bu düşünceden bir türlü kurtulamıyordu. Öyle zor şartlarda yaşamını sürdürüyordu ki en büyük lüksünü tamamen kaybetmişti. Ve artık kullanamayacağı bir arabanın taksitlerini ödemek zorundaydı. Alaz kızın üzüntüsünü anlayabiliyordu. İyi bir gözlemciydi o. Bir hayatın ne denli zor olabileceğini çok iyi biliyordu. Defne'nin içini rahatlatmak amacıyla güven verircesine karşılık verdi kıza.

"Üzülme sen sakın. Arabanı yarın alacaksın. Bu bizim sorumluluğumuz."

Defne başını iki yana sallayarak itiraz eder bir tavırla atıldı.

"Yeni araba istemiyorum ben. Buna izin veremem. Bu sizin sorumluluğunuz değil. Siz mahvetmediniz ki arabamı. Bunu kabul edemem."

"Biz sebep olduysak biz hallederiz. Sen bunları düşünme." İtiraz etmeye devam edeceği belli olan Defne'yi elini kaldırarak susturdu. Kestirip atar bir tavırla devam etti. "Hadi kalk gidelim artık. Bu konuyu seninle daha fazla tartışmayacağım. Sen de boşuna nefesini tüketme. Kimse seni dinlemez nasılsa. Hadi," derken elini kalkmasına yardım etmek için Defne'ye uzattı.

Defne söylediği hiçbir şeyin kâle alınmadığını görebiliyordu. Ne derse desin kimsenin aldırmayacağı belliydi. Tutuk hareketlerle doğrularak kendisine uzatılan eli tuttu ve ayağa kalktı. Tam o sırada odanın kapısı açıldı ve Kürşat içeri girdi.

"Alaz... Hazırsanız çıkıyoruz."

Defne'nin karmakarışık saçlarına, solgun yüzüne ve korkulu gözlerine bakarak duraksadı. Gözleri bir an sorarcasına Alaz'a döndü sonra tekrar Defne'ye baktı.

"Çitlembik iyi mi?"

Alaz başını sallarken bedenini çevirip masaya doğru birkaç adım attı. Telefonuna uzanırken Kürşat'ı cevapladı.

"İyi sayılır. Eve gittiğimizde daha iyi olacak. Arabasına üzülüyor."

"Yahu ölümden döndü araba düşünülecek şey mi? Hem ne var ki? Halit'le Esat çıktılar bile. Yarın sabaha arabanın aynısı kapının önünde olacak. Ne diye taktı ki şimdi arabaya?"

Alaz ve Kürşat sanki Defne odada yokmuş gibi konuşurlarken Defne'nin kaşları çatılmaya başladı. Bu adam bu denli densiz olmak zorunda mıydı acaba? Kolay mı alınıyordu bir araba?

"Sen ne anlarsın be?" diye çıkışarak söze daldı. Elini Kürşat'a doğru sallayarak öfkeli bir ifadeyle devam etti kızgın sözlerine. "Seviyordum ben arabamı tamam mı? Ben onu alabilmek için ne kadar çabaladım senin haberin var mı? Her gün bir araba parçalamıyorum ben!"

Kürşat alayla gülümsedi ona. Defne'yi çıldırtacak bir sakinlikle omuz silkerek karşılık verdi.

"Valla biz her gün bir araba parçalıyoruz. Sıkıntı yok. Hallederiz seninkini de. Ayrıca bir arabaya bağlanmak da hiç mantıklı değil bence. Araba işte ne olacak ki?"

Defne sinirle gözlerini devirirken Alaz alayla araya girdi.

"Arabaya bağlanmamak derken... Bugatti de buna dahil mi?"

Kürşat aniden Alaz'a döndü. Elini itiraz edercesine kaldırdı.

"Bir dakika bir dakika... Onu karıştırma.... Bugatti sıradan bir araba değil bir kere. O aşık olunacak arabalardan."

"Benim arabam da sıradan bir araba değildi geri zekalı!" diye neredeyse haykırdı Defne sinirle. "O dediğin arabanın benimkinin yanında esamesi okunmaz!"

Kürşat kahkahalarla gülerken eliyle inanmaz gibi Defne'yi gösterip Alaz'a bakıyordu. Alaz mırıldanır bir şekilde konuşurken Defne'ye döndü.

"Bu kadar emin konuşma bence."

"Çok hızlıydı benim arabam!" diye diretti Defne öfkeyle. "Sen onun nasıl gittiğini bir görsen o zaman anlardın. Sizin zırhlı arabalarınız gibi külçe yığını değildi."

Alaz kaşlarını kaldırdı şaşkınlıkla.

"Hız seviyorsun?" diye sorarken bu kez inceleyen bakışları daha dikkatliydi.

"Ne olmuş?" diye diklendi Defne. Savunmaya geçmiş bir edayla omuzlarını dikleştirerek ayakta dikilirken, karmakarışık sarı saçları, öfkeyle parlayan mavi gözleriyle o an öyle sevimli görünüyordu ki Alaz gülmemek için kendisini zor tuttu. Başını onaylarcasına sallayarak göz kırptı gülümseyerek.

"O zaman sana hayatının zevkini yaşatacağım." dediği anda Kürşat aklından geçeni hemen anlamıştı. Şiddetle karşı koyarak ileri bir adım attı. Avucunun içini Alaz'a kaldırırken başını iki yana sallıyordu.

"Aklından bile geçirme. Senin yanına oturtmam onu. Ben attırırım bir tur."

"Sen ne karışıyorsun be? Birden koruyucu meleği mi kesildin başımıza."

Kürşat ters ters Alaz'a baktı. Bu çitlembiğin Alaz'ın kullandığı arabaya binmesi söz konusu bile olamazdı.

"Kızım senin nasıl araba kullandığını biliyorum ben! Ben manyak mıyım, onu senin yanına oturtayım?"

"Sen karışma!" diye diklendi Alaz. Kürşat'ın kendisine bu denli güvensiz olması canını sıkmıştı. Kürşat başını iki yana salladı. İki kızın da ummadığı sözleri sarf ederken ciddi bakışları Alaz'a kitlenmişti. Alaz ilk defa Kürşat'ı böyle görüyordu. Ancak Kürşat'ın nasıl göründüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

"Hayatını ben kurtardıysam sorumluluğu da bende! Senin kullandığın arabaya binemez. Uzak dur!"

"Vaayy" dedi Alaz alayla başını geri çekip sırıtarak Kürşat'a bakarken. "Koruyucu meleği oldun yani?"

"Adına ne dersen de! Uzak dur çitlembikten!"

Alaz dişlerini alt dudağına bastırıp kahkahasını içine hap-

setti. Kürşat ters ters ona bakarken ileri birkaç adım atıp Defne'nin kolunu tuttu. Kendisiyle birlikte yürümeye zorlarken bir yandan Alaz'a ters bakışlar atmaya devam ediyor öte yandan Defne'yle konuşuyordu.

"Hadi, gidiyoruz çitlembik. Sakın Alaz'ın kullandığı arabaya binme. Deli o... Ben sana istediğin hızı yaptıracağım merak etme."

Defne adam onu çekiştirip kapıdan çıkarırken iradesi dışında adımları Kürşat'a uymuştu. İkisi arasında geçen konuşmadan hiçbir şey anlamamış, neyi tartıştıklarını çözememişti. Kürşat'ın kendisinden söz ederken kullandığı sıfata takılıp kalmıştı. Kafası karışmış gibi dalgın dalgın düşünürken mırıltıyla sordu.

"Çitlembik ne?"

"Sensin." dedi Kürşat düz bir tonla.

"Benim adım Defne." Başını kaldırıp küçük inatçı bir çocuk gibi karşılık verdi Kürşat'a. Diğeri umursamayan bir tavırla başını yukarı aşağı sallarken cevap bile vermemişti ona.

İkisi önde ilerlerken Alaz sırıtarak onları takip ediyordu.

"Yaman nerede?"

Kürşat başını arkaya çevirdi. "Fırat Abi'nin odasında, geliyor o da şimdi." Yeniden başını önüne çevirdi ve Defne'yi yanında sürüklemeye devam ederek asansörlerin bulunduğu çıkışa yöneldi.

Alaz adımlarını Fırat'ın odasına doğru yönlendirirken arkalarından seslendi.

"Siz inin aşağıya, ben Yaman'la gelirim."

Adımlarını Fırat'ın odasına yönlendirdiğinde koridorun sonundaki kapı açıldı ve o anda dışarı çıkan Yaman'la göz göze geldi. İkisi de birbirlerine bakarak duraksadılar. İlk hareket eden Yaman oldu. İleri attığı uzun adımlarla birkaç saniyede Alaz'ın önünde bitiverdi. Kollarını etrafına sarıp kendisine çekti ve dudaklarını başının üstüne bastırdı.

Alaz burnunu Yaman'ın boyun girintisine sokarken ellerini beline doladı.

"Bitti mi işin bebek?" diye mırıldandı Yaman.

Alaz başını belli belirsiz sallayıp olumlu bir "Hmm" sesi çıkardı. Gözlerini kapayıp Yaman'ın kokusunu içine çekti. Yaman tıpkı onun gibi gözlerini yumup kollarının baskısını arttırdı.

"Bir daha bunu yaşamak istemiyorum. Hiçbir tehlikenin beş kilometre bile yakınına yaklaşmasını istemiyorum. Seni kimse benden alamaz. İzin vermem."

"Vermezsin. Kimse beni senden alamaz."

Birkaç dakika kımıldamadan öylece durdular. Fırat'ın sesini duyduklarında isteksizce birbirlerinden ayrıldılar.

"Tamam artık. Hadi hareketlenin. Her şey yoluna girecek."

Yaman gözlerini Alaz'dan ayırmadan arkasındaki Fırat'a keskin bir sesle cevap verdi.

"Evet. Her şey yoluna girecek."

Kolunu Alaz'ın beline sardı, konuşmaya devam ederken asansörlere doğru ilerliyorlar, Fırat da arkalarından geliyordu.

"Kürşat sizi eve bırakacak. Çocukların hepsi tembihlendi. Fırat Abi birkaç adam daha gönderiyor eve. Benim birkaç işim var sonra Bozdumanlara geçeceğim. Siz eğlenmenize bakın, ben sabaha karşı geleceğim."

Asansörün önüne geldiklerinde başını eğip Alaz'ın gözlerinin içine baktı.

"Yalnız uyumayacaksın. Sabah dörtte evdeyim."

Alaz başını salladı. Yaman'ın tedirgin bakışlarına baktı. İçinin huzurlu olmadığını biliyordu. Yaman huzursuz olduğunda o da huzur bulamıyordu. Rahatlatmak istercesine sakin, duru bir sesle karşılık verdi.

"Üzülme sakın. İyi olacağız."

"İyi olacağız. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyorum..." dedi Alaz güvenli bir sesle. "Ama söz ver bana. Kendini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaksın." derken sesindeki endişeyi saklayamamıştı.

Yaman'ın kararlı, azimli tavırlarının ardındaki endişeyi hissedebiliyordu. Alaz'ı güvende tutmak için kendinden bile vazgeçebileceğini biliyordu. Ama bunu istemiyordu. Ne ola-

caksa Yaman'la birlikte olsun istiyordu. Yaman'sız ne güvenli bir gelecek ne de bir an istiyordu. Cehennemse de Yaman'la o cehennemi yaşamak istiyordu. Üsteleyen bakışlarını Yaman'ın üzerinde tutarken istediği cevabı duyma beklentisiyle gözlerini bile kırpmadan adama bakıyordu.

Yaman, Alaz'ın ısrarcı bakışlarından gözlerini kaçırmamak için tüm iradesini kullanıyordu. Ertesi günkü plandan Alaz'a söz etmemişlerdi ve öğrendiğinde ufak çaplı bir kıyamet kopacaktı.

Daha o dünyaya gelmeden ettiği yeminleri hatırladı. Onu her kötülükten koruyacağına, kimsenin ona dokunamayacağına dair ettiği yeminler daima kafasının içindeydi. Tıpkı dua gibi her gün, her an zihninin gerilerinde kendisine tekrar ettiği sözler artık onun en kutsal kelimeleri olmuştu.

Zorlukla başını yukarı aşağı sallarken alçak bir sesle ona istediğini verdi. Yalan olduğunu bile bile gözlerinin içine baktı ve yalnızca Alaz'ın anlayabileceği bir mahcubiyetle tek kelime etti.

"Söz."

Alaz birkaç saniye Yaman'ın karanlık gözlerini inceledi. Gözlerinin gerisindeki kaçamak ışıltıları görebiliyordu. Gözlerini kıstı. İleri bir adım attı. Asansörün geldiğine dair sesi duyduklarında umursamadan ellerini kaldırıp Yaman'ın gömleğinin yakalarını kavradı. Parmaklarının ucuna yükseldi ve alçak tehdit dolu bir sesle mırıldandı.

"Beni sensiz bırakırsan... Hiç affetmem seni!"

Fırat yanlarından sessiz adımlarla geçip asansörün içine girdi. Yaman kalakalmış halde Alaz'a bakıyordu. Biliyordu Alaz'ın bildiğini. Sadece ne olduğunu henüz çözememişti. Zorlukla yutkunurken boğazında adem elması oynadı. Kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı. Kızın kısık tehdit dolu bakışlarına ürkerek baktı. Derin bir nefes aldı. Güvence verir gibi başını salladı usulca. Sesindeki kararlılık, gözlerindeki ateş Alaz'ı sakinleştiren tek şeydi.

"Bana sensiz ölüm yok... Sana da bensiz... Bu dünyada hiçbir güç ne seni benden alabilir ne de beni senden..."

14. BÖLÜM

Alaz ve Defne'yi eve bırakan Kürşat, evin etrafındaki adamları tek tek kontrol edip gerekli tüm talimatları vermişti. Sırf geceyi rahat geçirebilmek için adamları neredeyse teyakkuza geçirmişti. Tek bir hatada kabak başına patlayacağı için en ufak bir risk bile almak istemiyordu. Tüm tedbirleri yerine getirirken zihninin gerilerinde sürekli çitlembiği de düşünmüyor değildi. Öyle ya... Herhangi bir şey olsa, evdeki kadınların hepsi kendilerini nasıl koruyacaklarını biliyorlardı, bakarlardı başlarının çaresine ama çitlembik gözüne far tutulmuş tavşan gibi kalakalırdı, biliyordu. Zaten halihazırda dehşet dolu anlar yaşamışken bunun tekrarlanması Kürşat'ın asla istemediği şeydi. Bu gece çitlembik bu evde huzurla uyuyacaktı.

Alaz, Defne'yle birlikte eve geldiğinde Ekrem henüz evden ayrılmamıştı. Kürşat, tüm hazırlıkların ardından Ekrem'i de alıp Bozdumanlara geçecekti, bu yüzden o da delikanlının işini bitirmesini bekliyordu. Defne, Alaz'ın ardından yorgun ve korkulu bir tavırla salona girdiğinde Ekrem şefkatle kıza gülümsemiş ve babacan bir tavırla geçmiş olsun dileklerini iletmişti.

Defne bu heybetli, sert görünüşlü yaşlı adamı ilk gördüğü anda ürkmüşse de gözlerinde gördüğü samimi şefkat, biraz da olsa sakinleşmesine neden olmuştu. Tamamen gevşemesine ve hatta yüzünde minik de olsa bir gülümseme oluşmasına neden olan şeyse, Halime'nin anaç sevecen tavrıydı. Yaşadığı korkuyu öğrenen Halime çabucak kanatlarını açıp

korurcasına ona sahip çıkmıştı. Defne'ye sevgi dolu gözlerle bakıp Alaz'la konuşurken neredeyse şakıyordu.

"Alaz'cım, Zeynep arayıp haber verince hemen bir şeyler hazırladım güzelim. Akşam kız kıza pijama partisi varmış."

"Valla ben de nasıl olacak bilmiyorum Halime Abla. Benim için de bir ilk olacak. Keşke sen çok uğraşmasaydın, biz yardım ederdik sana ne yapılacaksa."

Ekrem'in yanında oturuyordu. Akşam nelerin olacağına dair hiçbir fikrinin olmaması, kendisini zor bir sınava girecek bir çocuk gibi heyecanlandırıyordu. Söz konusu pijama partisi nasıl bir şeydi? Neler yapılıyordu? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve kendisini ilk defa beceriksiz hissetmesine yol açıyordu. Biri gelip git şunu vur dese, bu daha kolay başa çıkabileceği bir şeydi ancak böyle bir şey elini kolu bağlıyordu.

Ekrem yanında huzursuzca kıpırdanan ve ilk defa bir partiye davet edilmiş bir kız gibi heyecanlanan Alaz'ı sakinleştirmek istercesine elini omzuna atıp şefkatle sıktı.

"Telaş yapma kızım. Kız kıza eğleneceksiniz işte."

Alaz mahcup bir yüzle başını sallarken Defne şaşkınlıkla Alaz'ın yüzündeki telaşı izliyordu. Ne yani? Bu kız hiç mi pijama partisi duymamıştı? Her kızın hayatta bir kere bile olsa yaşadığı basit bir şeydi bu. Bir kızın bunu bilmemesi için başka bir gezegenden gelmiş olması gerekirdi. Defne kuşku ve şaşkınlıkla Alaz'a bakarken Halime Alaz'ın daha önce sarf ettiği sözlere karşılık veriyordu.

"Yardım edecek bir şey yok güzelim. Zeynep istediklerini söyledi zaten. Basit şeyler. Anlaşılan o ki bu gece abur cubura doyacaksınız..." Bakışlarını yanında oturan Defne'ye çevirdi. "Güzelim senin istediğin bir şey var mıydı? Ne istersen söyle, yaparım hemen."

Defne şaşkınlıkla Halime'ye baktı. Birkaç saniye sesi çıkmadı. Başını olumsuzca iki yana sallarken neredeyse zorlukla cevap verdi.

"Yok. Teşekkür ederim. Bir şey istemem."

Daha önce kimse ona ne istersin diye sormamış, onun için

kimse bir şey yapmamıştı. Şimdi Halime'nin anaç tavuk gibi sürekli bakışları üzerindeyken kendisini mahcup hissediyordu. Hayatı boyunca kimseden bir şey istememişti ki. O kendi işini hep kendisi yapmıştı. İçinde bulunduğu şimdiki durum bocalamasına neden oluyordu.

Defne bahçe kapısından içeri girdikleri andan itibaren etrafını gözlemliyordu. Yüksek duvarların çevrelediği büyük eve girdiklerinde şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Daha önce hiç böyle büyük bir ev görmemişti. Evin etrafında dolaşan birçok adam vardı. Hepsinin duruşlarından koruma oldukları belliydi. Kim bu kadar çok korumanın olduğu evde yaşardı ki? Aklından onlarca garip senaryo geçerken karşı karşıya oturduğu insanların ne kadar sıradan göründüklerini düşündü. Sanki bu koca evde daha farklı insanlar yaşayabilirmiş gibi düşünmüştü ancak dakikalar geçtikçe evdekilerin aslında buraya ne kadar uygun olduklarını anlıyordu.

Evin içindeki insanların duyguları da ev gibi büyüktü. Ekrem'in Alaz'a bakışlarındaki şefkat ve sevgi öyle büyüktü ki birinin bunu görmemesi için kör olması lazımdı. Alaz aynı şekilde yaşlı adama sevgiyle sokuluyor sanki adamın yüzüne her bakışında varlığına şükreder gibi görünüyordu.

Eve girdikleri anda Halime'yi beline bağlı bir önlükle mutfaktan çıkarken gördüğünde evin çalışanı sanmıştı ancak geçen dakikalar, bu konuda da yanıldığını göstermişti. Evi çekip çeviren oydu ama evdeki herkes Halime'nin ağzının içine bakıyordu. Sanki herkesin hayatındaki düzeni o sağlıyormuş gibi her şeyi ona soruyorlardı. Şimdi de salonda hep birlikte Halime'nin getirdiği kahveleri içip sohbet ederken Ekrem bir yandan çantasının hazır olup olmadığını sorarken Alaz, Defne'ye hazırlanan odada eksik olup olmadığını sorguluyordu. Halime ise yüzünde yumuşak bir gülümseme, sesinde hafif bir azarla onun olduğu yerde hiçbir şeyin eksik olmayacağını anlatıyordu.

Defne ortamdaki samimiyeti ve sıcaklığı inkar edemezdi. Bu evde garip bir huzur, içindeki insanlarda birbirlerine karşı tuhaf bir bağlılık vardı. Bunu yüzlerinden okuyabiliyordu.

Hepsinin gözlerinin ardındaki belli belirsiz hüznü görebiliyordu ama en çok da birbirlerine bakışlarındaki şükrü görmemesi imkansızdı. Hepsi birbirlerinin varlığına şükredercesine sarılmış gibiydiler.

Dördü salonda sohbetlerine devam ederken Kürşat kendinden emin adımlarla salona girdi.

"Ekrem Abi... Her şey hazır... Tamam dersen çıkabiliriz artık."

Bakışları bir an Defne'nin üzerine kilitlendi sonra hızla gözlerini tekrar Ekrem'e çevirdi. Ekrem başını onaylayarak sallarken yerinden kalmak için hareketlenmişti.

"Olur Kürşat. Ben de hazır sayılırım. İki dakika odama gidip geleyim, çıkalım. Halime çantamı girişe koymuş zaten."

"Gece sen kalıyorsun değil mi Ekrem Abi? Yaman Abi'm döneceğini söyledi ama..."

Kürşat cümlesini bitirmeden cevap bekler gibi Ekrem'e baktı. Ekrem hafifçe gülümsedi.

"Oğlum ben gece yarısı uyanıp yola düşecek yaşı çoktan geçtim. Biz Ağrılı'yla sohbetimizi eder gider yatarız, sabaha karşı uyanamam ben. Alaz, Yaman'ı bekler. Dönsün o. Bekletmesin kızımı."

Kürşat başını sallarken ileri doğru birkaç adım attı. Yanından geçen Ekrem'e yol vermek için yana kaydı. Ekrem tam birkaç adım atmıştı ki birden durdu ve başını geriye çevirdi, uyaran bakışlarını Kürşat'a dikti.

"Kürşat! Defne'nin arabası... Halit'le konuş sabah arabayı ön tarafa çekmesinler. Arkaya alsınlar. Atlamayın sakın."

Kürşat *"Biliyorum"* der gibi başını salladı.

"Merak etme Ekrem Abi. Yaman Abim çoktan tembihledi bile. Sıkıntı yok!"

Konuşmalardan Alaz'ın yüzü utançla kızarırken mahcup bakışları o sırada konuşmalardan hiçbir şey anlamayan şaşkın Defne'nin yüzünde dolaştı. Defne tutuk bir şekilde konuşmaya çalıştı. Anlamadığı durumdan tedirgin olduğu ve yanlış anladığı belliydi.

"Ben... Önemi yok... Herhangi bir yere de bırakabilirlerdi..."

Kürşat umursamaz bir yüzle Defne'ye bakarken Alaz'ın yanına, onun tam karşısına oturdu.

"Sıkıntı yok. Sabaha garajda olacak araban."

"Yer yoksa dışarıda da kalabilirdi. Fark etmez."

"Yooo. Yerden çok ne var?"

Kürşat rahat bir tavırla Defne'ye bakıyordu. Defne tedirginlikle ellerini kucağına koyup parmaklarını birbirine doladı, sıkıntıyla avuçlarını birbirine sürttü. Anlamadığı belli bakışları Alaz'la Kürşat arasında gitti geldi. Alaz huzursuzca yerinde kıpırdandı. Defne'nin kendisini kötü hissettiğini anlayabiliyordu. Kız muhtemelen kendisini yük gibi görüyordu. Kimseden bir şey istemeye alışık olmadığı o kadar belliydi ki Halime ne zaman bir şey isteyip istemediğini sorsa utangaç bir tavırla olumsuzca cevap vermişti. Alaz en azından onu biraz da olsa rahatlatmak isteğiyle utançla itiraf etti.

"Araban kırmızı ya, o yüzden Ekrem Amca öne çekmesinler dedi."

Defne anlamayan bakışlarını Alaz'a çevirdiğinde hareket ettirdiği elleri durmuş boş boş Alaz'a bakıyordu. Alaz kirpiklerini hızla aşağı indirdi. Boğazını temizlemek ister gibi sahte bir öksürük çıkardı.

"Eee... Şey... Ben kırmızı sevmem de." diye mırıldanırken adeta tüm açıklamayı yapmış gibiydi.

Defne kaşlarını şaşkınca kaldırarak ona bakarken Kürşat pişkin bir tavırla gülerek başını Alaz'a çevirdi.

"Kırmızıdan nefret ediyorsun. Hatta görünce kusuyorsun."

"Kürşat!" diyen yumuşak uyarıcı ses Halime'den çıkarken Alaz öldürücü bakışlarını hızla Kürşat'a çevirdi.

"Senin çenen çok düştü bu sıralar. Şansını zorlama!"

Defne neler olup bittiğine dair hâlâ bir şey anlamamış olan yüz ifadesiyle otururken sürekli kırpıştırdığı kirpiklerinin ardındaki mavi gözlerinde yine aynı kuşku ışıltıları meydana çıkmıştı. Bu insanlar gerçek olabilir miydi sahiden?

Alaz ters bakışlarını Kürşat'a diktiği esnada salonun dışından gelen sesleri duyunca bakışları o tarafa yöneldi. Ekrem'in yumuşak sesi aşağı indiğini işaret ederken çok daha

gürültülü bir şekilde şakıyan kadın sesleri duyuldu.

Kızlar inanılmaz bir enerjiyle salona giriş yaptıklarında Halime mutlulukla yerinden kalktı.

"Kızlar geldiler."

Alaz, Zeynep ve Ayşe'nin ardından salona giren kızı görünce sevinçle yerinden fırladı.

"Hadi canım! Seni de mi aldılar?" Salona giren Nil'e doğru hızlı adımlarla ilerledi. Birbirlerine sarılırken ikisi de aynı anda konuşuyordu.

"Pijama partisi var dediler geldik!"

"Müthiş akıl etmişler gerçekten. Çok sevindim geldiğine."

Minnettar bir ifadeyle Zeynep ve Ayşe'ye baktı Alaz. Nil'e sarılı halde dururken aynı mutlu sesle şakır gibi konuştu.

"Zeynep Abla süpersin. Benim hiç aklıma gelmedi. İyi ki siz düşünmüşsünüz."

"Valla benim de aklıma gelmemişti doğrusu. Ablama teşekkür et. Kız kıza pijama partisi deyince ne kadar kalabalık olursak o kadar çok eğleniriz diye Nil'i arayıp haber vermiş hemen. İyi ki de akıl etmiş."

Alaz neredeyse yerinde zıplayacaktı.

"Çok sevindim ya..." Geriye bir adım attı, gülümseyerek Nil'e baktı. "Sırf telefonla görüşmek olmuyordu. Ne zamandır fırsat da bulamadık, görüşemedik. İsabet olmuş gerçekten... Eee Serhat'ın haberi var mı?"

Nil sırıtarak geri çekildi.

"Dur be! Bir soluklan... Evet var. Aradım, haber verdim. Çok selam söyledi. Ne zamandır kulübe de uğramamışsın, özlemiş seni."

Defne uzaktan onları izliyordu. Dört kadının samimiyeti görülmeye değerdi. Birbirlerine sarılıyor kısa alçak kahkahalarla ayak üstü sohbete devam ediyorlardı. Kürşat Defne'nin yüzünden geçen imrenen ifadeyi görünce içinden adeta tanımlayamadığı bir şeyler aktı. Kız şaşkınca diğer dörtlüye bakarken Halime de aralarına karışmıştı. Hepsinin birbirlerine sevgiyle bakan yüzlerini izlemek içinde sanki bir şeyleri burkmuş gibi görünüyordu. Sanki kendisini orada fazlalık

gibi hissetmeye başlamış gibi. Kürşat yavaşça yerinden kalkıp Defne'nin yanına sokuldu, neredeyse fısıldayan bir sesle konuştu.

"Hepsi de çok iyidir. Bak gör çok eğleneceksiniz bu akşam. Bir saate kalmaz seni de kendilerine benzetirler. Çekinme sakın. Ne istersen söyle yaparlar. Kendini yabancı hissetme."

Defne ağır ağır başını Kürşat'a çevirdi. "Ben sizin aranızda yabancıyım zaten."

"Şimdilik öyle hissediyorsun. Yarın böyle hissetmeyeceksin."

Kürşat anlayış dolu destekleyici kara bakışlarını kızın deniz duruluğundaki masum mavi gözlerine dikmişti. Sanki kızın gözlerinin içine atlayıp orada boğulmak ister gibiydi. Çok masum görünüyordu kız gözüne. Ve en önemlisi de çok yalnız. Sanki yalnızlığı ruhuna işlemiş gibiydi ve Kürşat kısmen de olsa kendini görür gibiydi Defne'de. Bakışları kızın içini görür gibi bakıyordu. Defne bu garip bakışların altında utanarak kirpiklerini kırpıştırdı. Bakışlarını kaçırdı. Mırıldanır gibi konuştu.

"Ben insanlarla hemen kaynaşamam. Yarın da böyle hissederim."

"Sen onları tanımıyorsun." diye neredeyse sırıttı Kürşat. Kızın yüzünün alev alev yanmasına neden olacak şekilde samimiyetle göz kırptı. "Bana güven. Yarın sabah geldiğimde, ben göreceğim manzarayı biliyorum. Onlardan biri olacaksın. Kaçamazsın ellerinden."

Defne cevap veremeden ona baktı. Genç adamın yüzünde sarf ettiği kelimelerden emin olduğu bir ifade vardı. Kendisine bakan bakışları karnının içinde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu. Defne içinde hissettiği, yabancısı olduğu duygular nedeniyle neredeyse paniğe kapılmak üzereydi. Kuruyan dudaklarını hızla ıslatarak zorlukla yutkundu. Bakışlarını yere indirerek mırıltıyla sordu.

"Yarın sabah burada mı olacaksın?"

Kürşat başını salladı.

"Burada olacağım. Burada yaşıyorum zaten. Ben bırakacağım seni evine. Sakın endişelenme bir daha öyle bir şey

olmayacak."

Defne merakla bakışlarını kaldırıp Kürşat'ın gözlerine dikti.

"Siz kimsiniz? Ne yapıyorsunuz? Bütün bunlar ne demek?"

Kürşat bakışlarını kontrol etmek ister gibi hızla çevirip salonun girişinde hâlâ ayakta gülerek konuşan kadınlara çevirdi. Ardından tekrar anlayış dolu bir ifadeyle Defne'ye baktı. Başını usulca sallarken sakin bir sesle cevapladı.

"Bunları sonra konuşuruz. Tek bilmen gereken, endişe etmemen."

"Sonra konuşma falan olmayacak. Yarın buradan ayrıldığımda bir daha hiçbirinizi görmeyeceğim."

Kelimeleri gerçeği yansıtır ölçüde çıksa da sesinde hafif bir burukluk vardı.

Kürşat sanki hayal kırıklığına uğramış gibi duraksayarak kıza baktı birkaç saniye. Öyle ya. Kız yarından sonra onları bir daha niye görsün ki? Yarın hayatlarından çıkacak ve bir daha görüşmeyeceklerdi. Sıkıntıyla bakışlarını etrafta dolaştırdı. Defne'nin yüzüne bakmadan konuştu.

"Senden ben sorumluyum. Güvende olduğunu bilene kadar kolaçan ederim sonra gidersin yoluna."

"Kimse benden sorumlu değil..."

"Hayatını ben kurtardıysam ben sorumluyum." dedi Kürşat inatçı bir tonla.

"Kimse sana böyle bir görev vermedi. Buradan gittikten sonra da güvende olurum ben. Sıradan bir hayatım var benim. Hayatımda ilk defa böyle bir şey yaşıyorum. Kimseye ihtiyacım yok benim. Senin de böyle bir sorumluluk alman gerekmiyor."

Kürşat aniden ayağa kalktı. Kızın sözlerini duymamış gibi karşılık verdi.

"Yarın sabah burada olacağım çitlembik. Sonra konuşuruz."

Defne'nin şaşkın bakışları altında kendinden emin adımlarla salonu adımlayarak kapıya ulaştı. Başını arkasına çevirip kızlara hoşça kal, der gibi bir el hareketi yaptı. Alaz'a uyaran bakışlarla bakarak eliyle işaret etti.

"Çitlembik sana emanet. İyi bakın."

Alaz anlayışlı bakışlarla ona gülümsedi. "Merak etme. Bizde!"

Kürşat "tamam" der gibi başını salladı tam bir adım atıp çıkacakken tekrar durdu. "Dışlanmış hissetmesin," dedi alçak bir sesle. Emin olmak istercesine Alaz'a baktı. Alaz kınar gibi ona bakarken karşılık verdi.

"Öyle bir ihtimal var mı?" Sahte bir sinirle Kürşat'ı kışkışlar gibi elini salladı. "Hadi git! Koruyucu melekliğini abarttın sanki."

Kürşat söylenenlere aldırmadan tekrar uyaran bakışlarını önce Defne'ye sonra Alaz'a yöneltti. Ardından baştan savma bir şekilde el sallayarak gözden kayboldu.

***

Kızlar için gece tahminlerinin ötesinde eğlenceli geçiyordu. Ayşe konu üzerinde bir uzman gibi her şeyi kontrolü altına almıştı. Gecenin başında elinde tuttuğu paketleri tek tek kızlara fırlatmıştı.

"Pijamalarınız benden kızlar! Haydi gidin üzerinizi değiştirin. Şu andan itibaren kimseyi sivil görmeyeceğim!"

Otoriter bir sesle salonun ortasında yüksek sesle konuşurken Zeynep başını Alaz'a eğip alayla söylenmişti.

"Dedim dimi? İlla her şey onun kontrolünde olacak. Tam despot! Allah Fırat Abi'ye sabır versin."

"Zeynep! Duyuyorum hakkımda yaptığın dedikoduyu!" diye bağırmıştı Ayşe, sahte olduğu belli öfkeli gözlerini kardeşine dikerek. Ardından talimatlarını sıralamaya devam etmişti.

"Halime Abla! Sen de pijamalarını giyinip geliyorsun!" dediğinde kızların hepsi o anda Halime'nin yüzünde beliren ifadeye kahkahalarla gülmüşlerdi. Halime ağzını açıp itiraz olduğu belli kelimeleri sıralayacakken Ayşe yine otoriter bir tavırla elini kaldırıp engel olmuştu.

"İtiraz istemiyorum! Bu akşam hepimiz eğleneceğiz...

Şimdi hepiniz pijamalarınızı giyiyorsunuz..." diye tekrarlayıp Halime'ye baktı yeniden. "Yemeği herkes tabağına alıp kucağında, burada yiyecek Halime Abla. Pijamasını giyen mutfağa gidip kendi yemeğini alsın. Gerisini hep birlikte hallediyoruz."

Nil elini ilkokul öğrencisi gibi kaldırarak söz aldı.

"Yaman, Serhat'ı arayıp haber vermiş. Çocuklar bir kasa şarap getireceklerdi kulüpten?"

Zeynep yerinde zıpladı. "Süper be! Yemekle başlarız o zaman."

Ayşe başını salladı gülümseyerek. "Bekir söyledi. Kasayı mutfağa bırakacaklardı. Bırakmışlardır çoktan." Tekrar talimatlarına devam etti. "Yemekten sonra bütün abur cuburlar açılacak. Bu arada..." deyip yan gözle gizem yaparcasına tek tek kızlara baktı gülümseyerek. "Size bir sürprizim var."

Kızlar merakla ona bakarken Zeynep yine hepsinden önce atıldı.

"Abla çatlatma insanı! Ne sürprizi? Hadi söyle hemen."

Ayşe birkaç saniye kızların heyecanını yüksekte tutmak ister gibi kaşlarını kaldırarak baktı nihayet istediği beklentiyi görmüş gibi birden eğlendiği her halinden belli bir tavırla zıplayarak açıkladı.

"Karaoke aldım!"

Zeynep ve Nil çığlık çığlığa bağırıp yerlerinde zıplarken Alaz'la Defne şaşkınca birbirine baktı. Ayşe o sırada suratında kocaman bir gülümsemeyle yüksek sesle devam ediyordu.

"Birazdan Nihat gelip televizyona bağlayacak biz de o sırada pijamalarımızı giyer yemek işini hallederiz... Hadi bakalım. Marş marş herkes görev başına."

Alaz kendi kendine mırıldanır gibi başını Defne'ye eğerek sordu.

"Pijama partisi dedikleri şey böyle askeri kamp gibi mi oluyor?"

Defne şaşkınlıkla kızları izlerken cevap verdi ona.

"Ben üniversitede birkaç defa katılmıştım ama ilk defa böyle otorite yüklü talimatlar duyuyorum."

"Hmm Ayşe Abla söz konusu olunca partide bile disiplin önde gelir. Sen onun nişanında bize çektirdiklerini bir bilsen..." Alaz korkulu gözlerle Ayşe'ye bakarken dert yanar gibi konuşuyordu.

Defne şaşkın şaşkın ona baktı, gözlerini kısarken dayanamayarak sordu.

"Hepinizin de garip olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Alaz kocaman açılmış şaşkın gözlerini hızla Defne'ye çevirdi.

"Garip mi?" Sesli bir kahkaha attı. "Çok incesin!" dedi sevimli bir ifadeyle gülerek.

Ayşe'nin sanki start verircesine ellerini birbirine çırpması ve yüksek sesle "Hadi başlıyoruz!" diye bağırması, iki kafanın da ona dönmesine neden oldu.

Böylece gece başlamış oldu. Üzerlerinde Ayşe'nin onlara aldığı çizgi film karakterlerinin desenlendiği saten pijamalar vardı. Hepsi saçlarını renkli tokalarla tepelerinde toplamışlar çıplak ayak evin içinde dolaşıyorlardı. Kucağına tabağını alan bir yerlere kıvrılmıştı. Ayşe tekli koltukta bir kraliçe edasıyla bacak bacak üstüne atmış vaziyette elindeki yemeği bir yandan yerken bir yandan içkisini içiyordu. Zeynep ikili kanepenin koluna sırtını verip ayaklarını uzatmıştı. Kızların ısrarıyla Halime aynı şekilde üçlü kanepede oturuyordu Zeynep'in karşısında. Diğerleri ise uzak kalmamak için yere oturmuşlar sırtlarını kanepelere yaslamışlardı. Bir yandan yiyip bir yandan içiyorlar ve saçma sapan şeylerden konuşup sürekli kahkaha atıyorlardı.

Defne konuşulanların çoğunu anlayamıyordu ama zaman zaman o da kendisine hakim olamadan güldüğünü fark etti. Nil iş yerinde başına gelen komik bir şeyi anlatırken hepsi tepinircesine gülüyordu. Ardından Zeynep, Oğuz'un yaptığı öküzlükleri sevgi dolu bir sesle anlatırken diğerleri onunla alay etmişlerdi ama o aldırmadan devam etmişti anlattıklarına. Oğuz'un doğallığını seviyordu. Oğuz sahiciydi. Kendini kasmıyor, bir başkası olmuyordu. Her tavrı her hareketi samimiydi Oğuz'un. Odunlukları da o yüzden ona komik ge-

liyordu ve o koca adamın bazen çocuksu tavırları ona olan sevgisini daha da katlıyordu. Defne anlatılanları dinlerken kendisine hakim olamadan sürekli sorular soruyor diğerleri de hevesle kızı aydınlatıyordu.

Bu sohbetler esnasında Defne de onlar hakkında birçok şey öğrenmiş oldu. Çoğuna inanmadığı belli bir şaşkınlık içinde dinlese de saatler geçtikçe anlatılanların kesinlikle doğru olduğunu kavramaya başlamıştı. Her defasında gözleri şaşkınlıkla daha da irileşmişti. Ayşe Defne'nin yüzündeki şaşkınlığı zevkle izlerken muzırca gülümsemiş, tabağını yanındaki sehpaya bırakarak bacaklarını altına toplamıştı. Elinde kadeh sallanırken "Bak ben şimdi sana Fırat'ın bana nasıl evlenme teklif ettiğini anlatayım da sen daha çok şaşır," diyerek söze girmiş, hevesle Fırat'la çıktıkları ilk akşamı anlatmaya başlamıştı.

Diğerleri sürekli lafını kahkahalarla bölse de o yılmadan her şeyi anlatmayı başarmıştı. Sözlerini bitirmek üzereyken Zeynep'in telefonu çaldı. Kucağındaki tabağı yere koyarak ortadaki sehpanın üzerindeki telefona uzanarak eline aldı ve aniden yerinden fırladı.

"Koca adamım arıyor!" diye çığlık çığlığa bağırıp koltuğun tepesine çıktı.

Defne yerinde irkilirken Alaz açıklama yaptı.

"Oğuz Abi'm. Zeynep Abla'nın sevgilisi... Yani nişanlısı sayılır..."

Zeynep şakıyan bir sesle telefonu açarken Ayşe kaşlarını kaldırıp ciddi bir tavırla başını yukarı aşağı sallayarak Alaz'ın sözlerinin devamını getirmek ister gibi konuştu.

"Düğünlerinde kırk öküz kesecek."

"Kıskançlığa bak ya!" diye Alaz kahkahayı bastı. Halime gülerken Ayşe'yi teskin etmek ister gibi alayla konuştu.

"Güzelim Zilal Ana sana da kestirecek üzülme."

Ayşe omuzlarını silkerken burun kıvırdı. "Aman ben istemem. Yazık hayvanlara. Zaten yarısını Oğuz yer onların," diyerek söylendi.

Alaz kıkırdayarak Defne'ye yeniden açıklama yaparken

Zeynep telefonu kulağına dayayıp salonun uzak köşesine yöneldi.

"Koca adamım!" diyen Zeynep'in sesinden sevgisi taşıyordu.

"Yer seni koca adamın." diyen Oğuz'un sesi cüssesine uymayan bir yumuşaklık içeriyordu.

"İyi misin Oğuz'um?"

"Zeyno, senin sesini duydum ya acayip iyiyim şimdi."

"Çok özledim seni."

"Ben de çok özledim güzelim. Zaten bir tek senin özlemin koyuyor bana."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Zeynep, çabucak devam etti. "Aklım hep sende." Endişeden kıvransa da sesindeki özlem bunu bastırıyordu. Zilal Ana'ya söz vermişti. Ne olursa olsun Oğuz'un aklının geride kalmasına mani olacaktı ancak içindeki korkuyu bir türlü bastıramıyordu. Oğuz da Zeynep'in neler hissedebileceğini çok iyi biliyor kızı endişelendirmemek için sakin, sevgi dolu bir sesle konuşuyordu.

"Kalmasın aklın güzelim. İyiyim ben. Her şey yolunda. Ters bir şey yok, sakın merak etme beni."

"Yok, merak etmiyorum. Sen başa çıkarsın her şeyle biliyorum. Sadece çok özlüyorum o kadar."

"İyi ya güzelim. Anamla bol bol hasret gider, ben döndüğümde bir benle ilgilenirsin."

"Oğuz!" diye çıkışan Zeynep'in sesi yükseldi. "Anamı katma hemen."

Oğuz, Zeynep'in midesini altüst eden o kısık kıkırtılarından birini çıkardı. Zeynep erimiş yağ gibi yumuşadı.

"Gülüşünü de çok özledim." diye mırıldandı hülyalı bir sesle.

"Zeynep, o ses tonuyla konuşmaya devam edersen şimdi atlayıp geleceğim yanına."

"Ya ne yapıyım?"

"Neler yaptın bugün onu anlat."

"Kızlarla pijama partisi yapıyoruz." Sabahki saldırıyı anlatmamaya karar verdi.

"Pijama partisi? Kız kıza? Nerede?"

"Ekrem Abilerdeyiz kızlarla. Erkekleri de bize gönderdik."

"Bize?"

"Canım işte bizim eve... Yani sizin eve..." diyerek çabucak düzeltti sözlerini.

"Senin o biz diyen ağzını öperim. Orası senin de evin güzelim."

Oğuz'un keyifle sırıtan yüzünü Zeynep'in görememesi büyük kayıptı ancak sesinden Zeynep'in sözlerinin onu ne kadar mutlu ettiği anlaşılıyordu hiç değilse. Oğuz sanki aniden hatırlamış gibi sesi sert çıkarak sordu.

"O Cihan dallaması dolanıyor mu yine etrafında?"

Zeynep gözlerini devirdi.

"Soracak başka şey kalmadı sanki... Oğuz! Dolanmıyor aşkım. Adama dolanacak bir şey bırakmadın zaten. Aksine beni görünce yolunu değiştiriyor. Bak, o konuda sana hâlâ kızgınım. Hatırlatma bana yine!"

"Senin aşkım diyen o minik ağzını öperim."

"Hiç boşuna uğraşma, yumuşamıyorum!"

"O da lami cimi kesseydi. Ayar etmeseydi beni."

"Oğuz! Şimdi bunları konuşmak istemiyorum. Şurada iki dakika konuşacağız zaten Cihan'la ilgili konuşup zamanımı buna harcamayacağım."

"Peki o zaman... Nasıl gidiyor partiniz?" diyerek konuyu değiştirdi.

"İyi gidiyor... Daha başındayız. Sabaha kadar eğleneceğiz..." diyerek gece boyunca yapacakları eğlenceleri hevesle Oğuz'a anlatmaya başladı.

Oğuz kulağına dayadığı telefondan Zeynep'in neşeli sesini gözlerini yumarak yüzünde naif bir tebessümle dinliyordu. Ah şimdi sevdiği yanında olsaydı da o minicik bedeni kollarının arasında sarıp sarmalasaydı. Daha yolun başındaydı. Ragıp Abi o gün yanına varmıştı ama henüz ciddi adımları atmamışlardı. Yarından itibaren onları da zorlu günler bekliyordu ve Oğuz şu an Zeynep'in neşeli sesini dinlerken bir an da olsa bütün o zorluklar gözünde ufalmış ve

değersizleşmişti.

Orada kendisini hevesle bekleyen bir kadın varken, sevdiği özlem dolu bir sesle konuşurken Oğuz'u hangi zorluk yıldırabilirdi ki? Zeynep şu anda kendisine ne denli bir güç aşıladığının farkında değildi ama o minicik kadın, koca Oğuz'un güç kaynağı olmuştu.

Dakikalar süren konuşma nihayet birbirlerine ettikleri fısıltılı aşk sözcükleriyle sona erdi. Zeynep boynu bükük telefonu kapatıp bir süre ayakta dikildi. Oğuz'a belli etmemek için neşeli çıkmasına çabaladığı ses nedeniyle gerilmişti. Kasılan omuzlarını gevşetmek ister gibi elini ensesine bastırıp boynunu sağa sola gerdi. Ağır bir hareketle topuklarının üzerinde dönerek bedenini geriye çevirdi ve Ayşe'yle göz göze geldi. Bir an iki kardeş anlayış dolu gözlerle birbirine baktı. Ayşe elindeki kadehi yanındaki sehpaya bırakıp şefkatli bir yüz ifadesiyle kollarını açtı. Zeynep elinde telefon sallanarak hızlı adımlarla ilerledi ve Ayşe'nin neredeyse kucağına otururak kollarını ablasının boynuna sardı.

"Çok korkuyorum abla. Ya ona bir şey olursa?"

Hissettiği telaş, panik ve endişe konuşurken sesinin titremesine neden olmuştu. Ayşe kardeşinin saçlarını okşarken yumuşak bir sesle teskin etmek ister gibi konuştu.

"Merak etme güzelim... Hiçbir şey olmayacak ona. Az daha dişini sık, sevdiğin yine yanında olacak."

Ellerini kardeşinin yanaklarına bastırıp yüzünü hafifçe geri çekti ve yüzleri arasında birkaç santim boşluk bırakarak Zeynep'in tam da gözlerinin içine baktı. Gözlerinden kardeşine güç aşılamak ister gibi kararlı bir ifadeyle bakarken sesinde yılmaz bir ton vardı.

"O dev Oğuz... Senin koca adamın... Ne yapar eder döner sana... Zilal Ana ne dedi? Bozduman erkekleri her zaman sevdiklerine geri dönerler."

Zeynep onaylayarak başını salladı. Yüzünde mahzun bir gülümseme oluştu.

"Evet. Dönerler... O da dönecek bana."

"Dönecek güzelim. Sadece birkaç hafta. Sonra bak gör, di-

binden ayrılmaz. Hatta seni yine deli etmeye devam eder."

Zeynep kıkırdarken gözünden akan yaşı hızla elinin tersiyle sildi. "Kesin deli eder."

Ayşe gülümseyerek başını salladı. Kardeşinin yanağından sevgiyle öptü.

"Hadi keyfini bozma... Eğlenceye daha yeni başladık."

Zeynep başını sallayarak Ayşe'nin kucağından kalktı ve tekrar önceki yerine geçti.

Gecenin geri kalanı bulabildikleri tüm abur cuburları tüketerek, içerek ve kurulan karaokede bağıra bağıra şarkı söyleyerek geçti. Aldıkları alkolle iyice çakır keyif olan kızlar ne derece gürültü yaptıklarından, dışarıdaki adamların şaşkın şaşkın birbirlerine bakıp aralarında yaptıkları komik espirilerden haberdar olmadılar.

***

Yaman, kulübe uğrayıp Yavuz ve Serhat'la bir saate yakın görüşme yaptıktan sonra Esat ve Halit'le buluşmak için hareketlendiğinde çalmıştı telefonu. Aracın arkasına geçip oturduğunda öndeki adamlar Halit'le konuşurken çalan telefonun ekranına baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırdı. Hiç beklemediği bir telefondu bu. Bir an açıp açmamak konusunda kararsız kaldı ve aklından nedensizce birçok mantıksız düşünce geçti ama merakına yenilip telefonu cevapladı.

Telefon görüşmesinin sonunda hâlâ nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde Alaz'la birlikte katılmak üzere Hasan Karakaya'nın akşam yemeği davetini kabul etmişti. İki gün sonrasına yapılan daveti Alaz'a nasıl söyleyeceğinin hesabını yapıyordu. Melis meselesi Alaz'ı geriyordu, haksız da sayılmazdı. Ancak Hasan Karakaya saygı duyduğu bir iş adamıydı ve kulüp baskınındaki sağduyulu ve anlayışlı tavrı reddetmesine engel olmuştu. Anlaşılan o ki adam gerçekten Yaman'la bir şekilde irtibatta olmak istiyordu. Yaman sıkıntılı bir tavırla kasılan omuzlarını gevşetmek ister gibi başını sağa sola yatırarak boynunu gerdi. Sağ dizi sürekli sallanır-

ken elini dizinin üzerine koyup bu sallantıyı durdurmaya çalıştı. Alaz'ın tepkisinden ürküyordu ve reddetmesi olasıydı. O zaman da adama ayıp olacaktı elbette. Keşke bir bahane uydurup başka zaman deyip o başka zamanı da sonsuzlukta yok edebilseydi.

Düşünmesi gereken başka dert yokmuş gibi kafasının içindeki karmakarışık düşüncelere bir de bunu ekledi. Yarın akşam Alaz'ın hışmından kurtulabilirse bu daveti de araya sıkıştırması gerekecekti. Yol boyu kafasının içinde onlarca düşünceyi bir sıraya koyup sürekli planlar yaptı. Esat ve Halit'le buluştuklarında onların da sabahki olayda kurtulan kızın arabasını hallettiklerini öğrendi. Kızı düşününce bir an yine yüzünü buruşturdu. Hiçbir günahı olmayan masum bir genç kız az daha canından olacaktı. Neyse ki Kürşat hızlı davranmıştı. Kıza bir şey olsaydı Alaz vicdan azabından uzun süre kendisine gelemezdi.

Alaz'ın çoğu kimsenin anlam veremediği bir adalet anlayışı vardı. Gözünü bile kırpmadan adam öldüren kız, kendi gözünde masum görünen kimsenin kılına bile zarar gelsin istemiyordu. En minik canlı dahi hiç yoktan zarar görse bunun üzüntüsünü uzun süre yaşıyordu. O kıza bir şey olsaydı Alaz'ın kendisini ne derece hırpalayacağını o kadar iyi biliyordu ki bunun olmadığına Yaman şükrediyordu.

Bozdumanların evine vardıklarında diğerlerinin onlardan önce geldiğini gördüler. Ekrem ve Kürşat salonda Ağrılı ve Fırat'la otururken Yaman içeri girdiğinde Zilal Ana ayağa kalkıp "Hadi bakalım, hepiniz toplandığınıza göre ben sizi bırakayım, erkek erkeğe sohbetinize devam edin. Kızları tembihledim, birazdan masayı hazırlayacaklar. Bir isteğiniz olursa seslenin halletsinler."

Fırat başını sallarken cevapladı annesini. "Sen git dinlen anacım, hallederiz biz."

Yaman salonun girişinde Zilal Ana'yla karşı karşıya gelince kendi omuzuna bile ulaşmayan kısa boylu kanının karşısında bedenini eğerek elini şefkatle kadının yanağına koyup şakağına yakın saçlarını öptü.

"İyi misin anacım?" derken sesindeki özlem ve sevgi yine her zamanki gibi diğerlerinin içini sızlatmıştı.

Zilal Ana berrak gözlerinde okunan sevgiyle gülümseyerek elini kaldırdı ve o da Yaman'ın yanağını okşadı.

"İyiyim kara koçum. İyiyim annecim. Sen nasılsın? Kuzum nasıl?"

"Yav ana hani kara koçun bendim!" diyen Esat'ın itiraz dolu kıskanç sesi, Yaman'ın cevap vermesine engel oldu. Esat söylenerek devam ediyordu. "Evlat edindin sanki... Kuzunu da daha iki gün önce gördün, her gün konuşuyorsun zaten. Beni sormuyorsun onları sorduğun kadar."

Yaman sıkıntıyla dişlerini sıkıp gözlerini yumarak sabır dilercesine çenesini yukarı kaldırdı. Esat'ı duymamış gibi davranmaya karar verdi ve aldırmayan bir tavırla, gülümseyen Zilal Ana'yı yanıtladı.

"İyiyim ben anacım. Kuzun da iyi. Şu an eminim daha iyidir kızlarla."

Zilal Ana gülümseyerek başını salladı. Kızların bir arada eğlenecek olmalarına sevinmişti, buna çok ihtiyaçları vardı ancak yine de kızların yokluğu evde düşündüğünden daha büyük bir boşluk yaratmıştı. Öyle alışmıştı ki ikisinin de varlığına ve enerjilerine, bu gece kendisini terk edilmiş gibi hissetmişti. Varlıkları için şükretti yine. Kızlar eve bambaşka bir hava katmışlardı. Özellikle Zeynep'in ana şefkatine muhtaç, sırnaşık tavırları Zilal Ana'nın tüm anaç duygularına ilaç gibi geliyor, bu anaçlığı besliyordu. Belli belirsiz dert yanar gibi konuşmaya başladığında sesindeki sevgisi sanki etrafında bir aura oluşturmuş gibiydi.

"Alışmışım buradaki varlıklarına. Bir yandan seviniyorum bütün kızlarım hep birlikte eğleniyorlar diye, diğer yandan özlüyorum, yoklukları zor geliyor."

Yaman anlayış dolu gözlerle ona bakarken başını hafifçe sağ omuzuna yatırıp eliyle kadının üst kolunu okşarcasına sıktı. Teselli etme çabasıyla yumuşak bir sesle karşılık verdi.

"Yarın burada olurlar, sen üzülme. Düşmezler senin yakandan."

Zilal Ana mutlu bir yüzle başını salladı, başını *"hadi sen de otur"* der gibi sallayarak elini belli belirsiz boşlukta salladı, arkasını dönüp salondan çıktı.

Zilal'in gözden kaybolmasının ardından Yaman'ın yüzündeki şefkatli ifade silindi ve ters ters Esat'a bakarak oturacağı yere doğru hareketlendi. Ağır hareketlerle Ağrılı'nın yanına, uzun kanepeye yerleşirken gözdağı verir gibi Esat'a bakmaya devam ederek, tehdit dolu bir tonla mırıldandı.

"Yarmanın boşluğunu dolduracağını sanıyorsan iki beden küçük gelirsin sen. Boşuna uğraşma."

Esat sıkıntıyla boynunu sağa sola büktü. Yaman'ın karşısında oturuyordu ve kesinlikle çekingen olmayan gözlerle karşılık verdi bakışlarına.

"Kimsenin yerini doldurmuyorum... Ama sen bizim yerimizi almaya çalışıyorsun gibi geliyor. Ağırdan gel."

Yaman gözlerini devirdi, söylenir gibi karşılık verirken Esat'ı kale almaz bir tavrı vardı.

"Arkadaş bir akıllı bana denk gelmez, sonra yine ben arıza oluyorum."

Ağrılı uzayıp gidecek gibi görünen çekişmeye azarlayan bir sesle son verdi. Ekrem başını sallayarak onu destekliyordu.

"Kimse kimsenin yerini almıyor. Herkesin yeri belli bizim gönlümüzde. Çocuk gibi çekişip durmayın." Gözlerini Fırat'a çevirdi. "Kerim'le Adil'i de çağır, gelsinler. Kapıları kapatın, şu işi konuşalım... Bu iş çok uzamaya başladı, ben uzayan işleri sevmem."

On dakika boyunca yalnızca Fırat'ın açtığı telefonda konuştuğu birkaç kelime dışında sessizlik içinde oturdular. Nihayet hepsi bir araya geldiğinde Ağrılı çenesini sallayarak Fırat'a işaret etti başlaması için. Fırat oturduğu yerde öne doğru hareketlendi ve dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini önünde birleştirdi. Aklından geçirdiği planı anlatmaya başlamadan önce bazı açıklamalar yapması gerektiğini düşünerek konuya girdi. Konuşurken gözleri en çok Ağrılı ve Ekrem'in üzerinde dursa da diğerleriyle de göz temasını kesmiyordu.

"Şimdi, bu şerefsizi ben avucuma aldım sayılır... Ama bana iyice güvenebilmesi ve istediklerimi yapabilmesi için önce yemlememiz gerekiyor. Bu herif kurt, onu biliyoruz. Şimdiye kadar kimse ona ulaşamadı. Aptal bir adam değil ama çok zeki olduğunu da düşünmüyorum. Kurnaz ama zeki değil... Bu herif kurbanlarının çoğunu uzaktan öldürüyor. Tek mermi işi bitirmesine yetiyor. Yaman'ı şimdiye kadar indiremedi çünkü nerede olduğunu bir türlü bilemedi. Bulsa bile Yaman'ın etrafında bunca adamla istediğini başarması imkansız. Yaralar belki ama istediği atışı yapamaz. Bu noktada, bu herifi bizim ele geçirebileceğimiz kapalı, ıssız bir yere çekmemiz gerek... Peki şu an bunu yapabilir miyiz?" Fırat sorduğu sorunun ardından tek tek yüzleri inceledi ve hepsinin de ağır ağır başlarını iki yana salladıklarını gördü. "...Yapamayız. Dediğim gibi aptal değil... Şu an gelmez... Ama ben istediğimde gelecek. Bu sabah kuzuya yaptığı saldırı başarısız oldu... Yarın Yaman'a yaptığı saldırı başarısız olacak. Bu herif delirecek mi?" Başını salladı kendinden emin bir tavırla. "Delirecek! Çünkü ben sürekli gazlıyorum onu." Derin bir nefes çekip sözlerine devam etti. "Yarınki saldırısı da başarısız olacak. Olması için tüm planın üzerinden geçeceğiz ve zamanlamada hiçbir aksaklık yaşamamamız gerekiyor. Bu çok önemli... Yarın saldırıdaki başarısızlığı onu sabırsızlandıracak ve aceleci bir adım atacak. İki gün boyunca ben mesajlarla onu besleyeceğim. Kafasındaki kurt onu delirtmeye başladığında son şans olacağını söyleyip kurduğumuz tuzağa çekeceğim. Gelecek... Mecbur gelecek çünkü üçüncü kez başarısız olursa itibarının da zedeleneceğini biliyor. Ben sıkıştırıyorum... Eminim diğer şerefsiz kimse onu tutan, o da sıkıştırıyordur. Kuzunun işini haftalardır bitiremedi. Bu durumda sinirlenecek, öfkelenecek, kendisini yetersiz hissedecek..." Çenesini kaldırarak başını salladı küstah bir ifadeyle. "Eh ben de sürekli beceriksizliği ve yavaşlığıyla ilgili zehrimi akıtıyorum ... Aldı gazı yani..."

Sözlerine birkaç saniye ara vererek sessizce tekrar tek tek yüzlere baktı. En son bakışlarını Ekrem'e dikti.

"Plan basit... Adamın bana güvenebilmesi için Yaman'ın ne zaman, nerede olacağını söylemem ve onun da bunu görmesi lazım. Ben onun Truva atıyım. İçerideki casusu... İşin bir an evvel bitmesini istiyorum, bunun için de tüm istihbaratı sağlıyorum ona. Benim onu yanıltmayacağımı bilecek, inanacak... İlk adım için mekan belli... Herkesin görevi belli... İşin içine polisi de katacağız ... Yarın Ayşe tüm programını boşalttı çünkü muhtemelen yarın akşamı karakolda geçireceğiz ama bunun bir önemi yok. Gece yarısı herkes çıkmış olacak ve Sansar da bir kez daha başarısızlığıyla baş başa kalacak."

"Risk ne?" dedi Ekrem dişlerini sıkarak. Fırat'ın sözleri akıcı, anlattıkları mantıklıydı ancak yüzündeki tedirginlik Ekrem'in gözünden kaçmamıştı. Bütün bunların içinde mutlaka gerçek bir risk vardı, onu bilmek istiyordu.

Fırat bir an gözlerini kaçırdı, yan gözle Yaman'a baktı. Yaman gözlerini yumup sanki onay verircesine usulca başını sallayınca başını kaldırıp açıklıkla bakan dürüst gözlerini Ekrem'e dikti.

"Zamanlamayı tutturamazsak Yaman'ı vurabilir."

Ekrem birkaç saniye Fırat'a dimdik bakarak hiç sesini çıkarmadı. Keskin bakışları neredeyse huzursuz hissetmesine neden olacak kadar uzun süre Fırat'ın üzerinde kaldı. Neden sonra gözlerini hafifçe çevirerek düşünceli donuk gözlerle Yaman'a baktı. O an gözlerinin içindeki oynaşmayı kimse fark edemedi. Endişe, kaybetme korkusu, hayata bağlanmasına neden olan yegane varlığa, oğluna duyduğu sevgi gözlerinin derinliklerinde iç içe geçen duygularıydı.

Bütün bunların yanı sıra tek dostu, kardeşi, can yoldaşı olan adamın emanet ettiği evladını düşündü. Her şey onun içindi... Her şey ona bırakılan emaneti korumak içindi... Nasıl ki bir zamanlar Tahir, onun evladını korumak için kendi evladını feda etmişti, şimdi sıra kendisindeydi. Risk olsa bile Yaman'ı o riskin içine atacaktı. Yoksa bir gün bu dünyadan göçüp gittiğinde, cehennem cennet olsa dahi bakamazdı Tahir'in gözlerinin içine.

Dudaklarını aralayıp derin bir nefesi ciğerlerine yolladıktan sonra kararlı, neredeyse emreden bir tonla keskin, sert bir sesle karşılık verdi.

"O zaman zamanlamayı tutturacaksınız! Herkes üstüne düşeni yapacak! Hata olmayacak!"

Fırat başını onaylayarak sallarken diğer gençler de kendilerine güvenli tavırlarla güvence vererek inançla başlarını salladılar.

"Şimdi bize planı anlat!" dedi Ekrem sert bir sesle.

Gözlerinin içinde seneler sonra ilk defa alevler yanıyordu... Fersiz, cansız bakan kara gözleri cehennemin en dibindeki alevlerden bile daha parlaktı şimdi.

***

Yaman sabaha karşı Kürşat ve Halit'le birlikte eve geldiğinde Nihat karşıladı kendilerini.

"Var mı ters bir durum?"

Yaman her ne kadar herhangi bir şey olmadığını bilse de sormaktan alıkoyamamıştı kendisini. Saat başı evdekilerle haberleşip, sık sık durum raporu almıştı. Alaz uzağında olduğu her saniye özellikle bu sabahtan sonra endişeden kurtulamıyordu.

"Ters durum derken bizim kulak sağlığımızı soruyorsan abi, onun dışında bir şey yok. Her şey sakin."

Yaman anlamayan bir yüzle Nihat'a bakarken Kürşat ve Halit de benzer ifadelerle ona döndüler.

"Kulağınıza ne oldu oğlum?" dedi Kürşat sanki Nihat saçmalıyormuş gibi gözlerini kısarak ona bakarken.

Nihat sanki bu anı beklemiş gibi süratle dert yanarcasına anlatmaya başladı.

"Abi müzik sesinden beynimiz uğuldadı. Hayır, tamam şarkı söylemek istiyorsunuz..." Cümlesini bir an kesip söylenircesine mırıldandı arada. "Sesleri de berbat... iyi olsa ona da eyvallah..." Sesini yükseltip tekrar dert yanmaya devam etti. "Ev bangır bangır yerinden sökülecek sandık. Kulakları-

mız sikildi... Valla beş sene müzik dinlemem artık. Müzikten soğudum şerefsizim."

"Ne anlatıyorsun oğlum sen?" dedi Yaman başını iki yana sallayarak.

"Abi, Ayşe Abla bi zamazingo almış, Bekir televizyona bağladı... Hani eline mikrofonu alıyorsun da sanki sahneye çıkmışsın gibi sen söylüyorsun ya şarkıyı. Heh işte ondan... Allah seni inandırsın hepsi dersin sanki assolist... Bağıra bağıra bahçeyi inlettiler." Aldığı hızla yüzünü buruşturarak devam etti. "Sesleri de bi berbat! Şarkıların hepsinin içine ettiler... Başımız şişti yeminle. Bu da kafa yani, karpuz değil."

Kürşat ve Halit aynı anda kahkahalarla gülmeye başlarken Yaman gevşemiş bir yüz ifadesiyle Nihat'a baktı. Sırıtmasına engel olamadan sordu.

"Hangisi daha kötüydü?"

Nedense Alaz'ın güzel söylüyor olabileceğini düşünmüştü.

"Valla abi, al birini vur ötekine... Hepsi berbattı... Bir tek şu yeni kızınki fena değildi ona da çok fırsat vermediler ki... Hepsinde de mikrofon hastalığı varmış meğer."

"Vay çitlembiğe bak sen!" dedi Kürşat duyduklarından mutlu olmuş bir yüzle. Halit ona bön bön bakarken "ne var?" der gibi çenesini salladı diklenerek. Halit oralı olmadan başını salladı, elini boşlukta salladı. "Ben gidiyorum yatmaya." Arkasını dönüp bahçenin içine yöneldi.

Yaman'ın sırıtması yüzünde büyüdü. "Alaz o kadar mı berbattı lan?" diye sordu eve doğru hareketlenerek.

"Valla hepsi birbirinden berbattı. O aleti bir an evvel yok etmemiz lazım. Tekrar aynı şeyi yapmaya kalkarlarsa bahçede adam bulamayız hepsi kaçar, uyarmış olayım ben."

Yaman kıkırtısına engel olamadı. Yan gözle Kürşat'a baktı.

"Oğlum sakın yok etmeyin he. Bir daha böyle bir şey yaparlarsa kaydedin hemen. Nasıl kaçırdım ben bunu ya?" dedi hayıflanarak.

Evden içeri girip salona yöneldiklerinde gördükleri manzara duraksamalarına neden oldu. Kızların hepsi koltuklara yayılmış kendi aralarında konuşurken kıkırdıyorlardı. Hep-

sinin de epey içtiği ve kafaları bulduğu konuşmalarındaki zorluktan anlaşılıyordu. Hiçbiri birbirini dinlemiyor hepsi bir ağızdan diğerine bir şey anlatıyordu. Ancak bu karmaşada bile sanki karşılıklı düzgün bir konuşma yapıyorlarmış gibiydi sohbetleri.

"İşte ben sonra dedim ki hodri meydan! Sonra da..." diyen Zeynep'e aynı anda Nil eşlik ediyordu.

"O hayvandan bozma yaratık böyle bir asıldı koluma..." diyen Nil bir eliyle diğer kolunu tutmuş çekiştirirken anlattığı şeyi göstermeye çalışıyordu.

"Benim araba gitti iyi mi?" dedi Defne dili dolanarak üzgün gözlerle diğerlerine bakarak. Aynı anda Alaz araya girdi. "Eee yetti canıma ama! Araba da araba... Üstelik kırmızıydı... Bence havaya uçsa daha iyi olurdu. Kızım sen siyah al... Siyah..." dedi dili dolanarak. Başını zorlukla yasladığı koltuğun arkalığından kaldırmaya çalıştı. Elini havada salladı. "Hem siyahın bir asaleti var. Kırmızı ne ya?" Yüzünü buruşturdu tiksinir gibi.

"Ben kırmızı seviyorum, tamam mı?"

"Ben sevmiyorum!"

"Ama ben seviyorum... Üstelik araba benim arabam!"

Alaz çenesini kaldırdı cıklayarak. "Senin araba gitti valla. Bence yenisini siyah alalım."

Defne bir çığlık atarak yerinde doğruldu. "Siyah mı? Hayatta olmaz!" Yüzünü Ayşe'ye çevirdi. "Ayşe Abla... Söyle şuna! Yemin ediyorum siyah olursa arabam, üstüne benzin döker yakarım!"

Ayşe, sakinleştirmek ister gibi elini kaldırdı. Dili dolanarak karşılık vermeye çalıştı. "Ben Fırat'ı çok seviyorum biliyor musun? Adam gibi adam o! "

Defne bir an kafası karışmış gibi Ayşe'ye baktı. Alaz kıkırdayarak araya girdi.

"Dökelim... Yakalım... Hatta havaya uçuralım. Ha tır ha senin araba... Ne cümbüş olur ama!"

Ayşe kıkırdayarak elini dudaklarına götürdü. "Şşştt. Aramızda!" dedi göz kırparak.

Zeynep kahkahayı bastı aynı anda. "Hee havaya uçuralım! Oğuz'um da olsun bu sefer. Çok üzülmüş diğerlerini kaçırınca. Oğuz'um üzülmesin! Ona tırlar feda olsun." Birden çığlık atarak Defne'ye döndü. "Defneee... Senin arabadan feda olsun koca adamıma!"

Defne dehşetle açılmış gözlerle onlara baktı bir an. Zorlukla yerinde doğruldu. İşaret parmağını tehdit eder gibi sallayıp güçlükle ayakta dururken dili dolanarak bağırmaya başladı.

"Uzak durun arabamdan! Kevgire çevirdiniz be! Kırmızı istiyorum ben! Üstelik dünya kadar da kredi ödüyorum. Az saygılı olun!"

"Kredi önemli bir mesele tabii." diyen Ayşe ciddiyetle başını salladı. Diğer kızlara bakıp parmağıyla ayakta sallanan Defne'yi gösterdi. "Kız kredi ödüyor. Saygılı olun! Haklı!"

Alaz yerinden fırladı. Elini yumruk yapıp havaya kaldırırken oturduğu koltuğun üzerinde zafer kazanmış bir savaşçı gibi dik durmaya çalıştı. "Defne... Siyah olsun, söz, kredisini ben ödeyeceğim!"

"Ben de!" dedi Nil neye katıldığını bilmeden. Ardından Zeynep bağırdı "Ben de!" diyerek. Ayşe şaşkın şaşkın onlara baktı, gaza gelmiş gibi o da bağırdı. "Ben de!"

"Hepimiz Defne'yiz!" diye bağırdı Alaz, savaş meydanında nara atan asker gibi "Hepimiz kredi ödeyeceğiz!"

"Abiii. Bunlar ne içtiyse ben de aynısından istiyorum." dedi Kürşat mırıldanarak.

Yaman dayanamayarak kıkırdamaya başladı. Birkaç saniye sonra Kürşat ona eşlik etti. İkisi de salon kapısının iki yanına omuzlarını yaslayıp kollarını göğüslerinde kavuşturdular. Yaman omuzları sarsılırken alçak sesle konuştu.

"Oğlum böyle saçma manzarayı bir daha hayatta bulamazsın. Sesini çıkarma. Daha ne kadar saçmalayacaklar merak ediyorum."

"Siz sarhoş olunca hiç saçmalamıyorsunuz tabii!" diyen iğneleyici ses arkalarından gelince ikisi de aynı anda kafalarını çevirdiler.

Halime elindeki tepsinin içine dizdiği kahvelerle karşılarında dikiliyordu. Başıyla ikisine de yol verin der gibi çıkışan bir hareket yaparken ayıplayan gözlerle bakıyordu. Yaman elindeki tepsiye bakışları ilişince neredeyse yalvarır gibi konuşarak öne atıldı.

"Halime Abla. Ne olur şimdi içirme kahveyi. Ayılırlar. Biraz daha izleyelim sonra verirsin."

"Aaa kızlar sizin eğlenceniz mi canım? Ne güzel eğlendiler... Şimdi de kahvelerini içip yatmaya gidecekler. Çekilin yolumdan!"

Kürşat önüne geçip neredeyse fısıltıyla konuştu.

"Halime Abla. On beş dakika daha ya... Valla böyle bir şey bir daha denk gelmez."

Halime sert sert ikisine de baktı. "Çekil Kürşat! Ben biliyorum sizin ne yapmaya çalıştığınızı. Üç sene bunu dilinize dolar alay edersiniz siz kızlarla! Kızları sizin ağzınıza sakız etmem ben! Çıkın dışarı bakayım."

Halime kendinden emin öne adımlayınca mecburen yol vermek zorunda kaldılar. İki adım atan Halime aniden durup başını çevirdi.

"Durun... Gitmeyin... Bekleyin az... Kahvelerini içsinler sonra hepsini taşımama yardım edersiniz. Adım atacak halleri yok. Merdivenleri hiç çıkamazlar, Allah muhafaza yuvarlanırlar, gece gece iş açmayalım başımıza."

Yaman ve Kürşat küskün yüzler ve hayal kırıklığına uğramış yerde sürüklenen adımlarla Halime'nin peşine takılıp salona girdiklerinde, kızların hepsi yorgun halde tekrar oturdukları yere yığılmışlardı.

15. BÖLÜM

Yaman göğsünün üzerindeki ağırlığın verdiği huzurla gözlerini açtığında odanın içi perdelerin arasından içeri sızan ışık nedeniyle yarı aydınlıktı. Boylu boyunca göğsünün üzerinde yatan Alaz, hâlâ derin bir uykudaydı. Aldığı ağır soluklarla bedeni belli belirsiz inip kalkarken, boyun çukuruna kapanmış yüzü bu solukların sıcağını tenine üflüyordu. Avucu yine Yaman'ın yanağına kapanmıştı. Sanki avucunun içinde Yaman'ın tenini hissetmese kaybolacak gibiydi.

Yaman her ne kadar üzerinde uyuyan bedenin baskısıyla uyuşan kaslarını açmak için kımıldamak istese de hareket etmedi. Sol elini kaldırıp Alaz'ın beline koydu. Diğer eli yavaşça uzanıp Alaz'ın yatağa düşmüş elini kavradı. Küçük bir çocuk gibi tamamen üzerine serilmiş, bir bacağını bacaklarının arasına sokmuş, sanki korunurcasına Yaman'a sığınmıştı.

Yaman gözlerini yavaşça geriye kapayıp günün ilk şükrünü etti. Eli yavaşça yukarı doğru hareket ederek Alaz'ın sırtına yayılmış saçlarını okşadı. Boynunda onun ılık nefeslerini hissettikçe kalbi patlayacak gibi atıyordu. Üzerindeki bu varlık için ne kadar dua etse, ne kadar şükretse azdı. Sanki bu dünyadaki var oluş nedeni yalnızca oydu. Ağır ağır aldığı nefes Alaz'ın hafif nefesleriyle senkronize haldeydi. Aldığı her nefes onun içindi zaten.

On dakika boyunca hareketsizce yatarak düşüncelerinin içinde boğuldu. Geçmişi, bugünü ve henüz bilmediği yarını düşündü. Geçmiş, birçok anıyla kalbinde acılar bırakmıştı. Çoğu zaman başa çıkamadığı acılar... Kabullenmeye çalış-

sa da çokça suçluluk duygusu içinde kıvrandığı zamanlar... Kayıpların neden olduğu kahredici günler, aylar, yıllar... Bugün onca acıyı katlanır kılan, her geçen gün çok daha fazla güçlenmesine neden olan, benliğini, ruhunu adadığı tek varlığı yanındaydı. O yanında olduğu sürece hiçbir zorluk gözünde büyümüyordu. Her şeyle başa çıkabilecek güçteydi. Her şeyi yok edebilecek, imkansızı imkanlı hale getirebilecek azimdeydi. Çünkü O yanındaydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu... Sağlam ve doğru adımlar attığı sürece yarın da yanında olacaktı. Dünyadaki hiçbir güç onu Yaman'dan alamazdı.

Alaz burnunun içinde hissettiği kaşıntıyla yüzünü Yaman'ın boynuna bastırıp burnunu genç adamın tenine sürterek başını hafifçe oynattı. Bu minik eylem sanki ani bir devinime yol açmış, beyninin içinde yer yerinden oynamış gibi hissetti. Kafasının içinde yaşanan depremin sancısıyla inledi.

"O kadar içmeseydin diyeceğim ama..." diye kulağının yanında mırıldanan sesle birlikte uykunun kollarından sıyrılmış oldu. Nerede olduğunu anlaması birkaç saniyeyi geçmedi. Başka bir yerde olması olası değildi zaten. Yüzünü yeniden Yaman'ın boynuna gömerken itiraz dolu bir inleme çıktı tekrar dudaklarından.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum." diye mırıldandı ses sıkıntıyla. "Böyle acı çekeceğini bile bile neden o kadar içiyorsun anlamıyorum." Sitemle birlikte çıkışan bir tını vardı seste.

"Çok eğlendik ama... Değerdi," diye zorlukla mırıldanarak karşılık verdi. Konuşurken dudakları Yaman'ın boynundaki ince deriyle temas ediyordu.

Yaman bu temasla ciğerlerine haz dolu, derin bir nefes çekti. Elini Alaz'ın saçlarına kaldırdı tekrar ve avucunun içine gür saçları dolayarak ensesine bastırdı.

Başını hafifçe yana çevirip dudaklarını Alaz'ın şakağına bastırdı.

"Zaten eğlendiğini bildiğim için daha fazla üstüne gelmiyorum."

"Allah razı olsun." diye mırıldandı alayla. Dudaklarının kıvrılmasına neden olan gülümseme Yaman'ın boynunda yeni bir temasa neden oldu. İnleyerek kıpırdandı.

"Çok yumuşaksın." diye mırıldandı Alaz. Gözlerini hâlâ açmamıştı ve beyni uykunun kollarından çıktığından beri yattığı yerin konforunun tadını çıkarıyordu. Avucunu Yaman'ın boynuna kaydırdı, ensesine doğru parmaklarını uzattı, başını hafifçe yana çevirdi ve dudaklarını genç adamın boynuna bastırdı.

"Günaydın huysuz prens," dedi mırıltıyla, gözlerini açmadan.

Yaman elinde olmadan gülümsedi. Kollarını kaldırarak Alaz'ın bedenini çevreledi ve kollarının arasındaki kızı içinde patlayan bir mutlulukla sıktı.

"Sana da günaydın sahnelerin yeni keşfi."

Alaz kıkırdadı. "Ne kadar saçmaladık?"

"Keşke daha erken gelseydim. Çok bir şey yakalayamadım. Ama Nihat'ın dediğine göre bir sonraki için adamlar şimdiden istifa dilekçelerini hazırlamışlar."

Alaz yeni bir kıkırtıyla üzerinde sarsılırken gözlerini yumarak ona eşlik etti. Nihayet Alaz gözlerini açarak başını kaldırdı. Mahmur gözlerinin içi ışıltıyla parlıyordu. Yüzünde güneşi bile kıskandıracak parlaklıkta bir gülümseme vardı. Çocuk gibi sevimli bir yüzle ona baktı.

"Valla en kötüsü ben değildim. Zeynep Abla o konuda kimseye birinciliği kaptırmaz."

Yaman kaşlarını kaldırdı, alaycı bakan kara gözlerini ona dikti.

"Sen sabahları niye bu kadar çok güzel oluyorsun?" dedi ansızın.

Alaz gülümsedi. Çenesini Yaman'ın göğsüne dayadı. Henüz uykudan tam açılamamış ancak dupduru gözlerle Yaman'a baktı.

"Çünkü sen varsın!"

Birkaç saniye yoğun bakışlarla birbirlerini süzdüler. Yaman aniden dönerek Alaz'ı kendisiyle birlikte çevirdi ve

altına aldı. Alaz neşeli bir kıkırtı çıkardı. Elleri Yaman'ın avuçlarına hapsoldu ve başının iki yanına, yatağa bastırıldı. Üzerlerindeki ince yorgan bacaklarının arasına sıkışmıştı. Yaman bedenini ona doğru bastırdı. Yavaşça başını eğip dudaklarını dudaklarına sürttü.

"Benim her şeyim sensin, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı.

Alaz başını belli belirsiz salladı. Bir an bile kırpmadığı gözleri Yaman'ın kavrulan bakışlarına kenetlenmişti. Tıpkı genç adamın yaptığı gibi dudaklarını onun dudaklarına sürttü.

"Sen de benim her şeyimsin."

"Şu an sana karışmayı öyle çok istiyorum ki..."

Acı çekiyormuş gibi inlercesine mırıldanırken kendisini Alaz'a bastırmıştı. Dudakları Alaz'ın yüzünde hafif dokunuşlarla gezinirken konuşmaya devam etti.

"Ama hak ettiğin gibi olsun istiyorum. Hemen değil... Çabucak değil... Alelacele değil. Tadına doyarak olsun istiyorum..." Dudakları Alaz'ın yanağından boynuna kaydı. Usul usul öperken öptüğü yerlere burnunu sürtüyor kokusunu içine çekiyordu. "Sen benim günlerce sana tapınmamı hak edecek kadar değerlisin... Öyle birkaç dakikayla doyamam ki." Dudakları kulağının altına yumuşak bir öpücük bırakıp tekrar boynuna kaydı. Alaz gözlerini kapayıp başını geriye atmış boynunu tamamen onun dudaklarına açmıştı. Tenine çarpan temaslar, kulağına çarpan kelimeler kalbinde delice çırpınışlara neden oluyordu. Kalbi göğüs kafesinden dışarı fırlayacakmış gibi atarken kendisini bütünüyle Yaman'ın dudaklarına ve sesine teslim etti.

"Sen öyle değerlisin ki benim için..." diye mırıldandı Yaman. Başını boynundan aşağı indirip dudaklarını iki göğsünün arasındaki boşluğa bastırdı. "Sana adanan her saniye bunu hak etmeli... Seni hak etmeliyim ben... Öyle çabucak değil... Tüm zerren benle dolmalı... Tüm zerrem senle dolmalı..."

Yaman'ın fısıltısındaki titreşimler bedenindeki her hücreyi ateşe veriyordu. Teninde gezinen dudaklar geçtikleri her yeri dağlıyor, teninin altında dolaşan damarlardaki kanı ha-

rekete geçiriyor, bedenini alev alev yakıyordu.

"Yaman," diye inledi gözleri kapalı halde. Sesinde hem haz hem acı yüklüydü. Hem devamını bekleyen bir hazza hem de bunun olmayacağını bilmenin acısına boğulmuştu.

Yaman, dudaklarını bastırdığı tenden kaldırıp bedenini yukarı çekti ve dudaklarını Alaz'ın dudaklarının üstüne kapadı. Dolgun dudakları ağzının içine alıp emmeye başladığı anda karşılık almıştı. Alaz ellerini avuçlarından kurtararak kaldırdı. Bir avucu Yaman'ın ensesine kapanırken diğerini yanağına bastırdı.

Sert, talepkâr ve çaresiz dudaklar açlıkla Alaz'ın dudaklarını kavramıştı. Dilini ağzından içeri soktuğunda Alaz'ın gırtlağından çaresiz bir inilti koptu. Birbirlerine duydukları açlıkla aceleci ve sertti öpüşleri. Dişleri birbirine vurdu. Yaman kendisini öne bastırırken bu kez onun gırtlağından hayvansı bir inilti döküldü. Sanki çaresiz, yalvarır gibiydi iniltisi. Dakikalar süren öpüşme nihayet yavaşladı ve Yaman isteksizce dudaklarını geri çekti. Başını kaldırmadan dudaklarını kızın boynuna gömdü. Derin derin soluk alırken boğuk bir tonla inler gibi fısıldadı.

"Öyle çaresizim ki sensiz... Öyle muhtacım ki sana..."

Alaz kollarını onun bedenine sardı. Dudaklarını Yaman'ın başına bastırdı.

"Seni çok seviyorum."

Yaman coşku dolu bir soluk çekti ciğerlerine.

"Benim seni sevdiğim kadar değil bebeğim."

Alaz duyduklarıyla kaşlarını çattı. Başını hafifçe geri çekip ters ters hâlâ yüzü boynuna gömülü olan kafaya baktı.

"Kim diyor onu? Nasıl ölçtün?"

Yaman başını hafifçe kaldırdı, Alaz'la göz göze geldi. Kendinden emin gülümseyerek cevap verirken emin olduğu bir edayla omuz silkti.

"Ben diyorum... Ölçüsü belli. Benim ömrüm seni sevmekle geçti. Sen daha birkaç aydır seviyorsun beni."

Alaz gözlerini kıstı. Huysuzca kıpırdanıp Yaman'ı üzerinden atmaya çalıştı. Öfkeli bir tavırla karşılık verdi.

"Ölçüye bak! Bunun zamanla alakası yok! Bunun bu anla, şimdiyle, ne hissettiğimizle alakası var!"

"Tamam işte. Bir ömür boyunca süren sevgi yoğunluğunu düşünürsek, şu anda ben daha çok seviyorum."

"Kalk üstümden!" diye hırladı Alaz. "Sabah sabah sinirimi tepeme çıkarma benim! Sen benden daha fazla sevemezsin! İkimiz de aynı sevebiliriz!"

"Kim demiş onu?" dedi alayla. Alaz'ın tüm çabalarına rağmen onu bir milim oynamamıştı yerinden.

"Ben dedim! Ben dedim efendim!" dedi Alaz sinirle hırlamaya devam ederken "Kalk üstümden!" Yaman'ı hırsla üzerinden atmaya çalışırken sinirle söylendi. "O daha çok seviyormuş! Neymiş o yıllardır seviyormuş ben birkaç aydır seviyormuşum! Lafa bak! Mantığa bak!"

Yaman onun sonuçsuz çırpınmalarını izlerken sırıtmaya başlamıştı.

"Sinirlenince de çok güzel oluyorsun. Hele sabahları sinirlenince daha güzel oluyorsun."

Alaz aniden durarak öldürücü bakışlarını ona kilitledi.

"Şu an çok sinirliyim, oynama benimle!"

Yaman dudaklarına sertçe gürültülü bir öpücük bıraktı.

"Gece ayaklarını buz gibi bulduğumda da ben sinirliydim ama sen dalga geçiyordun."

Alaz'ın hayretten ağzı bir karış açık kaldı. Donmuş gibi Yaman'a baktı birkaç saniye. Neden sonra kendine gelmiş gibi açık kalan ağzını kapatırken şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerini Yaman'a dikerek konuştu.

"Sen sahiden ruh hastasısın!" O an dediğine kesinlikle inanıyordu. Böyle bir karşılık ancak böyle birinden gelirdi.

Gece Halime'nin yaptığı kahveleri içerken Yaman yanına oturmuş ve çıplak ayaklarına elini uzatıp hissettiği soğuklukla küçük çaplı olay çıkarmıştı. Yine! Neden ayakları soğuktu? Neden kendisine dikkat etmiyordu? Buz gibi olmuş ayakları yüzünden hasta olursa ne olacaktı? Alaz'ın dalga geçerek verdiği cevapla çıldırmıştı.

"Pijama partisi yapıyoruz burada. Stilettolarımızı yukar-

da bıraktık." diye karşılık veren Alaz'a gözlerinden ateş saçarak, "Siktiğimin pijamalarıyla çorap giyince parti mi bozuluyor?" demişti.

"Çorap!" Sarhoş Alaz kıkırdarken dudaklarını büzerek konuşmuş, neredeyse Yaman'ın ağzına ayaklarını sokacakmış gibi yukarı kaldırarak devam etmişti.

"Ama o zaman oje süremezdik ki. Bak!" deyip ayağını genç adamın burnunun dibine dayamıştı. "Nil sürdü ojelerimi. Çorap giysek süremezdik ki. Hiç anlamıyorsun kadın işlerinden."

Takdir bekleyen gözlerini Ayşe'ye çevirmiş, "Nasıl? Kadın gibi davrandım şimdi değil mi Ayşe Abla?" deyip sarhoş Ayşe'den takdir dolu onayı alınca tekrar Yaman'a dönmüştü. "Ayşe Abla oldun sen, dedi." Dik tutmakta zorlandığı başını kontrolsüzce yukarı aşağı sallarken ayağını Yaman'ın karnına dayayıp dürtmüştü.

"Isıt ayaklarımı!"

Yaman istemsizce ellerini kaldırıp soğuk ayaklarını sıcak avuçlarının içine alınca, Alaz sırıtarak hava atarcasına diğer kızlara dönmüştü.

"Çok tatlı değil mi? Her dediğimi yapıyor. Arıza falan ama... O kadarı kadı kızında da olur."

Yaman gözlerini kısarak ona bakarken kızlar hep birlikte kıkırdıyordu. Aniden ayağa kalkıp Alaz'ı kucağına almış sinirle Kürşat'a dönmüştü.

"Halime Abla'ya yardım et, bu sarhoşların hepsi zıbarıp yatsın!"

Başını göğsüne yaslamış olan Alaz, gözleri kapanırken elini zorlukla kaldırmıştı.

"Yavaş sür Yaman. Midem bulanıyor..."

Yaman söylenirken gözlerini devirmişti. "Bir daha içmene izin vereni..."

Cümlesinin bitmesine izin vermeden atılan kız, "Sevsinler!" deyip kahkahayı basmıştı.

***

Halime'nin hazırladığı kahvaltı masasının etrafında, kızların hepsinin yüzündeki kan çekilmişçesine beyaz, acı çekiyormuş gibi hepsinin yüzünde ekşimiş bir ifade vardı. Halime her birinin önüne birer bardak portakal suyu koyarken birer de hap bırakıyordu. Bir yandan söylenmekten de geri durmuyordu.

"O kadar içmeyin dedim ama dinlemediniz... Tatlı tatlı yemenin böyle acı acı çıkarması olur işte... Hadi için şu hapları da başınızın ağrısı geçer birazdan. Kahvaltınızı da yaptıktan sonra daha iyi olursunuz."

Ayşe önündeki hapa uzanıp zorlukla ağzına götürürken kısık tonla karşılık verdi.

"Halime Abla çok yüksek sesle konuşma. Başım kaldırmıyor..." Elini şakağına bastırırken yüzünü buruşturdu. Hapı ağzına atıp bardağa uzandı.

Kaşları çatık Yaman sinirli bir tavırla hazırladığı dilimi Alaz'ın önüne koydu. Gözleriyle yemesini işaret ederken Ayşe'ye karşılık verdi.

"O kadar içecek ne vardı ki Ayşe Abla? Eve bir kasa içki gönderdik diye hepsini illa bitireceksiniz dememiştik. Bak, Alaz'ın da başı ağrıyor. Ne olacak şimdi?"

Ayşe hayretle Yaman'a baktı. Zeynep, Ayşe'den önce davrandı.

"Yaman! Delirtme beni! Hepimizin başı ağrıyor!"

"Ama Alaz'ın daha çok ağrıdığına eminim ben. Neden izin verdiniz o kadar içmesine?"

Alaz gözlerini devirdi. Dişlerini sıktı. Kendine hakim olamadan atılıp kolunu çimdikledi. Yaman yerinden sıçrarken şaşkın şaşkın Alaz'a bakıyor, o ise sinirle kelimeleri sıralıyordu.

"Ne dedim ben sana? Bana porselen bebek muamelesi yapma! Ağrırsa ağrısın başım! Onların da ağrıyor! Dır dır etme!"

"Ederim! Yüzüne bak. Bembeyaz. "

"Benim tenim zaten beyaz!"

"Biliyorum. Ama şimdi daha beyaz. Kanın çekilmiş gibi." Birden başını indirip masadaki yiyeceklere araştırırcasına baktı, aradığını bulamamanın telaşıyla seslendi.

"Halime Abla! Pekmez yok. Niye yok? Pekmez de getir."

"Ben pekmez yemeyeceğim!" dedi Alaz inatçı bakışlarını ona dikerek.

Yaman aniden gülümsedi. Taktik değiştirmeye karar vererek sakin bir sesle karşılık verdi. Adeta karşısında bir çocuk vardı ve sevimli tavırlarla onu ikna etmeye çalışıyordu.

"Sadece iki kaşık bebeğim."

Alaz kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. Yaman gözlerinin içinde şeytani ışıltılarla birkaç saniye ona baktı.

"Sen istesen ben yerdim... Demek ki ben daha çok..."

Cümlesini bitirmesine izin vermeyen Alaz, gözlerini yumup durdurmak istercesine sinirle elini kaldırdı.

"Tamam. Yiyeceğim... Ama yalnızca iki kaşık!"

"Söz." dedi Yaman gülümseyerek.

Defne dirseğini masaya dayamış ağrıyan başını avucuna yaslayarak konuşmaları dinliyordu. İçtiği hap birazdan etkisini gösterdiğinde daha iyi olacağına inanıyordu. Daha önce hiç bu kadar çok içmemişti ve gece onun için hazırlanan odaya onu Kürşat taşımak zorunda kalmıştı. Hissettiği utanç yüzünden hâlâ başını kaldırıp Kürşat'a bakmamıştı. Başkalarının dediği gibi her şeyi unutacak kadar sarhoş olmamıştı ama ayaklarının üzerinde de duramamıştı.

Zaten şu hiçbir şey hatırlamıyorum sarhoşluğu nasıl oluyordu onu da merak ediyordu. Özellikle bu sabah onu yaşamak isterdi. Hiçbir şey hatırlamasa şu anda bu kadar da utanç hissetmezdi. Boş tabağının içine peynir sürülmüş dilim bırakılınca başını hafifçe kaldırıp Kürşat'a kaçamak bir bakış attı istemeden. Şaşırarak önce dilime sonra Kürşat'a baktı. Kürşat kaşlarını kaldırarak çenesiyle tabağı işaret etti.

"Ye!"

Kahvaltı bir süre boyunca kızların homurtusu, Yaman'ın tersliği, Kürşat ve Halit'in alaylarıyla devam etti. Sabah adamlardan geceki şamatayı dinlemiş, senelerce dillerine do-

layabilecekleri anları kaçırdıkları için hayıflanmışlardı. Nihayet kahvaltı sonuna doğru kızlar daha iyi hisseder olmuşlardı. Halime hepsinin önüne kahveleri bıraktığında yüzlerinde aynı ifade vardı. Minnet...

"Serhat'la konuştum Nil... Eve kendisi geçmesin ben gelir alırım, dedi. Seni aramış ama ulaşamamış." dedi Kürşat.

"Telefonun şarjı bitti sanırım. Gece aklıma gelmedi. Gelmesi isabet olmuş... Neyse ki bugün için izin almıştım. Bu kafayla hiç işe de gidemem."

Kızlar gülerken Defne araya girdi. Kime bakacağını kime soracağını bilememiş gibi bakışları neredeyse hepsinin üzerinde dolandı.

"Şey... Benim arabam ne zaman gelir acaba? Ben de evime gideyim bugün? Okula da haber vermem lazım."

Ayşe umursamaz bir edayla elini havada salladı.

"Ben senin okulu arayıp haber verdim. Birkaç gün raporlu olacağını söyledim. Rapor işini Zeynep halledecek merak etme."

Zeynep onaylayarak başını sallarken kahvesini içiyordu.

"Okula haber mi verdiniz? Ama hangi okulda olduğumu nasıl biliyorsunuz ki?" dedi şaşkınlıkla.

Ayşe zor bir iş değil, der gibi umursamazca çenesini salladı.

"Geldi mi Defne'nin arabası?" diye sordu Alaz, başını Kürşat'a doğru eğerek.

Kürşat çayını içerken başını salladı. Defne hevesle kıpırdanarak ona baktı ancak sonraki duyduğu sözlerle kalakaldı.

"Geldi de ben geri yolladım. Birkaç gün sonra gelecek. Esat'la konuştum, kaportayı elden geçirecekler. Sağlam değil o araba. "

"Zırhlayacaklar mı?" diye sordu Alaz merakla. Bir yandan kahvesini içiyor bir yandan sıradan bir şekilde sohbet ediyordu. Kürşat başını onaylar bir şekilde sallarken Yaman, Alaz'ın ağzına üzerine bal sürdüğü minik bir lokmayı tıkarken girdi sohbete.

"İyi yapmışsın. Bak dün aklımıza gelmedi. Neyse Esat halleder o işi. Birkaç gün sonra tank gibi olur o araba."

Alaz ağzındaki lokmayı çiğnerken, "Keşke rengini de değişselerdi." diye mızıklanır gibi mırıldandı.

"Araba Çitlembik'in. O rengini seviyorsa kusura bakma öyle kalacak." dedi Kürşat neredeyse kestirip atarcasına.

Alaz burun kıvırdı. Yaman'ın o sırada ağzına dayadığı lokmayı almak için otomatik bir hareketle ağzını açtı. Ansızın yeni fark etmiş gibi sitemle Yaman'a döndü.

"Ama söz vermiştin! O kadar pekmez yedim hâlâ tıkıyorsun ağzıma. Daha istemiyorum."

Yaman teslim olmuş gibi ellerini yukarı kaldırdı. Fark ettirmeden zaten birçok lokma sokmuştu ağzına. İçinden buna da şükür derken kabullenerek başını salladı.

"Tamam. Daha yok. Hadi iç kahveni."

Alaz ters ters ona bakarken kahvesine uzandı. Defne o sırada isyan dolu bir tonla atılmıştı.

"Ya sizin hepinizin kafadan zorunuz mu var? Benim arabam söz konusu burada. Ben sizden böyle bir şey istemedim ki!"

Dakikalardır süren konuşma dilinin tutulmasına neden olmuştu. Sanki sıradan bir konudan söz ediyorlarmış gibi rahat bir edayla sohbet etmelerini hayretle dinlemiş, araya nasıl gireceğine karar verememişti. Onun arabası ona sorulmadan zırhlanıyordu. Bu nasıl bir kafa, nasıl bir düşünce tarzıydı? Kürşat yanında kız sanki hayretten donmamış gibi daha evvelki rahat ses tonuyla açıklama yaptı.

"Olmaz o araba öyle. Kaporta sağlam değil. Biraz daha güçlendirecekler. Trafikte biri gelip çarpsa Allah muhafaza içinden çıkamazsın." Yüzünü buruşturarak küçümseyen bir edayla devam etti sözlerine "Sanki alüminyumdan yapmışlar. Malzemeden çalıyor şerefsizler. Bir tekme atsan içeri göçüyor kaportası... Olmaz öyle."

"Ya niye tekme atayım arabama?"

"Sen atma zaten. Ayağını falan kıracaksın bu sefer de onla uğraş. Başkası tekme atsa diyorum. Mesela ben bir tekme atsam kapısı içeri girer."

"Sen niye tekme atıyorsun be? Manyak mısın?"

Kürşat gözlerini devirdi. Söylenerek mırıldandı.

"Hadi bakalım... Yine başladık manyak olayına..." Başını Defne'ye eğdi, sakin çıkmasına çabaladığı belli bir sesle karşılık verdi. "Bak Çitlembik... Sabrediyorum, sabrediyorum... Ama bana bir daha manyak dersen..."

Defne sinirle başını iki yana salladı. "Ne olacak dersem? Diyorum işte! Manyaksın! Manyak olmasan hiç tanımadığın birinin arabasını niye zırhlandırasın ki?"

Kürşat başını Yaman'a çevirip "Duyuyorsun değil mi abi?" dedi. Haklılığını desteklemesini istediği belliydi. Tam Yaman ağzını açıp Kürşat'a istediği desteği verecekken Ayşe'nin sert otoriter sesi birkaç saniye süren sessizliği böldü.

"Yeter artık!" Bir elini masaya vurmuştu ve aynı anda tüm kafalar ona dönmüştü. Ayşe diğer elini sallayarak Defne'ye bakıyordu. "Defne! Güzelim, o dediğin öyle senin istediğin gibi olmuyor. Sen az daha bizim yüzümüzden zarar görecektin. Biz bunun sorumluluğunu almasını bilen insanlarız. Kafamızdan zorumuz mu var? Hayır yok. Sadece vicdanımız var. Bak ben sana bir şey söyleyeyim... Benim abim, Alaz'ın annesinin şoförüydü... Anlıyor musun? Sadece şoför. O öldükten sonra Alaz ve Yaman'ın babaları bizi bırakmadılar. Bize sahip çıktılar. Bugün biz buradaysak onların sayesinde. Onlar böyle insanlar. Biz böyle insanlarız çünkü bunu öğrendik onlardan. Sen bundan sonra istesen de istemesen de onların koruması altında olacaksın. Ailen, bir yakının olsa eyvallah diyeceğim ama araştırdım... Kimsen yok. Tek başına neyle başa çıkacaksın? Çıkamazsın! O yüzden korunacaksın. Hoşuna gitse de, gitmese de bu böyle. Biz başımızı yana çevirip görmezliğe gelemiyoruz güzelim. Kürşat'a manyak demeyi de bırak artık. O senin görüp görebileceğin, tanıyıp tanıyabileceğin en sorumluluk sahibi, en sadık, en doğru adamlardan biridir... Hayatına istediğin gibi devam et... Kimse müdahale etmeyecek. Ama uzaktan da olsa gözümüz üzerinde olacak. Ne zaman, neye ihtiyacın olursa biz orada olacağız. Bu böyle. İster buna kafa zoru de, istersen ne dersen de... Ama bu böyle. Biz böyleyiz."

"Eyvallah" diye mırıldandı Kürşat rahatlayarak.

"Amin!" diyen Yaman rahatlamış gibi kahvesine uzandı ve dudaklarına götürdüğü fincanı yudumlamadan önce devam etti. "Sağ ol Ayşe Abla. Beni yormadın. Gayet güzel özet geçtin. Ağzına sağlık!"

Alaz ileri uzanıp bir dilim salatalık ağzına atarken takdirle mırıldandı. "Şiir gibi konuştu valla. Helal olsun!"

"Tırstım lan." diye mırıldanan Halit'in ardından Nil'in rahat umursamaz sesi duyuldu.

"Alışır be! Zaman verin. Bak ben alıştım, o da alışır." Kendi kendini takdir eder gibi sözlerine devam ederken eliyle Alaz'ı gösteriyordu. "Üstelik bu kız benim gözümün önümde o primat yaratığı temizlediği halde."

Alaz telaşla öksürerek Nil'in sözlerini bastırmaya çalışırken Halit hak verir gibi destekledi.

"Hee bizim gözümüzün önünde de kaç kişiyi temizledi. Normal yani."

Defne dehşetle açılmış gözlerle önce Nil'e ardından Halit'e ve en son Alaz'a bakarken Yaman sıkılı dişlerinin arasından söylenerek mırıldandı.

"Ulan bunların hepsinin çenesine kilit vurmak lazım."

Defne kocaman açılmış gözlerle "Temizlik derken?" diye neredeyse fısıldadı.

Ayşe durumu düzeltmek için atılacakken Nil yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle elini sallayarak cevapladı.

"Böööyle tahtalı köye canım!" Ardından keyifle ekledi. "Ohh canıma değsin!" Minnet dolu bakışlarını ona çevirdiğinde, Alaz yutamadığı lokması ağzında kalmış, elini alnına kapatarak başını masaya eğmişti. "Alaz olmasa kim bilir başıma ne işler gelecekti. Geberdi pislik de kurtulduk!"

Defne korkulu gözlerle hepsine tek tek bakarken Nil onu ikna etmeye devam ediyordu.

"Ya ben sana anlatırım. Öyle korktuğun gibi değil... Valla, lokum gibi hepsi. İnan ki..."

Yaman, Nil'e uzaydan gelmiş bir yaratıkmış gibi bakıyordu. Kahve fincanı elinde, havada asılı kalmıştı. Alaz hızla kaldırdığı başını Nil'e çevirdiğinde gözleri hayretle kocaman

açılmıştı.

Herkesi yerinden sıçratan ses Halime'den çıkan kahkahaydı. Halime tezgaha yaslanmış kahkahalarla gülerken bu kez tüm yüzler şaşkınlıkla ona dönmüştü. Masadakiler donmuş gibiydi. Halime zorlukla toparlanmaya çalışırken kesik kesik konuşuyordu.

"Şu... Şu halinizi biri... kameraya çekse..." Kendisine hakim olamadan yeniden kahkaha attı. Başını iki yana sallayarak gözlerinden akan yaşı silerken devam ediyordu. "Kalkın işinize gidin hepiniz... Defne burada kalsın... Ben anlatırım," derken tekrar bir kahkaha daha yükseldi.

***

Yaman kahveye girdiğinde ortam olması gereken gibiydi. Saat neredeyse beş olmak üzereydi. Kürşat ve Halit'le birlikte içeri girdiklerinde birkaç kişi yerinde toparlanarak selam vermişti. Kimisi yalnızca sohbet ederek çayını içiyor, kimisi tavla oynuyor, diğer masadakiler de kendi aralarında kağıt oynuyorlardı. Her şey şimdiye kadar ayarlandığı gibi gitmişti. Kahvede bulunan tüm müşterilerin bir kısmı Bozdumanların diğerleri de Alazların adamlarıydı. Kahveyi işleten adam bugün için hazırlığını yapmış dışarıdan kimseyi içeri almamıştı. Müşterileri zaten müdavimlerdi ve gelmeyeceksiniz bugün dediğinde kimse nedenini sorgulamamıştı. Belli ki bir şeyler olacaktı.

Sabah açılan kahve her zamanki müdavimleri ağırlamaya başlamışken öğlenden beri birer ikişer gelen Bozduman ve Alazların adamları nedeniyle birer ikişer ayrılmışlardı. Dışarıdan seyreden birisi için bazı müşteriler gidiyor bazıları geliyor gibi görünüyordu. Ancak üçten sonra içeride yalnızca olması gereken kişiler vardı.

Sansar'ı yemlemek amaçlı seçtikleri mekan olan kahve, geniş bir sokağın köşesindeydi. Kahvenin yalnızca ön kısmı boydan boya cam, diğer üç tarafı da duvardı. Kontrol altında tutabilmek için özellikle tek cephesi açık bir yer istemişlerdi. Bu

cepheye bakan ve Sansar'ın konuşlanabileceği yer, kahvenin karşısında dizili binalar olabilecekti yalnızca. Daha önce fizibilitesini yaparken belli noktaları kaydetmişler, Yaman'ın kahvenin içinde olması gereken açıları ona göre hesaplamışlardı.

Yaman içeri girdiğinde kahve sahibine selam vererek ilerledi içeride. Ocağa giden yolun yanında küçük bir masada oturuyordu kahveci. Yaman içeri girince ayağa kalkmış gördüğüne sevindiği bir gülümsemeyle karşılamıştı onu. Ayak üstü birkaç hal hatır konuşmasından sonra Kürşat ve Halit'le birlikte daha önce karar verdikleri köşedeki masaya geçti. Kahveci çayları getirmek için hareketlenirken Kürşat huzursuz bir şekilde oturduğu sandalyede kıpırdandı ve ağzının içinde mırıldanır gibi sessizce konuştu.

"Abi... Biz hesapları bu herif uzaktan ateş eder diye yaptık ama ya müşteri gibi içeri girerse ne olacak?"

Yaman, kapının girişine yakın bir masada oturan Esat, Kerim ve Adil'e çabuk bir bakış atıp gözleri dışarıyı tararken cevapladı.

"Bozdumanlar ve bizimkilerden başka kimse yok. Arif Abi herkesi tembihledi gelmemeleri için. Tanımadığımız biri gelirse zaten anlarız. İnşallah dediğin gibi olur da, bu oyunlara gerek kalmadan bineriz tepesine şerefsizin."

Halit sandalyesini Yaman'ın önünü keser şekilde çekerek tekrar yerleşti oturduğu yere.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu başını aşağı eğerek.

Kahveci Arif doğal hareketlerle çayları masaya bıraktı. Bir süre elini Yaman'ın sandalyesinin arkasına koyarak sohbet eder gibi öne eğilerek konuştu. Bu onun her zaman yaptığı doğal bir hareketti. Kahveye gelen herkesle bir süre sohbet ederdi ve şu an herkes her zamanki gibi davranmaya devam ediyordu. Yaman başıyla bir sandalye çekip oturmasını işaret edince, yan masadan bir sandalye alıp masaya yerleşti o da. Dışarıdan gören biri Yaman'ın kahveciden rapor aldığını düşünecekti. Yaman'ın her kahve ziyaretinde yaptığı gibi.

"Çok çaktırmadan soruşturdum. Karşıdaki binalarda genelde hep tanıdığımız insanlar oturuyor. Çoğu konut. Birkaç

tane ofis olarak kullanılan daire var. Birkaç tane de boş daire var. Boş dairelerin üçü ön cepheyi görüyor." Arif sanki sıradan bir şeylerden söz eder gibi konuşurken gülümsüyordu. O konuşurken Yaman başını sallayarak dinliyordu. "Hangisine girer belli değil tabii. Aslında takip ettirirdim mahallenin çocuklarına ama dikkat çeker, fark eder diye cesaret etmedim."

"İyi yapmışsın Arif Abi. Çakar o şerefsiz. Kimse karışmasın, kimsenin de başına bir iş gelmesin." dedi Yaman başını kaldırarak. Bir süre genel konulardan konuştular. Nihayet belli bir süre sonra Arif masadan destek alarak ayağa kalktı. Elini Yaman'ın sandalyesinin arkasına koydu.

"Çaylarınızı tazeleyeyim hemen." diyerek arkasını döndü ve ocaktaki çocuğa eliyle üç işareti yapıp "Oğlum çay getir buraya." diye seslendi.

"Hadi afiyet olsun." dedikten sonra yeniden kendi köşesine çekildi.

Birkaç dakika sonra Kürşat yan gözle dışarıya sokağa bakarken Halit'in daha önce sorduğu ancak cevap alamadığı soruyu tekrarladı.

"Ne kadar vaktimiz var?"

Yaman çırağın bıraktığı çayına şekerini atıp karıştırırken kendinden emin rahat bir tavırla cevap verdi. Gözlerini dışarıya çevirmişti.

"Yarım saat. Sen Erol işini kesin hallettin değil mi?"

Kürşat başını sallayarak çayına uzandı. "Hallettim abi. Bizim çocuk Erol Akman'a uçurur birazdan haberi. Eminim herif kendisi gelir, kimseye bırakmaz."

"E iyi ya. Geçen sefer Esat'ın aklı kalmıştı. Bu kez geçer dalgasını."

"O da başka manyak!" dedi Halit asabi bir sesle. "İşi gücü bırakmış bizimle uğraşıyor dallama!" Bakışlarını Yaman'a kaldırdı. "Abi, acaba onu hiç karıştırmasa mıydık? Bu gerginliğin içinde bir de onunla uğraşmasaydık."

Yaman kaşlarını kaldırarak cıkladı. "Özellikle o karışsın. Geçen sefer yaptığı ibneliği yutmadım henüz. Alaz'a dokunmaya kalktı. Efelendi. Yok öyle yağma! O da dersini alacak!

Bugün madara olsun da anlasın benimle uğraşmak neymiş?" tacağını düşünerek gelecek, karakoldaki rezillikten sonra babir gülümsemeyle.

Bir süre üçü de konuşmadan çaylarını içtiler. Yaman dışarıyı izlerken mırıldandı.

"Saatine bak Kürşat. Kaçırmayalım."

Kürşat kolundaki saate bakıp başını salladı.

"On dakika sonra başlayacak abi. Erol Akman'ın buraya gelmesi on beş dakika sürer." Şüphe dolu bir sesle devam ederken bakışlarını Yaman'a kaldırdı. "İster misin buraya yakın karakola haber versinler onlar daha önce gelsin?"

Yaman yine cıklayarak emin bir tavırla başını salladı.

"Sanmam! Erol dallaması bırakmaz kimseye o zevki. Adamın sorunu o zaten. Egosundan başka kimsenin burada olmasını istemez. İlla kendi yakalayacak."

"İnşallah öyledir abi." dedi Halit endişeli bir sesle.

Yaman başını kaldırıp Esat'la göz göze geldi. Kimsenin fark etmediği bir jestle hafifçe başlarını sallayıp anlaştılar. Esat elini kaldırıp masanın üzerine koyarken bedeniyle öne doğru eğilip kolunun altından elini açarak beş dakika kaldığını işaret etti.

Beş dakika sonra kahve karışacaktı. Kürşat karışıklığın başlaması için hazırlandı. Sandalyesinde arkaya doğru yaslandı ve sandalyenin arka iki bacağının üzerinde sallanarak geriye kaykıldı. Cebinden hiç içmediği sigara paketini çıkardı ve sanki sigara içmeye hazırlanıyormuş gibi bir tane sigara çıkarıp parmaklarının arasına aldı. Diğer eline çakmağı alırken paketi masaya bıraktı. Sandalyeyi geriye iterek ayağa kalktı. Yaman'la Halit'e sanki sigara içmek için dışarı çıkacakmış gibi eliyle dışarıyı gösterip başını salladı. Yaman geriye dönüp Arif'e baktı ve eliyle işaret ederek iki çay daha söyledi. İçemeyecekleri çayları söylemesi biraz garipti ama doğal görünmek için bunu yapması gerekiyordu.

***

Sansar neredeyse iki saattir bulunduğu yerden kımıldamamıştı. Omuzuna dayadığı silahın dürbününden gözünü bile ayırmadan kahveyi izliyordu. Hedefi biraz evvel gelmişti kahveye. Aldığı bilginin doğruluğuyla pis pis sırıttı. Müşterisi gerçekten de nefret ediyordu bu hedeften. Haftalardır iz sürüyordu ancak herifi bir türlü bulamamıştı. Bulduğu anlarda da etrafındaki kalabalık nedeniyle uygun atış yapamamıştı. Atışını yaptıktan sonra kendisinin de ortadan kaybolması gerekiyordu ve böyle bir pozisyonu hiç yakalayamamıştı. Gözünü karartıp risk alsa aptallık yapardı. O hayalet bir tetikçiydi. Kimsenin kendisini yakalamasına izin veremezdi.

Bir gün önceki başarısız girişimi diğer hedefi elinden kaçırmasına neden olmuştu. Nereden bilebilirdi ki araçların zırhlı olduğunu? Anlaşılan çok değerliydi diğeri de. İkisinin aynı evde olması aslında kendisi için güzel şanstı. Bir taşla iki kuş! Ancak o eve girmesi imkansızdı. Hatta evin çevresinde dolaşması bile imkansızdı. Zaten deneyerek öğrenmişti. Az daha yakalanacakken son anda ellerinden kurtulmuştu. O eve girmeyi tekrar göze alamazdı çünkü çıkması mümkün değildi. Mecburen dışarıda şansını denemek zorundaydı. Neyse ki ikinci hedef için içeride adamı vardı. Gerçi onu küçümsemesi canını sıkıyordu ama bilgi alabileceği birini terslemesi çok doğru olmazdı. Zaten parayı veren de oydu.

Sabırsız ve nefret dolu mesajları okudukça keyiflenmişti. Adamın bu heriften kurtulmak istediği çok belliydi. Bunun için yardımını bile esirgememişti. Yazık! diye düşündü hedefini dürbünden izlemeye çalışırken. Etrafında dost bildiği birilerinin onu öldürtmeye çalışması ne acıydı. Günlerdir bu herifi takip etmeye çalışmıştı ancak adamın ne zaman nerede olacağı hiç belli olmuyordu. Sabırsız ve baskıcı mesajlar canını sıkmaya başlamışken yer tespiti konusunda sorunlar çıktığını ilettiğinde gelmişti bu yardım. O konuda endişelenmemesini, hedefin ne zaman nerede olacağını çok iyi bildiğini ve ona haber vereceğini söylemişti müşterisi. Böyle yardımcı

olmaya çalışan müşterileri seviyordu. Diğer müşterisi yalnızca ne zaman? neden hâlâ olmadı? sorularından başka bir şey sormuyordu. Kız dışarı çıkmadığı sürece ne yapmasını bekliyordu ki? Aptal mıydı o eve girmek için? Eline geçen ilk fırsatı değerlendirmiş ancak başarısız olmuştu. Bunu hesaplaması gerekirdi. Onca güvenlik içindeki bir kızı elbette zırhlı araçla koruyacaklardı. Nasıl düşünememişti?

"Yaşlanıyor musun yoksa?" diye kendi kendine mırıldanıp ardından hastalıklı bir edayla kıkırdadı.

İkinci hedefi için söylenen kahveye gelmişti nihayet. Bir kez daha başarısız bir iş yapmak istemiyordu. O asla başarısız olmazdı. Dün yaşanan şey yalnızca yanlış bir hesaplamaydı o kadar. Büyütülecek bir şey yoktu. Bugünün sonunda hâlâ bu işte en iyi kendisinin olduğunu duyacaktı herkes.

Girişte indirememişti adamı çünkü yanında bulunan diğer iki kişi görüş açısını kapamışlardı. Sinirle dişlerini sıkıp sabırla beklemeye başlamıştı. Belki kahvenin içindeyken indirebilirdi. Hedefi içeri girerken birkaç kişi selam vermişti. Bulunduğu yerden iki saattir kahveyi izliyordu ve insanların bu kahve merakına anlam vermeye çalışıyordu. Hiçbir şey yapmadan saatlerce oturup çay içiyorlar, tavla ve kağıt oynuyorlardı. Ne kadar manasız diye geçirdi içinden. Bu süreç içinde birileri gitmiş, birileri gelmişti. Sıkılmadan oyunlarına devam ediyor, saçma sapan muhtemel boş sohbetler eşliğinde çaylarını içiyorlardı.

Tuttuğu tüfeği omuzuna tekrar yerleştirerek dürbüne gözünü dayadı yeniden. Aynı pozisyonda oturmaktan bacakları ağrımaya başlamıştı. Sabah yer bildiren mesaj geldiğinde hazırlığını yapıp hemen gelmişti söz konusu noktaya. Etrafı incelemiş ve kahveyi gören boş bir daire fark edince kafasında yerini belirlemişti. Gireceği binaya girerken dikkat çekmemek için uzun süre belli etmeden bina kapısını gözlemek zorunda kalmıştı. Ancak birileri çıkarken kapıyı tutup içeri girebilmişti. Üzerinde takım elbise, evrak çantası ve sıradan görüntüsüyle kimsenin ilgisini çekmemişti. Şu kimsenin farkına varmadığı sönük görünüşlü kişilerden olduğu için çok

şanslıydı.

Binaya girer girmez bir süre sessizce bekleyip etrafı dinlemişti. Dördüncü kattaki boş daireye çıkmak için sessiz adımlarla merdivenleri tırmanmıştı. Binanın girişi ve merdivenler geniştü. Küçük dairelerin olduğu apartmanlardan ziyade buradaki dairelerin büyük olduğunu tahmin etmesi zor olmamıştı çünkü her katta tek kapı vardı.

Dördüncü kata varınca ustaca kapı kilidini açıp sessizce içeri süzülmüştü. Dairenin içi boştu. Camlarda kiralık ilanları vardı. İçinden bugün kimsenin burayı görmeye gelmemesi için dua ederken dairenin içinde dolaşmıştı. Boş dairede hiç bir eşya yoktu. İçi temiz sayılırdı ancak tozlu yerlerde birkaç buruşmuş kağıt parçası ve mutfak tezgahının üzerinde kirli bir bez ve iyice eskimiş bir sünger vardı yalnızca. Çantası elinde sokağa bakan camın önüne gelerek aşağı baktığında kahvehane için iyi bir açı yakaladığından memnun bir şekilde gülümsemişti. Çantayı yere koyup içindeki parçaları birleştirmeye başlarken dizlerinin üzerine çökmüştü ve o andan beri de dizlerinin üzerindeydi.

Pencereyi açıp namlunun ucunu dışarı çıkarmak istemişti ancak sokaktan geçen birinin boş daire camının açık olması dikkatini çekebileceğini düşündüğünden bundan vazgeçmişti. Yanında getirdiği cam kesiciyle pencerede kendisi için uygun açıklığı ortaya çıkarmıştı. Artık dikkat çekecek herhangi bir şey kalmamıştı ve geriye kalan tek şey, hedefin kafasına girecek kurşun için tetiğe basmaktı.

Hâlâ kahvenin içini gözlüyordu. Hedefi kahvenin içinde, köşede bir yere oturmuştu ve önüne oturan adam açısını tamamen kapamıştı. Kahveciyle bir süre sohbet etmişlerdi. Sonra kahvecinin onlara çay söylediğini görmüştü. Bir an evvel dışarı çıkmalarını sabırsızlıkla beklerken uygun bir görüş yakalayamadığı için sinirlenmeye başlamıştı. Dizleri ağrıyordu ve bu işin daha fazla uzamadan bitmesini istiyordu. Bu seferki ücret çok iyiydi. Hedef değerliydi ve fiyat da yüksek olmuştu. Dürbünden izlemeye devam ederken telefonuna mesaj düştüğüne dair sesi duydu. Gözünü görüntüden ayır-

madan sol elini indirip cebinden telefonu çıkardı.

"**Hâlâ bana iyi haberin yok mu?**"

Müşterisi iyice sabırsızlanıyordu anlaşılan.

"**Sabırlı ol!**"

"**Haftalardır dediğin tek şey bu! Bence seni fazla büyütmüşler. Bu işi bir başkasına verseydim şimdiye kadar bitirmişti.**"

Sansar okuduklarının ardından kaşlarını çattı. O piyasadaki en iyi kiralık katildi. O bir efsaneydi. Kimse onun eline su dökemezdi. Bu kelimeler sinirle dudaklarını büzmesine neden oldu.

"**Adamın yerini tespit etmek kolay olmadı. Biliyorsun! Bu işler sabırsızlığa gelmez. Benden daha iyisi de yok!**"

"**Hep aynı hikaye! Sana istediğin bilgiyi de verdim. Bu heriften ne zaman kurtulacağım? Bana artık sabret deme! Eğer en iyisi sensen göster marifetini. Benim boş masallara karnım tok!**"

Sansar öfkelendiğini hissetti. O en iyisiydi! Bu adam ne cüretle ona bunları söyleyebiliyordu.

"Üstündeyim! En fazla iki saat içinde güzel haberi almış olursun. Benim elimden kurtulamayacak."

"İyi olur. Sana o kadar para ödüyorum. Beceremeyeceksen söyle, bana vakit kaybettirme! Becerecek başka birini bulurum. O pislikten kurtulmak istiyorum artık!"

Sansar bu kez cevap vermedi. Adamın hissettiği nefret gözünü döndürmüştü anlaşılan. Hiç kimse kendisini küçümseyerek bu şekilde konuşamazdı. Hedefi indirdiğinde ona bu lafların hepsini yutturacaktı. Sinirle dişlerini sıkarak yeniden önüne döndü ve gözünü tekrar dürbüne dayadı. Tam o sırada hedefin yanındaki adamlardan biri kalktı. Elinde sigara tutarken dışarıyı işaret etti. Anlaşılan sigara içmeye çıkacaktı. Diğeri hedefi kapatan bir açıda oturmuştu ve hâlâ uygun atış için yeterli pozisyon değildi bu. Kahrolası herif neden daha öndeki masalardan birine oturmamıştı ki?

Sigara içmek için kalkan adam kapıya doğru yaklaşırken yanından geçtiği masalardan birindeki sandalyeye çarptı. Eli-

ni pardon der gibi kaldırmışken masadakilerden biri sinirli olduğu bir tavırla bir şeyler söyledi. Bu sefer ayaktaki diklenerek öne çıktı. Masada oturan ayağa kalktı. Tartıştıkları belli hareketlerle elleri ve kolları oynuyordu. Sözlü tartışma itişmeye döndü ve daha iki dakika geçmemişti ki kahve bir anda karıştı. Hedefi de bu karışıklığın içine dalmıştı çünkü kavga eden adamıydı. Bir anda masalar ve sandalyeler havada uçuşmaya başlarken yumruklar da konuşmaya devam ediyordu.

Sansar hedefi indirecek uygun bir pozisyon ararken o karmaşada uygun atışı bırak adamı bile doğru düzgün seçemiyordu. Ağzının içinde küfürleri sıralamaya başlarken uzaktan ancak polis araçlarının olacağını tahmin ettiği siren sesleri duymaya başladı. Anlaşılan kavga çıkınca birileri hemen polisi aramıştı. Ekiplerin damlaması an meselesiydi. Telaşla yerinde kıpırdanıp hedefi bulmaya çalıştı o karmaşa içinde. Birkaç defa gördü ancak bu görüş tetiği çekmesi için yeterli bir görüş olmamıştı. Sinirle takip etmeye çalışırken siren sesleri iyice yaklaşmaya başlamıştı. Birazdan burası polis kaynayacaktı ve o atışı yapsa bile bu sokaktan elini kolunu sallayarak kolayca çıkamazdı. Ya şimdi çıkması ve polis kahvehanedekilerle uğraşırken hemen buradan uzaklaşması lazımdı ya da bekleyip uygun atış için şansını zorlaması lazımdı. Bir an düşündü. Uygun atış yakalasa bile onca polisin arasında hedefi indirmesi mantıklı mıydı? Buradan rahatlıkla çıkması mümkün değildi. Binanın üstünden kaçış yoktu. Tek çıkış binanın sokağa açılan kapısıydı ve bu da polislerin kucağına oturmak demekti. Küfürleri sinirle sıralamaya başlarken polis araçları sokağın köşesini dönmüşlerdi bile. Artık hiç şansı kalmamıştı.

Silahı geri çekip öfkeyle küfrederken parçaları ayırmaya başlamıştı bile. Müşterisinin dırdırını çekeceğini düşününce omuzları gerildi. Son parçayı da çantaya yerleştirirken bu işin tahmin ettiğinden daha zor olabileceğini düşündü ilk defa. Küçümsemişti bu herifi. Küçümsemişti ama herif neredeyse bir orduyla zırhlı araçlarla dolaşırken öyle istenilen gibi kolay ve çabuk olmuyordu bu işler. Müşterisi sabretmek

zorundaydı.

İki gün üst üste başarısız girişimler bedeninde sinirden kasılmalara neden oluyordu. Ayağa kalkıp boynunu kütürdeterek gevşemeye çalıştı. Gözleri camdan aşağı çevrildiğinde kahvehanenin önünde ışıkları yanıp sönen polis araçları dizilmişti. Kavga bitmişti ancak şimdi de polisler etrafı çevrelemişti. Sakin adımlarla binadan çıkıp kavgayı ve ardından gelen polisleri merakla izleyen kalabalığın arasına karışıp bir an evvel buradan uzaklaşması lazımdı. Adımları kapıya yönelirken sıkıntıyla derin bir nefes koyverdi. Müşterisi hevesle beklediği iyi haberi bugün de alamayacaktı...

***

Ayşe kendinden emin ve sert adımlarla karakoldan içeri girerken Fırat yanında aynı emin adımlarla ilerliyordu. Fırat gözünün ucuyla ona baktığında elinde çantası, kusursuz kıyafeti ve topuklu ayakkabılarının üstünde zarafetle yürüyen Ayşe'yi o an durdurup öpmemek için kendisini zor tuttu. Yine de kendine hakim olamayarak mırıldandı.

"Şu an öyle güzelsin ki karakolda olmasak yeminle seni şu duvara yapıştırıp üstüne atlardım. Bir kadına avukatlık bu kadar mı yakışır?"

Fırat'ın hayranlık barındıran sözleri ile Ayşe ileri diktiği gözlerini ona çevirmedi ama gülmemek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Yüzündeki ciddiyeti korumaya çalışırken o da mırıldanarak cevap verdi.

"İştahını eve sakla!" Söylenerek başını salladı. "Hepsi ayarsız bunların. Biri değil ki..."

İkisi yan yana dışarıdan bakan birilerinin ürkmesine neden olacak kadar ciddi ve sert adımlarına devam ettiler. Ayşe nihayet bir kapının önüne gelince vurmadan kapıyı açarak içeri girdi, Fırat peşinden odanın içine adımladı.

Erol Akman tüm küstahlığıyla masanın başındaydı. Ayşe ve Fırat'ı görünce lakayıt bir tavırla arkasına yaslandı. Arkaya verdiği ağırlıkla oturduğu koltuk birkaç kez sallandı ancak

Erol'un bunu özellikle yaptığı belliydi. Ayşe'nin konuşmasına fırsat vermeden sinir bozucu bir gülümsemeyle konuştu.

"Ayşe Korkmaz. Alazların has avukatı. Ne o? Müvekkilini çıkarmaya mı geldin?"

Ayşe rahat adımlarla masanın karşısına ilerledi. Elinde tuttuğu çantayı önüne alarak iki eliyle kavradı ve yüzünde kendinden emin bir ifadeyle karşılık verdi.

"Aynen dediğini yapmaya geldim Erol Akman. Müvekkilimi derhal serbest bırakmanı istiyorum."

"Haberi çabuk almışsın ama daha ifadelerini almadık. Bekleyeceksin."

"Alınacak bir ifade yok. Basit bir kahve kavgası yüzünden Yaman Alaz'ı burada tutamazsın."

"Basit bir kahve kavgası?" dedi Erol Akman tek kaşını kaldırarak. "Henüz kimsenin ifadesi alınmadı. Şikayetçiler var."

Ayşe kendisine hakim olamadan gülümsedi. Aynı Erol Akman gibi tek kaşını kaldırdı.

"Şikayetçiler? Öyle mi? Kimlermiş onlar?"

"Kimlik tespitleri yapılıyor şu an. Hepsi karakola yeni getirildi. Birkaç gün burada kalırlar sanırım." dedi yeniden arkasına yaslanıp oturduğu koltuğu yaylandırarak.

Ayşe küçük bir kahkaha attı. Başını aşağı eğerek iki yana sallarken yüzündeki alaycı gülümsemeye engel olamıyordu. Fırat arkasında ellerini pantolonun cebine sokmuş ciddiyetle konuşulanları dinliyordu. Henüz sırası gelmediği için beklemeye karar vermişti. Erol Akman'ı izlerken yüzündeki küçümseyici bakışa engel olamamıştı.

Erol Akman, Ayşe'nin alaycı ifadesine sinirle bakarken kendisine hakim olmaya çalışıyordu. Bu küstah kadından hiç hoşlanmıyordu ve Yaman Alaz'ı içeride ne kadar tutarsa o kadar zevk alacaktı. Nasılsa kavga nedeniyle şikayetçiler olacaktı, sadece ifadelerin alınması gerekiyordu. Gözleri Ayşe'nin yanında dikilen adama kayınca merakla baktı, birkaç saniyenin ardından çenesini sallayarak emreden bir tavırla sordu.

"Siz kimsiniz?"

Fırat elleri cebinde, gözlerini ona dikmişti. Duruşu rahat, ba-

kışları dimdikti. Kendinden emin bir tavırla cevapladı soruyu.

"Ayşe Hanım'ın nişanlısıyım."

Fırat o an kahkahalarla gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Tüm bu olanları planlamak, herkesi kontrol altında tutmak son zamanlarda en zevk aldığı işti. Yol boyu Sansar'ı çıldırtmıştı attığı mesajlarla. Adamın beceriksizliğine oynamak uzun zamandır yaptığı en keyifli oyundu.

Erol Akman kaşlarını kaldırarak başını salladı. Alaycı bir tavırla karşılık verdi.

"Ne o? Ayşe Hanım artık tek başına iş halledemeyip nişanlısını da yanında mı taşıyor? Destek kuvvete mi ihtiyacı var artık?"

Fırat bir an gözlerini kısarak baktı gevşek adama. Sakin bir tavırla ellerini cebinden çıkarak ileri bir adım attı. Ayşe elini kaldırarak Fırat'ı durdurmak ister gibi adamın bedeninin önüne koydu kolunu. Fırat Ayşe'nin kolunu okşarcasına tutup aşağı indirdi ve bir iki adımla önüne geçip masaya dayandı. Ellerini masanın üzerine koyup adama doğru bedenini eğdi.

"Bence saçma sapan yorumlarda bulunmadan önce adımı sorman gerekiyor. Ayşe Hanım'ın kimsenin desteğine ihtiyacı yok! Senin de bildiğin gibi daha bileğini büken olmadı... Benim burada oluş sebebim nişanlıma destek vermek değil kardeşimi alıp gitmek."

Erol Akman'ın yaylandığı koltuk aniden hareketsizleşti. Şüpheyle Fırat'a baktı.

"O zaman adınızı sorayım. Ve burada olma sebebinizin kardeşinizle ne alakası var, onu da öğrenmiş olurum."

Fırat o andan itibaren oynaması gereken role büründü, aniden doğruldu ve yine kendinden emin karşılık verdi.

"Adım Fırat Bozduman... Yaman Alaz'la kavga ettiği için aldığınız adamlardan biri benim kardeşim Esat Bozduman."

Erol Akman anlamadığı belli bakışlarla Fırat'a bakarken Fırat rahat bir edayla konuşmaya devam etti.

"Şikayetçi falan yok. Kimse kimseden şikayetçi değil. Saçma sapan bir kavga yüzünden kimse burada kalmıyor."

"Kahvenin altını üstüne getirmişler! Ne demek şikayetçi

yok! Kahveci var!"

Erol Akman kolay teslim olmayacaktı. Mutlaka şikayetçi bi-rileri olacaktı nasılsa. Fırat omuz silkti umursamadan.

"Kahvecinin masrafları karşılandı. Şikayetçi olmuyor. Ay-rıca kavga da öyle büyütülecek bir şey değil. Her zamanki an-laşmazlık."

Erol Akman kaşlarını çatıp anlamaya çalışırken, Fırat'ın kaşları masumca havaya kalktı. Ellerini çaresizce iki yana açar-ken kızmış gibi sesini yükseltti.

"Düğün yüzünden!"

Ayşe, dişlerini dudağına geçirip gülmemek için kendini tu-tarken Erol Akman şaşkın, donuk bir ifadeyle Fırat'ı izliyordu. Fırat masanın önünde birkaç adım atıp yürümeye başladı. Bir yandan söylenir gibi konuşuyordu.

"Hep aynı mesele! Bunlar evde de aynı kavgayı çıkarıyor-lar. Ne yapacaksınız? Evi de mi basıp kavga ettiler diye götü-receksiniz?"

"Ne düğünü?" diye sordu Erol Akman gayri ihtiyari.

"Bizim düğünümüz. Anlaşmazlık var aralarında. Bizimki-ler istiyor ki düğün Ağrı'da olsun... Ama yoookkk... Alazlar tutturmuş düğün İstanbul'da olacak." Aniden dönüp Erol Ak-man'a sanki o suçluymuş gibi yeniden sesini yükseltti.

"Düğün bizim düğünümüz. Buna biz karar veririz!"

Süratle Ayşe'ye dönüp yumuşak bir gülümseme eşliğinde şefkatle sordu.

"Değil mi güzelim? Biz karar veririz."

Ayşe olumlu bir baş sallamasıyla omuzlarını silkip masum bir yüzle Erol Akman'a döndü.

"Aile içi anlaşmazlık işte." Elini gelişi güzel havada sallaya-rak acelesi varmış gibi bir tavırla devam etti. "Bu işi uzatmanın alemi yok. Kimse kimseden şikayetçi değil. Gençler işte... Yine aynı sebepten birbirlerine girmişler. Artık işlemlerini yapın bir an evvel çıksınlar. İçeride tutacak herhangi bir şey yok. Emni-yet güçlerini böyle saçma meseleler nedeniyle daha fazla meş-gul etmeyelim."

Erol Akman birkaç saniye donmuş gibi ikisine de baktı. Yü-

zünden aynı anda birkaç duygu geçti. Fırat adamın yüzünden geçen ifadeleri izlerken neredeyse zevkten bağırıp yumruğuyla havayı dövecekti. O an adamın yüzünden öfke, yenilmişlik, nefret, sanki biraz aldatılmışlık ancak amacına ulaşamamanın verdiği sinir vardı. Yüzü sinirden kızarmaya dönerken alnındaki damar genişleyerek belirdi. Ayşe neredeyse adamın alnındaki damarın sinirden pıt pıt attığını görebiliyordu. Erol Akman nefret dolu bakışlarını Ayşe'ye dikerken elini uzatıp telefonunu kaldırdı.

"Kimlik tespitleri bitti mi? Getirin bana dökümleri."

Telefonu çat diye yerine bırakırken Ayşe masumca ona bakıyordu. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu ama kendinden emin bir tavırla adamın karşısında dikiliyordu. Birkaç dakika sonra elindeki dosyalarla bir polis memuru içeri girdi. Erol Akman'ın masasına ilerlerken bir yandan bilgilendirme yaptı.

"İfadeleri aldık komiserim. Hiçbiri şikayetçi olmayacakmış."

Akman önüne konulan kağıtlara hızla göz gezdirerek baktı. İsimler farklı ancak ifadeler hep aynıydı. Sinirle gözlerini yumdu. Dişlerini sıktığı çenesinin kasılmasından belli oluyordu. Omuzları kabul etmek istemediği bir yenilgiyle düşerken dişlerinin arasından tıslar gibi komut verdi.

"Bırakın hepsini!"

"Emredersiniz komiserim," diyen memur başını sallayarak odadan çıktı.

Ayşe bedenini kapıya çevirmeden evvel naif bir gülümseme eşliğinde Erol Akman'a başıyla selam verdi. İleri attığı adımlarına Fırat elini beline koyarak eşlik ediyordu. Kapıdan çıkmadan evvel Erol Akman'ın arkalarından sesi geldi.

"Bu kadar kolay değil Ayşe Hanım! Bir gün elime düşecek o Alaz! Bir gün mutlaka yakalayacağım onu."

Ayşe başını geriye çevirdi. Alaycı bir gülümsemeyle dudağını büktü.

"İyi şanslar size o zaman."

"İyi akşamlar komiserim. Hayırlı görevler," dedi Fırat alaycı bir samimiyetle.

Ardından birlikte odadan çıktılar.

16. BÖLÜM

"Oğlum az yavaş vuraydın. Sanki düşmanına vuruyorsun. Ben öyle mi yaptım sana?" dedi Kürşat sitem dolu bir sesle Esat'a.

"Ne yapayım lan? Gerçekçi olsun istedim. Sana ne demeli? Çenemi kırıyordun az daha. Sen dostuna böyle mi vuruyorsun?"

İkisinin de elinde buz torbaları vardı. Biri çenesine diğeri gözüne bastırmıştı. Alazların salonda yine aynı kalabalık toplanmıştı. Saat gece yarısına yaklaşmak üzereydi ve o gün yaşananlar konuşuluyordu.

"Bütün bunlar yaşanırken ben neredeydim? Neden kimse bana bir şey söylemedi?" dedi Alaz sorgularcasına. Yarım saat önce herkes eve gelmişti ve neler olduğunu şimdi öğreniyordu. Yaman eliyle çenesini oynatırken suçlu bakışlarını Alaz'a çevirdi.

"Tamam, ben cezama razıyım. Kimseye kızma. Ben istedim sana söylememelerini."

"Sebep?" dedi Alaz sinirlerine hakim olmaya çalıştığı belli bir temkinle.

"Çünkü endişelenecektin. Sen endişelenince ben üzülüyorum. Ben üzülünce sen de üzülecektin..." diyerek kelimeleri aceleyle peş peşe eklerken Alaz elini kaldırıp susturdu onu.

Gözlerinden ateşler çıkarken Yaman'ın suçlulukla yere indirdiği bakışlarını yakalamaya çalıştı.

"Ben bundan çok sıkıldım artık." Sesindeki usanmışlık ve öfke Yaman'ın aniden bakışlarını kaldırmasına neden oldu.

Alaz ayağa kalktı. Salonun kapısına doğru döndü ancak anidden tekrar bedenini Yaman'a çevirerek yüksek sesle konuşmaya başladı. Sitemi oldukça belirgindi.

"Bana sürekli bu muameleyi yapmandan nefret ediyorum. Eşit davranmıyorsun ve bu eşitsizlikten gerçekten çok sıkıldım. Bana kendini tehlikeye atmayacağına söz verdin ama gittin adamın tetiğinin ucuna oturdun. Hem de benim haberim olmadan! Herkes bir şeyler için koştururken ben ölülerle konuşuyorum öyle mi?"

O gün akşam üzeri mezarlığa gitmişti ve Yaman'ın yine bir bahane uydurarak kendisine eşlik etmemesi onu üzmüştü. Ancak mesele bu da değildi. Yaman'ın mezarlığa gelmemesi affedilir bir şeydi belki. Gerçekten işi de olabilirdi. Ama dışlanması kalbini kırmıştı en çok.

"Canlılar burada benim! yüzümden tehlikeyle baş başa kalırken ben gidip ölülerle konuşuyorum! Neden? Alışayım diye mi? Sen de öl, ben gelip mezarının başında seninle de konuşayım diye mi? Ben neden dışlanıyorum? Sizden daha mı değerliyim? Senin hayatın benimkinden daha mı önemsiz? Ben neden dışarıda tutuluyorum?"

Öfkeyle ellerini kaldırdı. Yüzünü buruşturdu. "Endişelenirmişim?" Sinirle bağırdı genç adama. "Tabii ki endişelenirim. En büyük hakkım bu benim! Sen benim için endişelenirken ben neden endişelenemiyorum? Bana bunu yapmandan nefret ediyorum! İkimizin arasına bu eşitsizliği koymandan nefret ediyorum! Haksızlık bu! Öyle büyük haksızlık ki, kalbimi parçalıyor! Kalbimi parçalıyorsun benim!"

"Alaz," diyen Yaman, suçlu alçak bir sesle araya girecekken öfkeden ateş saçan gözlerle işaret parmağını kaldırdı.

"Alaz deme bana! Hiçbir açıklama bu yaptığını telafi etmeyecek. Sürekli kalbimi kırmandan usandım artık. Beni olduğum gibi kabullenemeden, bana başkasıymışım gibi davranmandan kalbim kırılıyor. Ben senin gözünde yarattığın yapma, korunması gereken bebek değilim. Ben Alaz Yamandağlı'yım! Senin kırılıverecek porselen bebeğin değilim. Anladın mı? Beni sürekli geride tutarak, koruduğunu sanarak

bir yere varamazsın. Ya beni olduğum gibi kabul et ya da çık git hayatımdan!"

Yaman duyduğu kelimelerin ardından hızla ayağa fırladı. Salondakiler donmuş gibi ikisine bakıyordu. Alaz öfkeden delirmişti, Yaman hissettiği panikle devrilecekmiş gibi duruyordu. Yüzündeki kan tamamen çekilmişti. İki yanında sallanan elleri yumruk haline geldi. Alaz'ın üzerine kilitlediği karanlık gözlerini kırpmadı ancak zorlukla yutkundu. Çenesinde sıktığı dişler nedeniyle birkaç kas oynadı. Dudaklarını neredeyse aralamadan konuşurken kelimeler ıslık gibi çıktı ağzından.

"Ben ancak öldüğümde çıkarım hayatından. Bunu çok istiyorsan şimdi vur beni, öyle git! Yoksa bensiz tek adım atamazsın!"

"Sen bensiz adım atıyorsun ama!"

"Ben sensiz nefes bile almıyorum! O nefes kesilirse de senin uğruna kesilecek!"

Alaz sinirle gözlerini yumup başını yukarı kaldırdı. Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve dişlerini sıkıyordu. Sakinleşmeye çalıştığı o kadar belliydi ki kimseden bir süre çıt çıkmadı. Nihayet gözlerini açıp başını aşağı eğdi. Delici bakışları Yaman'ı vurmaya hazır okun yayını germiş gibiydi. Öldürücü bir sakinlikle fakat Yaman'ın tüylerini diken diken eden bir kesinlikle konuştu.

"Af yok! Bunu unutmayacağım. Bir kez daha bunu bana yaparsan bir daha beni göremezsin. Ya beni olduğum gibi kabul et... Ya da beni azat et!"

Yaman o an kalbinin boğazında attığını hissetti. Alaz öyle kararlı bakıyordu ki o bakışlar boğazına bir yumru oturtmuştu ve yutkunmasına engel oluyordu. Alaz'sız bir dünya düşünmek istemiyordu. Alaz olmazsa o da olmazdı zaten. Tek isteği onu pamuklara sarıp korumaktı. Bu kadar isyankar, bu kadar gözü kara olmak zorunda mıydı? Onun görevi Alaz'ı korumaktı. Bunun için verdiği sözler vardı, ettiği yeminler ve dualarının karşılığında ödeyeceği kefaretler vardı. Hepsi bu yüzdendi. Hepsi Alaz'ı korumak için. Ama o korunmak

değil yanında, onunla birlikte tehlikenin tam da göbeğinde olmak istiyordu. Neden bu kadar imkansız olmak zorundaydı ki Alaz?

Şimdi karşısında ölesiye kararlı bakışlarıyla dikilirken ağzından çıkacak tek kelimenin bile geleceklerini belirleyeceğini biliyordu. Alaz inatçıydı... Geri adım atmazdı. İstediğini almadığı sürece o yoldan dönmezdi. Öyle emindi ki bundan, gözlerinde okumasa bile biliyordu. İsteksiz, yenilgin omuzları düşerken belli belirsiz başını salladı kabullenerek.

"Kabul."

"Neye kabul?" diye bastırdı Alaz, anladığı ancak emin olmak istediği cevaba.

"Yanımda olacaksın. Kabul. Bir daha senin haberin olmadan hiçbir şey olmayacak."

"Söz mü?" dedi yine üsteleyerek.

İkisi odanın ortasında karşılıklı durmuş bir ringdeki iki rakip gibiydiler şu an.

"Söz!" dedi Yaman, güvence veren emin bir sesle.

"Benim üzerime yemin et!"

Yaman boynunu gerdi. Uyarırcasına yan yan bakarak tıslad. "Alaz!"

"Asla güvenmem sana! Benim üzerime yemin et, inanayım!"

Yaman sıkıntı dolu bir nefes verdi. Sesi neredeyse yalvarır gibi çıktı. "Söz! Ne istersen söz! Senin üzerine yemin ettirme bana. İstediğin her şeyin üzerine söz. Tamam mı?"

Alaz birkaç saniye emin olmak ister gibi baktı gözlerini kısarak. Duydukları onu tatmin etmiş olacak ki topuklarının üzerinde döndü, salondan çıkarken Halime'ye seslenerek eliyle işaret etti.

"Buz ver şuna Halime Abla! Yanağı moraracak geri zekalının!"

Alaz'ın salondan çıkmasının ardından Yaman bir süre sessizce boş kapıya baktı sonra yavaşça çıt çıkarmadan ona bakan kalabalığa döndü.

"Ucuz atlattım değil mi? Vurur diye çok korktum."

"Manyak lan bu!" diye söylendi Esat, elindeki buz torba-

sını çenesine bastırarak. "Oğuz Abi'min olmaması çok yazık. Kesin şimdi bunun canına okumuştu. Neyse ki kuzu da iyi iş çıkardı."

"Bence hepiniz manyaksınız," diye mırıldandı Defne.

Saatlerdir olanları anlamaya çalışıyordu. Hayatında böyle tuhaf bir şey duymamıştı. Kürşat'ın yanında otururken onun gözüne bastırdığı buz torbasına yüzünü buruşturarak baktı. Adamın gözü fena morarmıştı. Üstelik morartan da Kürşat'ın çenesini morarttığı, karşısında oturan Esat'tı. Bunlar böyle iyi anlaşıyorsa neden birbirlerini dövmüşlerdi ki? Bir de yarım saattir birbirlerine laf sokup sırıtıyorlardı. Diğerlerinin de onlardan farkı yoktu. Diğer gençlerin de ellerinde buz torbaları bir taraflarına bastırıyorlardı kıkırdayarak.

"Ulan elinizin ayarı yok. Kavga ediyormuş gibi yapın dedik, birbirinizin canına kastedin demedik."

Fırat koltuklara yayılmış gençlere bakarken ayağa kalkıp azarladı hepsini. Ekrem aldırmaz bir tavırla çenesini kaldırıp boş ver, der gibi elini salladı ona.

"Bırak oğlum! İyi olmuş... Ne zamandır avuçları kaşınıyordu, birbirlerini döverek almışlar kaşıntıyı işte."

Eliyle etrafa yayılmış olan gençleri içine alan geniş bir daire çizdi. "Şu hallerine bak Ekrem Abi!"

"Abi. Boş ver sen orasını da. Yedi mi şerefsiz sen onu söyle? Bizde sıkıntı yok." dedi Esat. Sırıtarak diğerlerine bağırdı. "Dimi gençler?"

Hepsi başlarını sallarken Kerim, Halit'e baktı.

"Sıkıntı yok da... Halit, senin sol düşük biraz be kardeşim. Çalışmak lazım ona."

"Sen onun tadına bakan Adil'e sorsana, düşük müymüş? Yedi benden sol kroşeyi."

"Oğlum o sırada sizinkilerden biri beni arkamdan tutmuştu yoksa yemezdim ben onu!" dedi Adil savunmaya geçerek.

"Ulan hangisiydi benim sırtımda sandalye kıran?" diye sordu Yaman koltuğa inlercesine otururken.

Kürşat torbayı gözüne bastırırken yüzünü buruşturarak cevap verdi.

"Yok abi. Orda yanlışlık oldu. Galiba Halit indirdi o sandalyeyi sana."

Yaman süratle öldürücü bakışlarını ona çevirince Halit inleyerek yerinde dikildi.

"Abi, o öyle olmadı. Tam sandalyeyi kaldırdığımda biri arkamdan yüzüme yapışıp gözümü kapamıştı, o sırada kime vurduğumu bilemedim. Yoksa olur mu öyle şey ya?"

Zeynep elinde tuttuğu hapları sanki şeker dağıtıyormuş gibi hepsine tek tek uzatırken Halime tepsi içinde dolu su bardaklarını uzatıyordu.

"Geri zekalılar," diye söylendi Zeynep. "Siz birbirinize bunu yaptığınız sürece düşmana gerek yok zaten. Onlar bilet alıp arkalarına yaslansınlar yeter bence."

"Ananıza gözükmeyin birkaç gün," diyen Ağrılı'nın sesi duyuldu. "Bu halinizi görünce üstüne bir de terlikleri yersiniz haberiniz olsun."

"Yok baba, biz birkaç gün depoda takılırız. Anamı hiç çekemem şimdi." dedi Esat sıkıntıyla. "Abi ne oldu ya? Yedi mi dersin şerefsiz?" diye tekrar sorarak Fırat'a baktı.

Fırat başını salladı. Memnun bir yüz ifadesiyle güldü.

"Yedi, yedi... Kudurdu tabii. İki gün üst üste başarısızlık egosunu sarstı."

"O zaman sonraki adım için hazırız." diyen Kürşat'a, Yaman düşünceli gözlerle bakıp başını sallarken cevap verdi.

"Hazırız... Hazırız da bu sefer Alaz'ın haberi olacak... O yüzden daha dikkatli olmak lazım."

Fırat her zamanki gibi kendinden emin gülümsedi. Bakışlarında kafasında dönen tilkilerin kuyrukları oynuyordu. Yaman ona "ne iş?" der gibi çenesini sallarken o bilmiş bir şekilde başını salladı.

"Ben ikinci adım için nereyi kullanacağımızı planladım. Adamın yaklaşması ve kapana sıkışması lazım. Bu sefer o kapana gireceğini de biliyorum. Benim istihbaratımdan ve yardımlarımdan memnun... Sürekli taciz ederek aceleye de getiriyorum. Bir de ücreti arttırıp motivasyonunu da güçlendirdim. Onda kafa oldu bir dünya."

"Neresi?" diye soran Ekrem'di.

"Konuşacağız Ekrem Abi. Önce şunlar bir toparlansın..." Ekrem'e cevap verirken uyaran bakışlarla Defne'yi işaret etmişti.

Kız zaten iki gündür iyice aptala dönmüşken bunları onun yanında konuşmaları doğru olmayacaktı. Ekrem anladığını belirtir şekilde başını salladı. Sakin bir sesle karşılık verdi.

"Haklısın oğlum. Şunlar bir toparlansın konuşur, planlarız..." Alaycı bakışlarını Yaman'a çevirdi. "Hem Yaman daha Alaz'ın gönlünü alacak. O da birkaç gün sürer artık."

Yaman gözlerini kısarak babasına döndü. Eseflenir gibi baktı.

"Ne yapaydım? Yanımda kahveye götürüp namlunun ucuna mı koyaydım?"

Ekrem anlayışlı bir gülümsemeyle baktı oğluna.

"Yanında zaten götüremezdin. Herif anlardı ama en azından haberi olsaydı belki daha iyi olurdu."

Şu ana kadar Yaman'ın aldığı kararı desteklemişti. Çünkü Alaz'ın üzülmesini o da istemiyordu ancak kızın biraz evvelki sözlerinin ardından onun açısından bakınca haklı olduğunu da görebiliyordu. Alaz, Alaz'dı. Babasının kızı. Onu başka biri olmaya zorlayamazlardı. Şimdiye kadar adının hakkını vermişti şimdiden sonra onu başka bir kimliğe sokmak çok acımasız ve manasızdı.

Ekrem düşünceleriyle boğuşurken Yaman savunma dolu bir sesle karşılık verdi.

"E kıvranacaktı o zaman!"

Ekrem omuzlarını silkti. "E şimdi de sen kıvranırsın artık."

Gözlerinde muzip ışıltılar vardı. Alaz'ın Yaman'ı zorlayacağını biliyordu. Belki de hak etmişti Yaman. Ancak Yaman aynı fikirde değildi. Verdiği karşılık, hâlâ yaptığının doğru olduğu kanaatteydi. Umursamazca omuz silkmişti.

"Ben kıvranırım. O kıvranmasın, razıyım ben kıvranmaya."

Ekrem başını iki yana salladı. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın Yaman düşüncesinde haksız olduğunu kabul etmeyecekti. Alaz'a karşı öyle bir koruma iç güdüsü geliştirmişti ki,

sonucunda Alaz ona ne yaparsa yapsın, ne derse desin bu fikirden vazgeçmeyecekti. Kabullenircesine başını eğerken alayla karşılık verdi oğluna.

"E iyi ya. Kıvran o zaman." derken gözleriyle üst katı işaret etmişti.

Yaman sanki tavanda Alaz'ı görebilecekmiş gibi istemsizce başını kaldırıp tavana baktı. Yüzünde endişeli bir ifade dolaştı, başını yavaşça aşağı eğerken kendi kendine mırıldanır gibi konuştu.

"Canıma okur tabii..."

Ağrılı, Yaman'a bakarken gözlerinde okunan şefkati saklamadı. Bir adam bir kadına Yaman gibi adanmazdı. Adanamazdı... Yaman ömrünü Alaz üzerine kurmuştu. Çoğu zaman hep aynı soruyla karşı karşıya kalıyordu. "Bu nasıl olabilir?" İçinden bir türlü çıkamıyordu bu sorunun. Bir adam nasıl bu derece adardı kendini bir kadına? Nasıl etrafında böyle bir çember oluşturur, yeryüzündeki her şeyden koruma isteğiyle onu sarmalamaya çalışırdı? Neydi bunun motivasyonu bir türlü çözemiyordu Ağrılı. Kendi de karısını çok severdi, korur kollardı da. Zilal'i hayattaki en büyük desteği, yoldaşıydı ömrünün. Ama Yaman'ın Alaz'a bakışları, gözlerinin içindeki o isimlendiremediği ışıltısı hayatı boyunca kimsede görmediği bir şeydi. Yaman için Alaz hayat demekti, ömür demekti, nefes demekti, can demekti, kan demekti... Yaman için evren Alaz demekti...

***

Yaman çekingen adımlarla odaya girdiğinde Alaz yatağın içindeydi. Dizlerini karnına çekmiş, kollarını bacaklarının etrafına dolamıştı. Çenesini dizlerine yaslamış, kaşları çatık, suratı asıktı. Kucağına çektiği ince yorgan, karnına dayadığı dizleri nedeniyle yatağın üzerinde minik bir çadır oluşmasına neden olmuştu.

Yaman sessiz ve yavaş adımlarla içeri girip kapıyı kapadı. Hiç ses çıkarmadan birkaç adım atıp yüzüne baktı ancak

kız hiç oralı değildi. Başını yana çevirmiş dalgın bakışlarını pencereden karanlığa dikmişti. Yaman duraksayarak ona bakmaya devam etti, hiçbir tepki alamayınca suçlulukla kıvranarak banyoya yöneldi.

Alaz içeri giren Yaman'ın varlığının farkındaydı ancak kalbi kırıktı ona, tepki veremiyordu. Ona bez bebek muamelesi yapıp sürekli geride tutmasından artık gerçekten usanmıştı. Bu konuda ya kararlı tavrını devam ettirecek ya da Yaman'ın istediği gibi sürekli korunmaya muhtaç biri gibi davranacaktı. Böyle bir şey mümkün değildi. O öyle biri değildi. İnsan özünü inkar edemezdi öyle değil mi? O her şey olup biterken kenarda bekleyip tepki vermeden seyirci kalacak biri değildi. Aksine tam da olup bitenlerin göbeğinde olmalıydı. Senelerdir yaşadığı her şeyi inkar etmek kendisini inkar etmekti. O kim olduğunu, ne yaptığını ve neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Kendini kandıramazdı.

Yaman hayalinde nasıl bir Alaz yarattıysa bundan vazgeçmek zorundaydı. Şu anki Alaz korunmaya muhtaç kırılgan bir varlık değil aksine kıran, döken, vuran ve öldüren bir varlıktı. O buydu! Bunu hiçbir şey değiştiremezdi ve bunun tersiymiş gibi yaşamak onun kaldıracağı bir yalan olamazdı. Böylesi büyük bir yalanı yaşayamazdı. Yaşamayacaktı...

Banyodan gelen su sesini duyuyordu ancak hiçbir şey yapmadan pencereden karanlığı seyretmeye devam etti. Dakikalar birbirini kovaladı ve nihayet Yaman beline sardığı bir havluyla odaya geri döndü. Giyinme odasına doğru hareketlenirken Alaz göz ucuyla sırtına baktı ve o anda yüreğinden tüm bedenine sızan cızlamayı hissetti. Yaman'ın sırtında morluklar vardı. Kavga esnasında eli ayarsız birine denk geldiği belliydi. Gözlerini kapayıp dişlerini sıkarken Yaman da giyinme odasına girerek gözden kayboldu.

Hızla üzerinden yorganı fırlatarak yataktan çıktı ve doğruca odanın kapısına yönelip dışarı çıktı. Arkasındaki kapıyı açık bırakmıştı. Hızlı adımlarla koridoru geçip merdivenlerden indi. Üzerinde bol bir pijama altı, askılı tişört ve çıplak ayaklarla salonun ortasında dikiliverdi. Gençler yoktu ancak

Ekrem, Ağrılı, Fırat, Ayşe ve Zeynep hâlâ salondaydı.

"Zeynep Abla, Yaman'ın sırtı mosmor. Sende sürebileceğim bir şey var mı?" diye sordu üzüntülü bir sesle.

Zeynep başını sallayıp ayağa kalkarken söylendi.

"Gel güzelim. Var... Çantamda, mutfakta. Geri zekâlılar nasıl vurdularsa birbirlerine hepsinin her yeri mosmor."

Alaz, Zeynep'i takip ederken Ekrem'in söylediklerini duymadı. Ekrem de zaten onun duyması için söylemiyordu.

"O morluklar belki kurtuluşu olur. Acındırır şimdi kendini hayta."

Ağrılı yumuşak bir gülüş yüzünde belirirken başını salladı.

"Kurban yufka yüreklidir. Bırak, oğlan kullansın şansını."

Alaz Zeynep'ten ihtiyacı olan kremi aldıktan sonra tekrar merdivenlere yöneldi. Tam birkaç adım atmıştı ki duraksayarak salona girmek üzere olan Zeynep'e seslendi.

"Defne yattı mı Zeynep Abla?"

Zeynep adımlarını durdurup geri döndü.

"Kürşatların tarafta. Can borcunu ödeyecekmiş, Kürşat'a bakmaya gitti. Döner birazdan."

"Kız iyice aptala döndü aramızda... Ben kaçıp gitti diye düşündüm valla."

"Kaçmasına az kaldı bence," dedi Zeynep sırıtarak. Sanki sır verir gibi sesini alçaltarak devam etti. "Halime Abla biraz konuşup anlatmış ona durumları. Dün olsa bayılıp düşerdi de, bugün biraz daha anlayışlı davranıyor."

"Anlayışlı davransa ne olacak? Şu halimize bak. Sen dışarıdan hiç bize bakıyor musun? Normal mi şu yaşananlar?" dedi Alaz sıkıntıyla.

Zeynep omuz silkti. "Valla bana normal gelmeye başladı. Ne yapalım? Bizim de normalimiz bu!"

Alaz hayretle baktı. "Aylar önceki halini düşünüyorum da, sen bile böyle demeye başlamışsan hakikaten sağlam akıllı kalmamış aramızda."

Zeynep vurdum duymaz bir tavırla elini boş ver, der gibi sallayıp omuz silkti.

"Aman akıllı olup ne yapacağız? Ben Oğuz'un deli halini seviyorum."

Alaz kaşlarını kaldırıp anladığını belirtir şekilde çenesini salladı.

"Hee anladım ben seni... Senin derdin belli. Teh Allah'ım ya... Akıllı gelen de kafayı yiyor sonunda." Söylenerek merdivenleri çıkmaya devam etti. Usançla *'hadi git'* der gibi elini sallamıştı.

Tekrar odaya dönüp içeri girdi. Yaman üzerine bol siyah bir pijama altı giyinmiş yatağın ucuna oturmuştu. Bir ayağı yere basarken diğerini dizinden kırarak yatağın üzerine çekmişti. Düşünceli bir şekilde başı yere eğik, gözleri yerdeki halıdaydı. Alaz içeri girince hissettiği hareketlilikle bakışlarını kaldırıp ona baktı. Bir an ikisi de hareketsiz durup birbirlerine baktılar. Yaman suçlu ancak pişmanlık barındırmayan gözlerle ona bakarken, Alaz kızgın ve haksızlığa uğramış gibi bakıyordu. Yaman her ne kadar Alaz'ı kızdırdığını bilse de kendisine küs kalmasını istemiyordu. Özellikle kırgın gözlerle bakarken Yaman'ın yüreği dağlanıyordu. Sadece onu korumak istediğini neden bir türlü kabul edemiyordu ki? Bunu anlaması bu kadar mı güçtü?

Alaz ters ters Yaman'a bakarak hareketlendi ve yatağa doğru ilerledi. Elindeki ilaç tüpüyle birlikte yatağın üzerine çıkıp dizlerinin üzerinde birkaç adım atarak Yaman'ın arkasına geçti. Yaman çekingen alçak bir tonla sordu.

"Hâlâ kızgın mısın?"

"Dön arkanı!" dedi Alaz, sert bir sesle sorusuna cevap vermeden.

Yaman komut almış gibi hemen dediğini yaptı. Daha fazla sinirlendirmek istemiyordu. En azından hâlâ birlikte uyuyacakları için şanslıydı. İlk defa kızın kabuslarına şükretti. Onlar olmasa Alaz her gece kollarında olmazdı belki de. Sırtında bir soğukluk hissettiğinde ürpererek irkildi ve bedenini ileri çekti aniden.

"Rahat dur!"

Yaman soğukluğun ardından sırtında ılık parmaklarının

dokunuşunu hissedince gevşeyerek kendini bıraktı. Yüzünde oluşan gülümsemeyi Alaz göremiyordu ancak yine de kulağına gelen sert sesle yüzündeki gülümseme dondu kaldı.

"Sırtıma!"

Suratındaki gülümsemeyi yok ederek hareketsizce bekleyip sırtında gezinen parmakların tadını çıkardı. Banyoda, aynada görmüştü sırtının halini ancak önemsememişti. Fiziksel acılar onda diğer insanlar gibi hareket kabiliyetinde sınırlama getirmiyordu. Fiziksel acıyı çok fazla umursamıyordu. Geçeceğini biliyordu çünkü. Birkaç gün sabrettiğinde o acılar geçecekti nasılsa. Ancak şimdi Alaz'ın parmakları masaj yaparcasına; ilk anda teninde soğukluk hissettiren ancak birkaç saniye içinde ılık parmakların etkisiyle o ürpertiye son vererek sırtında dolaşırken, sırf o acıları Alaz yok etmeye çalışsın diye daha fazla zarar görmek istedi.

"Çok acıyor mu?" diye sordu Alaz düşük bir tonla.

Kremi morlukların üzerinde iyice yedirmeye çalışırken, parmak uçları canı daha fazla yanmasın diye tüy dokunuşlarıyla dolaşıyordu sırtında. Halihazırda o kadar çok iz vardı ki geçmişten kalan, ona yine acılar veren bu morluklar, içinde ağlama isteği uyandırıyordu. Dişlerini alt dudağına geçirerek kendisini tutmaya çalıştı. Ağlarsa Yaman çok üzülecekti, yine kızgınlığına sarılmaya çalıştı.

"Acımıyor. Endişe etme sen," dedi Yaman umursamaz bir tonla.

"Hı hı... Endişe etmeyeyim ben... Zaten tek istediğin bu! Endişe etmeyeyim ben!"

Sitemli bir tavırla ağzının içinde söylenir gibi konuşurken Yaman gözlerini yumdu üzüntüyle. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı tekrar ve kaşlarını çatarak konuşmaya nereden başlayacağını düşündü. Yumuşak alçak bir tonla konuşmaya başladığında sırtındaki parmaklar bir an durdu ancak sonra tekrar eylemine devam etti.

"Bebeğim. Alaz'ım. Haklısın. Seni geride tutmak istiyorum... Buna kızıyorsun. Çok haklısın. Ama bunu seni başka birine dönüştürmeye çalıştığım için yapmıyorum. Sen bir

dakika üzülsen, endişelensen, benim yüreğim yangın yerine dönüyor. Dayanamıyorum... Senin hissettiğin en ufak üzüntüye dayanamıyorum... Bana ne dersen de. Ne yaparsan yap, haklısın... Ama bu aramızda eşitsizlik yaratmak için yaptığım bir şey değil. Bu benim kontrolüm dışında oluşan bir refleks. Ben seni korumalıyım. Düşündüğüm, hissettiğim tek şey bu. Seni korumalıyım! Sen bunu eşitsizlik olarak görüyorsun ama değil. Yemin ederim değil... Biz seninle dengiz. Senin gücünü, zekanı, potansiyelini biliyorum ben... En iyi ben bilirim, iki sene peşindeydim ve asla ulaşamadım sana. Ama bu, göz göre göre seni tehlikeye atmamı gerektirmiyor. Gerektirmeyecek... Sana en ufak zarar gelse ben dağılırım... Ben senin başka biri olmanı istemiyorum... Asla böyle bir düşüncem yok. Ben senin şu anda olduğun kişiyi seviyorum. Çünkü beni anlamanı sağlayan şey, şu an olduğun kişi olman. Yediğim her boku, yaptığım her haltı biliyorsun ve beni yargılamayıp, olduğum gibi kabul ediyorsun. Bunun sebebi şu an olduğun kişi olman. Ben başka türlüsünü istemezdim zaten. Senin savaşçılığını, azmini, gözü karalığını, hiçbir şeyden yılmayışını, aydınlığını ve karanlığını seviyorum. Sen busun! Benim hem aydınlık hem karanlık prensesimsin. Tıpkı benim gibi. Benim aydınlığımı da, karanlığımı da kabulleniyorsun. Ben seni neden bir başka kişiye dönüştüreyim?"

Sözlerine ara verince Alaz'ın parmakları durdu. Elini açarak avucunu Yaman'ın sırtına kapadı. Her soluğunda eli yavaşça yükselip alçaldı. Yaman başını aşağı eğdi. Özür diler bir tonla devam etti.

"Ben seni geride tutmak istedim... Hep isteyeceğim... Senin korkulu tek dakika geçirmen benim cehennemde binlerce yıl yanmam demek... Ben seni koruyacağıma yemin ettim. Annene söz verdim... Babana söz verdim... Ama onlardan öte; ben Rabbime söz verdim. Seni bana verirse, hayatım pahasına seni koruyacağıma yemin ettim... Bunun için canımı vermem gerekiyorsa veririm dedim. Her yeminin, her sözün bir bedeli vardır. Benim ödeyeceğim bedel, seninkine karşılık benim hayatım... Bu ne pahasına olursa olsun kabul ettiğim,

razı geldiğim bir anlaşma. Rabbimle benim aramdaki anlaşma. Girme aramıza. Ne olur girme. Seni bana verene yüzümü kara çıkarma."

Alaz donmuş halde öylece duruyordu. Sonunda Yaman'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı... Yaman, onun varlığına karşılık kendi varlığını ortaya koymuştu. Buna inanmıştı! Tıpkı İbrahim'in dualarının karşılığında oğlu İsmail'i kurban etmesi gibi Yaman, Alaz'a karşılık kendini kurban sunmuştu. Gözünden düşen damlaya engel olamadı. İkisi de kıpırtısız öylece dururken Yaman'ın başı aşağı eğik, Alaz'ın avucu Yaman'ın sırtında hareketsizce oturuyorlardı.

Dakikalar sonra içinden son bir çırpınışla çıkardığı güçle, bedenini öne doğru çekip aralarındaki boşluğu kapadı ve ellerini Yaman'ın beline sararak yanağını genç adamın sırtına dayadı.

"Beni sensiz bırakma. Bana karşılık sen olma. Bize karşılık biz olalım. Lütfen..." dedi inlercesine.

Gözlerinden akan yaşlar Yaman'ın sırtına damlayarak aşağı kaydı usulca. Yaman ellerini kaldırdı ve karnının üzerinde sarılı kolları kavradı. Koca avuçları kızın ellerini ve kollarını kaplamıştı. Birkaç dakika sonra Alaz'ın ellerini bırakmadan kendi etrafında döndü ve ıslak gözlere bakarken Alaz'ın yüzünü iki elinin arasına aldı.

"Ağlama... Ağlama prensesim... Ben senin bir damla gözyaşına dünyayı yakarım."

Alaz dudakları titrerken ıslak gözlerle baktı ona. Adamın uzun gür kirpiklerin çevrelediği kapkara gözlerindeki karanlık çaresiz ışıltılar, üzüntünden gerilmiş esmer yüzü, ağlama istediğini arttırdı. Yaman'ın bakışlarında öyle bir kabulleniş vardı ki Alaz onun bir an bile düşünmeden, tereddütsüz kendisini ateşe atabileceğini görebiliyordu. İstemsiz bir iç çekiş çıktı dudaklarından. Ellerini kaldırıp Yaman'ın bileklerini kavradı. Adeta ondan güç almaya çalışıyordu. Zorlukla konuşmaya çalıştı.

"Beni sensiz bırakma," dedi yine yalvarır gibi.

Yaman dudaklarını Alaz'ın dudaklarına dokundurdu.

"Kimse beni senden alamaz."

"Ama... Ama diyorsun ki..." diye titreyen dudaklarla konuşmaya çalıştı. Yeşil gözleri dökülen üzüntü yaşlarıyla parlıyordu.

Yaman başını yavaşça iki yana salladı.

"Ben sözümü tutuyorum. Seni koruyacağım... Kimse beni senden alamaz. Seni de benden alamazlar... Sözümü yerine getirdiğim sürece biz birlikte olacağız."

Karmakarışık gözlerle anlamaya çalışarak baktı Yaman'a. Sözünü tuttuğu sürece Yaman her şeyin yolunda olacağını düşünüyordu. Kefaretini ödediği sürece Alaz onda kalacaktı. Alaz inanmaya çalışarak başını salladı. Yaman bir elini yüzünden çekerek yüzüne düşen saçları geriye itti. Bakışlarındaki hayranlık bir an Alaz'da gülme isteği uyandırdı. Yaman saçlarını omuzlarından geri iterken başını iki yana salladı, hayret etmişçesine mırıldandı.

"Bu kadar güzel bir şeyin benim olması öyle inanılmaz ki. Bir canlı nasıl bu kadar güzel olabilir ki? "Sanki kendi kendine düşünüyormuş gibi mırıldanmaya devam etti. "Düşünsene, yalnızca kendim için, beni tamamlasın, yalnızlığımı paylaşsın diye istediğim varlık, dünyanın en muhteşem canlısına dönüştü. Ne kadar şanslı bir kulum."

"Yaman..." diye fısıldadı Alaz utançla. "İstersen abartma."

"Sen kendini benim gözümle görsen dünyanın bir numaralı narsisti olurdun. Ve bunu da sonuna kadar hak ederdin."

Alaz daha fazla kendine hakim olamadı ve yüzü mahcubiyetle kızarırken kıkırdadı. Aşağı düşen kirpikleri gözlerini perdeledi, başını hafifçe yana eğip yanağını Yaman'ın yüzünde duran avucuna bastırdı. Sitemle mırıldandı.

"Her defasında bunu yapıyorsun. Sana en kızgın olduğum anda böyle şeyler söylüyorsun ve ben iki güzel söze tav olan o geri zekalı kızlara benziyorum."

"Sen geri zekalı değilsin. Ayrıca iki güzel söze tav olacak biri hiç değilsin."

Dudaklarını Alaz'ın alnına bastırdı. Kollarının arasına çekip sarılırken Alaz da kollarını boynuna sarmıştı.

"Kızma bana," dedi Yaman. "Biliyorum kızıyorsun ama kızma... Küsme de... Sen bana küsünce içimdeki çiçekler soluyor."

"İçindeki çiçeklerin sürekli sulanmasını istiyorsan bir daha benim haberim olmadan bir şey yapma. Bana da söyle. Yanında olayım."

"Yanımda olacaksın bundan sonra. Söz, her şeyden haberin olacak. Ama gereksiz tehlikeye atılmayacaksın, aptalca aksiyonlara girmeyeceksin."

"Ben dikkatliyim, yapmam öyle şey."

"Alaz. Hatırlıyor musun? Az daha tünelde şerefsizin adamlarına postu deldirecektin."

İkisi birbirlerine sarılmış mırıltıyla konuşmaya devam ediyorlardı. Başını çevirip dudaklarını Yaman'ın boynuna bastırdı. Yaman ürperdi ancak geri çekilmedi. Yalnızca hazla gözlerini yumdu.

"Ama deldirmedim."

Kollarının baskısını arttırıp kızı çekiştirerek kucağına oturttu. Alaz kollarını Yaman'ın başının etrafına sardı. Yanağına dudaklarını bastırdı ve başını omzuna yasladı. Birkaç dakika ikisi de sessizlik içinde hareketsizce oturdular. Kısmen de olsa anlaşmaya varmış gibiydiler.

Yaman sanki öksürecekmiş gibi boğazını temizledi. Başı omuzunda yaslı kızın yüzüne bakmamasını fırsat bilerek çekingen bir sesle konuşmaya başladı.

"Bebeğim sana söylemem gereken bir şey var."

Alaz gözlerini yumarak başını yasladığı omuzda doğrulmadan "Hmm?" dedi yalnızca.

"Cuma gecesi için akşam yemeği daveti aldık."

Alaz kaşlarını çattı, gözlerini açmadı. Düşünmeye çalışıyordu. Birkaç saniye sonra merakla başını kaldırıp Yaman'a baktı.

"Aldık derken?"

"Davet ikimiz için geçerli."

"Kim davet ediyor?"

Kuşkuyla Yaman'a bakarken diğeri çekinerek ona bakıyordu.

"Hoşlanmayacaksın."

Gözlerinde anlayış bekler bir bakış vardı. Alaz birden anlamış gibi bıkkınca gözlerini devirdi. Öfkeli bir sesle, "O adam? Neydi adı? Melis kaltağının sevgilisi?" dedi gözlerini kısarak.

"Bebeğim, çok özür dilerim önce sana sormam lazımdı ama inan ben de nasıl olduğunu anlamadan Hasan Bey'e geliriz, dedim. Şimdi reddedersek çok ayıp olur."

"Neden ayıp olacakmış? Bence oraya gittiğimizde ben o kaltağın saçlarını yolmaya kalkarsam daha çok ayıp olur. Önden tedbir alıp hiç gitmeyelim." dedi inatçı bir tavırla. Suratı asılmış, dudakları büzülmüştü ancak gözlerindeki nefreti gizlemiyordu. Yaman neredeyse yalvarır gibi bakıyordu.

"Ben de gitmek istemiyorum ama bir kez evet demiş oldum. İş de konuşacağız. Sadece akşam yemeği değil bir çeşit iş yemeği de olacak."

Alaz sinirli inatçı çocuklar gibi omuz silkti. "Sen git o zaman. Ben gelmem."

Yaman hayretle kaşlarını kaldırdı. "Beni yalnız mı göndereceksin?"

Alaz aniden gözlerini Yaman'ın gözlerine dikip kızgınlıkla baktı.

"Tabii ki de göndermeyeceğim... Blöf yapıyorum! Senin burada 'ben de gitmeyeyim madem' demen gerekiyordu!"

"Bazen şaşırtıcı derece garip tepkilerin oluyor, biliyorsun değil mi?" Yalvaran gözlerini masumca açtı. Başını yana yatırdı hafifçe. "Ama sen beni mahcup etmek istemezsin ki... Gideriz değil mi?"

Alaz kısacık bir an dik dik baktı ve gözlerini kaçırıp sıkıntılı bir şekilde etrafta dolaştırdı bakışlarını. Omuzlarını kaldıran, göğsünü şişiren derin bir nefes aldı usanmış gibi. Yan gözle tekrar Yaman'a baktı. Başını isteksiz bir şekilde onaylarcasına sallarken sitemkar bir sesle cevap verdi.

"Bak ben senin için her şeyi yapıyorum, seni kırmıyorum. Senin için o kaltağa bile katlanmayı göze alacağım." İşaret parmağını tehdit edercesine sallarken devam etti. "Ama sen

de beni bundan sonra kırmayacaksın... Her şeyden kesinlikle haberim olacak. Yanında olacağım."

Yaman gözlerini yumup sevinçle başını salladı.

Alaz uyaran bir tonla çabucak ekledi. "Ama o kaltak sinirimi bozacak bir laf ederse saçlarına yapışmayacağımın garantisini veremem."

Yaman başını arkaya yatırarak kahkaha attı. Muzip fakat karanlık bakışlarını genç kıza kenetledi.

"Öpüşüp barışalım mı?"

"Hep öpüyorsun zaten... Başka icraat göremedik!"

Yaman'ın kaşları şaşkınlıkla neredeyse alnının ortasına kadar kalktı. Birkaç saniye duyduklarını sindirmeye çalıştı. Kaşları yavaş yavaş yerlerine inerken bu kez o gözlerini kıstı. Başını yavaşça ona doğru eğdi. Gözlerindeki arzu ve ateş bir an Alaz'ı tedirgin etti, kendisini geri çekmemek için savaştığı dürtülerine güçlükle karşı koydu, meydan okurcasına ona bakmaya devam etti. Onun da bakışlarında istekli arzu pırıltıları yüklenmişti. Yaman başını ona doğru daha çok yaklaştırırken dudakları neredeyse birbirine değiyordu. Fısıltıyla karşılık verdi.

"Bana birkaç saat yetmez. Günlerce seni yataktan çıkarmayı düşünmüyorum. Bu fırsatı sağladığım ilk gün o icraatın fazlasını göreceksin. Ve o gün geldiğinde, tek şikayetini bile dinlemeyeceğim. Sırtını yatağa mıhlayacağım senin."

Alaz'ın önce kalbi tekledi. Birkaç saniye vücuduna basan ateşle alev alev yandı. Yaman dudaklarından yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Ateşini harlayan görüntüler gözünün önünde geçit törenindeydi. Yaman'la günlerce yataktan çıkmadan birlikte olmak... Düşüncesi bile kalp atışlarının tekrar canlanmasına ve nabzının boğazında atmasına, kulaklarının uğuldamasına neden olmuştu. Cesaretle Yaman'a doğru başını yaklaştırdı, dudakları birbirine değdi. Fısıldayarak konuşmaya başladığında gözlerindeki meydan okuma neredeyse alevlerden oluşan bir savaş çağrısıydı.

"Söz mü?"

Hissettiği korlu ateş, kara gözlerinin içinde kızıl gölgeler olarak oynaştı. Dudakları birbirine değerken gözlerindeki

alevler Alaz'ın alevlerine karıştı.

"Söz!"

Hızla ileri atılıp dudaklarıyla Alaz'ın dudaklarını kavradı... Burnundan hırslı bir arzuyla aldığı nefes Alaz'ın kollarını ona sarıp arzuyla karşılık vermesiyle eş zamanda gerçekleşti. Yaman arzuyla dudaklarını emerek öperken Alaz onu kendisine daha çok bastırdı. Tüm benliği bu öpüşle parçalara ayrılıyor sonra tekrar Yaman'la bütünleşiyordu. Bacaklarını Yaman'ın iki yanından dolayıp beline sararken tamamen Yaman'ın kucağına oturmuştu ve bedenleri arasında bir milim bile boşluk kalmamıştı.

Yaman doymak bilmez bir arzuyla dişlerini alt dudağına geçirdiğinde Alaz'ın dudaklarından acıdan ziyade bir zevk iniltisi çıktı. Dilini sertçe Alaz'ın ağzına soktu. Yalnızca Alaz'la olmak, yalnızca onu hissetmek istiyordu. Doyumsuzdu Yaman. Yaşadığı her anın hakkını vermek istiyordu. Alaz'la şimdi sevişirse günlerce kendisine gelemeyecek, hep ona dönmek isteyecekti. O zaman onu koruması mümkün olmazdı. Hele şu anki kritik durumda onu tehlikeye atmak hayatı boyunca yaşayacağı pişmanlığı da beraberinde getirecekti. Sabretmek zorundaydı. Sadece birkaç gün daha. Ne zaman o şerefsizi ele geçirip rahatlarsa o zaman Alaz'a günlerce doyabilirdi.

Alaz üzerine oturduğu sertliği hissediyordu. Yaman'ın kasılmış gergin bedeninden kendisini zorlukla tuttuğunu anlıyordu. Alaz'ın yüzüne doymak bilmez öpücükleri yağdırırken derin derin soluk alıyor hazla inliyordu... Tekrar dudaklarına kapandı genç adam. Acı çekiyormuş gibi inlerken kollarının arasında tuttuğu kızı sertliğine bastırdı. Bu kez Alaz'ın dudaklarından çıktı inilti. Yaman öyle tanıdık, öyle bilindikti ki hiçbir utanç duymadan bu kez o kendisini aşağı bastırdı. Yaman'ın beline dolanmış bacakları kasıldı. İstiyordu bu adamı. Bundan daha doğal, daha doğru ne olabilirdi ki?

Kendisi sabırsız, Yaman'sa sabretmeye çalıştığı iradesiyle gerilmişti. Birkaç dakika boyunca süren ateşli öpüşme Yaman'ın zorlukla başını geriye çekmesiyle son buldu. Islak dudaklarını yumuşak bir dokunuşla örselenmiş dudaklara

bastırdı. Gözleri kor halindeydi. Alnında ter damlaları parlıyordu. Alaz mahmur, hülyalı bakışlarını onun yüzünde dolaştırdı. Kollarını gevşetti ve sağ elini yavaşça geri çekerek parmak uçlarını Yaman'ın ıslak alnında dolaştırdı. Parmaklarını nazikçe yüzünde gezdirdi.

Yaman gözlerini yumup derin bir soluk çekti. Kucağındaki kızı tekrar kendisine bastırdı. Alaz inleyerek gözlerini yumdu. Tam da kadınlığının merkezinde Yaman'ı hissediyordu.

Yaman acı çeken bir sesle mırıldandı. "Öyle zor ki sabretmeye çalışmak. Her gece koynumdasın ama ben sabretmek zorundayım."

"Sabretme o zaman," diye fısıldayarak karşılık verdi.

Yaman yavaşça gözlerini araladı ve çaresiz bakışlarını Alaz'a dikti. Başını hafifçe iki yana salladı.

"Anlamıyorsun. Ben bir kez senin içinde kaybolursam yolumu tekrar bulmam kolay olmaz. Ben böyleyim bir tanem. Ben sana birkaç saatte doyamam... Öyle iyi biliyorum ki; bir kez buna izin verirsem günlerce kendime gelemem. Hiçbir şey düşünemem. Hiçbir şey yapamam. Ben seni paylaşamıyorum. Kendimle bile paylaşamıyorum. Seninle şimdi sevişip, bir saat sonra arkamı dönüp bu kapıdan çıkamam. Çıkamam. Gidemem." Kucağındaki bedeni yeniden kendisine bastırdı. "Halimi görmüyor musun? Ölüyorum. Ölüyorum hasretinle. Ama ne olursa olsun, yine de seni güvende tutmadan bunu yapamam. Bunun için aklımın başında olması lazım. Ve ben senin yanında aklımı kaybediyorum."

Yaman'ın ona karşı olan hastalıklı tutkusu kendisini engelleyen tek şeydi. O hastalıklı tutku, ona sahip olma arzusu her şeyin önünde, her şeyin ötesindeydi. Alaz'ın Yaman'ın çaresiz tutku dolu, adanmışçasına bakan gözlerine dikili bakışları, birkaç saniye böyle bir arzuya inanmazca baktı ve sonra bu bakışlar anlayışa dönüştü. Belli belirsiz dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hastasın sen. Gerçekten hastasın." dedi yarı alay yarı ciddiyetle.

Yaman başını salladı. O da hafifçe gülümsedi. "Sana hasta-

yım." dedi aynı yarı alay yarı ciddiyetle.

Alaz kendisine hakim olamadan kıkırdadı. Alnını genç adamın alnına dayadı. Yaman mutlulukla gözlerini yumdu.

"Kıkırtılarına bayılıyorum... Kalbim tekliyor duyduğumda..." Avuçlarını sırtında dolaştırdı. Sırtına yayılmış olan saçlarını okşadı. Elleri aşağı kayarak kalçalarını kavradı. Onu kendisine bastırırken hazla inledi. "Ah, şu an içinde olmak vardı." diye mırıldandı hayıflanırcasına. Alaz yanağını şakağına yasladı.

"Senin gibi kendisine işkence çektirip bundan haz alan adam duymadım."

"Az kaldı," diye mırıldandı inançla. "Az kaldı... O şerefsizi bulalım. Senin güvende olduğunu bileyim, hemen elinden tutup çiftliğe götüreceğim seni ve en az bir hafta geri dönmeyeceğiz."

Alaz hızla başını geriye çekip beklenti dolu bakışlarını ona dikti. Yüzünde çekingen bir gülümseme vardı.

"Gerçekten mi? Çiftliğe mi gideceğiz?"

Sesi çocuksu, meraklı ve istekliydi. Yaman başını salladı onaylayarak.

"Gideceğiz... Sen orada bana geldin, orada benim olacaksın."

Alaz mutlulukla gülümsedi. Dudaklarını sevinçle Yaman'ın dudaklarına bastırdı. Gürültülü bir öpücük kondurdu. Hızla başını salladı.

"Tamam. Şu şerefsizi yakalayayım, hemen gidelim o zaman."

Yaman özlemle baktı ona. Bir kadın nasıl hem böyle çocuksu hem de böyle seksi olabilirdi ki? Bir kadın nasıl hem böyle cehennemden çıkmış gibi gözü kara hem de böyle cennetten gelmiş gibi meleksi görünebilirdi?

"Sen benim ömrümsün, yaşama sebebimsin," diye fısıldadı.

Alaz genç adamın hayranlık dolu yüzüne mahcup bir gülümsemeyle baktı. Bir insan böyle sevilebilir miydi gerçekten? Yaman'a sahip olduğu için kendisi bu derece şanslı olabilir miydi?

Alnını tekrar Yaman'ın alnına dayadı. Bakışları birbirine mühürlendi. Aşkla fısıldadı adama.

"Sen benim her şeyimsin!"

yım." dedi aynı yarı alay yarı ciddiyetle.

Alaz kendisine hakim olamadan kıkırdadı. Alnını genç adamın alnına dayadı. Yaman mutlulukla gözlerini yumdu.

"Kıkırtılarına bayılıyorum... Kalbim tekliyor duyduğumda..." Avuçlarını sırtında dolaştırdı. Sırtına yayılmış olan saçlarını okşadı. Elleri aşağı kayarak kalçalarını kavradı. Onu kendisine bastırırken hazla inledi. "Ah, şu an içinde olmak vardı," diye mırıldandı hayıflanırcasına. Alaz yanağını şakağına yasladı.

"Senin gibi kendisine işkence çektirip bundan haz alan adam duymadım."

"Az kaldı," diye mırıldandı inançla. "Az kaldı... O şerefsizi bulalım. Senin güvende olduğunu bileyim, hemen elinden tutup çiftliğe götüreceğim seni ve en az bir hafta geri dönmeyeceğiz."

Alaz hızla başını geriye çekip beklenti dolu bakışlarını ona dikti. Yüzünde çekingen bir gülümseme vardı.

"Gerçekten mi? Çiftliğe mi gideceğiz?"

Sesi çocuksu, meraklı ve istekliydi. Yaman başını salladı onaylayarak.

"Gideceğiz... Sen orada bana geldin, orada benim olacaksın."

Alaz mutlulukla gülümsedi. Dudaklarını sevinçle Yaman'ın dudaklarına bastırdı. Gürültülü bir öpücük kondurdu. Hızla başını salladı.

"Tamam. Şu şerefsizi yakalayayım, hemen gidelim o zaman."

Yaman özlemle baktı ona. Bir kadın nasıl hem böyle çocuksu hem de böyle seksi olabilirdi ki? Bir kadın nasıl hem böyle cehennemden çıkmış gibi gözü kara hem de böyle cennetten gelmiş gibi meleksi görünebilirdi?

"Sen benim ömrümsün, yaşama sebebimsin," diye fısıldadı.

Alaz genç adamın hayranlık dolu yüzüne mahcup bir gülümsemeyle baktı. Bir insan böyle sevilebilir miydi gerçekten? Yaman'a sahip olduğu için kendisi bu derece şanslı olabilir miydi?

Alnını tekrar Yaman'ın alnına dayadı. Bakışları birbirine mühürlendi. Aşkla fısıldadı adama.

"Sen benim her şeyimsin!"

17. BÖLÜM

Alaz arabanın arka kapısını sinirle açarak içeri girdi ve öfkeli tavrını belli eder şekilde aracın arka koltuğuna oturdu. Yaman benzer tavırla yanına geçerken Kürşat dikiz aynasından, sıkkın bir yüzle 'yine neye tartıştılar acaba?' diye düşünerek onlara bakıyordu.

"Gidelim Kürşat!" diyen Yaman'ın aksi sesi, Kürşat'ı harekete geçirdi. Ses çıkarmadan başını salladı ve kontağı çevirdi. Yanında oturan Halit, "ne iş?" der gibi çenesini sallayıp sorarcasına baktığında umursamazca omuz silkip bilmediğini belli etti.

Alaz küskün denecek bir yüzle başını ters yöne çevirip gözlerini camdan dışarıya dikti.

İki gün önceki sulhtan beri araları gayet iyiydi aslında. Yaman her zamanki gibi Alaz'ın etrafında pervaneydi ve yine küçük bir çocuğa bakar gibi ilgilenmişti onunla. Bu iki gün içinde herkesin hayatı neredeyse normal denecek düzeyde sakin geçmişti. En azından dışarıdan görünen manzara böyleydi. Elbette devreye sokacakları plan için çalışmaya devam etmiş ve hiçbir açık bırakmamak için her şeyi inceden inceye düşünmüş ona göre organize olmuşlardı.

Bu süreç içinde Oğuz ve Ragıp'tan da haber almışlardı. Oğuz İran tarafında dikkat çekecek atılımlarda bulunmuştu. Sahip oldukları tırlara kendilerinden habersiz hiçbir yükleme yapılmaması için gerekli bağlantıları kurmuş, gerekli kişilere dikkate alınacak mesajlarını iletmişti.

Ragıp, Arap Kasım'ın adamlarıyla nihayet karşı karşıya

gelmiş ve Ekrem'in gözdağı veren notunu iletmişti. Tüm bunlar elbette sözlü olmamıştı. Sözlü olan kısım Oğuz'un güvendiği ve sınır ötesinde herkesin dikkate aldığı adamlardı. Onların güvencesi altındayken kimsenin hamle yapması bundan sonra mümkün olmayacaktı. Tüm bu bağlantılar senelerdir Oğuz'un orada kurduğu sağlam dostluklar sayesinde olmuştu. Oğuz saygı duyulan, tabii biraz da ürkülen biriydi. Kimsenin onunla ters düşmeye niyeti yoktu. Oğuz zamanı geldiğinde borcunu öderdi ve bunu öyle veya böyle yapardı. Öylesi iyi yoldan, böylesi şiddet içeren yoldan olurdu ama Oğuz borcunu öderdi mutlaka.

Arap'ın Ragıp ve Oğuz'la birlikte, kurmaya çalıştığı bağlantılar bir bir elekten geçiyordu. Ve hepsinin emin olduğu bir şey daha vardı ki; Arap'ın Alazların kapısına dayanması an meselesiydi. Ekrem'in bundan yana çekincesi yoktu. Bu zaten beklediği hatta umduğu bir ziyaret olacaktı. Ekrem Arap'ın yoluna taş koymamıştı. Daha önce onu uyarmıştı, uyarısını dikkate almayan Arap artık Ekrem'in ne derece ciddi olduğunu anlamak zorunda kalacaktı.

Her şey öngördükleri gibi giderken Yaman ve Alaz'ın Hasan Karakaya davetine gitmek için hazırlanmaları gereken saat de gelmişti. Zaten iki gündür devam eden sulhu bozan da kısmen bu davet olmuştu. Alaz normal şartlarda nasıl göründüğünü umursamayan biriydi. Ancak bu gece için bu umursamazlığını rafa kaldırmıştı. Melis denen kadından nefret ediyordu ve onun Yaman'a yiyecekmiş gibi bakması kendi kendine sakin olması için verdiği tüm telkinleri yerle bir ediyordu.

Bu akşamki yemekte neler olabileceğini az çok tahmin ediyordu. Geçen seferki karşılaşmalarında Alaz neleri gördüğünün farkındaydı ve çıkardığı sonuç, bu akşamın da aşağı yukarı nasıl geçeceğine dair bir ön izleme olmuştu. Melis'e alanı boş bırakmayı düşünmüyordu. Hissettiklerinden nefret ediyordu aslında. Kendisini bir erkek için diğer kadınlarla rekabet içinde kavga eden biri gibi hissediyordu. Bu duygunun saçma olduğunun farkındaydı. Sonuçta Yaman için kim-

seyle savaşmak zorunda değildi. Ancak asla söze dökmese bile içten içe kabul ettiği şey; o da bir kadındı ve meydanı boş bırakmak niyetinde değildi.

İşte yaşadıkları küçük çaplı kriz bu düşünceler eşliğinde ortaya çıkmıştı. Alaz sırf Melis'in kendisine üstten üstten bakmasına fırsat vermemek için giyimine bu kez özen göstermişti. Sırf Melis'in kendisine attığı o küçümseyici bakışları ona yutturmak için... Ancak Yaman durumu böyle görmüyordu. Çünkü Alaz'ın aklından geçen hiçbir şeyin farkında değildi. Yaman, Melis'in siluetini dahi hatırlamıyordu ve Alaz'ın kendi içinde her kadının yaşayabileceği kıskançlık krizlerini yaşadığını bilmediğinden hatta bunu tahmin dahi edemediğinden, odaya girip de Alaz'ı gördüğünde kopmuştu kıyamet.

Alaz üzerinde siyah mini elbisesiyle makyajını yapıyordu. Kısa eteğin açıkta bıraktığı uzun düzgün bacakları, ayağındaki rugan ince topuklu siyah ayakkabılarla sanki çok daha uzun görünüyor ve sözün özü kız neredeyse bacaktan ibaretmiş gibi gözüküyordu. Uzun saçlarını tepesinde çok düzgün bir topuzla toplamıştı ve sırt dekoltesi ve açıkta kalan ensesiyle bakanın aklını başından alacakmış gibiydi.

Aynanın önünde ayakta dikilmiş sakin sakin abartmadığı makyajını bitirmek üzereyken Yaman odadan içeri girmiş, adeta yumruk yemiş gibi bir an arkaya doğru sendeleyip, mıhlanarak yerinde kalakalmıştı. Onun yaşadığı şokun farkında olmayan Alaz rimelini sürerken başını çevirmeden söylenmişti.

"Geç kaldın. Hadi git hemen duşunu al... Ben neredeyse hazırım. Kadın olan benim, seni benim bekletmem gerekirken, bak yine kalbim elvermedi."

"Mahsus yapıyorsun!" dedi Yaman dişlerinin arasından tıslayarak.

"Mahsus yapmıyorum. İyilik yapıyorum sana. Korkma başına kakmayacağım."

"Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" diye kükredi Yaman aniden.

Alaz odada patlayan sesin sarsıcı yankısıyla sıçrarken elindeki rimele hakim olamadı ve göz kapağının üzerine bulaştırdı. Hayret ve sinirle Yaman'a döndü.

"Niye kükrüyorsun tepemde? Senin yüzünden ne oldu, bak?" diye sinirle bağırdı. Aynadaki aksine yüzünü asarak bakarken aceleyle çekmeceyi açıp pamuk aranmaya başladı.

Yaman odanın içine ilerleyip kapıyı sertçe kapadı. "Üzerindekini hemen çıkaracaksın!"

Alaz rimeli silmek için yüzünü iyice aynaya yaklaştırdığı anda eli havada asılı kaldı. Kaşlarını çattı, elini aşağı indirdi. Aynadan Yaman'ın öfkeden kararmış yüzüne anlamayan bakışlarla baktı birkaç saniye, yavaşça arkasını dönerek isyan dolu bakışlarını Yaman'a dikti.

"Nedenmiş o?"

"Bu siktiğimin elbisesiyle hiçbir yere gitmiyorsun! Şu kapıdan dışarı adım bile atamazsın!"

"Kim diyor onu?" Alaz gözlerini kısarak sinir bozacak sakinlikle karşılık vermişti.

"Ben diyorum! Bu siktiri boktan kumaş parçasıyla bu odadan dışarı adımını atamazsın!"

"Öyle bir atarım ki!"

"Atamazsın!" diyen Yaman'ın sesi odada patladı yine.

Alaz tuvalet masasının üzerinden eline geçen ilk şeyi kapıp Yaman'a fırlatırken haykırdı.

"O zaman tek başına gidersin! Gelmiyorum ben seninle hiçbir yere!"

Yaman üzerine doğru gelen koca saç fırçasından kaçmak için başını hızla yana çekti ve fırça duvara çarpıp tok bir ses çıkararak yere düştü. Başını çevirip yere düşen fırçaya baktı. İçinden hızlı reflekslerine şükrederken yüzünü yeniden Alaz'a çevirdi. Kız sinirden kudurmak üzereydi. Yüzü gerilerek kızarmış, gözleri çakmak çakmak bir öfkeyle parlarken ona bakıyordu. Sinirden dişlerini sıktığı büzülen dudaklarından belliydi.

Yaman tekrar baştan ayağa onu inceledi. Kalbi tekledi. Bir kadın nasıl böyle baş döndürücü olabilirdi? Bir an elini

kaldırıp kalbine bastırmak istedi ancak yumruk yaptığı iki eli iki yanında kalakaldı. Bu şekilde imkanı yok onu dışarı çıkaramazdı.

Bütün aç gözler bu gece ziyafet çekerdi kendilerine. Buna asla izin veremezdi. Başını hızla iki yana salladı, gözlerini yumdu. Gözünün önüne gelen sahneleri kaldıracak metanet yoktu onda. Nefesi daraldı, boğazı çekemediği nefesle sıkıştı. Damarlarında dolaşan kan sanki kaynamaya başlamıştı ve bedeni alev alev yanıyordu. Dişlerini sıktı. Birkaç saniye sakinleşmeye çalıştı. Kavrulan ciğerlerini serinletmek için derin bir nefes almak istedi ancak sadece ufacık bir soluk çekebildi burnundan. Sanki bedeni kilitlenmiş gibiydi ve yaşamsal fonksiyonlarını devam ettirecek mecali kalmamışçasına bir an kıvrandı olduğu yerde. Kontrolünü geri kazanmak için kendisini zorlayarak derin bir nefes aldı. Gözlerini yavaşça açtı. Bakışları Alaz'ı yakıp kavuracak bir hiddetle parlıyordu şimdi.

"Alaz! Benim sabrımı sınama! Ben seni bu elbise dediğin siktiğiminin paçavrasıyla hiçbir yere götürmem. Ne yapmaya çalışıyorsun? Akşam yemeği yerine bana infaz düzenletmeye mi çalışıyorsun?"

"O zaman kendin gidersin ben hiçbir yere gelmiyorum!" dedi inatçı bir tavırla.

Yaman kendisini öyle çaresiz, öyle kapana sıkışmış hissediyordu ki ne yapacağını şaşırmıştı. Bakışları yavaşça yine kızın inatçı kızgın yüzüne kalktı. O elbiseyle dışarı çıkması demek Yaman'ın bütün gece çıldırması demekti. Bunu kaldıramazdı. Öte yandan o elbiseyi üzerinde parçalayıp çöpe atsa onun bu odadan asla çıkmayacağını da anlamıştı. İçinden Ayşe'ye bildiği bütün küfürleri sıraladı. Alaz'ın dolabına bu siktiri boktan kıyafetleri doldurduğu için, şu an Ayşe'yi gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Ama kabahat kendisindeydi. Dolabı çok daha önce elden geçirip işe yaramayan her şeyi makasın altına alması lazımdı. Tek suçlu kendisiydi. Kalbinde hissettiği ağırlık ve kırgın gözlerle Alaz'a baktı. İsteksizce başını sallayarak konuşmaya başladığında, sesinin ne kadar

kırgın çıktığının farkında değildi.

"Dediğin gibi olsun... Ben sensiz hiçbir yere gitmem. Hasan Bey'e söz vermemiş olsaydım o yemek sikimde bile değildi ama bir kez söz ağızdan çıktı. Şu saatten sonra sözümden dönemem. Ama bu son! Kimsenin sana yiyecekmiş gibi bakmasına tahammülüm yok ama madem inat ediyorsun istediğin gibi olsun."

Alaz öyle göz alıcıydı ki acıyla gözlerini yumdu. Bu gece yaşayacağı en berbat gecelerden biri olacaktı. Üzüntüyle arkasını döndü. Banyoya doğru hareketlenirken söylenir gibi konuşmaya devam etti.

"Duş alıp çıkıyorum. Çok bekletmem seni... Bu gece vuracağım şerefsizlerin sebebi de sen olacaksın."

Alaz, onun çökmüş omuzlarla banyoya girmesini izledi. Kapı arkasından kapandıktan sonra bile durduğu yerden kımıldamamıştı. Yaman'ın bakışlarındaki kırgınlık, üzüntü içine oturmuştu. Yavaşça etrafında dönerek başını hafifçe omzuna yatırarak aynadaki aksine alıcı gözüyle baktı. Yaman'ın neden delirdiğini anlayabiliyordu. Elbise hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu ve Yaman, Bozdumanların bile kendisine dokunmasına tahammül edemezken başkalarının ona yiyecekmiş gibi bakmasını kaldıracak adam değildi.

Sırf Melis'le rekabet edebilmek için bu elbiseyi giymişti ama kendi kendisine "Yaman'ı kırma pahasına buna değer mi?" diye sormaktan alıkoyamadı. Melis kaltağını delirtmekten çok Yaman'ı delirtmişti. Yaman bütün gece huzursuz ve diken üstünde olacaktı.

Yaman'ın kırgın sesi kulaklarında tekrar çınlayınca sinirli adımlarla giyinme odasına yöneldi. Üzerindeki elbiseyi yırtar gibi çıkardı. Dolaba yönelip elbiseleri tekrar gözden geçirdi ve ince siyah kadifeden uzun bir elbiseye uzandı. Elbisenin hiçbir dekoltesi yoktu. Uzun kollu, dik yakalı, etekleri yerlerde sürünen şık bir elbiseydi. Dikkat çeken tek yanı üzerine ikinci bir deri gibi oturmuş, düzgün fiziğini ortaya sermişti.

Yeniden odaya döndüğü esnada Yaman beline sardığı

havluyla banyodan çıktı. Bakışları kızın üzerindeki elbiseye takıldı. Kalbi yine tekledi. Dekoltesiz elbise onu peri kızı gibi göstermişti, çok daha göz alıcı olmuştu. İçinden sese dökemediği küfürleri sıraladı. Bu kez itiraz edeceği, karşı koyacağı hiçbir şey yoktu ama bu kadar güzel olmak zorunda mıydı bu kız? Çaresizlik içinde kıvrandı. Gözlerine toplanan itiraz ışıkları yüzündeki gerginlikle birleşince, suratı karmakarışık bir hal almıştı.

Makyajını tamamlamak üzere olan Alaz gözlerini aynadan Yaman'ın gözlerine dikerek tıslarcasına konuştu.

"Buna da bir şey dersen yemin ediyorum o söz ettiğin infazlara ben ilk senden başlayacağım."

Yaman sıkıntıyla giyinme odasına doğru hareketlenirken ağzının içinde küfrederek söylendi.

"Siktiğimin elbiseleri... Çuval giyse yine aynı şey... Sende kabahat Yaman! Sende! Her şekilde o tetiğe basacaksın nasılsa. Neyi değiştirmeye çalışıyorsun ki?"

Araca binene kadar aralarında geçen son diyalog bu olmuştu ve şu an ikisi de sinirle arka koltukta oturuyorlardı. Alaz tartışmayı Yaman'ın kazandığı için sinirliydi, Yaman'sa hiçbir şeyi değiştiremediği için.

Aracın içine hakim olan sessizlikle beş yıldızlı bir otelin önünde yolculukları sona erdi. Yaman araçtan inmek için kapıyı açmadan önce Kürşat'ı tembihledi.

"Kürşat, aşağı inmeden önce seni ararım araçların hepsini kapının önüne çekin yine. Kapıda beklemeyelim, ne olacağı belli olmaz."

"Tamam abi. Biz buradayız. Sen çaldır beni, biz kapının önünde hazır bekleriz."

Kapıyı açarak araçtan indi. İner inmez yüzünü açık kapıya çevirdi ve elini Alaz'a doğru uzattı. Alaz sol elinde minik çantasını tutarken açık kapıya doğru hareketlendi ve bir an ona doğru uzatılan ele baktı. Gözleri sinirle Yaman'a kalktı. Yaman temkinli çekingen bakışlarla kendisine bakıyordu. Gözlerini devirerek uzandı ve eli Yaman'ın avucunda hapsoldu. Yaman avucunda sıkı sıkıya tuttuğu eli kendisine ha-

fifçe çekerek araçtan inmesine yardım etti. Ayaklarını yere basar basmaz kolunu ince bele sararak kendisine çekti, birlikte döner kapılara doğru ilerlediler.

Devasa lobiye girer girmez Yaman adımlarını asansöre yönlendirdi. Adımlarını yanındaki kızın adımlarına uyduruyordu. Asansörün önüne gelince çağırma düğmesine bastı ve başını Alaz'a çevirmeden açıklamada bulundu.

"Restoran otelin çatı katında. Bir bakıma iyi oldu burası. Yola bakan bir yerde oturmak istemezdim."

Alaz ses çıkarmadı. Bunu anlayabiliyordu. Cadde üzerinde bir mekan olsa Yaman'ın gözleri sürekli dışarıda olacak, nereden nasıl bir tehlike gelebilir diye sürekli dışarıyı gözleyecekti. En azından böyle yüksek bir binada şerefsizin kurşunlarına hedef olmayacaklardı.

Asansör gelince içeri girdiler. Onlardan başka kimse yoktu. Alaz bir adım yana atarak hafifçe uzağa çekildi. Yaman'ın belindeki eli aşağı düştü. Sorgulayan bakışlarını ona çevirdi fakat Alaz dönüp ona bakmadı. Yaman alçak tonda yalvarır gibi bir sesle mırıldandı.

"Yapma."

Alaz cevap vermedi. Gözünü numaraların aktığı panele dikmişti. Bu akşamı keyifsiz geçireceği belliydi. Hem Yaman'ın dayatmaları sinirini bozmuştu hem de o Melis kaltağıyla karşılaşacak olması gittikçe gerilmesine neden oluyordu. Yaman bir adım atarak ona yaklaştı ve başını hafifçe aşağı eğdi. Yüzünde af dileyen bir ifade vardı. Gözleri hüzünle bakarken tekrar şansını denedi.

"Özür dilerim."

Alaz bakışlarını kaldırıp ters ters ona baktı. Yaman küçük bir çocuk gibi ona bakarak dudaklarını büzdü.

"Küsme bana. Lütfen... Elimde değil..."

"Hep böyle yapıyorsun!" dedi kızgın bir sesle.

"Bir daha yapmayacağım. Söz."

"Hep söz verip tutmuyorsun!"

"Sana verdiğim her sözü tutuyorum... Yemin ederim bir daha karışmayacağım. Zaten bunun anlamsız olduğunu gör-

düm artık."

Alaz sorarcasına ona bakarken sıkıntıyla gözlerini yumdu ve alçak tonda sıkkın bir sesle devam etti.

"Şu an çok daha güzel görünüyorsun. Anladım artık... Sorun elbiseler değilmiş."

"Ben miyim sorun?" dedi Alaz hiddetli bir şaşkınlıkla.

Yaman kaşlarını kaldırdı cıklayarak. Zoraki bir tavırla itiraf edercesine cevapladı.

"Sorun benim. Sen çok güzelsin. Ben seni paylaşamıyorum. Seni bir yere kapatamayacağıma göre, sorun benim. Kabullenmem lazım... Ama bu zor geliyor işte."

Alaz anlamaya çalışan bakışlarla bakıyordu. Yaman onun durgun ifadesine bakarak çaresizce omuz silkti.

"Ne yapayım? Seni benden başka kimse görmesin istiyorum. Ama her yere de seninle gitmek istiyorum. Kendimle savaşıyorum. Sorun benim. Kendimle savaşımda sürekli kendime yeniliyorum." Küçük bir adım atarak ona iyice sokuldu. Bakışları mahcuptu. "Küsme bana. Çok kıskanıyorum, ne yapayım?" dedi çocuksu bir açıklamayla.

"Ben de kıskanıyorum ama senin gibi saçmalamıyorum."

"Kadının saçlarını yolmakla tehdit ettin beni." dedi Yaman hızla karşı saldırıya geçerek.

Alaz yüzünü buruşturdu. Gözlerini kısarak ona baktı. "Gerçekten anaokulu çocuğu gibi bu tartışmayı devam ettirmek istediğine emin misin?"

Yaman saçmaladığının farkına varınca gözlerini tavana kaldırıp oflarcasına bir nefes koyverdi. Sıkıntıyla kravatını gevşetip sanki nefes almasını zorlaştırıyormuş gibi çekiştirmeye başladı. Üzerine tam oturan siyah takım elbisesi, aynı renkte gömlek ve kravatıyla ikisi de siyahlar içindeydi ve ne derece göz alıcı göründüklerinin farkında bile değillerdi. Tıpkı iki kara melek gibiydi görüntüleri.

Yaman kravatı çekiştirirken asansörün kata geldiğine dair kısık zil sesi duyuldu, ellerini kravatından uzaklaştırdı. Yan gözle Alaz'a kaçamak bir bakış attı. Elini çekingen bir hareketle yukarı kaldırıp tutması için avcunu açtı. Kapılar iki

yana açılırken Alaz yalnızca birkaç saniye kendisine uzatılan ele baktı sonra başını usandığını belli eden bir hareketle iki yana sallayıp elini Yaman'ın avucunun içine bıraktı.

Yaman belli belirsiz bir sevinçle gülümserken onu ileri doğru yönlendirdi. İkisi de asansörden çıktıklarında Yaman avcunun içindeki eli çevirdi ve parmaklarını birbirine doladı. Ellerini kaldırıp dudaklarını Alaz'ın elinin üzerine bastırdı.

Kendilerini karşılayan görevlinin rehberliğinde oturacakları masaya ilerlerken Alaz yine içeride bulunan insanların başlarını çevirip onlara baktığını fark etti. Bu aleni röntgencilik ciddi olarak canını sıkıyordu. İnsanlar sanki kaçırmak istemedikleri bir olayı seyretmek ister gibi o an yaptıkları şeyi bırakmış gözleriyle onları takip ediyordu. Huzursuzca homurdandı. İkisi de kimseyle göz göze gelmeden önlerindeki kişiyi takip edip oturacakları masaya yaklaştılar.

Hasan Karakaya gülümseyerek ayağa kalmış, yaklaştıkları sırada da Yaman'la tokalaşmak üzere elini ileri uzatmıştı. Melis kurulduğu sandalyeden ayağa kalkmamıştı ancak gözleriyle tıpkı bir şahin gibi ikisini süzüyordu.

"Hoş geldiniz Yaman." dedi dostça bir tavırla.

Yaman adamın elini sıkarken başını sallayarak karşılık verdi. Diğer eli Alaz'ın belini sıkıca kavramıştı.

"Hoş bulduk. Teşekkürler davetiniz için."

Hasan Karakaya hayranlık barındıran bakışlarını Alaz'a çevirdi ve başıyla selam verdi.

"Alaz Hanım, nasılsınız?"

Adam daha önceki uyarıdan Alaz'ın elini sıkmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı bu kez. Ancak bakışı, tavrı sıcaktı. Adamı başıyla selamlarken karşılık verdi. "Teşekkürler... İyiyim Hasan Bey. Siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim... Çok sağ olun..." Eliyle masayı işaret etti. "Oturmaz mısınız?"

Yaman, onu oturacağı sandalyeye yönlendirdi. Sandalyeyi geri çekerek oturmasını sağladı. Alaz oturduktan sonra parmaklarının ucuyla hafifçe açıkta kalan ensesini okşadı. O ürpermemek için kendisini zorlukla tutarken Yaman, yanın-

daki sandalyeye yerleşti. Bu süreç boyunca Melis yerinden kalkmamıştı. Alaz'a düşmanca gözlerle bakarken Yaman'a çevrilen kaçamak bakışları arzu doluydu ve Alaz göz ucuyla gördüğü bakışlardan şimdiden gerilmeye başlamıştı. Bu kadından gerçekten de nefret ediyordu.

Birbirlerine bakarken başlarıyla selam verdiler. Melis zoraki olduğu yapay bir gülümseme oturtmuştu yüzüne. Alaz gülümsemeden ona baktı.

Yaman, Hasan Karakaya'nın karşısına otururken Alaz, Melis'le karşı karşıya kalmıştı. Tam o sırada Hasan sevimli bir tavırla açıklama yapıyordu.

"Gerçi hanımları karşımıza almak gerekirdi ama bu akşam seninle uzun uzun sohbet ederiz diye karşılıklı oturmak istedim. Umarım bir sakıncası yoktur."

Adam konuşurken gözleri ikisi arasında gidip geliyordu ama sanki Alaz'dan özür diler gibiydi. Yaman rahat bir tavırla arkasına yaslanıp bir kolunu Alaz'ın sırtından sandalyenin arkasına attı ve Alaz'ın boynunu belli belirsiz okşarken karşılık verdi.

"Alaz'ın yanımda oturmasını tercih ederim. Böylesi daha iyi."

"Yemeklere geçmeden önce birer kadeh bir şeyler içeriz diye düşündüm. Şarap uygun olur herkes için değil mi?"

"Alaz beyaz tercih eder."

Hasan memnun bir ifadeyle gülümsedi ve başlarında dikilen garsona dönerek siparişleri verip yeniden masaya döndü. Arkadaşça bir sohbet açma havasında "Eee, en son karşılaşmamızdan beri nasıl gidiyor bakalım?" diyerek sıradan bir giriş yaptı ve sonraki dakikalar gelişigüzel bir sohbet eşliğinde geçti.

Garsonun getirdiği şarapla masa birkaç dakikalık sessizliğe gömüldü. Dolan kadehlerle birlikte Hasan kadehini onlara kaldırdı ve böylece akşam resmi olarak başlamış oldu. Yemekler gelene kadar ağırlıklı olarak iki adam sohbet ettiler. Alaz başını solundaki cama çevirip şehrin ışıltılı görünümünü izledi. Melis ara ara kimsenin farkına varmadığını sandığı

bakışlarını Yaman'a dikiyordu. Alaz gittikçe gerildiğini hissediyordu. Camın aksinde kadının yüzünü görebiliyordu ve kimsenin fark etmediğini düşündüğü bakışlarını o rahatlıkla izliyordu. Gerilen bedenini hisseden Yaman masanın altından uzanarak elini avcuna aldı ve bacağının üzerine koydu. Bakışları Hasan'dayken yapmıştı bunu ve Alaz başını hafifçe çevirip Yaman'a baktığında onun her şeyin farkında olduğunu anladı.

Başını masaya çevirip Hasan'ı dinledi bir süre. Bu esnada adamı iyice gözlemleme imkanı da buldu. Adam hakikaten düzgün biriydi. Ama böyle bir kadınla ne işi olabileceğini aklı almıyordu. Gerçekten de Yaman'ın dediği gibi aşkın gözü kör olabilir miydi? Adam arada sırada Melis'e bakarken yüzü yumuşuyor, kadını memnun etmek için elinden geleni yapıyordu, ama Alaz adamın yüzünden geçen belli belirsiz ifadelerden bunun pek de mümkün olmadığının farkında olduğunu da hissediyordu. Adamın yüzünden öyle hızlı geçiyordu ki bu tatsızlık çok dikkatli bakmasa belki de göremezdi. Buna rağmen adam yine de pes etmiyordu. Melis'in sahte tavırlarının o da farkında olmalıydı.

Melis böyle bir adamı hak etmiyordu. Adam ufak tefek olabilirdi. Çok yakışıklı olmayabilirdi. Ancak adamda öyle bir enerji vardı ki birçok kadın, adamın ağzının içine düşebilirdi. Adamın inkar edilemez bir karizması vardı. Gözleri zekice parlıyordu. Hareketleri kendinden emin, nazik ve güçlüydü. Adam ringe çıkmadığı sürece bileğinin bükülmesi kolay biri değildi. Fiziksel olarak belki güçlü görünmeyebilirdi ancak adamda belirgin bir güç vardı. İçinden "Buzdağının görünen yüzü ortada da, asıl görünmeyen kısmından kork," diye düşündü.

Sıkılmaya başlayınca ortalığı biraz hareketlendirmeye karar verdi. Erkekler kendi aralarında iş konuşmaya devam ederken o rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Yüzünde hiçbir duygu okunmayan düz ifadesiyle Melis'i süzdü.

"Eee senin nasıl gidiyor?" diye sordu. İmalı bir edayla başını iki yana belli belirsiz yatırarak, "İşler... güçler?" diyerek

devam etti.

Melis, ifadesiz bakışlarına küstah bir bakışla karşılık verdi. Alaycı bir gülümsemeyle dudağının ucu kıvrıldı.

"İyi gidiyor. Hatta çok daha iyi olacak."

Alaz kadının gözlerinde yanıp sönen kinci ışıltıları görebiliyordu.

"Ne güzel," dedi alçak tonla sanki memnun olmuş gibi. "Allah artırsın,"

"Nasıl? Alışabildin mi kulübe?"

"Şu an kulüple ilgilenmiyorum."

Melis alaycı ve küçümser bir edayla kaşlarını kaldırdı. "Oysa ben kulübün sana hediye edildiğini duydum. Hayret. Beğenmedin mi oyuncağını?"

Alaz ufak bir gülümseme sundu ona. Kaşlarını kaldırdı. Sırf kadını delirtmek için aynı umursamazlıkla cevap verdi. "Beğendim. Bence gayet güzel olmuş. Ama ben oyuncakları bırakalı çok oldu. Artık sahici şeylerle ilgileniyorum. Anlaşılan sen hâlâ oyuncaklardasın."

Melis gözlerini kıstı hırsla. Tam ağzını açıp cevap verecekken Hasan'ın sesi araya girdi.

"Hanımlar güzel sohbetinizi bölüyorum ama artık yemeklerimizi söyleyelim mi? Acıkmış olmalısınız!"

Alaz içinden "hı ne güzel sohbet, hiç sorma!" diye geçirirken Yaman'ın kendisine çevrili soru soran bakışlarına gözlerini yumarak başıyla onay verdi. "Sen seç benim yerime bir şeyler." derken Yaman'a bakan gözleriyle ne demek istediğini anlatmaya çalışıyordu. Şu an ne yiyeceğini düşünmek istemiyordu.

Hasan samimi bir edayla garsonla konuşuyor, öneri alıyordu. Melis'le ne yiyeceklerini tartıştılar. Nihayet onlar kendi aralarında karar verip siparişlerini verirken Yaman aynı sırada Alaz'ın isteğine belli belirsiz başını sallamıştı. Dudaklarını şefkatle kızın şakağına bastırdı. Kulağına sıcacık fısıldadı.

"Seni seviyorum. Unutma bunu tamam mı?"

Alaz kendisine hakim olamadan gülümsedi. Uzun süre

kızgın kalamıyordu ona. Sevgisi bakışlarında yüklü, "Ben de!" diye fısıldayarak karşılık verdi.

Yaman kısacık bir süre delici bakışlarla ona baktı ve siparişlerini bekleyen garsona döndü. "Biz balık alalım lütfen. Mevsim balığı olsun... Izgara... Bir de yeşil salata. Sadece yeşillik olsun ama başka bir şey konmasın salatanın içine."

Garson yanlarından ayrıldığında Hasan tekrar söze girdi. Bu kez Alaz'a çevrilmişti bakışları.

"Biraz evvel Yaman'a da izahat ettim, sana mutlaka ayrıntıları verecektir. Kulüple artık senin ilgilendiğini söylediği için doğrudan sana iletmek istiyorum..." Alaz soru soran bakışlarını Yaman'a çevirdi. Onun kirpiklerini aşağı indirip kısa bir baş sallamasının ardından merak dolu gözleri yeniden Hasan'a kaydı. Hasan ikilinin arasındaki kısa bakışmanın sonrasında sözlerine devam etti. "Önümüzdeki ay firmamızın kırkıncı yılını kutlayacağız. Belki biliyorsunuzdur. Kırk sene önce babamın çabalarıyla kurulmuş bir firma bizimkisi. Ben beş yıl önce devraldım. Babam kendisini emekliye ayırıp yönetimi bana devretti. Şimdi ben de, bunca senenin emeğini küçük bir davetle kutlamak istiyorum. Çalıştığımız diğer firmalardan dostlarımız ve çalışanlarımızla birlikte kutlamak istiyoruz. Bu organizasyonu sizin kulüpte yapmak istiyorum. Bu akşamki yemeği her ne kadar sizi daha yakından tanımak ve keyifli bir yemek yemek istediğim için planlamış olsam da öte yandan bunu sizinle paylaşmak istedim. Bir geceliğine ben kapatmak istiyorum kulübü. Organizasyon için sizinle ortak çalışmak istiyorum. Mekanı çok beğeniyorum. Güzel bir değişiklik olur diye düşündüm. Siz ne dersiniz?"

Yaman tepki vermeden Hasan'ı dinlerken Alaz ara sıra bakışlarını Yaman'a çevirip tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Yaman, Hasan'ın sözleri bitince samimi bir ifadeyle baktı Hasan'a.

"Dediğim gibi bizim kulübü düşünmeniz gururumu okşadı ancak karar Alaz'ın. Oranın tüm kontrolü onda."

Alaz buna karşı çıkacakken Yaman avucunun içindeki eli uyarırcasına sıkarak sakin olmasını işaret etti. Sitemle gü-

lümseyerek devam etti. "Gerçi Alaz hâlâ kabul etmiyor bunu. Ama kararım kesin. Orası Alaz'ın... Orayla ilgili tüm kararlar ona ait."

Alaz sıkıntılı bir soluk aldı. Gözlerini devirmemek için kendisini tuttu ve zoraki bir gülümsemeyle Hasan'a baktı.

"Bu gerçekten çok gereksiz bir zaman kaybı. Yaman onay veriyorsa benim için sakıncası yok. Sanırım siz bir organizasyon firmasıyla anlaşacaksınız bu program için?"

"Aslında tüm organizasyonu Melis halledecek. Bu konularda çok yetenekli olduğunu biliyorum. Ve özellikle rica ettiği için tüm organizasyonu onun güvenli ellerine teslim edeceğim."

Hasan'ın sözlerinin ardından masada kısa süreli bir sessizlik oldu. Melis Hasan'a sırnaşık bir şekilde gülümsemiş adamın koluna okşarcasına dokunmuştu. Alaz içinde fırtınalar kopsa da, yüzünde hiçbir duygu okunmadan kadına bakmıştı. Melis organizasyonu kendi yapacak, sürekli kulübe gidip gelecek ve doğal olarak Yaman'la sürekli irtibat halinde olacağını düşünerek bu konuda ısrarcı olmuştu. Alaz içinden 'Salak mı bu adam?' diye sorarken inceleyen bakışları adama çevrilmişti. Adamın zekasında ufak da olsa bir açık arıyordu. Tüm bu olanları görmemesi için süzme salak olması gerekirdi ancak adam kesinlikle öyle biri gibi görünmüyordu.

Sessizliğin uzamasına izin vermeden kaşlarını yukarı kaldırdı. Şaşkınlığını sahte memnuniyetin arkasına sakladı.

"Öyle mi? Ne güzel, ne güzel..." dedi başını usulca sallayarak.

"Melis sizin de bildiğiniz gibi Halkla İlişkiler ve bu tür organizasyonlar konusunda uzman. E benim kız arkadaşım olduğu için, benim ne istediğimi de çok iyi biliyor. Eminim birlikte çok iyi bir iş çıkaracaksınız."

"Birlikte?" dedi Alaz gülümseyerek. Yüzünde neredeyse sevinçli bir ifade var denebilirdi. Oysa o an kafasının içinde kadını nasıl parçalayacağının planlarını devreye sokmuştu.

Hasan gülümseyerek başını sallarken Melis telaşlı denecek bir tepkiyle araya girdi.

"Hayatım, Alaz Hanım bu işlerde daha çok yeni. Tecrübesinin yeterli olacağını sanmıyorum. Bu organizasyonun kusursuz olmasını istediğini biliyorum. Bence biz Yaman Bey'le çok iyi bir iş çıkarırız."

Dışarıdan seyreden biri olsa kadının ne kadar masum ve bir o kadar da haklı olduğunu düşünebilirdi ancak Yaman bunun kesinlikle uzamaması taraftarıydı. Özellikle Alaz yanında yay gibi gerilmiş ve her an kadının üzerine atlayacakmış gibi dururken bir an evvel araya girmesi gerekiyordu. Girdi de.

"Üzgünüm ancak benim böyle bir program için vaktim yok. Alaz'ın ne derece becerikli olduğunu göreceksiniz ayrıca Yavuz Bey'in varlığını da hatırlatırım." dedi uyarıcı bakışlarını Melis'e çevirerek. Yeniden bakışlarını Hasan'a kaydırdı. "Yavuz kulübün işletmesinden sorumlu ve her türlü organizasyon konusunda müthiş bir tecrübeye sahiptir. Alaz ilgilenmek isterse elbette size yardımcı olur ancak Alaz sadece kulüple ilgilenmiyor, o yüzden onun da böyle bir vakti olduğunu düşünmüyorum. Kulübü ne zaman isterseniz o gün kapalı tutarız. Bu konuda içiniz rahat olsun Hasan Bey. Sizi kırmayı asla istemem. Ancak organizasyon konusunda Melis Hanım Yavuz Bey'le çalışırsa daha verimli olur kanaatindeyim. Bize her zaman ulaşmanız mümkün olmayabilir." Bakışlarında açıkça okunan bir arzuyla Alaz'a döndürdü başını. Neredeyse mırıldanır gibi konuşmaya devam etti. "Kaldı ki bizim önümüzdeki günlerde bir tatil planımız var, etrafta pek olmayacağız."

Alaz, Yaman'ın bakışlarındaki arzuyu görünce yüzünde istemsizce oluşan kızıllığa mani olamadı. Belli etmemeye çalıştığı bir utançla yerinde kıpırdandı. Kirpikleri aşağı düştü ve uzun gölgesi yanaklarındaki kızıllığın üzerine düştü. Hasan kıkırtıyı andıran bir sesle güldü. Yaman elini kaldırıp işaret parmağının tersiyle Alaz'ın kızaran yüzüne hafifçe sürttü. Sevgi dolu bir sesle konuştu.

"Alaz'a sözüm var. Ne zamandır bu tatili konuşuyoruz. Hiçbir şeyin bu planı bozmasına izin veremem."

Yaman keskin bakışlarını Hasan'a çevirdi. Hasan'ın yüzündeki gülümseme büyüdü. Yanındaki Melis'in kızgınlıkla gözlerinin parladığını ve gerilen suratındaki hayal kırıklığını göremedi. Anlayışla başını salladı.

"Hiç sorun değil. Siz keyfinize bakın. Yavuz Bey'in methini duydum. Melis eminim onunla her şeyi istediğimiz gibi planlar..." Mutlu, dostça bir yüzle karşısındaki çifte bakarken gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

"Ben aşk çocuğuyum," dedi aniden. "Anlarım aşktan. Benim annemle babam da birbirlerini çok severler... Aşk söz konusu olunca bizde akan sular durur. O yüzden hiçbir şey sizden daha önemli değil!" diyerek keyifle göz kırptı.

Alaz işte o zaman anladı adamı. Önce hayretle baktı... Sonra bakışlarındaki ifade değişti ve gerçek bir samimiyetle adama gülümsedi. Adamın yüreği gerçekten iyiydi. Kalbi o kadar temizdi ki tek zayıf noktası aşka inancı ve saygısının olmasıydı. Kendisinin bile olsa. Karşılıksız bile olsa. Yanındaki kadının sahte olduğunu biliyor bile olsa. Sadece kendi aşkına sahip çıkıyor hakkını vermek istiyordu.

Ve böylece gece onun için çok daha iyi geçti. Adamı nihayet çözen ve kabullenen Alaz gecenin geri kalanında Yaman'la keyifli flörtünü devam ettirirken Hasan Karakaya'yla samimi ve tatmin edici sohbete devam etti. Melis sinirli ve gergindi. Bir ara izin isteyip tuvalete gitmiş ve neredeyse on beş dakikadan fazla bir süre masaya dönmemişti. Hasan endişelenmiş olsa da bunu belli etmemeye çalıştı. Kadınların tuvalet seansı uzun sürüyordu.

Yemeklerin ardından kahvelerini içtiler. Nihayet yemeğin sonuna vardıklarında Hasan geceden aldığı zevki keyifle itiraf etti.

"Bu akşam çok güzel vakit geçirdim. Bunu sık sık yapmayı çok isterim. Sizin gibi güzel bir çiftle zaman geçirmek uzun zamandan beri yaptığım en güzel şeylerden biriydi."

Yaman nazik bir tavırla birkaç kibar sözle adamın kelimelerine karşılık verdi ve ayaklandılar. Hasan ve Melis'in o gece otelde kalacaklarını öğrendiklerinde Alaz iğneleyici

birkaç söz etmemek için kendisini zorlukla durdurmuştu. İnsanların evi varken neden otelde kalırlardı ki? Yaman'ın ona yorum yapmaması için diktiği uyarıcı bakışlarını bir an yok saymak istedi ama Yaman, her an ağzından uygunsuz bir şey çıkaracağı endişesiyle gerilmiş çehresiyle ona bakınca gözlerini kısarak dilinin ucuna kadar gelen sözleri geri yuttu. Zaten gereksiz bir çıkış olacaktı.

İki adam tokalaştı. Yaman yine Alaz'ın beline sahiplenircesine sarıldı. Telefonla Kürşat'ı ararken gecenin başında geldikleri yöne doğru yöneldi. Hasan ve Melis geride kalmışlardı. Asansörün içine girince Alaz gergin omuzlarını gevşeterek bedenini Yaman'a yasladı. Ağzının içinde alayla mırıldandı.

"Adam elli kilo kırk dokuzu taşak."

Yaman kaşlarını çatarak duyduğu sözleri algılamaya çalıştı. Kızgınlıkla bakan gözlerini ona çevirdi.

"Ne?" dedi Alaz safça anlamaya çalışarak.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Ne var? Yalan mı? Melis gibi bir kadını hayatına sokacak kadar cesur olan adamda harbiden o kadar taşak vardır." dedi omuzlarını silkerek.

Yaman gözlerini iri iri açtı. Kelimelerin anlamını kavrayınca kahkahalarla gülmeye başladı. Alaz'a sarılıp kendisine bastırırken kahkahalarının arasında konuştu.

"Eve gidince ağzına biber süreceğim senin."

"Ben o yaşı çoktan geçtim," dedi Alaz ters bir sesle. "Sen eve gidince ayaklarıma masaj yap bence."

"Beter ol."

"Hiç aksilenme. Bak gönlün kırılmasın diye elbisemi değiştirdim işte. Ayağıma da bot giyecek değildim."

Dudaklarını kızın şakağına bastırdı. Şefkatle mırıldandı. "Biliyorum. Benim için değiştirdin elbiseni. Teşekkür ederim bebeğim."

"Bil kıymetimi!" dedi Alaz küstah bir tavırla çenesini havaya dikerek.

"Bilmediğim gün, öldüğüm gün olsun."

Yaman'ın omzuna sertçe vurdu. "Saçma saçma konuşma!" dedi çıkışarak.

Bunun düşüncesi bile altüst ediyordu onu. Yaman şımarık çocuklar gibi sırıtarak başını eğdi ve dudaklarına kısa ama yakıcı bir öpücük bıraktı. Alaz parlayan gözlerle, öpücüğün uzamasını ister gibi baktı fakat o sırada girişe vardıklarını işaret eden sesi duyduklarından isteksizce geri çekildi. Birkaç saniye içinde asansör kapıları iki yana açıldı.

Geniş lobide, yine Alaz'ın beline sarılarak ilerledi. Büyük döner kapılara ulaştıklarında kolunu isteksizce çekti ve bir adım öne geçti. Dışarı adımlarını attıklarında Kürşat ve Halit'in arabaların önünde beklediklerini gördüler. Aralarında beş metreye yakın mesafe vardı. Alaz adımlarını Yaman'a uydurmak için hızlanmak istediğinde ayakkabısının topuğu elbisesinin eteğine takıldı ve bir an sendeledi. Topuğu kurtarmak için duraksadığında Yaman ondan iki adım uzaklaşmıştı. Alaz bedenini hafifçe öne eğdi ve dizinden kırdığı bacağını yukarı kaldırdı ve takılan eteği kurtarmaya çalıştı. O esnada öndeki Yaman ona bakmak için geriye döndü. Onun neyle uğraştığını görünce gülümseyerek ileri bir adım attı ve ansızın yüzü değişirken duraksadı.

"Alaz!" diye haykırdı.

Her şey yalnızca birkaç saniye içinde gerçekleşti. Yaman üzerindeki siyah giysilerle tam da yırtıcı bir çita gibi ileri doğru atılırken odaklandığı tek şey kızın boynunda parlayarak oynaşan kırmızı lekenin önüne geçmekti. Kollarını ileri doğru uzattı ve bedenini ona siper ederken kollarıyla sardığı kızı göğsünün içinde yok etmek istercesine sarmaladı ve aynı anda sırtında omuzuna yakın yerde yakıcı bir acı duydu.

Alaz neler olduğunu anlamayarak şaşkınlıkla donup kaldı. Kendisini kollarının arasında sıkıca saran Yaman'ın bedeninin sarsıldığını hissetti. Dudaklarının arasından bir inilti çıkmış, bedeni gerilmişti. Kendisine sıkıca sarılırken acıyla inlercesine sordu.

"Bebeğim, iyi misin?"

Alaz başını gömülü olan göğüsten zorlukla kaldırdı ve

Yaman'ın gözlerini görmek için başını geriye attı. O anda anladı neler olduğunu. Ve anladığı anda kalbinin atışları da durdu. Kollarını içinde bulunduğu mengeneden zorlukla kurtarıp yukarı kaldırmaya çalışırken etraftan silah sesleri geliyordu. Yaman hızla hareket ederek Alaz'ı aşağıya çekti. Araçları kendilerine siper ederek, yere yakın zorlukla birkaç adım attı ve sırtını sertçe aracın gövdesine yasladı, kızı kollarının arasına çekti.

Etraf bir anda karışmıştı. Patlayan silah sesi herkesi harekete geçirmişti. Kürşat ve Halit hızla arabaların etrafında dolaşıp karşı parktaki karanlığa doğru ateş ederken diğer araçlardaki adamlara haykırıyorlardı.

"Parktan geldi! Koşun! Yakalayın şerefsizi!"

Adamlar hızla yolun karşısındaki parka atılırken Kürşat, Halit'e bağırdı.

"Adamlarla git! Yakalayın o orospu çocuğunu. Abim vuruldu!"

Halit, Kürşat'ın bembeyaz yüzüne yalnızca bir an bakmıştı. Fişek gibi bir hızla koşarak diğerlerinin peşine takıldı.

Kürşat hızla geri döndü ve çılgın gibi bağırarak Yaman'a ulaşmaya çalıştı. Otelin önünde olan birkaç kişi silah sesleriyle birlikte çığlık atarak bir yerlere sinmişler, lobi yakınındakiler bulabildikleri yerlere saklanmaya çalışmışlardı. Kürşat bir an otel kapısının önünde Yaman'ı göremeyince aklını kaybedeceğini sandı.

"Abi?!" diye haykırdı dehşetten gerilmiş bir suratla.

Büyük Jeep'in arkasından dolanarak kapıya doğru adımlayacakken Alaz'ın hıçkıran sesini duydu ve başını aşağı indirdiğinde araca yaslanmış, yarı yarıya yerde yatan Yaman'ı fark etti. Başı Alaz'ın kucağındaydı. Alaz, Yaman'ın başını kollarının arasına almış kucağına dayamıştı ve ağlayarak sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Beni bırakma! Lütfen! Lütfen beni bırakma!"

Yaman zorlukla yüzüne gülümseme oturttu. Acı çektiği belliydi ama bunu ona belli etmemeye çalışarak alayla karşılık verdi.

"Ağlama bebeğim. İyiyim... Seni bırakmaya niyetim yok. Kıymetini bilmemenin cezasını çekiyorum."

"Abi! Abi iyi misin?" diyen Kürşat hızla birkaç adım attı ve dizlerinin üzerine çökerek endişeyle Yaman'a baktı. Yaman gözlerini ona çevirdi. Çektiği acıya rağmen Kürşat'a talimatları sıralamaya başlamıştı bile.

"Kürşat! Başımıza kimsenin toplanmasına izin verme. Zeynep Abla'yı ara eve gelsin. Bir an evvel eve gidelim. Alaz'ı böyle açıkta tutmak istemiyorum."

"Manyak mısın? Şu haline bak! Vuruldun hâlâ beni mi düşünüyorsun? Eve falan gitmiyoruz!" dedi ağlayarak. Islak kararlı gözlerini Kürşat'a çevirdi. "Hastaneye gidiyoruz Kürşat!"

"Panik yapma bir tanem. İyiyim ben," derken bile Yaman istemeden yüzünü buruşturmak zorunda kalmıştı.

"İyi falan değilsin! Hayır! Hastaneye gidiyoruz Kürşat! Yardım et! Lütfen yardım et, kaldıralım onu."

"Hayır!" diye neredeyse bağırdı Yaman. Gözlerini Alaz'a çevirmeye çalıştı. "Hastaneye gitmek istemiyorum bebeğim. Zeynep Abla evde halleder. Lütfen dediğimi yap!"

Bir an itiraz etmek için ağzını açmak istedi ama Yaman'ın bakışlarındaki yalvaran ifade bu isteğini engelledi. Yaman hastaneye gitmek istemiyordu. O kadar uzun zaman geçirmişti ki orada artık tek bir saat bile geçirmek istemiyordu. İsteksizce başını sallarken hareketlenmeye çalıştı. Kararlı bir sesle karşılık verdi.

"Tamam! Öyle olsun! Hastane olmayacak! Daha fazla yorma kendini." Bakışlarını Kürşat'a kaldırdı. "Kürşat! Hadi yardım et, hemen gidiyoruz buradan!"

Kürşat öne hareketlenerek başını salladı. Yaman'ın sağlam omuzundan tutarak genç adamı kaldırdı. Alaz beline sarılarak destek verdi ve kalkmasına yardım etti. Aracın kapısını açan Kürşat omuzuna yaslanmış olan Yaman'ı dikkatli bir şekilde içeri yerleştirdi. Dişlerini sıkmış olan Yaman'ın ağzından tek bir inilti çıkmamıştı. Alaz'ın yanında canının acıdığını göstermek istemiyordu. Halihazırda kahrolmuşken daha fazla üzüntü çekmesine katlanamazdı. Alaz hızla Ya-

man'ın yanına geçip, başını kucağına koydu. Kürşat kapıyı kapar kapamaz koşar adımlarla arabanın etrafında dolaşırken bir yandan telefonla konuşuyordu.

Araba lastiklerden kulak tırmalayıcı sesler çıkararak hareket etti. Kürşat hâlâ telefondaydı.

"Yaman! İyi olacaksın... Beni bırakmayacaksın!"

Alaz bir yandan sürekli mırıldanıyor bir yandan Yaman'ın başını okşuyordu. Sol elini Yaman'ın yarasının üzerine bastırmıştı, sağ eli Yaman'ın başının üzerindeydi. Parmaklarının arasından sızan kanın farkındaydı. Gözlerini yaranın üzerindeki eline kaydırmamaya çalışıyor ancak Yaman'ı kaybedeceği korkusu yüzünden sürekli kontrol etme isteğiyle bakışları kanayan yere kayıyordu.

"Bakma." diye mırıldandı Yaman. Başı kızın kucağında, yarı kapalı gözleri ön koltuğun sırtındaydı. Alaz'ın nasıl hissettiğini biliyordu. "Bakma bebeğim. Yüzüme bak sadece," dedi düşük bir sesle.

"Neden yaptın bunu? Neden atladın kurşunun önüne?"

Alaz çaresiz bir sesle inlercesine sordu. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzülüyordu. O kurşunun adresi oydu. Çok iyi anlamıştı. Yaman'ın çevik bir hareketle ona atılması ve kollarıyla onu hapsederek vücudunu siper etmesinin nedeni belliydi.

"Seni kaybedemem. Kimse seni benden alamaz. Ne o orospu çocuğunun kurşunu ne de başka bir şey."

"Vursaydı beni! Niye atladın önüme? Sana bir şey olursa ben ne yapacağım?"

"Bana bir şey olmayacak. Ben yanındayken de sana kimse zarar veremeyecek."

"Canın yanıyor! Biliyorum canın yanıyor!" Alaz'ın omuzları sarsıldı. Gözlerinden yaşlar peş peşe akarken burnunu çekti. Yaman acıyla inledi. Ancak bu canının acısından çok Alaz'ın acısı yüzündendi.

"Bebeğim... Prensesim... Ağlama ne olur! Canım yanmıyor. Sen böyle üzülünce daha çok canım acıyor. Kurşun yarası değil ama senin acın bana daha çok koyuyor. Lütfen

yapma. Ağlama bir tanem."

Alaz iç çekti, kendisini tutmaya çalıştı. Başını eğdi, dudaklarını Yaman'ın terle ıslanmış şakağına dayadı.

"Seni çok seviyorum. Beni bırakma tamam mı?" dedi alçak sesle. Bir kez daha öptü Yaman'ı. Alnını adamın şakağına yasladı. Gözlerini acıyla yumdu.

"Ben seni asla bırakmam," dedi Yaman kısık bir sesle. "Seni bu kadar çok severken bırakmam. Daha çocuklarım olacak senden. Seni bırakmam ben."

Alaz hıçkırarak istemsizce kıkırdadı. "Evet. Bizim çocuklarımız olacak daha. Sen icraat gösterirsen," dedi alaycı çıkmasına çalıştığı bir sesle. Yaşlar gözünden süzülürken hıçkırıklarına hakim olmaya çalışıyordu.

"Bel altından vuruyorsun ama," dedi Yaman acı dolu itiraz yüklü bir sesle.

"Vurmam bel altından," dedi Alaz, avucunun içiyle şefkatle başını okşadı adamın. Zihnini yarasından uzaklaştırmak için başka konular açmaya çalışıyordu. "Çocuk için o bölgelere ihtiyaç oluyor. Çocuklarımı riske atmam ben."

Yaman gülerken omuzları sarsıldı ve gözlerini yumarak acıyla inledi. Bedeni kasılırken, dudakları kıvrılmış halde şikayet etti.

"Güldürme!"

Alaz kıvrılmış dudaklarını Yaman'ın yanağına bastırdı. Birkaç saniye sonra yüzündeki gülümseme silindi. Başını hafifçe kaldırıp endişeyle yola baktı.

"Kürşat daha ne kadar kaldı?" dedi tarazlı bir sesle.

"Az kaldı... Zeynep Abla yola çıktı... Aynı anda varırız eve."

"Nihat nerede Kürşat?" diye sordu Yaman düşük sesle.

"Orospu çocuğunun peşindeler abi. Ama hâlâ haber yok!"

"Siktir et! Ara, eve geri dönsünler! Birkaç güne avucuma düşecek o yavşak!"

Alaz yola dikili bakışlarını ön camdan ayırarak başını hızla Yaman'a çevirdi.

"Bu halde hiçbir yere çıkmayacaksın birkaç gün! Çocuklar

yakalayabilirler!"

Yaman kızın kucağındaki başını zorlukla sallamaya çalıştı ancak yalnızca kımıldatabilmişti. Gözlerini yumdu, inlememek için dişlerini sıktı.

"Yakalayamazlar bebeğim. Yakalasalar şimdiye ellerine düşerdi. Kaçtı bence şerefsiz. Boşa zaman kaybı."

Kürşat dikiz aynasından arka koltuğu görmeye çalıştı. Bakışları sürekli yolla ayna arasında gidip geliyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun abi? Geri mi dönsünler?"

Yaman zorlukla başını salladı. Gittikçe alçalan sesi karşılık verdi. "Söyle dönsünler..."

Gözleri kapanmaya başlarken bedenindeki tüm gücün çekildiğini hissediyordu. Çektiği acıyı yok edeceğine inandığı boşluğa bırakmak istedi kendisini. Kuruyan boğazından çekmeye çalıştığı nefesler soluk borusunu kavuruyordu. Öksürmeye çalıştı. Omzu sarsılınca acıyla inledi. Konuşmaya çalıştı ancak gücü yetmedi. Alnındaki serin el kendisini iyi hissettirse de bedenine yayılan ateşe dur diyemiyordu. Başı istemsizce kaydı. Zihni derin bir karanlığın içine gömülürken bedeni kaybolan bilincin etkisiyle gevşedi.

Alaz telaşla Yaman'ın kucağından kayan başını tutmaya çalıştı. Canhıraş bir ses çıktı dudaklarından.

"Yaman!"

Ağlamaklı bir sesle Kürşat'a bağırdı. "Hızlı sür Kürşat! Çok kan kaybediyor! Bilinci kapanıyor!"

Kucağında kendinden geçmiş adamın başına kolunu sarmış gövdesine bastırıyor, bir yandan ağlayarak çaresizce mırıldanıyordu.

"Yaman! Ruhumun parçası. Kalbimin sahibi. Yaşama sebebim. Beni bırakma. Koca yürekli sevgilim, beni bırakma. Ne olur beni bırakma!"

18. BÖLÜM

"İçeceksin bunu!"

"İlaç manyağı yaptınız kaç gündür. Ağrım yok! İstemiyorum!"

"Hayır içeceksin! Ağrın olduğunu biliyorum. Geceleri inliyorsun."

"Geceleri inlememin sebebi başka. Ağrıdan değil o."

Alaz utançtan kızaran yüzünde parlayan hiddetli bakışlarını Yaman'a dikti. Bir avucunun içinde ağrı kesici, diğer elinde bir bardak su vardı. Yatağın kenarına oturmuştu ve Yaman'ın ilacını zorla içirmeye çalışıyordu.

Yaman, omzunun üzerinden göğsüne dolanmış olan sargı hariç üst bedeni çıplak, sırtını yatağın başlığına dayamıştı. Arkasında birkaç tane yastık vardı. Omzuna yakın, sırtından vurulduğu için hâlâ rahatlıkla yaslanamıyordu ve geceleri de genelde yüz üstü uyumaya çalışıyordu.

Alaz üç gün evvel hissettiği acıyı henüz atlatamamıştı. Yaman'ı kaybedeceğini düşünmüştü ve bir an bile Yaman'ın yanından ayrılmamıştı. Zeynep, Yaman'ın omzundaki kurşunu çıkarırken dahi Yaman'ın elini bırakmamıştı. Yalnızca Zeynep'in neler yaptığına bakmamıştı. Gözü bir an bile yatağa yüz üstü yatırılmış olan Yaman'ın gözlerinden ayrılmamıştı. O andan itibaren Yaman'ın bakımını da üstlenmişti.

Ev sürekli kalabalıktı. Yaman'ın vurulduğu haberi Bozdumanlara da ulaşmıştı. Ağrılı ve Zilal Ana üç gündür Alazlarda kalıyordu. Alaz bir an bile Yaman'ın yanından ayrılmadığı için Zilal Ana hiç değilse evdekilere destek olacağını

düşünmüştü. Ağrılı'nın varlığı da Ekrem'i sakinleştiren bir etmendi.

Yaman'ı kanlar içinde arabadan indirdiklerinde Ekrem anlık olarak dengesini kaybetmişti. Yanındaki Nihat olmasa yaşadığı üzüntüyle düşüverecekti. Koskoca adam ne konumunu umursamış ne de adamlarının bakışları altında gözlerinden akmaya hazır yaşlardan utanmıştı. Babaydı o en nihayetinde. Hayattaki tek varlığı oğluydu. Yaman'ı kaybederse yaşamaya mecali kalmazdı.

Bu süreçte Yaman herkesten daha çok metanetliydi. Eve vardıklarında bilinci tekrar açılmıştı ve Zeynep işini yaparken gözlerini kapamamıştı. Zeynep'in yaptığı uyuşturucu iğne sayesinde zaten omzundaki acıyı hissetmiyordu ama Alaz'ın bakışlarında görünen o kahrolan ifadesi ona çok daha büyük acı vermişti. Alaz'ı teskin eden de yine kendisiydi.

"Üzülme. İyiyim ben. Canım da acımıyor. Lütfen sil gözyaşlarını artık."

Sesi düşük çıksa da kızın içini rahatlatacak kadar güvence veriyordu. Alaz yaşlardan parlayan solgun yeşil gözlerini gözlerinden hiç ayırmamıştı. Sık sık yüzünü öpüyordu.

"Beni bırakma. Seni de kaybedemem, beni sakın bırakma."

Yaman gülümsemeye çalışmıştı.

"Bırakmam. Nasıl yakana yapıştım hatırlıyor musun? Seni asla bırakmam ben."

Sonraki üç gün Alaz, Yaman'ı kendi elleriyle yedirmiş, ilaçlarını içirmiş ve tuvalet ihtiyacı dışında yataktan çıkmasına izin vermemişti. Kendisi de kişisel ihtiyaçları dışında bir dakika bile genç adamın yanından uzaklaşmamıştı.

İçinde sürekli büyüyen öfkeyle de başa çıkmaya çalışmıştı. O kiralık katili ellerine geçirdiklerinde önce o atlayacaktı üzerine. Yaman'a bunu yapan adamı parçalamak istiyordu. Ona göre Yaman'ın acısı hiç dinmeyecek gibiydi. Sevdiği adam her geçen gün bedenine yeni bir iz alıyor ve bir türlü dinmeyen acılarla hep karşı karşıya kalıyordu. Bunun artık son bulması gerekiyordu. Artık Yaman'ın acı çekmemesini istiyordu ve bunu sonlandırmak için her şeyi yapmaya razıydı.

Üçüncü gün Yaman artık yatakta sıkılmaya başlamıştı ve ne ağrı ne de acı hissediyordu. İlk iki gün boyunca Alaz'ın sevgi dolu ilgisini sonuna kadar kullanmış, durumdan hallice memnun kalmış olsa da, yerinde duramayan hiperaktif adam için üç gün yatakta kalmak, ölüp mezara girmekle eş değerdeydi. Harekete ihtiyacı vardı ve artık onu zımbaladıkları yataktan çıkması gerekiyordu. Bunun için yalnızca Alaz'la küçük çaplı bir savaşa girmesi gerekiyordu ve şimdi o savaşın daha ilk muharebesindeydi.

Alaz elinde tuttuğu ilaçla dik dik kendisine bakıyordu. Geri adım atacak gibi görünmüyordu. Yaman sırf onu denemek ve biraz da aklından geçeni öğrenebilmek için masumca sordu.

"Beni yatakta daha ne kadar tutmayı düşünüyorsun?"

"Ne kadar gerekiyorsa!"

"Zeynep Abla kalkabileceğimi söylemişti. Bu gereklilik kime göre devam edecek?"

"Bana göre! Hâlâ iyileşmedin! Ya dikişlerin atarsa? Zeynep Abla dikişleri haftaya alacağını söylemişti."

Yaman'ın kaşları kalktı, gözlerini kıstı. "Bebeğim. Sen beni daha bir hafta yatakta tutacağını mı söylüyorsun?"

Alaz kendinden gayet emin yavaşça başını salladı. Yaman'ın dudaklarından istemsiz sinirli bir gülüş çıktı.

"Beni iyileştirmeye çalışıyorsun sanıyordum. Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Çatlayıp ölürüm bir hafta bu yatakta!"

Son cümlesi isyan dolu yüksek bir sesle çıkmıştı. Alaz umursamazca omuz silkti.

"Çatlamazsın. Ben sana yapacak bir şeyler bulurum."

Yaman şüphe dolu bir yüzle tek kaşını kaldırarak "Ne gibi?" diye sordu.

Alaz bir an düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Yeniden omuz silkti.

"Henüz düşünmedim. Ama istersen sana kitap okuyabilirim. Film de izleriz birlikte. Hatta istersen kağıt destesi getireyim poker oynayalım."

Gözleri sevinçli bir heyecanla parlarken çıkmıştı kelimeler ağzından. Bulduğu fikirden gurur duyduğu belliydi. Yaman gözlerini yumdu. Yavaşça geri açarken sesi yumuşak, yüzünde itiraz dolu bir ifade vardı.

"Bebeğim, bir hafta boyunca beni sevişerek bu yatakta tutmayı planlamıyorsan diğer ihtimallerin hiçbiri işe yaramaz... Ben şimdi yataktan çıkacağım. Önce bir duş alacağım. Sonra aşağı ineceğim ve insan yüzü göreceğim."

Alaz sakin sakin ona bakarken başını iki yana salladı, çenesini kaldırıp bir cık sesi çıkardı.

"Omuzunda bu sargıyla duşa giremezsin. İlacını içmeden de bu yataktan çıkamazsın. Bence de bir hafta seni yatakta tutmak için sevişme fikri çok cazip... Ama çiftliğe gideceğimize dair bana söz verdin ve bir an evvel iyileş ki saat başı kapıya vurup içeri dalan kimse olmadan rahat rahat o dediğini yapabilelim."

Yaman kocaman açılmış gözlerle ona baktı. Kızın sesi sakin, kendinden emindi. Bakışlarındaki inatçı ifade açıkça okunuyordu. Gözleri küçüldü ve yalvaran bir yüzle boynunu sağ omzuna yatırdı.

"Prensesim benim. Çok sıkıldım... Lütfen bu kahrolası yataktan çıkmama izin ver. Daha o ibnenin evladına pusu kuracağız ve ben bu yatakta zaman öldürmekten çıldırmak üzereyim."

Alaz bir süre ses çıkarmadan kendisine yalvaran gözlere baktı. Tahmin ettiğinden çok daha uzun bir süre tutabilmişti Yaman'ı yatakta. Hakkını yememek lazımdı şimdi. Ancak dikişleri iyileşmeden yataktan çıkmasına gönlü razı gelmiyordu. Yaman'ı tanıyordu. Yerinde durmayacaktı ve mutlaka o dikişlerin başına bir iş getirecekti. Fakat yalvaran gözleri ve o gözlerin arkasındaki kararlığı görebiliyordu. Yaman'ı daha fazla yatakta tutması imkansızdı. Son kez şansını denemek istedi.

"Bugün de kal, son. Söz! Şimdi iç ilacını. Söz, yarın çıkacaksın yataktan."

Yaman sıkıntıyla derin bir nefesi dışarı verdi. Gözlerini

devirdi. Yan yan Alaz'a baktı.

"Söz mü? Ama bak duygusal baskı yapmayacaksın?"

"Valla söz! Yapmayacağım. Hadi şimdi ilacını iç, yarın çı karsın yataktan."

Yaman isteksizce kolunu kaldırıp ilaca uzandı, aynı isteksiz ve gücenik gözlerle Alaz'a bakarak ilacı ağzına attı. Bardağa uzandı ve büyük bir yudum içerek ilacı boğazından aşağı yuvarladı. Oflayarak arkasına yaslandı. Küçük aksi bir çocuk gibi, "Oyala o zaman beni. Çok sıkıldım ben," dedi ters bir sesle.

Alaz memnun bir ifadeyle gülerken elindeki bardağı yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Sevişmek istiyorum," dedi Yaman aksi huysuz bir sesle.

"Onu sonraya bırakmıştık. Başka ne istersin?" diye aynı yumuşak sakin sesle karşılık verdi. Onun huysuzluğuna aldırmamıştı.

Yaman ters ters önce Alaz'a baktı, başını çevirip gözlerini pencereden görünen gün ışığına dikti. Akşama daha çok vardı ve bu geceyi de yataktan çıkmadan geçirmek zorundaydı. Sırf Alaz'a söz verdiği için. Zaten onun kırılacağını düşünmese kimse onu bu yatakta iki saat bile tutamazdı ama Alaz üç gün boyunca tüm duygusal baskıları üzerinde kullanmıştı. Tek bir santim oynamamıştı yerinden. Sırf Alaz üzülmesin diye... Bir gece daha katlanmak zorundaydı o yatağa. Sıkıntılı bir sesle Alaz'a gözlerini çevirmeden sordu.

"Bari son dedikoduları ver. Kürşat'la Defne'den var mı bir haber?"

Alaz hevesle yerinde kıpırdanıp bedenini tamamen yatağa çekti ve Yaman'ın bacaklarının arasında bağdaş kurarak oturdu. Yüzünde altın gününde zevkle dedikoduya hazırlanmış kadın ifadesi vardı. Sırıtarak başını salladı.

"Kürşat evvelsi gün Defne'yi evine bırakmış. Saat başı kızın iyi olup olmadığını sormak için arıyormuş ve Defne sanırım şu an çıldırmanın eşiğine gelmiştir. Kürşat kahramancılık oynamayı sevdi bence."

"Defne'nin arabasıyla mı bırakmış?" diye sordu Yaman. Yavaş yavaş o da dedikodu havasına girmeye başlamıştı.

"Yok! Esat Abi'mle konuştum. Kürşat işi yavaşlatmasını söylemiş. Şimdilik Defne'yi okula o götürüp getiriyor. Onu görmek için arabayı bahane ediyor. Defne sürekli arabayı soruyormuş ama Kürşat henüz istediği gibi arabanın güvenli olmadığını söylemiş. Abayı yaktı da kıza, nasıl açılacak henüz belli değil."

"Beter olsun! Benimle dalga geçiyordu. Umarım Defne süründürür onu uzun süre."

"Deme öyle. İkisi de çok sevimli. Bence çok tatlı bir çift olacaklar."

Yaman yüzünü buruşturdu. "Kürşat? Sevimli!" Ansızın bir kahkaha attı fakat omuzunda hissettiği sızıyla yüzünü buruşturdu. Alaz'ın bakışlarındaki endişeyi görünce çabucak toparlandı ve gülümseyerek çabucak devam etti. "Onlardan mı tatlı çift olacak? Defne Kürşat'ın beynini siker o çeneyle!"

"Ağzına biber süreceğim senin." dedi Alaz azarlayarak.

"Adam elli kilo, kırk dokuzu taşak!" dedi Yaman. Yüzü garip bir ifadeye bürünürken sesini inceltmeye çalışmıştı.

Alaz parlayan gözlerle Yaman'a bakarken sırıttı. İkisi de kullandıkları kaba kelimeleri birbirine karşı silah olarak kullanıyorlardı ve bu aralarında eğlenceli bir hal almaya başlamıştı. Alaz dedikodu havasındaki havadislerine devam etti.

"Neyse... Ekrem Amca Kürşat'a yardımcı olmaya karar verdi. Hafta sonu için Defne'yi eve davet etti. Ayşe Abla da arayıp bastırmış kahvaltıya gelmesi için. Bence herkes el birliği ile Kürşat'ı baş göz etmeye çalışıyor. Kürşat, Ekrem Amca'mla Ayşe Abla'yı şu an el üstünde taşıyor. Son günlerdeki hali çok komik."

"Bizden önce evlenmeye kalkarsa vururum Kürşat'ı!" dedi Yaman hırlayan bir sesle.

Alaz alayla Yaman'a baktı. İğneleyici bir sesle karşılık verdi.

"Bana kalırsa Kürşat senden önce evlenme teklifini yapacak."

"Benden önce kimse evlenme teklifi yapamaz! Ben çoktan yaptım!"

"Ben hatırlamıyorum o yüzden yenilemek zorundasın teklifini."

"Kabul ettiğin bir şeyi neden tekrar sormak zorundayım ki? Sen çoktan evet dedin bana!"

Alaz gözlerini devirdi. Yaman'la bunu her tartıştığında yenilgiyi kabullenmek zorunda hissediyordu. Yaman kararlıydı. Teklif çoktan yapılmıştı ve olumlu cevabı almıştı o. Alaz kısacık bir süre sinirli gözlerle Yaman'a baktı. Ellerini genç adamın bacaklarının üzerine koyarak destek aldı, bedenini öne doğru uzattı ve Yaman'ın dudaklarına kısa ama sert bir öpücük kondurdu.

"Geri zekalı!" diye mırıldandı geri çekilirken.

Yaman parlayan gözlerle ona bakarken dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bana bunlarla gel bebek!"

Alaz kalçasını tekrar tam yatağa bırakmıştı ki kapının açıldığını duydu. Başını omzunun üstünden geriye çevirdiğinde Ekrem'in gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Elinde ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir kutu tutarken ağır adımlarla içeri girdi.

"Yaman'ı oyalamakta zorluk yaşayacağını düşündüğüm için küçük bir yardımda bulunayım istedim."

Alaz meraklı gözlerle elindeki kutuya bakıyordu. Adamın sözlerinin ardından gözleri Ekrem'in hüzünle gülümseyen gözlerine çevrildi. Yaman sorarcasına babasını inceliyordu.

Ekrem yatağın yanına gelerek ayakta dikildi. Kısacık bir an elindeki kutuya baktı ve bakışlarını Alaz'a kaldırdı.

"Üç gün iyi tuttun yatakta. Yalnızca biz olsaydık, ilk gün kalkmıştı buradan, kim bilir kaçıncı saatte de o dikişleri açardı yine."

Yaman alıngan gözlerle babasını izledi. Sıkılmış ifadesi Ekrem'in gözünden kaçmamıştı. Yaman'ı üç gün bu yatağa bağlamak ona göre mucizeyle eş değerdeydi. Alaz pes etmiş gözlerini Ekrem'e dikti.

"Yarın çıkacak. Daha fazla tutamıyorum. Söz verdim."

Ekrem onaylayarak başını salladı. "Buna da şükür."

Ardından bir an tekrar kutuya baktı ve sonra gözleri Yaman ve Alaz arasında gidip geldi.

"Birkaç saat birlikte vakit geçirirsiniz, Yaman da belki seni yormaktan vazgeçer diye düşündüm. Ne zamandır bunu sana verecektim. Birlikte bakmak isteyeceğinizi düşündüm. İçine yeni bir parça da ben koydum."

İkisi de anlamaya çalışır gibi merakla dinliyordu onu. Alaz, yatağın ucuna vurarak, "Otursana Ekrem Amca. Nedir o elindeki?" dedi.

Ekrem birkaç saniyelik duraksamanın ardından yavaşça yatağın ucuna oturdu. Bakışlarındaki hüzün gülümsemesine yansıdı.

"Bu kutunun içinde geçmiş var... Baban... Tahir, On üç yıl önce bu kutuyu getirip bana teslim etmişti. 'Bir gün bakarsın bir sahibi çıkar gelir, ona verirsin' deyiydi ama o zaman anlamamıştım ne demek istediğini. Birkaç ay öncesine kadar tabii... Artık biliyorum ne demek istediğini.... Bu kutunun içinde hepimize ait olan şeyler var. Geçmişten kalan... Fotoğraflar... Birkaç tane kısa not... Nermin'le Tahir'in uzaktayken birbirlerine yazdıkları küçük notlar. Birbirlerine kitap alır, içlerine kısa notlar koyarlardı. Tahir İstanbul'dan çiftliğe giderken Nermin'in sipariş ettiği kitapları alırdı, içlerine de kendisi kısa notlar yazar koyardı. Sonra Nermin o kitapları Tahir'e geri verirken bu kez o içine kısa notlar yazıp koyardı. Tahir hepsini saklamış. Bu kutunun içinde tutmuş..." Başını kaldırıp karşısında aynı hüzünlü yüzlerle kendisine bakan iki gence baktı." Şimdi hazır baş başa sakin vakit geçirirken belki bakmak istersiniz diye düşündüm. Hem zaman da geçirmiş olursunuz. Yaman'ın iyice pirelenmeye başladığını biliyorum."

Ekrem'in son sözleri alaylıydı. Alaz heyecanla Ekrem'in elindeki kutuya bakıyordu. Son cümlelere dikkatini vermemişti. Yanında duran elleri farkına varmadığı bir heyecanla ince yorganı kavramıştı. Kalbi küt küt atıyordu o anda. Annesi ve babasından kalan her şey o kutunun içindeydi. Annesinin yüzünü en son on üç yıl önce görmüş sonra o fo-

Doğrafların nerede olduklarını bir türlü bilememiş, her şeyin o korkunç gece evin içinde kaybolup gittiğini düşünmüştü. Şimdi hepsi o kutunun içindeydi. Heyecandan kilitlenen bedenini çözerek elini uzatıp o kutuya dokunamıyordu. Mutluluk, sevinç, hüzün ve yüreğini dağlayan bir acıyla gözünü kırpmadan kutuya bakıyordu.

Alaz'ın cesaret edemediği şeyi Yaman yaptı. Elini uzatarak babasının kucağında duran kutuya uzandı. Bakışları kutuya odaklanmıştı. Yavaşça uzandı ve kutuyu kucağına koydu. Bir süre hiçbirinden ses çıkmadı. Yaman ve Ekrem'in başları öne eğikti ancak Alaz'ın bakışları kilitlenmişçesine kutuya çevriliydi. Yaman uzanıp kutuyu alırken başı kutunun hareketiyle aynı paralellikle hareket etmiş gözleri kutudan ayrılmamıştı. Ekrem nihayet gitmesi gerektiğine karar vermiş gibi yavaşça ayağa kalktı.

"Hadi ben gideyim. Siz rahat rahat bakın içindekilere." dedi mırıltıyla.

İki genç de karşılık vermedi ona. İkisi de sessizdi. Ekrem ağır adımlarla odadan çıktı ve sessizce kapıyı kapadı.

Alaz kımıldamadan yerinde otururken Yaman bakışlarını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki ifade yüreğine dokundu. Alaz merak ve heyecanla kutuya bakarken sanki uzanıp dokunmaya korkar gibi hareketsizce yerinde oturuyor, parmakları arasında kıvırdığı ince yorganı yoğuruyordu. Yaman kutuyu kucağına bırakarak sırtındaki yastıkları düzeltti ve tekrar yerine yerleşti. Elini öne doğru uzattı.

"Gel bir tanem. Yanıma gel."

Alaz sanki transtan çıkmış gibi şaşkın bakışlarını Yaman'a çevirdi. Ona uzatılan ele baktı bir süre. Sonra omuzlarını yukarı kaldıran derin bir nefes alıp elini Yaman'a uzattı. Ondan aldığı destekle yatağın içerisinde hareket etti ve tıpkı onun gibi bacaklarını ileri uzatarak yanına oturdu. Heyecandan delice atan kalbine söz geçiremiyordu. Seneler sonra annesinin yüzünü yeniden görecekti. Yaman kucağında duran kutuya dokunmadan Alaz'a sarılarak kendisine çekti. Dudaklarını şefkatle başına bastırdı.

"Birlikte güzel zaman geçireceğiz gibi görünüyor. Ben de çok uzun zamandır bakmamıştım fotoğraflara."

Alaz gözlerinde parlamaya başlayan yaşlarla başını Yaman'a kaldırdı. Ses çıkarmadan mahzun bir gülümsemeyle ona bakarken başını salladı hafifçe. Bedenini ona yasladı.

Yaman iki elini öne uzatarak kutunun kapağını kaldırdı ve yanındaki komodinin üzerine bıraktı. Ardından ikisi de kutunun içine bakarken elini uzattı ve içinde bulunan ilk desteyi çıkardı. Fotoğraflar üst üste destelenerek yerleştirilmişti. İlk fotoğrafı kaldırdığında ikisi de bakışlarını fotoğrafa çevirmişlerdi.

Bu yeni bir fotoğraftı. Daha birkaç ay önce çekilmişti. Yaman ve Alaz şu an içinde oturdukları yatakta birlikte uyuyorlardı ve Alaz, Yaman'ın kollarında kıvrılmış yatarken bir eli yanağının üzerindeydi. İkisi de şaşkınlıkla fotoğrafı incelediler. Yaman bunun ne zaman çekilmiş olabileceğini düşünüyordu. Üzerlerindeki kıyafetlere bakınca Alaz'la birlikte bu yatakta uyudukları ilk gece olduğunu anladı. Aynı düşünce o anda Alaz'ın aklından geçiyordu. Şaşkınlıkla Yaman'a baktı.

Yaman destenin üzerindeki diğer fotoğrafa geçince ikisinin de yüzünde hakim olamadıkları şaşkın bir gülümseme belirdi. Aynı poz bu kez elindeki fotoğraftaydı. Tek farkı, yatağın küçük bir bebek yatağı olması ve fotoğraftaki kişilerin de pijamaları içinde küçük bir erkek çocuğuyla, pembe tulumunun içindeki bir bebeğe ait olmasıydı.

Aralarında seneler bulunan bu aynı poz, çocuksu bir keyifle geçmişe yolculuğun başlamasına neden oldu. Ardından yüzlerinde buruk gülümsemelerle tek tek fotoğraflara baktılar. Sonraki fotoğraflarda ve okudukları kısa notlarda yazılanlarla içlerine oturan burukluksa, göze aldıkları bir kabullenişti. Alaz annesinin fotoğraflarını parmak uçlarıyla okşamış gözünden düşen yaşlara engel olamamıştı. Yaman unuttuğunu sandığı birçok anıyı hatırlamıştı fotoğraflara bakarken. Bazen mahzunca gülümsüyor, bazen ciddi bir yüzle düşüncelere dalıyordu.

Minik not kağıtlarına yazılmış sevgi sözcükleri ikisinin de gözlerini doldurmuştu. Alaz yanaklarından yaşlar akarken okumuştu anne babasının birbirlerine olan aşklarını anlatan kelimeleri. Yaman içini burkan bir hüzünle baktı kelimelere. Ne güzel bir çiftti onlar. Hâlâ yokluklarına alışamamıştı ve hâlâ çok özlüyordu onları.

Saatler boyu ikisi de uzun uzun tekrar tekrar baktılar fotoğraflara. Tekrar tekrar okudular o birkaç kelimeyi. Bazen Yaman fotoğraflarla ilgili yorum yaptı, bazen kısa açıklamalarda bulundu. Alaz bir kez daha anne ve babasıyla gurur duydu, bir kez daha her şeye rağmen onların çocukları olduğu için şükretti. Kendisini sonu kötü biten bir masalın iki güzel kahramanının, onlardan geriye kalan tek parçası gibi hissetti. Şimdi kendi masalını yaşıyordu ve kalbinin derinliklerinden ettiği tek duası, bunun sonunun kötü bitmemesiydi...

***

Bozdumanlar Yaman'ın vurulduğunu, üstelik vurulma nedenini de öğrendiklerinde her biri ayrı çıldırmıştı. Esat'a uzun süre kimse hakim olamamıştı. Ağza alınmayacak küfürleri sıralayarak önüne geleni kırıp dökmüştü. Fırat günlerce kararmış gözlerle dolanmıştı ortalıkta. Ayşe onu sakinleştiren tek varlık olmuştu bu zaman içinde.

Ağrılı hepsinden ağır geçirmişti bu süreci. Olayı öğrendiği andan itibaren ağzını bıçak açmamıştı. Ekrem'le saatlerce sessizlik içinde düşüncelere dalarak oturmuşlardı yan yana. Zilal Ana kimseye göstermediği göz yaşlarını tek başına akıtmış ortaya çıktığı anlarda da gözlerinin içinde yüreğini yakan ateşlerle dik durmuş ve yine hepsini bir araya toplamıştı.

Oğuz'a haber vermemişlerdi. Oğuz'a kuzunun tekrar saldırıya uğradığını söylemek, ki ilkini dahi bilmiyordu, Oğuz'un geri dönüş yolunda her yeri ateşe vere vere eve ulaşmasına sebep olmak demekti. Zilal Ana bu konuda kati

davranmıştı. Oğuz'a hiçbir şey söylemek yok! demişti sert bir sesle. Hepsi de annelerinin neden böyle davrandığını çok iyi biliyordu. Oğuz delirirse, gözü kararır yakılmaması gerekenleri de yakardı.

Esat'ın dinmeyen öfkesi uzayınca Zilal Ana yerinden kalkmış, oğlunun iki yakasına yapışıp çekiştirerek geniş kanepeye oturtturmuştu. Fırat'a küçük bir çocuk gibi "Geç kardeşinin yanına!" demiş ardından sinirden gözleri dönmüş Kerim ve Adil'e "Siz de geçin bakayım karşıma!" diye sert bir sesle hepsini karşısına dizmişti. Zeynep yukarıda Yaman'ın operasyonunu yaparken Ayşe suskun, salonun köşesinde ayakta dikiliyordu. Ayşe o zaman Zilal Ana'daki gücü daha iyi anlamıştı. Zilal Ana en başta içlerindeki öfkeyi kusmalarına izin veriyor sonra tüm kontrolü eline alarak yönetiyordu hepsini.

Kerim sinirle dizini hoplatırken dişlerinin arasından mırıldanmıştı öfkeyle.

"İki sene be! İki sene biz o kızın saçının teline zarar verdirmedik! Şimdi bir orospu çocuğu çıktı namlu doğrulttu kuzuya. Ulan o namluyu ben onun kıçına sokmazsam adam değilim!"

"Hepiniz dinleyin şimdi beni!" demişti Zilal Ana otoriter bir sesle.

Dört adam başlarını kaldırıp çatık kaşlarla karşılarındaki güçlü kadına bakarken o hepsinin gözlerinin içine ayrı ayrı bakarak konuşmaya devam etmişti.

"Hepiniz aklınızı başınıza devşireceksiniz! Hepiniz birlik olacaksınız! Kara koçum kendini siper etti benim kuzuma! Bedenini kalkan etti önünde! Hepiniz ona yardım edeceksiniz, bulacaksınız o soysuzun dölünü! Bir daha benim kuzuma kimse namlu çeviremeyecek! Ağanızı hepiniz duydunuz seneler önce! Emanetimiz o bizim! Emanetimize sahip çıkmazsanız ağanıza bırakmaz ben tek tek vururum sizi! Allah şahidim olsun evladım demem, ben doğurdum demem kendi ellerimle vururum hepinizi! Öfkenize yenilmeyeceksiniz! Öfke gözü kararır, görmeniz gerekeni göremezsiniz. Öfkenize hakim olacaksınız, aklınızı başınıza alacaksınız, birlik

olacaksınız, o soysuzu bulacaksınız! Eğer ki o soysuzu bir haftaya kalmadan ele geçiremezseniz, ne size sütümü helal ederim..." deyip iki oğluna bakmış sonra gözlerini Kerim ve Adil'e çevirip devam etmişti. "...ne de üzerinizdeki hakkımı helal ederim!"

Fırat dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar sürekli oynuyordu. Kararmış bakışlarını annesine dikti. Yüzü tıpkı bakışları gibi kararmış, esmer teni bir ton daha koyulaşmıştı.

"Andım olsun anam, sana söz, bir haftaya kalmadan alacağız o soysuz dölünü!"

Zilal Ana ateş saçan gözlerini oğluna dikmişti. Gözleri kurşun olsa önüne geçeni vuracak gibiydi ancak duruşu dingin, dimdikti. Başını sallarken dudakları gerilmişti.

"Yüzümü kara çıkarma Fırat'ım."

"Yüzünü kara çıkardığım gün ben zaten senin yüzüne bakamam, öldüğüm gündür anacım."

Zilal Ana yalnızca başını sallamış sonra Ayşe'ye dönerek, Esat'ın kırıp döktüklerini işaret etmişti.

"Ayşe'm, güzel kızım Halime Abla'na söyle, kızlardan birini göndersin şuraları toplasınlar."

Sonraki günlerde de Zilal Ana otoritesiyle, gücüyle hepsini bir arada tutmuştu. O da sık sık Yaman'ın yanına çıkmış ana şefkatini eksik etmemişti üzerinden. Yaman için bu durum, uzun zamandır hasret kaldığı duyguları yeniden yaşamasına vesile olmuştu. Çok uzun yıllardır başının üzerinde bir anne eli hissetmemişti ve Zilal Ana'nın eli, içinde hissettiği yaralara ilaç olmuş, az da olsa hasretini dindirmişti.

Yaman ayağa kalktıktan sonra evlerine dönmüştü Bozdumanlar...

Yaman yataktan çıktığı gün sanki günlerce hapiste kalmış gibi hareketli bir enerji içindeydi. Bu enerjisi etrafına da yayılıyordu. Odadan çıkar çıkmaz çevresindeki herkesi de bu hareketliliğin içine çekmişti. Hareketlerinin yumuşadığı tek anlar Alaz'la yan yana olduğu zamanlardı. Onun yanında dinginleşiyor, tavırları başkalaşıyor, rehavet içinde davranıyordu. Şimdi kendisini daha güçlü hissettiği için yine kont-

rolü ele almıştı. Alaz'ın ona baktığı zamanların acısını çıkarmak ister gibi yine üzerine titriyordu.

Bu süreçte Fırat, bir hafta boyunca Sansar'a yaptığı baskıyla adamı boğulma noktasına getirmişti. Adamın profesyonel hayatı boyunca yaşadığı bu üçüncü başarısızlığı idi ve Fırat'ın gazlaması olmasa da adam kendi içinde de hırslanmıştı eni konu.

Fırat bu süreyi iyi değerlendirmişti. Sansar artık tamamen avucunun içindeydi. Adamın egosunu sarsacak mesajlarla baskısını devam ettirmiş, adamın beceriksizliğinden girip bir hafta içinde bir kez daha başarısızlığa uğrarsa başka birine yöneleceğini belirterek adamı amatörlükle suçlamıştı.

Yaman odasından çıktıktan sonra planı devreye sokmak için hazırlıklara başlamışlardı. Hafta sonunu hep birlikte, geçen son haftanın stresini atmak için keyifle geçirmeye karar vermişlerdi. Pazartesi plan devreye girecekti.

Alaz, Yaman'ın yataktan çıktığı günün ertesi, mezarlığa gitmeye karar vermişti. Anne ve babasının fotoğraflarını yeniden gördüğü günden beri aklında olan tek düşünce buydu. Onları özlemişti ve ziyaret etmek istiyordu. Konuşacak çok şey vardı.

Fotoğraflarda Yaman'ın annesini de görmüştü. Ekrem'le ikisinin bir arada olduğu fotoğrafları gördükten sonra Ekrem'in şimdi neden bu kadar acı çektiğini anlamıştı. Birbirlerine bakışları tarif edilemez bir aşkın ışıltısını taşıyordu. Füsun muhteşem bir kadındı. Alaz annesinin güzelliği ile hep gurur duymuş, onun gibi güzel olmadığı için çok hayıflanmıştı geçmişte. Hâlâ öyle hissediyordu. Annesi bambaşka güzellikte bir kadındı. Ancak Füsun'un da annesinden aşağı kalır yanı yoktu. Fotoğraflarda Ekrem'e bakarken yüzüne oturan o gülümsemeyi bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bir gülümseme bir kadının yüzünde nasıl bu kadar güzel dururdu? Bir kadın nasıl o kadar naif, güçlü ve çekici görünebilirdi?

Yaman annesinin fotoğraflarına bakarken durgunlaşmış, gözlerinin içine tarif edilemeyen bir acı oturmuştu. Yüzünde oluşan gerginlik, hüzün, özlem ve bir türlü adını koyamadı-

ğı o duruş Alaz'ın içine oturmuştu. Yaman sanki bir anda o koca bedenin içinde minicik bir çocuğa dönüşmüştü. O da tıpkı Alaz gibi annesinin fotoğraflarını parmaklarının ucuyla okşamıştı. Yüzü hissettiği acıyla gerilmişti.

Alaz mezarlığa gitmeye karar verdiğinde bu isteğini Yaman'a da söylemiş ve birlikte gitmeyi teklif etmişti. Uzun zamandan beri mezarlığa tek başına gidiyordu ve bu seferki ziyareti birlikte gerçekleştirmeyi ummuştu. İkisinin paylaştığı, konuşmak istedikleri çok şey vardı ve Yaman için de bunun iyi olacağını düşünmüştü. En azından annesine olan özlemi az da olsa dinebilirdi... En azından annesini yanında hissedebilirdi...

Ancak bu teklif yine reddedilmişti. Yaman kaçırdığı gözlerini etrafta dolaştırarak cevaplamıştı onu.

"Sen git bebeğim. Benim bugün Fırat Abi'yle görüşmem gerekiyor. Hazırlıkları gözden geçireceğiz."

"Hazırlıklar kaçmıyor... İki saat sonra gözden geçirirsiniz. Mezarlığa beraber gidelim istiyorum."

"Gelemem Alaz!" dedi Yaman sert çıkmamasına çalıştığı bir tonla, ancak adını kullanması zaten dikkatini çekmişti.

Yaman ne zaman sinirlense, ne zaman istediği olmasa, ne zaman kaçamak davransa adını kullanıyordu. Diğer zamanlarda ağzından sürekli sevgi sözcükleri çıkaran adam ne zaman adını kullansa Alaz hemen yerinde dikiliyordu. Yine aynı şekilde birden dikilmiş, araştıran bakışlarını genç adamın yüzüne dikmişti. Geri adım atmayan bir tavırla üsteledi.

"Kaç defa birlikte gidelim dedim her defasında işim var dedin, üstelemedim ama artık bu durum canımı sıkıyor bilesin! Ekrem Amca'ma sordum anneni hiç ziyaret etmemişsin. Bu kadar mı meşgulsün? Annene bir saat ayıramayacak kadar mı meşgulsün?"

Yaman oturduğu yerden aniden kalktı. Salonda baş başa oturuyorlardı o sırada. Salonun kapısına doğru hızlı adımlarla ilerlerken çabuk çabuk konuşuyordu.

"İşim var dedim Alaz. Daha sonra bakarız. Şu an önceliğim şu orospu çocuğunu ele geçirmek."

Salondan çıkıp gözden kaybolduğunda Alaz, onun ortaya sunduğu bahaneyi kaçmak için kullandığını biliyordu. Annesinin mezarına neden gitmediğini anlamıyordu ancak öyle ya da böyle yakında annesini ziyaret edecekti. Kararlıydı... Bunu yaptıracaktı ona.

O gün yine her zaman olduğu gibi tek başına gitti mezarlığa. Tek fark bu kez etrafında olan koruma ordusuydu. Neyse ki kendisiyle aralarına mesafe bırakmışlardı. İki saate yakın zaman geçirmişti mezarlıkta. Uzun uzun anne ve babasıyla dertleşmiş ardından birkaç mezar ötede bulunan Füsun'u da ziyaret etmişti. Daha önce birkaç kez Ekrem'le geldiklerinde görmüştü Füsun'un mezarını. Oysa neredeyse iki sene boyunca anne babasını ziyaret ederken başını kaldırıp baksa görebileceği mesafedeydi. Anne babasının mezarlarının arkasında Halil'in mezarı vardı. Son olarak onu da ziyaret ettikten sonra koruma ordusu eşliğinde eve dönmüştü.

***

Yaman gergindi. Sabah Alaz'la yaptığı konuşma gerilmesine neden olmuştu. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. Senelerdir babasının ısrarlarına karşı koymuş ve mezarlık ziyaretine gitmeyeceğini kabullendirmişti ancak Alaz kolay pes edecek biri değildi. Israrcı olacaktı ve çaresizlik elini kolunu bağlamıştı.

Alaz'la tartışmak ya da kavga etmek istemiyordu fakat ısrarcılığı devam ederse o noktaya geleceklerini biliyordu Yaman. Hiçbir şekilde bu ziyaretleri gerçekleştirmeyeceğini anlatamazdı ona. Kimseye anlatamazdı. Hissettiği suçluluk duygusuyla kıvranırken annesinin karşısına çıkmaya yüzü yoktu. Onu kurtaramamıştı. Sözünü dinlemişti, hayatının en ağır seçimini yapmıştı ama onu kurtaramamıştı.

Yaman yaptığı seçimden pişman olmamıştı. Bugün aynı şartlarda olsa yine aynı seçimi yapardı. Fakat bunu bilmek ya da kabullenmek, başı dik annesinin karşısına çıkmasını sağlamıyordu. Aksine altında annesinin yattığı o toprak

parçasını tarumar etmek istiyordu. O mükemmel kadının, o muhteşem kadının toprağın altında yatıyor olduğunu kabullenmek istemiyordu. Bu kabullenebileceği bir şey değildi. Bu kadar acımasız, bu kadar yüzsüz olması imkansızdı. Onu o toprağın altına sokan kendisiyken şimdi gidip onun karşısına çıkmaya yüzü yoktu. Bu hiçbir zaman olmayacaktı.

Annesini ancak onun da inandığı gibi bu dünyadan göç edip gittiğinde kendisini beklediği yerde görecekti. Annesi onu bekliyordu. Babasını bekliyordu. Tahir ve Nermin'le birlikte onları bekliyorlardı ve bir gün kavuşmak mümkün olduğunda sadece o zaman yüzüne bakabilirdi. Tıpkı annesinin de ona dediği gibi... Annesi sabırla ve huzurla onları bekliyordu. Buna inandığı için annesinin sözünü tutmuş, onun istediğini yapmıştı. Yalnızca annesine inanmıştı ve şimdi hiçbir kuvvet bundan önce onu bir karış toprak parçasının karşısına çıkaramazdı.

***

Halime ne zaman iki aile bir araya toplansa ona yardıma gelen Fatma ve Gülnaz'la arka bahçede uzun bir kahvaltı masası hazırlamıştı. Bu kez yardım eden iki kadına eşlik eden diğerleri de vardı. Kızların hepsi el birliği ile masayı hazırlamasına yardım etmişlerdi.

Zeynep sırf bu aile kahvaltısını kaçırmamak için nöbetini değiştirmişti. Oğuz gittiğinden beri yoğun çalışıyordu ve Oğuz'un yokluğuna ancak çalışarak katlanıyordu. Bu süreyi de hastanede fazla mesai yaparak geçirmişti. Son haftalardaki üstün gayreti, arada sırada nöbet devretmek isteyen diğer doktorlara yardımcı olması nedeniyle bu izni çıkarması zor olmamıştı. Haftalardır o diğerlerine yardımcı olmuştu, şimdi onun ihtiyacı ortaya çıkınca nöbetini değiştirmesi çok kolay olmuştu.

Gittiğinden beri Oğuz fırsat bulduğu her anda aramıştı ancak bazen sesini duyması birkaç günü geçince içten içe kurmaya başlıyor, endişeden çıldıracak gibi oluyordu. Ne zaman

Oğuz'un sesini duysa sakinleşiyor, kafasının içinde beslediği kötü düşünceli kurtları o zaman uzaklaştırabiliyordu.

Zeynep çoğu zaman kendisine şaşırıyordu. Oğuz hayatı boyunca hoşlanacağını düşündüğü biri değildi. Bir başkası ona Oğuz'u uzaktan gösterip bir şansı olup olmadığını sorsa Zeynep kesinlikle hayır, derdi. Ama ne zaman Oğuz'la yan yana gelse bedeninde nükseden ürpertilere karşı koyamıyordu. O dev adama, o çam yarmasına körkütük aşıktı. Oğuz göründüğünden bambaşka biriydi. Evet, kesinlikle incelikten yoksun bir adamdı. Hareketleri, konuşmaları, kullandığı alaycı dil, dik bakışları, etrafındakilere küçümseyen bakışlar atması, umursamazlığı ve dünya yansa umurunda olmayacakmış rahatlığı normal şartlarda Zeynep'i çıldırtacak ve kati şekilde reddedeceği bir erkek profili çizse de; Oğuz'un ona bakan koruyucu ve hayran bakışları, Zeynep'e karşı kullandığı o şefkatli ton, kendisine dokunurken incitmekten korkan tavrı, Zeynep'i onun yanında bambaşka hissettiriyor, kadınlık egosunu sanki dünyanın en güzel kadınıymış gibi şişiriyordu.

Oğuz'sa Zeynep gibi bir kadının aşkını kazanabilmiş olmasının şaşkınlığını bir türlü üzerinden atamıyordu. Zeynep, hayatı boyunca düşünse bile sahip olamayacağı bir varlık gibiydi. Onun gibi güzel, akıllı, yetenekli, cesur bir kadının kendinde ne bulduğunu bilemese de onu kaybetmemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Zeynep onun için dünyanın en değerli mücevheriydi. Hatta mücevherden bile daha değerliydi. Dürüst, açık sözlü, dik başlı tarafını seviyordu. Delişmen tavırları, hazır cevaplığı en sevdiği özellikleriydi. Hiçbir lafın altında kalmıyor, gözü kararmış halde onunla çatır çatır tartışabiliyordu. Bir kadında aradığı özelliklerin fazlası vardı Zeynep'te. Yumuşak kalbi, şefkate muhtaçlığı, Oğuz'un onu pamuklara sarıp koruma arzusunu kamçılıyordu. Zeynep ufak tefekliğiyle Oğuz'un koca gövdesinde korunmaya alınması, saklanması gereken, her kötülükten uzak tutulması gereken yegane varlıktı. Oğuz'un uzakta olduğunda özleminden içini yakan tek varlıktı...

Öte yandan benzer duygular Ayşe ve Fırat arasında yaşanıyordu. Ayşe yalnızca Fırat'ın yanında bilinen maskesini kaldırıyor o ciddi, soğuk tavırlı, korkulan avukat gidiyor, yerine sanki küçük bir kız çocuğu geliyordu. Fırat hayatı boyunca hayal etse bile karşısına çıkacağını düşünmediği bir adamdı. Hayatı boyunca Fırat gibi sözünün eri, duruşu dik, kararlı ve ne istediğini bilen bir adam tanımamıştı. Ayşe'yi hayal bile edemediği kadar değerli hissettiriyordu. Ayşe bunca zaman kendi değerini bilememiş, sürekli savunmada ve korunma içgüdüsüyle davranmış bir kadındı. Ancak Fırat bu düşüncelerini rafa kaldırmasına neden olmuştu. Ayşe kendi değerini şimdi anlıyor bunu kendisine öğreten Fırat'a gün geçtikçe çok daha fazla bağlanıyordu. O benzersiz bir adamdı. Ayşe'ye aşkı öğreten, bir adama güvenmeyi öğreten, bu güvenin asla boşa çıkmayacağını ispatlayan adamdı. Fırat kalbinin fatihi, yürek çarpıntısı, kendisini koşulsuz şartsız teslim ettiği adamdı.

Fırat'sa, Ayşe'nin gözünün içine bakıyordu. Onun ela gözleri Fırat'ın Kuzey Yıldızıydı. Girdiği her yolda ona yol gösteren tek aydınlık Ayşe'ydi. Ayşe'nin bir hayat boyu onun aydınlığı olacağından Fırat öyle emindi ki. Ayşe annesiyle aynı hamurdandı. Güçlü, ayağı yere sağlam basan, etrafındaki herkesi kanatlarının altında koruyacak ve onlara doğru yolu gösterecek bilgelikte bir kadındı. Fırat'ın hayatı boyunca gururla yanında taşıyacağı hatta kendisini taşıyacak kadındı. Fırat ilk görüşte Ayşe'ye aşık olmuştu ama bu aşkın her geçen gün kalbiyle birlikte tüm benliğini de kaplayacağını düşünememişti.

Aşkı her geçen gün çok daha fazla büyüyor, attığı her adımda onu yanında görmek istiyordu. Gün içerisinde sayısız kereler arıyor bazen içinden çıkamadığı bir konuda bile aklına ilk Ayşe geliyordu. Ayşe kalbinin sahibi olmasından öte, ruhunun ikizi, gönlünün sultanı, yol arkadaşı, hayat rehberiydi. Kendisini mutlu eden en ufak şeyde Ayşe'yi aramak ve mutluluğunu onunla paylaşmak istemsizce yaptığı bir şeydi. Ne zaman canını sıkan en ufak bir durum olsa dertleş-

mek, içini dökmek için aradığı ilk kişi de yine Ayşe'ydi. Ayşe onun can yoldaşı, en iyi arkadaşı, sevdiği kadındı.

Dolu dizgin giden bu iki aşkın en mutlu seyircisi Zilal Ana'ydı. Zilal Ana bazen mutluluktan aklını kaybedeceğini düşündüğü anlar yaşıyordu. Nasıl bir kuldu ki Rabbi dualarını kabul etmişti. İki oğluna arasa bile bulamayacağı güzellikte ve akıllılıkta iki kız nasip etmişti. Zilal Ana, Ayşe ve Zeynep'i nasıl el üstünde tutacağını bilemiyor, onlara karşı hissettiği sevgi bazen göğsüne sığmıyor, gece gündüz ettiği dualarla şükür üstüne şükrediyordu. İkisi de pırlanta gibi temiz yürekli, becerikli, akıllı, güzeldi. Rabbi ne güzel insanlar yaratıyordu. Ona da o güzel insanlardan ikisi denk gelmişti. Nasıl da şanslı bir kuldu.

Tek dileği bir an evvel ikisinin de düğününü yapmak ve en kısa zamanda torunları kucağına almaktı. Evin içinde koşturan minik Bozdumanların görüntüsü Zilal Ana'nın gözünün önünden geçince kadın bir anda kalp çarpıntısı yaşıyor, yüzünde hakim olamadığı bir gülümseme oluşuyor, Ağrılı sorgularcasına garip garip karısına baktığında kimse duymadan fısıldayarak, "Torunları düşünüyordum. Şuralarda şöyle koşturduklarını düşünsene. Kalbim çarpıyor ağam sevincimden. Kalbim çarpıyor," diyordu.

Ağrılı, karısı gibi hissetse de bunu onun gibi belli etmiyordu. Kızların gözünün içine o da bakıyordu. İkisi de kendi çatısı altındaydı ve şimdiye kadar tek bir yanlışları olmamıştı. Saygılı, akıllı, gurur duyulacak kızlardı. Normal şartlarda, daha nikahları altına almadıkları kızları oğullarının eve getirmesine asla müsaade etmezdi ancak yaşadıkları olağan zamanlar değildi.

Bozdumanların korumaları her gün Ayşe ve Zeynep'i işe götürüp getirirken kimsenin bilmediği sıkı tembihler Ağrılı tarafından yapılıyordu. Ağrılı için iki kız da ona emanetti ve o her zaman emanetini koruyan bir adam olmuştu. İki kızın da saçının teline zarar gelmesine müsaade etmezdi.

Şanslı bir adamdı Ağrılı. Şansının Tahir'le tanıştığı gün döndüğünü biliyordu. Tahir onun kaderini değiştirmişti. Bu-

gün geldiği yer tamamen Tahir'in eseriydi. Hayatı Tahir'in dokunuşuyla değişmiş, şu an sahip olduğu her şey onun sayesinde olmuştu. Hatta gelinleri bile Tahir'in sayesinde hayatına girmişti. Tüm hayatı ince ince işlenmiş bir danteldi sanki ve onu işleyen de Tahir'di. Ne kadar minnettar olsa, ne kadar dua etse de Tahir'e olan borcunu ödeyemezdi. Onun yolundan gelen herkes onun emanetiydi ve şimdi gelinleri de kurban kadar değerli emanetlerdi.

Zilal gibi o da zaman zaman torunları hayal ediyordu kafasında. Bundan aldığı zevk yüzünden hiçbir zaman okunmuyordu ama kimsenin yüzünü görmediği anlarda dudağının ucuna oturan gülümsemenin farkındaydı. Engel olamıyordu zaten buna. Oğulları gibi mert, gelinleri gibi naif, akıllı ve güzel torunları olacağını hayal ettiğinde, onun da yüreğinde kıpırtılar oluşuyordu. Sadece belli etmiyordu. O, duygularını dışa vurabilen bir adam değildi zaten. Dışa vurduğu tek duygu üzüldüğünde ya da sinirlendiğinde ortaya çıkan sessizliği idi. Ağrılı o anlarda bir köşeye çekilip sessizleşir, dışarıdan gören birinin heykel diyebileceği bir kıpırtısızlıkla saatlerce düşüncelere gömülürdü.

Geçen birkaç gün içinde bu görünüş onda neredeyse kanıksanan bir duruş olmuştu. Kurbana saldırı, o genç adamın kendini kurşunun önüne atması, ikisine de bir şey olabileceğinin düşüncesi ömründen ömür almıştı. Aklındaki tek soru "Ben Tahir'e ne derim?" idi. O ki daha doğmamış evladı babasız kalmasın diye günlerce kendisini sırtında taşıyan adamdı. Bugüne onu getiren yolun her bir santimine taş döşemiş adamdı. Bir zamanlar hayalini bile kuramadığı servete sahip olmasını, evlatlarını kimseye muhtaç etmeden yetiştirmesini sağlayan adamdı. Ona nasıl derdi? "İki emanet bıraktın, ikisine de sahip çıkamadım." diye.

Ağrılı, Yaman ayağa kalkana kadar üzüntüsünden tek kelime edememişti. Ne zaman ki Yaman dinç, kendinden emin ve enerjisi yüksek halde ortaya çıkmıştı, o zaman sessizliği kırılmıştı.

"Hamdolsun. Çok şükür." demişti nihayet rahat bir nefes

alarak.

Şimdiyse salonda Ekrem'le birlikte sohbet ederken kahvaltının hazırlanmasını bekliyorlardı. Bugün hep birlikte geçip giden haftanın gerginliğini üzerlerinden atmak istercesine bir araya toplanmış, huzurlu bir gün geçirme arzusundaydılar. Evin içi sürekli bir hareketlilik gösteriyordu. Gençler her zamanki gibi birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Bahçeye girip çıkıyor, mutfaktakilere yardım ediyorlardı. Zilal hepsinin tepesinde muzaffer bir komutan edasıyla sürekli talimat veriyordu.

Nihayet herkes bahçedeki masaya oturduğunda bir arada olduklarında oluşan uğultu yine etraflarını sarmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Yaman her zamanki korumacı tavrına bürünmüş Alaz'ın önüne sürekli bir şeyler koyuyordu. Garip olansa Kürşat'ın onu taklit ettiğiydi. Kürşat masanın diğer ucunda kaşlarının altından devamlı Yaman'ı takip ediyor, ardından neredeyse Yaman'a benzer tavırlarla yanında oturan Defne'nin tabağını dolduruyordu.

"Ne sürekli tabağımı dolduruyorsun ya? Nasıl bitireceğim ben bunca şeyi?" dedi nihayet Defne başını Kürşat'a çevirerek. İsyankar gözlerle ona bakıyordu.

"Ye, biraz büyü işte. Boşuna Çitlembik demiyoruz!" dedi Kürşat aldırmadan, bir dilim böreği daha Defne'nin tabağına koyarken.

"Manyak mısın nesin? Daha nasıl büyüyeceğim? Bu kadarım ben tamam mı? Çocukmuşum gibi davranma, sinirimi bozma benim. Nasıl bitireyim ben bunları?"

"Bak yine başladın manyak falan demeye, basma damarıma benim." diye aksilendi Kürşat ters ters bakarak. Aldırmazca çenesiyle ileriyi işaret ederek devam etti. "Bak Alaz'a... Abim tabağını dolduruyor hiç itiraz ediyor mu? Güzel güzel yiyor. Sen de ye işte."

"Ne yemesi be? Yaman dolduruyor, o Yaman'ın tabağına kaydırıyor."

Kürşat aniden duraksadı. Bakışları hemen Alaz'a kilitlen-

mişti. Hakikaten Alaz, Yaman'ın bakışlarının başka tarafta olduğu anda çaktırmadan tabağındakileri adamın tabağına kaydırıyordu.

Başını kaldırdığı anda Kürşat'la göz göze gelince yakalanmış olmanın verdiği paniği yaşasa da, uyaran bakışlarını öldürecek gibi Kürşat'a dikip kaşlarını kaldırdı.

Yaman'ı kırmak istemiyordu ama anladığı yoktu, artık tartışmaktan yorulduğu için ona belli etmeden Yaman'ın doldurduğunu o geri boşaltıyordu.

Kürşat gözlerini kısarak ona baktı. Alaz tehdit dolu bakışlarını Kürşat'a dikerek başını hafifçe yana yatırıp gözlerini kıstı.

"Karışma," diye fısıldadı Defne yanında sert bir sesle. "Kız haklı ne yapsın? Anlamıyorsunuz. Bizim cüssemiz belli, siz neyin kafasını yaşıyorsunuz? Kendinizle eş mi tutuyorsunuz bizi?"

Kürşat masumca açtığı gözlerini Defne'ye çevirdi.

"Karnın doysun istiyorum. Yabancı yer bellersin çekinirsin, çekinme ye diyorum, kötü mü diyorum yani?"

"Yemek konusunda ben çekinmem merak etme. Açsam yerim. Ama bu, dünyayı da yerim anlamına gelmiyor." Çatalına taktığı salamları Kürşat'ın tabağına koydu. "Al sen ye. Çekinme." dedi ters alaycı bir sesle. Birkaç peynir parçasını da ekledi diğerinin tabağına.

Kürşat bir süre çaresiz bakışlarla tabağına baktı, başını iki yana sallayıp söylendi.

"Valla sana iyilik yaramıyor. Hayatımda senin gibi nankör birini görmedim. Hayatını kurtardım, bir yığın laf! Karnını doyurayım diyorum yine bir yığın laf! Kaç gündür okuluna götürüp getiriyorum, yine bir yığın laf! Ben seni memnun etmek için daha ne yapayım anlamadım."

Defne daha önce Kürşat gibi biriyle tanışmamıştı. Adam hakkında bir türlü kesin yargıya varamıyordu. En başta mafyacılık oynayan maço tavırlı serserinin biri olarak düşünmüştü fakat günlerdir her şeyiyle ilgilenen, neredeyse havadaki toz zerresinden kendisini korumaya çalışan adam hakkında ilk yargısının yanlış olduğunu görüyordu. Kürşat sanki yeni

yetme bir delikanlıydı. Defne onun flört etmek istediğini anlayabiliyordu ama hiç böyle garip bir yol takip edeceğini düşünmemişti.

Sabahları kendisini okula bırakmak için evin önüne geliyor, emniyet kemerini büyük bir titizlikle kendisi takıyor, ardından kendisine bile güvenmiyormuş gibi sıkı sıkı kontrol ediyordu. Kızı okula bırakırken "Öğlen yemeğin," diyerek bir paket uzatıyor, Defne'nin şaşkın bakışları altında zorla eline tutuşturuyordu. Akşam dönüşte bir annenin çocuğunu kontrol etmesi gibi yemeğini yiyip yemediğini kontrol ediyordu. Her defasında aynı cümleyi kurmaktan usanmıyordu. "Sen niye bu kadar miniksin ki? Yemek mi yemiyorsun?" Bu cümle düşünceli bir tavırla mırıldanırken çıkıyordu Kürşat'ın dudaklarından. Ve her defasında kızın elindeki paketi yoklamak için kafasını paketin için soktuğunda kuruluyordu bu cümle. Kürşat bunun bile farkında değildi. Akşam onu eve bıraktıktan sonra sürekli iyi olup olmadığını soran mesajlar atıyor, mesajların sonu "Bir şey olursa haber ver bana, hemen gelirim. Sakın çekinme ara mutlaka." diyen tembihlerden oluşuyordu.

Defne ilk başta çığlık atmak istemişti ancak birkaç gün sonra bu ilginin hoşuna gittiğini fark etti. Hayatı boyunca kimse onunla Kürşat'ın ilgilendiği gibi ilgilenmemişti. Bazen bunalttığı oluyordu ama bunun Kürşat'ın beceriksizliğinden kaynaklandığını da biliyordu. Kürşat'ın kendisinden hoşlandığını anlamıştı, zaten anlaşılmayacak gibi de değildi, sadece beceriksiz tavırları hoşuna gittiği için bunu belli etmemişti henüz. Kürşat'ın çabalaması gönlünü okşuyordu. Kendisini değerli hissettiriyordu.

Elbette aşırı ilgisi bazen delirtmiyor değildi Defne'yi. O zamanlarda, tıpkı şimdi olduğu gibi tartışmaktan çekinmiyordu. Kürşat dışarıdaki çoğu kimse için korkutucu görünse de Defne artık anlamıştı, kendisine hiçbir kötülüğü olmayacaktı. Çünkü ona kırılıverecek bir nesne gibi davranıyordu. Elinden gelse etrafına kalkan örecekti. Defne, Kürşat'la atışmayı seviyordu. Birbirlerine aksilenmeleri onların iletişim

yöntemiydi. Kürşat'ın söylenmesi, hayıflanması, dertlenmesi Defne'yi içten içe güldürüyordu.

Kürşat'sa ondan bir ışık bekliyordu, maalesef alabildiği tek şey terslemeleriydi. Yaman'ı bu yüzden takip ediyordu. Yaman'ın yaptıklarını yaparsa belki o da Defne'nin kalbini kazanabilirdi. Gerçi bazen Yaman'ın Alaz'ı boşladığını fark ediyordu. Mesela Kürşat olsa Alaz'ın kahve içmesine izin vermezdi. Taze meyve suyu daha sağlıklıydı. Neyse ki Defne meyve suyuna itiraz etmiyordu. Sadece az yemek yiyordu, biraz daha yese iyi olacaktı ama zorla da basamazdı ki kızın ağzına, öyle değil mi?

Sıkıntıyla iç çekti. O sırada Defne hızlı hızlı konuşarak ona laf yetiştiriyordu.

"Benim hayatımı sen kurtarmadın. Zaten sizin yüzünüzden ölümle burun buruna geldim. Çocuk gibi karnımı doyurma benim. Bu yaşıma kadar sen bakmadın bana. Elime beslenme çantası tutuşturuyorsun. Ben ilkokula gitmiyorum. Öğretmenim ben. Ayrıca hâlâ arabamı getirmediğin için sen bırakıyorsun okula. Hem ben otobüse de binerim ama her sabah kapıya dikilen sensin. Ben istemedim ki böyle bir şey."

"Sus Defne!" dedi Kürşat bıkkın bir sesle. "Anladım ben, tamam."

Ne yaparsa yapsın onun kalbine giremeyecekti Kürşat. Hayatı boyunca şu bir haftadır Defne'ye gösterdiği özeni kimseye göstermemişti. Hâlâ onu önemsediğini anlamamışsa demek ki Kürşat'tan hiç hoşlanmamıştı. Zaten neden hoşlanacaktı ki? Okumuş, öğretmen olmuş, kendi halinde düzgün bir kızdı. Kürşat'la ne yapacaktı ki? Ümitsizce Yaman ve Alaz'a baktı. Aralarında bir şey konuşuyorlardı yine fısır fısır. Hep böylelerdi zaten. Sürekli bir arada, sürekli iletişim halindelerdi. Başkaları yok oluyordu etraflarında. Yalnızca ikisi varmış gibi bakıyorlardı birbirlerine. Kürşat böyle bir şey yaşayacağına dair ümidini çoktan kesmişti. O hayatı boyunca yalnız kalacak adamlardandı. Tıpkı Ragıp gibi. O da ömrünün sonuna kadar Yaman'ın yanında onun yoldaşı olacaktı. Gönül işleri ondan her zaman uzak olacaktı. Anla-

mıştı artık.

Defne tam dudaklarına meyve suyunu götürürken Kürşat'tan çıkan kelimelerle bardak elinde havada asılı kaldı. Bakışları yavaşça ona döndü. Kürşat başını öne eğmiş düşünceli bir tavırla tabağındakileri didikliyordu. İlk defa ona adıyla hitap etmişti. Tanıştıklarından beri ilk defa Çitlembik dememişti. Defne kaşlarını çattı. Ne yani? Pes mi etmişti? Sesindeki teslim olmuş tını Defne'nin bir anda dikkat kesilmesine neden olmuştu. Kürşat'ın omuzları sanki bir yenilgi yaşamışçasına düşmüştü. Defne kalbinin hissettiği panikle hızlı hızlı attığını duyumsadı. Elindeki bardak sanki tonlarca ağırlıkta bir nesneymiş gibi eli aşağı düştü ve bardağı masaya geri bıraktı. Bakışları önce önüne döndü. Masanın etrafındaki insanlara baktı. Hepsi yanındakiyle konuşuyor, gülüşüyordu. Bu eve ilk adımını attığı günden beri hepsi de kendisine çok yakın davranmıştı. Kendisini ilk defa bir ailenin içinde hissetmişti. Hatta o aileden biri gibi hissetmişti. Öyle hızlı kanıksamış ve kabullenmişti ki hepsini, nedense artık hep hayatında olacaklarını düşünmüştü.

Bakışları yeniden Kürşat'a döndü. Kürşat düşünceli bir şekilde hâlâ tabağındakileri didiklemeye devam ediyordu. Defne zorlukla yutkundu. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. Yerinde huzursuzca kıpırdandı. Kürşat'ın ilgisinin üzerinden kalkması hüzün hissetmesine neden oldu. İlk defa şaşkın şaşkın kirpiklerini kırpıştırdı. Haklıydı tabii Kürşat. Çok naz aşık usandırır tam da gerçeğe dönüşmüştü. Adamı sürekli terslemiş, hakaret etmiş, burnu havada davranmıştı. Buna rağmen o, bir kez bile kalbini kırmamış, hep özen göstermişti. İyi bile sabretmişti. Defne içinde kocaman bir boşluk hissetti. Kürşat'ın telaşlı, üstüne titreyen hallerinin artık hayatında olmayacağı düşüncesi içindeki boşluğu gittikçe devasa boyuta ulaştırıyordu. Kendisini terk edilmiş, ondan vazgeçilmiş gibi hissetti.

Kürşat dakikalardır kendisine bakmamıştı. Ne Defne'nin bardağı geri bıraktığının, ne yemeği kestiğinin, ne de boş boş oturduğunun farkındaydı. Defne panikle güm güm atan

kalbinin boğazına yerleştiğini duyumsadı. Gırtlağına bir şey oturmuş da sanki yutkunamıyormuş gibiydi. Gözleri dolu dolu oldu. Yanındaki pimpirikli manyağa bu kadar çabuk, bu kadar kolay mı alışmıştı ki yokluğunun düşüncesi onu böyle paniğe sürüklemişti?

Kendisine hakim olamasa neredeyse ağlayacaktı. Ne çok dır dır etmişti. Şimdi pişmanlıkla kıvranıyordu. Farkına varmadan boş bakışları karşıya dikili halde titreyen bir sesle fısıldarcasına konuştu.

"Vaz mı geçtin benden?"

Kulağına çarpan fısıltıyla Kürşat'ın elindeki çatal hareketsizce kaldı. Başını kaldırmamıştı çünkü yanlış duyduğunu düşünüyordu. Fısıltı tekrar duyuldu.

"Pes mi ettin?"

"Etmeyeyim mi?" diye o da fısıldadı başını kaldırmadan. Sesinde yıkık bir sitem vardı.

"Etme."

"Ama sürekli manyak deyip duruyorsun."

"Demem bir daha."

"Yaptığım hiçbir şeyi beğenmiyorsun. Üstüne düşüyorum diye kızıyorsun."

"Kızmam artık."

Ümitlenmemeye çalışarak başını ağır ağır Defne'ye çevirdi. Kapkara çatılı kaşlarının altından baktı. Defne dudakları titreyerek, dolu gözlerle kendisine bakıyordu.

"Yemek de yemiyorsun." diye üsteledi sert sert bakarak.

"Yerim bundan sonra."

"Söz mü?" dedi Kürşat dakikalar sonra ilk defa tekrar yumuşak bakışlarla bakarken.

Şimdi hissetmişti o ilk adımı. Defne ona doğru adım atmıştı ve kendisine hakim olamasa sarılacaktı o an. Kalbi anlamlandıramadığı bir hızla atmaya başladı.

Defne, Kürşat'ın gözlerindeki mutlu ışıltıyı fark edince gülümsemek istedi. Kalp atışları olağan rutinine dönerken benliğindeki hafiflemeyle usulca rahatlatıcı bir nefes çekti ciğerlerine. Gülümsemesini bastırmadan aynı ışıltılı gözlerle

Kürşat'a bakarken kaşlarını kaldırdı.

"Söz ama benim ölçülerimde olacak." dedi kabul etmesi için neredeyse yalvarırcasına bakarken.

Kürşat'ın yüzüne dudağının ucunu kıvıran çarpık bir gülümse oturdu. Başını usulca salladı onaylayarak.

"Tamam. Senin ölçülerinde olacak Çitlembik."

Defne dişlerini gösteren bir gülümsemeyle baktı ona. Kürşat'ın yüzüne benzersiz bir kızıllık yayıldı. Utangaç bir tavırla başını aşağı eğdi ve o an olana inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Yan gözle hızlı kaçamak bir bakış attı kendisine gülümseyerek bakan kıza. Derin bir nefes çekip omuzlarını dikleştirdi ve "Oh be!" diye fısıldayarak sandalyesinde geri yaslandı. Mutlulukla sırıtarak bakışlarını masadakilere çevirdi.

Herkes mutlu görünüyordu. Hepsi gülümsüyordu. Ve hepsi de onun ailesiydi... Aile olmak güzel şeydi... Onun ailesiyse en güzeliydi.

Tam da o anda bahçenin ortasında, neredeyse kükrercesine çıkan sesle masadaki sesler ansızın kesilmiş etraf birkaç saniye süren şaşkınlık nedeniyle sessizliğe gömülmüştü.

19. BÖLÜM

"Ulan biz yaban ellerde acımızdan ölelim, millet burada ziyafet çeksin kendine!"

Şaşıran kalabalığın bahçeye çöken sessizliği Zeynep'ten çıkan çığlıkla kesildi.

"Oğuz!" diye heyecanla bağıran kız yerinden fırlayıp, hızla geriye ittiği sandalyenin düşmesine aldırmadan, mutfak kapısının önünde dikilen dev adama doğru uçarcasına koştu.

Oğuz'un yanında dikilen Ragıp gülümseyerek ileri adımlayıp birbirine hasret kalmış iki genci geride bıraktı.

Dakikalar önceki hareketlilik ikiye katlandı. Kahkaha atanlar, ağızlarından sevinç nidaları çıkaranlar, bağrışma ve şaşkınlık sesleri bahçeyi kapladı. Ağrılı ve Ekrem hariç herkes ayaklanmıştı.

Oğuz kollarının arasında havaya kaldırdığı kızla birlikte ileri doğru adımlıyordu gülerek. Zeynep kollarını boynuna sarmış ayakları yerden kesilmişti.

"Valla böyle karşılama olmasa bunu fena ödetirdim de size, karşılama güzel."

"Kınalı koçum? Niye geliyorum anam demedin?"

"Oğlum niye haber vermiyorsun geleceğini?"

"Abi ya, aşk olsun neden haber vermedin ki?"

"Herif gelmiş kaç yaşına hâlâ çocuk gibi sürpriz yapmanın derdinde. Diyorum; yarma bu! Akıl yok, sırf kas var diye."

"Abilerin şahı. Özlettin be!"

Oğuz ve Ragıp'ın ani dönüşüyle ortam çok daha şenlenmişti. Kucaklaşmalar dakikalarca sürdü. Ragıp ve Oğuz için

yer açılınca herkes yeniden masaya yerleşti. Masadaki tek şaşkın kişi Defne'ydi. Oğuz'a bakarken gözleri iri iri açılmıştı.

"Kendimi Gulliver Cüceler Ülkesi'ndeki cüceler gibi hissettim şimdi." diye mırıldandı kendi kendine.

Oğuz ve Ragıp masanın diğer başında Ağrılı ve Ekrem'in yanına konulan sandalyelere yerleşmişlerdi. Defne masanın diğer ucunda şaşkınlıkla gelen diğer iki adama bakıyordu.

"Niye haber vermedin oğlum geliyorum diye?"

Soran Ağrılı'ydı. Yanında oturan oğlunu inceliyordu. Yüzünün rengi gittiği zamandan bir ton daha koyulaşmıştı. Sürekli dışarıda kaldığı belli oluyordu.

Oğuz önüne konan tabağı tepelemesine doldururken Zeynep hevesle yiyecekleri önüne diziyordu.

Ekrem, aynı soran bakışlarını Ragıp'a çevirdi. Oğuz ağzına tıktığı yiyecekler nedeniyle hemen cevap veremeyince onun yerine Ragıp cevapladı soruyu.

"Abi, işleri yoluna koyunca Oğuz illa sürpriz yapalım dedi, biz de çıktık geldik. "

"Kaç saattir yoldasınız?"

"Gece çıktık abi. Ağrı'ya geçince ilk uçağa atlayıp İstanbul'a döndük."

Ragıp yine soruyu cevaplamıştı. Halime'nin önüne koyduğu çaya minnetle sarıldı.

"Oğlum çocuk musun sen sürpriz mürpriz? Ne ayak?" diye sordu Yaman, küçümseyici bir tavırla.

Oğuz ağzındaki koca lokmayı yuttu. Çayına uzanırken tersleyerek cevapladı onu.

"Dedim ki belki Arıza beni özlemiştir. Giderken göz yaşların çenenden akıyordu, hasretime dayanamamışsındır, bir an evvel döneyim de, başını koyup ağlayacak omzumu vereyim, dedim."

"Yarma! Salya sümük gittin lan! Allah bilir orada başını yaslayıp ağlayacağın omuz bulamamışsındır da hazır Yaman'ınki var, koşayım kavuşayım o güçlü omuzlara diye gelmişsindir."

"Başlamayın yine!"

Alaz ikisine de ters ters baktı. Ekrem uzayacak olan çekişmenin önüne geçmek için ciddi bir tonla araya girdi.

"Ne yaptınız Oğuz? Durum ne oğlum?"

Oğuz bir yandan tıkınmaya devam ederken gözünü Ragıp'a çevirip başını salladı. Ağzında lokma, boğuk bir sesle "Abi sen anlat, benim karnım aç!" dedi.

Ragıp gözlerini devirip gülümsedi. "Valla görmesem inanırım he. Ulan daha bir saat evvel yedin."

Oğuz yüzünü buruşturarak burnunu büktü. Uçakta verdikleri diş kovuğunu doldurmayan yiyeceklerden bahsediyorsa tam bir saçmalıktı bir saat evvel yedin cümlesi.

Zeynep mutlu bir suratla Oğuz'u izliyordu. Oğuz tek eliyle önündekileri ağzına tıkarken diğer eliyle Zeynep'in elini avucunun içine almıştı. Ragıp'ın bakışları Ekrem ve Ağrılı arasında gitti geldi.

"Abi istersen kahvaltı bitsin hep birlikte çocuklarla da toplanalım öyle anlatalım her şeyi. Nasılsa bundan sonraki adımlar için hepsinin bilgisinin olması gerekiyor."

Ağrılı ile Ekrem birkaç saniye göz göze baktılar, Ağrılı başını sallayınca Ekrem de onaylarcasına ona katıldı.

"Tamam koçum. Hadi doyurun karnınızı sonra uzun uzun konuşuruz."

Ragıp başını sallarken gözleriyle masadakilere bakıyordu. Kürşat'ın yanında daha önce görmediği yüzü görünce duraksadı. Merakla bakmaya başladı. O esnada Kürşat'la göz göze geldiler. Kürşat'ın yüzünden sanki utanmış gibi bir ifade geçti.

"Abi, Kürşat'ın yanındaki kız kim?" diye sordu merakla.

Ekrem gözlerini o tarafa çevirdi. Alaz ve Yaman sırıtıyordu. Yaman elini Alaz'ın omzuna atıp kendisine yasladı.

"Kürşat'ın bu dünyadaki sınavı Ragıp Abi." diyen Yaman karşılık verdi sorusuna.

"Abartma!" dedi Alaz çıkışarak.

"Kürşat'ın kız arkadaşı mı yoksa? Sonunda bir kız arkadaş edinebildi mi?"

Yüzündeki ifade durumdan hoşlandığını belli ediyordu.

Gençlerin gönüllerine göre birilerini bulmasını istiyordu. Kendi hiçbir zaman gönlüne göre birini bulamamıştı ama temennisi diğerlerinin bulmasıydı.

"Olma yolunda."

Cevaplayan Alaz'dı. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Kürşat ve Defne'nin duruşu sanki atılması zor olan adımı atmışlar gibi gösteriyordu. Defne'yi sevmişti. Kürşat'ın da kızın ağzının içine baktığını anladığından beri Defne'nin bunu görmesini ummuştu ve görünen o ki; Defne hayatını kurtaran kahramanını yanında tutacak gibiydi.

"Bizim de size anlatacaklarımız var. Önce yapın kahvaltınızı sonra konuşuruz."

Ekrem'in ciddi ses tonu hepsinin huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. Alaz kaçamak bir bakışı Oğuz'a attı. Oğuz ağzına bir börek parçası tıktığı anda bakışlarını kaldırdı ve soran gözleriyle hepsine tek tek baktı. Nedense hoşuna gitmeyen şeyler duyacağını hissediyordu.

Zilal masanın ortasında, Esat'ın yanında otururken hasretle gülümseyerek oğlunu izliyordu. Zeynep'in nasıl hasretlik çektiğini iyi bildiğinden oğluna uzun süre sıkı sıkı sarıldıktan sonra Zeynep'in ellerine teslim etmiş, kenara çekilmişti. Kız şimdi sürekli oğlunun önüne yiyecek yığarken bir yandan mutlu bir yüzle gözlerini Oğuz'dan ayıramıyordu.

Zilal, Oğuz'un yokluğunda olanları öğrenince sert tepki göstereceğini biliyordu ama onun da önüne geçecekti. Olan olmuştu. Oğuz'un kendisine hakim olması gerekiyordu. Uyaran bakışlarını Fırat'a çevirdi. Fırat karşısında Ayşe'yle yan yana oturuyordu, konuşulanları dinlerken henüz söze girmemişti. Annesinin uyaran bakışlarına anladığını belirtir gibi karşılık verdi. Oğuz'a sahip çıkması ve delirince önünde durması gerekecekti.

Nihayet yarım saate yakın genel geçer sohbet eşliğinde kahvaltı bitince Ekrem elini sallayıp yerinden kalktı.

"Haydi gençler... Herkes salona. Konuşulacaklar var."

Hep birlikte ağır ağır yerlerinden kalkıp içeri girerken Halime, yine yardıma gelen kızlarla masayı toplamaya baş-

lamıştı. Kürşat birkaç adım atıp duraksadı. Başını Defne'ye çevirdi.

"Çitlembik sen Halime Abla'nın yanında kal. Bir şey istersen söyle o halleder. Bizim biraz konuşmamız gerekiyor."

Defne başını olumlu anlamda sallarken merak etmekten alıkoyamamıştı kendisini. Tüm gençler ve kızlar yaşlıların ardından içeri giriyordu. Bahçede yalnızca kendisi, Halime ve diğer iki kadın kalmıştı. Kendisini az da olsa dışlanmış hissetti.

Halime anlayışlı bir gülümsemeyle ona baktı. "Defne'cim... Konuşacakları bizden sakladıkları bir şey değil ama halletmeleri gereken şeyler var. Sen dışlanmış hissetme güzelim. Seni korumak için uzak tutuyorlar."

Defne anlamasa da başını salladı. O da birkaç parça şey alıp mutfağa yollandı.

Herkes salonda oturma gruplarına ve sandalyelere yerleştikten sonra konuşmaya başlamışlardı. Oğuz neler yaptıklarını anlatıyordu.

"Yükleme işini hallettik. Bizim bilgimiz olmadan başka mal yüklenmeyecek tırlara. Bizim adamlar sağlam bildiğimiz gibi... Sorun taşeron çalıştığımız firmaların adamlarında... Onlara da gerekli uyarıları yaptık. Birkaç kilit adamla da görüşmelerimiz oldu. Olur da bizim tırlardan herhangi birine kaçak ya da yasadışı bir mal yüklenirse başlarına ne geleceğini anlattık..."

"Gösterdik desen daha iyiydi." dedi Ragıp alayla.

Oğuz bir an sırıtıp hızla ciddiyete büründü. Konuşmaya başladığında sesinde temkinli ve uyaran bir ton vardı.

"Ragıp Abi'yle Arap Kasım'ın bağlantılarını ziyaret ettik. Bence gönderdiğimiz mesajdan hoşlanmamıştır. Adamın önü tamamen kesildi. Yani bizden bir şey alamaz. İstediği işi başkalarıyla yapmak zorunda. Ama mesajın gidişi ağır gelir ona. Bence yakındır kapımıza dayanması. Ziyarete hazırlıklı olalım derim."

"Size gelmeyecektir. O ziyaretini yine buraya yapar." dedi Ekrem emin bir sesle. Sorgulayan yüzler ona dönünce devam

etti sözlerine. "Arap aptal ya da boş adam değil. Öğreneceğini öğrenmiştir o! Aramızdaki bağı biliyordur o yüzden gözdağı için buraya gelir yine. Sizi benim ikna etmemi isteyecek. Alaz'ı öne sürecek..."

Cümlesi bitmemişken Yaman gözü dönmüş gibi oturduğu yerde ileri çıktı.

"Soyunu sikerim onun! Alaz'ın adını bile ağzına alsın, yemin ederim dünya üzerinden silerim onu, ibret olsun diye de parçalara ayırır her bir parçasını köpeklere yediririm!"

Ekrem sakin olmasını istercesine elini kaldırdı. "Oğlum kadınlar var etrafında. Az biraz diline hakim ol!"

"Alaz deme o zaman! Alaz'ı bu işin dışında tutun, beni insanlıktan çıkarmayın!"

"Bütün derdimiz de bu ya zaten oğlum. Az sabırlı ol. Celallendin yine hemen."

Ekrem azarlar gibi konuşurken Yaman ters ters babasına bakıp yeniden arkasına yaslandı. Kolunu kaldırıp yanındaki Alaz'ın omzunu sardı, adeta korur gibi kendisine yasladı. Alaz söz konusuyken onu koruyacak tek şey kalkan yaptığı bedeniydi. Onun yanında olduğu sürece kimse saçının teline bile dokunamazdı. Alaz kolunu Yaman'ın beline sardı. Sakinleştirmek ister gibi diğer elini göğsüne koyup hafifçe vurdu birkaç kez. Yaman'ın gergin kasları avucunun içinde titredi. Kendisi söz konusu olunca Yaman'ın nasıl delirdiğini biliyordu artık. Yaman ona başını çevirmeden elini kaldırıp göğsünün üzerindeki eli avucunun içine hapsetti. Parmaklarının baskısını hafifçe arttırıp güvence vermek ister gibi sıktı. Alaz başını göğsüne yasladı.

Ekrem derin bir nefes alıp gençlere baktı tek tek. Konuşmaya başladığında sesi sert, yüzü taş gibiydi.

"Şimdi beni iyi dinleyin...Hepiniz delikanlısınız... Eyvallah! Ama bundan sonraki süreçte delikanlılığınızdan çok sağduyunuza ihtiyacımız var. Herkes sinirlerine hakim olacak, soğukkanlı olacak, fevri davranmayacak. Bunu size bir kere söyleyeceğim. Hepimizin hissettiği şey aynı ama öfkelenmek ya da ortalığı dağıtmak yok. Bilinçli, sağlam adımlar-

la ilerleyeceğiz." Bakışlarını Oğuz'a dikti. Neredeyse Oğuz'u delip geçecekmiş gibi bakıyordu. Sabah Ağrılı'yla yaptığı konuşmada Oğuz'un vereceği tepkiyi gayet iyi anlamıştı ve bunu bir şekilde durdurması gerekiyordu. "Oğuz. Bilmen gerekenler var. Ama bak seni uyarayım tek bir tepki istemiyorum. Sinirleneceksin, haklısın da ancak bana öfken değil sakinliğin ve bileğin lazım şu anda."

Oğuz yerinde dikildi. Geldiğinden beri herkes ona tedirginlikle bakıyordu, farkındaydı. Duyacaklarından hoşlanmayacağını da anlamıştı ama Ekrem'in sözlerini ne kadar ciddiye alırdı belli değildi. Önce bilmesi gerekenleri öğrenmesi gerekiyordu. Tepki en son işti. Dişlerinin arasından karşılık verdi.

"Var bir şeyler, orasını anladık! Hepiniz tedirginsiniz geldiğimden beri. Söyle Ekrem Abi bir an evvel."

Ekrem bir süre inceleyen gözlerle ona baktı. Ağrılı da delici bakışlarını oğluna çevirmiş, Fırat belli etmemeye çalışarak hafifçe öne çıkmıştı. Esat tedirginlikle gözlerini etrafta dolaştırıyordu. Yumruklarını sıkmış, dişlerini birbirine geçirmişti. Hâlâ öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Delirmek yok koçum. Geçti bitti zaten..."

"Ekrem Abi..." Oğuz'un sesindeki uyaran ton bir an evvel ne diyecekse demesini işaret ediyordu.

"Alaz'a iki kez saldırı oldu," dedi Ekrem bir solukta. Oğuz'un bakışlarındaki değişimi gördüğü anda aceleyle devam etti. Elini kaldırmış sözünü kesmemesini işaret ediyordu. Oğuz dehşet dolu gözlerini hızla Alaz'a çevirdi. Sanki hâlâ tek parça halinde olduğundan emin olmak istiyordu. Gözleri Alaz'ın üzerinde sabitlenmişken Ekrem konuşmaya devam etti.

"İlkinde arabası tarandı ama çok şükür araçlar zırhlandı biliyorsun. İkincisi geçen hafta sonu oldu. Yaman'la yemeğe gitmişlerdi çıkışta vurmaya kalktılar ama Yaman engelledi."

"Ayrıntılar!" dedi Oğuz dişlerinin arasından. Gözünü bir an bile Alaz'dan ayırmamıştı. Kız sevgi dolu gözlerle hafifçe gülümseyerek kendisine bakıyordu. İyi olduğunu belirtmek

istercesine gözlerini kapatıp açmış başını hafifçe sallamıştı.

Ekrem, ayrıntıları anlatırken kimseden çıt çıkmadı. Yaman'ın vurulduğu haberi iki adamı da neredeyse yerinden hoplatmıştı. Ragıp'ın yüzü karmakarışık olurken endişeli araştıran bakışlarını bu kez o, Yaman'ın üzerine kilitlemişti.

Neredeyse yirmi dakikaya yakın konuşan tek kişi Ekrem oldu. Oğuz put gibi yerinde duruyor, Fırat tetikte bekliyordu. Zilal yüzünde hiçbir ifade okunmaksızın gözleriyle oğullarını tarıyordu. Ağrılı ise aynı ifadesiz yüzle yerinde otururken yalnızca Alaz ve Yaman'a bakıyordu. İki emaneti karşısında sağlam durdukça aldığı nefes huzurluydu.

Nihayet Ekrem'in sözleri bittiğinde Oğuz tehlikeli denecek bir sakinlikle boynunu iki yana kütürdetti. Öldürücü bakışları etrafta dolaştı. Tıslarcasına, "Kim lan bu Sansar denilen puşt!" diye sordu. Ansızın yükselen sesi salonda bomba gibi patladı. "Kim lan o it? Nasıl bulamıyorsunuz? Nasıl tetik çeker kuzuya? Yaman'ı nasıl vurur? Kim lan o iti tutan şerefsiz? Hâlâ nasıl bulamazsınız? Ya bu çocuk ölseydi ne bok yiyecektiniz? "

Yerinden fırlamıştı. Eliyle Yaman'ı gösteriyordu. Onunla aynı anda Fırat ayağa kalktı. Yaman kolunu Alaz'ın boynundan çekip yerinde doğruldu.

"Oğuz." dedi Yaman sakin bir sesle. "Geldik oğlum finale. Sen sakin ol, yarın akşam elimizde o orospu çocuğu."

"Nasıl sakin olayım lan?" diye bağırdı Oğuz. "Kuzuya tetik doğrultulmuş, seni vurmuşlar lan! Kan akmış bizden! Kanımızı akıtmışlar! Nasıl sakin olayım?"

"Oğuz," diyen bu kez Fırat'tı. "Koçum sen sakin ol, hepsinin hesabı sorulacak."

"Ne zaman sorulacak?" diye tekrar kükredi Oğuz. "Kesin o Sayko ibnesidir! Ulan ebesini sikeceğim o yavşağın!" diye bağırarak ileri atılmış salonun kapısına yönelmişti. Yüzü neredeyse çarpılmış gibiydi.

Zeynep korkudan ölecekmiş gibi yerinden fırladı. "Abi engel ol!" diye neredeyse çığlık attı.

Oğuz Sayko'nun yerine gidip kamikaze saldırısı yapma-

yı düşünüyordu. Şu an önüne geçen her şeyi yakıp yıkma isteği vardı. Salondakiler ayağa fırlamıştı. Fırat ve Yaman hızla Oğuz'a yetişip kolundan yakaladıklarında, salon kapısını geçmek üzereydi. Yaman önüne geçip ellerini göğsüne dayadı. Fırat arkasından dolanıp kolunu Oğuz'un boynuna sarmaya çalışırken onu durdurma çabası üçü arasında bir boğuşmaya dönmüştü.

"Lan bırakın! Sikeceğim o yavşağı! Yiyorsa bana sıksın! Çıksın bakalım karşıma, o tetiği kıçına sokmuyor muyum ben onun?"

Fırat sarf ettiği enerjiyle nefes nefese konuştu. "Oğlum bir sakin ol! O olduğundan emin değiliz!"

"Lan bir dur lan! Yarın akşam elimizde olacak zaten. Önce emin olalım o yavşak mı?" diyen Yaman araya girmişti.

"Başka kim olacak lan?" diye bağırdı Oğuz sinirden çarpılmış gibi. Kendisini durdurmaya çalışan iki adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Şimdiye kadar beklediğimiz kabahat! Babası soysuz gibi onu da gömmeliydik en başta!"

Onu durdurmaya çalışan iki adamı silkeledi. Yaman omzundaki sızıyla dev gibi adamı zapt etmekte zorluk çekiyordu.

Alaz'ın yüzünde endişe bulutları yayılırken gözleri Yaman'ın üzerindeydi. Oğuz delirmiş gibiydi ve o halde kimseyi görmüyordu. Alaz yerinden kalktı ve ileri doğru adımladı.

"Yaman'ın yarası daha iyileşmedi." derken sesi endişeden kısılmıştı. Daha kararlı adımlarla ileri doğru hamle yapacakken yanından geçtiği Ağrılı kızın koluna yapışıp engel oldu. Üç boğanın arasına girecek olan kızın ezilmesini istemiyordu. Alaz durdurulunca sinirle bağırdı.

"Abi, Yaman'ın yarası var!"

Ancak Oğuz sesini duymadı. Yaman yalnızca bir saniye gözlerini Alaz'a çevirip iyi olduğunu söylemek istedi ancak Oğuz yine tüm gücüyle ileri abanınca yine karşı koymak için bakışlarını geri çekmek zorunda kaldı. Kolunu dirseğinden kırmış Oğuz'un göğsüne bastırırken, koca bedeni geri itmeye çalışıyordu. Oğuz'sa o sırada öfkeden kararmış gözlerle ardı ardına küfürleri sıralıyordu.

Kürşat ve Esat anlaşmış gibi aynı anda ileri atılıp diğer ikisine yardıma koştular ancak dört kişi Oğuz'u durdurmakta zorlanıyordu. Oğuz delirmiş gibiydi.

"Bırakın lan! Bırakın sizi de gebertirim şimdi! Bitecek oğlum bu iş bugün!"

"Oğuz!" diye bağıran Zeynep sesini duyuramadı. Boğuşan adamların arasına girecekken Zilal kolundan tutup engel oldu. O boğuşmada zarar göreceği öyle açıktı ki bırakması delilik olacaktı. Zeynep gözlerinden yaşlar akarken Zilal'e sarıldı.

"Anacım durdur onu. Lütfen durdur. Öldürecekler oraya giderse."

Zilal Zeynep'i kollarının arasına çekti. "Telaş etme güzel kızım. Komazlar bir yere, üzme sen kendini."

"Oğuz!"

Bu kez salonu inleten çınlamayla herkes aniden durmuştu. Sesin desibeli kulakları çınlatacak kadar yüksekti ve neredeyse salondaki tüm eşyaları yerinden oynatmıştı. Herkes donmuş gibi kalakaldığında aynı ses, çok daha az düşük bir desibelle çıktı.

"Geç yerine!" diye bağıran Ayşe, salonun ortasında dikilmiş işaret parmağıyla Oğuz'un dakikalar önce oturduğu yeri gösteriyordu. "Geç yerine sinirimi tepeme çıkarma benim!"

Birbirine dolanmış adamlar ağır çekimdeymişçesine yavaş yavaş kördüğümü çözer gibi birbirlerinden uzaklaşırken Ayşe aynı tonla devam etti. "Geçin hepiniz yerinize!"

Koskoca adamlar Ayşe'nin evi titreten sesi, yüzündeki korkunç öfkesiyle süt dökmüş kedi gibi çocuksu tavırlar ve ağır hareketlerle adımlayarak yerlerine dönmeye başladıklarında Ayşe hızını alamamış gibi devam ediyordu konuşmaya.

"Nesiniz siz? Aptal mı? Her iş bitti sizin erkekçilik oynamanız mı kaldı?"

"Yenge!" dedi Oğuz düşük uyaran bir sesle. Yerine oturmuş çekinerek Ayşe'nin kararmış çehresine bakıyordu.

"Ne yenge? Geri zekalı mısın sen? Emin olmadan ne deyip dalacaksın elin manyağının evine? Biz bilmiyor muyuz

sanki? Benim işim emin olmak Oğuz! Benim işim sağlam kanıt olması! Yoksa her şüphelendiğimden hesap soracak olsam dünyada nüfus kalmaz! Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Ne dedi Ekrem Abi? Herkes sakin olup, aklı başında davranacak. Aksiyona sonra geçersiniz! Anladık aksiyon sevdanızı!" Neredeyse küçümseyerek baktı ona.

Ayşe sinirle saydırırken Fırat yüzünde hülyalı, gururlu bir gülümsemeyle onu izliyordu. Bu kadın her geçen gün kalbindeki aşkı büyütüyordu. Müthiş bir kadındı. Onun kadınıydı. Gözlerini yukarı kaldırıp şükretti huşu içinde.

"Aha, yine başladı Fırat Abi'nin yüzündeki tuhaf ifade. Ayşe Abla resmen fırça kayıyor, o sanki ilan-ı aşk ediyormuş gibi dinliyor." diye mırıldandı Yaman ağzının içinde.

"Elimizde iki adam kaldı Sansar olabilecek..." diye devam eden Ayşe ortada kumandan edasıyla ayakta dikiliyordu. "Biri postanenin müdürü, diğeri arşivci... Geçen haftaki saldırı akşam olduğu için mesai saati dışında... Hangisi işe gitmedi diyemiyoruz. Ayrıca Alaz'la Yaman'ın nerede olduklarını nasıl öğrendiğini de bilmiyoruz. Peşlerinde takip eden kimse yoktu. Sayko ve kulübe uyuşturucuyu sokmaya çalışan adamının peşine taktığımız adamlardan öğrendiğimiz kadarıyla; irtibata geçmişler. Onlar ayrıca alınacaklar ama Sansar'ı Sayko'nun tutup tutmadığından emin değiliz! Her şeyi eş zamanlı ve düzenli bir şekilde yapmamız gerekiyor. Sen git öfkeyle oraya dal, öteki gitsin başka yere dalsın, dağılın hepiniz etrafa, kolayca avlasınlar sizi."

Sinirli sinirli konuşurken elini kolunu sallıyor ancak diğerlerinden çıt çıkmıyordu. Ekrem arkasına yaslanmış memnun bir ifadeyle ona bakarken Ağrılı ilk defa yüzünde görünen duygudan çekinmeden gururla Ayşe'yi izliyordu. Zilal kollarının arasında tuttuğu kızın ürkmüş gözlerle ablasına diktiği bakışlarını görünce neredeyse kıkırdayacaktı. Ayşe maşayı ele almıştı nihayet.

"Saçmalamayı kesin! Hepimiz üzgünüz Yaman'ın vurulmasına! Bunu kimsenin kabullendiği yok ama kamikazelik çare değil! Aklınızı kullanın! Kaslarınızı kullanacağınız za-

man da gelecek."

"Tamam yenge," dedi Oğuz usanmış bir tonla. "Hadi söyle ne yapalım? Böyle sus pus oturacak mıyız?"

"Öyle bir şey demedim! Önce dinle, sonra harekete geç!"

Salonun ortasında ileri geri volta atarak konuşurken iki elinin parmaklarını birbirine geçirdi. Şimdi sesi daha sakin ve fakat hâlâ otoriterdi. "Planların üzerinden geçiyorum. Fikri olan, sorusu olan sonra söylesin." Tek tek yüzlere baktı.

Ekrem gülümseyerek başını salladı. Ağrılı aynı şekilde başını sallarken, "Ağzına sağlık kızım. Bunları sen adam edeceksin inşallah. Zilal de yoruldu senelerdir. Artık eti senin kemiği benim kızım." dedi.

Ayşe gülümseyerek kaşlarını kaldırdı, gözlerini tehlikeli denecek bir edayla kocaman açtı.

"Sen merak etme babacım. Annemi artık yoramayacaklar."

Tekrar diğerlerine döndü. "Şimdi... İran tarafı tamam. Tırlar sağlama alındı. Şu etapta yasa dışı hiçbir bela olmasın başımızda. Sansar denilen katil yüksek ihtimalle yarın ele geçmiş olacak. İlk yapılacak şey; onun arkasındaki kontrat sahibini bulmak. Eğer Sayko ise; zaten diğer adamla bağlantısını da tespit ettik artık elimizde deliller de var... Bu noktada siz mi icabına bakarsınız, yok elimizi kirletmeyelim içeri girsin mi dersiniz ona göre hareket ederiz..."

"Ben kirletirim elimi. Suya sabuna bakar. Umurumda değil... O yavşak çıkarsa bunun ardından, yaşatmam, baştan söyleyeyim!" diye hırsla söylenen Yaman araya girdi.

"Katılıyorum!" dedi Oğuz, taş gibi bir suratla. "Ben de ellerimi kirletmeyi severim... Hem biz de dünya kadar dezenfektan var. Hijyen kolay iş!"

Ayşe gözlerini devirip duymazlığa gelerek devam etti. "Sansar için plan hazır. Yarın beşte başlıyoruz. Ayarlamaların hepsi yapıldı, adamların hepsi ne yapacaklarını biliyorlar. Herkesin görevi belli. Yarın bir kopukluk olmaması için Fırat'la malzeme işini hallettik. Hepinizde birbirinizle irtibatta olacağınız telsizleriniz olacak ve hepsi açık kalacak. Hepiniz birbirinizle koordineli çalışacaksınız! Herifi katlı otoparka

getirteceğiz... Her katta adamlar olacak. Herkes dikkatli olacak. Adam aptal değil. Her seferinde elimizden kaçmayı başardı. Bu kez öyle bir şey olmayacak..."

Bir an susarak yeniden ona bakan yüzleri kontrol etti. Düşünceli bir yüzle devam etti.

"Arap Kasım meselesi şu an askıda. Adamın atacağı adıma göre biz hamle belirleyeceğiz. Bu iş sarpa sararsa savaş başlar... Eğer herif savaşı başlatmayı göze alırsa... İşte o zaman hepimiz birbirimize tutunacağız. Bizim gücümüz birliğimiz... Biz, bir olursak bu savaşı kazanırız. Mantıklı tarafım adamın bunu göze almayacağını söylüyor. Ekrem Abi ve Ragıp Abi'yi iyi tanıyor... Onların neler yapabileceklerini de çok iyi biliyor. Bozdumanlar hakkında şimdiye kadar onu tatmin edecek bilgiler edinmiş olması lazım. Yani o tarafın da zayıf olmadığını biliyor. Eğer akıllıysa geri çekilir, gider nerede nemalanacaksa nemalanır... Yok egosu sarsıldı diye o da erkekçilik oynamak isterse, işte o zaman yanlış adımı atar... Ben mantıklı olmasını dilerim."

Kendinden emin bir edayla, uyaran bakışlarını sessizlik içinde kendisini dinleyenlerin yüzünde dolaştırdı. "Savaş çıkarsa canımız yanar... Ben geçmişte olduğu gibi tekrar canımın yanmasını istemiyorum. O yüzden bana şu an öfkeyle hareket eden değil, aklıyla hareket eden insanlar lazım. Hepiniz güçlü adamlarsınız. Biz sizin kadar güçlü değiliz... Biz aklımızla hareket edeceğiz ama bizi koruyacak olan sizsiniz. Bizi hayal kırıklığına uğratmayın... Öfke bize yanlış adım attırır. Canımız yansa bile sağduyulu olmak zorundayız... Bunu yapmak zorundayız ki; kalanların canı yanmasın!"

Ayşe son cümleleri Oğuz'a bakarak sarf etti. Oğuz dimdik Ayşe'nin gözlerinin içine baktı. Haklıydı. Tek başına olsa belki gözü kara dalabilirdi her yere ama sahip çıkması, koruması gereken birileri vardı arkasında. Onları hayal kırıklığına uğratamazdı. Beyni yavaş yavaş durulurken başını salladı Oğuz.

"Eyvallah yenge." Başı öne eğik sesi durgundu. Kabullenmek ağrına gitse de mantıklı yolu seçmek zorundaydı. Ani-

den başını kaldırıp tehdit dolu gözlerini Ayşe'ye dikti.

"Ama o piç kurusu ele geçtiğinde hesabını ben soracağım!"

Yaman, Oğuz'un daha önce kendisine söylediği sözleri alayla tekrarladı. "Hee önce bilet al, sıraya gir!" Oturduğu yerde geriye kaykılmıştı, kollarının arasındaki Alaz'ı göğsüne yaslamıştı.

"İlginç!" diye uzatarak araya girdi Alaz.

Oğuz gözlerini kısmış anlamaya çalışır gibi bakınca kaşlarını kaldırarak açıklama yaptı. "Yaman önceden birinci demişti... Sen artık Üçüncü oldun."

"Nesiniz siz? Anaokulu çocuğu mu?"

Oğuz, aksi aksi ikisine bakıyordu. Alaz umursamazca omuz silkti.

"Hee anaokulu çocukları da adam öldürmek için sıraya giriyordu zaten." dedi manidar bir ifadeyle.

"Hem biz okula karşıyız. Eğitim sistemi kötü." dedi Yaman alayla atılarak.

Oğuz başını iki yana sallayarak "Bu kızın şu herifi terslediği günleri özlüyorum." diye söylendi.

"Oysa ben, senin beni özlediğini sanıyordum." dedi Yaman sırıtarak. "Paylaşmak zor geliyor değil mi?"

"Lan kalkar sinirimi senden çıkarırım, kışkırtma beni!"

Alaz çabucak dikildi. "Olmaz! Hâlâ yarası iyileşmedi! Uzak dur abi! Demin az daha zarar veriyordun zaten."

Oğuz belli etmemeye çalıştığı endişeli bakışlarını Yaman'ın üzerinde gezdirdi. "Çok kötü mü lan?"

Yaman cıklayarak çenesini salladı. Çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sanat eserine dönüşen vücuduma bir delik daha açtırdım. Paha biçilmez oldum."

"Manyak Arıza!" dedi sinirli bir gülüşle.

"Yaralarımızı yarıştıralım mı?"

Geçmişte olsa bu konuda böyle alaycı olmaz, kendisini saklamaya çalışırdı. Ancak hem Alaz'ın hem diğerlerinin bedenindeki yaraları umursamamaları ve hatta saygıyla kendi-

sine bakmaları senelerdir üzerinde hissettiği baskıyı da yok etmişti. İlk defa bedeniyle barışıktı artık. Kendi adına zaten umursamamıştı ama başkalarının bakışları ister istemez gerilmesine neden oluyordu. Şimdiyse bunu alay konusu yapabiliyordu.

"Şampiyon belli, ikinci kim diye mi soruyorsun?" dedi Oğuz, aldırmaz bir tavırla.

"Valla ikinci ben olurum," diyen Esat hevesle araya girdi. Yarış denince yerinde duramamıştı.

Herkes başka çeşit bir yaratıkmış gibi bakışlarını hayretle Esat'a çevirdiğinde Fırat aksi bir sesle onu azarlıyordu.

"Oğlum sendekiler haylazlık izleri. Çarpışma izi değil. Otur oturduğun yerde."

"Valla bende de çok var. Alırım façanızı aşağıya." dedi Esat böbürlenerek.

"Abi... Ağaçtan düşüp kol bacak kırmalar, çelik çomak oynarken oranı buranı yaralamalar, ağaç yontacağım diye elindeki bıçakla kendini kesmeler ya da parçaladığın motosiklet ve araba kazalarından kaynaklanan yara bereler sayılmıyor."

Alaz kaşlarını kaldırarak konuşurken karşısında aptal birine laf anlatmaya çalışır gibiydi.

"Yav kızım, savaş vardı da biz mi gitmedik? Valla malzeme bu. İşinize gelirse. Bende de çok çentik var yani... Varsa bir yarış ben girerim, diskalifiye falan da iplemem. Haberiniz ola."

Salonda neredeyse herkes aynı anda göz devirdi. Esat'sa hepsine beklentiyle bakıyordu.

"La bi git! Tekne kazıntısı. Oğlum bizden sonra sana sağlam gen kalmamış. Tam genetik artıksın şerefsizim!" diye söylenen Oğuz'a, Esat anında lafı yapıştırdı.

"Abi sen zaten tüm stoku kullanıp tüketmişsin. Benim ne suçum var ki? Resmen hortumlamışsın bütün genleri. Ardımdan biri daha gelir, az da ona bırakayım dememişsin ki. Onları da yemişsin. Afiyet şeker, bal kaymak olsun. Lop lop et olsun. Yarasın tosunuma. Daha ne diyeyim ben sana?"

Oğuz, kıstığı gözlerini Fırat'a çevirdi. "Yav en son ne za-

man sopa atmıştım ben buna?"

Fırat bir an düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Dudağını büktü. "Hatırlayamadığıma göre epey zaman olmuş."

"Hee, ihmal ettin diyorsun yani?"

Fırat ciddiyetle başını salladı. "Boşlamışsın oğlum."

Esat'ın ürkmüş gözleri telaşla iki abisi arasında mekik dokuyordu. Ağzının içinde "Yok yaa. Dalga geçiyorlar," diye mırıldandı.

Sesi çok da emin çıkmamıştı. Şüpheli bakışları tedirginlikle göz çukurlarında oynuyordu. Oğuz yerinden kalkacakmış gibi bir hamle yapınca oturduğu yerden hızla fırladı.

"Abi, sen yoldan geldin... Ben Halime Abla'ya söyleyeyim de sana bir kahve yapsın. Yorgunluk alır. İçersin yumuşak yumuşak."

Telaşla salondan çıkarken başı sürekli geriye dönüyor Oğuz'un arkasından gelip gelmediğini kontrol ediyordu.

"Ne diyorsun lan sen yumuşak yumuşak?" diye kükredi Oğuz yerinden fırlayarak.

Esat, tabana kuvvet hızlanırken isyan dolu bir sesle arkasına bakarak karşılık verdi.

"Sen de her şeyi yanlış anlıyorsun abi ya! Sana bakanın aklına gelmeyecek şeyleri aklına getiriyorsun."

Oğuz gözden kaybolan Esat'ın ardından tekrar yerine oturdu. "İmanım korku," dedi alayla gülerek.

Herkes gülüşürken Ragıp Ekrem'e döndü. Kirpiklerinin altından çekinerek bakarken rica eder gibi, "Abi... Hazır herkes burada. Gençleri de özlemişiz... Bu akşam bi rakı sofrası kuralım mı hep birlikte?" diye sordu.

Ekrem birkaç saniye gülümseyerek ona baktı. Bakışları yavaşça sorar gibi Ağrılı'ya döndü. Gençler beklentiyle Ekrem'in ağzından çıkacak sözleri takip ediyordu. Ağrılı belli belirsiz gülümseyerek başını hafifçe sallayınca Ekrem elini boşlukta sallayarak keyifli bir sesle cevap verdi.

"Kuralım be Ragıp! Ailecek keyifli bir gün geçirelim bugün."

Gençlerin sevinç nidaları salonda yükseldi. Biran evvelki

otoriter Ayşe hızlı bir değişim gösterdi, çocuk gibi neşeli bir tavırla elini kaldırdı.

"Ben sek içeceğim!"

Fırat şaşkınlık dolu gözlerini hızla ona çevirince Ayşe yaptığı çıkışın verdiği tedirginlikle yerinde toparlanmaya çalışırcasına kıpırdandı. Endişeli bakışları çabucak Ağrılı'dan yana çevrildi. Ağrılı onun tedirgin telaşını görünce bu kez yüzünde alenen görünen gülümsemeyle başını salladı.

"Bozduman gelini sek içer. Sek içecek benim kızım."

"Ölümüne kankayız!"

Alaz ağzının içinde sesini kalınlaştırarak slogan atarken yumruk yaptığı elini hafifçe yukarı kaldırıp, yüzünde komik bir ifadeyle Ayşe'ye baktı. İkisi de kahkahalarla gülmeye başladı.

Yaman dudaklarını yanında oturan kızın saçlarına bastırırken fısıldadı.

"Keşke milyonlarca hayatım olsa da, milyonunu da sana versem... Sana feda etmek için bir hayat öyle çok küçük, öyle yetersiz ki!"

***

"Bunu yapmanı istemiyorum!"

Alaz sinirli denecek bir tonla konuşurken Yaman'ın üzerinden yatağa tırmandı. Yaman'ın üst bedeni çıplaktı, sırtını yatağın başına yaslamış bacaklarını ileri uzatmıştı. Üzerinde yalnızca siyah bir pijama altı vardı. Üzerinden geçen kızı belinden tutarak rahatlıkla diğer tarafa geçmesine yardım etti.

Alaz banyodan çıkmıştı, üzerinde yine Yaman'ın tişörtlerinden biri vardı. Yarım saat önce herkes odalarına çekilmişti. Uzun süren ve yine her zamanki gülüşmelere neden olan atışmaların devam ettiği rakı sofrası bir saat evvel kaldırılmıştı. Bozdumanlar evlerine dönmüş kalanlar da odalarına çekilmişlerdi.

Odaya girdiklerinden beri didişme denebilecek bir tartışmayı tek taraflı olarak devam ettiriyorlardı. Yaman'ın kendisini değersiz görmesi Alaz'ı delirtiyordu ve bunu söylemek-

ten de geri durmamıştı.

"Sürekli beni korumaya çalışmanı anlıyorum. Beni sevdiğini biliyorum. Bana değer verdiğini de biliyorum. Ama kendini değersizleştirmen beni deli ediyor. Kendine bu haksızlığı yapmana sinir oluyorum."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum bebeğim." diye mırıldandı Yaman.

Konuşurken Alaz'a bakmıyor elindeki Ipad'te bir şeyler karıştırıyordu.

"Yapıyorsun!" diye atıldı Alaz sinirle. Başını Yaman'a çevirdi. Tıpkı onun gibi sırtını yatağın başlığına dayayıp, bacaklarını ileri uzattı. "Benim için kendini feda etmeye hazır fedailere benziyorsun."

"Evet, doğru söylüyorsun..." diye yine mırıldanarak karşılık verdi Yaman başını çevirmeden. "Her zaman senin için kendimi feda ederim ben." diye devam etti kararlı bir tonla.

Alaz hırsla uzanıp elindeki Ipad'i aldı. "Benimle konuşurken yüzüme bak!"

Yaman gözlerini kırpıştırarak şaşkınca ona baktı.

"Sen niye terslenmeye başladın şimdi? Bir şeye bakıyordum." dedi Ipad'e ulaşmak için uzanırken.

Alaz elindekini diğer tarafına çekerek havaya kaldırdı.

"Kırdırtma bana şunu! Benimle konuşurken bana dikkatini ver!"

"Benim dikkatim her zaman senin üzerinde."

"Beni geçiştiriyorsun. Ne dedim ben en son?"

"Benim fedaiye benzediğimi söyledin, ben de kabul ettim." dedi Yaman omuz silkerek. Doğrusunun bu olduğundan emin bir şekilde bakıyordu.

"Heh! İşte bunu diyorum. Böyle davranmanı istemiyorum."

Bu kez gözlerini kısarak baktı kıza. "Nasıl davranmamı istiyorsun?"

"Benim için kendini feda etmeni istemiyorum. Bunu daha önce de konuştuk. Ben, benim için yaşamanı istiyorum."

"Ben zaten senin için yaşıyorum."

Yaman basit bir açıklamaymış gibi gözlerini kocaman açıp

yine omuzlarını silkerek cevapladı onu. Alaz öfkeyle gözlerini devirdi. Elindekini eğilerek kendi bulunduğu tarafta yatağın yanına yere attı. Bedenini Yaman'a çevirdi. Yatağın içinde bağdaş kurarak oturdu ve dik dik Yaman'a baktı.

"Bu şekilde istemiyorum ben. Benim için yaşa derken kendinden vazgeçerek benim için yaşa demiyorum. Benimle birlikte yaşa istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum... Öyle yaptığımı sanıyorum şu anda da."

Yaman yüzünde seksi bir gülüşle hafifçe ileri uzanmış kızın yüzüne düşen saçları kulağının arkasına atmıştı. Alaz sıkıntıyla oflayarak dudaklarının arasından derin bir nefes saldı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun ama sözlerimi çarpıtıyorsun."

"Çarpıtmıyorum bebeğim. Sen bana yaşa dedin, ben de dikkatli oluyorum, değil mi?"

Alaz ters bir bakış attı. "Dikkatli oluyormuş!" Kelimeler tükürürcesine fırladı dudaklarından. "O yüzden mi kurşunun önüne kendini attın?"

Yaman aniden geri çekildi. Bu kez o, uyaran ve ters bakışlarını Alaz'a dikti.

"Bebeğim, tartışmak istemiyorum. Bunu daha önce konuştuk seninle. Seninle benim aramda bir seçim yapmam gerekirse, ben her zaman seni seçerim ve sen de bunu kabullenmek zorundasın."

"Değilim!" diye neredeyse bağırdı Alaz. "Kabullenmek zorunda değilim. Kendine değer vermemen beni deli ediyor."

"Kendime değer veriyorum ben. Böyle düşünmen çok saçma."

"Başkalarına karşı değer veriyorsun ama ben söz konusu olunca kendini sanki değersiz biri gibi görüyorsun. Sanki benim için harcanması gereken birisiymiş gibi davranıyorsun. Bunu kabullenemiyorum ben. Bu haksızlık. Bu sana karşı büyük bir haksızlık ve sen bu haksızlıkla beni baş başa bırakıyorsun. Kendimi adaletsiz, bencil biri gibi hissediyorum."

Hızlı hızlı konuşurken parlayan gözleri, Yaman'a o anda

o güzelim gözlerden, içinin yanmasına neden olacak yaşların akacağı izlenimi veriyordu. O yaşlar ne zaman düşse o göz pınarlarından, Yaman'ın kalbini dağlayan lavlara dönüşüyordu adeta. Tıpkı karşısındaki kız gibi bağdaş kurdu. İleri uzanarak kocaman ellerini yüzünün iki yanına bastırdı. Başını yüzleri arasında birkaç santimlik boşluk kalacak kadar aşağı eğip bir erkekte görünmeyecek uzunlukta ve gür kirpiklerinin çevrelediği kapkara gözlerini, Alaz'ın harelerinde ışıklar yanıp sönen yeşil gözlerine dikti.

"Sen adaletsiz ya da bencil biri değilsin. Önce bunu sok o güzel kafana..." Sesi yumuşak ve alçaktı. "Sen benim bu dünyadaki her şeyimsin. Ben senin yanında her zaman değersizim çünkü değerli olan sensin..." diyerek devam ettiği esnada Alaz kabullenmezce başını hızla iki yana sallamak istedi ancak adamın sıkı sıkı bastırdığı ellerinin arasında duran başını istediği rahatlıkta oynatamadı. İki eliyle Yaman'ın bileklerini kavrayıp yüzünden indirmeye çalışırken isyanla karşı koymaya çalıştı. Ağzını açıp itiraz edecekken Yaman ellerinin baskısını arttırarak kızın başını belli belirsiz salladı.

"... Sözümü kesme bir tanem!"

Alaz kırgın, isyankar bakışlarını ona dikerken konuşmaya devam etti.

"Sen benden değerlisin! Ben seninle değerliğim! Bana şu anda hissettiğim değeri veren tek canlı sensin. Seninle tartışmak istemiyorum bebeğim. Kendini bu konuda kötü hissetmeni de istemiyorum. Çünkü yanlış düşünüyorsun... Sen dediğin gibi biri değilsin. Ama kabullenmen gereken şey şu; sen her zaman önce geleceksin. Ben sensiz değersizim... Yarımım... Eksiğim... Beni değerli hissettiren, tam hissettiren sensin. Çünkü beni tamamlayan yegane parça sensin. Ben sensiz zaten yokum ki... Sen olmazsan ben zaten olamıyorum ki."

Alaz göz pınarlarında parlayan elmas misali yaşlarla ona bakarken, yüzünde cennete kavuşmuş bir mutluluk ve rehavetle devam etti sözlerine.

"Şöyle düşün. Bir parçası bile eksik olan bir şeye mükemmel diyebilir misin? O şeyi mükemmel yapan bütünlüğüdür.

O mükemmelliği bozan tek şey; bir ucundan da olsa eksik ya da kayıp parçası olur. O parça mükemmelliği sağlar, o yüzden kayıp ya da eksik olan parçadır değerli olan. Sen benim eksik parçamsın. Beni değerli kılan sensin. Beni bütünleyen, mükemmel yapan sensin prensesim. Benim gözümde sen her zaman benden daha değerli olacaksın çünkü ben sensiz eksiğim... Parçalanmış, tamamlanamamış bir varlığım. Sensiz benim hiçbir önemim yok. Anlıyor musun? Ben seninle varım. Sen olmazsan benim zaten olmam mümkün değil ki."

Yaman ona bakarken gözleri sanki onu içiyormuş gibi, adeta karşısında uhrevi bir varlık varmış gibi bakıyordu.

Alaz'sa yine aynı şaşkınlığı yaşıyordu. Bir adam bir kadına böyle bakabilir miydi? Bir adam bir kadını böylesine sevebilir miydi? Böylesine adanabilir miydi? Bu mümkünse de bunu hak eden kendisi olabilir miydi? Yaman gibi seven bir adamı, gerçekten hak ediyor muydu? Yaman onu gözünde nasıl da mükemmelleştirip, nasıl da yüceltiyordu. Yaman'ın sevgisi altında eziliyordu. Sanki ne kadar severse sevsin Yaman'ın sevgisine ulaşamayacakmış gibi hissediyordu. Ne yaparsa yapsın Yaman'ı hak etmiyormuş gibi hissediyordu.

Alaz ona öyle bakıyordu ki kendi gözlerinin içinden Yaman'a akıp giden sevginin boyutunun farkında değildi. Yaman onun gözlerinde gördüğü o yüce sevgiyle kalbinin duracağını sandı. Alaz'ın bakışlarının derinliği, her geçen gün aralarındaki bağa bir ilmek daha atıyor, sanki kopması imkansız sağlamlıkta bir urganı dokuyor hissi veriyordu. Alaz her an, her saniye o urganı dokumaya devam ederken, içinde büyümeye devam eden sevginin kendisini bile aştığının farkında değildi. Aslında ikisi de kendi içlerinde o kadar önemsizleştirmişlerdi ki kendilerini, şimdi ikisi karşı karşıyayken bir diğerinin gözünde gördüğü o büyük sevda kendi sevgilerinin acınası olduğunu hissettiriyordu. Sanki sevgileri bir savaştaydı. Sanki biri diğerine en çok onun sevdiğini anlatmaya çalışıyor ve ne kadar severse sevsin yetersizmiş hissediyordu. İkisinin sevgisi birbirinden besleniyordu. Biri diğerine yüreğini gösteriyor, diğeri o yürekteki baş döndü-

rücü sevdaya kapılıp gidiyor aynısı olmak istiyordu. Bu döngü durmaksızın devam ediyordu aralarında.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.... Yaman, Alaz'a yüreğini gösteriyor, Alaz'ın o yürekteki sevdayla başı dönüyor, kalbi onunkiyle eş zamanda atarken yüreği Yaman'ın sevgisiyle doluyor sonra o sevda kazanını bir kürek kömür misali sevgisiyle o besliyor ve harladığı yüreğini Yaman'a gösteriyordu. Yaman alevler içindeki kalbe bakıyor ve kendi kalbi cayır cayır yanıyordu.

"Seni hak edecek ne yapmış olabilirim?" diye fısıldadı Alaz, suçluluk içinde kıvrandığı belli olmadan. Oysa bunun tam tersi olması gerekirdi. O suçunu biliyordu. O günahın ödülü böyle bir aşk olamazdı. Aksine ancak bunu kaybetmek olabilirdi. Bir an yüreği durdu. Yaman'ın yokluğu, hayatından kayıp gittiği düşüncesi yalnızca bir saniye kafasından geçti ve bedeni buz kesti.

Aniden korkuyla öne atılıp kollarını Yaman'ın boynuna sararak kucağına çıktı. Buz kesmiş bedeni titrerken, dudakları titreyerek fısıldadı.

"Beni bırakma. Beni sakın sensiz bırakma."

Yaman kucağına tırmanan ve kollarını sımsıkı boynuna dolamış olan kızı kendisine iyice çekerek bedenlerini birbirine bastırdı. Kollarını kızın etrafından dolayarak aynı sıkılıkta sarıldı.

"Bebeğim ben seni bırakır mıyım hiç? Ne diyorum deminden beri ben sana?"

Sesi teselli edercesine yumuşak çıkarken gizlemediği şaşkınlığı da sesine yansımıştı.

"Ya bir gün benden nefret edersen? Ya bir gün beni sevmekten vazgeçersen?"

Yüzünü Yaman'ın boynunun çukuruna gömmüş boğuk bir sesle konuşurken sesindeki telaş ve korkunun farkındaydı ancak buna engel olamıyordu. İçindeki korku her geçen gün büyürken bunu bastırması mümkün değildi.

"Böyle bir şey mümkün değil bebeğim? Böyle bir şey asla olmayacak."

"Ya bir gün benim senin gözünde büyüttüğün gibi biri olmadığımı anlarsan? Ya benim çok kötü birisi olduğumu düşünürsen?"

"Sen ne yaparsan yap, ne olursan ol, ben seni sevmekten asla vazgeçmem!"

"Ya ben kötü birisiysem?" diye inatla tekrarladı Alaz.

"Nasıl biri olduğun umurumda değil! Sen benimsin! Her şeyinle benimsin!"

Yaman burnunu Alaz'ın boynuna bastırdı. Derin bir nefes çekerek kokusunu burnundan ciğerlerine gönderdi. Boğuk bir sesle devam etti. "Ne yaptığın, ne yapacağın umurumda değil! Bu koku ben ölene kadar benim ciğerlerimde hapis kalacak!"

"Yaman!" diye inledi. "Beni hiç bırakma olur mu? Seni öyle çok seviyorum ki, sen ne yaparsan yap, ben yine de seni severim... Sen de beni sev, olur mu?" dedi yalvaran bir tonla.

Yaman kollarının baskını arttırarak onu tamamen kendisine yasladı. Kalbinde hissettiği ağrıyla bir an içi burkuldu. Gözlerini sımsıkı yumdu. Alnını Alaz'ın boynuna dayadı. Usulca başını salladı.

"Ben seni her zaman seveceğim bir tanem. Ne yaparsan yap, hep seveceğim... Tek istediğim senin de aynısını hissetmen. Ne yapmış olursam olayım..." Yaman bir an duraksadı sonra zorlansa da devam etti. "... ya da ne yaparsam yapayım sen de beni sevmeye devam et, yeter bana."

"Sen aşksın!" dedi Alaz alçak sesle. Başını kaldırıp genç adamın şakağına dudaklarını bastırdı. Buz gibi dudakları Yaman'ın şakağından kirli sakalın kapladığı yanağına kaydı. Dudaklarını tahriş eden sakallara aldırmadan gözlerini kapayarak sevgiyle, aşka öptü Yaman'ı. "Ben Aşkı senden öğrendim. Ruhunu vererek sevmeyi senden öğrendim. Ruhum bedenimden çıkana kadar da seni sevmeye devam edeceğim. Ben inanıyorum sana... Yalnızca ruhlarımız kaldığında da sen beni bulacaksın, biz yine birbirimizi sevmeye devam edeceğiz."

"Alaz!" diye inledi Yaman, kollarının arasındaki kızı sıka-

rak. Dolan gözlerini sımsıkı yumarak akmaya hazır yaşları geri göndermeye çalıştı. Kalbi patlayacakmış gibi göğsünde atıyordu ve göğüs kafesinde hissettiği acı hazla doldurdu içini.

Aniden kollarında tuttuğu kızı kendisinden uzaklaştırmadan hareketlendi ve Alaz'ın sırtını yatağa bastırırken bedenini kızın üzerine bıraktı.

"Ölüyorum sensiz," diye mırıldandı.

Dirseklerine dayanarak ellerini kızın yüzünün iki yanına bastırdı. Dudaklarının arasında birkaç santimlik boşluk vardı. Alaz yarı aralık göz kapaklarının ardından arzuyla ona bakıyordu. Yaman'ın devasa bedenini vücudunun her kıvrımında hissediyordu. Gözlerinin içinde yalvaran ışıltılar vardı.

Yaman hızla dudaklarını dudaklarına bastırdı. Ağzının içine çektiği dudakları parçalarcasına emiyordu. İkisi de uzun süredir çölde kalmış ve sonunda bir vahaya ulaşmış iki kayıp beden gibi birbirlerini içercesine öpüşüyorlardı. Yaman dişlerini alt dudağına geçirdi. Alaz inleyerek öpüşüne karşılık verdi. Dili Yaman'ın dudaklarına dokundu.

Yaman'ın gözlerinde gördüğü şehvet ve arzuyla kalbi boğazında atmaya başladı. Yaman başını hafifçe aşağı doğru indirirken Alaz onun gözlerinde gördükleriyle, bu gecenin ömrünün sonuna kadar aklından çıkmayacağını düşünüyordu.

20. BÖLÜM

Alaz kalçalarında hissettiği dokunuşlarla mırıldanarak gözlerini açtı. Yalnızca birkaç saniye içinde uyanan bilinci, kalçalarındaki dokunuşların Yaman'ın dudakları olduğunu algılamıştı.

"Öyle güzel bir popon var ki dudaklarımı alamıyorum ondan," diye şehvetle mırıldandığını duydu.

Uyandığını anlamıştı, muzırca dudakları kıvrılırken ağzını açtı ve dişlerini hafifçe yumuşak tene, kalçasına bastırdı.

Alaz'ın dudaklarından, isyan ve haz karışımı bir inleme çıktı. Arsızca uyku mahmuru boğuk bir sesle karşılık verdi.

"Fragmana bayıldım... Filme geçtiğini umuyorum."

Yaman dudaklarını, avucunun içindeki kalçalara bastırırken haylazca kıkırdadı.

"Az sonra bebeğim."

"Hep vaat... Hep vaat..." diye huysuzca mırıldandı Alaz.

Yüz üstü yatıyordu ve bir eli başının altındaki yastığın altında diğeri üstündeydi. Gözlerini tekrar kapayarak, kendisini Yaman'ın kalçalarında dolaşan ve sonrasında beline doğru tırmanan dudaklarının hissettirdiği hazza bıraktı.

"Şikayetçi misin?"

Yaman gülümsediği belli alçak bir sesle konuşmuştu, dudaklarını belinden yukarı doğru kaydırmaya devam etti.

"Şikayetçi olacağım günleri dört gözle bekliyorum." diye mırıldandı Alaz dudakları kıvrılarak.

"Arsız mı olacak benim bebeğim?"

"Sana yetişmeye çalışıyorum."

Yaman tekrar kıkırdadı. Dudakları, sırtından omuriliğini takip ederek ensesine doğru kayarak yükselmişti. Alaz ürpererek inledi. Gözlerini açmamış, bedeni istemsizce kıvranmıştı. Yaman saçlarını toplayarak boynunun bir yanına aldı ve ensesine bastırdığı dudaklarını, boynunun boşta kalan kısmına doğru hareket ettirdi. Şimdi teninde dilinin teması vardı. Alaz boynunda hissettiği ıslaklıkla ürperdi. Memnun bir gülümsemeyle dudakları kıvrılırken mırıldandı.

"Her sabah beni böyle uyandırsana."

"Seni her gece, dün geceki gibi uyutup, her sabah şu anda olduğu gibi uyandıracağım."

Sesi fısıltı gibi çıkmasına rağmen tınısı verdiği sözü tutacağını vadediyordu.

"Dün gece..." diye fısıldadı Alaz özlem dolu bir sesle.

"Dün gece?" diye sorarcasına fısıldadı Yaman kulağının içine. Sesi kısık, Alaz'ın aklını başından alacak kadar erkeksiydi. İkisi de çıplaktı ve Yaman teninde Alaz'ın tenini hissetmeye asla doyamayacağını biliyordu. Bu pürüzsüz ve bembeyaz ten yalnızca ona aitti. Yalnızca onun dokunuşlarını tatmıştı ve yalnıza onun dokunuşlarını tanıyacaktı. Avuçlarını onun ellerinin üzerine kapadı. Parmaklarını kıvırarak ikisinin parmaklarını iç içe doladı. Sımsıkı birbirlerine tutundular.

Alaz bedeninin üzerindeki ağırlıktan memnun olarak inledi. Yaman'ın dudakları boynunda, kulağının altında ve kulak memesinde dolaşıyordu. Kulak memesini dişlerinin arasında kıstırınca bu kez sesli olarak inledi.

"Dün gece... tıpkı dediğin gibi aklımdan hiç çıkmayacak."

"Sen her şeye değersin!" diye fısıldadı Yaman.

"Seni hissetmeyi seviyorum. Tenimde tenini seviyorum." diye fısıldayarak karşılık verdi Alaz arzudan kısılmış bir sesle.

Yaman dudaklarını kızın yanağından yavaşça öperek kaydırdı ve dudağının ucuna yumuşak bir öpücük bıraktıktan sonra fısıldadı.

"Seni seviyorum!"

Dudakları dudaklarının üzerine kapadı. Alaz gözlerini aç-

Madan başını geriye çevirdi. Yaman kendisini hafifçe yukarı kaldırdığında, etrafında yarım tur attı ve sırt üstü dönerek kollarını iri bedene doladı. Yaman'ın öpüşlerine açlıkla karşılık verirken dün gece ilk kez yaşadığı orgazmın etkileri henüz onu terk etmemişti. Ürpererek titredi. Yaman'ın dudaklarının maharetini artık biliyordu. Dün gece yalnızca onun içindi. Yaman yalnızca ona zevk vermek için çabalamıştı. Çabaları oldukça başarılıydı.

Yaman iri bedenini bacaklarının arasına yerleştirdi, kalçalarını hafifçe ileri iterek sertliğini ona yasladı. Alaz inleyerek şehvetle Yaman'ın dudaklarına saldırdı ve dişlerini adamın alt dudağına bastırdı. Dişleriyle Yaman'ın dudağını çekiştirirken o tekrar kendini ileri itti. Alaz bir bacağını kaldırarak beline sardı. Gözleri kapalı, arzu dolu iniltisi dudaklarının arasından dışarı taştı.

"Öyle ateşlisin ki; yemin ediyorum şu anda bile kendimi nasıl tuttuğumu bilmiyorum," dedi Yaman fısıltıyı andıran boğuk arzulu bir tonla.

Alaz dişlerinin arasındaki dudağı çekiştirerek bıraktı ve neredeyse aksi bir sesle kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Madalya takacaklar sana!"

"Madalyasını sikeyim!" diye huysuzca cevap verdi Yaman. Gözlerini sıkıca yumdu ve derin bir nefes alıp tekrar gözlerini açtı. "Senin içine şimdi gömülürsem dışarıda kıyamet kopsa, dünya yıkılsa bile çıkmam oradan." Çaresizce Alaz'a baktı. Mırıldanarak isyan dolu bir sesle devam etti. "On beş dakika içinde çıkmam lazım... Söylesene, seni nasıl bırakıp gideceğim ben?"

Alaz, uzun denecek bir süre kendisine çaresizce bakan gözlere baktı. Yaman'ın bedenine sarılı kollarını çözerek ellerini yanaklarına bastırdı. İkisi de alev alev yanan gözleriyle birbirine bakıyordu.

"Bu akşam o pisliği hallettikten sonra yarın sabah beni çiftliğe götüreceksin ve bir hafta boyunca yalnızca sen ve ben olacağımızı düşünerek gideceksin."

"Yemin ediyorum o hafta senin dışında biri gözüme gözü-

kürse, acımam vururum!"

Yaman tehdit dolu gözlerini kısmış başını iki yana sallayarak karşılık vermişti ona. Alaz kendisine hakim olamayarak kıkırdadı. Dudaklarını Yaman'ın çenesine bastırdı.

"Huysuz musun azıcık?"

"Ne huysuzu ya? Ne kadar zamandır sabrediyorum ben! Taş olsa çatlardı! Senden başka kimseyi istemiyorum o hafta!"

Alaz uysalca başını salladı. Yaman'ın bugün sakin olmasını istiyordu. Kafası karışık bu odadan çıkarsa tüm gün ihtiyacı olan dikkate sahip olamayacaktı. Avucunun içini okşarcasına yanağına sürttü.

"Benden başka kimse olmayacak o zaman."

"Söz mü?"

"Söz."

Gözleri arzuyla parladı. Birkaç saniyenin ardından ansızın ciddileşen suratında kaşları çatıldı.

"Dikkatli olacaksın bugün. Gereksiz risk alma."

Uyaran sesi onu tembihlerken yine söz almak ister gibi bakıyordu. Alaz gözlerini kapatıp açarak başını salladı.

"Beni sensiz bırakma." diye mırıldandı genç adam.

Alaz başını iki yana salladı usulca.

"Asla bırakmam!"

Dudaklarını sertçe kızın dudaklarına bastırıp başını geri çekti.

"Arayacağım seni."

Alaz gözlerini devirdi.

"Başladın yine yarım saat önce vedalaşmaya. Duşa gireceğiz daha. Bu tembihleri yarım saat daha çekemem."

"Çok baştan çıkarıcı bir öneri ama benim hemen çıkmam lazım. Duş borcun olsun."

Tekrar sertçe kızı öpüp çevik bir hareketle yataktan kalktı. Alaz yatağın ortasına doğru yuvarlanarak yüz üstü döndü, çıplak halde banyoya doğru yürüyen adamın arkasından seslendi.

"Bu acele niye?"

Göz alıcı iri bedeni izlerken gözlerine ziyafet çekiyordu.

Bir adam nasıl böyle çekici olabilirdi ki? Sıkı kalçaları ve erekte olmuş erkekliğinden zerre çekince duymadan göz kamaştırıcı bir manzara seriyordu. Sırtındaki kaslar hareket ettikçe oynuyordu. Sırtını kaplayan tüm izlerle gerçekten de Davut Heykeli'ne kafa tutacak mükemmellikteydi.

Yaman banyoya girmeden hemen önce geriye dönerek yataktaki çıplak, arzulu gözlerle ona bakan kıza döndü.

"Fırat Abi'yle Oğuz beni bekliyor. Şirkete gideceğim..." Bir an duraksayarak aç gözlerle kıza baktı. Yüzünü buruşturdu.

"Siktiğimin Sansar'ı! Seni şimdi şu lanet yatakta bırakıp gitmeme neden olduğu için fazladan iki kemiğini kıracağım!"

Alaz kıkırdayarak çenesini ellerinin üzerine yasladı. Bacaklarını dizlerinden kırarak yukarı kaldırdı ve ayaklarını birbirine bağladı. Çıplak bedeni, kalkık poposu, rehavet içinde baygın gözlerle adama bakarken ne kadar baş döndürücü olduğunun farkında bile değildi.

"Üstünü ört Alaz!" dedi Yaman vahşi bir sesle. "Her an fikrimi değiştirip üstüne atlarım şimdi."

"Duşa gir o zaman," dedi Alaz alayla. "Hatta soğuk duş iyi gelir sanki."

Yaman ters ters bakıp banyodan içeri girdi.

"İki gün! İki gün sonra bu cesaretini istiyorum!" diye seslenip sertçe kapıyı kapadı.

***

Yaman içinde tek başına olduğu aracı katlı otoparkın girişinden soktu. Yukarı katlara erişimi de sağlayan sarmal yolu takip ederek beşinci kata doğru düşük hızda devam etti.

Beşinci kata gelince aracı park edeceği boşluğa doğru aynı düşük hızla sürdü ve tek hamlede düzgün bir şekilde park edip yavaşça kontağı kapadı.

"Park ettim."

Alçak sesle kulağına takılı olan mikrofona konuşmuştu.

"Tamam. Herkes yerinde. Adam birazdan ortaya çıkar.

Ben sana işaret verene kadar aracın içinde kal!"

Ses Fırat'a aitti ve diğerlerinin de onları duyduğunu biliyordu.

Aracı park ettiği otopark Bozdumanların akrabalarına aitti. Sansar'ı tuzağa çekmek için uygun gördükleri tek yerdi. Her katta bazı araçların içinde Sansar'ı kafeslemek için bekleyen adamlar vardı. Otopark o kadar büyüktü ki Yaman'ın park ettiği yer, onu gözden kaybetmemeleri için uygun buldukları ortalarda bir alandı. Gerçi sık ve geniş kolonlardan görüş açısı çok açık değildi. Ancak araçların içinde bekleyen adamların dikkat çekmemesi için fazla da yaklaşamamışlar, uzaktan kontrolü sağlamakla yetinmişlerdi.

Fırat'ın Sansar'ı oraya getirmek için attığı yem şuydu; Yaman gizli bir görüşme yapmak için tek başına belirlenen saatte bu otoparkta olacaktı ve korumaları da dahil nereye gideceğini kimse bilmiyordu. Sansar için en uygun fırsat buydu. Fırat adamı sürekli baskı altında tutmuş bunun son şansı olduğuna dair ciddi ciddi uyarmıştı. Yaman'ın yapacağı gizli görüşme Sansar'ın onu indirmesi için son şanstı. Bir daha onu korumasız ve bugün olduğu kadar uygun bir ortamda yakalaması mümkün olmayacaktı.

Otoparkın tüm giriş çıkışları gözlem altında tutuluyordu. Adamın huylanmaması için otopark olağan rutininde çalışıyordu. Sadece her kata adamlar yerleştirilmiş, Adil ve Kerim otopark girişinde görevli olarak giren çıkan araçları kontrol ediyordu. Şu ana kadar dikkat çekecek birileri olmamıştı.

"Sen benim hangi katta ve nerede olacağımı kesinlikle adama aktardın değil mi Fırat Abi?" diye sordu Yaman gözleriyle etrafı tararken.

Etraf sessizdi ve geniş alanda şu ana kadar bir ses duymamıştı.

"Evet. Nerede olacağını biliyor. Mutlaka gelecektir. Sen dikkatli ol yeter!"

"Ben dikkatli olurum sen orasını merak etme de, o herifi elime geçirdikten sonra sabırlı olur muyum onu garanti edemem işte."

"Kerim, var mı dikkat çeken bir şey?"

Ses Oğuz'a aitti. Yaman oturduğu aracın içinde gözleriyle etrafı taradı.

"Yok abi. Son on beş dakikadır iki araç girdi ama normal her şey."

"Daha vakit var. Acele etmeyin ama gözünüzü de dört açın!"

Ses yine Fırat'a aitti.

"Bu dallamanın araçla gireceğini ne biliyoruz ki?" diye sordu Esat'ın sesi.

"Yaya girişleri gözleyen adamlar var ya koçum. Yürüyerek girerse de haberimiz olacak!"

Yaman araştıran gözlerle etrafa bakarken kulağında Alaz'ın sesini duydu.

"Abi, Ayşe Abla'dan haber var mı şu postaneyi gözleyen adamlardan? Şüpheli ikiye düşmüştü en azından hangisi olduğunu bilirdik."

Bir dakikaya yakın kızın sesine kimse cevap vermedi.

"Abi duydun mu beni?" diye üsteledi Alaz.

"Duydum abicim... Ayşe henüz aramadı. Adamları arayıp soracağım bekleyin siz."

Bir süre boyunca kimseden ses çıkmadı.

"Alaz neredesin sen?" diye sordu Yaman gergin bir sesle.

"Otoparkın karşısındayım, merak etme," diye ters bir sesle cevap verdi Alaz.

"Girme sakın içeri. Olduğun yerde kal bebek!" Yaman gözleriyle etrafı tararken ültimatom verircesine çıkmıştı sesi.

"Yenge yine dayanamaz girer içeri oğlum," diye fısıldayan ses Nihat'a aitti ve diğerlerinin de onu duyduğunu düşünmeksizin yanındaki Bekir'e fısıldadığı belliydi.

"Yengeler götürsün seni Nihat!" diye kızgın çıkan sesin hiçbiri görmese de Nihat'ı yerinden oynattığına emindiler. "Yemin ediyorum fırsat bulursam eğer, sıkacağım kıçına, kim vurduya gitti diyeceğim!"

Yaman yüzünde oluşan sırıtmaya engel olamadı. Diğerlerinin de yüzlerinde aynı sırıtmanın oluştuğuna bahse gi-

rebilirdi.

"Pardon yenge," diyen çekinik sese Oğuz'un kahkahası eşlik etti.

"Allah'ım sabır ver," diye söylendi Alaz öfkeli bir sesle.

"Herkes beni dinlesin!" diyen Fırat'ın sesi, aralarındaki konuşmayı sonlandırdı. "Müdür de arşivci de hâlâ postanedeymiş" Fırat'ın sesinde gizleyemediği bir şaşkınlık vardı.

"İkisi de nasıl hâlâ orada olur ki? Görüşmenin on dakika sonra yapılacağını biliyorsa şimdiye kadar burada olması gerekirdi!" diyen Alaz atıldı önce.

Hepsi dikkat kesilmişti.

"Yav biz bir şeyleri atlayıp acaba yanlış iz üzerinde mi gidiyoruz?" diyen Esat'a, Oğuz cevap verdi.

"Oğlum bunları konuştuk daha önce, içeriden biri olması lazım mutlaka. O kutuya nasıl ulaşacak dışarıdan birisi?"

"Fırat Abi!" diye nerdeyse yüksek bir sesle Kürşat girdi araya. "Adamlar ikisini de görüyor mu şu anda? Eminler mi hâlâ postanede olduklarına?"

"Müdür odasındaymış. Arşivci de sabah gelmiş hâlâ çıkmamış postaneden?" diyen sese Kürşat telaşla atılarak cevap verdi.

"Abi, arşivci belki sabah giriş yapmıştır da şu an onu da görebiliyorlar mı? Arşiv postanenin alt katında. Ya dışarı çıkan başka kapı varsa aşağıda? Adamlar göremez ki o zaman çıktığını."

"Bekleyin!" diyen Fırat'ın sert sesiyle herkes yine gergin bir sessizliğe gömüldü.

Uzun denecek kadar gergin geçen birkaç dakikanın ardından Fırat'ın sesi yine duyuldu. Ancak bu kez belli etmemeye çalıştığı bir telaş ve gerginlik vardı sesinde.

"Adamımız arşivci! Hepiniz dört açın gözünüzü! Bizim salaklar adamı arşivde sanıyorlarmış oysa adam öğlen izin alıp çıkmış postaneden!"

"Nasıl görmemişler?" diye soran Yaman'dı. En azından artık kimi yakalayacaklarını biliyorlardı. Bu bile rahatlamasına neden olmuştu.

"Kürşat haklıymış! Aşağıda bir çıkış daha varmış. Herif uyanık, dikkat çekmemek için her gün sabah akşam ana girişi kullanıyor, pis işlerinde aşağı çıkışı kullanıyor demek ki!"

"Sen ne zaman bu adama bu görüşmeyi söyledin abi?" diye Esat sordu kuşkuyla.

"Öğlene doğru attım mesajı." Fırat'ın sesi düşünceliydi.

"Bence adam içeride beyler!" dedi Oğuz emin bir sesle.

"Ve hanımlar!" diyen Alaz dik bir sesle araya girdi.

"Alaz sakın girme içeriye!" diye Yaman telaşla karşılık verdi kıza. Oturduğu koltukta bir anda dikleşmişti. Gözleri dikkatle etrafı taramaya devam ederken konuşmaya devam etti. "Bak uyarıyorum seni! Sakın içeri girme! Ben araçtan çıkıyorum. Eğer buradaysa nasılsa yaklaşmak zorunda kalacak. Etraftaki kolonlar uzaktan ateş etmesine imkan vermez!"

"Hayır!" diye panikle atılan Alaz hızla devam etti. "Hayır çıkma araçtan! Eğer içerideyse nasılsa birazdan ortaya çıkacak! Yaman! Çıkma o kahrolası araçtan!"

Aynı anda otoparkın en üst katlarından yükselen bir motor sesine telaşlı başka ses eşlik etti.

"Motosiklet!" diye patladı Bekir'in sesi, herkesin kulağının içinde. "En üst kattan bir motosiklet hareket etti, arkasındayız. Herif motorla katlar arasını bizden hızlı iniyor."

"Anasını siktiğimin piçi!" diye Nihat bağırdı. Aynı anda bir aracın duvara sürtünme sesi duyuldu. "Arabayla bu sarmal dönüşleri onun kadar hızlı inemiyoruz. Herkes düşsün peşine!" diye bağırdı Nihat bu kez.

Aynı anda otoparkta hareketlenme başladı. Her kattaki araçlar hızla çıkış yoluna doğru yol alırken motosiklet hızla sarmal yolu kat ediyordu.

"Sekizinci kattan aşağı indi, peşindeyiz ama Nihat haklı! Araçların hızlı hareket etmesi için dar bu yol!"

Ses Bozdumanların adamlarından birine aitti.

"Yolu kapatacağım!" diye bağıran Oğuz, hızla içinde bulunduğu aracı çalıştırdı ve altıncı katın çıkışına doğru lastikleri bağırttırarak aracı ok gibi ileri sürdü. Tam çıkış yoluna ulaşacakken aracın ucunu teğet çeken motosiklet hızla göz-

den kayboldu ancak Oğuz aynı hızla motorun ardından sürmeye devam etti.

"Yaman! Kaçtı! Araçtan çıkma sakın! Oraya geliyor!"

Yaman söylenenin aksine belinden çıkardığı iki silahın emniyetini açtı ve aracın kapısını açarak içinden çıktı. Emin adımlarla park ettiği aracın arkasından ortaya çıkarken geniş alanın ilerisinde gittikçe kendisine yaklaşan motor sesine kulaklarını kabarttı.

"Yaman çıkma!" diye panikle bağıran Alaz'a cevap vermedi.

Alaz o kadar emindi ki Yaman'ın araçtan çıktığına, önünde beklediği motora hızla binerken aynı aceleci hareketlerle kaskını başına geçirdi.

Alaz'ın çalıştırdığı motorunun sesini duyan Yaman dişlerini sıkarak kükrercesine konuştu.

"Alaz! Sana içeri girme dedim!"

Yaman gözlerini karşıya dikmiş kendisine doğru son sürat gelen motora kilitlenmişti. Otoparkın içinde birbirine karışan araç sesleri duvarlara çarparak yankı yapıyor, kulakları tırmalayan inanılmaz bir gürültü meydana geliyordu. Bu gürültüye, sarmal yoldan hızla inmeye çalışan araçların duvarlara sürtünmesinden dolayı çıkan metalik sesler eşlik ediyordu.

Otoparkın beşinci katında Yaman'dan uzak mesafede iki araç, daha hızla hareket edip motorun önünü kesmeye çalıştı ve motor kıvrak hareketlerle zik zak çizerek aralarından sıyrıldı.

"Orospu çocuğu iyi kullanıyor motoru. Kaçtı! Abime doğru gidiyor!" diyen Kürşat'ın sesi neredeyse dehşetli bir korkuyla çıkmıştı.

"Yaman!" diyen Alaz'ın sesi duyuldu bu kez. Kızın sesi korkudan ölecek gibiydi.

"Sakin! Sakin bebeğim!" Yaman iki elini ileri doğru uzatırken, sesi herkesi şaşırtacak kadar sakin bir fısıltı gibiydi.

Kendisine doğru gelen motorun üstündeki kişi bir anda tek eliyle motoru kullanırken diğer elini kaldırarak ileri uzattı. Parmakları arasında tuttuğu otomatik silahın tetiğine bas-

maya başladı ve otoparkın içinde araçların çıkardığı yüksek gürültüye silah sesleri karıştı.

"Yaman!" diyen çığlık Alaz'dan çıkmıştı. "Abi! Abi bir şey yapın!"

"Kuzu sakin ol! Peşindeyim güzelim! Çıkamaz buradan!" Oğuz sakin ancak sert bir sesle karşılık vermişti. Beşinci kata varmak üzere son dönemeçteydi.

Yaman elindeki silahları üzerine doğru gelen motora sıkmaya başladığında aynı anda kendi üzerine yağan kurşunlardan sakınmak için hızla aracın yanına kendini attı. Tam olarak hedefe kilitlenemese bile eğilerek tetiklere basmaya devam etti. Başının üzerinden yağan kurşunlar zırhlı araca çarparak etrafa dağılıyor metalin metale vururken çıkardığı o sinir bozucu ses etrafında yankılanıyordu.

"Ön çıkışı kapadık! Buradan çıkması imkansız! Gelsin orospu çocuğu!" diyen Kerim bağırdı.

"Kaldır bariyeri!" diye bağırdı Alaz. Otoparka girmek için bulunduğu yerde arka tekeri savurarak kendi etrafında hızla yarım bir dönüş yapmış ileri atılmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Yaman. "Kal yerinde! Kerim kaldırma sakın bariyeri!"

"Kerim bariyeri kaldır yoksa kırar geçerim!"

Gözü dönmüş halde ileri doğru hızla sürüyordu motoru.

"Oğlum kaldır!" diyen Adil girdi araya. "Görmüyor musun hızını, durmayacak!"

"Dedim ama yenge durmaz diye!"

"Nihat!" diyen tüm sesler aynı anda birbirine karıştı.

Yaman iki araç arasında kendisine iyice yaklaşmış olan motora sıkmaya devam ederken aynı şekilde başının etrafında otomatik silahtan çıkan kurşunlar yağmur gibi yağıyordu.

Tek dizinin üzerinde eğilerek dururken önünden geçen motordaki adamla neredeyse göz göze geldiklerini söyleyebilirdi. Eğer adamın başındaki siyah kask olmasaydı! Her şey sanki ağır çekimde gerçekleşiyordu. İkisi de birbirlerine doğrulttukları silahlardan birbirlerinin üzerine rastgele kurşun yağdırırken etraf savaş alanı gibiydi.

Yalnızca park eden araçların olduğu devasa boşlukta, motorun arkasından son sürat gelen araçların etrafta yankılanan gürültüsüne, ateş eden silahlardan çıkan patlamalar eşlik etmişti ve sesler bir an da olsa kulaklarda uğultuya yol açmıştı.

"Vuramadım piç kurusunu! Kaçıyor! Sakın çıkışa bırakmayın!"

Yaman önünden hızla geçen motorun ardından ayağa kalkıp son kalan kurşunları da boşalttı ancak motor ondan uzaklaşmış, bir alt kata inen sarmal yola varmıştı hızla.

Çabucak hareket edip araca girdi ve aynı hızla lastikleri bağırtarak geri çıkarak ani ve hızlı bir manevrayla aracın önünü çevirerek motorun arkasına düştü. Dikiz aynasından geriye baktığında kendisi gibi hızla gelen araçlar peş peşe dizilmişlerdi.

"Bu orospu çocuğu nasıl oluyor da en üst kattan iniyor aşağı?"

Bağıran Esat'tı.

"Adam hızlı hareket etmiş belli ki!" dedi Fırat, sinirli ve biraz da suçlu bir sesle. Çok erken mi haber vermişti acaba? Belki de iyi hazırlanamaması için daha geç haber vermeliydi. Bu kez de inandırıcı olmaz diye düşünmüştü. Son dakika adamın hazırlanmasına imkan vermeseydi adam bunun bir tuzak olduğunu anlayabilirdi.

"Sıkma canını Fırat Abi! En azından artık kim olduğunu biliyoruz! Şimdi elimizden kaçsa bile artık hiçbir yere kaçamaz!"

Yaman, Fırat'ın sesindeki suçlu tınıyla araya girmişti. Aracı son sürat alt katlara sürmeye devam ederken devam etti konuşmaya.

"Kerim, Adil... Size doğru geliyor!"

"Hayır!" dedi Kerim. "Alaz'a doğru geliyor!" Sesi beklenmeyecek derecede sakindi. Kıza güvendiği belliydi.

Yaman o an kalbi durdu sandı. Direksiyonu tutan parmakları kasıldı. Hırsla direksiyona bir yumruk attı.

"Alaz! Sakın düşündüğümü yapma! Alaz!" diye haykırdı.

Alaz kulağındaki kulaklığı çoktan çıkarmıştı. Hiçbir şeyin

dikkatini dağıtmasına izin vermek istemiyordu. Oloparktan içeri girdiği anda üst kata çıkan sarmala varmadan karşıdan gelen diğer motorun son sürat çıkışa sürmeye çalıştığını gördü. Hiçbir şekilde onun buradan çıkıp gitmesine izin vermeyecekti. Motorun gidonunu tutan parmaklarını bir an gevşetip açarak tekrar gaz verdi. Gözünü bile kırpmadan karşıdan gelen motorun üstüne doğru sürerken Esat'ın ona öğrettiği her şey tek tek kafasının içinden geçiyor, şaşırtıcı derece bir sakinlikle hareket ediyordu.

Motorla aralarında birkaç metre mesafe kaldığında karşısındakinin hiç beklemediği bir şeyi yaptı. Adamın üzerine doğru sürmesinden anladığı kadarıyla onun çarpışmadan ürküp son anda kenara çekileceğini düşünmüştü. Ancak o bunun tam tersi yapıp birkaç metre mesafe kalınca aniden motoru yatırdı ve bile isteye kaza yaparken sürüklenen motoru diğerinin tekerleri arasına kaydırdı. Kendisini de bu arada sürüklenen motorun üstünden düşmeye hazırlamış ve bir top gibi yuvarlanırken bedeninin çarpıp duracağı ana konsantre olmuştu.

Diğer motor hızla dönen tekerlerine çarpan diğer motor nedeniyle takla atarak öne savruldu. Elbette üzerindeki sürücüsü de. Alaz'ın yerde yuvarlanan bedeni park halindeki bir araca çarparak durdu. Birkaç saniye kendine gelemedi. Düşündüğünden daha hızlı çarpmıştı. Nihayet zorlukla yerinde kımıldadı. Bir yerinin kırılıp çıkmadığını biliyordu ancak yine bir süre morluklarla gezeceği uzak bir düşünce değildi.

Olabildiğince hızlı bir şekilde yerinden kalkarken Kerim ve Adil'in bağırarak ona doğru koştuklarını gördü. İkisi de ellerindeki silahı yerden kalkmaya çalışan diğer sürücüye nişan almıştı. Koşarken bağırıyorlardı ancak sesleri o kata ulaşmış olan diğer araçların gürültüleri içinde boğuluyordu.

"Yat! Yat! Kal yerinde piç kurusu!"

Kerim hırsla bağırırken Adil aynı şekilde ona eşlik ediyordu.

"Kımıldama lan orospu çocuğu!"

Alaz ağır hareketlerle adama doğru yanaşıyordu. Adamın kullandığı ve şu anda parçalanmış olan motor etrafa dağıl-

mıştı. İleride parçaların arasında otomatik bir silah yerde duruyordu. Alaz ağır ağır yaklaşıp yerdeki adamın tepesinde dikildi. Ellerini kaldırarak başındaki kaskı çıkardı ve yere atarken başını iki yana sallayıp yüzüne düşen birkaç tutamı gözlerinin önünden uzaklaştırdı. Etrafında kulak tırmalayıcı fren sesleri eşliğinde duran araçlara aldırmadan iyice gerindi ve tüm gücünü kullanarak yerdeki adamın karnına sıkı bir tekme attı.

"Bu sadece başlangıç! Yaman'a sıktığın kurşunun hesabını senden çok fena çıkaracağım şerefsiz!" dedi hırsla. Gözlerinden ateş çıkıyordu.

Aynı anda geriye doğru çekilerek iki güçlü kol arasına alındı.

"Sana kal yerinde dedim değil mi?" diyen Yaman'ın sesinde hem panik dolu bir korku hem de rahatlama vardı.

"Kaçmasına izin veremezdim. Sana sıktığı kurşunun hesabını verecek şerefsiz!"

Sırtı Yaman'ın göğsüne yaslı, elleri, etrafına sarılı kolların üzerindeydi.

"Bebeğim aklım çıktı sana bir şey olacak diye. Neden bunu yapıyorsun bana?"

"İyiyim ben. Üzülme sen sakın."

"Ömrümden on yıl aldın!" dedi Yaman dehşetten sıyrılamamış bir sesle.

"Ben sana ömür katarım... Haftaya!" dedi Alaz mırıldanarak. Sesi alaycı çıkıyordu. Gözleri yerdeki adamın üzerindeydi.

Yaman başını eğerek dudaklarını Alaz'ın terden ıslanmış boynuna bastırdı. Gülümsemesine engel olamamıştı. Derin bir nefesi burnundan verirken çıkan hava Alaz'ın huylanarak boynunu içine çekmesine neden oldu.

"Benim ömrüm zaten sensin bebeğim," diye fısıldadı Yaman kulağına.

Diğerleri adamın başına toplanmıştı. Oğuz çenesiyle Kerim'e işaret etti.

"Çıkarın şu piçin kaskını!"

Kerim elindeki silahı belinin arkasına sıkıştırıp ileri adımladı. Adil adamın yerdeki elinin üzerine ayağını bastırırken Kerim eğilerek adamın başındaki kaskı kaba bir hareketle çıkardı.

Yerde toparlanmaya çalışan kişi otuz beş yaşlarında esmer bir adamdı. Orta boylu sıradan bir görünüşü vardı. Koyu kahverengi saçlar, sinirli ve yenik bakan koyu kahverengi gözler. Dudaklarının üzerinde saçının renginde gür bıyıklı, sokakta görseler dikkat bile etmeyecekleri sıradan bir adama ait bir yüz.

"Sansar, Sansar dedikleri bu muymuş?" dedi Oğuz, küçümseyen bir ses ve aynı şekilde bakan gözleriyle inceleyerek adama bakarken.

"Hee buymuş," diye karşılık verdi Fırat, yüzünde memnun bir gülümsemeyle.

"Vay haline!" dedi Oğuz alaycı bir sesle. "Anası sikilecek bu gece!"

Adam öfkeli gözlerini Oğuz'a dikti.

"Siktir git!" dedi öfkeli bir sesle. Bakışları etrafında çember oluşturmuş adamların yüzlerinde nefretle dolaştı.

Oğuz ileri bir adım attı. Ürkütücü bakışlarını adamın gözlerine dikti.

"Ben sikip geçeceğim oğlum!" diye tükürürcesine konuştu, kaldırdığı yumruğu tıpkı bir balyoz gibi adamın suratına indirdi.

Yediği yumrukla kendinden geçen adam bilinçsizce yere yığıldı.

"Paketleyin lan bu puştu!" dedi dişlerinin arasından.

"Nereye götürelim abi?" diyen adamlardan birine, Fırat cevap verdi. "Bizim eski depoya götürün, bağlayın! Başından bir an bile ayrılmayacaksınız. İki saate geliriz biz de."

"Bebeğim, çocuklar seni eve bıraksınlar ben gece geleceğim." diyen Yaman'a, Alaz şiddetle itiraz etti.

Hızla kollarının arasında dönerek kızgın gözlerini ona dikti. "Hiç tartışmayalım Yaman! Eve falan gitmiyorum ben! Bu şerefsizi kimin tuttuğunu bilmek benim hakkım!"

Yaman sıkıntıyla oflayarak başını kaldırdı. Tekrar başını indirdi, sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle konuştu "Bir tanem, öğrenince sana söyleyeceğim. Lütfen eve git!"

"Hayır!"

"Alaz!"

"Hiç Alaz deme! Şuradan şuraya adım atmıyorum! Ben de geleceğim. Ayrıca tek tekmeyle yetineceğimi sanıyorsan, kendini kandırıyorsun!"

Yaman tam ağzını açıp itiraz etmeye devam edecekken Oğuz araya girdi.

"Boşuna nefes tüketme oğlum. Kafaya koydu mu o, feriştahı gelse dönmez geriye. Bizimle geliyor. Boşuna tartışarak vakit kaybetmeyelim."

"Hep siz şımartıyorsunuz zaten!" diye söylendi Yaman.

"Hee, tabii şımartmak da böyle oluyor." dedi Oğuz burun bükerek. "Pembeli elbiseler, pırıltılı takılar alıp şımartıyoruz zaten biz! Lan adam öldürmeye sen de gel diye şımartmak mı olur?"

"Ben uzak tutmaya çalıştıkça siz belanın ortasına gitmesine izin veriyorsunuz!"

"Ben kimseden izin almıyorum, tamam mı?" diyerek çıkıştı Alaz. "Benim izne falan ihtiyacım yok!"

Burnunu havaya dikerek ileri bir adım attı öfkeyle.

Yaman usançla gözlerini devirerek "Nereye?" diye seslendi.

Alaz duraksadı. Gözleri pert olmuş motoruna takılı halde mırıldandı. "Sizi takip edecektim..."

"Bin arabaya!" dedi Yaman, sert bir sesle karşılık verirken çenesiyle kendi aracını işaret etti.

Alaz gözlerini kısıp öfkeyle ona baktı ve sonra ayaklarını yere vura vura Yaman'ın aracına ilerledi.

Yaman tam Alaz'ın arkasından hareketlenecekken aniden durdu. Bakışlarını Nihat'a dikti.

"Bir daha yenge falan demeyin! Kalbi kırılıyor!"

Nihat şaşkınca Yaman'a baktı. Ağzının içinde mırıldanırcasına çekinerek sordu.

"Ne diyelim abi?"

Yaman sıkıntıyla elini ensesine götürdü. Boynunu iki yana kütürdetti.

"Adını söyleyin işte! Başka türlü mutlu olmayacak!"

Nihat başını sallayarak onaylarken Yaman işaret parmağını kaldırdı.

"Ama adını söylüyorsunuz diye tek bir saygısızlık yakalarsam, sıkarım alnınıza!"

"Eyvallah abi. O nasıl söz? Ne saygısızlığı? Yengemiz o bizim."

"Lan yenge demeyeceksiniz dedim ya daha üç saniye önce!"

"Ağız alışkanlığı abi!" diye Nihat özür diler gibi elini salladı yüzünü buruşturarak.

Yaman ters ters adama bakıp araca yöneldi. Onun araca girmesiyle birlikte diğerleri de kendi araçlarına yöneldiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Alaz merakla.

"Bozdumanlara gidiyoruz. Babam oraya geçti Ragıp Abi'yle. Durumu onlara haber verip bir konuşalım, sonra depoya geçeriz."

Alaz cevap vermeden başını salladı. Yaman direksiyonu çevirirken yan gözle kıza baktı.

Yol boyu süren sessizlik Yaman'ı huzursuz etmeye başlamıştı. Alaz çatık kaşlarla düşünceli bir şekilde ileriye bakıyordu sessizce.

"Küs müyüz?" diye mırıldandı Yaman nihayet dayanamayarak.

Alaz birkaç saniye cevap vermedi, dargın bakışlarını nihayet Yaman'a çevirdi.

"Bana porselen bebek muamelesi yapman canımı sıkıyor." dedi alçak sesle.

Yaman gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açarak yola diktiği bakışlarını kıza çevirmeden aynı alçak tonla karşılık verdi.

"Sana zarar gelecek diye korkuyorum."

Sesindeki endişe Alaz'ın yüreğini burksa da geri adım atmadı.

"Bunu tartışmaktan sıkıldım Yaman. Sırf bu korkun yüzünden kenarda kalıp bekleyemem. Ben öyle biri değilim."

Yaman isteksizce başını salladı. "En büyük tehlike bitti. Artık güvende olacaksın, o yüzden elimden geldiğince karışmamaya çalışacağım."

"Gerçekten mi?" dedi Alaz hevesle. Gözleri kocaman açılmıştı. Yaman'ın bu kadar çabuk pes etmesine şaşırmıştı. Bedeni adama yarı dönmüş, parlayan gözlerle izliyordu Yaman'ı.

"Mutsuz oluyorsun! Sanki seni başka bir şeye dönüştürmeye çalışıyormuşum gibi davranıyorsun. Ama öyle değil... Sadece korkuyorum sana zarar gelecek diye."

"Dikkatli oluyorum ama."

"Motoru, manyağın birinin üzerine sürerek mi?" dedi Yaman ters bir bakış atarak.

"Hesabımı yapmıştım. Zararı minimuma indirdim."

Yaman usanmış olduğu belli derin bir soluk koyverdi. Başını hayıflanır gibi iki yana salladı. Alaz ileri doğru uzanarak kollarını Yaman'ın boynuna dolayıp yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu. Burnunu adamın boynuna sürttü. Yaman gözlerini yoldan ayırmadan yanağını başına yasladı. Kendisine sırnaşan kıza kızamıyordu. Sürekli endişe içinde yaşayacağını biliyordu ama onun mutsuz olmasını da istemiyordu.

"Bir tanesin sen!" dedi Alaz şımarık bir sesle. Dudaklarında oluşan gülümseme Yaman'ın kalbinin teklemesine neden oldu.

"Böyle güzel ve sevimli olmasan çekilecek bir şey değilsin de... Dayanamıyorum işte güzelliğine."

"Ben de senin yakışıklılığına dayanamıyorum. Yoksa sen de bu despot tavırlarınla çekilecek adam değilsin."

Yaman yan gözle baktı ona. Bakışındaki erkeksilik kalp atışlarını hızlandırdı. Başını Yaman'ın omzuna yasladı. Kollarına beline sardı.

"Ne zaman çıkıyoruz yola?" dedi mutlu bir sesle.

Yaman şefkatle dudaklarını başına bastırdı.

"Şu heriften istediğimizi alalım hemen hazırlanıyoruz.

Daha fazla beklemek istemiyorum. Kafamdaki sorulardan kurtulayım, yalnızca seni düşünmek istiyorum bir hafta boyunca."

Alaz gülümseyerek başını salladı. Yapacakları yolculuğu ve yaşayacaklarını düşündükçe kalp atışları zıvanadan çıkıyordu. Nihayet Yaman'la tek vücut olacaklardı.

***

"Kim verdi lan sana işi?"

Oğuz'un karşısındaki sandalyede bağlı duran adama, attığı bu üçüncü yumruktu. Kendisi için sinek vızıltısı denecek yumruklar atıyordu. Adamın konuşmadan bayılmasını istemediği için kendisini kontrol etmeye çalışıyordu ancak buna rağmen şimdiden adamın bir kaşı patlamış, dudağı yarılmıştı ve yüzü gözü kan içindeydi.

Bozdumanların eski depo dedikleri yer, şehir merkezinden epey uzakta ancak şehrin sınırları içindeydi. Uzun zamandan beri bu depoyu kullanmıyorlardı. Hangar büyüklüğündeki alan bomboştu. Yukarıdan sarkan uzun floresanlar içeriyi aydınlatıyordu. Alanın ortasındaki sandalyeye Sansar'ı bağlamışlardı ve şu anda içeride yalnızca Fırat, Oğuz, Yaman ve Alaz vardı.

Diğerleri deponun dışında laflıyorlardı. Adamın hemen konuşmayacağı belliydi ve şimdilik girizgahı pas geçmeye karar vermişlerdi. Ancak Oğuz'un girizgahtan yana şikayeti yoktu. Hatta kendince eğleniyor denebilirdi.

Birkaç metre ileride konulmuş sandalyelerde Fırat, Yaman ve Alaz yan yana oturmuş Oğuz'u izliyordu. Yüzlerinde sıkıldıklarını belirten bir ifade vardı.

Alaz daha fazla dayanamayarak tatsız bir şekilde Oğuz'a seslendi.

"Abi! Ne zaman sıkılacaksın? Benim sıram ne zaman gelecek?"

Oğuz havaya kaldırdığı yumruğunu indirmeden başını Alaz'a çevirdi.

"Ama daha ısınma turları atıyorum kuzu?"

Bakışları neredeyse gücenik bakıyordu. Acele ettiğine ve oyununu bozduğuna inandığı alıngan ve ayıplar bakışlarla baktı... Alaz gözlerini devirdi. Sıkılmış, küskün bir sesle karşılık verdi.

"Sıkıldım ben burada otur otur. Biraz da ben çakayım iki tane."

Yaman gözlerini devirip kendi kendine söylendi.

"Elin sevgilisi istediği pırlanta kolye alınmadı diye küser, benim sevgilim adam dövmesine izin vermiyoruz diye küsüyor. Şansımı sikeyim!"

Fırat oturduğu yerde kıkırdadı. Elindeki oynadığı telefona eğik başını kaldırmamıştı.

"Şikayet etme lan! Kokoş hatun istiyorsan, gidip kokoş hatun bulaydın, yapışmasaydın kızın yakasına."

Alaz başını hızla ikisine çevirdi. "Ne yapacakmış kokoş hatunla? Sıkıntıdan çatlamanın masterını mı?" Öfkeli bakışları şimdi Yaman'a dönüktü.

Yaman aldırmaz bir tavırla saçmalama der gibi kıza bakıp kaşlarını kaldırarak uyaran bir sesle karşılık verdi. "Bu dallamaya vururken elini incitmeni istemiyorum. O yüzden bırak Oğuz'la ben hallederiz."

Alaz şeytani bilmiş bir gülümsemeyle, "Merak etme sen, elimi bile dokunmam!" dedi.

Yaman, kaşlarını çatarak anlamamış gibi baktı ona. Fırat başı hâlâ elindeki telefona eğik mırıldandı.

"Yürü be kuzu! Göster uçan tekmelerini güzelim."

Yaman sinirli bakışlarını Fırat'a çevirdiğinde Oğuz'un tarafından bir yumruk sesi daha geldi. Aynı anda Alaz da kendinden emin yerinden kalkıp ağır adımlarla Oğuz'a doğru ilerledi.

Fırat'a doğru başını eğerek, "Hep siz yüz veriyorsunuz! Vermeyin şu gazı! Bak bir yerini incitecek sonra sizden çıkarırım acısını!" diye tısladı Yaman.

"He yav he," dedi Fırat aldırmadan. Hâlâ başını kaldırmamış heyecanla telefondaki oyununu oynamaya devam

ediyordu.

"Abi, çekil kenara!"

"Kuzu iki tane daha çakayım be!"

"Yav çakarsın yine! Sıkıldım diyorum. Çatlayacağım burada boş boş oturmaktan."

Oğuz sıkılmış gibi oflayarak bir nefes koyverdi. İki adım geri çekilerek, eliyle reverans yapar gibi koca bedenini hafifçe öne eğdi. Alaz ters ters ona bakıp ilerledi. Kısa bir süre karşısında dikildiği adama baktı. Bir an düşünceleri aylar öncesine gitti. Çakal da bağlı olduğu sandalyede aynı bu adam gibi karşısında oturmuştu. Bedenini hafifçe öne eğdi. Gözlerini karşısında yüzü gözü kan içindeki adamın yorgun bakan gözlerine dikti. Alçak bir sesle konuştu.

"Bak sana bir kere soracağım. Ama önce istersen sana kısa bir bilgi vereyim. Bana bakıp da karşında zayıf bir kadın var sanıp, aldanma sakın. Aylar önce tıpkı senin gibi böyle bir sandalyede oturan bir şerefsize ne yaptığımı anlatayım sana... Sonra soruma hemen cevap verip vermeyeceğine sen karar ver."

Adam inlercesine alçak bir sesle karşılık verdi. "Ben bir şey bilmiyorum."

"Beni öldürmen için seni tutan kişiyi bilmiyorsun?" Alaz kaşlarını hayretle kaldırmış alaycı bir gülümsemeyle adama bakıyordu. Sözlerine inanmadığı yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu.

Adam başını zorlukla iki yana salladı. "İşverenlerimi merak etmem ben. Kurbanların kimliği önemlidir benim için."

Alaz omuz silkti. "O zaman nasıl iletişime geçti bu işverenin? İletişime geçtiği telefon numarasını ver!"

Adam boş boş baktı. Alaz anlamış gibi yavaşça başını salladı.

"O şerefsiz de tıpkı senin gibi böyle boş boş bakıyordu bana... Ama önce parmaklarından oldu... Sonra kulaklarından... Sonra kemiklerinden..."

Ağır ağır konuşurken alaycı bir tavırla başını iki yana yatırıyordu. Gözleri nefret doluydu ve yüzü aslında o kadar

ciddiydi ki adamın birkaç saniye boş bakan gözlerinden ufak da olsa endişeli bir bulut geçti. Kaşları çatıldı. Alaz, bilmişçe başını salladı.

"En son bıçakla üzerine imzamı atarken konuşmuştu... Çok geçti tabii. Yazık," dedi sanki acımış gibi yüzünü buruşturarak.

Elini arkasına atıp üzerindeki siyah dar kotun arka cebinden bir sustalı çıkardı. Ucunu açtığı anda ileri fırlayan keskin çelik floresan ışıkları altında parıldadı. Gittikçe büyüyen endişe gözlerini kaplarken adam bakışlarını zorlukla parlayan bıçaktan kaldırıp Alaz'ın gözlerine çevirdi.

"Bilmiyorum," diye tekrar etti. Sesi yalvarır bir tonda acınası çıkmıştı.

Alaz dudaklarını büktü. Omuzlarını silkti. Başını Oğuz'a çevirerek sanki ebeveyninden izin almaya çalışan bir çocuk gibi sordu.

"Abi... Dilini kesmeyeyim değil mi? Lazım bize daha bir süre."

Oğuz rahat bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Kesme kuzu şimdilik." Omuzlarını silkerek devam etti. "Ama istersen dediğin gibi parmaklardan başlayabilirsin. Onlar lazım değil bize."

Sanki aydınlanmış gibi Alaz'ın gözleri açıldı.

"He yav! Doğru diyorsun. Parmakları gereksiz bence de."

İleri doğru bir adım atarken Yaman arkasından seslendi.

"Dikkatli ol! Elini ayağını kesme sakın."

"Çocuk var sanki karşında," diye söylendi Alaz. İleri adımlarken Oğuz çabuk bir adımda yanına ulaştı.

"Dur dur, ben tutayım elini de sen kes bari. Kaza maza çıkmasın şimdi."

"Şimdi çığlık atacağım ama! Çocuk yok karşınızda!"

Adamın korkudan büyümüş gözleri, şaşkınca ikisi arasındaki atışmayı izliyordu. Zorlukla yutkunurken devin elini sıkıca kavradığını fark etti. Yerinde ileri geri kaçmaya çalışarak sallanırken, öfkeyle bağırdı.

"Ne yapıyorsunuz?"

Alaz omuz silkti. "Dedim ya, parmaklardan başlayacağım diye."

Bağlı olduğu sandalyenin kolçağında duran elini sımsıkı tutan adama bu kez dehşetle baktı.

"Manyak mısınız siz? Durun!" diye haykırırken Oğuz sakince cevap verdi.

"Hee biz manyağız tabii. Sen bize sıkarken akıllıydın sanki? Ulan, o döktüğün kanın hesabı kesilmeyecek mi sandın?" Gözleri kinle parlarken başını Alaz'a çevirip salladı.

"Kes kuzu! Hiç acıma!"

"Ne acıyacağım be! Piç kurusu az daha Yaman'ı öldürecekti!"

Kız hırsla karşılık verirken Oğuz'un sıkı sıkıya tuttuğu elin baş parmağını sol eliyle kavrayarak diğer elinde tuttuğu sustalıyı hiçbir acıma belirtisi göstermeden hızlı bir hareketle savurdu ve elinde kalan parçayı pislik tutar gibi fırlatıp bir adım geri çekildi. Adam çığlık çığlığa bağırıyor, delirmiş gibi sallanırken sandalyede kıvranıyordu.

Yaman'ın kanlar içinde kucağında yatışı gözünün önüne geldikçe içinde en ufak bir acıma belirtisi hissetmiyordu. O gün hissettiği korku başka hiçbir şeye benzememişti. Yaman'ı kaybetme korkusu her korkunun üstündeydi. O korku ona her şeyi yaptırabilirdi. Tıpkı şu anda yaptığı şey de dahil her türlü vahşete imza atabilirdi. Yüzünü buruşturarak başını diğer yöne çevirdi.

"Kan tutuyor beni galiba ya. Sevmiyorum bu işleri. Niye zorluyorlar anlamıyorum ki?"

Yaman elinde tuttuğu küçük plastik şişe suyla ona yanaşıp kolunu beline sararak ters yöne sürükledi.

"Bakma." diye mırıldanırken, kızın kirlenen elini ileri uzatıp elindeki suyla yıkamaya başladı.

Alaz başını Yaman'ın göğsüne gömdü.

"Tamam mı? Aldın mı hırsını? Geri çekilecek misin artık?"

"Almadım ama midem kaldırmıyor bakmaya," diye mırıldandı Alaz dertli bir havada.

"Tamam. Geç otur sen. Bakma o zaman."

Fısıldar gibi, "Teşekkür ederim beni göndermediğin için." dedi.

Yaman elindeki boşalan şişeyi yere fırlatıp attı. Düz bir tonla karşılık verdi.

"Geride tutmayacağım, diye söz verdim. Yoksa hoşuma gitmiyor bunları izlemen."

Başını kaldırıp Yaman'ın gözlerine yarı minnet yarı sevgiyle baktı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Buna rağmen kırmadın beni."

"Senin için her zorluğa katlanırım ben. Yeter ki sen kendini iyi hisset."

Kollarını kaldırıp genç adama sarıldı. Burnunu boynuna gömdü. "Ben senin yanında iyi hissediyorum zaten. Seni çok seviyorum."

Yaman kollarını beline dolayarak onu kendine bastırdı. "Bebeğim," diye mırıldandı. "Sence biz normal miyiz? Şu ortamda böyle romantik olmak normal mi sence?" Sesinde kuşku dolu bir şaşkınlık vardı.

"Siktir et! Biz böyleyiz ne yapalım? Beğenmeyen oğluna almasın!"

Yaman ansızın sinirle tısladı. "Kimse seni oğluna alamaz zaten! Seni ancak ben alırım!"

"Aldın zaten," dedi mutlu bir sesle. "İyi ki de aldın," diye devam etti. Dudaklarını boynuna bastırıp bir öpücük kondurdu. Genç adam da şakağına bir öpücük kondurarak geri çekildi.

"Fırat Abi'nin yanına geç. Bakma bu tarafa. Birazdan lazım olan her şeyi öğreneceğiz."

Gözlerini hâlâ inleyen adamdan kaçırarak Fırat'ın yanında, kalktığı sandalyeye ilerleyerek oturdu. Fırat hâlâ telefonda oyun oynuyordu.

"Kaçıncı level'e geçtin?" diye mırıldandı Alaz yan gözle bakarak.

"Ayşe Facebook'tan can gönderdi. Yedi yüz otuz sekizinci leveldeyim." Fırat'ın konsantre olmuş sesi Ayşe'den söz ederken yumuşamıştı.

"Hâlâ nasıl sıkılmadın anlamıyorum," diye söylendi Alaz.

"Yapacak bir şey olmayınca iyi oyalıyor be kuzu!" Fırat parmakları hareket halindeyken gözleri parlayarak ekrana bakıyordu.

Yaman üzerine giyindiği siyah gömleğin kol düğmelerini çözdü. Kollarını dirseklerine doğru katlayarak sandalyede bağlı adama doğru ilerledi. Bakışları Oğuz'a çevrildi.

"Oynama oğlum ya. İşimiz gücümüz var. Bir an evvel alalım alacağımızı."

Oğuz omuz silkti. "Oğlum ayar tutturmaya çalışıyorum. Vurunca bayılıyor yavşak, ben de ayarı tutturma çalışmaları yapıyordum, yoksa ne oyalanacağım ki?"

"Antrenmansızlıktan oğlum bunlar. Bak ben şimdi sana göstereceğim. Bayıltmayacaksın ama hakkını vereceksin yumruğun. Saat tut!" diye birden diklendi Yaman. "Bak saat tut, on beş dakika sonra bülbül gibi şakıyacak."

Oğuz gözlerini kuşkuyla kıstı. "On beş dakika? Oğlum on beş dakika sonra bayılır zaten bu göt."

Yaman gözlerini devirdi. İşinin erbabı bir esnaf gibi anlatmaya başladı.

"Oğlum, işin püf noktası burada zaten. Bayıltmayacaksın! Yani öldürmeyeceksin ama süründüreceksin." Bilmişçe göz kırptı. "Kaptın mı?"

Oğuz derse hazırlanan öğrenci ciddiyetinde elini boşlukta salladı.

"Göster bakayım. Ayarı nasıl tutturuyorsun?"

Yaman "*bak böyle*" der gibi bir bakış attı, aniden elinin tersiyle sağ yanağına vurduğu tokadı boşlukta yankı yaparken, adamın başı yana savruldu.

"Gördün mü?"

Oğuz kaşlarını kaldırdı. Bir cık sesi çıkardı.

"Çok hızlı oldu, göremedim."

Yaman aniden adamın bu kez yüzünün diğer yanına tokadı patlattı.

"Bunu gördün mü?"

Gözünü ovuşturarak sakin bir sesle, "Tam yakalayacak-

tım gözüme bir şey kaçtı o sıra," dedi.

Yaman bu kez sert bir yumruk indirdi adamın çenesine.

"Bu kez yakaladın mı?" diye sordu öğretmen edasıyla.

"Yav abime bakıyordum dikkatim dağılmış. Sen bir kere daha göster bakayım." dedi sırıtarak.

Yaman birden adamın eline uzandı, bakışlarını Oğuz'a çevirdi ve adamın işaret parmağını büktü.

"Bir de bu var... Parmakları tek tek kırıyorsun. Bu da bayıltmaz." Aniden çevirerek adamın parmağını kırdı. Adam çığlık çığlığa bağırırken, depoyu dolduran bağırtıya aldırmadan, "Bunu yakaladın mı?" diye sakince sordu.

Oğuz ileri bir adım atıp adamın orta parmağını bükerek çevirdi.

"Böyle mi?" diye aniden kıvırdı ve parmağı kırdı.

Adamın çığlıkları depoda yankılanıyorken ikisi de sanki onu duymuyormuş gibiydi. Yaman başını sağa sola hafifçe salladı, adeta not verecekmiş gibi dudağını büktü.

"Yani... Tam olmadı ama fena değil. Bak, yeniden göstereyim."

Bu kez adamın yüzük parmağına uzandı ve sertçe kavradı. Çığlık çığlığa bağıran adama nefes aldırmıyorlardı. Kavradığı parmağı yine bükerek kırdı.

"E serçe parmağı ben bükemem... Çok küçük... En iyisi tutup koparayım!" dedi Oğuz, yeniden öne çıkarak. Yaman omuz silkti.

"He bak o da olur," dedi umursamaz bir sesle.

Adam can hıraş bağırtıların arasında konuşmaya çalıştı. "Durun! Durun söyleyeceğim!"

Yaman kaşının birini kaldırdı. "Kaç dakika oldu lan? Tuttun mu?" diye sordu.

Oğuz saatine baktı. Takdir edercesine çenesini sallayarak dudak büktü.

"Dokuz dakika olmuş!"

"Vaayy. Rekorumu kırmışım oğlum," dedi neşeli bir ifadeyle. "En son on bir dakika sürmüştü."

"Eve gidince hatırlat da madalyanı vereyim."

Ansızın ikisi de ciddileşti. Kararmış gözlerini adama çevirdiler. Adamın kana bulanmış yüzü şişmişti. Tek gözü kapanmış, acıyla inliyordu. Yaman dişlerinin arasından tıslar gibi sordu.

"Alaz'ı vurman için seni kim tuttu? Bir daha sormayacağım, bütün kemiklerini tek tek kıracağım! Bu sefer yalvarsan da durmam bilesin! Son şansın!"

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi adam nefes nefese. Duraksayarak konuşuyordu.

Oğuz öldürücü bakışlarla ona bakarken "Telefon?" diye sordu.

"Telefon evimde. Numarayı ezbere bilmiyorum."

"Adresini ver!" dedi Yaman, sertçe. "Evde nerede olduğunu söyle hiç uğraştırma bizi!"

Adam ev adresini kesik kesik konuşarak verirken Oğuz telefonuna not yazdı ve hemen Esat'a mesaj attı. Birkaç dakika sonra deponun dışında uzaklaşan motor sesini duymuşlardı.

Yaman'a korkuyla bakarken, "Senin için işi vereni de bilmiyorum. İşverenleri araştırmam. Ama senin işi veren kişinin telefonu cebimde," dedi adam. Buradan çıkamayacağını anlamıştı ve bir sulh yolu bulmaya çalışıyordu. En azından şansını denemeliydi. Bir anlaşma yolu mutlaka olmalıydı. İyi niyet göstermesi belki de ona bir şans yaratabilirdi.

"Salak!" dedi Fırat sırıtarak. Gözleri hâlâ telefonun ekranındaydı. Oğuz elini adamın omzuna dostça denecek bir tavırla vurdu.

"Yok, orasını biliyoruz zaten. Bizim derdimiz Alaz için tutanı bulmak."

Adam soru dolu şaşkın bakışlarını ona çevirdi. Oğuz sanki çok basit bir şeyden söz ediyormuş gibi omuz silkti.

"E Yaman için biz tuttuk seni." İnanmıyormuş gibi hayretle gözlerini ayırdı. "Lan, sen harbiden salak mısın yoksa salağa mı yatıyorsun?" Gözlerini kısarak şüpheyle Yaman'a çevirdi.

"Oğlum, bir de Sansar Sansar diye bunu mu millet gözün-

de büyütüyor?"

Yaman omuz silkti. "Anlamadım ki oğlum. Güya çok zekiymiş, kimse ona ulaşamıyormuş vesaire vesaire."

"Siktirsin gitsinler!" dedi Oğuz küçümseyen bir gülümsemeyle.

Adam şaşkınca bir Oğuz'a bir Yaman'a bakıyordu.

"Ne demek biz tuttuk?"

Oğuz adamın ensesine sert bir tokat attı. "Lan hâlâ mı jeton düşmedi? Sana ulaşmak için Yaman'ı yem eden biziz! Dallama!"

"Ben işverenlerimi araştırmam! Bana iş verirler, paramı öderler, ben de istedikleri kişiyi öldürürüm. Bir işveren neden bana ulaşmak istesin ki?"

"Aha tam da bu yüzden! Sen kuzuya nasıl tetik çevirirsin lan?" diye kükreyen Oğuz, sert bir yumruğu adamın suratına patlattı. Diğer kaşı da açılan adam, sandalyeden düşecek gibi geriye savrulurken tıpkı bir hacıyatmaz gibi geriye yaylanıp tekrar öne düştü.

Çaresiz hıçkırıklarla adamın gözlerinden yaşlar akıyordu. Bu daha önce asla başına gelmemiş olan bir şeydi. Bir işverenin peşine düştüğü hiç olmamıştı. Neden olsundu ki? Ona verilen hedefleri mutlaka ortadan kaldırırdı ve herkes sonuçtan memnun olurdu. Daha önce buna benzer tek tecrübesi olmuştu ki, onda da iki hedefi yok etmişti. Rakibini ortadan kaldırmak için kendisini tuttuğunu öğrenen diğeri de, onu ortadan kaldırmak için kontrat yapmıştı ve ikisi de ölmüştü. O hiç yarım iş bırakmamıştı.

"Ben işimi yaptım! Nereden bilebilirim ki? Nereden bilseydim?"

Öfkeli denecek isyan dolu bir sesle bağırırken ağzından tükürükler saçıyordu. Başını kaldırıp Oğuz'a baktı. Ansızın yüz ifadesi değişmişti. Adeta gözü dönmüş kiralık katil o değilmiş de çaresiz bir zavallıymış gibi acınacak bir bakış vardı gözlerinde.

Yaman kaşlarını çatarak adama baktı.

"Otel çıkışında Alaz'ı vurmaya kalkarken orada olacağı-

mızı nasıl biliyordun? Takip edilmemiştik."

Adam kurtulabileceği umuduyla sorulan soruya hızla cevap verdi. İş birliği yaparsa kurtulabilirdi.

"İşveren mesaj attı orada olduğunuzu. Takip etmekte sürekli sorunlar çıktı. Korumalardan yaklaşamamıştım ki zaten."

Yaman düşünceli gözlerle bir süre ona baktı.

"İşveren nereden biliyormuş orada olduğumuzu?"

Adam omuz silkmeye çalıştı ancak bu hareket acıyla inlemesine neden oldu.

"Bilmiyorum! Ben sadece bilgiyi değerlendirdim."

Yaman başını çevirerek Alaz'a baktı. Kız kollarını göğsünde bağlamış, bacaklarını ileri uzatıp bir ayağını diğerinin üzerine atmış yukarı bakıyordu.

"Sayko'nun herhangi bir adamı bizi takip etmiş olabilir mi? Belki de farkına varmadık," dedi Alaz düşünceli bir sesle.

Onlar düşüncelere dalmış boşluğa bakarken adamın yalvaran sesi duyuldu.

"Bırakacaksınız değil mi beni? Benim bir suçum yok. Ben sadece işimi yaptım."

Yaman gözlerini devirdi. "Utanmasa mesleğinin medar-ı iftiharı olduğunu iddia edecek, üstüne de plaket isteyecek pezevenk!" diye söylendi. Sinirle adama döndü. Kendini kaybetmiş gibi öfkeli bir sesle hırsla bağırdı.

"Ne bırakması lan? Daha iki kemik borcun var bana! Senin yüzünden sevgilimle sevişemeden yatakta bırakıp çıktım bu sabah!"

Alaz utançla inleyerek gözlerini yumarken elleri usulca yüzüne kapadı. Yaman'ın bu kadar densiz olabileceğine inanamıyordu.

Oğuz fal taşı gibi açılmış gözlerle Yaman'a bakarken aynı esnada dakikalardır ekrandan başını kaldırmamış olan Fırat, yuvalarından fırlayan gözlerini hızla Yaman'a çevirdi.

Kelimeler iki kardeşin ağzından koro halinde aynı anda çıktı.

"Oha! Ağır gel lan! Ayarsız!" diyen Oğuz'la aynı anda, "Yuhh! Abileri burada lan! Ayarsız!" dedi Fırat.

21. BÖLÜM

"Gizli Numara... Operatör kayıtlı kişiyi vermiyor. Savcılık izni olması lazım. Uzun sürer izin almak. O yüzden emniyetteki adamımızdan yardım istedim. Uygun bir anı kollayıp, bakıp bilgi verecek."

Ayşe, Bozdumanların salonunda Zilal'in yanında oturuyordu. Fırat diğer tarafında oturuyordu. Kolunu oturdukları kanepenin arkasına yaslamıştı.

Yaman sinirli adımlarla salonda volta atıyordu. Alaz, onların karşısındaki kanepede Ağrılı'nın dibine sokulmuş, başını her zamanki gibi adamın koluna yaslamıştı. Ağrılı'nın diğer tarafında Ekrem oturuyordu. Oğuz ikili kanepede Zeynep'le yan yana otururken her zaman yaptığı gibi kızın minik avucunu koca eliyle kavramış, kalın kaslı bacağının üzerine koymuştu. Sinirli sinirli diğer dizini zıplatırken Zeynep tedirginlikle Oğuz'un titreyen dizine bakıyordu kaçamak bakışlarla. Diğer elini yavaşça uzatarak parmaklarının ucunu Oğuz'un attığı yumruklar nedeniyle örselenen elinin üzerinde dolaştırınca Oğuz'un zıplayan dizi aniden durdu.

"Acıyor mu?" diye sordu usulca.

Oğuz çenesini kaldırıp bir cık sesi çıkardı. Zeynep içini çeker gibi bir nefes aldı. Yerinden doğrulmak için hareket ederek, "Çantamı alayım da ellerine pansuman yapayım," diye mırıldandı üzgün bir sesle.

"Kalkma," dedi Oğuz'un sesi neredeyse telaşlı çıkarak. Aceleyle devam etti. "Sonra yaparsın güzelim. Şu an yanımdan kalkma. Azıcık sıcaklığını hissedeyim."

Zeynep kendine hakim olamadan gülümsedi. Gözlerini kaldırıp bakışlarını Oğuz'un ciddi yüzüne çevirdi.

"Kalbim sızlıyor ellerini öyle gördükçe."

Oğuz aksi denecek bir sesle karşılık verdi. "Sen benden uzağa gidince benim kalbim yerinden sökülüyor. Ne zamandır hasretim. Otur oturduğun yerde."

Zeynep kaşlarını çattı. Ağzının içinde mırıldanarak söylenircesine karşılık verirken diğerlerinin kendilerini duyup duymadığını kontrol etti.

"Böyle öküz gibi bir tavırla konuşup, nasıl oluyor da kalbimi yerinden oynatıyorsun anlamıyorum."

"Öküzler de sever çünkü." dedi Oğuz ciddi bir tonla.

"Haklısın. Benim öküzüm de seviyor. Allah'tan çok güzel seviyor."

"Seviyor tabii... Hazine değerinde bir kadın bulmuşum, sevmezsem taş olurum. Üstelik ilk defa anamdan uzağa oturmuşuz, azıcık bırak da tadını çıkarayım. Kır kıçını otur dizimin dibinde."

Zeynep gözlerini devirerek tısladı. "Öküzsün! Öküz!"

"Öküz geldiğinden beri burnundan soluyor yalnız. Hâlâ doğru düzgün öpmedin beni."

Zeynep yüzüne basan ateşle telaşlı gözlerini etrafta dolaştırdı. Diğerlerinin duyacağından korkarak fısıldadı. "Yavaş!"

"Daha ne kadar yavaş olabilirim ki? İki gün be! İki gündür kedinin ciğere baktığı gibi bakıyorum."

"Geldiğinden beri yerinde durmadığın ve bir türlü yalnız kalamadığımız için o öpücüğü alamamış olabilir misin?" dedi Zeynep, iğneleyici bir sesle.

Oğuz gözlerini kaldırdı, düşünüyormuş gibi bir süre cevap vermedi. Ardından yan gözle kıza çapkın bir bakış attı.

"Şu bilgi gelene kadar yalnız kalabiliriz. Bahçe mi? Mutfak mı?"

"Oğuz!" dedi utançla. Uyaran sesi inlercesine çıkmıştı.

"O zaman yarın akşam yemeğe çıkıyoruz. Yalnız! Bu nasıl?"

Zeynep gülmemek için dişlerini alt dudağına bastırdı, yapay bir sinirle Oğuz'un bacağını çimdiklemeye çalıştı. Acı-

yan parmak uçları oldu.

"Böyle akşam yemeği daveti mi olur?"

"Daha farklı şekillerde de sorabilirdim ama onlardan hoşlanacağını sanmıyorum. Kibar olmaya çalışıyorum."

Oğuz'un savunma dolu bir tonla yaptığı açıklamaya Zeynep kaşlarını kaldırdı. Alayla karşılık verdi.

"Bu kibarlıksa; nedense sen ve kibarlık literatürde yeni bir çığır açacak gibi görünüyor."

Oğuz ona çapkın bir bakış atarken dudağının ucu kıvrıldı.

"Ben her türlü çığırı seninle açacağım." diye fısıldadı yüreğini hoplatan bir göz kırpışla.

"Herif ne anlattı?" diye soran Ragıp'ın sesiyle, ikisi de toparlanarak dikkatlerini diğerlerine verdi.

Ragıp ifadesiz gözlerle salonda dolaşan Yaman'ı izliyordu. Gözleri ifadesiz baksa da temkinliydi. Yaman'ın gergin sinirli bir aslan gibi attığı adımlar tedirgin ediyordu onu. Sanki her an bir krize girecekmiş gibiydi. Salonun bir köşesindeki kolona yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ayakta dikiliyordu.

"Adam sosyopat Ragıp abi," dedi Fırat. Burun kıvırarak sıkkın bir sesle açıkladı. "Görünüşü öyle sıradan ki, sokakta görsen dönüp bakmazsın. Ezik, dikkat çekmeyen bir tip. Ele geçtiği anda öyle bir tavır aldı ki; zavallı, çaresiz biriymiş dersin. Herif kendini böyle tatmin ediyordu belli ki. Kimsenin ele geçiremediği, herkesin korktuğu kiralık katil kimliği onu herkesten daha güçlü hissettiriyordur. Ezik tarafını böyle besliyordu herhalde. Oysa gerçek hayatta kimse onu ciddiye almamıştır. O da hırsını bu şekilde çıkarıyor. Kendisini kimin tuttuğuna aldırmıyor. Kurbanlarını ortadan kaldırmak onun için başarı. O yüzden kimin tarafından tutulduğunu umursamadan doğrudan kurbanın peşine düşüyor. Sürekli kim olduğunu bilmiyorum dedi durdu işte."

"Ne zaman gelir şu bilgi?"

Yaman sabırsızca aksi sert bir sesle sorarken adımlarını yavaşlatmadan Ayşe'ye bakmıştı.

"Bu gece gelir mutlaka."

"Sizce Sayko mudur? Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Ekrem ortaya. Kanepenin ucunda otururken kolunu kanepenin kenarına koymuştu ve parmakları sürekli hareket halindeydi. Düşünceli bakışları yere odaklanmıştı.

"Benim aklıma başka alternatif gelmiyor."

İlk fikrini belirten Oğuz'du. Sesi hesapçı bir tondaydı ve kafasının içinde türlü dehşet sahneleri dolaşıyordu. Bakışları karanlık bakarken aklından Sayko'ya yapacaklarını sıralıyordu.

"Benim de aklımda başka alternatif yok ama emin olmamız lazım."

Fırat konuşurken bir bacağını diğerinin üzerine atarken bedenini hafifçe çevirip Ayşe'ye sokuldu iyice.

"Diyelim ki Sayko!" dedi Ayşe düşünceli bir sesle. "Bilgi gelir gelmez mi hareket edeceksiniz?"

"Beklemenin anlamı var mı? Eğer o puştsa, inkar edecek yeri kalmayacak. Bu gece dünyayı başına yıkacağım onun!" dedi Yaman dişlerinin arasından.

"Herifi ne yaptınız?" diye sordu Ragıp düz bir sesle.

"Kürşat'la Esat hallediyorlar." dedi Oğuz. Başka açıklama yapmasına gerek yoktu. Sansar'ın evinden telefonu ve kayıtlı numarayı aldıktan sonra adamla işleri kalmamıştı. Yok edilmesi gereken başka bir pislikti sadece.

Gerçi Yaman epey bir zamanı adama ayırmıştı. Alaz'ın arabasını taraması, otel çıkışı vurmaya kalkması muhasebe defterindeki alacak hanesine işlediği kalemlerdi. Cezasını kesmeden içi soğumazdı. Oğuz ve Fırat, Yaman'ın hırsını almasını beklerken yine de tam olarak emin olamamışlardı. Yaman gerçekten kenara yazdığı ve hesabını sorduğu teşebbüslerin mi yoksa ağzından kaçırdığı gibi o sabahın mı hıncını çıkarıyordu emin değillerdi.

Yaman bastıramadığı enerjiyle turlamaya devam ederken Alaz kirpiklerinin altından ona baktı. Konuşmalar boyunca hem o hem de Ağrılı sessiz kalmışlardı. Alaz kendisini öldürtmek isteyenin kim olduğunu önemsemiyordu. Bunun olacağını tahmin etmişti. Kimliği ortaya çıktığı andan beri beklediği bir haberdi aslında. Babasının kendisini neden gizli

tutmaya çalıştığını çok iyi anlıyordu. Buna kendisini hazırlamıştı da; fakat Yaman'ın hali tüm bu düşüncelerini önemsiz kılıyordu. Ne hissettiğini öyle iyi anlıyordu ki; onun bu çeşit bir azabı yaşamaması için tüm bunlardan uzak olmak istedi. Bundan altı ay önce olsa; ölmüş ya da ölmemiş umursamazdı ama artık Yaman vardı. Yaman'a bir acı daha yaşatmak istemiyordu. Artık Yaman'sız bir dünya kendisi için neyse Alaz'sız bir dünya da Yaman için öyleydi. Bomboş ve yaşanılması imkansız bir yer.

Hissettiği tedirginlikle hiç durmaksızın duyumsadığı çarpıntılar kendi canının korkusundan çok Yaman'ın canının yanmasındandı. Yaman ona yaşamayı öğreten, yaşamı sevdiren adamdı. Avucunun içine kalbini koşulsuzca bırakmış, aldığı her nefesi Alaz yapmıştı. Bir başkası tarafından böylesi bir sevgiye boğulmak her kula nasip olmazdı ve Alaz bunun hakkını vermek istiyordu. Yaman'a layık olmak istiyordu. Kalbinin derinliklerinde gerçeği bağıran çığlığa kulaklarını tıkamak ve burkulan yüreğini umursamamak zordu... Hem de öyle zordu ki; buna yalnızca Yaman için katlanıyordu.

Huzursuzca yerinde kıpırdanarak Ağrılı'ya biraz daha sokuldu. Ağrılı ona her zaman huzur vermişti. Kalbine çöken karanlığı aydınlatmaya çalışmış, ruhunu kaybettiğini düşündüğü her anda elini uzatarak ona yol göstermişti. Gözlerini yumarak tekrar o huzurun içine dolmasını dileyerek bekledi. Ağrılı onun yüreğinin derinliklerini görebiliyor, sorgulamıyor, zorlamıyordu. Tek yaptığı her daim yanında olmaktı.

"Üzülme kurban..." diye mırıldandı Ağrılı. Koluna yaslanan kızı rahatsız etmemek için diğer elini uzattı, saçlarını okşayarak nasırlı avuçlarını yanağına okşarcasına sürttü. "Yarına bitecek her şey, sen de rahat bir nefes alacaksın."

Alaz gözlerini açmadan mırıldandı. "Ben kendim için üzülmüyorum Ağrılı. Ben artık Yaman'ın yıpranmamasını istiyorum."

Ağrılı'nın dudağının ucu belli belirsiz kıvrılırken anlayışla başını salladı.

"Sağ yanım önemsiz, sol yanım rahat olsun diyorsun."

"Ben sadece sol yanımı hissediyorum Ağrılı."

Tam da o esnada odada yeni turunu atarken arkalarından geçen Yaman'ın keskin kulakları bu sözleri duydu. Duyduğu cümleyle adımları aniden durdu. Bunu daha önce düşünmesi gerekirdi. Düşüncesizliğine öfkelenerek dişlerini sıktı. Esefle gözlerini yumdu. Dünyadaki her şey o an için önemini yitirmişti. Gözleri geri açıp hızla hareketlendi, kanepenin etrafında dolanarak Alaz'ın önüne geldi ve dizlerinin üzerine çökerek ellerini avuçlarının içine aldı.

"Özür dilerim, bebeğim... Nasıl düşünemedim? Çok özür dilerim."

Alaz gözlerini yavaşça açıp büyük bir suçlulukla kendisine bakan Yaman'a şaşırarak baktı.

"Ne oldu ki?"

"Daha önce düşünmem lazımdı... Nasıl düşünemedim... Affet beni!"

"Yaman iyi misin? Neyi affedeyim?"

"Motordan düştün, ben hiç ilgilenmedim seninle."

"İyiyim ben... Yok bir şeyim endişelenme," dedi gülümseyerek.

Yaman'ın suçlu tavrı, aniden önünde diz çökmesi kafasını allak bullak etmişti. Saatlerdir kasları ağrıyordu ama acıya alışıktı, umursamamıştı. Yine her zamanki gibi birkaç gün morluklarla dolaşacak sonra hepsi geçecekti.

"Hayır! Biliyorum ağrıyor her yerin!" Yaman ona aldırmadan keskin bir sesle karşılık verdi ve hızla başını geriye çevirdi.

"Zeynep Abla! Alaz'a ağrı kesici ver!"

Süratle hareketlenip ayaklarının üzerine kalktı, eğilerek kollarını uzattı. Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açmış kızı kucağına alarak ters yöne döndü.

"Varsa bir de çürükler için krem. O lanet motordan düştü ben hiç ilgilenmedim."

Kendisine olan öfkesi öyle belirgindi ki Alaz sert bir sesle karşı koydu.

"Yaman indir beni! Bir şeyim yok! Birkaç güne geçer! Da-

yanamayacağım bir şey değil. Alışığım ben! İndir dedim!"

İtirazlarına kulak asmadı Yaman. Salonun kapısına doğru emin ve sert adımlarla ilerledi.

"Ayşe Abla, Alaz dinlenecek, ben de yanındayım! Bilgi gelirse hemen bana haber verin."

"Yaman indir beni!" diye bağıran kızı yine umursamadı ve adımlarına devam etti.

Ağrılı belli etmediği anlayışlı bir gülümsemeyle ikisine bakıyordu. Yaman yine her şeyi Alaz'ın gerisine atmıştı işte. Yine her şey Alaz'la kıyaslanınca önemsizleşmişti. Zilal Ana yüzündeki yumuşak gülümsemeyi gizlemeden iki genci izliyordu. Kuzusuna Yaman'ın böyle sahip çıkması yüreğini ferahlatıyordu. Yaman, kuzusu için ömrünü bile verirdi. Zaten onun ömrü kuzusuydu.

Ekrem'se imrenerek ve gururla baktı oğluna ve kucağındaki kıza. Son zamanlarda olduğu gibi yine içini mutluluk kapladı. Oğlunun Alaz'a düşkünlüğünü şaşırmadan, kanıksamış olarak izleyen yalnızca oydu. Bir ömür tanıdığı oğlunu öyle iyi biliyordu ki hiçbir tavrı garip gelmiyordu. Yalnızca bazen endişeleniyordu o kadar. Yaman'ın üzülmesi ya da kalbinin kırılması en büyük endişesiydi. Alaz'ın her geçen gün Yaman'a dönüşmesi bu endişelerini yok ediyordu. Onlar birbirlerine böyle tutkun oldukları sürece başkalarına garip gelen şeyler Ekrem'i ne şaşırtabilir ne de önüne geçmesine neden olabilirdi. Onların bir arada mutlu olmalarından başka hiçbir isteği yoktu.

"Uslu dur. Dinlen biraz, daha iyi hissedeceksin, o zaman sağ yanını da hissedeceksin bebeğim. Güven bana!"

Alaz duyduklarıyla duraksadı. Hüzünlü bakışlarını Yaman'ın suçlu bakışlarına kaldırdı.

"Ben canım acıdığı için demedim onu," diye mırıldandı.

"Ne için dedin o zaman?"

"Ben sadece sol yanımı hissediyorum, demiştim. Çünkü sol yanım sensin."

Yaman'ın onu anlayacağını biliyordu. Öyle de oldu. Yukarı çıkan basamakların önüne gelen Yaman öylece durdu.

Gözlerini kucağındaki kızın gözlerine indirdi. Öyle yoğun bakışlarla bakıyordu ki Alaz nefesinin kesildiğini hissetti.

"Biliyor musun? Ben de seninle yaşadığımı hissediyorum. Benim nefesim sensin."

Elini kaldırıp avucunu Yaman'ın kirli sakallı yanağına bastırdı. Yumuşak bir sesle sordu.

"İndirecek misin artık? İyiyim... Gerçekten iyiyim güzel adamım benim."

Yaman hazla gözlerini yumdu. Dudakları duyduklarının verdiği zevkle kıvrıldı.

"İndirmem. Sen her zaman kucakta taşınacak kadar değerlisin. Sen bir tek benim kucağıma yakışıyorsun."

Pes ederek başını Yaman'ın omzuna yasladı. "İyi madem. Yakıştığım yerde kalayım o zaman."

"Evet! Yakıştığın yerde kal sen."

Yaman ayağını kaldırıp ilk basamağa hareketlendiğinde arkasında Zeynep'in sesini duydu.

"Yaman!" Zeynep yumuşak bir gülümsemeyle ona bakarken elindekileri uzatıyordu. "Ağrı kesiciden bir tane ver. Şu jeli de morluklar varsa onların üzerine sür."

Yaman, bedenini hafifçe çevirdi ve Alaz'ın dizlerinin altından geçirdiği kolunu öne çıkararak avucunu açtı. Alaz huzurlu bir kedi gibi Yaman'ın kucağında rahat rahat yayılırken aldırmaz bir sesle konuşarak Zeynep'e baktı.

"Çok acımıyor Zeynep Abla. Yaman pimpirikleniyor her zamanki gibi."

"Acıdığını biliyorum!" dedi Yaman aksi bir sesle.

"Nerden biliyorsun?" dedi Alaz diklenerek. Gözlerinin içinde gösterilen ilgiden memnun ışıltılar parlıyordu.

"Çünkü benim de canım yanıyor oradan biliyorum." dedi kestirip atarcasına.

Alaz kolunu boynuna sardı, dudaklarını yanağına bastırdı. "Yanmasın senin canın. İyiyim ben. Senin canın hiç yanmasın."

Zeynep anlayış dolu yumuşak bir yüzle ikisine bakarken arkasında Oğuz belirdi. Kolunu Zeynep'in omzuna atıp ken-

disine yasladı. Yaman yeniden basamaklara hareketlenirken Yaman'ı delirten alaycı bir sesle arkalarından seslendi.

"Kıza iyi bak lan, densiz! Benim çatım altında aklından da başka şey geçirme sakın."

"Siktir git Oğuz!" diye tıslad Yaman, başını geriye çevirmeden. Adımları basamakları çıkarken hiç yavaşlamamıştı. Alaz, Oğuz'la göz göze gelmemek için utançla başını Yaman'ın boynuna gömerken, yalnızca onun duyacağı alçak bir sesle fısıldadı.

"Ulu orta konuşursan olacağı buydu! Dediği doğru valla, densizsin!"

"Alakası yok! Sen zaten benimsin! Bunun nesine şaşırıyorlar ya da garipsiyorlar ki? Ayar oluyorum seni böyle sahiplenmeye çalışmalarına. Boş boş konuşuyor yarma!"

Alaz cevap verme gereği bile duymadı. Yaman'ın dediği gibi boş bir itiraz olacaktı. Düşüncesini hiçbir güç değiştiremezdi. Alaz söz konusuysa onunla ilgili her şeyin tam ortasında Yaman vardı.

"Zeynep iki dakika mutfağa gelsene güzelim. Bir şey soracaktım sana."

Oğuz'un sesini yeniden duyduğunda merdivenleri yarılamıştı Yaman. Başını belli belirsiz geri çevirdi, alayla laf soktu.

"Öpeceğim demiyor da! Biz de yedik! Ulan iki gündür gözlerinle yedin bitirdin kızı. Onu da ye! Belki doyarsın!"

Alaz kıkırdayarak başını Yaman'ın boynuna gömerken, "Ulan kırarım çeneni Ayarsız!" diyen Oğuz öne atılacakken Zeynep ellerini koca gövdeye bastırarak önüne geçmişti.

"Oğuz!"

"Elimde kalacak bu manyak bir gün!" Öldürecek gibi basamakları tırmanan Yaman'a baktı.

Zeynep onu çekiştirerek mutfağa yönlendirmeye çalışıyordu.

"Basıyorsun damarına! Laf sokunca da bozuluyorsun!"

"Ya birkaç saat önce ettiği lafı bir duysan, yemin ediyorum ameliyatla beynini alırsın bu manyağın. Bir işe yaramıyor zaten o koca kafanın içinde."

"Ben yakında ikinizin de aklını alacağım yemin ediyorum. İkinizin arasında mayın tarlasında yürüyor gibi hissediyorum. Neden sürekli birbirinizi yiyorsunuz anlamıyorum ki? Ama bir halt olduğunda da ikiniz yan yana koşuyorsunuz. İtiraf edin birbirinizi sevdiğinizi herkes rahatlasın."

"Ne seveceğim lan bunu? Evlat olsa sevilmez!" dedi Oğuz tiksinen bir yüz ifadesiyle.

"Sen dua et de; bizim evlatlarımız da onun gibi olsun!" diye söylendi Zeynep.

Oğuz ansızın sakinleşmiş, yüzünde ablak bir gülümseme oluşmuştu. Zeynep onu çekiştirirken mest olmuş bir sesle karşılık verdi.

"Olurlar kızım. Bu manyak kendisine benzetir onları da. E iki tane de aslan gibi amcaları olacak. Babalarını hiç saymıyorum bak, fark ettiysen. O çantada keklik zaten."

"Tatlım, sen de fark ettiysen daha nişanımız bile olmadı. İstersen havaya girme hemen. Daha epey beklemen gerekecek."

"Ne bekleyeceğim be?" diye birden terslendi. "Aklıma soktun kızım bir kere. Beklemek falan yok! Üç aya kadar nişan düğün peş peşe, ona göre!"

Zeynep gözlerini devirdi. "Çocuklarımız da senin gibi olursa, vay halimize. Ülkede kıtlık baş gösterecek. Allah'tan yerinde durmuyor da yakıyor. Yoksa üç yüz kilo olacak yeminle."

Oğuz söylenmesine aldırmadan başa dönmüştü. Keyifli bir sesle konuşuyordu.

"Yaman'dan çok iyi amca olur değil mi Zeynep? Ona çaktırmıyorum ama delikanlı manyak."

"Ondan iyi dayı olacak canım." dedi Zeynep aniden geri dönerek. Gözlerinde tehdit dolu pırıltılarla ona baktı. "Hiç çalmaya kalkma. Yaman kız tarafı!"

"Kız tarafı falan yok! Buradaki tek kız tarafı biziz güzelim. Yaman'a fena çektireceğim," dedi pis pis sırıtarak.

Zeynep, mutfağın içine çekiştirdiği Oğuz'un ardından kapıyı kapadı. Neyse ki kızlar işlerini bitirip çıkmışlardı ve mutfak boştu.

"Çene yapma Oğuz! Yaman'a harcadığın enerjiyi bana yönelt sen."

Oğuz bileğine yapışıp aniden kendisine çektiği kızı koca göğsüne bastırdı. Kalın kollarını etrafına sardı. Uzun süren hasretini gidermek istercesine sımsıkı sarıldı.

"Kızım ona enerjimin onda birini harcamıyorum. Benim her anım sensin. Ben bir senin önünde eğilmişim, kalbime giden tüm yolları sana yöneltmişim. Benim bütün hücrelerim senle dolu zaten. Benim enerjim sensin."

Zeynep genişleyen bir gülümsemeyle söylendi. "Diyorum işte! Adam öküz falan ama ağzı iyi laf yapıyor. Tam kızacağım diyorum, bir daha aşık olasım geliyor."

Oğuz başını ona eğerken ela gözleri pırıl pırıldı. Dudaklarını yumuşak dolgun dudaklarına hafifçe değdirdi.

"Bir bilsen, ben her gün sana kaç kere aşık oluyorum?"

Zeynep kollarını kaldırıp genç adamın boynuna doladı.

"Çok güzel oluyorsun ama. Bir bilsen ben her seferinde nasıl eriyorum?" diye fısıldadı, dudakları birleşmeden sadece saliseler önce.

***

"Yaman, buna bir son vermelisin! Senin yüzünden yüzümün normal rengini özledim. Sürekli rezil ediyorsun beni."

"Rezil olacak bir şey yok. Sen boşa kafana takıp, gereksiz utanıyorsun."

Alaz'ı yatağa oturttuktan sonra üzerindekileri çıkarmaya başlamıştı ve sitemlere yine kulağını tıkamıştı.

"Bak, yalnızken ben hiçbir şeye karışıyor muyum? Hiç itiraz ediyor muyum? Şunu bizim ikimizin arasında tutsan, başkalarının yanından azıcık kendine hakim olsan?"

Alaz ikna etmeye yönelik bir yumuşaklıkla onunla konuşurken yüzündeki çocuksu ifade Yaman'ın gülümsemesine yol açtı.

"Ben zaten kendime hakimim bebeğim. Sırf sen utanıyorsun diye çoğu zaman onların yanında uzak duruyorum sen-

den. Daha fazlasını isteme benden. Haksızlık ediyorsun."

"Yaman! Sürekli dip dibeyken mi uzak duruyorsun?" dedi Alaz hayretle.

"Bana kalsa kucağımdan bir an indirmem seni. Kollarının arasından çıkmanı istemiyorum. Bebekken daha güzeldi bence. Sürekli kucağımdaydın," diye söylendi.

Bacaklarından pantolonunu çekip çıkarırdı. Alaz yüzünü buruşturarak baktı ona. Bu mesele çoğu zaman gerçekten canını sıkıyordu.

"Fark ettiğin gibi artık bebek değilim, bu takıntılı, saçma tavrına son vermelisin. Hiç hoş bir şey değil bu yaptığın. Ben bir yetişkinim ve yetişkin muamelesi görmek istiyorum."

"Yetişkin olduğunun fazlasıyla farkındayım. Bebekken kucağımdayken şu anda hissettiklerimi kesinlikle hissetmiyordum mesela." Yaman söylenerek ters bir bakış attı ona. Her ne kadar bakışları ters ise de içlerindeki arzuyu saklamamıştı.

Başını eğip kaldığı işe geri döndü ve gözleri Alaz'ın baldırında oluşan morluklara takılınca kalakaldı. Yüreğinden adeta bir ateş topu geçti. Öyle kavurucu bir acıydı ki; istemsizce elini kalbinin üzerine bastırdı, hafifçe geri çekildi.

"Lanet olası piç kurusu! Seni ne hale getirmiş!" Hissettiği sinir ve üzüntü ile gözleri ansızın nemlendi.

Donakalan Yaman'ın yüzünde beliren acıyı fark eder etmez Alaz aceleyle atıldı.

"Acımıyor o kadar!"

Bedenini hareket ettirirken bacaklarını büktü, bu hareket her ne kadar gerilen kasları sızlatsa da, tüm iradesiyle karşı koyarak hissettiği acıyı belli etmemeye çalıştı. Genç adam suçluluk ve sinirle gözlerini dahi kırpmadan morarmış bacaklarına bakıyordu. Alaz kucağına tırmanmaya çalışırken kollarını ona sarıp kendisine bastırdı.

"Çok özür dilerim bebeğim. Çok özür dilerim. Saatlerdir böyle dolaşıyorsun, ben de seninle hiç ilgilenmedim."

"Senin suçun yok," diye mırıldandı Alaz. "Dayanamayacağım bir ağrım yok Yaman. Üzme kendini bu kadar."

"Benim önceliğim sensin. Düşünmem lazımdı. Bilmem lazımdı!" Yumuşak dokunuşlarla sırtını okşadı.

"Yaman lütfen," dedi yalvaran bir sesle. "Bu tür şeyleri abartmanı istemiyorum. Kendini suçlamanı da istemiyorum. Bunlarla başa çıkabilirim ben. Bunun için kendini hırpalama, lütfen."

Yaman burnunu saçlarına gömdü. Boğuk bir sesle karşılık verdi.

"Senin tırnağın incinse, benim hissettiğim acıyı hissedemezsin. Alaz, dayanamıyorum. Senin incinmene dayanamıyorum."

Genç kız çaresiz bir sessizliğe gömüldü. Ne dese, ne yapsa onun başka türlü hissetmesini sağlayamayacaktı.

Yaman, Alaz'la nefes alıyor, Alaz'la hissediyordu. Bu duyguları öyle yüksek bir yoğunlukta yaşıyordu ki; hissettikleri arşa yükseliyordu. Alaz seviyorsa, O Alaz'dan daha çok seviyordu. Alaz inciniyorsa o, Alaz'dan daha çok inciniyordu. Alaz hüzne boğulsa, Yaman keder içinde yüzüyordu. Alaz gülümsese, Yaman'ın benliği kahkahalara gömülüyor, ruhu sevinç taklaları atıyordu. Yaman her şeyini Alaz'a göre yaşıyor, Alaz'la topluyor, Alaz'la çıkarıyor, Alaz'la bölüyor, Alaz'la çarpıyor, Alaz'la büyütüyor, Alaz'la ufaltıyordu.

Alaz avucunu başına koydu, usulca kısacık saçları okşadı. Gözlerini kederle yumarak dudaklarını Yaman'ın şakağına bastırdı. Dudaklarının altında atan nabzı iliklerinde hissetti. İçine yayılan sevgi, hücrelerini neşeye boğdu. Mutlulukla dudakları kıvrıldı. Alnını Yaman'ın alnına dayadı.

"Senin üzülmene de ben dayanamıyorum. Yetmez mi artık? En azından bu tür ufak şeyleri göz ardı etsen?"

"Neyi göz ardı edeyim Alaz? Halini görmüyor musun? Bunu mu göz ardı edeyim?"

Başını geri çekip kaşlarını çatarak tasvip etmeyen bakışlarını ona dikti.

"Tamam etme. Ama bu kadar yoğun yaşama." Yaman tam ağzını açacakken Alaz parmaklarının ucunu dudaklarının üzerine bastırdı. Çocuksu bir tavırla kirpiklerinin altından

masumca baktı.

"Bir de şöyle düşün. Kendini yıpratmasan, sadece dokunman için bahane çıktığına sevinsen?"

"Bunun neyine sevineyim? Sana dokunmak için benim bahaneye ihtiyacım yok! Senin tenin zaten benim!"

Alaz avuçlarını Yaman'ın göğsüne bastırıp sert bir hareketle onu geri iterken kendisi de tekrar yatağın ortasına oturdu.

"Ben izin verdiğim için rahat rahat dokunuyorsun. İzin vermesem sen ancak böyle olunca bana dokunursun, o yüzden şansını zorlama. O zaman da sürekli oramı buramı yaralasam diye beklersin hevesle."

"Saçma sapan konuşma! Sana dokunmak için senden izin alacak değilim!"

"Ne demek izin alacak değilim?"

Kızgınlıkla gözlerini Yaman'a dikti. İçindeki inatçı canavar yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Adeta başını dikleştirmiş, tek kaşını kaldırıp, pis pis 'öyle mi?' diyerek ayağının ucunu pıt pıt yere vuruyordu.

"Aklından ne geçirdiğini biliyorum! Sakın inada bindirme!"

Yaman'ın tehdit dolu sesine, ona diktiği uyarıcı keskin bakışları eşlik ediyordu. Ağır hareketlerle yatağın üzerine bıraktığı ağrı kesici ve tüpe uzanırken yan gözle baktı. Emreden bir tonla "Yasla sırtını yatağın başlığına, uzat bacaklarını!" dedi.

Alaz gözlerini kısarak ona bakarken birkaç saniye kımıldamadı.

"Alaz! Hiç bakma bana öyle, kazanamazsın!"

Kendinden emin ayağa kalkıp yatağın yanındaki komodine ilerledi. Bardağa su doldurdu. Avucuna ilacı koyup ona uzatırken diğer eliyle bardağa uzandı.

"İç şunu!"

"Bana emir verme!"

Yaman gözlerini devirdi. Derin bir nefesi dudaklarının arasından dışarı saldı. Bakışları parlayarak ona baktı, eriten bir gülümsemeyi suratına oturttu. İç gıcıklayıcı alçak bir sesle sordu.

"Bebeğim, ilacını içer misin lütfen?"

Alaz avuçlarını yatağa bastırıp kendini geri çekti ve sırtını yatağın başlığına dayadı. Onun oyununa ayak uydurarak yüzüne genç adamın kalbini tekleten bir gülümseme kondurdu.

"Bana bunlarla gel yakışıklı."

Avucundaki ilacı aldığında genç adam kıkırdadı. Dikkatle ilacı yutmasını izledi. Elindeki bardağı geri alıp tekrar komodinin üzerine bıraktıktan sonra yatağın üzerine oturdu.

"Şimdi başka şeylerle de gelelim sana bakalım," diye mırıldandı.

Elindeki jelin kapağını açarken gözlerini Alaz'ın gözlerinden ayırmıyordu. Alaz küçük bir kız çocuğu gibi başını salladı. Yaman yan gözle ona bakarak tek kaşını kaldırdı. Alaz yüzündeki gülümseme solarken elini kalbinin üzerine bastırdı. Yaman ne zaman ona böyle baksa, kalp atışları kendi bilindik ritminden çıkıyor, depar atmış bir atletin kalp atışlarının ritmine bürünüyordu. Yaman'ın üzerindeki etkisini kontrol edebileceğine dair ufacık bile inancı yoktu. Yaman ona ne zaman şu anda olduğu gibi yoğun ve delici bakışlarla baksa, Alaz'ın eli ayağı boşalıyor, kalbi yoldan çıkıyor, gözleri hipnotize olmuş gibi Yaman'dan ayrılmıyordu.

Yaman yatağın üzerine oturdu ve bir bacağını çekerek dizinden kırdı. Rahat bir pozisyon alarak iyice yerleşti Alaz'ın yanına. Gözlerini gözlerinden bir an bile ayırmamıştı. Sanki gözleriyle konuşuyor hatta sevişiyorlardı. Alaz, Yaman'ın kollarına atlamamak için bedenini kastı.

"Bakma şöyle," diye mırıldandı isyan dolu bir tonla.

"Nasıl bakmayayım?" diye mırıldandı genç adam harlı gözlerle. Ses tonu Alaz'a ateşe buladı. Kuruyan dudaklarını zorlukla ıslattı, konuşabilmek için yutkunurken kirpikleri aşağı düştü. Yüzü alev alev yanarken kısık bir sesle karşılık vermeye çalıştı.

"Öyle işte," diye geveledi ağzının içinde.

Yaman dudağının ucunu çarpıtan bir gülümsemeyle pembeleşmiş surata bakıyordu. Parmaklarının ucuna elinde tut-

tuğu jeli sıktı.

"Uslu dur. Kımıldama," dedi alçak bir sesle.

Bakışları tekrar bacağındaki morluklara indiğinde artık Alaz'ın şikayet ettiği gibi bakmıyordu. Gözlerinde yine alevler vardı ancak her zaman Alaz'ı kendinden geçiren ılık bakışların yerine, etrafını kasıp kavuracak kadar kuvvetli bir ateş saçan bakışlar oturmuştu. Dişlerini birbirine kilitlemesinin neden olduğu çene kasları seğirirken usulca jeli bacağının üst kısmındaki morluğun üzerine sürdü.

Alaz teninde hissettiği soğukluk hissiyle irkilirken dudaklarının arasından tiz bir soluk çıktı.

"Acıdı mı bebeğim?" dedi Yaman telaşla bakışlarını kaldırıp kıza üzüntüyle bakarak. Eli donmuş gibi havada kalmıştı.

"Soğuk!" dedi Alaz düşük tonda yüzünü buruşturarak.

"İlk önce öyle hissettirir ama birkaç saniye içinde daha iyi hissedeceksin bir tanem."

Alaz uysalca başını salladı. Yüzündeki ifadeyi düz tutmaya çalıştı. Yaman her irkilmesinde endişelenecekti ve daha fazla üzülmesine yüreği elvermiyordu.

Yaman temkinli bir bakışı kızın yüzüne attıktan sonra tekrar yaptığı işe geri döndü. Usulca ve yumuşak hareketlerle elindeki jeli kızın bacağı boyunca sürdü ve parmak uçlarıyla nazikçe tenine yedirmeye başladı. Bembeyaz cildin üzerindeki koyu mor lekeler sarsıcı bir acıyı içine yerleştirmiş, yüreğine kocaman bir taş oturtmuştu. Bu ten asla böyle zarar görmemeliydi. Bu ten sadece öpülmeli, okşanmalıydı.

"Bunları bir daha yaşamanı istemiyorum bebeğim. Benim yüreğim bunu kaldırmıyor."

Alaz, Yaman'ın alçak ancak üzüntü dolu sesine "Acımıyor, gerçekten!" diyerek ikna etmeye çalışan bir karşılık verdi.

"Acıdığını biliyorum! Ben üzülmeyeyim diye böyle söylüyorsun!"

"Senin tahmin ettiğin kadar acımıyor. İlk andaydı o. Birkaç güne hiçbir şey kalmayacak."

"Her gün bu jeli süreceğiz. Acısını alacak göreceksin!"

Alaz, Yaman'ın inatçı sesine gözlerini devirdi. Ortamdaki

ağırlığı kaldırmak için muzip bir sesle karşılık verdi.

"Sen öpersen geçer! Jeli siktir et!"

Yaman şaşkınlıkla açılmış gözlerini kaldırarak Alaz'a baktı. Hakim olamadığı gülümsemesi yüzüne yayılırken "O cepte zaten! Bu gece şu iş bitsin! İlk iş çiftliğe gitmek... Oraya vardığımızda her acını dudaklarımla söküp alacağım!"

Alaz yumuşak arzulu bakışlarını Yaman'ın karanlık arzu dolu bakışlarına dikti.

"Şu an en çok istediğim şey oraya gitmek! Yalnızca ikimiz... Hiç değilse bir süre için de olsa sadece bana kal istiyorum."

"Ben hep seninim!" dedi Yaman çabucak.

"Biliyorum. Ama başka hiçbir şey düşünmeden yalnızca benim ol, ben de yalnızca senin olayım istiyorum."

"Az kaldı bebeğim. En fazla bir iki gün!"

Alaz onaylayarak başını sallarken yeşil parlak gözleri Yaman'ın iradesine karşı yapılan ağır bir saldırıya dair tehditti o an. Alaz'ın gözleri Yaman'ın gözlerine olta atmış kendisine doğru çekiyordu adamı. Yaman zorlukla gözlerini kaçırdı.

"Bakma öyle bebeğim! Bu kadar sabrettim, pişman olacağım bir şey yaptırma bana!"

"Yemin ediyorum ikimize de madalya vermeleri lazım." diye söylendi Alaz bakışlarını kucağındaki ellerine indirerek. Ses tonu ters ve aksiydi. Yaman'ın kıkırdadığını duyunca sinirle ona kaldırdı bakışlarını.

"İlla ilk birlikteliğimiz özel olsun diye tutturuyorsun ya, sonrasında yemin ediyorum dinlemeyeceğim seni."

"Senin dinlemene gerek kalmayacak. Seni kıstırdığım her yerde benim olacaksın!"

Alaz'ın içi hopladı. Gözünün önüne gelen hayali sahneler bakışlarına hülyalı bir ifade oturttu. O sırada Yaman jeli kızın bacaklarına iyice yedirdiğine emin olmuş bir hareketle ayağa kalktı.

"Bekle ellerimi yıkayıp geliyorum. Uzan biraz, dinlen. Şu telefon bilgisi kaçta gelirse gelsin çıkacağım, bu zamanı iyi değerlendirelim."

Yaman banyoya doğru yönelirken Alaz arkasından kararlı bir tonla seslendi.

"Çıkacağız! Nereye gidersen ben de geleceğim seninle!"

Yaman banyo kapısının önünde duraklayarak bedenini hafifçe geri çevirdi, usanç dolu bıkkın gözlerini kıza dikti.

"Hiç itiraz etme Yaman! Ben de seninle geleceğim!"

Yaman ağzını açacak oldu. Sonra yeniden kapadı, başını tasvip etmez gibi iki yana salladı, tekrar arkasını döndü kıza.

"Tam dayaklıksın! Şu inadın var ya... İşte o inadın olmasa mükemmel bir yaratıksın ama o inadın beni deli ediyor, o zaman da seni dizime yatırıp güzelce pataklamak istiyorum."

"Kıyamazsın sen bana!" dedi Alaz şımarık bir tavırla seslenirken yatağın içine gömülmüştü.

"Zaten hep bunu kullanmıyor musun?" dedi aksi bir sesle banyonun içinden kıza laf yetiştiren adam. Akan suyun sesinden ellerini yıkadığı anlaşılıyordu.

"Kullanırım tabii! Kullanabileceğim sadece o var! Dünyanın en muhteşem şeyi senin sevgin. Onu da sonuna kadar kullanırım elbette! Bu dünyada bana iyi hissettiren başka hiçbir şey yok! Yalnızca sen ve sevgin var! Beni sen arsız yaptın! Sonuçlarına da katlanacaksın!"

Yaman banyodan çıkıp ağır adımlarla gülümseyerek yatağa doğru ilerlerken şefkatli bir sesle karşılık verdi.

"Benim sevgimin arsızı olacaksan istediğin kadar arsızlık yap bebeğim. O katlanılacak bir şey değil aksine tüm benliğimle kabul ettiğim, bir gün olacağına dua ettiğim bir şey."

Alaz yanının üstüne uzandığı yatakta dıştaki kolunu kaldırıp "Gel buraya yakışıklı!" dedi şımarık bir gülümsemeyle. "Arsızlığımın tadını çıkarayım."

Yaman kızın şımarıklığına uyan bir gülümsemeyle yatağın üzerine çıktı ve tıpkı Alaz gibi yanının üzerine uzanarak kızla yüz yüze gelmelerini sağladı. Elini kaldırarak Alaz'ın eline uzandı ve ikisinin arasında yüreğinin üzerine koyarak eliyle üstünü kapadı.

"Çok seviyorum seni." dedi yumuşak alçak bir sesle. "Sen ne yaparsan yap ben usanmam yine severim seni. Sen bana

böyle bakıyorsun ya... Böyle aşkla... Dünya karşımda dursa yine yılmam, yine sana gelirim."

Alaz bedenini Yaman'a iyice yaklaştırarak adamın kollarının arasına sokuldu. Ayaklarını Yaman'ın bacaklarının arasına soktu. Alınları birbirine dayalı, gözlerini ayırmadan birbirlerine bakıyorlardı.

"Sen bana aşkı öğreten adamsın! Senin gibi yüce sevmek, senin sevgine layık olmak istiyorum... Yaman, ben hayalini dahi kurmadığım, inanmadığım birçok duyguyu senden öğrendim... Biliyorum, çok zaman seni yoruyorum, beni korumaya çalıştığını da biliyorum. Ama ben her an senin yanında olmak istiyorum. Huzuru senin yanında buluyorum. Mutluluğu senin yanında buluyorum. Sana sahip olmanın bir kadının başını nasıl döndürdüğüne dair hiçbir fikrin yok! Senin sevgin bir kadını tam da cennetin ortasında hissettiriyor. Ben sadece cennetimden uzakta olmak istemiyorum."

Yaman, Alaz'ın gözlerinin içine bakarken Alaz'ın altından geçirdiği koluyla sırtından bastırarak bedenlerini birbirine yapıştırdı. Diğer elini çekerek saçlarına uzattı. Kızın yüzüne dökülen saçları şefkatle geri itti. Alaz'ın ensesindeki saçları toplayarak avucunun içine doldurdu, yumduğu elinin baskısıyla kızın yüzünü kendisine yaklaştırdı.

"Şu an ikimiz de bir mucizeye şahitlik ediyoruz biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı.

Alaz'ın onu sevmesi, aşkla bakması onun mucizesiydi.

"Asıl mucize sensin!" dedi Alaz alçak bir tonla. Sesi tam da yüreğinden gelen tüm duyguları barındırıyordu.

"Mucizeyi yaratan sensin çünkü! Hiçbir adam senin gibi sevemez! Hiçbir adam hiçbir kadına senin bana baktığın gibi bakamaz! Mucize olan senin gözlerinde gördüklerim! Dünyadaki hiçbir canlı böylesine bir sevgi barındıramaz içinde! Sen sürekli bana mucizemsin diyorsun ya... Asıl mucize sensin! Nasıl böyle güzel sevebiliyorsun? Nasıl böyle muhteşem bir mucizeyi gerçekleştiriyorsun?"

"Sen varsın çünkü!" diye mırıldandı Yaman hafifçe omuz silkerek. Bakışlarındaki masumiyet, duruluk Alaz'ın kalbini

durduracaktı.

"Seni başka türlü sevemem ben! Ömrüm seni beklemekle geçti. Beklerken seni daha çok sevdim. Bu kadar zaman birbirimizden ayrı kaldıysak ve sonunda yine birbirimizi bulduysak başka türlüsü olmaz zaten! Ayrılığın acısını çıkarmam lazım, seni daha çok sevmem lazım. Çünkü biliyorum ki; ben seni ne kadar çok seversem sen bana gelirsin, yine benim olursun. Senden ayrı kaldığım zamanlar için de sevmem lazım seni. Benim sevgim olmadan yirmi üç yıl yaşadın bensiz! Şimdi seni bensiz olduğun zamanlar için de sevmem lazım. Hak ettiğin bu çünkü. Hakkın olanı alamadan yaşadın, bunu da telafi etmem gerek. Sen benim için geldin, benim için doğdun, beni tamamladın, eksiklikten kurtardın, ben seni nasıl sevmem? Sen zaten sevilmek için geldin bu dünyaya. Benim tarafımdan sevilmen için geldin. Hakkın bu! Kimse alamaz ki bunu senin elinden! Benim sevgim mucize değil. Ben sözümü tutuyorum... Mucize olan senin varlığın! Bana gönderilmiş olman!"

Alaz, Yaman'ın sözlerini dinlerken hayreti zirveye ulaşmıştı. Yaman'ın saplantılı sevgisini biliyor, anlıyordu. Yaman'ı tanıyordu artık. Nasıl takıntılı, dediğim dedik, burnunun dikine giden bir adam olduğunu öğrenmişti şimdiye kadar. Ama saplantısının boyutu her geçen gün onu hayrete düşüyordu. Yaman tüm kalbiyle inanıyordu Alaz'ın kendisi için gönderildiğine. Dünyadaki hiçbir güç ya da hiçbir düşünce bunun aksini kabul ettiremezdi ona. Anlaşmasını yapmış, kendi kızını istemiş ve söz verdiği gibi sahip olduğu kıza, tüm sevgisini hatta tüm benliğini ve ruhunu veriyordu. İçindeki en ufak sevgi parçasını dahi Alaz'a akıtıyordu.

Alaz yüreği delice atarken içinde büyüyen şefkat gözlerine ulaştı ve sevgiyle Yaman'a bakarken elini kaldırıp avucunu Yaman'ın yanağına bastırdı.

"Saplantılı, densiz, koca yüreklim benim!" diye mırıldandı. Dudaklarını Yaman'ın dudaklarının üzerine hafifçe dokundurdu.

"Asla hayal kırıklığına uğramayacaksın! Ben hep seni se-

veceğim! Nerede olursam olayım, bu dünyada ya da başka bir evrende yine hep sana geleceğim. Beni yalnızca sen seveceksin! Seni yalnızca ben seveceğim!"

Alaz, fısıldar gibi konuşurken Yaman mest olmuş bir yüzle gözlerini yumdu. Kızın dudakları dudaklarına dokunurken uçları, kendinden geçmiş huşu dolu minik bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Arzudan kararmış gözlerini yavaşça araladı. Gözlerinin içinde yanıp sönen ışıltılarla kıza baktı.

"Bana geleceksin! Benim ruhum sensin! Hep bana geleceksin! Beni seveceksin!" dedi kendinden emin yumuşak bir tonla.

Kelimeler dudaklarında son bulduğunda hırsla kızın dudaklarına atıldı. Ağzının içine aldığı dudakları kalbini patlatan bir arzuyla, Alaz'ı paramparça eden bir şehvetle emmeye başladı. İkisi birbirine iyice sokuldu, bedenleri tek bir vücut oldu. Ruhları birbirine karıştı. Alaz, Yaman oldu... Yaman, Alaz oldu...

Dakikalarca kızın dudaklarını örseleyip, ağzının içini talan ederken ikisinin iniltisi birbirine karıştı, solukları bir diğerinin ciğerinde hava oldu. Nihayet Yaman zorlukla dudaklarını ayırdı ve Alaz'ın yüzünde dudaklarını dolaştırırken, bir körün parmak uçlarıyla karşısındaki yüzü ezberlemesi gibi dudaklarıyla kızın yüzünü beynine kazıdı, hafızasına ezber etti. Elleri kızın bedeninde dolaşırken Alaz'ın her bir kıvrımı Yaman'ın parmak uçlarında yeniden can buldu.

"Göğsüm ağrıyor."

Hissettikleri acıdan zevk alıyormuş gibi gülümseyerek, fısıltıyla sarf ettikleri iki kelime aynı anda ikisinin dudaklarından dışarı döküldü. Kapanan göz kapakları ağır ağır aynı anda açıldı. Alaz ışıl ışıl parlayan yeşil gözlerle Yaman'ın koyu uzun kirpiklerinin çevrelediği, derin bakışların oturduğu kapkara gözlerine baktı.

"Öyle güzel bakıyorsun ki; kalbim göğsümde ağrırcasına çarpıyor." dedi fısıldayarak.

"Öyle güzel bakıyorsun ki; kalbim göğsümü delip geçiyormuş gibi kemiklerimi parçalarcasına çarpıyor." dedi Ya-

man fısıldayarak.

Dakikalarca sessizlik içinde birbirlerinin gözlerinde kayboldular. Tek kelime etmeleri gerekmiyordu artık. Sonrasındaki tüm kelimeleri bakışlarında öyle açık görünüyordu ki; ikisi de sese dökmeye gerek duymadı. Alaz, Yaman'ın derin kuyularında kayboldu, Yaman, Alaz'ın yeşil derinliklerine daldı.

***

Saatler sonra ikisi koyun koyuna derin bir uykudayken odanın kapısı tıklandı. İlkinde ikisi de duymadı. İlkinden biraz daha sert olan ikinci tıklamada Yaman hızla gözlerini açıp, bakışlarını karanlık odanın içinde tam olarak görünmeyen kapıya çevirdi. Alaz'a doğru hızlı bir bakış attığında onun da uyandığını ve gözlerini kapıya çevirdiğini fark etti. Onu uyandırma korkusu ortadan kalkınca "Gel!" dedi sert bir sesle. Aynı anda kapı açılırken ikisi de yatakta hareketlenerek birbirlerinden uzaklaştılar ve doğrulmaya başladılar.

Kapının açılmasıyla koridordaki ışık içeri süzüldü ve karanlık odanın içi netlik kazandı. Ayşe karmaşık bir yüzle kapıda dikiliyordu.

"Aşağı gelseniz iyi olur." dedi düz bir sesle.

Yaman, ayaklarını yataktan sarkıtırken gözlerini Ayşe'den ayırmadı. "Geldi mi bilgi?" diye sordu, uykulu boğuk bir sesle.

Ayşe yalnızca başını salladı. Yaman, Ayşe'nin ifadesinden hoşlanmasa da uzatmadı.

"Tamam, iniyoruz hemen."

Ayşe tekrar başını sallayarak geri çekildi ve kapıyı kapatınca oda yeniden karanlığa büründü. Yaman elini uzatıp komodinin üstündeki lambayı yaktı. Ayağa kalkıp giyinme odasına doğru esnek adımlarla ilerlerken "Acele etme bebeğim. Önce üzerimizi giyinelim." dedi boğuk bir sesle.

Alaz ses çıkarmadan yatağın ortasında bağdaş kurarak oturdu ancak bacağındaki ağrı yüzünü buruşturmasına ne-

den olunca bacaklarını tekrar uzattı ve yatağın kenarına oturarak aşağı sarkıttı.

Bir dakika bile geçmemişti ki Yaman elindeki giyeceklerle yanına ilerledi. Hiçbir şey söylemeden elindekileri yatağın üzerine bıraktı ve Alaz'ın üzerindeki tişörtün eteklerini kavrayarak başından çekerek çıkardı. İkisi de sessizdi. Yaman'ın kendisini giydirmesine izin verdi. Dudaklarını dudaklarının üzerine yumuşakça dokundurdu.

"Her şey yolunda bebeğim. Endişelenme," dedi fısıldayarak.

Saçlarını tişörtün altından çıkarıp yumuşak hareketlerle sırtına serdi. Alaz yalnızca başını sallamıştı. Yaman elindeki siyah taytın paçalarını kızın ayaklarından geçirmeye başladığında elini Yaman'ın çıplak omzuna koydu. Onun tenine dokunmak kendisini güvende hissettiriyordu. Tayt ayaklarından geçince ayağa kalktı ve eli Yaman'ın omzunda ayakta dikilirken Yaman taytı yukarı çekerek kızın üzerini düzeltti. Alaz tekrar yatağın ucuna oturduğunda Yaman pijama altını hızla çıkarıp sadece boxerla kaldığında Alaz imrenerek Yaman'ın vücuduna baktı. Öyle güçlü, öyle kudretli görünüyordu ki içinde hissettiği tüm tedirginlik yok oldu. Yaman siyah bir kot ve tıpkı onun üzerindeki gibi siyah uzun kollu bir tişörtü üzerine geçirdi.

"Kotu sana yasaklamak lazım," diye mırıldandı Alaz kaşları çatık Yaman'ı izlerken.

Yaman tişörtün eteklerini düzeltirken soru dolu gözlerini ona indirdi.

"Çok baştan çıkarıcı kalçaların var. Başka kadınların bakması sinirlerimi bozuyor." dedi aksi bir sesle Yaman'ın bakışlarına cevap vererek. Suratı asıktı.

"Beni anlamana sevindim. Ben de sen o kıçının başında etekleri giydiğinde öyle hissediyorum."

"Bana kimse bakmıyor merak etme."

"Saçmalamada dünya markası olmak üzeresin bebeğim. Aynen devam et!"

Yaman ters ters bakarak çıkışırken önünde bir dizinin üzerine çökerek elindeki çorapları ayaklarına giydirmeye

başlamıştı. Alaz avucunu Yaman'ın şakağına kapadı, parmak uçlarıyla başını okşadı.

"Neyse ki bir tek ben dokunabiliyorum o kalçalara."

"İşte ben de kendimi böyle avutuyorum. Neyse ki bir tek ben dokunabiliyorum sana."

Yaman, Alaz'ın yanında yatağın ucuna ilişerek kendi çoraplarını giydi çabucak. Alaz'ın elini avucunun içine alıp ayağa kalktı. Kızı banyoya doğru sürükledi ve ikisi de çabucak yüzlerini yıkayıp odaya döndüler. Çıkmadan evvel ikisi de ayakkabılarını aldılar ve ellerinde sallayarak koridorda ilerleyip merdivenlere yöneldiler.

Salona girdiklerinde tüm Bozdumanlar, Ekrem ve Ragıp bir aradaydı. Kürşat ve Halit de onlara katılmıştı. Her zamanki gibi her biri geniş salondaki oturma gruplarına dağılmışlardı.

Yaman, Alaz'ın elinden tutup çekerek boşta olan Ağrılı'nın yanına oturttu. Doğal hareketlerle Alaz'ın elindeki ayakkabıları alıp önünde diz çöktü ve kızın ayakkabılarını giydirirken sakin, düz bir sesle konuştu.

"Herkesin yüzü bir garip olduğuna göre gelen bilgide sıkıntı var sanırım."

Alaz salondakilerin yüzlerini incelediğinde hepsinin de tedirgin ve kısmen de olsa şaşkın olduklarını gördü.

Yaman, Alaz'ın ayakkabılarını giydirip yanına oturdu ve eğilerek kendi ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken Ekrem bombayı patlattı. Sesi gergin, suratı hissettiği kızgınlıktan daha da kararmıştı. Gözleri hedefini parçalayacak bir okun ucu gibi keskin bir ifadeyle kısılmıştı.

"Bu Hasan Karakaya'nın Alaz'dan alıp veremediği ne?"

22. BÖLÜM

"Aşağılık sürtük!"

Alaz'ın hissettiği öfke ile yüzü kararmıştı. Gözleri çakmak çakmak olmuş, yeşilleri keskin cam parçalarına bürünmüştü. Oturduğu yerden öyle hızlı ayağa fırlamıştı ki salondakiler felç olmuş gibi kıza bakıyordu. Çıldırmış gibiydi. Gözleri kocaman açılmış, yeşil hareleri hiç abartısız kırmızı kıvılcımlar saçıyordu o an.

"Geberteceğim o kaltağı!" diye haykırdı.

Yaman'ın yüzündeki tüm kan çekilmiş, bembeyaz bir suratla, omuzları çökmüş, donmuş gibi kalakalmıştı. Utancından başını kaldırıp Alaz'a bakamıyor, öfkeden delirmiş kızı sakinleştirmek için tek bir hamle yapmıyordu. Gözlerini yumarak herkesin bakışlarından kaçmak ve o an yerin dibine girmek istedi. Kıymetlisine kasteden, canından öte tuttuğu varlığa kasteden Hasan Karakaya değildi.

İkisi de aynı anda kimin olabileceğini anlamış ancak tamamen zıt tepkiler veriyorlardı. Alaz çıldırmışken, Yaman donmuştu. Nasıl donmasın? Haftalardır yaşanan stres, onca korku, onca gerginlik, onca üzüntü hepsi o Melis sürtüğü yüzündendi. Yani dolaylı olarak kendisi yüzünden.

Kadının bu kadar ileri gidebileceğini iki dünya bir araya gelse tahmin edemezdi. Bu nasıl bir ruh hastalığı idi? Düşünceleri öyle hızla kafasının içinde dolaşıyordu ki; ister istemez kadına ümit verecek bir şey yapıp yapmadığını sorgulamaya, her şeyi yeniden düşünmeye başladı. Öyle sayılı görüşmüşlüğü vardı ki, bu arayış kısa sürdü ve bir kez bile kadının

yüzüne doğru düzgün bakmadığını anımsadı. Kaldı ki ümit verici bir şey yapsın? O zaten hayatı boyunca hiçbir kadına ümit verici davranmamıştı. Onun bütün ümitleri Alaz üzerineydi. Aksine umursamaz, önemsemezdi kimseyi. Bu kadın neye güvenerek, hangi cüretle böyle bir haltı yemeyi göze almıştı? Nasıl bir hastalıklı kafaydı ki? Alaz'ı ortadan yok etse, Yaman ona kalacak mı sanmıştı?

Yaman sessizliğinde delirmek üzereydi. İçinde patlayan her duygu sessizliğinde boğuluyor, kafasının içinde delice sahneler beliriyordu. O kadın buna nasıl cüret etmişti? Kıymetlisine, sevdiğine, yaşama amacına nasıl kastetmişti? Delirecekti bu düşüncelerin içinde. Aklı almıyordu bu saçma şeyi.

"Ne diyorsun kızım sen?" dedi Ekrem, anlamadığı belli ancak açıklama bekler bir yüzle Alaz'ın delirmiş haline bakarken.

"Hasan Karakaya falan değil o Sansar pisliğini tutan!" diye bağırdı Alaz öfkeden kudururken. "Melis sürtüğü!"

"Melis kim?" dedi Ekrem karmakarışık bir yüzle. Kaşlarını çatmış, bu ismin kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Diğerlerinin de Ekrem'den farkı yoktu. Ağrılı çatılı kaşlarının ardından kara, sert bakışlarını kıza dikti. Elini kaldırdı. Alçak ancak otoriter bir sesle konuştu.

"Kurban otur şuraya. Anlat ne olup bittiğini. Kimdir o bahsettiğin?"

"Söz ettiğin kim güzelim? Melis kim? Daha önce duymadık bu ismi. Bu Melis senden ne istiyor?"

Fırat ardı ardına soruları sorarken Oğuz, Yaman'ın tepkisiz donmuş haline çabucak bir göz attı. Yaman çökmüş gibiydi ya da utançtan kıvranıyor gibi.

"Bu manyağın takıntısı falan mı yoksa?" dedi gözlerini kısarak. Eliyle aşağılarcasına Yaman'ı göstermişti.

Yaman uzun süreden beri ilk defa bir tepki verdi. Öldürücü bakışlarını yukarı kaldırıp Oğuz'u delercesine baktı.

"Doğru konuş! Sinirimi senden çıkarmayayım! Benim takıntım falan yok!"

Sıkılı dişlerinin arasından, çenesi seğirerek konuşmuştu.

"Kim lan o zaman bu kadın? Kuzu niye delirdi o zaman?"

Oğuz yerinde dikleşmiş neredeyse oturduğu kanepeden fırlayacak gibi ileri çıkmıştı.

"Abimin kabahati yok!" diyen Kürşat araya girdi. Onun da sesi ilk defa dik çıkmıştı. Sanki Oğuz'la dalaşacakmış gibi ileri bir adım attı. Halit koluyla Kürşat'ın önüne set çekerken Kürşat'ı desteklemekten geri durmadı.

"Abimin hiç suçu yok. O orospu kafasında kurmuştur. Manyaktı zaten!"

"Kimden bahsediyorsunuz ulan siz?" diye bu kez Ekrem kükredi. "Adam gibi anlatsın biri, elimden bir kaza çıkacak şimdi! Telefon Hasan Karakaya adına kayıtlı çıktı, siz kalkmış bir kadından bahsediyorsunuz! Ne alakası var bunların birbiriyle?"

Ekrem öldürecek gibi bakarken gözleri Yaman, Kürşat ve Halit arasında gidip geliyordu.

"Ben o sürtüğü gebertmezsem insan değilim!" diye tısladı Alaz.

Yerinde duramıyordu kız. Yaman ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Aslında onun hiçbir suçu yoktu ama manasız şekilde kendisini suçlu hissediyordu. Melis denen kadın kısmen de olsa onun yüzünden hayatlarına girmiş sayılırdı. En başta onu işe almasaydı tüm bunlar olmayacaktı. Olanların bu noktaya gelmiş olmasına inanamıyor, Alaz'ın hayatına kastedilmesinin suçunu kendi üzerine alıyordu. Yaman suçlu bir yüzle başını Alaz'a kaldırdı. Çekingen bir tavırla elini kaldırarak Alaz'ın bileğini tuttu.

"Sakin ol bebeğim. Üzme kendini... Hesabını soracağım bunun."

Alaz başını eğip Yaman'a baktı. Yüzünde renk kalmamış olan adam, solgun bir ten ve suçlu bakışlarla kendisine bakıyordu. Gördükleri ile yüreğinden bir sızı geçti. Yaman her zamanki gibi bunu da üzerine alıyordu ve gözlerinin derinliklerindeki acı şimdiden içini yakmaya başlamıştı. Alaz gözlerine baktığı an, genç adamın nasıl bir savaş verdiğini anlamıştı. Çabucak Yaman'ın yanına oturup elini şefkatle ya-

nağına bastırdı.

"Suçlama sen kendini. Senin bir kabahatin yok ki. Kadın ruh hastası. Gördüm ben onu... Ne çeşit bir manyak olduğunu ilk gördüğüm an anladım. Sen sakın üzülme."

"Nasıl suçlamayayım bebeğim?" dedi Yaman üzgün, kahrolan bakışlarını dikerek. "En başta onu işe hiç almamalıydım."

"Böyle olacağını sen nereden bilebilirdin ki? Yavuz referansları iyi demişti sana."

"Olsun! Saçma sapan bakışlarını fark ettiğimde hemen son vermeliydim işine. Bu derece ileri gidebileceğini hiç düşünmedim. Düşünmem gerekirdi!"

Yaman suçlulukla kıvranıyordu.

"Senin suçun yok Yaman. Taşıma bu yükü sakın. Senin hiç yanlışın yok."

Alaz sorgusuz desteğini veriyordu ona. En ufak bir şüphe duysa, en ufak şüpheci yaklaşımda bulunsa Yaman'ın altında ezileceğini, kendisine eziyet edeceğini biliyordu. Önce Yaman'ı toparlayacak sonra gidip o sürtükten bunun hesabını soracaktı. Yaman'ı böyle kötü hissettirdiği, bu derece suçluluk içinde kıvrandırdığı için ayrıca hesap soracaktı.

"Şu kadını biri anlatacak mı?" diyen Oğuz sesini yükseltti.

Yaman konuşamayacak kadar üzüntü içerisindeydi. Destek bekleyen bakışlarını belli belirsiz Kürşat'a attığında diğeri topu havada yakalamıştı. Yaman'a haksızlık yapılmasına izin vermeyecekti. Omuzlarını dikleştirirdi. Bakışları salondakilere yöneldiğinde, bir adım ileri çıkıp kesin, kendinden emin ve savunma dolu bir tonla konuşmaya başladı.

"Kulübü açtığımızda işe başvuranlar arasındaydı. Yavuz referansları iyi dedi, zaten alınacak personele de abim karışmadı. Yavuz'u onayladı sadece. Halkla İlişkiler Sorumlusu olarak işe alındı. Sonra bu kadın belli ki abime taktı..." Çatık kaşlarla öldürücü bakışlarını Oğuz'a çevirdi. "... Abim hiç yüz vermedi! Bir kere bile yüzüne bakıp konuşmadı ama kulübe her gidişimizde abimin burnunun dibinde bitiyor, abuk sabuk bahanelerle onunla konuşmaya çalışıyordu. Ge-

nelde işi bahane ediyordu ama abim her defasında her şeyi Yavuz'la konuşmasını söyleyip başından defediyordu. Kadın güzel, kulübe gelen zenginlerden asılan da oluyordu ama doğrusu iyi idare ediyordu. Biz de profesyonel olduğunu düşünüyorduk. Yani sorun çıkarmadan başından savması falan, takdir bile ettik başta. Meğer abime takmış o yüzden sallamıyormuş diğerlerini." Bakışlarını Esat'a çevirdi. "Sonra sizin kulübe ilk geldiğiniz gece oldu olan."

Esat gözlerini kısarak yerinde dikleşirken bakışları Alaz'a kaydı. Alaz'sa gözlerinde nefret pırıltılarıyla kaşlarını çatmış, istemsiz ters bir bakışı Yaman'a fırlatmıştı. Yaman bu bakışa boynunu bükerek karşılık verdi. Gözlerinde anlayış bekleyen ifadeyle, kıza neredeyse yalvarırcasına bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Esat. O gece bir şeyler olmuştu da kuzu geçiştirmişti onu.

"Bu manyak, abim, o gece Alaz'a ilgi gösterince kudurdu tabii. Bütün gece gözü üstlerindeydi. Abim o zamana kadar kimseye yüz vermediği için antenleri dikildi doğal olarak. Sizin kalkacağınıza yakın abim Alaz'ın peşinden gidince koridorda abimi sıkıştırmış, Alaz tam tuvaletten çıkınca abimi öpmeye kalkmış. Tuzak kurmuş orospu."

"Ne?" diyen nidalar salonda yükselince Yaman kızgın bakışlarını Kürşat'a çevirdi. Bu kadar ayrıntıya girmesi gerekmiyordu.

"Öpmeye kalkmadı! Bayağı bayağı öpüyordu!" dedi Alaz sinirle. Yine Yaman'a ters bir bakış attı.

"Üzerimden attım!" dedi Yaman kükreyerek.

"Hatırladım şimdi. Sen sinirden kudurmuştun kaç gün boyunca." diyerek Ragıp araya girdi. Ekrem'le birbirlerine baktılar. İsim şimdi oturmuştu kafalarında. Ekrem başını sinirle iki yana sallayıp arkasına yaslandı.

"Sen de onu işten atmıştın o gece," dedi oğluna bakarak.

"Ne tutacağım manyağı? O kaltak yüzünden aylarca Alaz benden nefret etti. Açıklamama bile izin vermedi!"

Fırat elini kaldırıp devam etmesini işaret ederek, "Şunu doğru düzgün anlatmaya devam et Kürşat!" dedi sert bir sesle.

"İşte Fırat abi, o gece bu manyak o haltı yiyince abim kudurdu tabii. Alaz da onu dinlemeden basıp gidince, cinleri tepesine toplandı. O gece de bizim kahvelerden biri taranmıştı. Biz hemen çıkmak zorunda kaldık ama abim yolda Yavuz'u arayıp Melis'i hemen kovmasını ve bir daha da hiçbir mekanına alınmamasını söyledi. Kadını bir daha hiç görmedik." Kürşat omuzlarını silkti. "Yani kulübe uyuşturucu soktukları geceye kadar. Bu orospu Hasan Karakaya'yı kendine sevgili yapmış. O gece adamla geldi kulübe. Yavuz da adamın nüfuzu nedeniyle ayıp olur diye içeri aldı. Abim istemedi ama Yavuz dışarıdaki basın yüzünden işi büyütmek istemedi."

"O gece Alaz'ın adını öğrendi." dedi Yaman düşünceli bir tavırla başı önüne eğik oturmaya devam ederken. Olayları kafasının içinde sıraya dizdiği belliydi. Alçak sesle devam etti. "Demek ki o gecenin ertesinde verdi işi. Benim kimseyle ilgilenmediğimi biliyordu, Alaz'ı yanımda görünce gözünü hırs bürüdü manyağın. O mercimek beyninde kurdu, ortadan kaldırmaya kalktı kendince."

"Ben anlamıştım o kaltağı gördüğümde zaten! Sırf sana yüz vermeyeyim diye, senin hakkında da öyle attı tuttu, yok tek eşli değilmişsin de, yok önüne geleni götürüyormuşsun da, yok bilmem neymiş de!"

"Ne?" dedi Ayşe ve Zeynep aynı anda. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi Alaz'a bakıyordu ikisi de. Şaşkınlığın en büyüğü ise Zilal Ana'nın yüzündeydi. Elini ağzına götürmüş, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Bir kadın olarak hayatında böyle bir şey duymamıştı. Böyle hırslı, bir erkek için gözünü hırs bürümüş kadınların olabileceğini aklı havsalası almıyordu. Bir kadın gerçekten bu derece düşebilir miydi?

Ayşe, Zeynep'ten önce atıldı. "Manyak mı bu kadın? O ne biçim laflar öyle? Sana mı söyledi bu saçmalıkları?"

Hayretten ağzı bir karış açık kalmıştı. Zeynep yerinde dikilmişti. Alaz cevap veremeden hırsla atıldı.

"Yolarım o kadını! Yemin ederim saçını başını yolarım! Ne biçim iftira bu be! Sakın bana inandığını söyleme!" dedi teh-

dit dolu bakışlarını dikerek.

Alaz kirpiklerinin altından çekinerek baktı Zeynep'e. Ağzının içinde gevelercesine mırıldandı.

"Niye inanmayayım ki? Yaman'ı da tanımıyordum sonuçta." Ses tonu savunmaya geçtiğini işaret ediyordu omuzlarını silkerken.

"Kadına bak sen ya! Öldürürüm o şırfıntıyı!" diye Zeynep ayağa fırladı. "Yürü Alaz gidiyoruz!" diye elini salladı sinirle *"hadi!"* der gibi. Kendisini öyle kaybetmişti ki Ekrem ve Ağrılı'nın önünde ağzından çıkan kelimelere de dikkat etmemişti. Gerçi o anki gerçekler kimsenin buna dikkat etmesine de meyil vermemişti. Herkes hayret içindeydi.

"Nereye yürü?" dedi Oğuz. Başını kaldırmış şaşkın gözlerle kıza bakıyordu. Duyduklarına o bile inanamamıştı. *'Ne kadınlar var be!'* diye geçiriyordu aklından.

"Ne demek nereye? O şırfıntı neredeyse şu an, oraya!"

"Ne yapacaksınız ya? Saçmalamayın!" diye karşılık verdi Oğuz.

Zeynep gözlerini kısarak başını tehdit edercesine Oğuz'a eğdi. "Ne mi yapacağız? Ortada bir manyak kadın olduğuna göre, sizin de bir kadına silah çekmeyeceğinize göre, bu iş bize düşer! Alaz'la gidip kadını anasından doğduğuna pişman edip geleceğiz!"

"Mantıklı!" diye bağıran Alaz ayağa fırladı. Yeşil gözleri öfkeden parlarken aynı şekilde elini salladı. "Yürü Zeynep Abla! O sürtüğü bu yaptığına pişman edeceğim!"

"O zaman ben de geliyorum!" diyen Ayşe, Alaz'ın peşinden ayağa fırladı.

Ayağa fırlayan gözü dönmüş kadınlara erkeklerin hepsi donakalmış halde gözlerini dikmişti. Daha hiç kimse kendine gelip yorum yapamamışken Oğuz dudağını alayla büktü.

"Bak bak, can veren doktora bak. Şimdi de can alamaya gidiyor."

Zeynep küçümseyen bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Hiç merak etme canım! Biz onun kadar düşmeyiz çok şükür! Kadınlık gururu diye bir şey var! Kimseyi öldürecek

de değiliz ama ona hayatının dersini vermezsem ben de Zeynep değilim! Aşağılık kadın müsveddesi! Böbreğini alacağım onun! "

"Yaman'a iftira atmak ne demekmiş göstereceğim ben ona! Müebbetti bir yedireyim de ben ona, midesine otursun görsün gününü!" dedi Ayşe, öfke saçan gözleri Alaz ve Zeynep arasında mekik dokurken. Yedirmek istediği müebbettin cezaeviyle uzaktan yakından alakası yoktu elbette.

"Ben onun o püskül saçlarıyla tuvaletleri temizleyeceğim! Ahtım var! Ardından sıfıra vurmazsam o kafayı, yemin ederim kendimi vururum!"

Alaz sinirden gerilmiş bir yüzle bir an evvel ileri atılmak için zorlukla duruyordu ayakta.

"Saçmalayın kızım!" diyen otoriter ve kızları durduran ses Ekrem'den çıktı. Elini kaldırıp "Oturun yerinize!" dedi emreden bir üslupla. "Bu iş öyle halledilmez!"

"Nasıl halledilecekmiş Ekrem Amca?" dedi Alaz kızgın gözlerini adama çevirip. "Tam da bu şekilde halledilir!"

"Önce Hasan Karakaya›yla konuşmak lazım! Adamın bunlardan haberi var mı bilmek istiyorum."

"Olduğunu sanmıyorum baba."

Yaman başını kaldırmadan yüzünü babasına çevirmişti sıkkın bir ifadeyle. Başını iki yana salladı. "Adam o şıllığa aşık. Böyle bir şeyden haberinin olması imkansız. Bilse mümkün mü buna alet olması? Hiç sanmıyorum."

"Sana dedim ama adam salak diye! Yanındaki kadının kıçı başı ayrı oynuyor, adamın dünyadan haberi yok! O bakışları ben fark ettiysem, onun fark etmemesi mümkün mü?"

Alaz dik dik Yaman'a bakıyordu. Yaman sıkkın bir nefesi ciğerlerine çekti ve Alaz'a gözlerini kaldırdı.

"Bebeğim, fark ettiğine eminim ama adam öyle bir adam değil. Kendince o manyağın vazgeçeceğini düşünmüştür."

Alaz yüzünü buruşturup karşılık vermek için ağzını açtı ancak bu kez Ağrılı araya girince açılan ağzı geri kapandı.

"Kurban! Hele sen bir sakin ol. Bu şekilde gidip adamın evini basamazsınız. Önce adam kimdir necidir bana bir anla-

tın sonra neyse doğrusu o yapılır."

Bakışları kızların üzerinde dolaşınca üçü de istemeden de olsa yavaşça yerlerine oturdular. Ağrılı yanındaki Yaman'a başını çevirip, "Kim bu adam? Bu kadınla arasındaki durum tam olarak ne?" diye sordu.

Yaman sıkıntıyla geriye yaslandı. Ellerini nereye koyacağını şaşırmış gibiydi. Önce kafasının üstüne kaldırıp gergin bir yüzle saçlarına sürttü iki elini de, ardından avuçlarını bacaklarının üzerine bastırıp sıkıntıyla sürtmeye devam ederken Ağrılı'ya cevap verdi.

"Adam çok düzgün bir adam Sadık Baba. Anladığım kadarıyla kadına kaptırmış gönlünü. Bence farkında kadının nasıl biri olduğunun ama sabrediyor gibi göründü bana. Ailesi de çok düzgün insanlar. Beyefendi bir evlat yetiştirmişler. Görüşmelerimiz sırasında Hasan Bey sürekli anne babasının arasındaki sevginin ne kadar kıymetli olduğunu, aynı onlar gibi bir aşk yaşamak istediğine dem vurdu sürekli. Anlıyorum ben onu. Adam doğru adam da... Kadın doğru kişi değil! Kendince sevgisine emek verdiğini düşünüyor. Çok zeki, saygıdeğer biri. Olanı biteni çoktan çözdüğünü hissettim ben. Ama kendince önyargılı olmadan, emek verip, sabretmeye çalışıyor diye düşünüyorum..." Yaman bir süre sustu ardından mırıldanır gibi devam etti. "Onun için doğru kişi değil o kadın! Anlayacaktır önünde sonunda... Verdiği emeğe acıyorum sadece. Bir de kırılacak kalbine..."

Salondakiler sessizce onu dinlediler, susunca Fırat önce atıldı.

"Bana sorarsanız... En doğrusu gidip adamla açık açık konuşmak. Madem düzgün bir adam, doğruları bilmeye hakkı var. Baksana, kadın adamın çevresindeki güçlü insanları kullanarak onun ardından iş çeviriyor, adamı zan altında bırakıyor. Daha kim bilir adamın adını kullanarak neler yaptı?"

"Bence de Fırat Abi'm haklı!" dedi Esat bir an evvel aksiyona girme hevesiyle. Ancak kimse ona bakmadı.

"Yaman..." Ekrem araya girerek oğluna seslendi. "Ara oğlum şu adamı. Çağır buraya. Olanı biteni adamın bilmesi

gerekiyor."

"Eee, siz adama olanı biteni anlattınız... Hadi o da tamam dedi, en iyisinden kadını postalar... O pislik ne olacak? Ben hesabımı nasıl keseceğim?"

Alaz yerinde hareketlenerek sinirle konuşurken Ekrem'e hesap sorarcasına bakıyordu.

"Adamı aradan çıkaralım. Sen de kadınla hesabını nasıl istiyorsan öyle kesersin!" dedi Ekrem sakin bir tavırla.

Alaz ikna olmadığı bakışlarını Ekrem'e dikti. Yaman çekinerek elini kaldırıp Alaz'ın elini avucunun içine aldı. Mırıldanır gibi konuştu.

"Söz bebeğim. Keseceksin hesabını. Bana müsaade et. Hasan Bey'i en az zararla çıkaralım şu işin içinden sonra sen ne istersen onu yaparsın."

Alaz hoşuna gitmeyen duruma oflayarak karşılık verdi. Küskün bir tavırla arkasına yaslandı. Yaman'ın parmak uçlarını sıktı.

"Sırf sen daha fazla üzülme diye kabul ediyorum. Bence hâlâ gidip o kadını yolmak en doğru yol. Yediremiyorum kendime. Az daha seni öldürtecekti. Unutayım mı bunu yani?"

"Bence de!" diyen Zeynep asık bir suratla Alaz'a destek verirken ellerini göğsünde çapraz yaparak arkasına yaslandı.

"Aslında ben de kızlarla aynı şeyi yapmak istiyorum ama Ekrem Abi'yi dinleyeceğiz mecburen."

Ayşe tıpkı diğerleri gibi kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Şu an izlenecek yol ne kadar mantıklı görünüyorsa da kabullenmek zor geliyordu.

Fırat'la Oğuz şaşkınca birbirlerine bakarken Esat'tan tezahürata benzer destek geldi.

"Ulan kimin yengeleri be! Doğrudan aksiyon planı! Helal be!"

"Esat!" dedi Ağrılı uyaran bir sesle. Kaşlarının altından dik dik oğluna bakıyordu.

Esat tedirginlikle yerinde kıpırdanarak yeniden oturuşunu düzeltti. Sevimli olmaya çalıştığı bir gülümsemeyle babasına bakarken sesini çıkarmadan eliyle *'Pardon!'* der gibi

bir jest yapıp, uyarıyı aldığını belirten mimik hareketleriyle başını salladı.

"Ağam!" diyen Zilal Ana'nın sesi duyuldu o anda. Ses tonu düşüktü ve duydukları nedeniyle yüzüne oturan şaşkınlığı hâlâ atamamıştı. "En doğrusunu siz bilirsiniz ama ben kızlara hak vermeden edemiyorum. O dedikleri kadının temiz bir sopaya ihtiyacı var bence de."

"Heh, senin terliklerden bir nasibini almamış o manyak kalmıştı anam! En iyisi sen kızlara hiç bırakma, yapıştır terliği!"

Oğuz alayla konuşurken yüzü ciddiydi. Zeynep'in cabbar tavrı yeterince şaşırtmıştı onu. Zaten Zeynep hiçbir zaman beklendik tavırlar sergilemiyordu ki. Hâlâ niye şaşırıyorsa? İlk tanıştıkları zamanlarda masada kendisine dil çıkaran kadından her şeyi beklemeliydi oysa. Ancak Zilal Ana'nın da kızlara arka çıkması hiç beklemediği şeydi. Telaşla Zeynep'in elini avucunun içine aldı sanki kız gidiyormuş da engellemesi gerekirmiş gibi.

"Arka çıkma kızlara! Hadi kuzu gider hesabını keser de, Zeynep nereye gidiyor? Doktor o! Ya o manyağa dersini vereceğim diye ellerini incitirse ne olacak? Hiçbir yere gidemez efendim. O manyaktan uzak duracak."

Kızgınlıkla parlayan gözlerini Zilal Ana'ya dikmişken avucunda tuttuğu Zeynep'in elini kaldırıp dudaklarını bastırdı.

"İncinemez bu eller. Verme gazı!"

"Allah'ım çıldıracağım!" diye inledi Alaz kızgınlıkla. Avuçlarını başının iki yanına bastırmıştı. "Başladı yine el öpmeye!" diyerek söylendi ve ardından yüksek sesle çıkıştı. "Niye incinsin ya? Niye incinsin? Alt tarafı sarı püsküller yolup, böbrek alacak!"

"Alırım valla! Hem de anestezi bile yapmadan alırım!" dedi Zeynep sinsi bakışlarını kısarak. Elini hızla çekerek Oğuz'un avucundan kurtardı. Başını yanındaki adama çevirip yüzünü yaklaştırdı, sesini alçaltarak tısladı. "Başlama yine! Babamların yanında yapma şunu diyorum!"

"Bakma öyle deli deli," dedi Oğuz başını geri çekerek.

Gözlerinin derinliklerinde tedirgin ışıltılar oynaşıyordu. "Valla korkuyorum bazen senden."

"Kork benden! Alırım böbreğini!"

İstemsiz kahkaha Esat'tan çıktı. Kürşat başını iki yana sallayıp acıyan bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirip yanındaki Halit'e mırıldandı.

"Oğlum herkesin ayarları bozuldu yemin ederim. Daha birkaç ay önce Zeynep Abla ben doktorum konuşmayın yanımda böyle şeyler diyordu, şimdi böbrek almaya kalkıyor. Daha iflah olmaz bunlar."

"Potansiyel varmış demek ki." diye karşılık verdi Halit ciddi bir sesle. "Sotaya yatmış gün yüzüne çıkmayı bekliyormuş zahir."

Ekrem'in sesi duyulunca herkesin başı ona çevrildi.

"Yaman! Ara oğlum Hasan Karakaya'yı, buraya gelsin. Konuşalım şu konuyu, sonlandıralım bir an evvel. Başımızdan bela eksilmiyor diyorduk bir de manyak bir kadınla uğraşıyoruz. Düştüğümüz duruma bak," diyerek söylendi.

"Sabaha karşı aranmaz Ekrem Abi. Sabah makul bir saatte arasın. Bu arada herkes gidip birkaç saat dinlensin bari."

Fırat her zamanki makul tavrıyla araya girince Ekrem birkaç saniye genç adama düşünceli gözlerle bakarak başını salladı.

"Doğru diyorsun Fırat'ım..." Gözleri bu kez Ağrılı'ya çevrildi. "Kalk Ağrılı... Gidip dinlenelim birkaç saat. Ben tükendim artık bu saçmalıklardan. Şu belayı da başımızdan defedelim de rahat bir soluk alalım artık."

Ağrılı başını usul usul salladı. "Dinlenelim Ekrem Ağa... Dinlenelim... Her işi bitirdik bir de kendini bilmez kadınlarla uğraşır olduk. Demek onca şey yaşadıktan sonra böyle bir şey de görmem gerekiyormuş. Hayatım boyunca duysam aklımın almayacağı iş. Allah ıslah etsin! Allah hayırlısını versin!"

Usanmışça "Amin Ağrılı... Amin!" diyen Ekrem yavaşça yerinden kalktı.

***

Hasan Karakaya yıkılmış haldeydi. Önüne eğdiği başını kaldırmıyor, inanamıyormuş gibi istemsizce iki yana sallıyordu yavaşça.

Herkesin birkaç saatlik uykusunun ardından sabah dokuz gibi Yaman, Hasan Karakaya'yı aramış ve önemli bir konu hakkında konuşmaları gerektiğini söyleyerek Bozdumanların evine davet etmişti. Saatlerden beri gözüne uyku girmemişti. Kendisini öyle kötü hissediyordu ki; hem Alaz'a karşı mahcuptu, hem Hasan Karakaya'ya durumu nasıl anlatacağına dair karmaşa içindeydi.

Öte yandan yaşananın yumuşatılarak anlatılacak bir tarafı olmadığından açık olmak istiyordu. Hasan Karakaya neden davet edildiği konusunda meraklı olduğu belli yüz ifadesiyle Bozdumanların evine vardığında, Yaman diğerlerinden rica edip önce adamla baş başa konuşmak istediğini belirtmişti. Adamın daha fazla utanç duymasına ya da bunu etrafında bir yığın şahitle yaşamasına gönlü razı gelmemişti. Nihayetinde karşısındaki efendi, saygıdeğer ve takdir ettiği biriydi. Hangi adam hayatındaki sevdiği kadının bu derece küçülmüş olmasını duymak ya da görmek isterdi ki?

Üstelik kadının oynadığı oyunlar öyle tehlikeliydi ki ucunun Hasan Karakaya'ya dokunmayacağını düşünmek hayal olacaktı. Adamın tüm bunları bilmeye hakkı vardı. Gerçi karşısındaki Hasan Karakaya değil de bir başkası olsa Yaman çok daha iyi hissedecekti. Adama saygı duymasa şu anki gibi özenli davranmazdı. Keşke Sayko çıksaydı bunun ardından diye gerçeği öğrendiğinden beri onlarca kez söylenmişti. Sayko çıksaydı, her şey çok daha kolay olacak, yapılacak hamle kendisini bu kadar rahatsız hissettirmeyecekti. Sayko'nun başına çökecek, hayatını bitirecekti ve mutlu son!

Şimdiyse Bozdumalanların çalışma odasında Hasan Karakaya ve Yaman çalışma masasının önündeki koyu renkli deri koltuklarda karşılıklı oturuyorlardı. Ve Yaman olabildiğince düz ve ifadesiz bir ses tonuyla karşısındaki adamın hayretle

açılmış gözlerine bakarak başından beri olanı anlatıyordu. Suskunluğa bürünmeden evvel Hasan'a nasıl ulaştıklarını ve Alaz'ın Melis'le hesaplaşmak konusunda ne kadar ısrarcı olduğunu da söylemişti.

Hasan Karakaya'nın omuzları çökmüştü. O gece kulübünde Yaman'la ilk karşılaştıkları ana kadar her şey yolundaydı aslında Meis'le aralarında. Yani yolunda olduğunu sanıyordu. Tanışmaları, o geçen zaman ... Hasan hepsini gözünün önünden geçirince onu rahatsız eden ama göz ardı ettiği her şey şimdi üzerine çullanmıştı. Hepsi kurgulanmıştı o zamanın. Melis, kendisinin sahip olduklarıyla cemiyette yer edinmek için ona yanaşmış, kalbini çalmış sonra istediği gibi planlarını devreye sokmuştu.

O gece, kulübe gitmek konusunda ne kadar da ısrarcı olmuştu mesela. Yaman'la ilk karşılaştıklarında Melis'in tavırlarını hissetmişti. Hissetmişti ama eski çalışanın işverene hayranlığı diye yorumlamayı tercih etmiş çok fazla ciddiye almamıştı. Özellikle Yaman'ın Melis'i hiç umursamaması ve Alaz'la yaşadıkları; durumlarında bir farklılık yaratmayacağını düşündürtmüştü. Tıpkı bir oyuncuya ya da ünlü birine karşı hissedilen platonik aşk gibi demişti içinden. Hasan'la birlikte gerçek hayatı yaşarken, bu platonik aşkı da unutacaktı Melis. Bunu büyütmenin ve kalbini kırmanın anlamı olmaz demişti içten içe. Gereksiz kıskançlık yapmayacak kadar özgüvenli bir adamdı. Anne babasından bunu öğrenmişti. Kimse kusursuz değildi ve birini seversen kusurlarıyla severdin. O da sevmişti.

Melis'i tüm kusurlarıyla sevmişti. Annesinin tüm uyarılarını göz ardı etmiş, sevdiği kadını savunmuştu. Melis'in öğreneceği çok şey vardı ve o hep yanında olacaktı. Önyargılı olmamış, şanslı küçük grubun içinde olan bir adam olarak birçok şeye sahip olamamış kadına hep destek vermişti. Sonuçta sevgi her daim sevdiğinin yanında olmayı, paylaşmayı gerektirirdi. O da bunu yapmıştı.

Ancak şimdi duydukları olayın bambaşka bir boyutta olduğunu seriyordu ortaya. Melis kendisini kullanmıştı! Onun

sevgisini kullanmıştı. Şu an yaşadığı utanç, inandıklarının yerle bir olması, kalp kırıklığı, hepsi Hasan'ı altüst etmişti. Dakikalardır başını öne eğmiş düşüncelerinin içinde boğulmuştu. İyi niyetin bu derecede suiistimal edilmesi korkunç bir şeydi. Hasan artık hayatının geri kalanında bir daha nasıl güvenecekti? Bir daha nasıl birini sevecek, her şeyini o kişinin ayaklarının altına serecekti?

Yaman, karşısındaki adamın yaşadığı yıkıntıyı yüreğinde hissediyordu. Kullanılmış olmak, güveninin sarsılması ne demek çok iyi anlıyordu. Bu adam bunları hak etmemişti.

"Hasan..." dedi usulca. Bey kelimesini atmıştı artık. Adamın şu an onu anlayacak bir dosta ihtiyacı vardı ve Yaman bir dost gibi yaklaşmaya çalışıyordu. "...Biliyorum bunu kabul etmek, kaldırmak zor. Ancak bütün bunları bilmen gerekiyordu. Ben bunu çok daha farklı şekillerde de halledebilirdim ama sana karşı duyduğum saygı bu şekilde olmasını gerektirdi. Gerçekleri bilmeye hakkın var ve belki de başka şeyler de yapmışsa kendini sağlama alman için bunları bilmen gerekiyordu. Ben gerçeği biliyorum ama bu iş polise giderse telefon hattının senin üzerine olması yüzünden olaydan haberinin olmadığını kanıtlamaya çalışman zor. Elbette kanıtlarsın önünde sonunda ama adının bu tür şeylere karışmasını ben istemem. Ailenin saygın bir adı var, gereksiz saçmalıklarla onların adının da ortalarda dolaşmasına gönlüm razı gelmez."

"Polise gidecek misin?" diye usulca sordu Hasan başını kaldırmadan. Sesinde hiç endişe yoktu. Belki de en doğrusu bu olacaktı.

"Bu bizim meselemiz. Polisin bu işe karışmasını istemiyorum. Sen sadece kendi tarafını kontrol et, başının belaya gireceği bir şeylerin olmadığından emin ol!"

"Ben dışarıdaki insanların yüzüne nasıl bakacağım?"

Hasan mahcup bakışlarını yavaşça Yaman'a kaldırdı. Yaşadığı üzüntüden adamın omuzları çökmüş, gözünün feri çekilmişti.

"Dışarıdaki kimse seni suçlamıyor! Hepsi sevginin ne ol-

duğunu bilen, saygı duyan insanlar. Sen sevdin diye kimse seni suçlamıyor!"

"Alaz'ın yüzüne nasıl bakacağım? Benim adımı kullanarak onun hayatına kastetmiş bir sevgilim var!"

"Vardı!" diye Yaman keskin bir sesle düzeltti. Artık sevgilisi değildi o kadın. "Alaz sana kızgın değil ama o kadın yüzünden öfke dolu. Onunla hesabını kapamadan rahat etmez!"

Hasan yerinde dikleşerek soru dolu bakışlarını Yaman'a dikti. Kaşlarını çattı.

"Ne demek bu? Onun da başının belaya girmesine izin vermeyeceksin herhalde?"

Adam şu anda Melis'i unutmuş Alaz'ın yapacakları yüzünden zarar görmesinden endişelenmeye başlamıştı.

"Alaz'ın başı belaya girmez merak etme sen! O kendisini nasıl koruması gerektiğini biliyor. Arkasında da ben varım! Kimse dokunamaz ona! Ama Melis'le kozlarını paylaşmadan rahat etmez!"

"Ne yapacak?"

Yaman saatlerden beri ilk defa kıkırtı benzeri bir ses çıkardı. Dudaklarının ucu kıvrıldı. Gözleri parlayarak Hasan'a baktı.

"Kafasının içinde bir kısım planları var! Senden habersiz senin evini basmasını istemediğimiz için babamla birlikte şimdilik onu geride tutuyoruz ama kolay olmuyor! Her an senin evinde biterse şaşırmanı istemem!"

Hasan şaşkın düşünceli bakışlarını Yaman'a dikti. Dakikalar boyu ikisinden de ses çıkmadı. Hasan'ın düşünceli bakışları Yaman'ın sessiz kalmasına neden olmuştu. Adamın bir şeyler planladığı belliydi ve o konuşmadan ağzını açmamaya karar verdi. Yaman, pür dikkat Hasan'ı izlerken adamın yüzünden geçen değişimleri de seyretti. Hasan'ın üzüntülü bakışları yavaş yavaş yerini donukluğa bıraktı. Ardından kahverengi gözlerinin içinde kararlı bir adamın izleri belirdi. Kendiyle bir şeylerin hesaplaşmasını yapıyordu ve nihayet dakikalar sonra minik öfke kıvılcımlarının oynaştığı gözlerini Yaman'a çevirdi.

"Bana üç gün ver! Önce hasar kontrolü yapayım, bu arada düşündüklerimi de hayata geçireyim! Ben şimdi buradan çıkıp şirkete gideceğim. Evde Melis'ten başka kimse yok! Alaz istiyorsa gitsin! Güvenliğe engel olmamaları konusunda talimat vereceğim! Üç gün sonra Melis bu ülkede olmayacak! Biletini keseceğim! Bir daha bu ülkeye dönemeyeceğini garanti ediyorum sana!"

Yaman kuşkuyla adama baktı. Ağzını arar gibi şüpheyle sordu.

"Ülkeye bir daha giremeyecek derken? Başka bir şey yapmayacaksın değil mi? Başını belaya sokma sakın!"

Hasan kendinden emin bir şekilde çenesini kaldırdı. Omuzlarını tekrar dikleştirip yerine yeniden yerleşti.

"Yasal olmayan bir şey yaparsam ben ailemin yüzüne bakamam! Ama o kadını artık bu ülkede istemiyorum! Ne zaman nerede karşıma çıkacak diye düşünüp kaygılanamam! Bütün bu olanların başkaları tarafından duyulmasını da göze alamam! Annem kaldıramaz böyle bir şeyi..." Minnettar bakışlarla baktı Yaman'a. "Sana ne kadar teşekkür etsem az! Ben bunu uzun süre yediremeyeceğim, biliyorum. Kendi yaralarımı sarmam zaman alacak ama bir şekilde doğrulacağım... Fakat annemin ya da babamın üzülmesine katlanamam! Böyle bir şeyi duyarlarsa yıkılırlar. Tüm bu olanları kontrol altına almam, onların da asla böyle bir şeyden haberlerinin olmamasını sağlamam gerek. Şu an kendimi düşünemem! Onlar daha önce geliyor. Tedbirlerimi almam lazım! Şu an kendimi düşünecek zaman değil.... Bunu en sona bırakacağım..."

Yaman anlayış dolu gözlerle baktı.

"Senin gibi bir adamın nasıl kıymetini bilmez anlamıyorum!" dedi alçak sesle.

"Bazı insanlar bizim düşündüğümüzden çok daha hırslı Yaman. Ben hırslı insanları her zaman takdir ettim. Çünkü biliyorum ki; herkes doğduğu anda her şeye sahip olamıyor. Ben şanslı olanlardandım. Ama bunun kıymeti öğretildi bana. Diğerlerinin hırslı olmasına anlayış gösteriyordum. Çabalamaları gerekiyor elbette. Ama böyle başkalarına zarar

vererek yaşanan bir hırs kabul edilir bir şey değil. Hele dünya yalnızca kendi etraflarında dönüyormuş gibi düşünenleri asla kabul edemem! Sizinle tanıştığımızda ben garipliğin farkındaydım ama senden hiçbir tepki göremeyince ve Alaz'a bakışlarına şahit olunca bunun başa çıkılabilecek bir şey olduğunu düşündüm. Belki de önemsemedim. Belki küçümsedim durumu. Ama bu bambaşka bir şey! Bu hırstan da öte bir şey! Bu hastalıklı ve dehşete düşürücü bir şey! Normal hiçbir kadın böyle davranamaz!"

"Ne yapacaksın peki? Yüzleşecek misin?"

"Gün içinde yapmam gerekenleri halledip bu gece yüzleşeceğim! Ama o gidene kadar evimde kalamam! Onunla aynı çatı altında zaman geçiremem artık! Hatta evimi de değiştireceğim! Hiçbir iz istemiyorum ondan."

"Biliyor musun? Sen aslında ona aşık değildin!"

Yaman'ın kendinden emin saptaması Hasan'ın hızla başını kaldırıp şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Aşıktım! Aşık olduğum için birçok şeyi göz ardı ettim!"

Yaman başını iki yana salladı olumsuzca.

"Değildin! Sen aşkı seviyordun, onu değil!"

Hasan anlamamış bakışlarla kendisine bakarken devam etti.

"Sen onu gerçekten sevsen, evliliğin sadece bir kağıt parçası olduğunu iddia etmezdin! Aslında sen onunla hiç evlenmeyi de aklından geçirmedin! Çünkü içten içe doğru gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyordun! Ben daha beş yaşındayken Alaz'la evleneceğimi biliyordum! Tek amacım buydu. Çünkü o bana aitti! Başka kimsenin adının onun adının ardından gelmesine izin vermezdim! Vermem de! Bizimkisi uzun ve çetrefilli bir hikaye ama ilk rahat soluk aldığımızda gideceğim tek adres nikah memurunun önü olacak! Sikerim modernliği!"

Yaman'ın son kelimeleri öfkeli, ters bir üslupla dökülmüştü dudaklarından. Hasan saatlerdir ilk defa gülümsedi. Başını yavaşça kabullenircesine salladı.

"Belki de haklısın! Ama bunları düşünecek, kendimi sor-

gulayacak çok uzun bir zaman var önümde. Şu an tüm bunları temiz bir şekilde ardımda bırakmak ve sonra kendimle hesaplaşmak istiyorum."

Yaman anlayışla başını sallarken Hasan yerinden kalkmak için hareketlendi.

"Müsaade edersen ben gideyim artık! Ama önce dışarıdakilere bir özür borcum var! Özellikle Alaz'dan özür dilemek istiyorum izin verirsen."

Yaman başını sallayarak onayladı ancak dudaklarından çıkan alaycı birkaç kelimeye engel olamadı.

"Teselli için grup terapisindekiler gibi birbirinize sarılmayın da, ne diyeceksen de!"

***

Alaz, Zeynep ve Ayşe hızlı adımlarla evden çıkıp merdivenleri inerken Defne'nin kırmızı minik arabası Bozdumanların bahçe kapısından içeri girmişti.

Hasan'ın mahcup bir tavırla ayrı ayrı hepsinden özür dileyip, her şeyi yoluna koyacağına dair verdiği sözlerin ardından, gözlerinin derinliklerinde görünen utanca rağmen dimdik omuzlarla adam çıkıp gitmişti.

Adamın gidişinin ardından Alaz talepkâr bakışlarını ısrarla Yaman ve Ekrem arasında gezdirmişti. Yerinde duramıyordu ve Yaman'dan harekete geçmesini sağlayacak bir cevap bekliyordu. Yaman yan gözle babasına bakıp göz kırpmıştı. Ekrem de çenesini belli belirsiz sallayıp izni çıkarmıştı.

Yaman, Melis'in Hasan'ın evinde yalnız olduğunu adamın da içeri girebilmeleri için güvenliğe talimat bırakacağını söylediği anda Alaz daha fazla sabredememişti

"Esat Abi tıraş makineni getir çabuk!" demişti yerinde duramayan çocuklar gibi zıplarken.

Esat bir an anlamayarak Alaz'a bakmıştı.

"Esat Abi!" demişti Alaz sesini yükselterek. "Hadi! Acele et!"

Esat hâlâ anlamamış bir yüzle yerinden kalkıp odasına tıraş makinesini almak için yollanırken Zeynep tıpkı Alaz gibi

yerinden fırlayarak kalkmıştı.

"Ben de geliyorum! Hayatta kaçırmam bu fırsatı!"

"Ben niye kaçıracakmışım?" diyen Ayşe de ayağa kalkmıştı.

Zilal Ana yerinde gururlu bir tavırla otururken takdir eden bir sesle "Ayşe'm, güzel kızım benim terlikler kapının yanındaki dolapta. Çıkarken almayı unutma güzelim!" demişti.

"Ben Fatma'dan oklava alacağım anacım, sen merak etme!"

"Ya deli misiniz siz?" dedi Fırat inanamayan bakışlarını Ayşe'ye dikerek. "Biriniz avukat, biriniz doktor! Ev basıp kadın dövmeye mi gidiyorsunuz?"

"Yaptığımız mesleklerle bunun ne alakası var! Alaz gidiyor!" dedi Ayşe ve Zeynep aynı anda bağırarak. İkisi de kızgınlıkla Fırat'a bakıyordu. Fırat salonda patlayan seslerle yüzünü buruşturup geri çekildi oturduğu yerde.

"Ya Kuzu'yu anlıyorum da sizin ne işiniz var! Yakışıyor mu size?"

"Ne demek istiyorsun abi? Onlara yakışmıyor, bana mı yakışıyor? Ne yani kariyer sahibi olunca ne değişiyor? Ne demek o?"

"Ya güzelim yanlış anladın!" dedi Fırat aceleyle. "Seni anlıyorum, kadınla hesaplaşacaksın... Kızlar niye geliyor? Üstelik yapacağınız şey bayağı bayağı yasa dışı bir baskın!"

"Bazen adalet hukukun dışında gelişir Fırat Bey! Bu en azından benim dünyamda böyle! Kardeşlerime kastetti o sürtük! Ne yapacağım? Dava mı açacağım? O kadın her yaptığını Hasan Karakaya'nın üstüne yıkacak! Hakim'e ne anlatacaksın? Kaç ay sürecek doğruları anlatıp ikna etmek! Ben adaletimi kendim sağlarım!"

"Evet efendim!" dedi Zeynep öfkeden parlayan gözlerle Ayşe'ye destek vererek. "Yaman az daha ellerimde can veriyordu! O kurşunu yutturmaz mıyım ben ona?" Cebinden çıkardığı minik demir parçasını elinde salladı. "Bak hâlâ cebimde taşıyorum! Bunun hesabını vermeyecek mi?"

"Abi..." dedi Oğuz tedirgin bakışlarla bir kızlara bir Fırat'a bakarak. "Bırak ya! Ne yapıyorlarsa yapsınlar! Valla Zeynep o kurşunu bize yutturur!"

"Ulan ne karı köylü oldun sen de!" dedi Fırat yüzünü buruşturarak. "Girmediğin delik, gözdağı vermediğin manyak kalmadı, Zeynep'ten mi korkuyorsun!"

"Abi o heriflerin hiçbiri koynuma girmeyecek ki? Ya bir gece sinirlenir de böbreğimi almaya kalkarsa?"

Oğuz cüssesinde komik duran endişeli bakışlarıyla masum bir yüzle Fırat'a bakıyordu. Ağrılı kendine hakim olamadan güldü. Ekrem onun ardından gülümsedi. Yan yana oturan iki ihtiyar mırıltıyla konuşmaya başladı.

"Kızların, oğlanlardan daha gözü kara olması bu haytaları düz çizgide tutar Ekrem Ağa! İyi ki sağlam kızlar! Yoksa bunlar çok ezerdi kızları!"

"Sen merak etme Ağrılı! Çok şükür bizim kızlar da en az oğullarımız gibi sağlam bilekli!"

Alaz, salona geri dönen Esat'ın elinden tıraş makinesi kaptığı gibi kapıdan fırlamıştı. Ayşe ve Zeynep de aynı hızla onu takip etmişlerdi. Zilal ohh diyerek keyifle kurum kurum yerine yerleşti.

"Fatma! Kızım kahve yap da getir herkese güzelim!" dedi zevkten dört köşe olmuş halde.

Yaman bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. Rahat hareketlerle tırnaklarını incelerken keyifle konuştu.

"Benim bebeğim benim de hırsımı çıkarır! Kadın dövmek bizim kitaba yazılsaydı, o orospuyu elimden alamazlardı! Kaç haftadır çok üzdü prensesimi!"

"Gücünün yettiğiyle dövüşürsün oğlum! Senden acize, senden güçsüze el kaldırmak adamlık değildir!"

Ekrem hemen araya girmişti sert bir sesle.

"Eyvallah baba! Öğrettin, ben de sözünü dinliyorum işte! Neyse ki çok güçlü bir bebeğim var benim! Benim de hesabımı keser nasılsa! Yoksa içimde kalırdı."

Konuşurken yüzü huşu içindeydi. En son Alaz'ın çıktığı kapıya bakarken yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme be-

lirmişti. Derin huzurlu bir nefes çekti, tekrar yerine yerleşti.

"Güzel, savaşçı prensesim benim!" diye mırıldandı hayranlıkla.

Zilal, Yaman'ın yüzündeki ifadeye mutlulukla baktı. Fırat ve Oğuz kaşlarını çatmış şaşkınlıkla Yaman'ı izliyorlardı.

"Yalnız başka adam olsa, o kadını parçalara ayırır ortalığı tozu dumana katardı." dedi Ağrılı düşünceli bir sesle.

"Adam çok efendi Ağrılı." diyen Ekrem karşılık verdi. "Dediğin gibi başka adam olsa elini kana bulardı ama adam düzgün terbiye almış. Aslına bakarsan gerek de yok öyle bir kadın için. Hasan gibi bir adamı kaybetmek zaten ona en büyük ceza! Adam sessiz sakin, vakur bir şekilde silecek kadını piyasadan. Niye elini kirletsin ki? Değmez ki öyle bir kadına!"

"Valla bence de inanılmaz karşıladı durumu! Herifin asil duruşuna hayran oldum!" diyen Fırat araya girdi. "Tam bir beyefendi! Ben olsam var ya..." elini salladı boşlukta "peehh" diye dudaklarını bükerken.

"Ben doğrudan diri diri mezara gömerdim! Beni öyle rezil edecek kadını canlı bırakmam!" dedi Oğuz dik bir sesle.

"Bırakmasan ne olacak oğlum?" dedi Ağrılı azarlayan bir tavırla çenesini dikti. "Aha da gömdün! Eline ne geçecek? Değer mi? Bırakacaksın gidecek işte! Aptal kadın hayatının içine etti! Bundan sonra iflah olur mu? Hasan gibi bir adam bulabilir mi daha? Allah verdi cezasını işte! Böylelerini Allah'a havale edeceksin! Dövsen öldürsen ne? Anca kendine edersin! Koy kapıya gitsin kendi yoluna! Bulabilirse doğru yol artık!"

"Ağan haklı kuzum!" dedi Zilal Ana. "Kadın dövmekle kadın adam edilmez! İçinde varsa olur zaten yoksa sen kendine edersin ancak! Adın da kadın döven adama çıkar! Öyle kadınlar için bu yakıştırmayı alman bile günah! Bak adama helal süt emmiş, efendi efendi, aklı selim yoldan halledecek!"

Ekrem onaylayarak kafasını sallarken gençler düşüncelere boğulmuştu. Belki de haklılardı büyükler. Bu derece düşmüş bir kadına elini sürmek, adamın kendisine hakaret

olurdu zaten. 'Değmez!' diye düşündü hepsi ayrı ayrı kendi kafalarının içinde. Böyle kadına değmez!

Kızlar merdivenlerden indiklerinde Defne arabasını park ediyordu. Bir an hepsi durup arabadan çıkan Defne'ye baktılar.

"Hayrola? Senin ne işin var burada?" diye sordu Zeynep hepsinden önce.

Defne şaşkınlıkla kızlara baktı. Üçünün de yüzünde öfke vardı ve yerlerinde zor duruyorlardı. Merakla kızlara bakarken geveleme dolu bir açıklama yaptı.

"Kürşat'la konuşuyordum. Sizi görmek istedim. Burada olduğunuzu söyledi, konum attı... Siz nereye böyle?"

İnceleyen bakışları enerji patlaması yaşayan kızların üzerindeydi. Zeynep yine atıldı diğerlerinden önce.

"Yaman'a asılan orospu Alaz'ı öldürmeye kalktı! Gidip haddini bildireceğiz sürtüğe!"

Defne "Ne?" der gibi kaşlarını çatmış, çenesi göğsüne vuracak gibi duran açık ağzıyla kızlara bakakaldı. Hiçbir şey anlamamıştı.

Kürşat Defne'nin arabasını görünce bahçenin ucundan Halit'le beraber hızlı adımlarla ilerliyordu onlara doğru. Kaç günden beri Defne'yi görememişti sabah konuştuklarında da buraya gelmesini istemişti.

Kızların yanına yaklaştıklarında Zeynep hızlı hızlı konuşarak Defne'ye açıklama yapıyordu.

"Ya bir orospu vardı Yaman'a takık! Hani senin arabayı da taradılar ya! Meğer bu orospu tutmuş adamı Alaz'ı ortadan kaldırsın diye! Sanki kendine kalacak Yaman! Pis sürtük! Kim olduğunu bulduk işte. Şimdi de gidip hesap soracağız!"

Defne önce anlatılanları anlamadı ancak arabasının taranmasından söz edilince yerinde dikildi. Onca krediyle boğuşmasına neden olan arabası taranmış, ölümden dönmüş, arabasının haline kahrolmuş, üstüne hayatı boyunca unutamayacağı bir korku yaşamıştı. Şu an takılıp kaldığı kelimeler bu konuya bağlı olanlardı. Pis bir sürtük yüzünden mi onca korku yaşamıştı yani? Ruh hastası manyak bir kadın yüzün-

den mi yani? Aniden ileri bir adım attı. Elini boşlukta salladı.

"Atlayın kızlar! Ben de geliyorum! Demek o sürtük yüzünden arabam mahvolmuştu. Ölümden döndüm be! Ömrümden ömür gitti! Benim de hesabım var kesilecek!"

Zeynep ve Ayşe parlayan gözlerle kıza bakıp anında ileri atıldılar.

"Kızım Defne..." dedi Zeynep sırıtarak "... senden beklenmeyecek hareketler bunlar! Girdin gözüme!"

"Olmaz!" diye haykırdı Alaz yerinde mıhlanmış gibi durarak. Havaya bakıyordu kaşları çatık halde.

Kızların hepsi ona döndü.

"Ne demek olmaz!" dedi Ayşe. "Defne'nin de hakkı hesaplaşmak! Bin çabuk, hep birlikte gidiyoruz!"

"Asla binmem!" dedi Alaz inatçı bir tavırla.

"Ya kızım saçmalama! Ne demek ya? Benim de hakkım! Süzgece çevirdi arabamı be! Az daha ölecektim!"

"Senin arabanla gitmem ben!" diye huysuzca bağırdı Alaz omuzlarını silkerek.

"Nedenmiş o! Hazır araba işte! Ne inat ediyorsun?"

"Kürşat! Git başka araba getir bize!" dedi Alaz ters ters Kürşat'a bakarken. Kürşat yan gözle ilerideki Nihat'a bakıp işaret çaktı. Nihat hızla hareketlenirken Defne küskün bakışlarla Alaz'a baktı.

"Benim gelmemi neden istemiyorsun?"

Alaz inatla Defne'ye bakarken ters bir sesle söylenir gibi karşılık verdi.

"Dedim kızım sana arabanın rengini değiştir diye! Kırmızı o! Öldürsen binmem!"

"Manyaksın kızım sen!" diye bağırdı Defne. "Alışacaksın tamam mı? Hayatta değiştirmem arabamın rengini!"

Alaz ters ters Defne'ye baktı. Çok manasız bir inattı bu Defne'nin yaptığı. Siyahın asilliğini eziyordu. Kırmızı! Kırmızı araba mı olurdu?

"O zaman senin arabanla hiçbir yere gitmeyeceğiz demektir!" dedi inatçı kestiren bir tavırla.

O sırada Nihat'ın getirdiği diğer araç Defne'nin arabası-

nın yanında durunca Alaz ileri atıldı sinirle. Kızlar alelacele diğer arabaya doluştular. Defne sinirle söylenmeye devam ediyordu ancak diğerleri ona aldırmadılar. Alaz direksiyona geçip hızla bahçeden çıkarken Kürşat daha 'Merhaba' bile diyememiş olduğu Defne'nin arkasından bakıyordu şaşkın gözlerle.

"Çitlembik de gitti!" dedi sayıklar gibi.

Halit kaşlarını çatmış, başını sağ omzuna yatırmıştı düşünceli bakışlarla bahçe kapısına bakarken.

"Bu evin havasından suyundan mı yoksa içindekilerden bulaşan bir hastalık mı ben hiç anlamadım... Oğlum, bu kız tırsak, ürkek bir şey değil miydi? O niye cengavere döndü de takıldı bunların peşine gitti?"

"Kredi çok koymuş ona!" diye açıklama yaptı Kürşat alçak sesle. Bakışları hâlâ bahçe kapısındaydı. "Hâlâ travması var! Kullanamayacağı arabanın kredisini ödeyecek diye çok korkmuş!"

"Oğlum ben çok korkuyorum lan!" dedi Halit endişeli bir sesle "Ben mülayim, ev kızı istiyorum kendime. Ama bunları gören kız da, zıvanadan çıkarsa diye çok korkuyorum!"

"Unut oğlum sen onu!" dedi Kürşat bilmiş bir tonla. "Bulaşıcı bu, bulaşıcı! Baksana Çitlembiğe! O minnacık haliyle kadın dövmeye gitti! İnşallah Alaz göz kulak olur ona da. Çok minnak! O Melis orospusu ona zarar verirse, valla Ekrem Abi'yi dinlemem gider sıkarım kafasına!"

"Hee, Ekrem Abi de senin kafana sıkar!"

***

"Alaz resmen kızı yüz üstü yatırıp üstüne oturdu. Esat'ın tıraş makinesiyle bildiğin sıfıra vurdu sürtüğün kafasını!"

Zeynep heyecanla yaptıklarını anlatıyordu.

"Nasıl şok oldu ama bizi görünce?" diye Defne sırıtarak atıldı.

"Kızım yalnız sen de az manyak değilmişsin! Banka ekstrelerini çantanda mı taşıyorsun sen hep?" Yüzünü Oğuz'a

çevirdi mest olmuş bir gülümsemeyle. "Ekstreleri kıza yedirdi ya zorla!"

Yemek masasının etrafındakiler şaşkınlıkla kızların anlattıklarını dinlerken dört kız aynı anda kahkahayı patlattı.

Kızların hırsla evden çıkıp geri dönmeleri dört saat sürmüştü. Döndüklerinde Bozdumanlarda akşam yemeği hazırlanıyordu ve şimdi herkes masadayken olanları anlatıyorlardı.

"Böbreğini alacağım dediğimde o korku var ya..." dedi Zeynep sinsi bir gülümsemeyle. "...ömrünün sonuna kadar unutamaz yeminle!"

"Sen benim ekstrelere şaşıracağına asıl kendine bak! Çantanda neşterin ne işi vardı?" dedi Defne hâlâ şaşkınlığı devam ederken.

"Yok be! Onu giderken çantama atmıştım korkutayım diye! Nasıl işe yaradı ama?"

"Ayşe Abla nasıl çıldırdı?" dedi Alaz sırıtarak araya girdi. Yaman zevkle anlatılanları dinliyor bir yandan Alaz'ın ağzına lokmaları tıkıyordu.

"Ayşe niye çıldırdı ki? Zaten delirmişti giderken!" dedi Fırat dirseklerini masaya dayayarak.

Alaz, Yaman tarafından doldurulan ağzını boşaltmak için hızlı hızlı ağzındakileri çiğnerken Zeynep atıldı hevesle.

"Oklavayı almayı unutmuş o aceleyle. O evde oklava bulamayınca kıza iyice giydirdi, ne biçim kadınsın sen, kadın olan evde oklava olmaz mı, sen hiç mi börek açmıyorsun diye delirdi... Evin içini talan etti terlik bulmak için! En sonunda eline geçirdiği Hasan Bey'in terliklerini nasıl yapıştırdı kalçalarına. Yemin ediyorum üç gün oturamaz kıçının üstüne!"

Kızlar yine kahkahayı basınca Zilal takdirle Ayşe'ye baktı.

"Aferin kızıma! Vurdu mu hakkını vereceksin! Terlik kullanmak maharet ister!"

"Defne..." dedi Kürşat usulca yanındaki kıza. "Güzelim sen akıllı uslu ürkek bir tavşandın! Benim çitlembiğimdin! Senin içine ne kaçtı güzelim?"

"İçime bir şey kaçmadı da Kürşat, az daha ekstreler bana kaçıyordu! Onun hırsı bu!" dedi Defne masum gözlerle Kür-

şat'a bakarken makul açıklamasından duyduğu gururla başını sallıyordu.

"Yoksa valla bak, kızlara sor istersen... Ben teşekkür de ettim o manyak kadına... Sonuçta seni tanımama vesile oldu! Kahramanım benim!" dedi sevimli bir yüzle gülümseyerek.

"Allah razı olsun be güzelim!" diye mırıldandı Kürşat başını sallayarak hayretle kıza bakarken.

"Aldın mı hırsını bebeğim?" diye sordu Yaman alçak sesle Alaz'a gözlerini dikerek.

Alaz omuz silkti. "Sayılır işte! Aslında gebertmek vardı da sonrasında Hasan Bey'in başı belaya girer diye vazgeçtim!"

"Olsun bir tanem. Siktir olup gitti artık işte! Bir daha asla karşımıza çıkmayacak!"

"Çıkamaz zaten! Öyle bir korku yaşadı ki; zaten ikinciye affetmeyeceğimi o da biliyor!"

"Çok özür dilerim bebeğim. Benim yüzümden haftalardır sıkıntı yaşıyorsun."

"Yaman saçmalama! Senin yüzünden değil. Bir ruh hastasının yaptığı hiçbir şeyden sen sorumlu değilsin. Çıkar aklından bunu. Az daha ölüyordun! Aklıma geldikçe nefesim kesiliyor. Sana bir şey olsaydı yemin ediyorum sağ bırakmazdım o kaltağı."

"Asıl sana bir şey olsaydı... Bana öğretilen her şeyi çiğner, ben sağ bırakmazdım onu."

Yaman'ın gözleri delecekmiş gibi bakıyordu. Alaz'a bir şey olsaydı inandığı her şeyi çiğneyebilirdi. Ona öğretilen tüm erdemleri yok edip yıkabilir, dünya üzerinde taş üstünde taş bırakmayabilirdi. Elini uzatıp Alaz'ın önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. Dudaklarını başının üstüne bastırdı. Diğer elini Alaz'ın elinin üzerine kapadı. Alaz'ın kulağına usulca fısıldadı.

"Yarın yola çıkıyoruz bebeğim. Bir süre sadece sen ve ben olacağız. Şu hasretliği artık bitirelim."

DEVAM EDECEK...

tg: @serserikitap

ASLIHAN DOĞA

BUKALEMUN

YAMAN

Geçmişin hesabını kapayan Yaman, en değerlisi ile artık mutlu olacaklarına inandıkları gelecek günlere hazırlanıyordu.

Ta ki gelen o uğursuz habere kadar.

Her şeyin yolunda gittiğini düşündükleri anda, adeta bir bomba gibi ortaya düşen bu haber, hem Alazların hem de Bozdumanların nazarında kıyametle eş değerdi.

"Abi, Sansar'ı Alaz'ı İdürmesi için tutmuşlar!" demişti Kürşat.

Alaz'ın peşine düşen kiralık katil, herkesi şok etmişti fakat en çok da Yaman'ı. Alaz için kalbine giden tüm yolları ardına kadar açmış olan Yaman, sanki zelzele olmuş da, tüm şehrin altı üstüne geçmiş, tüm yollar tarumar edilmiş gibi hissetmişti. Sanki Alaz'a giden tüm yollar tıkanmış gibi... Duydukları onun için deprem haberinden daha k tüydü.

Kimsenin tanımadığı fakat şehirde oldukça iyi bilinen ve kendini gizlemeyi çok iyi başaran kiralık katil Sansar; İdüğüne inandığı yıllar boyunca yasını tuttuğu, mrünü adadığı, uğruna dünyaları yakabileceği mucizesi Alaz'ı İdürmesi için tutulmuştu. Bu kiralık katili kim tutmuştu? Nasıl ele geçirilecekti? Onlar müdahale edemeden bir hedefini daha yok edebilecek miydi? Tüm bu soruların cevabını bulabilmek için Yaman kendi hayatı da dahil her şeyi g ze almış, yeni bir sürek avı başlamıştı. Ne olursa olsun, hangi deliğe girerse girsin, kiralık katili ele geçirmek zorundalardı. Hem onu hem de onu azmedeni.

Onun olanı, mucizesini, kimse ondan alamazdı. Ya birlikte yaşayacak ya da birlikte leceklerdi.

theseusyayinevi
theseusyayinevi
theseusyayinevi
www.theseusyayinevi.com

THESEUS
yayinevi

9 786057 489241